

EVANKELIUMI JOHANNEKSEN MUKAAN

JOHDANTO

Vanhan kirkon yksimielisen perimätiedon mukaan neljäs evankeliumi on apostoli Johanneksen, Sebedeuksen pojan, apostoli Jaakobin veljen, laatima. Matt.4:21 kertoo, miten he Jeesuksen kutsumana tulivat hänen seuraajakseen.

Ns. Muratorin kaanon (n. v. 170 jKr.) sanoo Johanneksen laatineen evankeliumikirjansa toisten apostolien pyynnöstä sekä apostoli Andreaan saaman erityisen ilmoituksen johdosta. Irenaeus kirjoitti v. 185 vaiheilla (Adv.haer.III,1): "Sen jälkeen [kun ensimmäiset evankeliumit jo olivat levinneet seurakuntiin,] Johannes, Herran opetuslapsi, joka oli nojannut hänen rintaansa vasten (Joh.13:23-25),...julkaisi evankeliumin Efesossa asuessaan." Samassa yhteydessä Irenaeus kirjoittaa (III,3), että "Efeson seurakunta, joka oli Paavalin perustama, ja jossa Johannes asui [keisari] Trajanuksen (98-117) aikaan asti, on apostolisen perimätiedon luotettava todistaja." Antiokian piispa Eusebius kertoo kirkkohistoriassaan (324 jKr. III,23): Ollessaan juutalaissodan (66-70) alkuvaiheessa lähdössä Jerusalemissa Johannes meni apostolien yhteisen sopimuksen mukaan Aasian maakunnan Efesoon. Näistä lausunnoista päätellen Johannes alkoi evankeliuminsa laatimisen Jerusalemissa ja sai sen valmiiksi Efesossa, nähtävästi v. 70 vaiheilla tai pian sen jälkeen.

Johannes ei mainitse evankeliumissaan nimeään, mutta hänen sanansa "opetuslapsesta, jota Jeesus rakasti" (13:23. 18:15-16. 19:26-27. 20:1-8. 21:2,7,20), viittaavat selvästi häneen. Sen lopulla (21:24) on hänen ystäviensä todistus sen esityksen luotettavuudesta: "*Me tiedämme, että hänen todistuksensa on tosi.*" Tämän edellä he sanovat: "*Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa (ho martyroon = on todistamassa) näistä ja on nämä kirjoittanut.*" Tämän mukaan Johannes oli läsnä tilaisuudessa, jossa hänen ystävänsä liittivät mainitun todistuksen hänen evankeliumiinsa.

Vanhimmat Egyptistä löydetyt tämän evankeliumin käsikirjoituspalaset (18:31-32, 37-38) ovat ajalta n. 120-125 jKr. Niistä päätellen neljäs evankeliumi oli silloin, n. 20-25 vuotta apostolin kuoleman jälkeen, laajalti käytössä myös Egyptissä. Se on siten peräisin apostoli Johanneksen elinkaudelta. Useat siinä olevat sanat viittaavat siihen, että sen kirjoittaja, apostoli Johannes, oli suurimmaksi osaksi siinä kerrottujen asiain silminnäkijä ja korvin kuulija. Näin jo 1:14: "*Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttaan...*" (Joh.1:14). Sama apostoli kirjoittaa 1. kirjeessään: "*...minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketamme, siitä me puhumme: elämän Sanasta joka oli Isän luona ja ilmestyi meille*" (1 Joh.1:1,2.).

(Johdanto Uuras Saarnivaasan Jumalan Kansan Raamatusta)

EVANKELIUMIN JÄSENTELY

Prologi, johdanto ja teema 1:1-18

Jeesuksen julkisen toiminnan ensimmäinen vuosi 1:19-5:47

Johannes Kastajan todistus. Jeesuksen esittely 1:19-34

Ensimmäiset opetuslapset ja ensimmäinen tunnusteko 1:35-2:12

Toinen tunnusteko ja Nikodeemus 2:13-3:21

Johannes Kastajan viimeinen sanoma ja kirjoittajan kommentit 3:22-36

Samaria 4:1-42

Galilea, kolmas tunnusteko. Kuninkaan virkamiehen poika 4:43-54

Jerusalem, neljäs tunnusteko. Betesdan lammikon sairas 5:1-47

Julkisen toiminnan keskivaihe (noin kaksi vuotta) 6:1-71

Viides tunnusteko, 5000:n ruokkiminen. Kuudes tunnusteko, myrskyn asettaminen 6:1-21

Keskustelua ja opetusta, ensimmäinen "Minä olen". Elämän leipä 6:22-40

Keskustelun jatko ja seulontaa 6:41-71

Julkisen toiminnan loppuvaihe (kuusi kuukautta) 7:1-22:29

Jerusalem, lehtimajanjuhla. 7:1-8:1

Jeesuksen veljet ja kansan johtajat 7:1-24

Tavallinen kansa ja fariseukset 7:25-36

Suuri kutsu ja kansan jakautuminen 7:37-8:1

Jerusalem, kiinni otettu nainen. Toinen "Minä olen". Maailman valo. Keskustelua. 8:2-30

Keskustelun jatko. Kolmas "Minä olen". Ennen kuin Aabraham. 8:31-59

Jerusalem. Seitsemäs tunnusteko. Sokeana syntynyt mies 9:1-39

Jerusalem, myöhemmin. Opetusta. Neljäs "Minä olen". Ovi. Viides "Minä olen". Hyvä Paimen. 9:39-10:21

Jerusalem, vielä myöhemmin. Tempelin vihkimisen juhla. Messiaaninen haaste. Jordanin toiselle puolelle. 10:22-42

Betania. Kuudes "Minä olen". Ylösnousemus ja elämä. 11:1-27

Betania. Kahdeksas tunnusteko. Lasarus 11:28-53

Efraimissa. Betanian illallinen. Jerusalem, saapuminen 11:54-12:19

Jerusalem. Kreikkalaiset. Opetusta. 12:20-36

Kirjoittajan kommentteja ja Jeesuksen viimeinen vetoamus 12:37-50

Jerusalem, omiensa kanssa.

Ehtoollinen 13:1-20

Uusi ateria 13:21-35

Jäähyväispuhe. Seitsemäs "Minä olen". Tie, totuus ja elämä 13:36-14:31

Jäähyväispuhe. Kahdeksas "Minä olen". Viinipuu. 15:1-27

Viimeiset opetukset 16:1-33

Ylimmäispapillinen rukous 17:1-26

Jerusalem. Ristintie ja hautaaminen 18:1-19:42

Kavaltaminen ja ylipappien edessä 18:1-27

Pilatuksen edessä 18:28-19:16

Ristiinnaulitseminen 19:17-30

Hautaaminen 19:31-42

Jerusalem. Ylösnoussut Herra 20:1-29

Viikon ensimmäisen päivän aamu 20:1-18

Viikon ensimmäisen päivän ilta 20:19-29

Kirjoittajan selvitys kirjan tarkoituksesta 20:30-31

Loppusanat 21:1-25

KIRJOITTAJAN SELVITYS KIRJAN TARKOITUKSESTA 20:30,31

Yksi evankeliumi neljässä

Usein on kysely, miksi meillä on neljä evankeliumia. Origeneen vastaus kuului: "Ei ole olemassa neljää evankeliumia vaan nelinkertainen evankeliumi." Kullekin evankeliumin kirjoittajalle Pyhä Henki on avannut tietyn puolen evankeliumin kokonaisuudesta. Evankeliumeja on verrattu Israelin kansan leiriin erämaavaelluksen aikana. Matteus antaa kuvan koko Jumalan hallitsemasta leiristä. Hän antaa kokonaiskuvan leiristä - Jumalan valtakunnasta - joka on Kuninkaansa ympärillä. Markus taas vie meidät Ilmestysmajan esipihalle, jossa tapahtuu palvelus ja uhrit. Luukkaassa olemme jo telttamajan Pyhässä, missä on seitsenhaarainen lamppu ja näkyleivät, rukousyhteys. Johanneksessa me pääsemme esiripun sisäpuolelle Kaikkein pyhimpään. Siinä avautuu Jumalan pyhyys, jota meidän on lähestyttävä "pelolla ja vavistuksella".

Menetelmä ja päämäärä

Vaikka kirjoittajassa Johanneksessa on aimo annos runoilijaa, evankeliumin rakenne on erittäin systemaattinen. Tyyllillisesti se muodostuu kolmesta osasta: Prologista eli johdannosta ensimmäisen luvun 18 alkujakeessa, varsinaisesta käsittelystä aina kahdennenkymmenennen luvun loppuun ja jälkikirjoituksesta 21. luvussa. Ennen jälkikirjoitusta Johannes antaa lyhyen ja tiiviin selityksen evankeliuminsa päämäärästä ja menetelmästä:

"Jeesus teki opetuslastensa nähden paljon muitakin tunnustekoja, joista ei ole kerrottu tässä kirjassa. Tämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskoessanne olisi elämä hänen nimessään." (Joh 20:30,31)

Tunnusteet

Samalla kun Johannes kertoo syyn kirjoittamiseensa hän samalla kertoo tavan, jolla hän työnsä suoritti. Hän ei suinkaan pyrikään antamaan täydellistä ja yksityiskohtaista selostusta Jeesuksen elämästä ja toiminnasta, vaan hän valitsee tietoisesti muutamia tunnustekoja monien joukosta. Johannes käyttää sanaa tunnusteko, joka ei tarkoita pelkästään ihmettä, voimavaikutusta tai merkkiä, vaan sisältää aina myös ajatuksen siitä, että Jeesuksen tekemillä ihmeillä oli aina myös tietty merkityksensä.

Myös pimeyden voimin tapahtuu ihmeitä, mutta Jeesuksen tekemissä ihmeissä on kysymys aina siitä, mihin niillä pyritään, mikä on niiden varsinainen merkitys. Tunnustekojen merkitysluonne paljastaa myös mistä lähteestä ne ovat kotoisin. Jeesuksen tunnusteet osoittivat Hänet Jumalan Pojaksi. Pimeyden voimateot kertovat aina niitä syvemmin tutkittaessa lähteensä luonteen. Siis se, millaisia tunnustekoja Jeesus teki, kertoi, millä voimalla ne tapahtuivat.

Johannes korostaakin valikoimallaan tunnustekojen merkitystä. Samalla hän kuitenkin viittaa rajoitukseen: "Jeesus teki *opetuslastensa nähden* paljon muitakin tunnustekoja..." Tämä ei tarkoita, etteivätkö useimmat Jeesuksen tunnusteet olisi olleet julkisia ja tapahtuneet suurten kansanjoukkojen silmien edessä, vaan sitä, että läheskään kaikki ihmiset, jotka ihmeet näkivät eivät ymmärtäneet niiden merkitystä. Opetuslapset ymmärsivät ja moni muukin ymmärsi, mutta eivät läheskään kaikki.

Usko

Sitten Johannes kertoo syyn kirjoittamiselleen:

"Tämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskoessanne olisi elämä hänen nimessään."

Lauseessa sana "usko" ilmenee kahdelta eri puoleltaan. Ensin on kysymys siitä, että sanan vastaanottaminen synnyttää lukijoissa ja kuulijoissa älyllisen vakuuttuneisuuden siitä, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika. Mutta jatko puhuu syvemmästä uskosta. Siinä on kysymys persoonallisesta antautumisesta sille Jeesukselle, jonka jumaluudesta on tullut ensin älyllisesti vakuuttuneeksi.

Pohjimmiltaan emme koskaan usko mihinkään ennen kuin jättäydymme uskon kohteen varaan. Ihminen voi aivan hyvin olla älyllisesti vakuuttunut uskontunnustuksen sisällöstä ja saattaa jopa sen lausua kerran viikossa jumalanpalveluksessa ilman, että hän koskaan antautuu Herran käsiin. Älyllinen vakuuttuneisuus ei ole pelastavaa uskoa, mutta se tarvitaan pelastavan uskon syntymiseen.

Ihminen ja Jumala

Johanneksen tavoite oli siis ensin saada lukijansa vakuuttumaan Jeesuksen jumaluudesta. Silti hän käyttää enemmän kuin kukaan muu evankelistoita Herramme nimeä Jeesus, joka kuvaa nimen omaan Hänen inhimillistä luontoaan. Markus käyttää nimitystä Jeesus vain 13 kertaa, Luukas 88 kertaa ja Matteus 151, mutta Johannes 247 kertaa. Johannes ei siis sivuuta Jeesuksen aitoa ihmisyyttä, mutta hänen menetelmänsä on sellainen, että evankeliumin lukija voisi Jeesuksen teoista ja sanoista päätellä, että Jeesus on enemmän kuin vain ihminen. Hän on Kristus, Hän on Jumalan Poika.

Evankeliumin lehdillä käydään kiivasta väittelyä siitä, onko Jeesus todella luvattu Messias-kuningas eli Kristus vai ei. Kristus, Voideltu viittaa siis tehtävään: Kristus on Kuningas, Profeetta ja Ylimmäinen pappi. Mutta kysymys ei ollut pelkästään Jeesuksen tehtävästä, vaan myös Hänen jumalallisesta alkuperästään. Vain Jumalan Poika voi Messiaanisen tehtävän täyttää. Vain Jumalan Poika voi vapauttaa ihmiset synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta. Tämän kysymyksen Jeesus tiivistä sanoihin: "Kenen poika on Messias? Jeesuksen tunnusteet olivat siis sitä varten, että ihmiset voisivat niiden merkityksen ymmärtämällä käsittää, kuka Jeesus on.

Elämä uskon kautta

Mutta kirjoittajan tavoite ei jää pelkästään älyllisen vakuuttumisen tasolle. Vasta antautumalla tämän Jeesuksen vapahdettavaksi, pelastettavaksi ja hallittavaksi ihminen pääsee osalliseksi elämästä. Kysymys on siitä, että Pyhässä Hengessä kirjoitettu sana synnyttää meissä saman uskontunnustuksen kuin Pietarissakin Kesarean Filippissä: "*Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika!*" Epäuskoinen Tuomaskin sai lopulta heittäytyä Jeesuksen eteen tunnustamaan: "*Minun Herrani! Minun Jumalani!*" Kun hän hylkäsi itseriittoisen ja ylpeän itseensä ja omiin kokemuksiinsa luottamisen ja tunnusti Jeesuksen Herrakseen, Hallitsijakseen ja Jumalakseen, syntyi pelastava usko. Se usko liitti hänet elämän lähteeseen, itse Herraan. Jeesukseen uskovalla on elämä. Se on elämää Jeesuksen nimessä, Jeesuksen olemuksessa, Jeesuksen elämää uskovassa. Sen vastakohta kuolema on menettänyt valtansa. Kysymys on elämästä, joka Kristuksen antaman lahjavanhurskauden tähden on synnitöntä elämää. Siksi kuolemalla ei ole mitään valtaa sen yli.

Kysymyksiä:

1. Kuinka paljon Johanneksen evankeliumiin on sisällytetty Jeesuksen tekoja? (30, vrt 21:25)
2. Mikä on mahdollista evankeliumin kirjoitusten perusteella? (31)
3. Mitä usko tuottaa hedelmänään? (31)

PROLOGI - EVANKELIUMIN TIIVISTELMÄ

Jumala ihmiseksi 1:1,14,18

Johanneksen evankeliumin prologi on yhteenveto koko evankeliumikirjan sisällöstä. Se ei sis ole vain jonkinmoinen johdanto, vaan sisältää koko Johanneksen sanoman. Kaikki mikä sen jälkeen tulee todistaa vain ensimmäisen luvun 18 ensimmäisen jakeen sisältöä todeksi. Jeesuksen tunnustet, Jeesuksen suuret "Minä olen" julistukset, Hänen kärsimyksensä ja ylösnousemuksensa kaikki todistavat todeksi sen, että "Jeesus on Kristus, Jumalan Poika!"

Prologi muodostuu kolmesta keskeistä lauseesta jakeissa 1,14 ja 18, joiden väliin sijoittuu kolme selittävää osuutta. Keskeiset lauseet kuuluvat:

1. Alussa oli Sana,

Sana oli Jumalan luona,

ja Sana oli Jumala.

14. Sana tuli ihmiseksi

ja asui keskuudessamme.

Hän oli täynnä armoa ja totuutta.

18. Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt.

Ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut.

1. ja 14. jakeet sisältävät molemmat kolme lausetta, jotka liittyvät toisiinsa läheisesti. Ne voitaisiin lomittaa toisiinsa, eikä merkitys muuttuisi mitenkään:

1. Alussa oli Sana,.... 14. Sana tuli ihmiseksi.

1. Sana oli Jumalan luona, 14. ja asui keskuudessamme.

1. ...ja Sana oli Jumala. ...14. Hän oli täynnä armoa ja totuutta.

18. jae sisältää puolestaan kaksi lausetta, joista edellinen liittyy jakeeseen 1. ja jälkimmäinen jakeeseen 14:

1. Alussa oli Sana, Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. ... 18. Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt.

14. Sana tuli ihmiseksi ja asui keskuudessamme. Hän oli täynnä armoa ja totuutta. ... 18. Ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut.

Logos - Sana

Ensimmäisen jakeen sanaa Sana (Logos) on monesti selitetty kreikkalaisesta filosofiasta käsin, jossa samaa sanaa käytettiin merkitsemään kaiken näkyvän ja monissa muodoissa ilmenevän kokemusmaailman takana vallitsevaa ikuista periaatetta, viisautta tai lainalaisuutta. Kreikkalainen filosofia lähti liikkeelle siis siitä, että asioiden ja esineiden edellä käyvät ajatukset ja ideat. Kouriintuntuvaa edeltävät käsitteelliset ajatukset. Tässä kreikkalaisessa merkityksessä Logos sanaa käytetään yhä mm uususkonnollisuuden parissa silloin kun sillä viitataan uususkonnollisesti tulkittuun Jeesukseen.

Mutta heprealainen ajattelu ei pysähtynyt ajatukseen vaan jatkoi edelleen. Jokaisen ajatuksen takana on ajattelija, siis persoona. Siksi Vanha Testamentti sanoo: "*Herran pelko on viisauden alku.*" Heprealainen ajattelu lähti siis liikkeelle siitä, että viime kädessä maailmankaikkeudessa ei ole ainoatakaan ratkaisematonta ongelmaa. Niiden ratkaisu on Suurella Ajattelijalla. Alussa Jumala loi taivaan ja maan. Ajattelija Jumala, siksi oli ajatuksia ja siksi konkreettinen on Hänen ajatustensa ja tekojensa tulosta.

Iankaikinen Sana

Jakeen 1. verbimuoto "oli" (kreikan imperfekti) ei tarkoita jotain mennyttä, tai jotain nykyistä tai jotain tulevaa, vaan jotain jatkuvaa. Se kertoo jatkuvasta tilasta. Alussa oli Sana, siis pysyvä tosiasia. Sana on jatkuvasti Jumalan kanssa ja Sana on jatkuvasti Jumala. Kysymys on siis ajan rajat ylittävistä iankaikkisesta olemisesta. Sana loi kaiken ja Sana on persoonallisessa yhteydessä Jumalan kanssa (siis eri kuin Jumala), mutta silti sama kuin Jumala.

Kolminaisuuden salaisuus - Johanneksen evankeliumin keskeinen teema - tulee vastaan jo ensimmäisessä jakeessa. Jumalan suuruus ja olemus ylittävät meidän käsityskykymme. Hänen persoonansa ja Hänen ajatuksensa ovat kaiken luodun syy. Jos jäisimme vain ensimmäiseen jakeeseen, tajuaisimme kyllä jotain Jumalan persoonallisuudesta ja Hänen suuruudestaan ja viisaudestaan, mikä näkyy luomakunnan ihmeellisyyden kautta, mutta viime kädessä olisimme käsittämättömän salaisuuden äärellä, jota 18. jakeen alku terävästi kuvaa: *Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt.*

Lihaksi tullut Sana

Jakeen 14. "Ja Sana tuli lihaksi" verbi ei ole "oli" vaan "tuli". Se ei tarkoita jonkin uuden alkamista, vaan entuudestaan olemassa olevan tuleamista uudella tavalla havaittavaksi. "*Sana asui (sanan mukaisesti 'pystytti telttansa') meidän keskellämme.*" Paavali kuvaa tätä Jeesuksen tuloa ihmiseksi näin:

Vaikka hänellä oli Jumalan muoto, hän ei pitänyt voittamanaan etuna olla Jumalan vertainen. Hän tyhjensi itsensä, otti palvelijan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, eläen ihmisenä ihmisten joukossa. Hän alensi itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan saakka. (Fil. 2:6-8)

Sana, joka oli ja joka pysyvästi ja iankaikkisesti on Jumalan kanssa, tuli ja asettui asumaan meidän keskelle. Se, jota kukaan ei voi nähdä, tuli kaikkien nähtäväksi. Se, mitä emme voineet tietää, tuli nyt tunnetuksi, sille löytyi ilmaisu.

Armo ja touus - Sanan luonne

Lopuksi Johannes tiivistää kaiken sen, mitä hän näki tässä ihmiseksi tullessa Jumalassa: "*Hän on täynnä armoa ja totuutta*". Se on kristinuskon tiivistys yhteen lauseeseen. "*Ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut.*"

Kristinuskossa on kysymys sen ilmoituksesta, joka oli meiltä saavuttamattomissa, jotta voisimme sen uskoa ja olla sille kuuliaisia. "Ainokainen Poika" merkitsee lapseutta. Jumalan Poika tarkoittaa siis sitä, että Hän on osallinen Jumalan luonnosta, "Jumala Jumalasta". Ilmaisui "joka on Isän helmassa" sisältää rajoituksen. Se kertoo sen, että Jeesuksessa näemme Jumalasta sen, mikä on Hänen sydämessään, sylissään, se tarkoittaa Hänen rakkauttaan ja totuuttaan.

Jeesus ei tullut ilmoittamaan meille Jumalan ääretöntä suuruutta ja majesteettisuutta ja voimaa, joka yhä ylittää kaiken meidän käsityskykymme. Niistäkin toki saamme aavistuksia Jumalan luomistekojen suuruudessa, mutta emme vielä niitä ymmärrä. Iankaikkisuudessa riittää uutta Jumalan tuntemisessa. Mutta Jeesus tuli ilmoittamaan meille Jumalan sydämen. Hän tuli selittämään ja tulkitsemaan meille Isän sydäntä. Jeesus on Jumalan Exegeesi.

Kolme selittävää jaksoa 1:2-13, 14b, 15-17

Ensimmäinen sulkulauseke prologissa (1:2-13) selittää ensimmäistä jaetta ja kertoo, millaisessa suhteessa Sana on kahteen luomukseen. Ensimmäinen kuvataan jakeissa 2-5 ja

se kertoo Sana suhteen luotuun maailmaan ja ihmiskuntaan. Toinen jakeissa 6-13 kertoo Sanan suhteen uuteen luomakuntaan, pelastettujen uuteen ihmiskuntaan.

Sanan suhde luomakuntaan

Jakeessa 2 "Hän oli alussa Jumalan luona" samoin kuin myös ensimmäisessä jakeessa käytetty kreikan sana, joka on käännetty "luona" on prepositio pros. Se ei ole meta eikä syn eikä para, jotka kaikki voidaan kääntää "luona" tai "kanssa" sanoilla. Meta tarkoittaa "keskellä" tai "jälkeen", syn taas "läheisessä yhteydessä", para "vierellä". Tässä käytetty sana pros ei tarkoita ainoastaan läheisyyttä, vaan toiminnallista läheisyyttä, yhteistä vaikuttamista. Sana oli Jumalan luona, kasvoista kasvoihin, jatkuvasti lähestyen Häntä, yhteisessä toiminnassa ja työssä.

Tällainen oli Sanan suhde Jumalaan alkuperäisessä luomisessa. *"Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan. Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt."* (1:3) Sana "kaikki" ei tarkoita vain kaiken summaa, vaan myös jokaista erillistä luomakunnan osaa. Sanan luova työ ulottuu kaikkeen ja jokaiseen yksityiskohtaan asti. Jumala suoritti kaiken luovan työnsä Sanan kautta. Myös kaikki, mikä syntyy prosessien kautta yhä tänään on täysin riippuvaista Jumalan Sanan vaikutuksesta. Sana pitää myös yllä kaikkea luomakuntaansa. Paavali tiivistää saman asian Kolossalaiskirjeessä näin:

Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa. Hänessä luotiin kaikki, mitä on taivaissa ja maan päällä, näkyvät ja näkymättömät, olkootpa ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttaan ja häneen. Hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa. (Kol. 1:15-17)

Elämä ja valo

Jae 4 *"Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo"* kokoaa edellä sanotun, mutta sisältää samalla eron elämän ja elämän välillä. Kaikki elämä on pohjimmiltaan salaisuutta, koska elämä, niin kasveissa kuin eläimissäkin on kaiken aikaa Jumalasta riippuvaa. Kaiken elämän salaisuus on Jumalassa elämän lähteessä. Mutta ihmisen kohdalla on ero. Jumalan antama elämä ihmisessä merkitsee myös valoa. Se sisälsi ihmisen kyvyn ajatella, puhua, arvioida asioita sekä kyvyn elää persoonallisessa suhteessa ja tietoisessa rakkaus-suhteessa Jumalaan ja toisiin ihmisiin.

Sitten seuraa lyhyt mutta vavahduttava julistus: *"Valo loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei sitä käsittänyt."* Pimeys, vain yksi sana, mutta siihen sisältyy kaikki inhimillinen surkeus. Paavali puhuu *"pimeydessä hallitsevista maailmanvaltiaista, henkimaailman pahoista olennoista"*.

Sana, joka on käännetty "käsittää" merkitsee alkukielessä ei vain ymmärtämistä vaan myös valtaan ottamista, niin kuin uusi käänös oikein kääntää. Tänäänkin Jumalan valo on edelleen loistamassa, vaikka ihmismassat kulkevatkin sitä tajuamatta pimeydessä. Oikean ja väärän erotusta ei ihmiskunta ole kyennyt täysin tukahduttamaan sydämistään, vaikka valon mukaan ei haluttaisikaan vaeltaa.

Sanan suhde uuteen sukuun (1:6-13)

Tuli mies, Jumalan lähettämä, hänen nimensä oli Johannes. Hän tuli todistamista varten, todistamaan valosta, että kaikki uskoisivat hänen kauttaan. Hän ei ollut se valo, vaan hän tuli todistamaan valosta. (1:6-8)

Johannes Kastajan tulo ennakoi profeetallisesti uutta alkua, uutta pelastettujen sukukuntaa. Uusi valo, joka valaisisi jokaista ihmistä ja olisi siis kaikkien havaittavissa ja nähtävissä, oli tulossa maailmaan (1:9). Sitten kirjoittaja katsahtaa taakse ja ympärilleen:

Hän oli maailmassa. Maailma on saanut syntynsä hänen kauttaan, mutta maailma ei tuntenut häntä. Hän tuli omiensa luo, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. (1:10-11)

Eräässä merkityksessä Hän on koko maailmassa, jokaisessa ihmisessä, koska maailma on Hänen kauttaan tehty, mutta silti maailma ei tuntenut Häntä. Kun Sana tuli lihaksi, Hän tuli tässä merkityksessä omiensa luo. Evankeliumi ei ole vain kuvausta siitä, miten Jeesus otettiin vastaan, vaan myös siitä, miten Hänet hyljättiin ei vain juutalaisten keskuudessa vaan koko maailmassa.

Mutta sinä ei ole kuitenkaan kaikki:

Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden ja voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä. He eivät ole syntyneet (toinen lukutapa: Hän ei ole syntynyt) verestä, eivät ihmisen tahdosta eivätkä miehen tahdosta, vaan Jumalasta. (1:12-13)

Tässä on uuden pelastettujen suvun alku, uusi luomus. Vaikka tämä maailma ei pimeydeltään Sanaa ottanut vastaan, Hän itse synnyttää uudesti suvun, jossa Hänen valonsa loistaa ja jossa Hänet otetaan vastaan. Tämä uusi suhde Sanaan perustuu siis uudestisyntymisen ihmeeseen.

Kirkkaus, jota voi katsella

Toinen sulkulauseke kertoo Sanasta katselun kohteena ja se sijaitsee jakeen 14 sisällä:

Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä.

Sana, joka on käännetty "katsella", tarkoittaa tarkastamista, täyttä näkemistä. Kirkkaus ilmeni tunnusteissa mitä moninaisimmilla alueilla: Kaanaan häissä se näkyi luomisen ihmeenä, Lasaruksen herättämisessä kuoleman kukistamisena, mutta niin kuin Johannes osoittaa myöhemmin, syvimmin Jumalan kirkkaus loisti Golgatan ja ylösnousemuksen voitossa.

Kaksi todistajaa

Kolmas sulkulauseke kertoo Sana suhteesta kahteen todistajaan jakeissa 1:15-17:

Johannes todisti Jeesuksesta ja huusi: *"Hän on se, joka tulee minun jälkeeni. Hän on ollut edelläni, sillä hän on ollut ennen minua."*

Evankelista Johannes todistaa taas: *Hänen täytydestään me kaikki olemme saaneet, armoa armosta. Laki on annettu Mooseksen kautta. Armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.*

Ensimmäinen todistaja on Johannes Kastaja, Airut, joka kuului vielä vanhaan liittoon. Hänen viestinsä oli, että Sana on iankaikkinen, ei tästä ajasta eikä tähän aikaan sidottu. Toinen todistaja kuuluu taas uuteen liittoon. Hän on evankeliumin kirjoittaja Johannes, joka osoittaa, että vanha liittokin oli armon liitto, vaikkakin vielä puutteellinen. Mutta nyt uusi liitto Jeesuksessa Kristuksessa tuo täyden ja lopullisen armon ja totuuden. Jae 17 on usein ymmärretty ikään kuin siinä vanha liitto ja uusi pantaisiin toisiaan vastaan. Vanha ei ollut vain laki- vaan myös armoliitto yhtä vähän kuin uusikaan ei ole pelkkä armoliitto, vaan siihen kuuluu myös totuus.

Kysymyksiä:

1. Millainen on Jumalan ja Sanan välinen suhde? (1,2)
2. Kuka on Sana? (14)
3. Luettele Jeesuksen Kristuksen tekoja jakeissa: a) (3,10) b) (4) c) (5)
4. Miten ihmisen synnin surulliset vaikutukset ilmenevät? a) (5,10) b) (11)
5. Miten Johannes, jota nimitettiin "suurimmaksi vaimoista syntyneiden joukossa", ja Jeesus eroavat toisistaan a) olemukseltaan? (6,8,15) b) tehtävänsä puolesta? (7,8)
6. Millainen oikeus ja voima annetaan sellaiselle, joka ottaa Jeesuksen vastaan eli uskoo Häneen? (12)

7. Kuka antaa ihmiselle Jumalan lapsioikeuden ja voiman? (12)
8. Miten ihmisestä tulee kristitty? (13, vrt myös 3:3,5)
9. Mikä oli Sanan päämäärä, kun Hän tuli ihmiseksi? (14,16,18)
10. Mikä on lain sisältö? (17)
11. Mitä sisältävät armo ja totuus, jotka saadaan Jeesuksen kautta? (14,17)
12. Mitä me saamme Jeesukselta ja kuinka paljon? (16)

LIITE 1:

JUMALAN KIRKKAUS KRISTUKSESSA

Joh. 1:16-18

16. Hänen täyteydestään me kaikki olemme saaneet, armoa armosta.

17. Laki on annettu Mooseksen kautta. Armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta.

18. Kukaan ei ole Jumalaa milloinkaan nähnyt. Ainoa Poika, joka on Isän luona, on hänet ilmoittanut.

Jumalan ilmoitus

Tiedätkö Sinä, millainen on Jumala? Tiedätkö, mitä Jumala ajattelee Sinusta? Mistä tiedät, että ajattelet asioista oikein? Mitä Jumala ajattelee Sinusta? Ovatko elämäsi asiat oikeissa suhteissa toisiinsa ja oikeassa tärkeysjärjestyksessä? Miten voisit päästä tuntemaan Jumalaa paremmin kuin tähän asti? Mistä voi löytää tien Jumalan yhteyteen?

Näistä ja monista muista asioista on kysymys, kun käytetään kristillistä ilmaisua "Jumalan ilmoitus". Kynttilänpäivän sanoma on se, että Jumala ei ole jättänyt meitä näissä asioissa itsemme ja oman viisautemme varaan, vaan on ilmoittanut meille itsensä, oman kirkkautensa Jeesuksessa Kristuksessa.

"Monet kerrat ja monin tavoin Jumala muinoin puhui isillemme profeettojen suulla, mutta näinä viimeisinä aikoina hän on puhunut meille Pojassaan, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi ja jonka välityksellä hän myös on luonut maailmat. Poika on Jumalan sädehtivä kirkkaus, hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea olemassa olevaa sanansa voimalla. Toimitettuaan puhdistuksen synneistä hän on asettunut korkeuksissa istuimelleen Majesteetin oikealle puolelle." (Hepr. 1:1-3)

Riippuvuus Jumalasta

Moni ihminen ajattelee, että hän on kyllä monella tavalla heikko. Tunteet ailahtelevat sinne tänne ja tahto on niin taipuvainen pahaan. Kiusaukset ovat monet ja vievät niin helposti mukanaan. Mutta ei hänen ymmärryksessään ole mitään vikaa. Kyllä hän tietää mikä on oikein ja väärin. Luonnossa liikkueensa hän tajuaa myös oikein hyvin, että kaiken taustalla on suuri luoja Jumala. Hänen ajattelussaan ei nyt ole kertakaikkiaan mitään vikaa. Kunhan hän vain saisi jostain lisää voimaa, hän kykenisi oikeastaan elämään ihan hyvää ja onnellista elämää.

Raamatun mukaan asia ei kuitenkaan ole läheskään niin yksinkertainen. Jumala, joka on luonut jokaisen meistä oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta, on antanut meille järjen valon, omantunnon ja tietoa itsestään luomisteoissaan, historian vaiheissa ja omissa henkilökohtaisissa kohtaloissamme. Jumala on kuin kaiken aikaa puhaltamassa meidän selkämme takana. Jumala on asettanut jokaiseen ihmiseen myös uskonnollisen kaipauksen, elämän janon, iankaikkisuus kaipuun. Mutta ihmistä ei ole koskaan tarkoitettu elämään riippumattomana Jumalasta.

Ihmisen tahto voi toimia oikein vain silloin, kun se sitoutuu Jumalan tahtoon. Ihmisen tunteet voi täyttää taivaallinen ilo ja iankaikkinen rauha, vain silloin, kun hänen turvanaan on hänen puolellaan seisova kaikkivaltias Jumala. Eikä edes ennen syntiinlankeemusta ihminen kyennyt ajattelemaan asioista oikein muuten kuin siten, että hän otti vastaan ja kuunteli, mitä Jumala hänelle puhui. Ihminen sai toki tehtävän hankkia tietoa tutkimalla Jumalan luomia eläimiä, kasveja ja laajemminkin luomakuntaa. Mutta pienellä ja rajallisella ihmisellä ei ollut silloinkaan mahdollisuutta suhteuttaa tietojaan oikein muuten kuin riippuvuudessa Jumalan täydelliseen tietoon.

Kokonaan langennut ihminen

Syntiinlankeemuksessa ihminen turmeltui läpeensä. Ei vain hänen tahtonsa kääntynyt pahaan ja tunteensa pelkoon ja epätoivoon, vaan myös hänen järkensä pimentyi.

Luonnollisin tiedonhankinnan keinoin ihmisen on pakko myöntää: *"Joka tietoa lisää, se tuskaa lisää."* Ja syy on ilmeinen: "Tieto ja informaatiotulvan edessä kipuileva ihminen ei tänään ymmärrä, mikä tieto on tärkeää ja mikä ei, mikä on totta ja mikä ei." Mutta ihmisen kyky tuntea Jumala turmeltui täysin. Sielunvihollinen, joka valheellisesti lupasi jumalallista tietoa, sai ihmisen harhakuviensa ja pimeyden valtaan. Synti ja syyllisyys väänsivät rakastavan Jumalan kuvan pelottavan tyrannin ja hirmuhallitsijan hahmoksi. Syntinsä sokaisema ihminen lähti Jumalaa pakoon eikä suinkaan etsimään Häneltä apua.

Tietoisuuden muutoksen harha

Tänä päivänä monenkirjava uususkonnollisuus vetoaa ihmisiin puhumalla uudesta korkeammasta tietoisuudesta, johon ihmisen olisi mahdollista päästä mietiskelemällä ja kokemalla vapauttavia elämyksiä itsessään asuvien mahdollisuuksien ja voimien alkaessa purkautua esiin. Näin tehdessään ihminen itse asiassa epäsuorasti tunnustaa oman pimeytensä, vaikka lähteekin siihen etsimään apua yhä suuremmasta pimeydestä. Jeesus sanoi: *"Jos teidän valonne on pimeyttä, niin kuinka suuri onkaan pimeys!"*

Idän uskonnolliset kokemukset ovat kyllä todellisia, mutta ne sitovat ihmisen valheen ja sielunvihollisen verkkoon. Joudutaan entistä suuremman synkeyden yöhön, vaikka aluksi näyttäisikin löytyvän mielenkiintoista ja vetoavaa uutta. Järkyttävän pelottavia voivat olla hindujen ja buddhalaisten kokemukset transsitiloissaan, joihin he pääsevät mm joogan keinoin. He saattavat kyllä nähdä merkillisiä taivaallisia olentoja, mutta hyvin usein heitä vastaan tulee hirvittäviä ja pelottavia olentoja. Tarvittaessa valkeuden enkelin hahmoon pukeutuva Sielunvihollinen ja pahat henget pääsevät vaikuttamaan heidän sisimpäänsä. Jumalasta erossa vaeltavan, mutta uskonnollisuutensa tosissaan ottavan ihmisen tie on suurinta mahdollista pimeyttä. Synnin syvin olemus kun on uskonnollinen turvautuminen valheeseen.

Yleinen ilmoitus ei riitä

Vaikka ihminen ei lähtisikään etsimään oman sielunsa syövereistä jumaluutta, niin hän ei silti voi luonnosta ja omastatunnostaan käsin saada oikeaa kuvaa elävästä Jumalasta. Hän voi kyllä oikein tunnustaa sen, että Jumala on suuri, ääretön, koko maailmankaikkeuden täyttävä Luoja. Hän saattaa tunnustaa myös omantuntonsa vaatimuksen oikeasta ja väärästä jopa siihen asti, että hän haluaa elää ns. omantunnon ihmisenä. Hän ei halua rikkoa lakia eikä aiheuttaa toisille ihmisille harmia. Hän haluaa tehdä työnsä hyvin ja säilyttää hyvät ihmissuhteet.

Mutta luonnon keskellä ei syntinen ihminen voi nähdä Jumalan olemusta totuutena ja rakkautena. Tietysti voidaan puhua tunteenomaisesti maan huolenpidosta ja auringon lämmittävästä rakkaudesta, mutta Jumalan totuuden ja armon tuntemiseen se ei riitä. Kun bosnialainen äiti piti sylissään kranaatinsirpaleen surmaamaa pienokaistaan, ilta-auringon lempeät säteet lämmittivät lapsen kelmeää ihoa. Aurinko ei poista synnin kauhistuttavaa todellisuutta, kuoleman valtaa eikä pimeyden valtojen riehuntaa. Auringon paisteesta ei löytynyt armoa.

Vääristynyt jumalakuva

Monen kristillistä opetustakin saaneen käsitys Jumalasta ja Jeesuksesta saattaa olla hyvinkin vääristynyt. Luonnon ja ihmiskunnan julmuuksien keskellä nähdään kaksi jumalaa: Toinen on julma ja säälimätön piiskuri jumala, ja niin kuin usein väärin sanotaan Mooseksen Jumala. Toinen taas on rakastava Jeesus, joka ei kuitenkaan tunnu oikein pärjäävän julmalle jumalalle. Jeesus on kuitenkin sillä tavalla rakastava jumala, että häneltä saa lohdutusta ja ymmärrystä ahdistusten keskellä, vaikka ei hän kykenekään julmaa todellisuutta toiseksi muuttamaan. Tällainen sokaistuneen järjen ja pimentyneen sydämen kristillisyyksyys tekee Jumalan irvikuvaksi. Jeesus on samaa olemusta Isän kanssa. Isällä on suunnaton rakkaus luotujaan kohtaan ja Jeesuksella on kaikki valta taivaassa ja maan päällä myös toteuttaa pelastustahtonsa.

Jumalan valtakunta on tullut

Synnin ja kuoleman ja pimeyden vallan keskelle tuli armon ja totuuden valtakunta, kun sen kuningas Herra Jeesus Kristus tuli tähän maailmaan. Jumala oli kyllä jo Vanhan Liiton aikana Mooseksen kautta antanut lain. Jumala oli osoittanut, että Hän ei ole jättänyt luomaansa, mutta synnissään Jumalasta eroon juossutta ihmistä yksin. Jumala oli Mooseksen kautta vienyt kansan orjuudesta erämaavaelluksen kautta luvatus maan vapauteen. Jumala oli kulkenut kansansa kanssa, Jumala oli ilmestynyt ilmestysmajassa. Hänen kirkkauden pilvensä, joka oli päivisin varjostanut kansaa auringon helteeltä ja öisin valaissut leirin kirkkaudellaan oli kulkenut heidän kanssaan. Jumala oli puhunut ja osoittanut, että Hänellä on rakastava sydän. Jumala oli antanut myös oman lakinsa, jotta Hänen kansansa olisi kyennyt sen valossa ajattelemaan ja toimimaan oikein.

Mooseksen kautta saatu laki oli siis armoa eikä suinkaan armon vastakohta, niin kuin usein on annettu ymmärtää. Mutta Mooseksen kautta saatu armon ja totuuden valo oli vasta sen kuva, joka oli tuleva Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesuksessa Kristuksessa vasta ihmiset voivat nähdä Jumalan kirkkauden. Jeesuksessa Kristuksessa armo ja totuus tulevat koko täyteydessään.

Sana tuli lihaksi

"Alussa oli Sana. Sana tuli lihaksi. Sana oli Jumalan luona, ja asui meidän keskellämme. Sana oli Jumala. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta. Jumalaa ei kukaan ole koskaan nähnyt. Ainoa Poika, joka itse on Jumala ja joka aina on Isän vierellä, on opettanut meidät tuntemaan hänet." (Joh. 1:1,14,18)

Jumala, joka on ääretön ja siksi myös luonnollisen silmän tavoittamattomissa, tuli ihmiseksi. Jeesus on todellinen ihminen kiusauksineen ja kärsimyksessään, mutta samalla myös todellinen Jumala kaikkiviisauksessaan ja kaikkivallassaan. Katselemalla Jeesusta Raamatun lehdistä saamme nähdä Jumalan kirkkauden ilman, että silmämme sokaistuvat. Voimme nähdä, että Hän oli Isän helmassa ilmaistessaan meille Jumalan kirkkauden. Jumalan äärettömyys jää meiltä tavoittamatta, vaikka saamme siihen turvautua. Mutta Jumalan Isän sydän, Jumalan helma, Jumalan syli, Jumalan sydämen armo ja totuus, loistavat Jeesuksessa Kristuksessa sellaisen sydämeen, joka ei sulje sydämensä silmiä Hänen kirkkaudeltaan.

Ilmoitus löytää sydämen

Jumalan kirkkauden ilmoitus Kristuksessa on niin ihmeellistä, että se kulkee myös rikkinäisen ja turmeltuneen vastaanottajan sydämeen asti. Jumala saa meidän rikkinäisen vastaanottimemme kuulemaan Hänen armonsä ja totuutensa Jeesuksessa. Mutta et voi päästä pysyvään valoon muuten kuin suostumalla valaistavaksi. Jumala on valo. Jumalan yleinen ilmoitus voidaan tukahduttaa. Niin voidaan myös Jumalan erityinen ilmoitus Jeesuksessa Kristuksessa. Et voi välttää sitä, että Jumala saa sen omaan tuntoosi asti, mutta olet vastuussa siitä, saako Kristuksen kirkkaus valaista Sinua.

Armo ja totuus

Jeesus on täynnä armoa ja totuutta. Hän on niin täynnä ja niin rikas, että Hänen yhteydessään eläminen on kuin virrassa elämistä. Virran vesi on aina uutta, ei koskaan samaa entistä. Kristuksen armoa saadaan armon lisäksi, armon päälle. Hänen täyteytensä on iankaikkisesti virtaava elämän veden virta.

Jeesuksen armo ja totuus eivät ole koskaan ristiriidassa keskenään. Jeesuksen anteeksiantamus perustuu vanhurskauteen ja totuuteen. Anteeksisaamisessa ei ole mitään bluffia, ei sormien läpi katsomista eikä vääryyttä ketään kohtaan.

Mistä syy anteeksiantamukseen

Näytin yläasteen oppitunnilla kuvaa japanilaisista, jotka puhdistivat temppeleitänsä päästäkseen sydämelleen kertyneestä synnin pölystä eli syyllisyydestä vapaaksi. Kysyin sitten, mitä oppilaat tekevät, jos he ovat rikkoneet toista ihmistä vastaan ja haluaisivat saada vapautuksen syyttävästä omasta tunnosta. He vastasivat:

"Pyydämme anteeksi."

Kysyin sitten:

"Eivätkö sitten japanilaiset osaa pyytää toisiltaan anteeksi, kun heidän täytyy vielä yrittää itse puhdistautua syyllisyydestään?"

Kyllä toki japanilaiset osaavat pyytää siinä anteeksi toisiltaan kuin suomalaisetkin.

"Mutta entäs jos sinä esimerkiksi suutuspäissäsi täräytät toista nyrkillä niin, että hän kaatuu, lyö päänsä ja halvaantuu loppu iäkseen? Onko Sinulla sen jälkeen jokin peruste tai syy sille, että toinen antaa sinulle anteeksi, kun sitä pyydät?"

Entä jos toinen sanoo:

"Annan anteeksi sitten vasta, kun olet ensin palauttanut terveyteni?" Japanilaiset eivät tunne mitään syytä anteeksisaamiseen.

Mutta Jeesuksessa Kristuksessa ilmestyi Jumalan armo ja totuus. Jeesuksessa Jumala itse otti kantaakseen meidän syyllisyytemme ja syntimme tuomion. Jumalan Isän rakkaus loisti Golgatalla, kun Jeesus säästääkseen meidät rangaistuksesta kantoi tuomiomme viimeiseen loppuun asti. Jeesus tuli Sovittajaksemme. Jumala ei vain halua vaan myös kykenee antamaan syntinsä tunnustaville anteeksi, koska Jeesuksen sijaisuhri on syy ja peruste anteeksiantamukseemme. Jeesuksen kuolemassa ja ylösnousemuksessa on myös syy siihen, että vääryyttä kärsinyt voi antaa anteeksi. Tulee päivä, jona kaikki synnin tähden särjetty ja tuhottu tehdään uudeksi. Jeesus voitti kuoleman ja pimeyden vallat. Kuoleman valtikka on murrettu, siksi täällä ajassa ei kukaan voi aiheuttaa toiselle mitään sellaista pahaa, ettei Jeesuksen ylösnousemusvoima kykene sitä lopullisesti korjaamaan.

Kuolemaan tuomittu vanki

Miten sitten Jeesuksessa oleva armon ja totuuden kirkkaus vaikuttaa tänään ihmiselämään. Riittääköön siitä esimerkki joidenkin vuosien takaa Japanista. Nagoyan suurkaupungissa toimivan erään kirkon pastori Keton rouva oli jo vuosia toiminut vankilatyössä. Hän vierailee useissa vankiloissa ja julistaa evankeliumia yhdessä miehensä kanssa. Hänen erityisenä huolen aiheenaan ovat kuolemaan tuomitut vangit. Japanissahan kuolemantuomio on yhä voimassa ja se pannaan myös toimeen niiden kohdalla, jotka ovat tehneet kaksi tai useampia murhia. Kuolemantuomionsa toimeenpanoa vangit joutuvat odottamaan keskimäärin kolme-neljä vuotta. Näitä vankeja ei lähiomaisten lisäksi kukaan ulkopuolinen saa tavata, eivät myöskään vankilalähetit. Oikeudenkäynnit ovat kyllä julkisia.

Siksi kun rouva Keto sai tietää erään 24 -vuotiaan miehen kuolemantuomiosta, hän alkoi rukoilla ja kysellä, miten evankeliumi Jeesuksesta voitaisiin hänelle viestittää. Rakkaus keksii keinon. Näille vangeille on mahdollista lähettää kirjeitä, jotka tietenkin sensuroituina toimitetaan perille. Rouva Keto lähetti tälle kahden ihmisen murhasta tuomitulle miehelle kirjeen ja kertoi siinä, miten Jeesus oli Golgatan ristillä kantanut hänenkin murhiensa iankaikkisen rangaistuksen. Pyytämällä armoa Jeesus antaisi sen hänelle eikä hän joutuisi kadotukseen.

Pian tuli vastaus, jossa vanki kiitti kirjeestä, mutta jatkoi sitten:

"Teidän on turha minulle kirjoitella. Olen toivoton tapaus. En odota mitään muuta niin hartaasti kuin sitä, että minut hirtettäisiin (mikä on tapa, jolla kuolemantuomio Japanissa toteutetaan), sillä se on minulle oikein. Olen tehnyt niin suunnattoman väärin, kun murhasin tyttöystäväni ja hänen kanssaan minut eräässä hotellissa pettäneen miehen. Joka yö herään siihen kauheaan painajaiseen, jossa käyn tuon hirveän illan tapahtumia läpi uudestaan ja uudestaan."

Mutta rouva Keto tiesi paremmin. Siksi hän ei lakannut kirjoittamasta. Hän lähetti miehelle Uuden Testamentin ja kehotti häntä lukemaan siitä, miten Jeesus ristiinnaulittiin ja miten hänen vierellään riippui kaksi muutakin. Jeesus antoi toiselle katuvalle rikolliselle synnit anteeksi ja pääsyn taivaalliseen valtakuntaansa. Jeesus teki niin, koska Hän kantoi Jumalan totuuden ja oikeudenmukaisuuden vaatiman kadotustuomion hänen sijastaan Golgatan tuskissa Isän hylkäämänä.

Mies alkoi lueskella Uutta Testamenttia. Eräänä päivänä hän polvistui vuoteensa viereen avoimen Raamatun eteen ja pyysi armoa. Silloin tapahtui ihme. Jumalan Pyhä Henki laskeutui hänen sydämeensä. Hän tajusi, että Jeesuksen uhri riittää hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän tajusi, että ylösnoussut Jeesus tulisi herättämään hänen murhaamansakin uuteen elämään. Hän tajusi, että Sielunvihollinen oli pitänyt häntä synnin ja epätoivon kahleissa, mutta nyt Jeesuksen armo ja totuus tekivät hänet vapaaksi. Sanoin kuvaamaton jumalan rauha laskeutui hänen sydämeensä. Hän hypähti pystyyn ja huusi:

"Olen saanut anteeksi!"

Hän olisi lähtenyt juoksemaan ja kertomaan siitä kaikille, mutta sellin ovi pysyi kiinni. Mutta pian hänkin keksi keinon. Hänkin voisi kirjoittaa kirjeitä. Ja niin hän alkoi kirjoitella muille kuolemaan tuomituille vangeille. Ennen kuin hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen kaksitoista muutakin kuolemaantuomittua oli saanut kohdata Vapahtajan ja saanut kokea pelastuksen synnin syyllisyydestä ja vallasta.

Tuli sitten se päivä, jona hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen. Kuolemaantuomittu saa tietää teloituspäivänsä siitä, että hänelle tuodaan poikkeuksellisen hyvä aamiainen. Kello 10 sinä aamuna tuomio pannaan toimeen. Mies nautti hyvällä ruokahalulla aterian. Kun kello lähenei kymmentä ja hänet vietiin sellistä hän esitti viimeiset pyyntönsä:

"Sallikaa minun avoimin silmin siirtyä katselemaan ihanaa Vapahtajaani. Kertokaa sitten myös rouva Ketolle, miten täältä nukuin pois Herran luo." Sitten hän polvistui ja rukoi:

"Kiitos Vapahtaja, että armahdit minut murhamiehen. Kiitos, että saan tänään tulla Sinun luoksesi taivaalliseen kirkkauteen. Kiitos, kun panit rouva Keton kertomaan Sinun armostasi minulle suurelle syntiselle. Kiitos Jeesus armosi suuruudesta. Aamen."

Sitten hän alkoi laulaa ylistysvirttä Herralle ja sen aikana hänen maallinen matkansa päättyi Sapporon keskusvankilassa.

Jeesus kutsuu Sinua

Jeesus Kristus on tänään täynnä armoa ja totuutta. Kun tulet totuuden synneistäsi tunnustaen Hänen eteensä ja pyydät armoa, Hän antaa anteeksi oman kuolemansa ja ylösnousemuksensa tähden. Saat kaikki anteeksi ja saat yhteisen elämän Hänen kanssaan. Oli syntisi minkä niminen tahansa, Hänen uhrinsa Sinun edestäsi riittää. Hänen luonaan näet sitten myös millainen on Taivaallisen Isän sydän sinua kohtaan. Jeesus kutsuu Sinua tänään!

JOHANNES KASTAJA TODISTAA JEESUKSESTA 1:19-34

Prologin jälkeen nyt alkaa evankeliumin pääosa, jossa käsitellään Johanneksen valikoimia kahdeksaa tunnustekoa ja kahdeksaa sanallista merkkiä. Jaksomme on sisällöltään johdannollinen. Siinä ei vielä esiinny yhtään merkkiä.

Kolme jaksoa

Jeesuksen julkinen toiminta jakaantuu kolmeen osaan, joita usein on nimitetty Juudean, Galilean ja Perean toimintajaksoiksi sen mukaan, missä Jeesus pääasiallisesti kussakin vaiheessa toimi. Jako on kuitenkin sikäli harhaanjohtava, että vaikka Jeesus käyttikin suurimman osan näistä jaksoista mainituilla alueilla, Hän ei rajoittunut kuitenkaan pelkästään yhteen alueeseen millään noista jaksoista.

Siksi on loogisempaa jakaa Jeesuksen toiminta ajallisesti kolmeen osaan. Ensimmäinen ulottui Hänen saamastaan Johanneksen kasteesta siihen asti, kun Johannes Kastaja vangittiin. Tämän jakson kesto oli noin vuoden ja toiminta keskittyi Juudeaan. Jakso oli suhteellisen hiljaisen toiminnan vaihetta.

Toinen kaksi vuotta kestänyt jakso alkoi Johanneksen vangitsemisesta. Johanneksen vangitsemisen jälkeen Jeesus poistui Juudeasta Galileaan ja toiminnan luonne muuttui erittäin näkyväksi. Suuret ihmisjoukot seurasivat Häntä kaikkialle ja Hänen opetuksensa tapahtui suuressa julkisuudessa. Jeesuksen jatkoi samalla sanomalla, jota Johannes oli julistanut: *"Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!"* Tämä jakso kesti siihen asti, kun Pietari Kesarean Fippissä lausui suuren uskontunnutuksensa vastauksena Jeesuksen kysymykseen: *"Kenen te sanotte minun oleva?"*

Kun Pietari tunnusti Jeesuksen Kristukseksi, elävän Jumalan Pojaksi, Jeesus kertoi ensi kertaa opetuslapsilleen avoimesti Golgatan tiestä, jonka Hän tulisi kulkemaan. Siitä alkoi kolmas kuuden kuukauden jakso, joka päättyi Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen. Sitäkin luonnehti edelleen suurten joukkojen liikkuminen Jeesuksen kintereillä, mutta sitä varjosti lähestyvä risti. Jeesus käytti tämän jakson aikana paljon aikaa opetuslastensa kanssa valmistuen heitä ristin ja ylösnousemuksen voittoon. Kaikkiaan Jeesuksen julkinen toiminta kesti siis kolme ja puoli vuotta.

Johanneksen valikoima

Tunnusteot, jotka Johannes valitsi, keskittyvät lähes kokonaan Jeesuksen julkisen toiminnan ensimmäiseen ja viimeiseen jaksoon. Luvut 1-5 käsittelevät ensimmäistä ja 7-20 jälkimmäistä. Vain luku 6 kuvaa keskimäistä vaihetta. Syykin on ilmeinen. Johannes oli lukenut Markuksen, Matteuksen ja Luukkaan evankeliumit, jotka kaikki kertovat paljon tunnustekoja nimen omaan Jeesuksen julkisen toiminnan keskimäisen jakson ajalta. Hänellä ei ollut tarvetta toistaa muiden jo kirjoittamia tapahtumia.

Johannes Kastajan todistus

Prologissa 1:6 Johannes oli jo maininnut Johannes Kastajan todistuksesta. Johannes oli Jumalan lähettämä mies, jolla oli selkeä todistus Jeesuksesta. Nyt jaksossamme hän käsittelee todistuksen sisältöä. Se annettiin vastauksena Jerusalemlaisten fariseusten puolueeseen kuuluvien pappien ja leeviläisten valtuuskunnan esittämään kysymykseen: *"Kuka sinä olet?"*

Kysymyksen taustalla oli jo pitempään jatkunut Johanneksen julistus- ja kastamistoiminta, joka oli saanut koko Juudean liikkeelle häntä kuulemaan. Jopa kuningas Herodes oli kiinnostunut

Johanneksen opetuksesta jopa siihen määrään, että eräässä vaiheessa hänestä sanottiin, että hän *"kuunteli Johannesta mielellään"*. Uskonnolliset johtajat alkoivat olla huolissaan Johanneksen toiminnan saavuttaman suosion laajuudesta ja halusivat nyt ottaa selvää toiminnan luonteesta.

Kysymys saattoi olla täysin vilpiton tai sitten ei. Jälkimmäiseen vaihtoehtoon viittaa Jeesuksen myöhemmät lausunnot samaisille johtajille. Niissä Hän syytti uskonnollisia johtajia epärehellisydestä suhteessaan Johannes Kastajaan.

Johannes Kastajan vastaus sisälsi kolme kieltoa ja yhden myönteisen kannanoton. Hän kielsi olevansa Kristus, Malakian lupaama Elia tai Mooseksen kaltainen uusi profeetta, joista kaikista on Vanhan testamentin lupaus. Sen sijaan hän vei kysyjät keskeiseen Jesajan profetiaan, joka vaati heitä valmistamaan sydämensä Messiaan tulolle. *"Minä olen ääni, joka huutaa erämaassa: 'Tasoittakaa tie Herralle', kuten profeetta Jesaja on sanonut."*

Kysyjät ymmärsivät, että Johannes vaati heitä tekemään parannuksen ja tunnustamaan syntinsä, mihin he eivät kuitenkaan olleet valmiita. Häkellyksissään he käänsivät huomion kasteseremoniaan liittyviin menettelytapoihin. Sehän on kovin tyypillinen tapa väistää suora Jumalan sana tänäänkin. Siihen Johannes sanoi todella hämmästyttävää: *"Teidän keskuudessanne on toinen, jota te ette tunne, hän, joka tulee minun jälkeeni, ja jonka kenkien nauhoja en ole arvollinen avaamaan."*

Jeesus seisoi ihmisjoukossa, mutta Johannes ei jostain syystä vielä kertonut, kuka Hän on. Tämä oli Johanneksen todistus:

"Messias on jo tullut, Hän on täällä keskellämme, Hän on suunnattomasti enemmän kuin minä, joka Hänestä todistan, ja siksi teidän on valmistettava parannuksessa sydämenne Hänen tulolleen."

Seuraavana päivänä

Seuraavana päivänä hän näki Jeesuksen tulevan luokseen ja sanoi:

"Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!" (1:29)

Johanneksen tarkasti määrittelemä seuraava päivä viittaa ajankohtaan noin kuusi viikkoa sen jälkeen, kun Jeesus oli kastettu. Johannes oli Pyhän Hengen laskeutumismerkkin perusteella tunnistanut Jeesuksen Messiaaksi, sillä Jumala oli etukäteen ilmoittanut tämän merkin hänelle.

Sen jälkeen Jeesus oli viipynyt erämaassa kuusi viikkoa Saatanan kiusattavana. Nyt Hän oli palannut ja nyt oli koittanut hetki, jolloin Jeesus lähestyi Johannesta, jotta tämä julkisesti osoittaisi, kuka on se Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.

Johannes Kastajan tapaan kertoa, kuka Jeesus oli sisältyi merkittävä muutos hänen aiempaan julistukseensa verrattuna. Aiemmin hän oli kuvannut tulossa olevaa Messiasta sanoin:

"Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta Hän, joka tulee minun jäljessäni, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään en ole kelvollinen kantamaan. Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella. Hänellä on viskain kädessään, ja hän puhdistaa puimatantereensa [viljan]. Jyvät hän kokoaa aittaansa, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulella." (Matt. 3:11-12)

Tämä kuvaus on sinänsä totta, mutta nyt Johanneksen sanoissa on uusi sävel:

"Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"

Jeesuksen kaste oli avannut Johanneksen silmät näkemään sen, miten synnitön astui kastettavaksi, jotta syntiset saisivat armon. Johannes itsekin oli oppinut aivan uudella tavalla

tuntemaan Messiaan. Siksi hän myös kertoo yksityiskohtaisesti mitä hänelle itselleen oli avautunut tästä ihmeellisestä Persoonasta, joka lähestyi häntä:

"Minä en tuntenut häntä. Mutta Hän, joka lähetti minut kastamaan vedellä, sanoi minulle: 'Hän, jonka päälle näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, kastaa Pyhällä Hengellä'. Minä olen nähnyt sen ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika." (1:30-34)

Edellisenä päivänä hän oli sanonut: *"Minä kastan teitä vedellä"*. Nyt hän sanoi: *"Tämä kastaa Pyhällä Hengellä!"* Esitellessään kansalle heidän edessään seisovan Jeesuksen Messiaaksi Johannes teki kuulijoilleen myös selväksi, mikä on Jeesuksen tehtävä. Se ei ollut poliittisen vapauttajan tehtävä, vaan synnin syyllisyydestä vapauttavan Uhrikaritsan ja synnin vallasta puhdistavan Pyhällä Hengellä Kastajan tehtävä.

Sitä seuraava päivä

Jälleen seuraavana aamuna Johannes Kastaja seiso, osoitti ohi kävelevää Jeesusta ja lausui kahdelle vierellään olleelle oppilaalleen:

"Katsokaa: Jumalan Karitsa!"

Nyt tämä tapahtui henkilökohtaisella tasolla - ei siis julkisuudessa.

Andreas ja epäilemättä evankeliumin kirjoittaja Johannes olivat nämä oppilaat, jotka varmaankin keskustelivat sinä aamuna edellisen päivän tapahtumista. Johannes Kastaja tiesi, että hänen oppilailleen ei riittänyt pelkkä yleinen Messiaan tunnistaminen, he tarvitsivat myös Hänen henkilökohtaisen tuntemisensa ja nimen omaan Jumalan Karitsana, joka ottaa pois synnit.

Johannes Kastajan sanottua sanansa oppilaat jättivät välittömästi hänet ja lähtivät Jeesuksen seuraan. Jeesuksen julkinen toiminta seuraajien kokoamiseksi alkoi.

Kysymyksiä:

1. Mitä Johannes Kastaja sanoi itsestään? (23)
2. Mitä Johannes Kastaja sanoi Jeesuksesta? a) (29) b) (30) c) (33) d) (34)
3. Mistä Pyhällä Hengellä kastamisessa mahtaa olla kysymys? (32-33)

LIITE 2: KASTEEN ARMO Joh. 1:29-34

Miten esittelisit Jeesuksen?

Mitä Sinä kerrot henkilöstä, jonka joudut jossain tilanteessa esittelemään uudelle ihmiselle? No, tilanne saattaa pitkälle sanella sisällön. Nimen kerrottuaan joku voi jatkaa, mistä esiteltävä on kotoisin tai mihin sukuun hän kuuluu. Mutta kaiketi yleisin tapa on kertoa, mitä asianomainen tekee työkseen ja millaisiin mahdollisiin savutuksiin hän on elämässään yltänyt.

Mutta millä tavalla Sinä esittelisit Jeesuksen ihmiselle, joka ei vielä häntä henkilökohtaisesti tunne. Tekstissämme Johannes Kastaja, joka oli vasta kuusi viikkoa aikaisemmin itsekin oppinut vasta syvimmässä merkityksessä tuntemaan Jeesuksen, vaikka olikin Jeesuksen sukulainen ja oli varmasti pienestä pitäen tavannut Jeesusta silloin tällöin ja tajunnut, että Jeesus oli erilainen kuin muut. Hänessä ei ollut syntiä niin kuin kaikissa muissa Johanneksen tuntemissa ihmisissä. Mutta sitä Johannes ei ollut tiennyt, että Jeesus olisi Messias, Jumalan Poika ja ihmiskunnan Vapahtaja.

Johannes - tiivistetty laki ja lupaus

Johannes itse täytettiin Pyhällä Hengellä jo ennen syntymäänsä äitinsä Elisabetin kohdussa. Hänestä oli kasvanut Eliaan Hengessä ja voimassa toimiva Jumalan lain ja totuuden saarnaaja. Hänessä ikään kuin tiivistyi koko Vanha Testamentti. Hän ei vain julistanut lyhentämätöntä lakia äärimmäisyyteen asti, niin suurella voimalla, että hänen julistuksensa oli kerännyt suuret joukot ihmisiä. Ilman mitään merkkejä ja voimatekojakin ihmisten oli ollut pakko omassatunnossaan tunnustaa Johanneksen julistuksen totuudellisuus ja moni taipui tunnustamaan omat väärät tiensä ja antoi kastaa itsensä Johanneksen kasteella.

Johannes ei kuitenkaan vain julistanut lakia vaan antoi sen kulkea läpi oman sydämensä ja elämänsä siihen määrään asti, että Jeesus antoi myöhemmin hänestä tunnustuksen, että "vaimosta syntyneiden joukossa ei ollut ketään suurempaa kuin Johannes". Mutta juuri Jumalan lain kirkkaimmassa valossa Johanneksen oli myös pakko tunnustaa, että hän oli syntinen ihminen. Hänellä ei ollut mitään mahdollisuutta kelvata Jumalalle hurskaimmallakaan elämällään. "Vähäisin Jumalan valtakunnassa on suurempi kuin Johannes", sen Johannes itse tajusi kaikkein kipeimmin.

Vanha Testamentti ei kuitenkaan ole pelkkää lakia. Se on myös lupaus tulevasta Messiaasta, synnin, kuoleman ja Saatanan vallan alta vapauttavan Kuninkaan tulosta. Johannes tajusi, että ilman Jumalan lupaamaa Pelastajaa, hänellä eikä kenelläkään muulla olisi mitään toivoa. Johannes julisti siksi lupausa pian tulevasta Messiaasta. Johannes tiesi Jesajan lupauksen perusteella, että Jumala oli valmistava tästä Messiaasta sellaisen Uhrikaritsan, joka ottaisi kantaakseen koko maailman synnin. Myös hänen oman syntinsä.

Jeremian kirjasta Johannes oli oppinut myös sen, että Messias ei tulisi vain antamaan syntejä anteeksi, vaan myös vuodattamaan ihmisiin Jumalan Pyhän Hengen, jotta he saisivat uuden sydämeen, uuden voiman ja uuden elämän Jumalan yhteydessä. Hän oli lukenut:

"Tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin kansan kanssa niiden päivien tultua, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä. Niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Silloin ei enää toinen opeta toistaan eikä veli veljeään sanoen: 'Tuntekaa Herra'. Sillä he kaikki tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan, sanoo Herra. Sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejään. " (Jer. 31:33-34)

Vaikka siis Johannes oli Jumalan lähettämä ja Vanhan Testamentin lain ja lupauksen julistaja ja vaikka hän teki kaikkea tätä tietoisena siitä, että Messias, Pelastajakuningas tulisi pian, hän ei vielä kuutta

viikkoa aikaisemmin ollut tiennyt kokoa tämä Messias on. Mutta hänellä oli Jumalan antama lupaus siitä, että Hän saisi kohdata tämän Messiaan. Jumala oli antanut hänelle sanan, että se Henkilö, jonka päälle hän näkisi Pyhän Hengen laskeutuvan, olisi Johanneksen julistuksen lupaama Messias. Tälle Kristukselle Johannes oli ollut raivaamassa tietä taivuttamalla ihmisten sydämiä tunnustamaan syntinsä ja pyytämään niitä anteeksi parannuksen kasteessa. Johannes kyllä tiesi, että hänen kasteensa ei kykenisi yhtään syntiä pyyhkimään pois, ellei Messias tulisi syntiuhriksi Jumalan lupauksen mukaan.

Johannes sai kohdata Messiaan

Mutta nyt kuusi viikkoa sitten Johanneksen suuri odotus ja toivo oli toteutunut. Oli tullut se päivä, jona Johannes sai kohdata sen Jeesuksen, josta hän oli julistanut. Hän sai oppia henkilökohtaisesti tuntemaan Jeesuksen. Se tapahtui Jordan-virran äärellä, kun hän kastoi Jeesuksen. Silloin Pyhä Henki oli laskeutunut kyyhkysen muodossa Jeesuksen päälle, ja taivaasta oli kuulunut Isän ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt."

Oletko vielä kuin Johannes ennen Jeesuksen kohtaamista?

Tänäkin päivänä on vielä yllättävän paljon sellaisia ihmisiä, jotka tuntevat Raamattunsa ja haluavat sitä totuudellisesti noudattaa elämässään ja tietävät paljon Jeesuksesta, mutta eivät silti koskaan ole henkilökohtaisesti kohdanneet Vapahtajaa. He ovat varmaankin Jumalan työn alla niin kuin Johanneskin, mutta jos Sinä tunnistat itsesi sellaiseksi haluan rohkaista Sinua:

Enää ei tarvitse vain osoittaa Jeesuksen tuloa. Hän on jo tullut. Jeesus on luonasi ja haluaa päästä sydämeesi asti. Älä enää tyydy vain Raamatun tuntemiseen ja sen soveltamiseen, vaan avaa jo sydämesi itselleen Herralle Jeesukselle, joka on sydämesi ulkopuolella ja kolkuttaa päästäkseen sisälle. Hän haluaa, että oppisit tuntemaan Hänet henkilökohtaisesti ja että yhteys Häneen saisi mullistaa Sinun elämäsi.

Karitsa ja Pyhällä Hengellä Kastaja

Jeesuksen kasteesta oli nyt siis kulunut noin kuusi viikkoa. Jeesus oli ollut 40 päivää kiusattavana erämaassa ja oli palannut sieltä Johanneksen luo. Johanneksella oli nyt tilaisuus esitellä kokoontuneelle kansalle ja vähän myöhemmin omille opetuslapsilleen se Jeesus, jonka hän oli nyt oppinut tuntemaan henkilökohtaisella tasolla. Mikä oli hänen lyhyt ja ytimekäs esittelynsä sisältö? Se voidaan tiivistää kahteen sanaan:

"Tämä Mies on Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin. Tämä Hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä."

Johannes olisi voinut jatkaa: "Niin hän ottaa pois myös minun syntini, jonka lain valossa olen tullut näkemään niin käsittämättömän suureksi ja kadottavaksi. Vain tämä Jeesus, synnitön, on se virheetön Uhrikaritsa, jonka kuolemassa vuotava pyhä kallis veri kykenee puhdistamaan minun veriruskeat syntini. Mutta lisäksi Hän on se ihmeellinen Kastaja, jonka kastevesi ei ole Jordanin vettä, vaan elävää Pyhän Hengen vettä. Hän on se, joka antaa Pyhän Hengen, Jumalan oman kolmannen Persoonan asumaan minun sydämeeni ja liittämään minut Jumalan iankaikkiseen elämään, katoamattomaan ja loppumattomaan yhteyteen elävän Jumalan rakastavan sydämen kanssa. Vain tämä Jeesus kykenee tähän kaikkeen. Vain Häneltä löytyy vastaus syylliselle ja elämän janossa kärsivälle syntiselle. Hän puhdistaa ja Hän antaa Pyhässä Hengessä uuden elämän."

Me, jotka olemme saaneet kohdata saman Vapahtajan, voimme yhtyä Johanneksen esittelyyn ja sanoa: "Niin se on, Jeesus osti minutkin uhrillaan vapaaksi syyllisyyden ja kuoleman taakasta, Hän se on, joka antoi Pyhän Hengen sydämeeni ja uuden elämän, kun sain syntini anteeksi."

Oletko Jumalan lapsi?

Jos olet saanut syntisi anteeksi Jeesukselta ja jos olet saanut Häneltä Pyhän Hengen, joka vaikuttaa sinussa uskoa, rakkautta, kuuliaisuutta Sanalle, päivittäistä parannusta, ikävää oppia syvemmin

tuntemaan Jumalan rakkautta ja sanaa, vihaa syntiä kohtaan ja taivasikäväää ja halua esitellä Jeesusta muillekin, niin Sinä olet Jumalan lapsi. Olet saanut ihanimman lahjan, mitä kukaan voi saada. Olet saanut omistaa kristillisen kasteen armon, sillä juuri tätä kaste meille pyrkii välittämään.

Raamattu todistaa: "Joka uskoo ja kastetaan pelastuu." Kaste on pelastuksen väline, jonka sisällön uskossa vastaan ottava pääsee Jumalan yhteyteen, oppii tuntemaan Jeesuksen.

Johanneksen kaste ja kristillinen kaste

Tekstissämme Johannes Kastaja puhuu kahdenlaisesta kasteesta. Ensimmäinen on Johanneksen vesikaste ja toinen on Jeesuksen Kristuksen itsensä suorittama kaste Pyhällä Hengellä. Kristillinen kaste asetettiin vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen lähetyskäskyn antamisen yhteydessä siitä syystä, että vasta Jeesuksen kärsiminen ja kuolema, hautaaminen ja ylösnousemus antoivat kristilliselle kasteelle sisällön. Vasta koko maailman synnin poisottamisen jälkeen voitiin vuodattaa Pyhä Henki.

Epistolatekstimme kuvaa kristillisen kasteen sisältöä näin: *"Teidät on Kristuksen kanssa haudattu kasteessa, jossa teidät on hänen kanssaan myös herätetty uskon kautta, minkä vaikuttaa Jumala, joka herätti Hänet kuolleista. Teidät, jotka olitte kuolleet rikosiinne ja turmeltuneen luontonne uudistumattomuuteen, hän teki eläviksi Kristuksen kanssa, antaen meille anteeksi kaikki rikokset."* (Kol. 2:12-13)

Kristillinen kaste on siis hukuttamista ja ylösnousua kuolleista. Veden valelu pään päälle kuvaa sitä, että kastettava on kokonaan veden alla ja että hän synnynnäisen syntisyytensä vuoksi saa kuolemantuomion - niin itse asiassa tuomion, joka ulottuu iankaikkisuuteen asti. Mutta tämän tuomion Jeesus kuolikin kastettavan sijasta ja kastettavalle annetaan lahjaksi Kristuksen, Uhrikaritsan, kärsimys ja kuolema ikään kuin kastettava itse olisi kuollut. Kristuksen kanssa hänet haudataan ja Kristuksessa hänen koko syntisyytensä upotetaan Jumalan anteeksiantamuksen pohjattomaan mereen.

Kastetun nouseminen vedestä elävänä kasteen jälkeen kuvaa Kristuksen ylösnousemusta. Kasteessa Kristuksen ylösnousemuselämä lahjoitetaan kastettavalle. Jeesuksen elämä tulee Hänen elämäkseen. "Nyt en enää elä minä, vaan Kristus minussa", niin kuin Paavali asiaa kuvaa. Mutta kysymys ei ole vain näiden asioiden kuvasta, vaan siitä, että kaste sisältää todellisen Kristuksen kuoleman ja hautaamisen ja ylösnousemuksen lahjan.

Pelkkä vesi ei tätä saa aikaan, vaan veteen yhdistetty Jumalan Sana. Kun nyt Pyhä Henki tulee ihmisen sydämeen, Hänessä syntyy usko, joka ottaa koko kasteen ihmeellisen sisällön vastaan. Hän pääsee osalliseksi Jumalan lapseudesta ja iankaikkisesta perinnöstä kirkkaudessa.

Näin kristillinen kaste sisältää sekä veden ja Sanan muodostaman vesikasteen että Pyhän Hengen kasteen, jossa Jeesus antaa uskon, joka ottaa vastaan vesikasteen siunauksen. Puhuessaan uudestisyntymästä Jeesus korosti, että ihmisen tulee syntyä "vedestä ja Hengestä" voidakseen päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.

Kaste, niin vedestä kuin Hengestä, on Jumalan lahja. Se on Kristuksen aikaansaama armon ihme, joka on tarkoitettu meidän pelastukseksimme. Siinä Uhrikaritsan veri puhdistaa synnistä ja Pyhän Hengen lahja antaa uuden elämän. Älä siksi aliarvio Jumalan lahjaa. Mutta muista myös, että vesikaste ilman uskoa, joka ottaa sen sisällön vastaan, ei ole oleva Sinulle miksikään hyödyksi, vaikka siinä Sinua varten tarjottu liitto pysyykin voimassa. Sinun on taivuttava parannukseen, tunnustettava syntisi ja pyydyttävä niitä kasteesi liiton eli Golgatan Uhrikaritsan veressä anteeksi, jotta pysyisit kasteen armossa.

Ymmärtäminen ja usko

Kristillinen kaste, vedestä ja Hengestä, liittyy ihmisen Jeesukseen Kristukseen, uudestisyntyttää hänet, antaa hänelle vahvan vakuutuksen siitä, että pelastusvarmuus lepää Jeesuksen valmiin työn varassa, vapauttaa hänet synnin vallasta palvelemaan elävää Jumalaa, antaa hänelle tehtävän viedä sovituksen sanaa kaikkeen maailmaan ja liittyy hänet yhteen Kristuksen ruumiiseen seurakuntaan.

Kasteen sisällön ja kastekäytännön suhteen kristikunnassa on monenlaisia jakautumia, mutta kaste on yhteinen jokaisen pelastuneen ihmisen elämässä, vaikka sen ymmärtämisessä olisimme kuinka alkutaipaleella. Ruokaa ei tee ravitsevaksi se, että ymmärrämme sen koostumuksen täysin oikein, vaan se, että se nautitaan. Kasteenkaan armo ei ole siinä kuinka paljon sen salaisuutta ymmärrämme, vaan siinä, omistammeko ja otammeko vastaan Herran Jeesuksen yhteyden, jonka kaste meille antaa.

Teemme kohtalokkaan erehdyksen, jos eristämme vesikasteen ja Pyhän Hengen kasteen (= Pyhän Hengen saaminen) toisistaan, vaikka ajallisesti ne saattavat olla hyvinkin kaukana toisistaan. Toisen suuren erehdyksen teemme, jos panemme Pyhän Hengen ajattelussamme sellaisiin kaavoihin, joille Raamattu ei anna mitään oikeutusta. Kolmas suuri erehdys tapahtuu, kun kasteesta puhutaan jollain tavalla Jeesuksesta erillisenä asiana, joko toimituksen tai ihmisen omana toimenpiteenä. Kaste ilman henkilösuhdetta Jeesukseen Kristukseen ei ole mikään kristillinen kaste.

Jeesuksen käsky kuuluu mennä tekemään kaikki kansat opetuslapsiksi kastamalla heitä ja opettamalla heitä pitämään kaikki, minkä Jeesus käski omiensa pitää. Kaste ei ole sivuasiana, sillä muuten Jeesus ei olisi nimen omaan käskenyt kastaa ihmisiä Pyhän Kolminaisuuden nimeen eli Pyhän Kolminaisuuden koko olemuksen rikkauden yhteyteen. Kaste tarvitaan pelastumiseen.

Rouva Fukuin kaste

Lähetystyössä Japanissa kasteen merkitys on erityisen voimakkaasti esillä. Tästä erinomaisena esimerkkinä haluaisin lopuksi jakaa kanssanne tapahtuman viime joulukuun alkupäiviltä:

Edessäni kotonamme istui 30 kg:n painoiseksi laihtunut 43 vuotias japanilainen rouva Fusayo Fukui. Hänessä oli todettu alkuvuodesta keuhko- ja ruokatorven syöpä ja nyt hän ei enää ole kahteen kuukauteen kyennyt syömään mitään. Viikko Suomessa kotonamme, käsittämättömän vahvalla tahdonvoimalla tehty unelmien ulkomaanmatkalla oli takanapäin. Nyt hän oli tyttärensä ja poikansa saattamana lähdössä takaisin Japaniin, mistä hän viimeisillä voimillaan ja voimakkaiden kipulääkkeiden varassa oli halunnut tulla inhimillisesti katsottuna viimeiselle matkalleen. Kysyin, häneltä miltä matka oli tuntunut. Vaikka kävelyyn ei enää riittänyt voimia, hänen vastauksensa kuului:

“Tätä varten ovat olleet viimeiset 12 vuotta elämässäni!” Sitten hän viittasi edellisen illan juhlaan, jossa hänet pyhässä kasteessa liitettiin Jeesuksen kärsimisen, kuolemaan ja ylösnousemiseen. Hän tiesi, että aika taivaallisten juhlien alkaa on pian hänellä käsissä. Juttelimme paljon taivaan ihanuudesta, siitä Jumalan vanhurskauden valtakunnasta, missä saamme katsella kasvoista kasvoihin Jeesusta Kristusta.

Aika astua sisälle taivasten valtakuntaan tuli rouva Fukuin kohdalle kaksi viikkoa myöhemmin 18. Joulukuuta. Mutta hän oli myös tehnyt valmistelunsa sitä varten.

Jumalan valtakunnan lähestyminen hänen elämäänsä alkoi oikeastaan jo noin 20 vuotta sitten. Silloin hän ensi kertaa elämässään törmäsi kristittyihin. Nuorena sairaanhoitajana Ananin Keskussairaалassa hän joutui näkemään ilmiön, joka tuntui hänestä uskomattomalta. Ananin Luterilaisen seurakunnan rouva Okahisan 38 vuotias mies oli juuri kuollut syöpään. Normaalisti kuolemantapauksen yhteydessä omaiset itkevät vainajan ympärillä, mutta siinä potilashuoneessa vainajan ympärillä veisattiin kiitosvirsiä vielä toista tuntia potilaan poisnukkumisen jälkeenkin. Leskikin näytti käsittämättömän onnelliselta, sillä hänen miehensä oli vasta viikkoa aikaisemmin löytänyt elävän uskon Jeesukseen,

saanut syntinsä anteeksi ja levon sydämelleen. Sairaanhoidajatar Fukui ei voinut olla näkemättä sitä suurta eroa, mikä oli uskovan kristityn ja buddhalaisen ajallisen kuoleman välillä.

Seuraavan kerran rouva Fukui törmäsi kristittyihin 12 vuotta sitten, kun hän joutui hoitamaan meidän perheemme toista poikaa leikkauksen aikana. Vaimoni oli japanilaiseen tapaan kaiken aikaa pikku potilaan vierellä ja sai monta tilaisuutta jutella tämän silloin jo kolmen lapsen äidin, rouva Fukuin kanssa. Noista muutamista päivistä kehkeytyi luja ystävyys hänen perheensä ja meidän lähettiperheemme välille. Rouva Fukui alkoi ensin käydä ruokapiirissä kotonamme ja sitten kun hänen neljäs, nyt 10 vuotias, lapsensa syntyi, hänelle tuli tilaisuus alkaa käydä kirkossa säännöllisemminkin.

Sanan nälkä kasvoi ja kasvoi. Usein hän saattoi yötöistä päästyään käydä hakemansa vauvan kotoa ja tulla suoraan kirkolle opiskelemaan Jumalan sanaa. Väsymys ei ollut este, kun sydän janosi Elämän Leipää.

Noihin aikoihin hän alkoi ymmärtää, mistä synnissä on kysymys ja monituisesti ripissä kertoi sydämensä taakat ja sai kuulla evankeliumin sanan: "Jeesuksen Golgatan ristillä vuodatetun uhriveren tähden ja Hänen ylösnousemisensa tähden saat kaikki syntisi anteeksi." Parannuksessa hän kääntyi näin Herran puoleen ja sai omistaa Jumalan rauhan. Usko Jeesukseen syntyi hänen sydämeensä.

Hänen isänsä, erään japanilaisen uususkonnon innokas kannattaja ja paikallinen kirjallisuuden levittäjä samoin kuin hänen veljensä näkivät rouva Fukuissa tapahtuneen muutoksen ja alkoivat käydä kirkolla edellinen juttelemassa ja jälkimmäinen opiskelemassa englannin kieltä ja Raamattua. Rouva Fukuin mieskin kiinnostui asioista ja kävi jonkin aikaa erittäin innokkaasti kirkossa Raamattu-opetuksessa.

Mutta Sielujen murhaaja ei ole valmis liian helpolla luopumaan seuraajistaan. Hänelle tuli kiire. Mies saatiin ensin pelästymään omaa uskonnollista innostumistaan ja sen mahdollisia kielteisiä vaikutuksia työpaikalla. Niin kirkossa käynti sai jäädä. Isä taas sai tyttärensä käymään oman uskontonsa vaikutusvaltaisen opettajan puheille, joka neuvoi häntä: "Kristityt ja me Oomoto-uskonnon palvelijat uskomme samaan Jumalaan. Voit aivan rauhassa uskoa Jeesukseen, mekin kunnioitamme Häntä, mutta älä nyt kuitenkaan kristillistä kastetta ota. Se ei ole tarpeen, uskosi Jumalaan riittää." Rouva ei halunnut nousta isänsä ja miehensä tahtoa vastaan ja niin jo pitkälle suunniteltu kaste jäi joksikin aikaa häneltä saamatta. Mutta usko Jeesukseen ei hänen sydämestään sammunut.

Viime helmikuussa saimme puhelun Japanista. Kirkkaalla ja valoisalla äänellä rouva Fukui kertoi, että hänessä oli todettu pitkälle kehittynyt syöpä, joka hoitamattomana johtaisi kuukaudessa kuolemaan. Vaimoni lähti siltä istumalta hankkimaan lentoliput Japaniin ja lähti häntä kuukauden päiviksi hoitamaan.

Alussa koko perhe oli niin shokissa kuulemastaan, että itki ja valitti hänen ympärillään. Itse asiassa sairaan rouvan tehtävänä oli lohduttaa perheen jäseniä kertomalla millaiseen ihanaan taivaalliseen valtakuntaan hän pian pääsisi. Solumyrkyt tehosivat sen verran, että vaikka pariin kuukauteen mikään ruoka ei enää ole päässyt vatsaan ja vaikka kivut alkoivat lyödä kaikkialle kehoon, hän päätti vielä viimeisillä voimillaan kipulääkkeiden varassa toteuttaa unelmansa päästä käymään Suomessa.

Kysyin häneltä kastetta edeltäneenä iltana:

"Tiedätkö minkä lahjan haluaisin Sinulle antaa?"

Hän vastasi:

"Kyllä tiedän, olen tiennyt sen jo 10 vuotta. Sinä haluaisit kastaa minut." Seuraavana päivänä hän sanoi:

"Voisinko minä ihan tällaisenani saada kasteen?"

Kun tiesin hänen vilpittömän parannuksen tekemisensä ja aidon uskonsa Jeesukseen, vastasin:

"Juuri sellaisenasi saat käydä Jumalan armoliittoon."

Niin sitten muutamien entisten japaninlähettien ja hänen tyttärensä ja poikansa todistaessa rouva Fukui saatiin liittää Jumalan seurakuntaan ja kasteessa luvattujen kaikkien ihmeellisten aarteiden omistajaksi. Jumalan valtakunta ei vain tullut lähelle, vaan parannuksen tehneen ja evankeliumin uskoneen väsyneen vaeltajan sydämeen asti.

Vaikka hän tiesikin, ettei enää eläisi jouluun asti, ennen paluumatkalle lähtöä hän totesi:

“Nyt tuntuu siltä, että tänä jouluna voisin todella iloita ja juhlia.”

Hän sai kasteen armon ja pääsyn ikuiseen jouluun.

Tunnetko Sinä Messiaan?

Herra kysyy Sinulta tänään: “Tunnetko Sinä minut jo Uhrikaritsana ja Pyhän Hengen Antajana?” Jos tunnet, kiitä ja esittele Jeesusta muillekin. Ellet vielä ole omistanut kastetta elämäsi suureksi aarteeksi, Herra pyytää päästä luoksesi tänään. Käänny Hänen puoleensa ja pyydä, että Hän puhdistasi syntisi ja täyttäisi sydämesi omalla Hengellään!

LIITE 3:

JOHANNEKSEN KASTEEN JA KRISTILLISEN KASTEEN SUHDE

Johannes Kastajan kastetta ei missään vaiheessa samaistettu kristilliseen kasteeseen. Apostolien teot kertoo, miten Johannes Kastajan kasteella kastetut kastettiin uudelleen kristillisellä kasteella.

Miksi sitten Jeesuskin kastettiin Johanneksen kasteella ja missä suhteessa se on kristilliseen kasteeseen, joka liittyy ihmisen Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen? Mikä oli se vanhurskaus, joka vaati Jeesuksen kastamista Jordanissa? Ja mitä Jeesuksen kaste silloin merkitsee meille?

Johannes määritteli oman kasteensa parannuksen kasteeksi. Hän kastoi vain ne, jotka tunnustivat syntinsä. Näin Johanneksen kasteen ydin ei ole siinä, että se kykenisi tarjoamaan pelastusta, vaan se oli julkista tunnustautumista siihen, että kastettava oli rikkonut Vanhassa Testamentissa Jumalan ilmoittaman lain ja että hän syntisenä ansaitsi tulla hukutetuksi, niin kuin Nooan aikuinen ihmiskuntakin.

Toisaalta Johanneksen kaste merkitsi jäämistä sen odotuksen varaan, että Jumala on omien lupaustensa mukaan valmistava Messiaassa pelastajan, joka ei tulisi vain jonkinlaisena poliittisena vapauttajana, vaan tulisi pelastamaan ihmiset heidän synneistään. Näin Johanneksen kaste valmisti ihmisiä kristilliseen kasteeseen. Vaikka laki eikä syntien tunnustaminen parannuksessa itsessään ei kykene ketään pelastamaan, ne ajoivat ihmisiä Kristuksen luo. Näin Johannes valmisti kansaa vastaanottamaan pelastuksen Jeesuksessa.

Koska Johanneksen kaste liittyy ihmisen Jumalan vanhurskaaseen lakiin, sen sisältö kuuluu myös osana kristilliseen kasteeseen. Siinäkin ihminen tunnustautuu kuoleman ansaitsevaksi. Mutta kristillinen kaste liittyy meidät kuitenkin ensi sijassa evankeliumiin. Kristillinen kaste ei siis ole vain kuolemantuomio, vaan se lahjoittaa myös tämän tuomion loppuun kärsittyinä Jeesuksen kärsimyksessä ja kuolemassa ristillä. Kun Johanneksen kaste viittaa tulevaan pelastukseen siinä, että kastevedestä nousee elävänä, vaikka olisikin ansaittu kuolema, kristillinen kaste ei vain lupaa ylösnousemuselämää, vaan antaa sen liittämällä ihmisen Jeesukseen ja Hänen ylösnousemuselämäänsä.

Jeesuksen kaste Johanneksen kasteella tarkoittaa meidän kannaltamme ensinäkkin sitä, että Jeesus suostui viimeisintä myöten Jumalan pyhän lain tutkittavaksi ja tuomittavaksi. Koko Hänen hiljainen vaelluksensa Nasaretin Puuseppänä ja veljiensä ja perheensä elättäjänä Joosefin kuoleman jälkeen alistetaan nyt Jumalan pyhän lain kirkkaimpaan valokeilaan ja sen tutkittavaksi. Kun sitten Isä sanoi: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt", Hän antoi tunnustuksen siitä, että Jeesuksen vaellus oli ollut täydellinen lain vaatimusten valossa ja täydellinen kuuliaisuus Isälle oli tuottanut Isän mielisuosion eli hyväksynnän.

Meidän kannaltamme tällä asialla on suuri merkitys kristillisen kasteen kautta. Kun siinä lahjoitetaan meille itsellemme koko Jeesus Kristus, saamme myös omaksemme sen täydellisen lainkuuliaisuuden, jota Jeesus osoitti. Kasteessa saadun lahjan perusteella voimme siis uskossa ottaa vastaan omalle kohdallemme nuo sanat: "Olet Jumalan rakas lapsi, johon Isällä on mielisuosio, jonka Isä hyväksyy." Jeesuksen aktiivinen laintäyttäminen tulee Häneen yhteen kasvaneen omaisuudeksi. Kaste ei siis tarjoa vain syntien anteeksiantamusta Jeesuksen passiivisen eli meidän sijaisnamme kärsivän uhrin perusteella, vaan myös aktiivisen Jumalalle kelpaavan elämän, jonka Hän eli meidän sijaisnamme.

Kun Johanneksen kaste oli parannuksen kaste, jonka saivat ne, jotka tunnustivat omat syntinsä, miksi Jeesuksen synnittömän täytyi käydä tälle syntisten kasteelle. Käsittääkseni kysymys oli siitä, että Jeesuksen tie meidän sijaiskärsijänämme alkoi juuri Jordanilta. Hän ei mennyt veteen tunnustamaan omia syntejään, vaan tunnustamaan ihmiskunnan synnit omikseen lähteäkseen kantamaan niiden

vastuun loppuun asti. Jeesus ikään kuin keräsi ne synnit, jotka Johanneksen kasteen saaneet olivat Jumalan lain mukaisesti tunnustaneet ja lähti kulkemaan niiden kanssa Golgatalle.

"Kaiken vanhurskauden täyttäminen" Jeesuksen kasteessa Jordanilla liittyy myös siihen, mitä Paavali kirjoittaa Jeesuksen sovitustyön ja vanhan liiton aikaisten, mutta erilaisin uhrein peitettyjen syntien anteeksisaamisen suhteesta.

...Kristuksen Jeesuksen Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit jumalallisessa kärsivällisyydessään,...(Room. 3:24-26)

Jeesus otti siis kantaakseen myös Vanhan liiton aikaiset synnit, jotta Jumalan oikeudenmukaisuus ja vanhurskaus, joka vaatii jokaiselle synnille tuomion ja rangaistuksen, tulisi voimaan. Jumala ei voi antaa anteeksi ilman sovitushuria, ilman Jeesuksen veren vuodattamista. Kun Jumala suuressa kärsivällisyydessään oli luvannut anteeksiantamuksen vanhassa liitossa eläinuhrien kautta, kysymys oli vain viittaamisesta Jeesuksen tulevaan veriuhuriin Golgatalla. Golgatan tulevasta uhrista eläinuhrit tulivat voimaan. Jotta siis Jumalan vanhassa liitossa osoittama armo ei olisi ristiriidassa Hänen pyhän oikeudenmukaisuutensa kanssa Jeesuksen tuli ottaa kaikki menneisyyden synnitkin kantaakseen. Se taas alkoi Jordanilta. Näin "kaikki Jumalan vanhurskaus" täytettiin.

Jeesuksen kaste Jordanilla on edelleenkin kuva tulevasta kristillisestä kasteesta siinä mielessä, että kasteelta nousseen Jeesuksen päälle laskeutui Pyhä Henki kyyhkysen muodossa ja Isä vakuutti rakkautensa omaan Poikaansa. Kristillisessä kasteessa Jeesukseen yhteen kasvaneen ihmisen pelastumisessakin on kysymys koko Pyhän Kolminaisuuden toiminnasta. Pyhä Henki laskeutuu kastetun päälle. Jeesuksella oli jo Pyhästä Hengestä sikiämisen perusteella täysi Pyhän Hengen täyteys, mutta Jordanin kasteella Jumala ilmoitti, että Jeesus on kastava Pyhällä Hengellä. Ilman Pyhää Henkeä ei ole mahdollista elää kristittyinä.

ENSIMMÄISET OPETUSLAPSET JA ENSIMMÄINEN TUNNUSTEKO 1:35-2:12

Opetuslasten kutsuminen 1:35-51

Luomme nyt lyhyen yleiskatsauksen siihen, keitä ja millaisia olivat ne miehet, jotka Jeesus kokosi ympärilleen ensimmäisinä opetuslapsinaan. Ensimmäiset kaksi olivat Andreas ja toden näköisesti Johannes, evankeliumin kirjoittaja, vaikka hän ei sitä suoraan sanokaan. Sitten Andreaan veli Simon, Pietari. Toden näköisesti Jaakob oli myös kuviossa mukana, sillä Andreaasta sanotaan, että hän löysi *ensin* veljensä Simonin. Siis sen jälkeen muitakin. Sitten mainitaan Filippus ja Natanael.

Andreas

Andreaan tapaamme tilanteissa, joissa hän on esittelemässä jotakuta uutta ihmistä Jeesukselle. Ensin hän esitteli veljensä, sitten myöhemmin poikasen viiden leivän ja kahden kalan kanssa. Kreikkalaisten halutessa tavata Jeesusta Andreas meni Filippuksen kanssa neuvoteltuaan esittämään asiaa Jeesukselle. Andreas oli voimakas persoona, joka kantoi huolta toisista ihmisistä. Hänen veljensä sai helluntaina johtaa 3000 miestä Herran luo, mutta hänet johti Andreas. Andreaan luonteenpiirteisiin kuului myös varovaisuus. Hän vaati riittävän ajan päätösten tekemiseen, myös sen, että hän lähti seuraamaan Jeesusta.

Johannes

Johannes ja Jaakob olivat ukkosenjylinän poikia. Mutta kuitenkin Johanneksesta tuli rakkauden ja lohdutuksen apostoli. Hän oli näkijä ja uneksija. Veljekset olivat varsin erilaiset, mutta yhdessä he olivat seuranneet Johannes Kastajaa ja nyt Jeesusta.

Simon Pietari

Simon oli suuri, aito sielu, jossa oli kaikki inhimillisen vahvuuden piirteet ja kuitenkin hän oli niin heikko kuin ihminen voi olla. Mutta nyt alkoi se prosessi, jossa Herra muovasi hänestä kallion.

Filippus

Filippus oli ujo ja syrjäänvetäytyvä luonne, niin että Matteus, Markus ja Luukas eivät kerro hänestä mitään. Mutta Johannes sitäkin enemmän. Filippuksen syvällisyyttä kuvaa hänen pyyntönsä, joka on koko ihmisyyden syvin huokaus: "Näytä meille Isä, niin me tyydyimme."

Natanael

Natanaelia ei tarvitse esitellä sen enempää, sillä Herra itse tekee sen jaksossamme: "*Siinä on oikea israelilainen, jossa ei ole vilppiä!*" Vilpittömyyden mittana Herra ajatteli varmasti Vanhan testamentin Jaakobia, johon hän keskustelussaan Natanaelin kanssa viittasi.

Jeesuksen julkisen toiminnan alku

Jeesuksen toiminta alkoi spontaanin ja järjestäytymättömän tuntuisesti. Hän vain kulki eteenpäin ja yksitellen opetuslapset tulivat Hänen seuraansa. Katsotaanpa miten Hän itse kutakin heistä käsitteli.

Ensimmäinen lause, joka Jeesuksen julkisesta toiminnasta meille kerrotaan, olivat Hänen sanansa Andreaalle, joka oli jättänyt alemman eli Johannes Kastajan seurana päästäkseen ylemmän Jeesuksen luo. Johannes Kastaja oli valmistanut oppilaitaan juuri tähän. Jeesus sanoi lähestyvälle Andreaalle:

"Mitä te etsitte?"

On tärkeää huomata, että Hän ei sanonut "Ketä te etsitte, vaan mitä te etsitte". Edellisen kysymyksen vastaus oli itsestään selvä. He etsivät Jeesusta. Jeesus halusi heidän selvittävän itselleen, mitä varten he etsivät Jeesusta.

Mitä etsit?

Kysymys "Mitä etsit?" koskettaa ihmistä syvimmältä. Mitä me koulussa, kirkossa, kotona, toimistossa etsimme. Mikä panee meidät syvimmiltämme liikkeelle? Mikä on elämämme suunta? Andreaan vastaus kuvastaa hänen varovaisuuttaan ja sitä, että hän tajusi, ettei hän kyennyt vastaamaan Jeesuksen kysymykseen.

"*Missä sinä majaillet?*" tarkoitti "Anna meille aikaasi, haluaisimme kanssasi keskustella juuri tuon kysymyksen läpi." Jeesus kutsui heidät mukaansa:

"Tulkaa ja katsokaa."

Ja he löysivät vastauksen molempiin kysymyksiin.

Kellon aika

Johannes rekisteröi tarkasti kellonajan, jona he pääsivät Jeesuksen seuraan: Silloin oli noin 10. tunti. Paljon on keskusteltu, käyttikö Johannes juutalaista vuorokausijakoa vai roomalaista. Juutalaisen mukaan hetki olisi ollut klo 16, roomalaisen mukaan taas 10 aamulla, sillä edellinen tapa laski tunnit aamusta, jälkimmäinen keskiyöstä eteenpäin. Todennäköisesti Johannes käytti evankeliumissaan läpeensä roomalaista aikaa, vaikka asiasta ei täyttä varmuutta olekaan. Joka tapauksessa Jeesus käytti merkittävän pitkän ajan keskustellen Andreaan ja Johanneksen kanssa. Se, että Johannes huomio kellonajan, kertoo siitä, että Jeesuksen kohtaaminen muodostui hänen elämässään suureksi vedenjakajaksi, jolloin ei ole ihme, jos tapaamishetkikin jäi tarkasti hänen mieleensä.

Andreas evankeliointi

Sitten näemme, miten Andreas kiiruhtaa ulos etsimään Simonia kertoakseen hänelle viestin: "*Me olemme löytäneet Messiaan*".

Kun hän tuli Pietarin kanssa takaisin, Jeesus ensi sanoikseen kertoo totuuden hänestä ja siitä mitä Herra hänestä kykenisi tekemään:

"Sinä olet Simon Johanneksen poika. Sinun nimesi on oleva Keefas".

Luulen, ettei kukaan muu ollut niin hämmästyneenä näistä sanoista, kuin Pietari itse, sillä hän kaikista vahvoista piirteistään huolimatta tunsikin oman heikkoutensa. Hän tiesi ja muutkin sen ymmärsivät, että hänen varaansa ei kyllä voinut rakentaa. Mutta lupauksellaan siitä, että Pietarista vielä voisi tulla kallio Jeesus vangitsi Pietarin seuraansa eikä koskaan menettänyt häntä, vaikka ajoittain siltä näyttikin.

Filippusta ei kukaan muista Johannes Kastajan oppilaista lähtenyt etsimään. Mutta Jeesus itse lähti. Hän tapasi Filippuksen ja sanoi hänelle:

"Tule ja seuraa minua."

Siinä oli kaikki, mutta se riitti Filippuksen voittamiseen.

Vilpitön etsijä

Filippus löysi Natanaelin ja kutsui hänet Jeesuksen luo. Filippuksella oli iloinen viesti kerrottavanaan:

"Me olemme löytäneet hänet, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet, Jeesuksen, Joosefin pojan, Nasaretista".

Mutta vilpitön Natanael kertoi avoimesti omat ennakkoluulonsa Nasaretiin nähden. Kaupunki sijaitti Roomalaisen sotilasreitillä ja siihen oli pesiytynyt prostituutiota ja muita paheita. Kaupungilla oli todella huono maine. Hurskaana juutalaisena hän ei olisi voinut kuvitella kamalampaa paikkaa asua kuin se oli.

Natanaelin vaikeutus oli vilpityn. Mutta parasta mita etsivalla ihmisella voi olla, on juuri vilpitymyys, josta Jeesuskin antoi korkean lausunnon. Etsijan on uskallettava kohdata omat ennakkoluulonsa, silla muutoin ne estavat tehokkaasti Jumalan tyon meissa. Vilpitymyys auttaa meita myos nakemaan oman todellisen tilamme ja estaa meita sortumasta vaaariin kuvitelmiin kyvystamme itse auttaa itseamme.

Toki uskoon tullut ihminenkin haluaa elaa vilpitymasti ja rehellisesti. Han haluaa kayttaa puhtaita keinoja ja tavoitella sita. mika on totta ja aitoa. Ilman rehellisyytta on mahdoton elaa uskossa. Uskovan vilpitymyys menee parhaimmillaan toki paljon syvemmalle kuin etsijan, silla han tunnustaa olevansa Jeesuksesta riippuvainen myos itsensa tuntemisen suhteen. Siksi han rukoilee:

"Tutki minua Herra, koettele minua. Jos tieni on vaivaan vieva, johdata minut iankaikisen elaman tielle."

Tule ja katso

Filippuksen neuvo Natanaelin avoimiin epailyihin ei ollut vetoaminen oman suuren kokemuksen varmuuteen eikä vaittely Messiaan persoonasta. Ehka Filippus tiesi, etta Natanael syvallisenä Vanhan testamentin tuntijana olisi helposti pahittanyt hanet. Hanen neuvonsa oli mutkaton:

"Tule ja katso."

Ken vilpitymasti haluaa tulla Jeesusken luo epailyineenkin tulee kylla saamaan Herralta itseltaan riittavan vastauksen. Evankelioimisessa on aina viime kadedssa kysymys sita, etta saatamme toisen ihmisen suoraan kosketukseen itse Jeesusken kanssa. Kukaan uskova ei voi saada aikaan todellista muutosta toisessa, siihen kykenee vain Herra itse.

Jeesus ei kohdistanut sanojaan aluksi suoraan Natanaeliin, vaan puhui hanesta:

"Siina on oikea israelilainen, jossa ei ole vilppiä!"

Siina oli siis avoin, rehellinen ja vilpityn mies, joka ei pyrkinyt pettamään muita eikä itseään. Jeesusken sanat itse asiassa kertoivat myos sen, mita Natanael itse ajatteli itsestaan, silla han reagoi niihin kysymyksella:

"Mista sina minut tunnet?"

Sitten Jeesus lausui merkittavat sanat:

"Ennen kuin Filippus kutsui sinua, mina näin sinut, kun olit viikunapuun alla."

Natanael oli todennakoisesti ollut viikunapuun alla rukoilemassa ja mietiskelemassa Vanhan testamentin Jaakobin kokemusta Beetelissa, missa Herra ilmestyi talle unessa. Natanael tiesi tarkoin, etta hanen rukoillessaan ja vuodattaessaan sydämensa ahdistusta ja kaipausta Jumalalle, ketään toista ei ollut hanen näköpiirissään. Ehka kaikesta vilpitymydestaan huolimatta Natanaelkin oli tajunnut, etta hanessakin asui pettaja Jaakobin sydän. Ehka han oli kysellyt, miten han pääsisi kohtaamaan elavan Jumalan, niin kuin Jaakob lopulta pääsi kaikkien harharetkiensa jälkeen.

Kun Natanael tajusi Jeesusken sanoista silman rapäyksessa, etta Jeesus ei ollut nähnyt vain häntä itseään vaan myos hanen sydämensa syvimpään asti, han teki vilpitymät ja nopeat johtopäätöksensä. Hanen edessään täytyi olla kaikkietävän, kaikkialla läsnäolevan Jumalan oma Poika, se joka oli Jaakobille ilmestynyt taivaaseen johtavien tikapuiden juurella.

Jeesus oli tunnustanut Natanaelin oikeaksi israelilaiseksi - mika tarkoittaa Jumalan hallitsemää. Niinpä han puolestaan välittömästi tunnusti Jeesusken siksi Kuninkaaksi, jolla on oikeus hallita häntä.

Jeesus otti tämän avoimen uskontunnustuksen vastaan:

"Sen johdosta, että sanoin sinulle: 'Minä näin sinut viikunapuun alla', sinä uskot. Sinä saat nähdä suurempia kuin nämä."

Sanaan perustuva usko saa myös nähdä ja saa nähdä todella suuria:

"Minä sanon teille totuuden: Te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle."

Uskalle avautuu yhä ihmeellisempänä Jeesus Kristus. Uskon kasvu on Herran armon ja totuuden tuntemisen kasvua.

Erilaisille eri tavoin

Kovin olivat ensimmäiset Jeesuksen oppilaat erilaisia miehiä ja niin oli myös Jeesuksen lähestymistapa jokaisen kohdalla erilainen. Jokaisen sielunhoitotyötä tekevän tulisi aina muistaa, että ei ollut kahta sellaista ihmistä, joita Jeesus olisi lähestynyt samalla tavalla. Herralla on varaa lukemattomiin teihin ihmissydämiin, koska Hän on luonut ihmiset erilaisiksi.

Jotain yhteistä Jeesuksen ja oppilaiden kohtaamisessa kuitenkin oli. Kaikki näyttivät lähtevän hämmästyttävän nopeasti ja merkillisellä "helppoudella" Jeesuksen seuraan. Taustalla oli varmasti se, että Johannes Kastajan murskaava lain saarna oli saanut heitä valmistaa. Mutta vielä enemmästä täytyi olla kysymys. Jeesuksen persoonassa ja olemuksessa loisti sellainen totuus ja armo, että he eivät yksinkertaisesti nähneet muuta vaihtoehtoa kuin Hänen seuraamisensa. Ratkaisevaa oli se, kenet he olivat kohdanneet!

Toki edessä olevat 3½ vuotta opettivat heille suunnattomasti lisää Jeesuksesta, mutta kaikessa oli kysymys sittenkin vain sen vahvistumisesta, jonka he olivat tajunneet Herran majesteettillisen rakastavassa kutsussa:

*"Tule ja seuraa **minua**."*

Kysymys ei niinkään ollut heidän seuraamisestaan, vaan siitä suuresta ja ihmeellisestä "Minästä", joka heidät valloitti.

Kysymyksiä:

1. Miksi kaksi Johannes Kastajan oppilaista lähti seuraamaan Jeesusta? (36-37)
2. Millaisen kysymyksen Jeesus heille teki? (38)
3. Mitä Sinä elämässäsi etsit?
4. Mitä Jeesuksen kohtaaminen oppilaille merkitsi? (39,41)
5. Mitä tarkoittaa nimi Messias eli Kristus? (41)
6. Mistä evankelioimisessa on kysymys? (41,42)
7. Mistä kertoo se, että Simonin nimi muutettiin? (42)
8. Minkälaisen löydön Filippus teki lähtemällä Jeesuksen seuraan? (45)
9. Miksi Natanael epäili? (46)
10. Mitä tarvitaan, jotta voisimme oppia tuntemaan Jeesuksen? (46)
11. Mitä tarkoittaa nimi Israel? (47)
12. Mitä Natanael teki viikunapuun alla? (48)
13. Miten Natanaeliin vaikutti se, että Jeesus tunsi hänet? (49)
14. Mikä tai kuka hallitsee Sinun elämäsi?
15. Mihin uskon syntyminen perustuu? (50)
16. Millainen on uskovon ihmisen tulevaisuus? (51)

ENSIMMÄINEN TUNNUSTEKO 2:1-12

Jakso vie meidät ensimmäiseen tunnustekoon. Kolmantena päivänä Jeesus ja oppilaat saapuivat Kaanaan osallistumaan häihin.

On merkittävää, että Jeesus suoritti ensimmäisen tunnustekonsa juuri siinä pyhässä toimituksessa, jossa kaksi ihmistä tulevat yhdeksi. Kun Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi, Jumalan kuva syvimmiltään löytyi ei kummassakaan yksilössä sellaisenaan, vaan heidän välisessään liitossa:

"Luodessaan ihmisen Jumala teki hänet kaltaiseksi. Hän loi heidät mieheksi ja naiseksi, siunasi heitä ja antoi luodessaan heille nimen aadam." (1 Moos. 5:1,2)

Avioliitto on suvun jatkamisen ja ilmoituksen eteepäin kuljettamisen väline.

Jumalassa on Isä: *"Niin kuin Isä Hän armahtaa lapsiaan"*. Jumalassa on äidillisyyttä: *"Niin kuin äiti lohduttaa lastaan, niin minä lohdutan teitä."* (Jes. 66:13). Jumalassa on myös lapseus. Jumalan kuva on täydellisenä Pojassa.

Häät on pyhä hetki ja suuren ilon hetki. Jeesus sai kutsun häihin ja otti sen vastaan. Mutta Hänen läsnäollessaan viini loppui.

Marian toive

Sitten käytiin lyhyt mutta merkittävä keskustelu Jeesuksen ja Hänen äitinsä Marian välillä. Maria tuli sanomaan Jeesukselle:

"Heillä ei ole viiniä."

Mitä Maria tarkoitti tällä? Tietysti on helppo sanoa, että hän halusi Jeesuksen järjestävän lisää viiniä. Mutta Jeesuksen vastaus osoittaa, että hänellä oli syvempi tarkoitusperä. Jeesus tiesi ja näki Marian sydämeen asti ja vastasi Marian syvään toiveeseen suurella rakkaudella ja hellyydellä - vaikka suomalainen ei käännosten sanoissa vaimo tai nainen tunnista sitä - vielä ristiltä puhuessaan Jeesus käytti samaa nimitystä äidistään:

"Vaimo, mitä puutut minun tehtäviini? Minun aikani ei ole vielä tullut." (JKR) *"Anna minun olla, nainen. Minun aikani ei ole vielä tullut."* (92) *"Mitä sinä tahdot minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut."* (38)

Käännosten välillä on melkoinen ero ja siksi lienee aihetta katsoa mikä on alkukielen sanallinen muoto, joka on sisältää meille vieraan ilmaisun, jota eri käännökset selittävät tavallaan:

"Vaimo, mitä sinulle ja minulle? Minun aikani ei ole vielä tullut."

Ajatus kulkenee näin: Äiti rakas, tiedän kyllä mitä halaisit, mutta sinä et ymmärrä kyllin, sinun ymmärryksesi minun tehtävääni nähden on vielä rajallinen. Olet kantanut minut sydämesi alla, kun Jumala valmisti minulle ihmisruumiin. Olet seurannut minua halki näiden vuosien tietäen alkuperäni ja nyt kun näet, että olen siirtymässä julkiseen toimintaan, sinä haluaist, että tekisin jotain sellaista, mikä paljastaisi ihmisille luonteeni ja tehtäväni - sinunkin sydämesi suuri salaisuus voisi vihdoinkin tulla julki.

Maria on toki se siunattu, jota kaikki sukupolvet ylistävät autuaaksi - hänen uskonsa tähden. Hän tunsu Jeesuksen persoonan salaisuuden, mutta ei koskaan voinut siitä puhua ihmisille, sillä kukaan ei olisi sitä uskonut. Mutta nyt, kunpa Jeesus tekisi sellaista, mikä todistaisi sen!

Minun aikani

Juuri tähän kaipaukseen Jeesus vastasi: Rakas äitini, sinä et tiedä mitä pyydät.

"Minun aikani ei ole vielä tullut".

Mitä Jeesus tarkoitti? Sitäkö, että Hän ei olisi ollut valmis tekemään ihmettä. Ei varmaankaan, sillä Hänhän muutti veden viiniksi. Se oli Hänen ensimmäinen tunnustekonsa. Kysymys oli

siitä, että tunnusteko ei kykenisi tyydyttämään Marian sydämen nälkää, se ei tuottaisi sitä vaikutusta, jota hän kaipasi.

Ilmaisulla "minun aikani" tai "minun hetkeni" on Johanneksen evankeliumissa erikoismerkitys. Se esiintyy seitsemännessä, kahdeksannessa, kahdennessatoista, kolmannessatoista ja seitsemännessätoista luvussa. Se viittaa aina Jeesuksen kärsimiseen, kuolemaan ja ylösnousemukseen. Ensimmäisen kerran Jeesus käytti ilmaisua äidilleen ja viimeisen kerran rukoillessaan Isäänsä.

Vasta ristin ja ylösnousemuksen voiton ja Pyhän hengen vuodattamisen jälkeen ihmiset voisivat todella ymmärtää, kuka Jeesus on ja mitä Hän oli tullut maailmaan tekemään. Vasta ristin jälkeen Mariankin syvin halu sai täyttymyksensä niin kipeä kuin tie siihen olikin.

Vesi viiniksi

Mutta sitten Jeesus suoritti tunnusteon, eloton vesi muuttui elämästä kotoisin olevaksi viiniksi. Lisäksi tuo viini ei ollut kakkosluokan juomaa vaan parasta mahdollista. Siihen sisältyi merkitys:

Ihmiseksi tullut Jumalan Sana yksin kykenee antamaan avioliittoon sen syvyyden ja ilon, jota varten avioliitto asetettiin. Jeesus ei tullut kumoamaan Jumalan luomisjärjestystä vaan palauttamaan sen siihen aitoon ja elävään iloon, josta synti sen oli irrotanut. Viinin määrä kertoo myös siitä, että Jumalakan siunaus on luonteeltaan ylenpalttista. Saamme armoa armon päälle.

Kirkkauden ilmoitus

Tällä tunnusteollaan Jeesus ilmoitti kirkkautensa. Se ei tarkoita, että siinä olisi ollut täysi ja lopullinen ilmoitus, vaan sitä, että Jeesuksen kirkkaus näkyi myös tässä ensimmäisessä tunnusteossa. Monissa muissa tilanteissa Jeesus samalla tavalla ilmaisi kirkkauttaan, joka syvimmin tuli näkyviin ristin pimeyden keskellä. Kaikkien näiden lopputulos oppilaiden silmissä, avoimissa uskovissa silmissä oli se, minkä Johannes prologissa kirjoitti:

"Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä. Hän oli täynnä armoa ja totuutta."

Kysymyksiä:

1. Miksi Jeesus teki ensimmäisen ihmeensä häissä? (1,2)
2. Mitä Maria sanoi, kun viini oli loppunut? (3)
3. Millainen toive Marialla oli? (4)
4. Miksi Jeesus ei vastannut Marian toiveeseen? (4)
5. Mitä meidän tulee tehdä, jotta pääsisimme osallisiksi Jumalan teoista elämässämme? (5)
6. Millainen oli Jeesuksen suorittama ihme laadultaan ja määrältään? (6,10)
7. Mikä oli tunnusteon tarkoitus? (11)
8. Miten kristityn tulee suhtautua alkoholijuomiin?

LIITE 4:

JEESUS KOTIEN HERRA

Joh. 2:1-11

Hääiloa

Vietimme vanhimman poikani häitä Hollolan kirkossa. Oli kysymys aidosta ilojuhlasta. Morsian ja sulhanen olivat Jumalan johdatusta rukoillen löytäneet toisensa, olivat sitoutuneet "rakkauteen, joka odottaa" avioliittoon asti. Morsiamen isä oli omakätisesti valmistanut alttarin, jonka ääreen nuoret polvistuivat. Niin he tunnustivat, että vain polviltaan, avuttomuuden, parannuksenteon ja Herralta armoa vastaanottavasta nöyryyden asennosta käsin, he saattoivat lähteä yhteiseen matkaansa ja yhteiseen tehtäväänsä ajassamme, joka on armottoman julma koteja ja avioliittoja kohtaan. Vain polviltaan Herran edestä löytyy Herran valmistama ilo.

Viinipuun anti

Nuoren parin ensimmäinen yhteinen ateria ei ollut hääsalin juhlapöydän antimia eikä myöskään hääkakkua. Nekin tulivat toki ajallaan. Kaikkein ensimmäiseksi vastaviihitty pari siirtyi kirkon varsinaiselle alttarikaiteelle ja sai siellä muun hääväen kanssa nauttia Herran pyhää ehtoollista. He tiesivät, että ilman sitä viinipuun antia, joka valmistettiin meille Golgatan pyhällä ristinpuulla, he eivät avioliitossaan selviä. Suuri kiitollisuus Jumalan armosta ja ilo sydämet puhdistavasta viinistä, Jeesuksen pyhästä kalliista ruumiista ja verestä täytti heidät ja juhlakansan.

Itsessään syntisten Jumalan lasten on mahdollista elää onnellisessa avioliitossa, koska pääsy yhteiselle alttarille anteeksiantamuksen ja sovinnon paikalle on auki. Avioliiton salaisuus ei ole siinä, että kaksi toisilleen sopivaa löytävät toisensa, vaan siinä, että kaksi itsessään syntistä saa lähteä Jeesuksen sovitus työn turvin sovittautumaan toisiinsa.

Ensimmäinen tunnusteko

On todella merkittävää, että Jeesus suoritti ensimmäisen tunnustekonsa juuri siinä pyhässä toimituksessa, jossa kaksi ihmistä tulevat yhdeksi. Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Mutta koska Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi, tämä Jumalan kuva ei syvimmiltään löytyi kummassakaan yksilössä sellaisenaan, vaan heidän välisessään liitossa:

"Luodessaan ihmisen Jumala teki hänet kaltaisekseen. Hän loi heidät mieheksi ja naiseksi, siunasi heitä ja antoi luodessaan heille nimen Aadam." (1 Moos. 5:1,2)

Jumalan suunnitelmassa avioliitto on suvun jatkamisen ja ilmoituksen eteenpäin kuljettamisen väline.

Jumalassa on Isä: *"Niin kuin Isä Hän armahtaa lapsiaan"*. Jumalassa on äidillisyyttä: *"Niin kuin äiti lohduttaa lastaan, niin minä lohdutan teitä."* (Jes. 66:13). Jumalassa on myös lapseus. Jumalan kuva on täydellisenä Pojassa. Jumala tarkoitti siksi kodin ja perheen taivaan portiksi, heijastelemaan jotain Jumalan omasta olemuksesta.

Taivaan portti vai kadotuksen eteinen

Vaikka syntiinlankeemus on muuttanut monen kodin ilmapiirin kadotuksen eteisen kaltaiseksi, ei Jumalan suunnitelma avioliitonkaan suhteen ole muuttunut. Golgatan sovintoveri vuosi, jotta synnin ja pimeyden ja himojensa sitomat pääsisivät takaisin Jumalan armon yhteyteen, Hänen valoonsa ja Hänen iloonsa. Samalla se merkitsee sitä, että syvästikin haavoitettuihin sydämiin voi Herra jakaa anteeksiantamuksensa ja armahtavaisuutensa kautta palauttaa yhteyden, jonka synty on murskannut.

Sopivat vai sovitetut

Tänä aikana, jona uskovienkin avioliitot särkyvät hätkähdyttävän usein, on syytä muistuttaa, että Jeesuksen pyhä uhriveri kykenee todellakin tuottamaan sovinnon särkyneisiin suhteisiin, jos Hänen totuutensa ja armonsa aluksi ehkä hyvinkin kipeään prosessiin suostutaan. Kovuus,

anteeksiantamattomuus ja katkeruuden valtaan heittäytyminen - sekä niillä perusteltu pakoon juokseminen - riistää meiltä ilon, sen ilon, jonka Herra haluaa koteihimme, mutta jonka synty, maailma ja Sielujen murhaaja, valheen ruhtinas haluaa meiltä riistettävän.

Herra voi ja tahtoo Sinunkin elämäsi tuoda takaisin sen ilon, jonka synty vei. Suostu siksi Herran tielle, sovinnon ja anteeksiantamuksen ja anteeksiantamisen tielle. Sitä tietä ei tarvitse kulkea yksin. Herra on Sinun kanssasi ja Herra haluaa myös Sinulle hyljätylle tuoda uuden ilon.

Jeesus häissä

Häät ovat pyhä hetki ja suuren ilon hetki. Jeesus sai kutsun häihin ja otti sen vastaan, sillä Hänelle oli ilo osallistua sukulaisen häihin. Herra ei tullut tänne meidän keskellemme pilatakseen iloamme, vaan antaakseen meille syvimmän mahdollisen ilon. Kun Hän on häissämme ja kodissamme jatkuvasti mukana, Jumalan luomistyöhön sisältyvä ilon rikkaus pääsee todella kukoistukseensa. Jeesus lupaa: *"Minä annan teille iloni, oman iloni!"*

Kaanaan häissä Herran Jeesuksen läsnäollessaan loppui viini. - Muistan kun omiin häihini, joihin olimme kutsuneet 120 henkeä ja varanneet sen mukaan hääkakkua, tulikin 180 henkeä. Ihmeeksemme kaikki saivat ainakin pienen palasen kakusta, vaikka muruakaan ei jäänyt jäljelle. Olisi ollut häpeä, jos häävieraat eivät kakkuansa olisi saaneet, kun noihin aikoihin emme voineet uneksiakaan ruokahäistä.

Ilmeisellä tavalla noissa Kaanaan häissä ei ollut kysymys siitä, että hääväki olisi halunnut juopotella ahmien mahdollisimman paljon tarjolla ollutta juotavaa. Oli kaikei kysymys siitä, että perhe, jonka häitä vietettiin oli köyhä. Kaikki mahdolliset varat oli pantu likoon, että iloista juhlaa olisi voitettu viettää niin, että kaikki juhlavieraat olisivat saaneet kyllikseen. Perheellä oli paljon ystäviä. He olivat rikkaita ystävytydessä, vaikka varoissa ehkä hyvinkin köyhiä. Suuri ilo heille oli varmasti myös se, että Jeesus oli opetuslapsineen tullut mukaan. Tänä päivänä ei ole itsestään selvää, että Jeesusta päästetään häihin mukaan, puhumattakaan itse avioliitosta.

Marian toive

Juhlapöydässä käytiin sitten lyhyt mutta merkittävä keskustelu Jeesuksen ja Hänen äitinsä Marian välillä. Maria tuli sanomaan Jeesukselle: *"Heillä ei ole viiniä."*

Mitä Maria tarkoitti tällä kysymyksellään? Tietysti on helppo sanoa, että hän halusi Jeesuksen järjestävän lisää viiniä. Mutta Jeesuksen vastaus osoittaa, että hänellä oli syvempi tarkoitusperä. Jeesus tiesi ja näki Marian sydämeen asti ja vastasi Marian syvään toiveeseen suurella rakkaudella ja hellyydellä - vaikka suomalainen ei käännösten sanoissa "vaimo" tai "nainen" välttämättä tunnistaakaan lämmintä äänensävyä. Vielä ristiltäkin Jeesus käytti samaa nimitystä äidistään. Jeesuksen vastaus kolmen eri käännöksen mukaan kuuluu:

"Vaimo, mitä puutut minun tehtäviini? Minun aikani ei ole vielä tullut." (JKR)

"Anna minun olla, nainen. Minun aikani ei ole vielä tullut." (92)

"Mitä sinä tahdot minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut." (38)

Käännösten välillä on melkoinen ero ja siksi lienee aihetta katsoa, mikä on alkukielen sanallinen muoto. Se sisältää meille vieraan ilmaisun, jota eri käännökset selittävät tavallaan:

"Vaimo, mitä sinulle ja minulle? Minun aikani ei ole vielä tullut."

Ajatus kulkenee tähän tapaan:

"Äiti rakas, tiedän kyllä mitä haluaisit, mutta sinä et ymmärrä kyllin. Ymmärryksesi minun tehtäväni nähden on vielä rajallinen. Olet kantanut minua sydämesi alla, kun Isä Pyhän Hengen kautta valmisti minulle ihmisruumiin. Olet seurannut minua halki näiden vuosien tietäen alkuperäni ja nyt kun näet,

että olen siirtymässä julkiseen toimintaan, sinä haluaisit, että tekisin jotain sellaista, mikä paljastaisi ihmisille luonteeni ja tehtäväni - sinunkin sydämesi suuri salaisuus voisi vihdoinkin tulla julki.”

Maria on toki se siunattu, jota kaikki sukupolvet ylistävät autuaaksi - hänen uskonsa tähden. Hän tunsi Jeesuksen persoonan salaisuuden, mutta ei koskaan voinut siitä puhua ihmisille, sillä kukaan ei olisi sitä uskonut. Mutta nyt, kunpa Jeesus tekisi sellaista, mikä todistaisi sen!

Minun aikani

Mutta juuri tähän kaipaukseen Jeesus vastasi: “Rakas äitini, sinä et tiedä mitä pyydät.”

"Minun aikani ei ole vielä tullut".

Mitä Jeesus tarkoitti? Sitäkö, että Hän ei olisi ollut valmis tekemään ihmettä. Ei varmaankaan, sillä Hänhän muutti veden viiniksi. Se oli Hänen ensimmäinen tunnustekonsa. Kysymys oli siitä, että tunnusteko ei kykenisi tyydyttämään Marian sydämen nälkää, se ei tuottaisi sitä vaikutusta, jota hän kaipasi.

Ilmaisulla *"minun aikani"* tai *"minun hetkeni"* on Johanneksen evankeliumissa erikoismerkitys. Se viittaa aina Jeesuksen kärsimiseen, kuolemaan ja ylösnousemukseen. Ensimmäisen kerran Jeesus käytti ilmaisua äidilleen ja viimeisen kerran rukoillessaan Isäänsä. Vasta ristin ja ylösnousemuksen voiton ja Pyhän hengen vuodattamisen jälkeen ihmiset voisivat todella ymmärtää, kuka Jeesus on ja mitä Hän oli tullut maailmaan tekemään. Vasta ristin jälkeen Mariankin syvin halu sai täyttymyksensä niin kipeää kuin tie siihen olikin.

Vesi viiniksi

Mutta sitten Jeesus suoritti tunnusteon, eloton vesi muuttui elämästä kotoisin olevaksi viiniksi. Lisäksi tuo viini ei ollut kakkosluokan juomaa vaan parasta mahdollista. Siihen sisältyi merkitys:

Synnin kuolettama eloton muuttuu Herran käsissä elämästä kotoisin olevaksi viiniksi. Jeesus ei vain paranna ihmisen elämän laatua, vaan Hän antaa synnin turmeleman sijaan kokonaan uutta. Se on elämää Hänen elämästään. Ehtoollisella nautimme leipää ja viiniä, koska se siinä Herra antaa oman elämänsä meidän elämäksemme.

Ihmiseksi tullut Jumalan Sana yksin kykenee antamaan myös avioliittoon sen syvyyden ja ilon, jota varten avioliitto asetettiin. Jeesus ei tullut kumoamaan Jumalan luomisjärjestystä vaan palauttamaan sen siihen aitoon ja elävään iloon, josta synti sen oli irrottanut.

Viinin määrä - noin 600 litraa - kertoo myös siitä, että Jumalakan siunaus on laadultaan parasta mahdollista ja määrältään ylenpalttista. Saamme armoa armon päälle.

Herran välikappaleet

Tämä Jeesuksen ensimmäinen tunnusteko kertoo meille myös tärkeän viestin siitä, että vaikka koko ihmeen teki Jeesus alusta loppuun asti, Hän käytti siinä välikappaleinaan niitä ihmisiä, jotka olivat valmiit tekemään juuri niin kuin Hän sanoi, vaikka eivät toimiessaan Jeesuksen sanan mukaan välttämättä ymmärtäneet, miksi heidän piti tehdä niin kuin sanottiin.

Mutta juuri nuo, jotka olivat valmiit toimimaan Herran ohjeiden mukaan saivat myös syvimmin ymmärtää tunnusteon merkityksen. He eivät vain nähneet vettä ja viiniä, vaan he näkivät, että kaikkein olennaisinta oli Herran sana, joka ihmeen vaikutti.

Kristillisyys ilman Herran läsnäoloa ja Hänen sanaansa on pelkkää merkityksetöntä sätkyttelyä, mutta Herran läsnäolossa heidän sinänsä mitättömän tuntuiset tehtävänsä kaataa vettä ja ammentaa viiniä saivat ihmeellisen merkityksen. Niissä kirkastui Herran suuruus.

Ehtoollisviininkin tekee Jeesuksen pyhäksi ja synneistä puhdistavaksi sovintovereeksi Herran läsnäolo ja se, että ehtoollinen jaetaan Hänen sanaansa sidottuna. Ja jälleen tapahtuu ihmeitä, kuoleman keskelle leviää elämää.

Kirkkauden ilmoitus

Kaanaan tunnusteollaan Jeesus ilmoitti kirkkautensa. Se ei tarkoita, että siinä olisi ollut täysi ja lopullinen ilmoitus, vaan sitä, että Jeesuksen kirkkaus näkyi myös tässä ensimmäisessä tunnusteossa. Monissa muissa tilanteissa Jeesus samalla tavalla ilmaisi kirkkauttaan, joka syvimmin tuli näkyviin ristin pimeyden keskellä. Kaikkien näiden lopputulos oppilaiden silmissä, avoimissa uskovissa silmissä oli se, mistä Johannes kirjoitti:

"Me katselimme hänen kirkkauttaan, sellaista kirkkautta kuin ainoalla Pojalla on Isältä. Hän oli täynnä armoa ja totuutta."

Evankeliumin juhlat

Herran kohtaamisen ilojuhlia voidaan viettää tänäänkin monella tavalla. Pieni esimerkkimme tulee Japanista heinäkuun alkupäiviltä 1993. Herra kohtasi ja pelasti buddhalaisen kerjäläismunkin, joka toimi samalla mikkyoo -nimisen uskonnon shamaani-meediona.

Tämä Hitachi niminen 54 vuotias mies oli jo 27 vuotta elänyt munkkina. Vuoden alusta lukien hän oli jo seitsemättä kertaa kiertämässä kävelen Shikokun 88 buddhalaistempelin yli 1200 km:n pyhiinvaellusreittiä. Hän oli siis jo kävellyt 10 000 kilometriä pyhiinvaellusta puolessa vuodessa.

Shikokun pyhiinvaellusreitin kiertämällä japanilaiset buddhalaiset uskovat saavansa erityissiunauksen elämäänsä. Ruskeaan säkkikankaiseen munkin vaippaan pukeutuneita Hitachin kaltaisia kerjäläismunkkeja lukuun ottamatta pyhiinvaeltajat sonnustautuvat valkoiseen asuun ja kartiomaiseen olkilakkiin. Kädessään heillä on pyhiinvaeltajan sauva. Reitin ensimmäinen temppeleli sijaitsee lähellä Yoshinogawan kirkkoa Tokushiman läänissä. Sieltä hankitaan myös rulla, johon jokaisella kierretyllä temppelellä saadaan leima. Lukemattomat japanilaiset tulevat eri puolilta maata tälle kierrokselle, jonka jokaisen hyvän buddhalaisen pitäisi vähintään kerran elämässään kulkea. Pyhiinvaellus on arvokas autolla tai bussillakin suoritettuna - niinkin se vie useampia päiviä, mutta syvimmän siunauksen saavat ne, jotka kävelevät koko matkan.

Sinä aamuna Hitachi oli noussut aamulla neljän korvilla ylös, suorittanut buddhalaiset palvontamenot temppeleissä, jossa oli majoittuneena. Ennen laittautumista pyhiinvaeltajan kuumalle ja raskaalle taipaleelle hän kuunteli radiosta aamu-uutisia. Samalla hän korviinsa osui Luterilaisen Tunnin kristillisen radio-ohjelman. Siinä Kansanlähetyksen yhteistyökirkon, Länsi Japanin Ev.lut. Kirkon radiopastori Ariki kertoi, miten Paavali Damaskoksen tiellä yllättäen kohtasi ylösnousseen Herran suuren kirkkauden keskellä. Paavalin elämä muuttui kerta heitolla. Hitachi torjui kuulemansa mielestään, sillä kristinuskohan ei kuulunut hänelle, buddhalaiselle munkille.

Kuuma pyhiinvaeltajan päivä oli kääntymässä loppuun, kun hän iltapäivällä viiden korvissa näki jotain sellaista, mitä hänen silmänsä eivät olleet uskoa. Kaksikymmentä metriä pitkää ristiä olallaan kantava mies lähestyi häntä vastakkaiselta suunnalta samaa tietä kuin hän. Miehellä oli 6-7 hengen seuralaisjoukko. Aamuinen radio-ohjelma palautui hänen mieleensä. Voisiko ehkä hänenkin elämässään tapahtua jotain sellaista kuin Paavalille? Täydellinen elämän suunnan muutos keskellä kirkasta päivää? Olisiko tuo ylösnousseksi väitetty todella elävä nytkin?

Ristinkantaja oli japanilais-amerikkalainen Arthur Hollands -niminen evankelista, joka on jo useita vuosia tehnyt kiertävää ulkoilma- ja kirjallisuustyötä ristiä kantaen. Sinä päivänä hän oli työryhmänsä kanssa pitänyt useita ulkoilmakokouksia ja illalla oli vielä määrä pitää kokous reitin varrella olevassa kirkossa.

Kun Hollands näki munkinkaavussa lähestyvän Hitachin kasvot, hän pysähtyi ja kysyi:

"Mitä Sinä etsit?"

Rakkaus, jolla kysymys esitettiin, mursi Hitachi-munkin. Hän vastasi:

"Etsin sydämen rauhaa ja todellista elämää, mutta en ole vuosien etsimisestä huolimatta löytänyt. Tiedätkö Sinä, mistä sen voi saada?"

Ristinkantaja vastasi:

"Istutaanpa tähän tien viereen, niin kerron!"

Ja niin hän kertoi Jeesuksesta, joka armahtaa elämän janoonsa nääntyneen ihmisen, antaa hänelle elämän Jumalan yhteydessä ja pelastaa hänet. Vajaan tunnin keskustelun lopuksi Hollands sai johtaa Hitachi-munkin Kristuksen armahtavan laupeuden osallisuuteen. Pyhä Henki laskeutui Hitachin sydämeen ja täytti sen rauhalla ja ilolla. Hitachi nousi, riisui pyhiinvaeltajan varusteensa ja heitti ne vieressä virtaavaan jokeen ja lähti seuraamaan Hollandsia ja hänen työryhmäänsä kirkkoon. Siellä hän heti todisti, miten Jeesus Kristus oli antanut hänelle iankaikkisen elämän. Viikkoa myöhemmin hänet kastettiin Tyynessä valtameressä. Jeesuksen pyhä veri, armon meri pyyhki kaikki hänen syntinsä pois.

Entä Sinä?

Jos tajuat, että Sinä olet tänään juuri sellainen ihminen, joka tarvitsee ilottomuutesi, puutteesi ja janosi keskelle sitä ihmettä, että kuolema muuttuu elämäksi, erämaa muuttuu kukkakedoksi, häpeä yhteiseksi ylistykseksi, niin myös tänään tässä kirkossa Herra on läsnä. Hän haluaa jakaa Sinulle oman ruumiinsa ja verensä siunausta ehtoollisleivässä ja viinissä. Hän haluaa vuodattaa sydämesi seisovien vesien sijaan Pyhän Hengen elämän virran. Tee niin kuin Maria. Kerro niin oma kuin rakkaittesi tarve Hänelle. Suostu siinä aivan loppuun asti totuuteen - vaikka se tekisi kipeää. Herra antaa Sinulle tänään kaikki Sinun syntisi anteeksi ja antaa Sinulle uuden armon. Saat aloittaa uuden elämän Hänen kanssaan.

Jos olet jo päässyt Herran armon omistamiseen, saat tulla omistamaan lisää Herran armoviiniä, joka antaa elämääsi uuden syvemmän ilon. Herra kutsuu Sinua myös omaan käyttöönsä. Jos ja kun teet juuri niin kuin Herra Sinua Sanassaan kehottaa tekemään, saat nähdä Hänen tekojaan, Hänen elämänsä leviämistä myös muiden siunaukseksi. Saat päästä uudella tavalla katselemaan Herran kirkkautta. Pääset Herran työtoveruuteen, jossa et voi olla ihmettelemättä, mitä Hän tekee. Herra kutsuu Sinua kauhomaan Raamatun astiasta evankeliumin viiniä janoisten virvoitukseksi.

Mutta muista se, mitä Herra sanoi äidilleen! Syvin ilo ei voi löytyä vielä siinä, että saat nähdä Herran vaikuttavat uutta elämää ympärilläsi. Varsinainen ilosi löytyy vasta sitten, kun opit näkemään Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen salaisuuteen. Vasta loistaa sellainen rakkaus, että mikään tämän maailman murhe, puutteet ja ahdistukset eivät sitä voi sumentaa. Kun ilosi lähde on Golgatan uhriveressä ilmestyvä Jumalan muuttumaton rakkaus, Sinuta ei voi mikään tai kukaan iloasi riistää - ei ajassa eikä iankaikkisuudessa.

Jos ja kun ilosi lähde saa olla Golgatan ja ylösnousemuksen kirkkaudessa, tiedät, että vaikka nyt eläisit yksin ja kokisit inhimillisellä tasolla syvää puutetta, Sinulla on edessäpäin todelliset hääjuhlat. Niistä juhlista ei tule Herran iloöljyä puuttumaan ja niissä me saamme yhdessä Herran Jeesuksen kanssa nauttia uusina totisen viinipuun, elämän puun antia. Herran kutsu on aina viime kädessä kutsu iloon. "Käy Herrasi iloon!"

TEMPPELIN PUHDISTAMINEN 2:13-25

Kaanaan häiden jälkeen Jeesus viipyi joitakin päiviä Kapernaumissa, mutta lähti sitten Jerusalemiin, koska siellä oli pääsiäisjuhla. Epäilemättä Jeesus oli vuodesta toiseen osallistunut pääsiäisjuhlille, mutta nyt Hän tuli kaupunkiin ensi kertaa Messiaana. Jumalan säätämys oli, että Hän astui temppeliin, joka oli kansallisen elämän keskus. Siellä Hän suoritti tunnusteon, toisen Johanneksen valitsemista. Jos ensimmäinen tunnusteko liittyi luomiseen ja siihen liittyvään iloon, tämä toinen kuului jumalanpalveluselämän alueeseen ja siis Jumala-suhteen alueelle.

Tunnusteko oli erittäin merkittävä ja sen vaikutukset ulottuivat pitkälle. Siitä alkoi selkeä vihamielisyys, joka saavutti huipentumansa Jeesuksen ristiinnaulitsemisessa. Tämän tunnusteon merkittävyyttä eivät juutalaiset eivätkä opetuslapsetkaan silloin ymmärtäneet, mutta se, mitä Jeesus puhui tässä yhteydessä, kertoo mitä Hän itse ajatteli siitä.

Temppelein tila

Mitä Jeesus löysi temppelistä? (Tässä käytetty kreikan sana *hieron* tarkoittaa temppelialueen ulkopihvoja, jotka olivat avoimia enemmän tai vähemmän kaikille - erityisesti ns. pakanoiden esipihaa. Jatkossa käytetään sanaa *naos*, joka taas viittaa itse pyhäkköön.) Härkien, lampaiden ja kyyhkysten myyjät sekä rahanvaihtajat olivat kansoittaneet esipihat. Viimeksi mainitut huolehtivat siitä, ettei roomalaisia eli siis pakanallisia rahoja käytettäisi temppelialueella. Kysymys oli siis siitä, että Vanhan liiton edellyttämiä uhrieläimiä ei tarvinnut enää itse kasvattaa, ne voi ostaa rahalla temppelialueella. Myyjät ja rahanvaihtajat saivat tietysti sopivan voiton palveluksistaan.

Kysymys oli siitä, että uskonnon harjoittamisesta oli tehty niin mukavaa ja helppoa kuin se ikinä vain oli mahdollista. Mutta helppo uskonnonharjoitus merkitsi samalla myös uskonnonharjoitusta, josta puuttui vitaalisuus ja voima.

Pyhä viha

Jeesus solmi nuorista ruoskan ja ajoi eläimet ulos ja kaatoi rahanvaihtajien pöydät. Kun muistamme Ilmestyskirjan ilmaisuja "Karitsan vihasta", ymmärtänemme, että Jeesus antoi ruoskan todella heilua ja hänen silmistään ja kasvoiltaan kuvastui syvä viha ja suuttumus sitä kohtaan, mitä hän näki temppelialueella harjoitettavan.

Miksi Jeesus teki näin? Kuunnellaan, mitä Hän itse sanoo:

"Viekkää nämä pois täältä. Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinapaikaksi."

Paljon myöhemmin, kun Hän viimeistä kertaa puhui temppelistä, Hän käytti siitä nimitystä: "Teidän huoneenne"

"Teidän huoneenne annetaan tuhon omaksi."

Kun Jeesus näki, että paikka, joka oli tarkoitettu ihmisen pääsemiseksi Jumalan luo, oli alennuksessa, loassa, Hän suoritti tunnusteon, jonka opetuslapset myöhemmin ymmärsivät kertoneen siitä Jeesuksen sisäisestä kiivaudesta, joka paloi ja kulutti Hänen sydäntään: *"Kiivaus sinun huoneesi puolesta kuluttaa minut."*

Jeesuksen sydämen tuli paloi sen puolesta, että saastutettu temppeli olisi voitu palauttaa varsinaiseen tehtäväänsä, johon Jumala oli sen tarkoittanut. Suurinta vääryyttä Jeesukselle merkitsi se, että Jumalan valitsema kansa ei täyttänyt tehtäväänsä. Se tehtävä olisi ollut tulla siunaukseksi kaikille kansoille, mutta he ajattelivat vain itseään ja jumalanpalveluksensa mukavuutta. Pakanat eivät merkinneet heille mitään, siksi pakanain esipiha voitiin käyttää "hyödyllisempään" tarkoitukseen kuin siihen, että pakanat voisivat siellä lähestyä elävää Jumalaa. (Vrt. Etiopian hoviherran vierailu Jerusalemissa Apostolien teoissa).

Tällä tunnusteolla oli kolme välitöntä vaikutusta. Ensimmäinen oli haaste, jonka tunnusteon nähneet Jeesukselle esittivät, ja Jeesuksen vastaus siihen (2:18-22) Toinen on lyhyt kuvaus siitä, millaista uskoa tunnusteko ihmisissä herätti ja miten Jeesus siihen suhtautui (2:23-25). Kolmas oli Jeesuksen ja Nikodeemuksen välinen keskustelu. (3:1-21)

Haaste Jeesukselle 2:18-22

Jakeen 2:18 mukaan alkukielen mukaan juutalaiset eivät sanoneet vaan *vastasivat* Jeesukselle. Juutalaiset johtomiehet tajusivat sen rajun haasteen, jonka Jeesuksen toimenpiteet temppelin puhdistamiseksi sisälsivät ja vastasivat siihen:

"Minkä tunnusmerkin sinä näytät, kun näin teet?"

He olivat juuri nähneet tunnusteon ja vaativat nyt uutta, joka olisi vahvistanut ja toteennäyttänyt edellisen. Joukossa olijoista vähintäänkin Nikodeemus oli ymmärtänyt temppelin puhdistamisen merkityksen, sillä keskustelussaan hän totesi Jeesukselle:

"Ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kansaan."

Siis vaikka juutalaiset näkivät merkin, he vaativat heti uutta. Jatkossa tulemme näkemään, mitä sama kuvio toistui Jeesuksen toiminnassa useamminkin. Ihmisille ei koskaan näytä riittävän kokemiansa merkkien määrää. Aina uutta vaaditaan.

Lopullinen merkki

Jeesuksen vastaus on tätä taustaa vasten todella merkittävä:

"Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."

Johanneksen käyttämä sana, joka on käännetty temppele, on nyt *naos*, joka ei tarkoita temppelealueen esipihoja niin kuin edellä käytetty *hieron* vaan itse pyhäkköä.

Kuinka moni meistä olisi tuossa tilanteessa ymmärtänyt, mitä Jeesus tarkoitti? Ei kukaan! Kukaan Jeesuksen kuulijastakaan ei ymmärtänyt. Juutalaisten johtomiehet nauroivat Hänelle!

"46 vuotta on tätä temppeleä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä?"

Heidän reaktionsa oli täysin luonnollinen. Mekin olisimme todennäköisesti sanoneet jotain saman tapaista. Johannes on täysin rehellinen. Hän tunnustaa, että eivät opetuslapsetkaan ymmärtäneet ennen kuin vasta sitten, kun Jeesus oli noussut kuolleista.

Mutta meidän on nyt tänään mahdollista ymmärtää täysin se, mitä Jeesus tarkoitti:

Ei ole mitään muuta merkkiä, jolla Jeesuksen tekojen ja opetusten totuusarvo voitiin kiistattomasti todistaa kuin se, että Hänet ristiinnaulittiin ja Hän nousi kuolleista. Jeesus ei tarkoittanutkaan, että Hänen sanojansa olisi kukaan silloin voinut ymmärtää, mutta lausumalla ne niin, että opetuslapset muistivat ne, Hän osoitti, että Hänen toimintansa alusta lähtien kaiken keskuksena ja tähtäyspisteenä oli Golgatan risti ja ylösnousemuksen voitto. Niissä näkyy Hänen valtuutuksensa ja arvovaltansa ydin.

Samaan asiaan viittaavat muut evankelistat Hänen myöhemmässä toiminnassaan, kun he rekisteröivät Hänen puheensa Joonan merkistä:

"Tämä paha ja aviorikkoja sukupolvi etsii merkkiä, mutta sille ei anneta muuta kuin Joonaan merkki. Sillä niin kuin Joonas oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin pitää ihmisen pojan olevan maan povessa kolme päivää ja kolme yötä."

Toki Jeesus teki monia muita ihmeitä ja tunnustekoja juutalaisten nähden, mutta mikään niistä ei riittänyt synnyttämään vakuuttuneisuutta. Vasta kuoleman ja ylösnousemuksen merkki tulisi olemaan lopullinen ja riittävä siihen. Johanneksen rekisteröimät sanat kertovat saman viestin.

Uskoa - muttei oikeaa 2:23-25

Sitten Johannes kertoo, että *"pääsiäisjuhlan aikana monet uskovat Hänen nimeensä nähdessään Hänen tekemänsä tunnusteot."* Jeesus teki siis muitakin tunnustekoja, mutta Johannes ei niitä kerro yksityiskohtaisemmin - vain viittaa niihin, sillä keskeisimmän hän oli jo kertonut. On huomattavaa, että Johannes ei sano, että monet uskoivat Häneen, vaan *"Hänen nimeensä"*. Toisin sanoen, he tunnustivat Jeesuksen Messiaaksi Hänen tunnustekojensa vuoksi. Mutta tätä seuraa hämmästyttävä jatko:

"Jeesus ei uskonut itseään heille."

Siis monet luottivat Jeesuksen nimeen, mutta Jeesus ei luottanut heihin.

Törmäämme tässä tärkeään asiaan. Jeesuksen tunnusteot synnyttivät kyllä uskoa, mutta sellaista uskoa, että Jeesus ei voinut uskoa itseään näille ihmisille. Heidän uskonsa oli ihmeisiin, sensaatiomaisiin kokemuksiin perustuvaa, ohutta uskoa. Usko, joka perustuu voimatekojen ja ihmeiden ihailuun, voi kyllä sada osakseen ihmisten aplodit, mutta Jumalan Poika ei voi uskoa itseään sellaiselle uskolle.

Tässä yhteydessä Johannes valaisee Jeesuksen persoonaa:

"Jeesus tunsu heidät kaikki. Hän ei tarvinnut kenenkään todistusta ihmisestä, sillä hän itse tiesi, mitä ihmisessä on."

Jeesus tuntee ihmisen yleisesti ja Hän tuntee jokaisen yksilön erikseen. Juuri siksi Hän ei voinut uskoutua. Mutta tähän kätkeytyi kuitenkin Jumalan ääretön ja iankaikkinen halu pelastaa. Sitä huolimatta Hän ei voinut uskoutua heille. Hän tarvitsi jotain syvempää, jolle rakentaa.

Kysymyksiä:

1. Millaista asenneta Jeesus osoitti ajaessaan kaupustelijat ja rahanvaihtajat ulos temppelistä? (15,17)
2. Mihin tarkoitukseen Jumalan temppeli oli alun perin rakennettu? (16)
3. Mikä on todellinen Jumalan temppeli? (19,21)
4. Millainen on meidän ruumiimme? (16, vrt. 1 Kor 6:19-20)
5. Milloin Jeesuksen arvovalta ja valtuutus tuli näkyviin? (18,22)
6. Mikä oli vialla ihmisten uskossa Jeesukseen? (23)
7. Mihin aito pelastava usko perustuu? (22,25)
8. Voimmeko luottaa toisiin ihmisiin? (24,25)
9. Tunnetko Sinä itsesi?

LIITE 5:
HERRAN TEMPELI
Joh. 2:13-25

"Sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Vietyäni heidät kauas kansojen keskuuteen ja hajotettuani heidät muihin maihin minä olen ollut heille pyhäkkönä vähän aikaa niissä maissa, joihin he ovat joutuneet." (Hes. 11:16)

Pyhäkkö, temppeli on paikka, jonka pyhyys perustuu siihen, että Jumala itse asuu siinä, ilmestyy siinä ja puhuu sen kautta. Helposti käy kuitenkin niin, että temppeli itse tulee palvonnan kohteeksi eikä se Herra, joka siinä asuu. Näin kävi juutalaisille, joille temppeli muuttui eräänlaiseksi taikakalukseksi. He ajattelivat, että kaupunkia, jossa oli Herran temppeli ei mikään eikä kukaan voisi tuhota. Halki historian Herra on kuitenkin osoittanut, että ulkoinen temppelijumalanpalvelus, joka on muuttunut keinoksi taloudellisen hyödyn saavuttamiseksi ja pelkäksi muutomenoksi, ei ole eikä voi olla Jumalan asumus. Toisaalta Jeesuksen kiivaus Jerusalemin temppelin puhtauden puolesta kertoo, miten syvästi Herra murehtii oman kansansa tilaa. Temppeli oli kyllä Jumalan asumus, mutta ihmiset olivat tehneet siitä ryövärien luolan. Kohtaamme tekstissä vihaa hehkuvan Jeesuksen, joka käyttää ruoskaa ja kaataa ihmisten pöytiä. Miten on mahdollista, että Jeesus turvautuu väkivaltaan? Eikö Jeesus olekaan kiiltokuvien lempeä "pehmo"?

Viha ei sinänsä ole syntiä, ei edes väkivaltaisten toimenpiteiden käyttö, kun ne kohdistuvat syntiin. Pikemminkin päinvastoin ellei synnin turmelus herätä meissä pyhää vihaa, niin tällaisen tilan välinpitämättömyys tai penseys se vasta on suurta syntiä. Jeesus osoitti, että ellei meidän ja kansamme palvonnan kohde ole pyhä, kaikki muukin elämässämme turmeltu. Ilman elävää yhteyttä Jumalaan kukaan ei voi elää oikeaa, vanhurskasta ja rakkaudellista elämää. Vaikka humanismin - ihmiskeskeisyyden - tappiotoli on todella pitkä, silti ihmiset ovat ihmeen taipuvaisia uskomaan itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa elää Jumalasta riippumatonta hyvää, kunnollista ja onnellista elämää.

Missä Jumala asuu?

Ihmisellä on aina ollut merkillinen halu paikallistaa Jumala. Aikanaan Siinaissa Israelin kansa halusi kultaisen härän, jotta Jumalaa, joka oli heidät johtanut pois Egyptin orjuudesta olisi ollut helpompi lähestyä. He eivät mielestään olleet suinkaan vaihtamassa jumalaa vaan vain luomassa entiselle Jumalalleen symbolia ja helpompaa tavoitettavuutta. Kuitenkin he sortuivat epäjumalanpalvelukseen.

Jumalan paikaliistaminen liittyy usein siihen, että paikallistettu jumala saadaan myös omaan hallintaan eli tekemään sitä, mitä juuri sen paikan ihmisetkin jumalaltaan toivovat ja odottavat. Ihminen voi jopa kuljettaa siten jumalaa, minne haluaa. Raamatun elävä Jumala kieltäytyy tällaisesta. Hän itse haluaa kuljettaa meitä, Hän haluaa hallita meitä eikä Jumalan läsnäoloa voida sitoa mihinkään temppeliin niin kuin Paavali sanoo:

"Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaiken, mitä siinä on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu ihmiskäsin tehdyissä temppeleissä, eikä häntä voida ihmiskäsin palvella, ikään kuin hän tarvitsisi jotakin, hän, joka itse antaa kaikille elämän, hengen ja kaiken." (Apt. 17:24-25)

Vanhassa liitossa Jumala ei asettanut ilmestysmajaa ja temppeliä rajoittaakseen itsensä ja läsnäolonsa niihin. Kysymys oli siitä, että Jumala halusi ilmoittaa itsensä ihmisten keskellä ja halusi osoittaa, että on vain yksi oikea tie Jumalan yhteyteen. Se on uhrin tie. Temppeli oli paikka jossa uhrit suoritettiin. Vanhan liiton uhrit ovat kaikki esikuvallisia Jeesuksen uhrista Golgatalla ja kun lopullinen uhri, Jumalan Karitsa tuli, muuta uhria ei enää tarvittu eikä tarvita.

"Näin sanoo Herra: Taivas on minun valtaistuimeni, ja maa on jalkojeni astinlauta. Mikä olisi pyhäkkö, jonka te minulle rakentaisitte, mikä paikka olisi nimeni läsnäolon sija? Minun käteni on kaikki nämä

tehnyt, ja niin ovat ne kaikki syntyneet, sanoo Herra. Minä katson sen puoleen, joka on [hengessä] köyhä, jolla on särjetty henki, ja joka vapisee minun sanani edessä. " (Jes. 66:1-2)

Pyhän Hengen temppeli

Kaikkiällä läsnäoleva Jumala on valinnut erityiseksi asuinsijakseen sellaisen ihmissydämen, jolla on nöyrä ja arka tunto Hänen sanansa edessä. Ihmisruumiis suuremmissa ei ole ensi sijassa sen käsittämättömän ihmeellisessä biologisessa rakenteessa, vaan siinä, että Jumala suunnitteli sen Pyhän Hengen temppeliksi:

"Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on teissä olevan Pyhän Hengen temppeli? Tämän Hengen olette saaneet Jumalalta, ettekä te ole itsenne omat. Te olette kalliisti ostetut. Tuottakaa siis ruumiissanne Jumalalle kunniaa!" (1 Kor 6:19-20)

Ruumis on tarkoitettu sellaiseksi Pyhän Hengen paikaksi, että vähän edellä Paavali käyttää väkevää kieltä asiasta:

"Vai ettekö tiedä, että joka yhtyy porttoon, tulee yhdeksi lihaksi hänen kanssaan? Onhan sanottu: "Ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi." Mutta joka liittyy Herraan, on samaa Henkeä hänen kanssaan." (1 Kor 6:16-17)

Ruumis ei ole meidän omamme vaan kuuluu Herralle. Siksi sen hoito on tärkeää. Kun Jeesus puhdisti Jerusalemin temppelin, Hän osoitti samalla, että Hänelle ei ole yhdentekevää, millaisessa paikassa Häntä ja Isää palvellaan. Pyhitys, Jumalalle erottautuminen ja sydämen ja ruumiin puhdistautuminen ovat olennaista kristillistä vaellusta.

Jeesus on temppeli

Viime kädessä Jeesus osoitti, että Hän itse on temppelimme, pyhäkkömme. Tästä tosiasista voi tehdä ainakin seuraavia johtopäätöksiä, kun vertaamme Häntä Vanhan testamentin ilmoitukseen:

1. Herra on **matkustava** pyhäkkö, niin kuin aikanaan Ilmestysmaja. Missä ikinä olemme, siellä on Herra kanssamme, siellä on Herran asunto.

2. Pyhäkkönä Herra itse on **pakopaikka** takaa-ajetuille. Saat paeta syyttävää omaatuntoa Hänen anteeksiantavaan rakkauteensa. Voit huolinesi paeta Hänen luokseen. Pakopaikka on aina lähelläsi.

3. Temppeli on palvelun, **palvonnan** ja ylistyksen paikka. Pyhä on läsnä. Hän kuulee rukouksesi ja ottaa vastaan uhrisi.

Kirkot ja kappelit eivät ole välttämättömiä Herran palvelukseen - vaikeivat ne kokoushuoneina ole myöskään mikään este Herran palveluun. Tee omasta makuuhuoneestasi ja päivittäisistä matka- ja lenkkireiteistäsi itsellesi pyhäkkö. Herran läsnäolo tekee paikasta pyhäkön.

4. Temppelissä, sen kaikkein pyhimässä vallitsi **hiljaisuus**. Herran läsnäolo on Sinulle sydämen hiljaisuuden ja rauhan paikka jopa vilkkaan liikenteen ja työpaineiden keskellä.

5. Temppeli oli kooltaan yllättävän **pieni**. Herran ilmestyminen ei edellytä suuruutta ja mahtipontisuutta.

6. Herran läsnäolo on **pyhyiden** ja puhdistuksen paikka. Pyhityksemme ja puhtautemme on suorassa suhteessa läsnäolevan Pyhäkön työhön meissä.

7. Temppeli on yhteyden ja **ilmoituksen** paikka:

Aaronin kukkiva sauva, manna-astia ja lain taulut kertovat, että Herran läsnäolon temppelistä kasvaa hedelmää, sieltä juoksee elävän veden virta ja sieltä löytyy se Kristuksen lahjavanhurskaus, joka kestää Jumalan lailla mitattaessakin.

Tällaiseksi temppeliksi Herra Jeesus tulee meille eikä vain jonnekin kauas vaan Pyhässä Hengessä meidän ruumiimme saa palvella tällaisena paikkana.

Jeesuksen - Temppelimme - asettuminen sydämiimme merkitsee sisäisen ihmisen voimistumista Pyhällä Hengellä (Ef 3:14-21), rakkauteen juurtumista, Kristuksen rakkauden syvenevää tuntemista, osallisuutta Jumalan täyteen. Se on suunnattomasti enemmän kuin mitä voimme ymmärtää.

Herra itse haluaa raivata sydämemme sellaiseksi huoneeksi, että Hän voi seillä asua. Hän tekee sen tuomalla syntimme valoon, jotta Hän verellään nen myös puhdistaisi. Tarvittaessa Herra tarttuu ruoskaan ja kaataa kumoon sydämemme väärät tärkeysjärjestykset. Liike-elämä sinänsä ei ollut syy, miksi Jeesus tarttui ruoskaan, vaan se, että Herran rakkaus oli korvattu rakkaudella mammonaan.

Herra on kaikkialla läsnä. Hän on lähellämme. Mutta Hän ei tyydy ennen kuin Hän saa myös Sinun sydämesi asunnokseen. Sekään ei vielä riitä Hänelle. Hän haluaa päästä sydämesi valtiaaksi, sen keskukseen. Anna Hänen ruoskansa koskettaa kipeällä tavallaan sitä, mikä on väärässä paikassa elämässäsi, jotta Hän saisi olla suuri rakkautesi.

NIKODEEMUS 3:1-21

Vanhassa käännöksessä alkukielen mukaisesti 3. luku alkaa sanalla *mutta*. Sana viittaa edellä tapahtuneeseen muitenkin niin, että siihen sisältyy vastakohtaisuutta juuri edellä sanottuun. Kun siis toisen luvun lopussa todetaan, että oli sellaisia uskovia, joille Jeesus ei voinut uskoutua, niin Nikodeemus oli eri maata. Hänkin oli nähnyt Jeesuksen tunnusteet ja tehnyt niistä johtopäätökset, jotka edustivat uskoa, jolle Jeesus saattoi uskoutua.

Jalo juutalainen

Jostain syystä on syntynyt merkillinen raamatunselittäjien kerho, jotka haluavat osoittaa Nikodeemuksen pelkuriksi. Juutalaisten johtomiehistä Nikodeemus ja Joosef Arimatilalainen kuuluivat Jeesuksen salaisiin oppilaisiin, mutta kun Hänen julkiset oppilaansa kaikki olivat peloissaan juosseet koloihinsa, Nikodeemus ja Joosef astuivat julkisuuteen ja hautasivat Jeesuksen. Joskus on enemmän rohkeutta siellä, missä ollaan hiljaa kuin melun keskellä.

Nikodeemus tuli Jeesuksen luo yöllä, koska hän halusi kaikessa rauhassa kahden kesken keskustella Jeesuksen kanssa, joka oli päivisin suurten joukkojen ympäröimä. Pelkuruudesta ei siis ollut kysymys. Hänellä oli jotain tärkeää puhuttavaa Opettajan, Rabbin kanssa. Hän ei nähnyt Jeesuksessa Rabbia enempää, mutta hän uskoi, että Jeesus oli Jumalan lähettäjä. Tunnusteet olivat vakuuttaneet hänet siitä. Tässä hän oli tehnyt täysin oikeat johtopäätökset.

Jeesuksen ja Nikodeemuksen keskustelu eteni kolmessa vaiheessa. Jakeissa 2-3 näemme heidät kasvokkain. Jakeissa 4-8 keskustelu kulkee ymmärrykseeltä ymmärrykselle ja jakeissa 9-21 sydämeltä sydämelle.

Kasvokkain

Nikodeemus oli juutalaisten hallitusmiehiä ja kuului fariseuksiin. Puhuttelusana, jolla hän Jeesusta kutsui, oli *Rabbi*. Siihen sisältyi kunnioitusta, mutta kunnioitusta ilmaiseksi sanien *Rab, Rabbi, Rabbuuni* sarjassa se edusti keskitasoa ei siis suurinta kunnioitusta. Nikodeemus oli täysin oikeassa sanoessaan:

"Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssaan."

Nikodeemuksen sanoihin ei sisältynyt mitään kysymystä, mutta kuitenkin eräänlainen vihje: Hän odotti saavansa kuulla viimeisen viestin Jumalalta. Kun Jeesus vähän myöhemmin kutsui häntä *"Israelin opettajaksi"* (10), kreikan kielessä on määrätty artikkeli, joka viittaa siihen, että Nikodeemusta pidettiin tuolloin kaikkein suosituimpana ja parhaana opettajana Jerusalemissa. Hän tunsi Vanhan testamentin ja kaikki muut juutalaisten pyhät kirjoitukset. Hän tajusi, että Johannes Kastajan jälkeen kenelläkään toisella kuin Jeesuksella ei ollut aitoa, alkuperäistä sanaa Herralta. Jeesuksen ihmeet olivat vakuuttaneet hänet siitä. Siksi tämä suuremmoisen rehellinen, hieno ja rohkea mies tuli Jeesuksen luo.

Mutta Nikodeemusta vastaan singahtikin ilmoituksen sana, joka murskasi kaiken inhimillisen ajattelun, kaiken sen uskonnollisuuden, kaikki sen filosofiat ja teologiat:

"Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa."

Tässä ei ihmisymmärryksestä ole mitään apua. Tarvitaa uusi syntymä, kokonaan uusi elämä, ennen kuin ihminen voi nähdä Jumalan valtakunnan puhumattakaan siitä, että hän pääsisi sisälle.

Tässä etsivä ihminen seiso kasvokkain jumalallisen Opettajan kanssa. Hän kaipasi viimeistä auktoritatiivista sanaa Jumalata, mutta saakin vastauksen:

Et tarvitse lisätietoa et korkeampaa oppineisuutta, sinun on käännättävä ja tultava lapsen kaltaiseksi. Sinun täytyy muuttua uudeksi ihmiseksi. Mikään sielullinen ei voi saada aikaan uudestisyntymää, vaikka uudestisyntyminen toki vaikuttaa sitten myös psyykkeeseen. Tarvitaan Jumalan ihme.

Ymmärrys ymmärryksestä

Nikodeemus kysyi, kuinka uudestisyntyminen voisi tapahtua. Hän ei asettanut Jeesuksen sanoja kyseenalaisiksi. Pikemminkin hän tajusi, mikä suurenmoinen asia olisi, jos ihminen voisi syntyä uudesti ylhäältä ja voisi aloittaa kaiken kokonaan alusta, puhtaalta pöydältä.

Mutta miten se voisi olla mahdollista? Hän ilmaisi asian vaikeuden fyysisellä ja erittäin voimakkaalla vertauskuvalla:

"Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?"

Elämäni on pitkän prosessin tulos ei vain fyysisellä vaan myös henkisellä tasolla. Ei ole yhtään helpompaa nollata persoonallisuuttaan, joka on vuosien saatossa kehittynyt, kuin palata fyysisesti äidin kohtuun.

Jeesuksen vastaus jatkaa edellisestä pykälän syvemmälle:

"Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan."

Jeesus osoittaa, että uudestisyntymisen ihme edellyttää sitä, että ihminen tunnustautuu niin syntiseksi, että ansaitsee tulla hukutetuksi, mihin viittaa Johannes Kastajan parannuksen vesikaste. Parannukseen taipuneelle Pyhän Hengen kaste lahjoittaa uuden Jumalasta tulevan elämän. (Kristillinen kaste sanan syvimmässä merkityksessä sisältää sekä Kristuksen kuolemaan hukuttamisen että Kristuksen ylösnousemuselämään liittämisen, joka toteutuu silloin, kun Pyhä Henki lahjoittaa ihmiselle uskon.) Vain tästä ihmeestä osallisiksi tulleet pääsevät sisälle Jumalan valtakuntaan.

Sitten Jeesus tarttuu Nikodeemuksen esittämään kuvaan uudestaan äidin kohtuun menemisestä ja oikaisee häntä:

"Lihasta syntynyt on lihaa, Hengestä syntynyt on Henkeä."

Nikodeemuksen kuva koskee ainoastaan lihaa, luonnollista ihmistä. Luonnollisen ihmisen tasolla on todellakin kysymys mahdottomuudesta, mutta ihmisen henki voi syntyä kokonaan uudeksi. Jumalan on mahdollista synnyttää ihminen uudesti.

Sitten Jeesus antoi puolestaan kuvan:

Et voi ymmärtää puhaltavaa tuulta, mutta silti voit noudattaa tuulen lainalaisuuksia ja saada sen puhaltamaan purjeitasi. Ole kuuliainen Pyhän Hengen toimintatavoille, niin pääset tuntemaan uuden syntymän.

Sydämeltä sydämelle

Nyt Nikodeemus esitti viimeisen kysymyksensä:

"Kuinka tämä voi tapahtua?"

Tämä kysymys tarkoitti aivan eri asiaa, kuin ensimmäinen samalta kuullostanut kysymys.

Ensimmäinen "kuinka" tarkoitti:

Onko se ylipäänsä mahdollista?

Tämä jälkimmäinen "kuinka" taas:

Mikä on se prosessi, jossa tämä ihme voi tapahtua?

Vastaus tähän kuinka kysymykseen löytyy siinä, mitä Ihmisen Poika tekee:

"Kuten Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin on Ihmisen Poika ylennettävä, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi ikuinen elämä. Sillä niin on Jumala rakastanut maailmaa, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi ikuinen elämä. Jumala ei lähettänyt Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan sitä varten, että maailma hänen kauttaan pelastuisi."

Nikodeemus kysyi: Miten? Jeesus vastasi, että elämän saa Hänen kuolemansa kautta, joka on Jumalan sydämen rakkauden lahja, valo tälle maailmalle. Miten? Siten, että Jumala rakasti ja antoi Jeesuksen. Elämä tulee tästä lahjasta ja uusi valo paistaa jo.

Kysymyksiä:

1. Millainen mies oli Nikodeemus? (1)
2. Mitä Nikodeemus ajatteli Jeesuksesta? (2)
3. Miksi Nikodeemus meni Jeesuksen luo yöllä? (2)
4. Millaisena Jeesus näki Nikodeemuksen tarpeen? (3,5,7)
5. Mikä ja millainen on Jumalan valtakunta? (3,5)
6. Voiko ihminen muuttaa itsensä? (4,6)
7. Voimmeko odottaa muiden ihmisten muuttuvan paremmiksi? (4,6)
8. Minkä kautta Jumala antaa uuden elämän? (5)
9. Mitä merkitsee vedestä syntyminen (kaste)? (5)
10. Mitä kuvastaa Nikodeemuksen kysymys jakeessa 9: "Kuinka tämä voi tapahtua?"
11. Mistä voi tieää olevansa uudestisyntynyt? (8)
12. Millainen asenne tarvitaan, jotta ihminen voisi syntyä uudesti? (11,12)
13. Kuka tekee uudestisyntymisen mahdolliseksi? (13)
14. Milloin uudestisyntyminen tapahtuu? (14,15)
15. Lue 4. Moos. 21:4-9. Mikä on uudestisyntymisen ehto? (16)
16. Millaista on Jumalan rakkaus? (16)
17. Mitä usko on? (16)
18. Mitä päämäärää varten Jeesus lähetettiin maailmaan? (17)
19. Mistä johtuu, jos ihminen joutuu tuomittavaksi? (18)
20. Mistä Jumalkan tuomiossa on pohjoimmiltaan kysymys? (19)
21. Millaista on vaellus pimeydessä? (20)
22. Millaista on vaellus valossa? (21)
23. Vaellatko sina valossa vai pimeydessä?

Liite 6:
SALATTU JUMALA
Joh. 3:1-15

Miten ihminen voi muuttua?

Korealaissyntyinen, mutta koko elämänsä Japanissa elänyt englannin kielen professori Kim oli puolitoista vuotta sitten Englannissa tutkimustyössä, kun hänet yllätti tieto Koben rajusta maanjäristyksestä. Hänen eräs läheinen buddhalainen ystävänsä asui tuhoutuneessa kaupungissa. Monista yrityksistä huolimatta Kim ei saanut puhelinyhteyttä tämän kotiin. Hän oli todella huolissaan ystävänsä kohtalosta. Lopulta hän soitti tuhoalueen ulkopuolella asuvalle tuttavalleen ja pyysi tätä menemään ja katsomaan, mitä hänen ystävällensä kuului. Moottoripyörällä tuttava pääsi Kimin ystävän kotipaikalle ja löysi sieltä koko perheen elossa täydellisesti tuhoutuneen kodin raunioilta.

Parin viikon kuluttua Kim sai ystävältään kirjeen, jossa hän kertasi tuon pimeän ja kylmän talviaamun kauhuhetket. Sitten hän jatkoi:

"Kun talomme raunioista kaikki pääsimme ulos vahingoittumattomana, olin sanoin kuvaamattoman helpottunut. Tajusin miten paljon perheeni minulle merkitsi. Tein samalla lujan päätöksen, että tästä lähtien tulisin elämään uudella tavalla. Haluan tästä lähtien osoittaa uudella tavalla rakkautta perheelleni ja viljellä sydämen syvähenkistä elämää. Miten mieleöntä onkaan juosta kieli vyön alla rahan ja tavaran perässä!"

Paria kuukautta myöhemmin samalta ystävältä tuli toinen kirje. Se oli varsinainen valitusvirsi:

"Miksi tässä näin kävi? Huolimatta vakaasta päätöksestäni muuttaa elämäni, juoksen taas rahan ja tavaran perässä? Miten ihminen voisi muuttua?"

Suomalaisellakin on yllättävän vahva usko siihen, että jos ja kun elämään tulee riittävän voimaksi ravistelu, niin hän saa tahdonvoimansa liikkeelle ja kykenee muuttamaan elämänsä tasoa ratkaisevasti parempaan suuntaan. Mutta siitä huolimatta moni joutuu huomaamaan, miten parhaimminkin yritykset eivät lopulta kykene muutosta tuomaan. Monella sellaisellakin, joka näyttää elävän hyvinkin rikasta ja hyvää elämää, on usein kalvava tunto siitä, että jotain ratkaisevan tärkeää heiltä kuitenkin elämästään puuttuu. Usein tällainen ihminen saattaa kaiken lisäksi olla omalla tavallaan syvästikin uskonnollinen ja vilpitön elämässään niin kuin Kiminkin ystävä oli.

Poikkeuksellisen jalo juutalainen

Jeesuksen julkisen toiminnan aikana kohtaamista miehistä varmasti kunnioitettavinta mahdollista laatua oli tekstimme Nikodeemus. Nikodeemus kuului juutalaisten hallitusmiehiin, hän oli Korkeimman neuvoston jäsen. Hän oli oppinut ja arvostettu mies. Toisin kuin kaikkein vaikutusvaltaisimmat neuvoston jäsenistä, jotka olivat ylösnousemususkon kieltäviä saddukeuksia, Nikodeemus kuului fariseusten uskonnolliseen ryhmittymään. Sehän tarkoitti sitä, että hän uskoi koko Vanhan Testamentin Jumalan totuudeksi ja uskoi sellaiseen Jumalaan, joka kykenee herättämään myös kuolleet. Myöhemmin vielä kristityksi tultuaan Paavalikin oli ylpeä omasta farisealaisesta taustastaan. Vaikka farisealaisuus oli monen kohdalla muuttunut ulkokultaisuudeksi, siitä ei ollut Nikodeemuksen eikä Paavalinkaan kohdalla kysymys. He ottivat Jumalan sanan tosissaan.

Nikodeemus halusi myös käytännön elämässä viimeiseen asti pitää kiinni Jumalan Sanasta. Kun hallitusmiesten enemmistö myöhemmin teki kateutensa ja vihansa vuoksi päätöksen tappa Jeesuksen, hän nousi julkisesti vastustamaan vetoamalla siihen, ettei Jumalan lain mukaan ketään saanut tuomita ilman syytä ja tutkintoa. Hänen lujaa moraalista selkärankaansa kuvaa myös se, että kun Jeesus oli hänen ja Joosef Arimatialaisen vastustuksesta huolimatta ristiinnaulittu, hän kävi yhdessä Joosefin kanssa hautaamassa Jeesuksen ruumiin. Hän tiesi mainiosti, että hänen maineensa ja asemansa hallitusmiesten joukossa oli sillä mennyttä kalua, mutta hän oli rohkea vaikka Jeesuksen kaikki opetuslapset pakoilivat kätköpaikassaan.

Mutta Nikodeemuksen erinomaiset ominaisuudet eivät rajoittuneet tähänkään. Hän oli myös erittäin nöyrä mies. Tutustuttuaan Jeesuksen opetukseen ja toimintaan hän teki arvionsa ja tunnusti sen myös Jeesukselle: "Sinä olet Jumalasta, Jumala on Sinun kanssasi." Hän tunnusti Jeesuksen omaksi opettajakseen ja Jumalan lähettilääksi.

Sisintä raastava kysymys

Syy, miksi hän tuli yöllä Jeesuksen luo ei totisesti ollut hänen pelkuruutensa, niin kuin usein kuulee väitettävän. Kysymys oli siitä, että hän halusi kaikessa rauhassa keskustella Jeesuksen kanssa, jonka ympärillä päivisin oli suunnaton ihmistungos. Hänellä oli sydäntä raastava kysymys, johon hän halusi vastauksen Jeesukselta: "Miten minä voisin muuttua sellaiseksi ihmiseksi, että pystyisin noudattamaan Jumalan koko lain ja voisin olla varma siitä, että pääsisin sisälle Jumalan valtakuntaan?" Nikodeemus tajusi, että häneltä puuttui jotain ratkaisevaa. Raamatun totuus oli osoittanut hänelle, miten paha ja saastainen hänen sydämensä yhä oli, vaikka hän oli kuinka vilpittömästi halunnut elää Jumalan lain mukaan. Hän tiesi, että hänen pitäisi muuttua. Jeesuksen julkista toimintaa seuraamalla hän oli tullut siihen tulokseen, että Jumalan lähettämä Jeesus kykenisi antamaan hänelle sellaiset ohjeet, että hän niitä noudattamalla voisi saada varmuuden pelastuksestaan ja voisi muuttua Jumalalle kelpaavaksi.

Jeesus tuntee jokaisen ajatuksemme ja mielen liiakahduksemmekin. Jeesus näkee sanattomatkin sydämen huokaukset. Jeesus näki myös Nikodeemuksen sydämen viimeistä ajatusta myöten. Siksi Hän ryhtyi vastaamaan Nikodeemuksen sydämen huutoon, ennen kuin Nikodeemus itse ehti edes pukea sitä sanoiksikaan.

Tyrmäävä vastaus

Jeesuksen vastaus Nikodeemukselle oli itse asiassa tyrmäävä:

"Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa."

Vastauksellaan Jeesus heti kättelyssä osoitti Nikodeemukselle: "Sinä olet vielä Jumalan valtakunnan ulkopuolella. Et ole ollenkaan pelastunut. Ellet koe Jumalan aikaansaamaa ihmettä elämässäsi, et voi päästä pelastuksesta osalliseksi. Sinä kuvittelet, että olet suurin piirtein oikeassa suhteessa Jumalaan hyvän elämäsi, luonteenlaatusi ja uskonnollisuutesi vuoksi, vaikka koetkin jotain puuttuvan elämästäsi. Mutta totuus on karmea. Sinulla ei ole mitään elämää Jumalan silmissä. Olet yhä kuoleman ja tuomion alla. Sinun on synnyttävä ja saattava kokonaan uusi elämä. Vasta sen jälkeen sinulle voidaan antaa ohjeita siitä, miten tulee ja voi elää oikein Jumalan kasvojen edessä."

Jeesus riisui Nikodeemuksen täysin omista mahdollisuuksista pelastua ja nähdä Jumalaa.

Nikodeemus ei ollut tyhmä. Hän ymmärsi kipeän selkeästi, mitä Jeesus tarkoitti sanoillaan. Jeesus oli sulkenut hänet, yhden parhaista juutalaisista ja vilpittömistä Jumalan lain noudattajista, auttamattomasti Jumalan valtakunnan ulkopuolelle. Hänen oli aiemman Jeesuksen opetuksen valossa myös pakko tunnustaa, että Jeesus oli oikeassa.

Vilpitön protesti

Kuitenkin Jeesuksen vastaus synnytti samalla Nikodeemuksen sisimmässään vilpittömän protestin:

"Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?"

Nikodeemus tajusi oikein hyvin, että Jeesuksen vaatimus oli hänelle mahdoton, täsmälleen yhtä mahdoton kuin luonnollisen syntymän uusiminen:

"Voiko kukaan ihminen sitten pelastus, jos siihen vaaditaan ihmeen kokemista. Eihän ihminen kykene ihmeisiin."

Jeesus kyllä ymmärsi Nikodeemuksen hämmästyksen ja vastasi, että Nikodeemuksen ei pitäisi ihmetellä tätä uuden syntymän vaatimusta, sillä Jumalan ajatukset eivät ole ihmisen ajatuksia. Ihmisen pelastusta ei ole annettukaan ihmisen omiin käsiin. Kysymys on kokonaan Jumalan itsensä aikaansaamasta ihmeestä.

Vedestä ja Hengestä

Jumala tekee tämän ihmeensä veden ja Hengen kautta. Uusi elämä on kotoisin vedestä ja Hengestä. Vesi viittaa kasteeseen, kasteveeteen. Vesikasteen sisältö on osallisuus Jeesuksen kärsimiseen ja kuolemaan ja ylösnousemukseen. Pyhän Hengen saamisen eli henkikasteen sisältö taas on siinä, että uskon kautta evankeliumin Sanaan Pyhä Henki tuo koko Kristuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen siunauksen ihmisen sydämeen asti. Pyhä Henki siirtää vesikasteen sisällön eli syntien anteeksiantamisen ja Kristuksen ylösnousemuselämän ihmiseen. Kasteen sisällön uskossa vastaanottava pääsee sisälle Jumalan valtakuntaan.

Nikodeemuksen toive siitä, että Jeesuksella olisi ollut jokin ohjelma, jolla hänen synnin turmelema elämänsä olisi jalostettu Jumalalle kelpaavaan muotoon, romautettiin lopullisesti:

"Sinä olet syntiesi tähden pelkkää lihaa, tuomion ja rangaistuksen ansaitsevaa. Lihallesi ei ole mitään toivo, sitä ei voi jalostaa paremmaksi. Liha pysyy lihana. Mädäntyneestä perunasta ei millään keinoin saa enää hyvää perunaa. Sinun on saatava kokonaan uusi elämä." Mutta se elämä tulee kokonaan Pyhässä hengessä Jumalan luota. *"Lihasta syntynyt on lihaa, Hengestä syntynyt on Henkeä."*

Ymmärryksen ylittävä ihme

Uudestisyntymisen ihme on jotain sellaista, että kukaan sen kokenutkaan ei voi muuta kuin ihmetellä sitä, että Jumalan Henki sen teki. Mitään selitystä ihmisen järki ei tälle ihmeelle voi antaa. Vanha ei muuttunut paremmaksi, vaan saatiin kokonaan uusi elämä, Jumalan elämä sisimpään. Se on täydellinen armon ihme, Jumalan teko.

Omalla kohdallani sai Pyhän Hengen sydämeeni rippikoululeirillä ollessani. Noin puoli vuotta ennen sitä sydämessäni oli syttynyt halu tulla uskoon. Tajusin niin kuin Nikodeemuskin, että minulta puuttui se ilo ja rauha ja rakkaus ja vapaus, jonka näin muilla uskovilla nuorilla. Raamatun-luvustani, rukoilemisestani, seurakunnassa toimimisestani ja hyvän elämän yrityksistäni huolimatta mitään muutosta sydämessäni ei tapahtunut. Lopulta jouduin epätoivoon: "Muut kaikesta päätellen kykenevät tulemaan kristityiksi, mutta minulle se on mahdotonta." Jouduin epätoivoon ja erään iltanuotion jälkeen rukoilin: "Jumala, en enää tiedä oletko Sinä edes olemassa, mutta jos olet, niin auta minua!" Puolen tunnin kuluttua teltassa isoisten laulaessa iltalaulua tapahtui ihme. Sydämeni suunnaton taakka ikään kuin vierähti pois, tuli ihmeen rauhallinen olo, johon sitten nukahdin autuaallisesti. Seuraavana aamuna ihmettelin, miten linnut lauloivat niin kauniisti ja metsä oli niin kaunista. Huomasin, että sisimmästäni oli alkanut pulputa ilo, Tajusin, että Jeesus Kristus oli tullut Pyhässä Hengessä sydämeeni. Mutta jos kysytte minulta, miten se tapahtui, en osaa selittää. Tänäkään päivänä en sitä ymmärrä, mutta sen tiedän, että Pyhän Hengen tuuli puhalsi ja teki sydämeni uudeksi. Sain uskon lahjan ja syntini anteeksi.

Jatkokysymys

Jeesuksen vastaus herätti Nikodeemuksessa uuden kysymyksen:

"Ymmärrän oikein hyvin, että vaadit minulta jotain sellaista, minkä vain Jumala voi saada aikaan. Mutta jos kuitenkin on ihmisiä, jotka ovat tämän ihmeen kokeneet ja päässeet tuosta suunnattomasta lahjasta osallisiksi, niin miten se sitten oli heille mahdollista. Missä olosuhteissa ja millaisille ihmisille sitten Jumala tällaisen ihmeen tekee? Myönnän, että itseltäni se ei onnistu, mutta kun kerran Jumala tällaisia ihmeitä tekee, niin miten minäkin voisin päästä siitä osalliseksi?"

Perusteellinen vastaus

Tähän sydämeistä nousevaan hätäiseen kysymykseen Jeesus antoi perusteellisen neliosaisen vastauksen:

1. Ensiksi hän esitti Nikodeemukselle aika rajun ihmettelynsä:

"Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä!" Jeesus ei pyrkinyt mitenkään halventamaan Nikodeemuksen oppineisuutta, vaan riistämään häneltä luottamuksen omaan kykyynsä käsitellä tätä kysymystä pelkällä teoreettisella tasolla:

"Kuule Nikodeemus, Sinun oppineisuudestasi ei tässä pelastuskysymyksessä ole mitään apua. Ellet käänny ja tule lapsen kaltaiseksi, et voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Sinun on suostuttava lapsen lailla ottamaan vastaan minulta sen, mitä nyt puhun. Sillä minä olen tullut ylhäältä Isän luota ja tiedän ja ymmärrän, mistä pelastuksessa on lopulta kysymys. Ellet taivu kuuntelemaan minua ja ottamaan nöyrästi vastaan Minun sanaani, et voi päästä pelastuksesta osalliseksi."

Tänäänkään ei ole mitään muuta paikkaa, jossa uudestisyntymisen ihme voisi tapahtua kuin Jeesuksen jalkojen juuressa Hänen puhettaan kuunnellen ja sen sellaisenaan vastaanottamalla.

2. Seuraavaksi Jeesus kertoi Nikodeemukselle, millaisista asioista Hän alkaa puhua ihmisen sydämelle, kun Hän haluaa synnyttää tämän uuteen elämään. Hän ei suinkaan puhu taivasten valtakunnan salaisuuksista ja avaa taivaallisen kirkkauden aarteita, vaan alkaa puhua omalle tunnolle aivan maalisista asioista. Herra alkaa puhua siitä, miten ihminen puhuu toisista ihmisistä, miten hän kohtelee lähimmäisiään, miten hän täyttää veroilmoituksensa, miten suhtautuu lapsiinsa ja puolisoonsa, miten hoitaa opintonsa, työnsä ja raha-asiansa. Herra aloittaa puhumalla omassatunnossamme näistä asioista, jotka liiankin hyvin ymmärrämme. Ellemme halua niissä kuunnella Jeesuksen puhetta, meille on turha puhua mitään syvällisempiä salaisuuksia. Ellei Herra saa Sinua taipumaan totuuteen arkielämäsi tosiasioista, sinulle ei ole toivoa pelastumisesta:

"Jos te ette usko, kun puhun teille tämän maailman asioista, kuinka voisitte uskoa, kun puhun taivaallisista!"

3. Kolmanneksi Jeesus kertoi Nikodeemukselle, että saadakseen sydämeensä Pyhän Hengen elämän, Hänelle olisi suunnattoman tärkeää tuntea Jeesus. Kuka ja millainen on se Jeesus, joka hänelle juuri puhui:

"Kukaan ei ole noussut taivaaseen, paitsi hän, joka on taivaasta tänne tullut: Ihmisen Poika."

Ihmisellä ei ole mitään tietä Jumalan luo. Mutta Jumalalla oli tie ihmisen luo. Hän tuli itse ihmiseksi. Vain turvautumalla tähän ihmiseksi tulleeseen Jumalan Poikaan ihminen voi pelastua. Ilman Jeesuksen pelastustekoa olet hukassa. Kiinnitä siksi katseesi tähän Jeesukseen Kristukseen, joka yksi pelastuksesi saa aikaan. Hän ei vain raivannut tietä Isän luo, vaan Hän on se ainoa, joka kykenee Sinut viemään sitä tietä pitkin taivaalliseen valtakuntaan.

Vaskikäärme ja ristin hullutus

4. Neljänneksi Jeesus kertoi Nikodeemukselle, milloin uuden syntymän ihme tapahtuu. Sitä varten Hän palautti Nikodeemuksen mieleen Vanhasta Testamentista tutun tapahtuman Israelin kansan erämaavaelluksen ajalta:

4. Matkalla kansa kävi kärsimättömäksi ja

5. puhui Jumalaa ja Moosesta vastaan: "Miksi te johditte meidät pois Egyptistä kuolemaan erämaahan? Eihän täällä ole leipää eikä vettä, ja me olemme kyllästyneet tähän huonoon ruokaan."

6. Silloin Herra lähetti kansan keskuuteen myrkkykäärmeitä, jotka purivat kansaa, niin että paljon kansaa Israelista kuoli.

7. Kansa tuli Mooseksen luo sanomaan: "Me teimme syntiä, kun puhuimme Herraa ja sinua vastaan. Rukoile Herraa poistamaan käärmeet meidän kimpustamme." Mooses rukoili kansan puolesta.

8. Herra sanoi Moosekselle: "Tee itsellesi käärme ja pane se tangon päähän, niin jokainen purtu, joka siihen katsoo, jää eloon."

9. Mooses teki vaskikäärmeen ja pani sen tangon päähän. Jos käärmeet sitten purivat jotakuta, ja tämä katsoi vaskikäärmeeseen, hän jäi eloon. (4. Moos. 21:4-9)

Israelilaiset tekivät syntiä Jumalaa vastaan napisemalla. Mielestään he eivät tehneet mitään synti, pikemminkin esittivät kohtuullisia vaatimuksia Jumalalle, joka ei riittävästi huomioinut heidän tarpeitaan. Jumala antoi kyllä ruokaa - mannaa - mutta he olivat kyllästyneet sen makuun. Vasta kun Jumala lähetti heidän keskelleen myrkyllisiä käärmeitä ja moni oli kuollut puremiin, heidän silmänsä aukesi ja he tajusivat tehneensä syntiä Jumalaa ja Moosesta vastaan. Kovin hitaita ihmiset ovat tänäänkin myöntämään omaa syyllisyyttään - vasta todella kipeiden kokemusten kautta Jumala saa ihmisten omattunnot heräämään.

Katuva kansa meni nyt Mooseksen luo, jotta hän rukoilisi heille armahduksen Jumalalta ja että he pääsisivät vapaaksi syntinsä kammottavasta seurauksesta, pelottavista myrkkykäärmeistä. Mutta Jumala tiesi, että heidän varsinainen ongelmansa ei ollut heidän syntiensä seuraukset vaan synti itse, heidän epäuskoinen ja Jumalaa vastaan kapinoiva sydämensä. Synnin seurauksista vapauduttuaan kansa olisi pian unohtanut asian ja jatkanut entisessä syntielämässään. Siksi Jumala päätti vastata sillä tavalla, että synnin tuomio ja seuraukset jätettiin heidän keskelleen muistuttamaan varsinaisesta ongelmasta, mutta myrkkykäärmeen pureman saaneille valmistettiin pelastus vaskikäärmeen katsomisen muodossa.

Inhimillisesti katsoen Jumalan tapa toimia tässä tilanteessa näytti "hulluudelta". Miten elottoman pronssista valetun käärmeen kuvan katsominen voisi auttaa ihmistä, jonka verisuonissa oli leviämässä tappava myrky. Vastauksen hulluuden tajuaa jokainen marjastava suomalainen, joka varautuu mahdollisiin kyynpuremiin. Hän ei ota mukaansa suinkaan pientä pronssista kyynkuvatankoa, jonka hän pystyttäisi pureman saatuaan mättäälle, vaan kyypakkauksen, joka sisältää seerumin.

Erämaassa käärmeiden kanssa taistelevien israelilaistenkaan ei ollut helppo ottaa vastaan Jumalan antamaa vastausta. Moni ns. realisti piti järkevämpänä vaihtoehtona pitää käsissään riittävän vahvaa kepakkoa, jolla hän voisi taistella myrkkykäärmeitä vastaan. Mutta yön tullen ja väsymyksen yllättäessä mitkään omat ponnistukset eivät enää auttaneet. Purrun viimeiseksi vaihtoehdoksi jäi turvautua Jumalan Mooseksen kautta saarnauttamaan "hullutukseen" ja katsottava vaskikäärmeeseen. Mutta juuri silloin tapahuikin ruumiillinen paranemisihme. Jumala vuodatti purrun ruumiiseen "seerumina", myrky menetti tehonsa ja kuolema vältettiin.

Kun israelilaiset eivät olleet luottaneet Jumalaan, kun Hän oli aivan järkevällä tavalla täyttänyt heidän tarpeensa, Hän saarnautti hullutuksen, jotta ihmiselle ei jäisi mitään muuta mahdollisuutta kuin turvata Jumalaan. Synnin varsinainen olemus on epäuskossa, Jumalan hyvyden hylkäämisessä ja oman arvostelukykynsä julistamisessa omaksi "jumalakseen". Ihmistä ei voi pelastaa tästä epäuskosta mikään muu kuin se, että hänet pantiin luottamaan Jumalaan nyt, kun Hän lähetti "hullun" vastauksen.

21. Kun maailma ei Jumalan viisaudesta oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hulluuden kautta pelastaa ne, jotka uskovat.

25. Jumalan hulluus on näet viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on voimakkaampi kuin ihmiset. (1. Kor. 1:21,25)

Jeesus palautti tämän tapahtumasarjan Nikodeemuksen mieleen ja sovelsi sitä:

"Kuten Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin on Ihmisen Poika ylennettävä, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi ikuinen elämä."

Ihmiselle tapahtuu uudestisyntymän ihme täsmälleen sillä hetkellä, kun hän nostaa silmänsä Golgatan keskimmaiselle ristille korotettuun hänen syntiensä tuomion ja rangaistuksen kärsineeseen, kuolleeseen, mutta kolmantena päivänä haudasta ruumiillisesti ylös nousseeseen Jeesukseen. Evankeliumin sana tuo

tämän Jeesuksen synneissään kadotukseen hukkomassa olevan ihmisen kasvojen eteen. Kun hän turvaa evankeliumin "hullutukseen", tapahtuu ihme:

Jumalan Pyhä Henki laskeutuu hänen sydämeensä, kokonaan uusi hengellinen elämä syntyy hänen sydämeensä ja ihminen saa muuttuneena, käydä vaeltamaan Jumalan yhteydessä.

Kaipaatko Sinä muutosta - uutta elämää?

Jos Sinä kaipaat elämääsi radikaalia, kaiken uudeksi muuttavaa ihmettä, käy kuuntelemaan Jeesuksen puhetta lapsen asenteella. Anna kipeän totuuden omasta syntisyydestäsi osua omaantuntoosi ja nosta katseesi Sinun puolestasi ristillä kuolleeseen, mutta ylösnousseeseen Kristukseen. Kun niin teet, Jumala tekee ihmeensä. Sinä saat syntisi anteeksi Sinun sijastasi kärsineeltä Vapahtajalta ja saat Hänet itsensä Pyhässä Hengessä sydämeesi asumaan.

Vaikka Sinä jätkin elämään vielä myrkkykäärmeiden maahan, maailmaan, jossa Sinun omien syntiesi ja toisten synnit vielä pistävät Sinua kipeästi, omistat kuitenkin jo nyt sellaisen ylösnousemuselämän, että kuolemalla ja tuomiolla ei ole enää lopullista valtaa sen ylitse. Olet päässyt sisälle Jumalan valtakuntaan jo täällä ajassa, ja saat kerran nähdä Hänen kirkkaat kasvonsa taivaallisessa kirkkaudessa.

Jos taas kaipaat Pyhän Hengen uutta kosketusta ja uutta täyteyttä elämääsi, niin että pääset kasvamaan syvemmälle Jumalan tuntemiseen, niin nosta päivittäin katseesi ristiinnaulittuun. Pyhä Henki tekee työtään vai silloin, kun evankeliumin sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta on elämäsi keskuksessa.

JOHANNES KASTAJAN VIIMEINEN SANOMA JA KIRJOITTAJAN KOMMENTIT 3:22-36

Kolmannen luvun loppu sisältää eräänlaisen välisoiton, jossa voidaan katsoa Vanhan liiton vaihtuvan uuteen. Ensin Johannes Kastaja lausuu viimeiset tallennetut sanansa julkisessa toiminnassaan ja evankelista Johannes kommentoi niitä omalta osaltaan. Tapahtuu ikään kuin viestikapulan vaihto.

Tempppelin puhdistamisen ja Nikodeemuksen kanssa käydyn keskustelun jälkeen Jeesus lähti Jerusalemita ja siirtyi Juudean maaseudulle. Siellä Jeesuksen opetuslapset kastoivat ihmisiä. On mielenkiintoista, että niin kauan kuin Johannes Kastaja vielä jatkoi julkista toimintaansa, Jeesus ei aloittanut omaa erillistä toimintaa, vaan pikemminkin teki yhteistyötä Johanneksen kanssa. Näin jatkui siihen asti, kun Johannes vangittiin. Vasta sitten alkoi Jeesuksen selkeästi erillinen toiminta. Olisihan voinut luulla, että niin pian kuin Johannes Kastaja julkisesti osoitti, että Jeesus on Messias, Johanneksen tehtävä olisi päättynyt. Mutta valmistava työ jatkui ja Jeesus osallistui siihen. Jeesus osoitti tällä selkeästi, että Vanha liitto ja uusi eivät ole keskenään ristiriidassa, vaan uusi on vanhan täyttymys.

Toisaalta ei ole mikään ihme, että tilanne herätti Johannes Kastajan oppilaissa kysymyksen, miten heidän pitäisi nyt suhtautua Jeesuksen toimintaan. Tilanteessa, jossa eräät juutalaiset alkoivat väitellä heidän kanssaan puhdistuksesta (mikä tässä yhteydessä ei tarkoita pelkästään ulkoista kultillista puhtautta vaan myös sydämen moraalista puhtautta), kysymys nousi pintaan (ehkä siksi, että Johanneksen ja Jeesuksen toimintaa vertailtiin toisiinsa) ja oppilaat esittivät sen Johannekselle:

"Rabbi, se mies, joka oli kanssasi Jordanin tuolla puolella, ja josta olet todistanut, kastaa, ja kaikki menevät hänen luokseen."

Johannes antoi kysyjille vastauksen jakeissa 3:27-30. Siitä, kuuluvatko jakeet 31-36 vielä Johannes Kastajan vastaukseen vai muodostavatko ne evankelista Johanneksen kommentin, on erilaisia käsityksiä. Vuoden 1938 käännös lukee ne edellisen, vuoden 1992 käännös jälkimmäisen tiliin. Asiasta ei voi lopullista dogmaattista vastausta antaa, koska kreikankielessä ei esiinny lainausmerkkejä, vaan asia on pääteltävä sisällöstä. Mutta jälkimmäinen vaihtoehto vaikuttaa uskottavalta sillä perusteella, että kun nyt Vanha liitto oli saavuttanut huippunsa ja sen suurin edustaja lausuu viimeiset julkiset sanansa, on luontevaa, että uuden liiton evankelista Johannes ikään kuin vastaa Johannes Kastajan suuriin sanoihin. Vanha päättyi ja uusi alkoi. Molemmat tapahtuvat lihaksi tulleen Sanan läsnäolon vallitessa.

Väistyvän liiton lopputilitys 3:27-30

Johannes Kastaja aloitti vastauksen oppilailleen viittaamalla suureen Jumalan valtakunnan periaatteeseen:

"Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta."

Kysymyksen asettaneiden oppilaiden mielessä oli noussut ilmeisellä tavalla kateutta siitä, että joukot alkoivat siirtyä Johanneksen luota Jeesuksen luo. Vastauksellaan Johannes torjui sen, että hänen ja Jeesuksen toiminnassa olisi kysymyksessä vähimmässäkään määrin keskinäisestä kilpailusta.

Johannes kutsui oppilaitaan tunnustamaan taivaan viimeisen ja lopullisen auktoriteetin. Ihminen ei voi saada kutsua, voimaa eikä valtuutusta yhtä vähän Johanneksen valmistavaan toimintaan kuin Jeesuksen Messiaaniseen toimintaan muualta kuin taivaasta. Jumalan työssä eivät ratkaise tilastot eikä menestys, vaan jokainen palanen taivaallisessa suunnitelmassa on yhtä tärkeä. Ratkaisevaa on se, mitä ylhäältä annetaan. Ihminen on myös vastuussa vain siitä, mitä Jumala on hänelle antanut.

Sitten Johannes sovelsi tätä periaatetta itsensä:

"Te itse olette todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minut on lähetetty hänen edellään."

Johannes osoitti, että hänenkin valtuutensa olivat taivaasta, vaikka hänen tehtävänsä olikin valmistava. Hän piti *"virkaansa kunniassa"*.

Sitten hän sovelsi samaa periaatetta Jeesukseen eli itse Messiaaseen:

"Mies, jolla on morsian, on sulhanen. Sulhasen ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti sulhasen äänestä. Tämä minun iloni on tullut täydelliseksi."

Kuva sulhasesta ja morsiamesta, jota Johannes käytti, oli kuulijoille tuttu Vanhasta testamentista. Se viittasi aina Jumalan ja Hänen kansansa väliseen suhteeseen. Jumala oli kihlannut kansansa ikuisiksi omaisuudekseen.

Johannes sovelsi tämän Vanhan testamentin kuvan Jeesukseen. Jeesus on Sulhanen. Sulhasen ystävän "bestmanin" tehtävä vihkimyksessä ojentaa morsian sulhaselle. Ennen kuin se tapahtui, sulhanen ei saanut puhua. Vasta kun morsian oli luovutettu sulhaselle ja sulhanen vastaanottava sana oli kuultu, saattoi sulhanen alkaa puhua. Johannes vertasi Jeesusta Sulhaseen, joka oli alkanut puhua. Siksi hänen tehtävänsä bestmanina oli suoritettu ja hän saattoi iloita koko sydämestään Sulhasen äänestä.

Sitten seurasivat Johannes Kastajan suuret, majesteettilliset sanat:

"Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä."

Sanoihin ei sisälly mitään Jumalalta saadun valtuutuksen ja tehtävän vähättelyä tai itsesääliä, vaan täydellinen tyytyväisyys siihen, että auringon noustetta tähtien valo lakkaa näkymästä.

Uusi liito ylhäältä 3:31-36

Evankelista Johannes aloittaa kommenttinsa sanoin:

"Hän, joka tulee ylhäältä, on yli kaikkien. Maasta syntyisin oleva on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu. Taivaasta tuleva on yli kaikkien."

Evankelista osoittaa, mikä on ero "huutavan äänellä" ja Sanalla, Sulhasen ystävällä ja Sulhasella. Etäisyys Johanneksen ja Jeesuksen, Kristuksen, Jumalan Pojan välillä on ääretön.

On huomattava, että Jeesuksesta ei sanota, että taivaasta "tullut" on oli kaiken, vaan taivaasta "tuleva". Kysymys on ikuisuuden nykymuodosta. Jeesus on pysyvästi ja ikuisesti ylhäältä tuleva. Jeesus on alkuperältään ja olemukseltaan taivaasta. Mutta Johannes on maasta ja hänen puheensa on maasta syntynyt. Vastakohta on jyrkkä.

Johannes oli saanut kyllä valtuutuksensa taivaasta, mutta hänellä ei ollut enempää sanottavaa, kuin minkä hän oli puhunut. Mutta nyt Tämä, joka ikuisesti tulee ylhäältä ja jonka alkuperä ja olemus on ylhäältä, on yli kaikkien.

"Hän todistaa siitä, mitä on nähnyt ja kuullut."

Se, mitä Jeesus on nähnyt, viittaa siihen iankaikkiseen kirkkauden todellisuuteen, josta Jeesus tuli ja joihin Hän oli jatkuvassa ja täydessä yhteydessä, ja jonka Hän tuli ilmoittamaan ihmisille. Se, mitä Jeesus on kuullut, viittaa taas Hänen Isältä saamaansa tehtävään, siihen evankeliumiin, jonka valmistamisen Isä oli uskonut Pojalle.

Sitten seuraa kieltämättä järisyttävä sulkulauseke:

"Mutta hänen todistustaan ei kukaan ota vastaan."

Kun jatko kuitenkin osoittaa, että jotkut ottivat todistuksen vastaan, lause ilmaisee sen hetkistä vaikeutta.

"Joka ottaa vastaan hänen todistuksensa, vahvistaa sinetillä, että Jumala on luotettava."

Ihminen, joka ottaa vastaan Jeesuksen todistuksen, huomaa, että kaikki Jumalan lupaukset ja liitot löytävät täyttymyksensä ja Aamenensa Hänessä. Jeesuksen sanan vastaanottaminen on avain totuuden tuntemiseen ja johtaa samalla myös kunnian antamiseen Jumalalle.

"Sillä hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja. Jumala ei näet anna Henkeä määrämitalla."

Viittaako Hengen antaminen Jeesukseen vai pelastettuihin ihmisiin. Todennäköisesti molempiin. Jeesuksessa asui Jumalan koko täyteys. Mutta niin kuin Jeesus jäähyväispuheessaan lupasi, Hän antaa omilleen kaiken, mitä on Isältään saanut. Näin Jeesus ei vuodata Pyhää Henkeä määrämitalla vaan koko täyteydessään.

Sitten evankelista Johannes avaa Jeesuksen vallan salaisuuden:

"Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaiken hänen valtaansa."

Edellä Johannes Kastaja oli todennut, että *"ihminen ei voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta."* Hän oli suorittanut saamansa tehtävän ja hänen tehtävänsä oli väistyä, mutta nyt evankelista toteaa, että *"kaikki on Jeesuksen käsissä."* Jeesuksella on lopullinen valta.

Sitten ihmisen vastuu vyörytetään eteemme selkeydellä, joka ei selittelyjä kaipaa:

"Poikaan uskovalla on ikuinen elämä. Mutta se, joka ei usko ja ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään."

Näin näemme, miten Uusi liitto jatkaa Vanhasta ilman ristiriitaa. *"Hän poistaa ensimmäisen asettaakseen tilalle toisen."* (Hebr. 10:9) Vanhan liiton viimeisiksi suuriksi sanoiksi sopii todellakin: *"Hänen tulee kasvaa ja minun vähetä."* Uuden airueeksi sopivat sanat: *"Isä rakastaa Poikaa ja on antanut kaiken hänen valtaansa."*

Kysymyksiä:

1. Mihin kristityn elämä perustuu? (27)
2. Missä on kristityn ilo? (29)
3. Millaista on kristityn kasvu? (30)
4. Mitä saa se, joka ottaa vastaan Jeesuksen todistuksen? (33,34)
5. Millainen on Jeesus? (35,36)
6. Millaista on Jumalan viha? (36)
7. Onko Sinulla iankaikkinen elämä?

SAMARIA 4:1-42

Vierailemalla Samariassa Herramme ylitti ennakkoluulojen, syrjinnän ja kansallisen ylemmyyden rajan. Hän siirtyi mielestään etuoikeutettujen keskeltä Samariaan halveksittujen keskelle, sellaisten luo, joiden kanssa juutalaiset eivät halunneet olla missään tekemisissä.

Tilanne, missä matka tehtiin 4:1-4

Tilanteesta, jossa Jeesus siirtyi Samariaan Johannes kirjoittaa:

"Jeesus sai tietää fariseusten kuulleen, että hän teki opetuslapsiksi ja kastoi useampia kuin Johannes."

Siis se, mitä Jeesus sai tietää, aiheutti päätöksen siirtyä Juudeasta Galileaan. Fariseusten saama tieto Jeesuksen toiminnan suuremmasta kantavuudesta ja menestyksestä kuin Johannes Kastajan merkitsi väistämättä konfliktia heidän ja Jeesuksen välillä. Siksi "hän lähti Juudeasta". Sana "lähti" on poikkeuksellisen voimakas sana, jota ei esiinny muualla. Se merkitsee selkeää ja tietoista välien katkaisemista.

Jeesus oli ollut Juudeassa, Hän oli puhdistanut temppelin ja Hänen toimintansa alueella oli savuttanut hämmästyttävää menestystä, joka puolestaan herätti fariseusten kateuden ja vihamielisyyden. Ja nyt Hän lähti Juudeasta, katkaisi suhteensa sen kanssa.

Sitten seuraa mielenkiintoinen lause, jota on tulkittu monella lailla:

"Hänen oli kuljettava Samarian kautta."

Samaria sijaitsi etelän Juudean ja pohjoisen Galilean välissä. Suorin reitti kulki siis Samarian kautta, mutta juutalaiset eivät sitä käyttäneet, vaan kulkivat kiertotietä Jordanin itäpuolitse Perean kautta. Ylpeille juutalaisille oli kauhistus kulkea Samarian kautta.

Se, että Jeesuksen oli kuljettava viittaa ilmeisellä tavalla siihen, että Hän halusi kulkureitillään osoittaa juutalaisille, että heidän asenteensa samarialisiin oli synnillinen ja väärä. Samalla Hän halusi osoittaa, että Hänen messiaaninen tehtävänsä ei rajoittunut juutalaisiin vaan oli koko ihmiskuntaa kattava. Jeesuksen sydämen rakkaus myös yhtä janoista samarialaista naista kohtaan pakotti myös Hänet kulkemaan tätä reittiä.

Keskustelu kaivolla 4:5-26

Rakkauden kaipuu, jano kohti sellaista sydäntä, joka hyväksyisi, rohkaisisi, antaisi arvostusta ja jonka luona saisi kokea turvallisuutta ja lepoa, on voimakkaimpia liikkeellepanevia voimia ihmiselämässä. Rakkauden tarve on mitä myönteisin asia elämässämme.

Nykyinen läntinen kulttuurimme pyöriskelee hyvin pitkälle sen ympärillä. Kulttuuri ja viihdeteollisuus ansaitsee markkansa rakkauden janolla, johon se tarjoaa näennäisvastauksiaan:

"Ellet voi itse saada rakkautta osaksesi, niin samaistu edes hetkeksi sankariin, joka saa ja antaa rakkautta, niin edes hetkeksi kaipuusi tämän sijaisen välityksellä täyttyy!"

Mutta samaistumalla noihin sankareihin oman sisimmän moraalikäsitteet ehkä huomaamatta muokkautuvat hollywoodilaiseen malliin:

"Sinulla on oikeus saada rakkautta! Ellet saa niiltä, jotka ovat nyt ympärilläsi, etsi uudet ihmiset! Tulet vielä löytämään sen 'oikean', joka kykenee tyydyttämään pohjattoman janosi. Kenelläkään ei ole oikeutta asettua rakkaudenjanosi tyydyttämisen esteeksi."

Niin sitten kun maisemaan näyttää ilmaantuvan joku, joka tyydyttäisi syvimmän kaipuun, niin ollaan valmiit maksamaan paljon. Perhe hajotkoon, olkoon niin, että lapset eivät tiedä enää ketkä ovat heidän todelliset vanhempansa. Vapautta ei kukaan saa rajoitta, kun kerran on kysymys rakkaudesta. Todellisuudessa kysymys on tietysti himojen orjuudesta ja rakkauden irvikuvasta, mutta sydämensä suunnattomassa kaipauksessa rakastavaa sydäntä kohti ihminen sortuu helposti virvatulten pettämäksi. Syvien pettymysten jäljiltä menee viimeinenkin toivo rakkauden löytymisestä ja edessä saattaa olla synkkä ja tuhoisa kierre.

Jumala, rakkauden lähde

Todellista, sydäntä tyydyttävää rakkautta ihmisen ei voi löytää keneltäkään toiselta ihmiseltä. Kenenkään rakkaus ei riitä sydämemme suunnattomaan ikävään, joka on itse asiassa muistutus siitä, että ihminen on erossa kaiken rakkauden lähteestä, elävästä Jumalasta. Vain Jumalan rakkaus kykenee tyydyttämään ihmisen mittaamattoman janon.

Jeesuksen ja samarialaisen naisen kohtaaminen Sykarin kaivolla osoittaa, että tämän päivän janoisten ihmisten yritykset löytää vastausta kaipuuseensa toisaalta aistillisen rakkauden tyydyttämisestä ja toisaalta uususkonnollisesta etsinnästä eivät ole uusia. Mutta ennen kaikkea tuo kohtaaminen kertoo meille, missä ja miten vastaus tuohon janoon on tänäänkin löydettävissä.

Inhimillisestä jumalalliseen

Kaivolla käydyssä keskustelussa Jeesus teki aloitteen ja Hän myös päätti keskustelun. Koko keskustelu on suurenmoinen esimerkki aidosta vuoropuhelusta ja Jeesuksen rakkaudesta ja taidosta suorittaa sielunhoitoa. Aidoksi Ihmiseksi tullut Jumalan Poika, matkasta väsynyt ja janoinen Jeesus avasi keskustelun esittämällä inhimillisen tason pyynnön naiselle. Mutta Hän päätti keskustelunsa valtavaan sanomaan siitä, että Hän, joka puhui naiselle oli Messias, Jumalan Poika, Kristus. Tämän inhimillisen tason pyynnön ja Jeesuksen Jumaluuden julistuksen välillä käytiin keskustelu, joka johti samalla naisen kohtaamaan Jeesuksen ei vain ihmisenä vaan myös Jumalan Poikana. Tie kulki inhimillisestä jumalalliseen niin kuin aidossa kristillisessä sielunhoidossakin tänään.

Pyyntö

Jeesus aloitti pyynnöllä, joka liittyi hänen inhimillisen tason tarpeisiinsa:

"Anna minulle juoda."

Jeesus tunsi naisen, kaiken hänestä, niin kuin jatkokeskustelu osoitti. Jeesus tunsi naisen menneisyyden ja sen hetkisen elämäntilanteen ja siitä huolimatta pyysi häneltä suosionosoitusta, mikä kertoo jo paljon. Moni uskova kristittykään ei nimittäin pyytäisi sellaiselta naiselta mitään, mikä vain kertoo, kuinka kaukana Herrasta hän yhä on. Jeesus saavutti pääsyn tämän synnissä elävän naisen sydämeen pyytämällä häneltä palvelusta.

Naisen vastauksessa ei ollut mitään kunnioittavaa:

"Kuinka sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa minulta, samarialaiselta naiselta?"

Mutta se sisälsi aimo annoksen ihmetystä siitä, miten juutalainen mies puhuttelee samarialaista ja vieläpä naista.

Tarjous

Sitten Jeesus sanoi naiselle todella merkittävää:

"Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja kuka sinulta pyytää juotavaa, sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."

Kysymys oli tarjouksesta. Hän oli esittänyt pyynnön saada naiselta juomavettä, joka lopulta ehkä unohtui naiselta ammentamatta, sillä hänelle tuli kiire kaupunkiin kertomaan, kenet hän

oli kaivolla kohdannut. Jeesus astui suoraan naisen syvimpään hengelliseen tarpeeseen, kun Hän esitti tälle tarjouksen elävästä vedestä.

Tämä tarjous kertoo tänäänkin tien sydäntä tyydyttävän rakkauden löytämiseen. Ensinnäkin ihmisen on opittava tajuamaan, että se Jumala joka on hänet luonut, mutta jonka yhteydestä hän synnissään juoksi pois vedettömien lähteiden luo, on edelleen rakastava Jumala. Jumala antoi syntisiä varten lahjansa, pelastuksen lahjan Jeesuksen syntyessä Ihmiseksi ja kärsiessä, kuollessa ja ylösnoustessa meidän syntiemme sovituksi. Jumala antaa siis syntisiä varten lahjan. Jumalasta erossa olevan syyllisen ihmisen käsitys Jumalasta vääristyy. Syyllisyytensä tähden hän ei voi kuvitellakaan, että Jumalalla olisi mitään muuta kuin tuomiota ja rangaistusta häntä varten. Siksi synnin pimentämä ihminen ei hevin lähde etsimään rakkauden janoonsa vastausta elävän Jumalan suunnalta.

Mutta Jeesus julistaa tälle syntielämänsä väsyttämälle ja janoiselle naiselle:

“Jumalalla on sinua varten lahja.”

Mutta tämä lahja ei ole mikään irrallinen hyvän olon tunne, ei irrallinen sisäisen levon ja ilon kokemus, ei irrallinen virkistymisen ja voimalla varustetuksi tulemisen kokemus, ei irrallinen puhtauden ja valon kokemus, vaan kaikkea tätä suhteessa siihen ihmeelliseen Henkilöön, Jeesukseen Kristukseen, joka naiselle puhui ja joka puhuu sanassaan meille tänään. Vain Jeesuksen Kristuksen persoonallisessa kohtaamisessa, Hänen henkilökohtaisessa tuntemisessaan löytyy vastaus.

“Jos tietäisit Jumalan lahjan ja tuntisit Minut, joka puhun sinulle...” tarkoittaa sitä, että ensimmäinen tehtävä janoisia ihmisiä kohdatessamme on kertoa heille, millainen on Jumalan rakastava sydän ja kuka ja millainen on se Jeesus, joka meille pelastuksen hankki Golgatan ristillä. Ellei ihmisellä ole tätä tietoa, hän ei voi pelastua.

Mutta se ei vielä ihmistä pelasta, että hän tietää kuinka hyvä Jumala on ja millainen pelastaja Jeesus on. Ihmisen tulee tämän tietonsa pohjalta asettua Jeesuksen eteen ja esittää Hänelle pyyntö:

“Anna minulle elävää vettä.”

Pyyntö merkitsee aina todellisen tarpeensa ilmaisemista ja aitoa avun pyytämistä siihen.

Jeesuksen sanoihin sisältyy myös valtava lupaus. Elävä vesi tarkoittaa Raamatussa Pyhää Henkeä, Jumalan omasta elämästä meille tulevaa iankaikkista elämää. Aidon janonsa ja pyyntönsä kanssa Jeesuksen puoleen kääntyvä ei ole jäävä vastausta vaille: Jeesus antaa sinulle elävää vettä.

Pelastukseen, Jumalan rakkauden yhteyteen, kulkee siis käsittämättömän yksinkertainen tie, joka toisaalla Raamatussa määritellään näin:

“Jokainen, joka huutaa avuksensa Herran nimeä, pelastuu.”

Miten kykenet siihen?

Naisen vastaus tähän tarjoukseen sai nyt kunnioittavan sävyn:

“Herra, eihän sinulla ole ammennusastiaa, ja kaivo on syvä. Mistä sinulla sitten on se elävä vesi? Et kai sinä ole suurempi kuin isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon ja joi siitä, hän itse sekä hänen poikansa ja karjansa?”

Vastaus sisälsi epäilyä, mutta myös ihmettelyä siitä, mitä Jeesus oikein tarkoitti. Erityisesti ilmaisu “elävä vesi” askarrutti naisen mieltään. Jeesus oli saanut myös perille viestin siitä, että ratkaisevaa oli tuntea Hänet. Nainen alkoi kysellä:

“Oletko Sinä suurempi?”

Jeesus vastasi naisen kysymyksiin:

"Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen, mutta joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan, vaan se vesi, jota minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka pulppuaa ikuiseen elämään."

Hän selitti näin oman merkityksensä. Nainen oli vastannut Hänen ensimmäiseen tarjoukseensa kysymällä, miten Jeesus kykenisi toimittamaan elävää vettä. Jeesus osoitti nyt, että kysymys oli hengellisestä, sydämen syvimmän janon tyydyttävästä elämästä ja että Hän kykenisi tyydyttämään naisen janon. Naiselle riittäisi pelkästään se, että hän esittäisi pyyntönsä Jeesukselle.

Anna minulle sitä vettä!

Kuuntele nyt tarkoin naisen yhä kunnioitusta osoittava vastaus:

"Herra, anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano, eikä minun tarvitsisi käydä täällä vettä hakemassa."

Huomasitko, miten hämmentyneitä ovat naisen ajatukset. Alkuosa kertoo siitä, että nainen tunnustaa tyydyttämättömyyden persoonallisuutensa ytimessä.

"Anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano!"

Mutta sitten:

"Ettei minun tulisi jano, eikä minun tarvitsisi käydä täällä vettä hakemassa."

Hän oli tajunnut jotain Jeesuksen sanojen hengellisestä merkityksestä pyytäessään Jeesukselta elävää vettä, mutta sitten hän heilahti takaisin ajalliseen: *"ettei minun tarvitsisi käydä täällä enää ammentamassa"*.

Naisen ajatukset kulkivat jotenkin tähän tapaan:

"Ei koskaan enää janoa? Kuinka janoinen olenkaan, kuinka pettynyt, kuinka masentunut ja levoton olenkaan! Anna minulle sitä vettä, ettei minun tarvitsisi olla näin janoinen! Mutta jos Hän ei tarkoitaakaan mitään sellaista. Siinä tapauksessa anna edes sellaista, että säästyn tästä rasittavasta jatkuvasta veden raahaamisesta." Syvimmiltään siis tämä tyytymätön ja onneton nainen pyysi: *"Anna minulle sitä vettä, ettei minun tarvitsisi olla janoissani."*

Putket kuntoon

Jeesus otti tämän pyynnön vastaan ja lähti heti vastaamaan siihen, mutta aika erikoisella tavalla:

"Mene, kutsu miehesi ja tule tänne."

Miksi näin? Jotta elävä vesi pääsisi naisen sydämeen, "vesijohdot" piti puhdistaa ja tukokset moraalisena elämän alueella avata. Jeesus vastasi siis asiallisesti: *"saat elävän veden ja juuri siksi on käytävä lävitse myös sinun elämäsi pimeät alueet."*

Heti kun naisen kipeisiin asioihin koskettiin, hän lähti pyrki väistämään. Vastaus: *"Ei minulla ole miestä"* oli ylimielinen torjunta, johon ei sisällynyt mitään kunnioitusta: *"Mitä se sinulle kuuluu! Olen vapaa ja moderni nainen, älä sotkeudu minun asioihini!"*

Mutta Herra ei antanut periksi, vaan jatkoi kauniilla tavalla. Jeesuksen sanoissa ei ollut mitään halveksuntaa tai pistävää, kun Hän kertoi yksinkertaiset tosiasiat:

"Totta puhuit: 'Ei minulla ole miestä.' Viisi miestä sinulla on ollut, ja joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi. Siinä puhuit totta." Jeesus repi naamarit ja osoitti, että Häneltä ei voi salata mitään.

Uskonnollinen väistö

Huomaa, miten kunnioittavasti nainen nyt vastasi:

"Herra, minä huomaan, että sinä olet profeetta."

Hän myönsi, että Jeesus oli puhunut totta, mutta sitten hän turvautui tyypilliseen tapaan, jolla tänäkin päivänä omantunnon syyllisyydestä puhuminen pyritään väistämään. Hän siirsi keskustelun uskonnollisten kiistakysymysten alueelle:

"Meidän isämme ovat kumartaen rukoilleet tällä vuorella. Te taas sanotte, että Jerusalemissa on paikka, jossa tulee kumartaen rukoilla."

Vaikka kysymys olikin väistöliikkeestä, jottei hänen olisi tarvinnut käydä loppuun asti sydämen kipeitä syntejä ja niiden synnyttämiä verestäviä haavoja, silti itse kysymys oli todellinen. Se kertoi siitä, miten syvienkin moraalisten lankeemusten keskellä ihmisillä on todellisia hengelliseen elämään liittyviä kysymyksiä. Jeesus ei niitä sivuuta, vaikka osoittaakin selkeästi, että vastaus niihin ei voi tulla, ellei sydän myös moraalisella alueella tule puhdistetuksi ja johdetuksi totuuteen.

Tämän päivän uususkonnollisuuden suuri harha on juuri siinä, että ihminen yrittää löytää sinänsä aiheellisiin uskonnollisiin kysymyksiinsä vastauksia haluamatta silti luopua käytännön elämänsä synneistä.

Vastauksessaan Jeesus osoitti, että samarialaiset olivat vielä tietämättömyydessä oikeasta Jumalan palveluksesta ja että juutalaisille oli annettu totuus ja että juutalaisten kautta tuli pelastus. Jeesus sanoi:

"Nainen, usko minua! Tulee aika, jolloin te ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä Jerusalemissa." ja "Tulee aika ja on jo, jolloin oikeat rukoilijat rukoilevat Isää Hengessä ja totuudessa. Sellaisia rukoilijoita Isä näet tahtoo. Jumala on Henki. Häntä rukoilevien tulee rukoilla Hengessä ja totuudessa."

Jeesuksen syvän vastauksen merkitystä ei suinkaan aina ole ymmärretty. Millään palvontapaikalla ei ole itseisarvoa, vain sikäli kuin Jumalan palvelu tapahtuu Hengessä ja totuudessa, sillä on merkitystä. Ratkaisevaa ei ole paikka, eivät muodot, ei tieto eikä ymmärrys, vaan palvellakseen Jumalaa ihmisen on mentävä persoonallisuutensa syvimmälle tasolle, henkeen ja totuuteen asti. Oikea jumalanpalvelus edellyttää rehellisyyttä ja totuudellisuutta. "Haluan auttaa sinua saamaan pulppuava elämän vesi sydämeesi repimällä sinun naamarisi ja viemällä sinua kohtaamaan oman elämäsi todellisuus."

Vähän myöhemmin

Naisen viimeinen pakoyritys on myöskin erittäin tyypillinen tänäänkin:

"Minä tiedän, että Messias tulee, Hän, jota sanotaan Kristusseksi. Kun hän tulee, hän ilmoittaa meille kaiken."

Nainen tajusi, että kaikki Jeesuksen sanaoma oli totta, mutta hän pyrki siirtämään oman elämänsä asioiden kuntoon saattamisen vielä tuonnemmas tulevaisuuteen. Messiaan tullessa hänenkin elämänsä asiat tulisivat lopulliseen järjestykseen.

Tämä pakoyritys kertoo siitä, miten sinänsä oikeaan Jeesuksen toisen tulemisen odotukseen ja sitä edeltävien merkkien tutkiskeluun saattaa sisältyä pakoa sen Jeesuksen kasvojen edestä, joka haluaisi tänään tulla ja käsitellä sinun elämäsi synnit ja lian, jotta pääsisit elämään Hänen elämäänsä Pyhässä Hengessä jo nyt.

Naisella oli vankka uskonnollinen tausta. Hän tunsu Vanhan Testamentin Jaakobin, hän oli kiinnostunut oikeasta jumalanpalveluspaikasta ja hänellä oli Messias-odotusta. Mikään niistä ei riittä pelastukseen. Siihen tarvitaan rakastavan Herran yhteyteen pääseminen.

Suuri nyt hetki

Taitavasti Jeesus johti keskustelun niin, että ennakkoluulolla kohdattu janoinen mies muuttui ensin kunnioitusta ansaitsevaksi, sitten profeetaksi ja lopulta Jeesuksen suurissa sanoissa itse Messiaaksi. Jeesus torjui väärän Messias-odotuksen ja tulevaisuuteen siirtämisen tarjoten suuren "nyt"-hetken:

"Minä se olen, minä, joka puhun kanssasi."

Nainen sai elämän veden sydämeensä. Jatko osoittaa, miten hän juoksi kaupunkiin kertomaan Kristuksesta, joka oli kertonut kaiken hänen elämästään. Juostessa kohti kaupunkia hän oli ihmeen keventynyt mieletkään sillä hän oli huomannut, että Messiaan kanssa totuuden kohtaaminen oli ollut äärettömän vapauttavaa. Häntä ei oltukaan tuomittu, vaan hän oli saanut anteeksi. Hän oli saanut uuden alun, uuden elämän. Elävä vesi oli alkanut pulputa hänen sydämeensä. Rakkaus oli tyydyttänyt hänen janonsa. Lopulta hän saattoi muiden samarialaisten kanssa yhtyä ylistykseen:

"Hän on koko maailman Vapahtaja!"

Miten on Sinun laitasi?

Jeesus Kristus on tänään täällä meidän keskellämme. Hän tarjoaa Sinullekin elävää vettä lahjaksi. Oletko Sinä valmis kohtaamaan Hänen Golgatan sovintoverensä armon varassa menneisyytesi ja tämän hetken elämäsi niin, että naamiot revitään, todellisuus tunnustetaan ja että Hän saa puhdistaa Sinut.

Jeesus on suunnaton Jumalan lahja Sinua varten. Saako Hän tulla Sinun sydämeesi, vai torjutko Hänet väistelemällä, vetäytymällä uskonnollisten riitakysymysten taa tai työntämällä asiat vielä tulevaisuuteen, josta et voi mitään varmaa tietää. Tänään on pelastuksen päivä, tänään on avoinna tie anteeksiantamuksen ja uuden elämän lähteelle. Tule siis Jeesuksen luo, pyydä Hänet elämäsi, tunnusta syntisi ja omista iankaikkisen elämän lahja, jota Hän tarjoaa Sinulle!

Jeesus haluaa ja voi muuttaa myös Sinun kotisi uudeksi. Hän voi ja haluaa viedä sinut uudenlaiseen suhteeseen lähimpiisi ja Hän antaa sydämeesi oikean rukouksen, oikean jumalanpalveluksen hengessä ja totuudessa.

Jeesuksen kohtaaminen tekee sinusta myös ihmisen, joka uskaltaa kohdata muut ihmiset. Sillä kun sinun naamarisi on revitty, totuus nähty ja tunnustettu, Jeesuksen uhriveri hukuttaa kaikki syntisi armon mereen. Voit mennä ja kertoa muillekin, kuinka suuri on Hänen armonsa Sinua kohtaan.

Samarian vierailun välittömät vaikutukset 4:27-42

Opetuspaset palasivat kaupungista ruokaa ostamasta. He hämmästyivät nähdessään Jeesuksen puhuvan naisen kanssa. Juutalaisen lain mukaan kukaan Rabbi ei saanut keskustella kahden kesken naisen kanssa. Mutta Jeesus polki jalkoihinsa ihmissäädökset, jotka polkivat ihmisyyttä jalkoihinsa. Vaikka opetuslapset hämmästyivät, he eivät sanoneet mitään. Vaitiolokin voi olla suuri lahja.

Päivän pitkän matkanteon jälkeen Jeesus oli nälkäinen, janoinen ja väsynyt. Siksi opetuslapset kehoittivat Häntä syömään. Silloin Hän avasi heille sydämensä:

"Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä...Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa."

On tilanteita, joissa fyysiset tarpeet eivät merkitse mitään. On nälkää, joka on fyysistä nälkää syvempää. Ja on leipää, joka tyydyttää sen nälän. Olen saanut sitä leipää. Olen tehnyt

Jumalan tahdon hoitamalla ihmissielua, johtamalla tämän naisen valoon. Koko Hänen ruumiilliseen ylläpitämiseensä riitti se, että Hän sai voittaa syntisen naisen omakseen.

Sitten Jeesus katsoi opetuslapsiinsa ja sanoi:

"Ettekö sano: 'Vielä on neljä kuukautta, niin elonkorjuu joutuu?'"

Jeesuksen ajatukset kulkivat edelleen hengellisen elämän tasolla.

"Minä sanon teille: Nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka ne ovat vaalenneet korjattaviksi."

Jos opetuslapset olisivat nimittäneet lähetystön tutkimaan Samarian hengellistä tilaa, sen raportti olisi epäilemättä kuullostanut seuraavalta: Samaria aivan ilmeisellä tavalla tarvitsee Mestariamme sanomaa, mutta se ei ole vielä valmis sen vastaanottamiseen. Tarvitaan vielä kyntämistä, kylvämistä ja odotusta. Tarve on todellinen, mutta kansa ei ole valmis.

Juuri näin opetuslapset ajattelivat. Koska Jeesus tiesi sen, Hän osoitti, että he olivat väärässä. Vainiot ovat jo vaalenneet. Alue, jota pidämme kakikkein toivottomimpana on valmis, jos me vain leikkaamme.

Tänä päivänä sanomme, että eräät kentät ovat vaikeita, kovia ja lähes toivottomia. Kristus sanoo yhä, että sellaiset kentät ovat vaalenneet korjattaviksi. Meidän tehtävämme on panna sirppi ja viikate heilumaan.

Jeesus sanoi saman asian toisessakin yhteydessä. Hänen täytyi sääli hajanaisia ihmisjoukkoja kohtaan. Hän kutsui oppilaansa ja sanoi: "Elonkorjuuseen!" Ongelma ei ole siinä, ettei ole korjattavaa eloa, vaan siinä että elonkorjaajia on liian vähän.

Vallankumous

Palatkaamme naiseen ja samarialaisiin. Nainen jätti vesiruukkunsa. Hän unohti sen kokonaan. Vesi jäi viemättä. Hän lähti. Jotain oli tapahtunut hänelle: vallankumous. Hän oli kohdannut juutalaisen, joka oli profeetta, niin ehkäpä itse Messias. Hän riensi kaupunkiin ja kertoi ihmisille:

"Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut minulle kaiken mitä olen tehnyt. Olisikohan hän Kristus?"

Naisen sanat ja olemus tekivät ihmisin vaikutuksen, sillä he tulivat hänen kanssaan Jeesuksen luo. Emme tiedä, mitä Jeesus heille puhui, mutta se joka tapauksessa vaikutti niin, että he pyysivät Jeesusta jäämään kahdeksi kokonaiseksi päiväksi.

Sitten Johannes kertoo:

"Monet sen kaupungin samarialaiset uskoivat Jeesukseen naisen puheen tähden."

Pian he jatkoivat:

"Emme enää usko sinun puheesi tähden, sillä me olemme itse kuulleet ja tiedämme, että tämä totisesti on maailman Vapahtaja."

He olivat uskoneet naisen todistuksen tähden, mutta Jeesuksen kohdattuaan ja Häntä kuultuaan heidän uskonsa kasvoi toiselle tasolle. Usko todistukseen toi heidät kyselemään, ja sen seurauksena he uskoivat Jeesuksen sanan.

Samariassa Jeesus mursi ennakkoluulojen muurin. Siellä Hän tyydytti janoisen naisen hengellisen janon. Siellä Hän näki suuren hengellisen vaalenneen vainion sen vastakohtana, että Hän oli joutunut lähtemään pois vihamielisestä Juudeasta, joka ylpeili etuoikeuksillaan. Juuri Samariassa Hänelle annettiin täysi ja lopullinen arvonimi: "Maailman Vapahtaja." Apostolien teoissa (8. luku) näemme, miten tässä samaisessa Samariassa puhkesi suuri herätys. Pyhässä Hengessä Jeesus palasi tälle vaalenneelle vainiolle keräämään sieltä suuren joukon pelastettuja omaan iankaikkiseen valtakuntaansa.

Kysymyksiä:

1. Miksi Jeesuksen oli kuljettava Samarian kautta? (4)
2. Millaiset olivat juutalaisten ja samarialaisten keskinäiset suhteet? (9)
3. Millainen oli Jeesuksen fyysinen tila, kun Hän istui kaivolla? (6)
4. Mihin aikaan samarialainen nainen tuli kaivolle? (6)
5. Miksi hän tuli siihen aikaan kaivolle noutamaan vettä?
6. Millaisia olivat naisen ongelmat
 - a) yhteiskunnallisesti? (9,27)
 - b) hengellisesti? (15)
 - c) moraalisesti? (18)
 - d) uskonnollisesti? (20)
7. Miksi Jeesus pyysi naiselta vettä? (7)
8. Mitä Jeesus tarjosi naiselle? (10)
9. Millä ehdolla elävä vesi on saatavissa? (10)
10. Miksi kaikki ihmiset eivät pyydä elävää vettä? (10)
11. Riittääkö ajallisten tarpeiden tyydyttäminen ihmisen syvimpään kaipaukseen? (13)
12. Millaista on elävä vesi? (14)
13. Missä on este elävän veden vastaanottamiselle? (16-18)
14. Miten nainen yritti paeta, kun Jeesus koski hänen elämänsä kipeisiin kohtiin? (19-20)

15. Onko tärkeää se paikka, missä jumalanpalveluksia pidetään? (21)
16. Mitä tai ketä sinä palvot? Mikä Sinua hallitsee? (22)
17. Mitä tarkoittavat Jeesuksen sanat: "Pelastus on juutalaisista." (22)
18. Mitkä ovat todellisen rukouksen ehdot? (23)

19. Mihin nainen yritti paeta seuraavaksi? (25)
20. Mistä nainen ymmärsi, että Jeesus oli Kristus, Messias? (26)
21. Mistä voi päätellä, että nainen sai syntinsä anteeksi ja elävää vettä? a) (28) b) (29,39)
22. Millainen vaikutus oli naisen todistuksella? (39)
23. Millainen vaikutus oli Jeesuksen sanoilla? (41)
24. Kuka Jeesus on? (42)
25. Oletko Sinä löytänyt sisäisen tyydytyksen elämääsi?

26. Mikä on Jeesuksen ruokaa? (34)
27. Mitä Jeesus tarkoitti vaalenneilla vainioilla? (35)
28. Mistä kylvämisessä on kysymys? (36)
29. Millaista iloa kristitty saa kokea? (36)
30. Keitä ovat kylväjät? (37,38)
31. Keitä ovat leikkaajat?
32. Mikä on Sinun tehtäväsi maailmassa?

KUNINKAAN VIRKAMIEHEN POIKA 4:43-54

Juudeasta Galileaan

Viivyttyään kaksi päivää Samariassa Jeesus jatkoi matkaansa Galileaan. Johanneksen selitys: *"Hän itse todisti, ettei profeettaa pidetä arvossa kotiseudullaan"* liittää kertomuksen luvun 4 alkuun, jossa todettiin:

"Jeesus sai tietää fariseusten kuulleen, että hän teki opetuslapsiksi ja kastoi useampia kuin Johannes. Silloin hän lähti Juudeasta ja palasi Galileaan."

Matkalla Jeesus viipyi Samariassa, mutta nyt Hän saapui perille Galileaan ja näin *"Hän itse todisti, ettei profeettaa pidetä arvossa kotiseudullaan (sanallisesti: omassa maassaan)."*

On erilaisia käsityksiä siitä, mitä Johannes tarkoittaa ilmaisulla "omassa maassaan". Oliko kysymys Galileasta? Seuraava jae kuitenkin toteaa: *"Kun Jeesus tuli Galileaan, sen asukkaat ottivat hänet vastaan, koska olivat nähneet kaiken, mitä hän oli tehnyt Jerusalemissa juhlan aikana. Hekin olivat näet olleet juhilla."* Jeesuksen oma maa oli syntymäpaikan ja rekisteröinnin ja sukukunnan mukaan Juudea. Poistumisellaan Juudeasta ja tulemalla "pakanain Galileaan", missä Hänet otettiin vastaan - Nasaretia lukuun ottamatta, Jeesus osoitti, että Hänen oma maansa "Juudea" ei ottanut Häntä vastaan.

Tapahtumien etenemisjärjestys oli selvä: Jeesus aloitti toimintansa Jerusalemissa, missä Hänen tunnustekonsa herättivät vain pinnallista uskoa. Sitten Hän siirtyi kiertämään laajemmin Juudean aluetta ja tulos oli sama. Galileasta Hän löysi toisenlaisen maaperän, niin että esimerkiksi kaikki apostolit olivat kotoisin muualta kuin Juudeasta, pääosa Galileasta. Galilealaisten suhtautumistapa Jeesukseen oli siis varsin toinen kuin Juudan ainakin alussa. Myöhemmin galilealaisetkin hylkäsivät Hänet.

Miehen hätä

Galileaan saavuttuaan Jeesus suoritti kolmannen tunnusteon Johanneksen valikoimista - toisen Galileassa suoritettuna. Tunnusteko ei ollut erityisen "näyttävä" mutta sitäkin merkittävämpi. Tilanteen Johannes kuvaa näin:

"Kapernaumissa oli eräs kuninkaan virkamies, jonka poika sairasti. Kun hän kuuli Jeesuksen tulleen Juudeasta Galileaan, hän meni tämän luo ja pyysi häntä tulemaan ja parantamaan hänen poikansa, joka oli kuolemaisillaan."

Mies oli siis neljännesruhtinas Herodeksen hovin virkamies. Hädissään hän meni Jeesuksen luo esittämään vetoomuksen kuolemaisillaan olevan poikansa puolesta. Mies edellytti, että Jeesuksen pitäisi tulla sairaan luo voidakseen parantaa hänet ja sitä hän myös Jeesukselta pyysi.

Jeesuksen tiukka linja

Jeesuksen vastaus tähän ahdistuneen miehen hätähuutoon vaikuttaa aika merkilliseltä:

"Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko."

On huomattava, että Jeesus vastasi miehelle monikkomuodolla "te". Hän ei siis sanonut "sinä" vaan "te". Hän puhutteli miestä yhtenä joukon jäsenenä. Se mikä oli ollut totta Juudeassa oli yhtä totta täällä Galileassa. Herramme toki vastasi miehen hätähuutoon, niin kuin jatko osoittaa, sillä Hänen oli mahdotonta kieltäytyä, koska Hän on, mikä Hän on. Mutta tällaisessa akuutissakaan hätätilanteessa Jeesus ei tyytynyt käsittelemään vain hädän välitöntä syytä, vaan halusi mennä miehen sydämen syvempiin tarpeisiin asti. Jeesuksen viesti oli siis:

"Sinä tulet kyllä luokseni todellisessa hädässä, mutta miksi tulet juuri minun luokseni? Siksi, että olet kuullut minun tekevän ihmeitä ja sinä toivot saavasi siitä jotain irti itsellesikin." Jeesus oli tiukka, mutta Hän halusi käsitellä koko ihmistä. Tuska ei nostanut miestä yhtään muuta kansanjoukkoa korkeammalle uskon tasolle. Osoittamalla totuuden Jeesus vei miestä syvemmälle.

Mies vastasi: "Herra, tule, ennen kuin lapseni kuolee." Mies ei kieltänyt Jeesuksen syytöstä siitä, että hänkin oli oikeastaan etsimässä ihmetekoa. Hän myönsi sen ja kiirehti Jeesusta tulemaan pian. Hänen mieleensä ei tullut, että Jeesus olisi voinut parantaa menemättä pojan luo. Hän halusi Jeesuksen tulevan ja koskettavan poikaa: "Sillä ei ole nyt väliä, millainen on uskoni, mutta Sinä olet ainoa, joka voit auttaa. Tule nopeasti!" Mies heittäytyi hädässään Herran varaan.

Sanan varaan

Silloin Jeesus sanoi: "Mene, poikasi elää." Ja siinä oli kaikki. Huomaa, mitä se tarkoitti. Jeesus ei antanut miehelle merkkiä eikä ihmettä. Hän ei tehnyt sitä, mitä mies oli pyytänyt eikä tyydyttänyt hänen janoaan saada nähdä jotain sensaatiomaista. Mies oli sanonut: "Tule". Jeesus oli vastannut: "En tule. En toimi niin kuin sinä katsot välttämättömäksi toimia. Mutta annan sinulle avun, jota tulit hakemaan. Mene, poikasi elää." Jeesus ei antanut merkkiä, mutta Hän antoi miehelle sanan ja loi niin hänelle tilaisuuden harjoittaa uskoa ilman merkkiä. "Et saa merkkiä, vaan sanan. Mutta saat nähdä merkkisi sen jälkeen, kun uskosi toimii."

"Mies uskoi tämän Jeesuksen sanan ja meni." Mikä sai miehen uskomaan? Mitään dogmaattista vastausta emme voi antaa, mutta Jeesuksen äänessä, Hänen katseessaan oli jotain niin majesteettillista, että mies ajatteli sydämessään: "En kyllä ymmärrä, miten kaikki tapahtuu, mutta uskon Häntä. Hän sanoo, että poikani elää." Tämän sanan varassa mies meni kotiinsa.

Palataanpa hiukan taaksepäin. Jerusalemissa ihmiset olivat uskoneet, koska Jeesus teki tunnustekoja, mutta Hän ei voinut uskoutua sellaiselle uskolle. Samariassa ihmiset olivat uskoneet naisen todistuksen Jeesuksesta ja kuultuaan itse Jeesuksen puhetta heidän uskonsa oli kasvanut. Tässä näemme saman ilmiön. Mies uskoi Jeesuksen sanan.

Jeesuksen suvereeni valta

Kapernaumista Kaanaan on noin 40 km matka. Kun mies oli paluumatkalla, palvelijat tapasivat hänet ja kertoivat täsmälleen Jeesuksen lausumin sanoin: *"Poikasi elää."* Jeesus oli sanonut sanan, mies oli lähtenyt liikkeelle sanan varassa ja nyt oli tapahtunut täsmälleen sanotun sanan mukaisesti. Tämän kuullut mies oli täysin vilpitön jatkokysymyksessään, milloin poika oli alkanut toipua. Kysymys paljasti hänen ymmärryksensä heikkouden. Hänestä oli uskomatonta, että poika, joka oli ollut kuolemaisillaan, olisi voinut yhdessä hetkessä parantua. Siksi hän kysyi, milloin paraneminen oli alkanut. Palvelijat vastasivat, että mitään toipumisprosessia ei ollut tapahtunut, vaan poika oli parantunut kertaheitolla. *"Eilen seitsemännellä tunnilla kuume lähti hänestä."* Hetkellinen paraneminen oli tapahtunut täsmälleen sillä hetkellä, kuin Jeesus oli 40 kilometrin päässä sanonut: *"Poikasi elää."*

Mies pääsi nyt uskossaan syvimmälle tasolle: *"Hän uskoi, hän ja hänen perhekuntansa."* Aluksi hänellä oli ollut vain tunne sitä, että tuo ihmeellinen Profeetta, josta hän oli kuullut ja joka oli tehnyt paljon ihmeitä, saattaisi auttaa hänen poikaansa. Paljastamalla totuuden miehestä ja antamalla miehelle sanansa Jeesus vei miehen harjoittamaan uskoa ilman merkkiä vain sanan varassa. Tutkittuaan parantumisihmeen luonnetta usko syvimmillään avautui miehelle. Hän tajusi tunnusteen merkityksen ja antautui koko persoonallisuudellaan Jeesukselle. Eikä vain mies vaan koko hänen perheensä.

Jumalan vaikeus ja kärsivällisyys

Jeesuksen ensimmäinen tunnusteko oli luomisen ja ilon alueella. Toinen kuului taas jumalanpalveluksen piiriin. Tämä kolmas kuului taas sairauden ja surun maailmaan. Kaikilla näillä tunnusteilla Jeesus osoitti, että Hänellä on ehdoton valta. Kutsumme sitä yliluonnolliseksi vallaksi, mutta todellisuudessa kysymys on yli ymmärryksemme käyvästä vallasta, joka on "luonnollisinta" mahdollista silloin kun eletään täydellisessä yhteydessä Isän kanssa. Eräässä merkityksessä Jeesuksen tunnusteet eivät puhu niinkään Hänen jumalallisuudestaan kuin siitä, että Hän on täydellinen ihminen ja siksi Isä saattoi Hänen täydellisen ihmisyytensä kautta toimia täydellisesti. Jeesuksen sanat ja Hänen olemuksensa ja viime kädessä ylösnousemus todistavat Hänen jumalallisuutensa.

Jeesuksen suorittamiin tunnustekoihin liittyy Jumalan vaikeus: *"Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko."* Sensaatiomainen on väärä perusta uskolle. Ne ovat vain toisen käden todisteita uskon synnyttämiseksi. Varsinainen merkki on Jeesus itse. Tästä Jumalan vaikeudesta Jeesus puhui opetuslapsilleen ennen ristin tapahtumia:

"Uskokaa minua, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa. Ellette muuten usko, uskokaa minun tekojeni tähden." (Joh. 14:11) Mutta Jeesus on kärsivällinen ja armahtava meidän uskomisemme vaikeuden kanssa. Mutta juuri siksi Hän haluaa viedä meidät myös toimimaan pelkän Hänen sanansa varassa, jotta uskomme syvenisi. Tähän prosessiin kuuluu myös Hänen ankaruutensa meidän uskomme pinnallisuuden paljastamisessa.

Kysymyksiä:

1. Millä tavalla Jeesuksen kotiseudun asukkaat arvostivat Häntä? (44)
2. Millainen oli kuninkaan virkamiehen pojan tila? (46,47)
3. Millaisen pyynnön isä esitti? (47)
4. Minkä kylmältä kalskahtavan asian Jeesus miehestä sanoi? (48)
5. Tekikö Jeesus niin kuin Häneltä pyydettiin? (49,50)
6. Mihin aito usko perustuu? (48,50)
7. Mitä usko on luonteeltaan? (50)
8. Millainen vaikutus oli uskon järjestyksellä (Jeesuksen sana, sen vastaanottava usko, kokemus) kuninkaan virkamieheen ja hänen perheeseensä? (53)
9. Kun Sinulla on hätä, millaista apua pyydät? Kerro esimerkkejä!

LIITE 7:
USKON PERUSTUS I
Joh. 4:46-53

Mihin uskosi nojaa?

Sunnuntaimme aihe on uskon perustus. Jokaisten ihmisen elämää määrää se, mihin hän uskoo, mitä hän toivoo ja mitä siksi tavoittelee. Jos uskot itseesi, elät itseäsi varten. Jos uskot Jeesukseen, elät Häntä varten. Meidän käytöksemme ja tavoitteemme määrää uskomme ja vakuuttuneisuutemme kohde ja sisältö. Siksi on äärimmäisen tärkeätä kysyä, millä perusteella uskot sen, mitä uskot. Mihin uskosi oikein nojaa?

Maaginen usko

On paljon kyllä niitä ihmisiä, joiden uskolla ei ole mitään muuta perustaa kuin se, että he haluavat uskoa jotain. Usein tällaiset ihmiset vetoavat siihen, että kun oikein uskoo asiaansa, niin mahdollonkin tulee mahdolliseksi. Tällainen usko ei kuitenkaan ole kristillistä uskoa. Se on maagista uskoa. Magiahan on eräs syvällä jokaisessa ihmisessä asuva synnin muoto. Siinä on kysymys siitä, että yritetään uskonnollisilla keinoilla vaikuttaa niin Jumalaan, että saamme Hänet tekemään oman mieleemme mukaan. Toivomusmagia on jokaiselle meille lapsuudesta tuttua. Kun oikein vahvasti toivoit jotain, olit lähes täysin varma siitä, että se myös Sinulle tapahtuu. Uskova kristittykin voi langeta huomaamattaan maagisen uskon syntiin.

Muistan lukiovuosiltani uskoontuloni vuotta paria uskoontuloni jälkeen tilanteen, jossa olin omantunnon syytösten ja muiden asioiden taakoittama. Polvistuin aamulla vuoteeni viereen, luin Raamattua ja rukoilin. Vuodatin koko sydämeni ahdistuksen Herralle, tunnustin sydämeni synnit ja pyysin armoa. Hän vastasi välittömästi laskemalla sydämeeni tuoreen tunnon Hänen armonsa ja hyvyytensä suuruudesta. Suuresti iloiten ja kiitollisena lähdin kouluun.

Pari kolme viikkoa myöhemmin olin jälleen aamulla varsin synkällä mielellä ja taakoitettu. Muistin tuon aikaisemman kokemukseni, asetuin jälleen polvilleni, avasin Raamatun samasta kohdasta ja rukoilin samoin sanoin kuin edelliselläkin kerralla. Mutta mitään vastausta ei kuulunut. Jouduin lähtemään apealla mielellä kouluun.

Pian tajusin kuitenkin, mikä ratkaiseva ero oli ensimmäisen rukouksen ja jälkimmäisen välillä. Edellinen oli ollut sydämen vilpittäminen ja avointa vuodattamista Herralle, persoonallista Herran kohtaamista. Jälkimmäinen oli taas toisaalta yritystä tilanteen järjestämisellä vaikuttaa omiin tunteisiini ja toisaalta aitoa magiaa. Yritin manipuloida Jumalaa tekemään sen, minkä Hän oli edellisellä kerralla tehnyt armossaan.

Jumala ei kerta kaikkiaan suostu uskoviensa hyväksikäytettäväksi. Hän on Herra ja Hän päättää itse, mitä Hän tekee. Aito uskon rukous ei ole yritystä taivuttaa Jumalaa omaan tahtoon, vaan päin vastoin se on oman sydämen taivuttamista Herran tahtoon.

Usko omaan uskoon

Eräs tämän ajan salakavalimpia harhoja on menestyksen teologia. Vaikka se edustaa kaikkialle länsimaihin levinnyttä uususkonnollisuutta, se leviää lähes huomaamatta nimen omaan vilpittömien Raamattuunsa uskovien kristittyjen pariin. Harhassa vedotaan Jeesuksen antamiin lupauksiin siitä, että mitä ikinä me Hänen nimessään pyydämme Isältä me saamme sen, kunhan se tapahtuu uskossa ollenkaan epäilemättä. Tämä Jeesuksen opetus tulkitaan tarkoittamaan sitä, että uskovan tulee päästä sellaiseen mielentilaan, että hän on 100%:n vakuuttunut saavansa sen, mitä Herralta pyytää. Kun hän saavuttaa tällaisen uskon varmuuden, niin mikään ei ole enää hänelle mahdotonta. Äärimmillään tämä

harha opettaa, että ihminen kykenee täsmälleen samaan kuin Jumala, kunhan vain uskoo yhtä varmasti kuin Jumalakin. Jumalankin kyky toimia perustuu Hänen uskonsa suuruuteen.

Mutta itse asiassa tällaisen uskonnollisuuden Jumalaksi muuttuukin usko eikä suinkaan Taivaallinen Isämme ja Herra Jeesus Kristus. Mutta usko omaan uskoonsa on itse asiassa uskoa omaan itseensä ja kauheinta ylpeyttä, mitä voi ajatella.

Jeesuksen nimessä rukoileminen

Jeesus puhui noissa väärin tulkituissa jakeissa omassa nimessään rukoilemisesta. Hänen nimensähän on Vapahtaja ja Herra. Jos ja kun rukoilet Hänen nimessään, ensimmäiseksi joudut tunnustamaan itsesi sellaiseksi syntiseksi ja avuttomaksi ihmiseksi, joka kaiken aikaa tarvitsee Jeesusta Vapahtajakseen. Lapsen avuton pyyntö Isän puoleen, joka on väkevä, on uskon rukousta. Toiseksi Jeesuksen nimi on Herra. Et voi rukoilla Jeesuksen nimessä, ellet tunnusta Jeesusta siksi, joka päättää asian. Siksi uskon rukous pyytää vain sitä, mikä on Jumalan tahdon mukaista. Usko jättää myös tavan ja ajan, jona Herra vastaa kokonaan Hänen hyviin ja suuriin käsiinsä. Uskon rukouksessa on siis kysymys henkilökohtaisesta keskustelusta ja riippuvuussuhteesta suuren ja ihmeellisen Vapahtajan ja Herran kanssa. Tärkeämpää kuin se, mitä rukousvastauksina kenties saamme, on itse rukous eli se, että saamme olla yhteydessä Hänen kanssaan, avata sydämemme Hänelle ja kuulla, mitä Hän meille puhuu.

Usko tunteiden varassa

Koska uskossa on ensi sijassa kysymys kahden persoonan välisestä suhteesta, se ei voi kestää millään muulla kuin totuudellisuuden pohjalla. Elämän todellisuutta ei kestä usko, jonka uskon kohde ja perusta on valheellinen. Moni perustaa oman uskonsa lähes pelkästään tunnelmiinsa ja kokemuksiinsa. Niin kauan kuin tunnelmailmasto saadaan pysymään toivottuna jaksetaan uskoa, mutta kun tunteet ovat poissa, masennutaan ja joudutaan epäuskon syövereihin.

Kristillinen usko ei perustu toiveisiin eikä hyviin tunnelmiin, vaan Jeesuksen tekoihin ja sanoihin. Usko merkitsee Jeesuksen sanojen ja lupausten vastaanottamista ja niihin turvautumista silloinkin kun inhimilliset toiveet ja tunteet puhuisivat sitä vastaan. Usko ottaa Jeesuksen sanan vastaan totuutena silloinkin, kun se ei kykene ymmärtämään Jumalan ajatuksia ja tekoja. Usko valitsee siis pitäytymisen Jumalan Sanan totuuteen ja hylkää valheena jokaisen ajatuksen, mieliteon, toiveen ja tunnetilan, jotka sotivat Raamatun selkeää Sanaa vastaan. Usko on selkeää asettumista Jeesuksen tekojen ja sanojen varaan. Uskon suuruus ei ole vakuuttuneisuuden suuruutta tai tunteiden voimakkuutta, vaan uskon kohteen Jeesuksen syvempää persoonallista tuntemista.

Hätäntynyt isä ja Jeesus

Tekstimme kohtaamme miehen, joka tulee Jeesuksen luo hädissään, sillä hänen poikansa oli kuoleman sairas. Se, että mies ylipäänsä tuli Jeesukselta apua pyytämään, kertoo, että hän uskoi Jeesuksen kykyihin ja haluan auttaa häntä nyt, kun mikään inhimillinen apu ei enää tehonnut. Usko on, niin kuin Luther sen määrittelee, Jeesuksen luo tulemista.

Mutta Jeesuksen tapa käsitellä tätä korkea-arvoista virkamiestä osoittaa, että Hän ei ollut lainkaan tyytyväinen miehen uskon perustaan. Hän halusi viedä miehen paljon syvemmälle uskoon, syvemmälle Jeesuksen tuntemiseen. Kun mies 40 kilometrin kävelyn ja juoksun jälkeen saapui Kapernaumista Kaanaan ja pyysi Jeesusta tulemaan mukaansa ja parantamaan hänen poikansa, Jeesuksen vastaus miehelle kuulostaa lähes tyllyltä:

“Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko.”

Jeesus puhuttelee miestä monikossa “te” -muodossa. Hän osoittaa, että mies ei mitenkään eronnut korkean virka-asemansa tai perheessä vallitsevan hätätilan takia muista ihmisistä, joiden usko Jeesukseen oli pinnallista ja perustui ihmeisiin ja merkkeihin, mitä he näkivät. Jeesus tiesi, että

sellainen usko ei kestä koetuksissa, kun ihmeitä ei olekaan enää nähtävissä. Miehen tuli päästä syvempään uskoon, uskoon, joka perustui Jeesuksen itsensä tuntemiseen eikä vain Hänen tekoihinsa.

Syvimmiltään uskova ei lepää sen varassa, mitä se Herralta saa, vaan siinä, että hän saa tuntea Jeesuksen ja Isän. Vaikka kaikki muu vietäisiin - niin kuin Jobilta aikanaan - Jumala jää ja Hänessä on kyllin, minkä Jobkin tuli lopulta ymmärtämään.

Jeesus ei voinut suunnattomassa rakkaudessaan tämän hätääntyneen isän huutoa jättää kuulematta. Mutta Hän halusi antaa miehelle paljon enemmän kuin vain lapsen terveyden. Hän halusi antaa miehelle pelastavan uskon.

Miten mies sitten vastasi Jeesukselle?

"Herra, tule, ennen kuin lapseni kuolee."

Hän ei torjunut Jeesuksen nuhtelua siitä, että hänkin oli itse asiassa etsimässä ihmettä ja merkkiä poikansa elämään. Pyytämällä Jeesusta tulemaan mukanaan hän myönsi asian olevan niin kuin Jeesus sanoi. Hän ei voinut edes kuvitella, että hän voisi saada apua ilman, että Jeesus tulisi hänen kotiinsa ja koskettaisi poikaa parantavalla kädellään. Hänellä oli kyllä tietyn laista uskoa. Ellei hän olisi uskonut, että Jeesus todella kykenee pojan parantamaan, hän ei olisi tullut Jeesuksen luo.

"Olet oikeassa, mutta ei sillä ole väliä, haluanko nähdä ihmeitä vai en, vaan sillä, että Sinä tulet parantamaan poikani, sillä vain Sinä siihen pystyt!"

Sitten Jeesus sanoi hänelle:

"Mene, poikasi elää."

Siinä oli kaikki. Jeesus ei antanut miehelle mitään merkkiä. Hän ei tehnyt sitä, mitä mies pyysi ja mikä olisi tyydyttänyt myös miehen halun nähdä jotain mahtavaa. Mies pyysi:

"Tule mukaani!"

Jeesus vastasi siis:

"En toimi tavalla, mitä pidät välttämättömänä. Mutta annan sinulle avun, jota etsit. Mene, poikasi elää."

Jeesus ei antanut miehelle merkkiä vaan tilaisuuden panna harjoitukseen uskon ilman merkkiä. Jeesus sanoi tosiasiallisesti:

"En anna sinulle merkkiä. Annan sinulle sanan. Saat merkin sen jälkeen, kun olet toiminut uskossa sanan varassa."

Luemme:

"Mies uskoi tämän Jeesuksen sanan ja meni."

Mikä sai hänet uskomaan sen? Raamattu ei kerro, mutta silti luulen tietäväni: Jeesuksen sanoissa, niiden sävyssä, ja Hänen katseessaan oli jotain niin majesteettillista ja suurta, että se pani miehen sanomaan:

"En kyllä ymmärrä, mitä ja miten kaikki tapahtuu, mutta uskon Häneen, kun Hän sanoo, että poikani elää." Hän uskoi ja meni.

Ihme tapahtui. Täsmälleen samalla hetkellä 3-40 km päässä Kapernaumissa poika parani täysin yhdessä hetkessä. Kun mies tapasi palvelijansa, he sanoivat täsmälleen samat sanat, mitkä Jeesus oli edellisenä päivänä sanonut:

"Poikasi elää!"

Nyt tämä rehellinen mies otti selvää yksityiskohdista. Kun hän oli lähtenyt paluumatkalle Jeesuksen sanan varassa, hän ei voinut kuvitellakaan, että poika olisi voinut parantua kerta heitolla. Siksi hän kysyi, milloin pojassa oli alkanut toipumisen oireet. Palvelijat kertoivat, että mitään paranemisprosessia ei ollut tapahtunut, vaan poika oli edellisenä päivänä tietyllä kellonlyömällä parantunut kokonaan ja noussut täysin terveenä ylös. Kun mies sai tietää, että se oli tapahtunut täsmälleen sillä hetkellä, kuin Jeesus oli sanonut sanansa, hän ja hänen perheensä uskoivat. Vasta nyt kun hän tajusi mitä todellisuudessa oli tapahtunut, hän luovutti koko persoonallisuutensa Jeesukselle. Mutta se ei rajoittunut

vain häneen vaan koko hänen perheensä uskoi. He ymmärsivät jotain ratkaisevaa Jeesuksen jumaluudesta, Hänen kaikkivaltiudesta ja kaikki tietävyydestään. He pääsivät osallisiksi pelastavasta uskosta.

Usko, jolla uskotaan ja usko, joka uskotaan

Vanhastaan on erotettu toisistaan usko, jolla uskotaan, ja usko, joka uskotaan. Usko, jolla uskotaan on se avoin ja tyhjä käsi, joka ojentautuu Herran puoleen vastaanottamaan Hänen armonsa ja lahjansa. Sitä kuvaa Raamatun lyhin pelastusoppi: “Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu”.

Usko, joka uskotaan, on uskon sisältö ja kohde, uskontunnustuksemme mukainen suuri Persoona ja se, mitä tunnemme Hänen teistään. Pelastava usko ei ole tuo tyhjä käsi eikä liioin Jeesus, jonka käteen tuo käsi ojentautuu. Pelastava usko on siinä, kun ylösnousseen Jeesuksen lävistetty käsi koskettaa tuota tyhjää kättä ja täyttää sen hyvydellään. Vasta kun usko, jolla uskotaan, tarttuu uskontunnustuksemme Jeesukseen, ihminen pelastuu.

Usko irrallaan Jeesuksesta on harhailevaa ja uskonnollista uskoa, joka vie ihmisen harhaan ja tuhoon. Uskontunnustus ilman avutonta ja tyhjää kättä, joka siihen tarttuu, on pelkkää pään tietoa, suun höpinää ja muotojumalisuutta, vaikka se itsessään onkin ainoa pelastuksen tie.

Taistelu tapapainoisen uskon puolesta

Kun näin on, oikean Raamatullisen uskon tasapainon säilyttämisessä on aina kyse taistelusta. Usko tarrautuu Kristuksen sanaan vastoin tunteita, vastoin yleistä mielipidettä, vastoin omaa kokemusmaailmaa, vastoin epäilyksiä, vastoin rajallista ymmärrystämme, niin viime kädessä myös vastoi kaikkia pimeyden voimien hyökkäyksiä ja valheita, joista epistolatekstimme puhuu. Jeesuksen kädessä avuton usko kestää - mutta ei mitenkään muuten. Siksi uskovan kristityn on pukeuduttava Herran koko sota-asuun, selviytyäkseen pimeyden valtojen hyökkäyksiltä.

Uskon taistelutantereena ei ole vain maailma, joka halveksii ja vihaa Kristusta, vaan ennen kaikkea uskovan oma sydän. Juuri sitä vastaan pimeyden vallat tekevät hyökkäyksensä. Paavali osoittaa meille kuitenkin, että kaikki valheen hyökkäykset voidaan voittaa nimen omaan uskontunnustuksen sisällöllä, joka on annettu uskovan sydämen aseeksi.

Ef. 6:10-17:

10. Lopuksi: vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyytensä voimassa.

11. Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää Perkeleen kavalat juonet.

12. Eihän meillä ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, henkimaailman pahoja olentoja vastaan.

13. Ottakaa sen tähden Jumalan koko taisteluvälineistö, jotta voisitte pahan päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suorittuanne pysyä pystyssä.

14. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska.

15. Kenkinä jaloissanne olkoon rauhan evankeliumin alttius.

16. Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet.

17. Ottakaa pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana.

Puolustusaseet uskon säilyttämiseksi

Pimeyden hyökkäyksiä vastaan tarvitaan ensinnäkin totuuden vyö. Valhetta vastaan uskova panee evankeliumin totuuden eikä valhe kestä totuuden edessä. Pelastusvarmuuden horjuessa usko tarrautuu yksi Kristuksen lahjoittamaan täydelliseen lahjavanhurskauteen. Jos sydämen täyttää pelko, usko ottaa evankeliumin kengät ja juoksee rauhan evankeliumin turvaan. Kaikki pahan palavat nuolet voidaan taas sammuttaa uskontunnustuksen sisällöllä, uskon kilvellä. Epäilyjä vastaan päähän asetetaan Golgatalla hankitun pelastustyön varma sisältö, pelastuksen kypärä. Ja jos epäuskon ja pahan hyökkäykset

pääsevät tunkeutumaan sydämeen asti, niin otetaan käyttöön Jumalan sanan miekka ja annetaan sen tunkeutua omaan sydämeen, niin että se erottaa toistaan sielun ja hengen, lihan ja hengen, kuolettaa syntistä lihaa, mutta virvoittaa uuden ihmisen ja vahvistaa uskon.

Usko kestää ja voittaa taisteluissa siksi, että usko tarttuu Jumalan sanan lupauksiin. Uskova pääsee voittajaksi, koska Herra itse vastaa siitä, että Hänen sanansa mukaan tapahtuu.

Itoon Kiinaan lähtö

Lopuksi esimerkki siitä, miten Herra huolehtii omistaan, kun he pysyvät uskollisina saamalleen Sanalle. Nuori japanilainen pastori Eiichi Ito oli saanut Herralta kutsun lähteä lähetystyöhön Kiinaan. Tietyistä syistä hän joutui lähtemään ns. itsenäisenä lähettinä ilman lähetysjärjestöjen tai kirkkonsa tukea. Hän kuvaa lähtöön liittyvää taisteluaan näin:

“Boofun kirkon jäsenet sekä eri puolilla asuvat uskonystäväni keräsivät kiinantyötäni varten lähtölahjaksi tuolloista rahaa suuren summan 488 jeniä ja luovuttivat sen minulle. Eräs ystäväni lähetti minulle 60 jeniä sanoen: 'Sinä menet Kiinaan lähetystyöhön meidän japanilaisten edustajana. Haluan lahjoittaa sinulle matkarahat Boofusta Pekingiin junan ja laivan ensimmäisessä luokassa.' Koko matka ensimmäisessä luokassa maksoi 55 jeniä, joten minulle jäi summasta vielä 5 jeniä. Olin todella iloinen ja kiitollinen lähtölahjoista. Teetin elämäni ensimmäisen eurooppalaismallisen puvun, ostin paljon kirjoja ja hankin kaikkea tarpeellista, jotta en Kiinaan saavuttuani heti aiheuttaisi ihmisille vaivaa. Lähetin matkatavarat etukäteen.”

“Minun oli määrä lähteä matkaan varhain elokuun 25. päivän aamuna. Oli edellinen ilta. Minulla oli ensimmäisen luokan lippu Pekingiin ja lisäksi käteistä 50 jeniä. Arvelin, että sillä selviäisin jonkin aikaa, tulinhän toimeen Japanissa 30 jenillä kuussa. Tuumiessani, että seuraavana päivänä olisi vihdoinkin lähtö käsissä, mieleeni palasi eräs asia, joka oli päässyt minulta unohtumaan.”

“Seurakunnassamme oli siihen aikaan erään kunnioitetun suvun poika. Hänelle oli tapahtunut monenlaista, hän oli joutunut huonoille teille ja eli surkeaa elämää. Sukukin oli hyljännyt hänet. Hän eli sosiaalihuollon varassa. Ihmeellisen johdatuksen kautta hänestä oli tullut uskova. Seurakunta hoiti ja rukoili paljon tämän vuoteeseen sidotun miehen, häntä hoitavan vaimon ja kasvuiässä olevien lasten puolesta. Kerran tarvitsin heidän auttamiseensa välttämättä 49 jeniä. Lainasin rahat omissa nimissäni Okamura -nimiseltä seurakuntaneuvoston jäseneltä ja annoin ne avustukseksi perheelle. Okamura oli mies, josta huokui syvä rakkaus, ja hän sanoi minulle: 'Sinun ei tarvitse turhaan ponnistella velan takaisinmaksamiseksi. Maksa sitten, kun sinulla on varaa.' Hän jaksoi odottaa kärsivällisesti. Kun Kiinaan lähtöni tuli ajankohtaiseksi, hän ei sanallakaan maininnut velastani, vaan antoi itsekin suuren summan minulle lähtölahjaksi. Muistin tämän lainan lähtöä edeltävänä iltana. Hän ei ollut missään vaiheessa sanonut myöskään lahjoittaneensa summaa. Se oli velka, joten se oli myös maksettava takaisin. Menin sinä iltana palauttamaan rahat.”

“Minulla oli nyt parin matkalaukullisen verran matkatavaraa, ensimmäisen luokan lippu Pekingiin ja yksi jeni käteistä rahaa eli sen verran kuin oli jäänyt velan maksettua. Miten selviäisin vain yhdellä jenillä käteistä? Ensimmäisessä luokassa saisi kyllä varmasti hyvät ateriat matkan aikana, mutta ajatuskin matkustamisesta kaukaiselle Kiinan mantereelle vain yksi jeni taskussa tuntui pelottavalta. Siksi polvistuin jälleen ja rukoilin hartaasti: 'Jumala, minulla ei ole kuin yksi jeni. Auta minua tässä mahdollottoman tuntuudessa tilanteessa. Sain Kiinan matkaani varten peräti 488 jeniä. Olen käyttänyt koko summan enkä voi nyt sanoa, että lähdeilleni on tullut este. Silloin olisin lähtölahjavaras. Päästä minut lähtemään.'”

“Rukoillessani Pyhä Henki johdatti minua hiljaa. Olin hetken ajatellut mennä uudelleen Okamuran luo selittämään tilanteeni ja pyytämään lainaksi 50 jeniä. Mutta Pyhän Hengen kuiskausta kantautui sieluuni

ja esti sen: 'Sinä saarnaat aina kirkossa, että uskovan ei tule huolehtia siitä, mitä hän söisi, joisi tai päällensä pukisi, vaan etsiä ensin Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan, niin hänelle annetaan kaikki muukin. Jos teet velkaa nyt ennen kiinanmatkaasi, et toimi opetuksesi mukaan.' Luovuin lainanottoaikeesta."

"Toisena vaihtoehtona ajattelin pyytää summaa Nagoyassa asuvalta pikkuveljeltäni. Hän oli kohtalaisen varakas ja hän olisi hyvinkin voinut lähettää pyynnöstäni 50 jeniä. Mutta rahasumma ei mitenkään ehtisi perille seuraavan aamun kello kahdeksaan mennessä, sillä oli jo ilta seitsemän. Luovuin tästäkin ajatuksesta."

"Olin hetken hiljaa ja aloin ymmärtää, miksi olin joutunut tähän tilanteeseen. Minulle tulevaisuus oli vielä salattu, mutta Jumala tiesi viimeiseen asti kaiken, mitä edessäni olisi. Voisihan olla, että mentyäni Kiinaan lankeaisin epäuskoon ja häpäisisin Jumalan nimen. Vaikka en sitä nyt käsittäisikään, minun olisi toteltava Jumalaa siinäkin tapauksessa, että Hän tahtoi nyt estää minua lähtemästä Kiinaan. Jos Jumala näkee parhaaksi kieltää matkani, minun olisi seurattava hänen tahtoaan, vaikka ihmiset puhuisivat minusta pahaa kuinka paljon tahansa. Jos taas siitä ei olisi kysymys, minun pitäisi lähteä rohkeasti matkaan pelkkä matkalippu ja yksi jeni mukanani."

"Päätin jättää asian Herran ratkaistavaksi ja sinä iltana rukoilin: 'Jumala, auta minua matkaan, jos se on Sinun tahtosi. Jos taas on vaara, että Kiinassa tekisin syntiä, jolla häpäisisin nimesi, ja siksi et halua lähettää minua, olen Sinulle kuuliainen. Vaikka minua nimitettäisiinkin 'lähtölahjavarkaaksi', jään Japaniin ja työtä tehden maksan lahjarahat vähitellen takaisin. Johdata minua! Jos et tahdo minun lähtevän Kiinaan, niin osoita se minulle selkeästi Sanastasi tänä iltana tai aseta lähdölleni este esimerkiksi siten, että sairastun ja minulle nousee kuume tai että Nagoyan vanha äitini joutuu huonoon kuntoon. Silloin uskon, että kiinantyö ei ole Sinun tahtosi ja luovun siitä. Muussa tapauksessa lähdän'."

"Nukkumaan mennessäni mietin, nousisiko minulle ehkä kuume vai tulisiko vatsani kipeäksi vai saisinko ehkä sähkösanoman, jossa minua kehoitettaisiin siirtämään lähtöäni äitini heikentyneen terveyden vuoksi."

"Heräsin 25. päivänä elokuuta vuonna 1938, mutta mitään ei ollut tapahtunut. Lähdin siis matkaan. Matka kirkolta Boofun asemalle kestää kävellen noin seitsemän minuuttia. Minulla oli matkalaukut, lippu Pekingiin ja yksi jeni rahaa. Kulkiessani asemaa kohti ajoittain jalkani eivät tahtoneet totella, kun muistin, että minulla oli vain yksi jeni. Saavuin asemalle ja hämmästyin nähdessäni, kuinka moni oli tullut saattamaan minua. Siellä oli seurakuntalaisia, pyhäkoululaisten ja kirkon lastentarhan lasten vanhempia ja paljon muita."

"Kaikilta heiltä olin myös aiemmin saanut lähtölahjan. Saattajien joukossa oli kuitenkin kymmenen naapurustoni ihmistä, jotka eivät olleet koskaan tulleet kirkkoon. He ojensivat minulle lahjarahakirjekuoren sanoen: 'Pastori, kuulimme, että matkustatte kauas. Pitäkää hyvää huolta terveydestänne! Ostakaa tällä vaikkapa evästä'."

"Olin hyvin hämmästynyt, kun sain lahjan näiltä kaupunkilaisilta, joilla ei ollut mitään yhteyksiä kirkkoon. Olimme vain hyvänpäiväntuttuja. Minulla ei ollut ollut aavistustakaan, että tällä tavalla saisin, mitä tarvitsin. Kiitin syvästi ja nousin junaan. Istuin ensi kertaa elämässäni ensimmäisessä luokassa. Avasin kiitollisin mielin näiden kymmenen ihmisen yhteisen lahjakuoren ja löysin yhteensä peräti 30 jeniä. Se oli sama summa, jonka olin Boofun kirkossa saanut kuukaudessa palkkaa. Nyt minulla oli siis yhteensä 31 jeniä. 'Nyt selviän hyvin', ajattelin ja matka alkoi."

"Kun toisella asemalla, avasin junan ikkunan, vaunuosastooni nousi Isobe-niminen mies, joka ei ollut kristitty. Mutta olin huolehtinut hänen kristitystä sisarestaan, joka oli sairastunut ja kuollut

tuberkuloosiin. Isobe oli sen jälkeen osoittanut tästä kiitollisuuttaan antamalla minulle joka vuosi lahjan. Noustessaan junasta pois hän ojensi minulle lähtölahjan sanoen: 'Pastori käytä tämä, niin kuin hyväksi näet.' Junan lähdettyä avasin kirjekuoren kiitollisin mielin. Siinä oli suuri 15 jenin summa. Minulla oli nyt 46 jeniä ja suuresti iloiten saavuin Mojin kaupunkiin."

"Laivan lähtöön oli noin tunti neljäkymmentä minuuttia. Kyuushuun saarelta oli tullut monia veljiä ja sisaria saattamaan minua. Juttelin heidän kanssaan. Hetken kuluttua saapui ystävänsä kanssa rouva Minagawa. Molemmat rouvat ojensivat minulle lähtölahjan sanoen: 'Ostakaa tällä matkan aikana vaikka jotain syötävää.' Kiitin ja avasin kirjekuoret hytissäni. Kummassakin oli kaksi jeniä."

"Elokuun 25. päivänä junan lähtiessä Boofun asemalta klo 8:42 olin saanut kymmeneltä henkilöltä 30 jeniä, Ogorin asemalla Isobelta 15 jeniä ja ennen laivan lähtöä kahdelta rouvalta molemmilta kaksi jeniä. Kaiken kaikkiaan olin saanut 49 jeniä. Kun siihen lisätään jeni, joka minulla oli entuudestaan, minulla oli nyt 50 jeniä. Täsmälleen edellisenä iltana maksamani summa 49 jeniä oli palautettu minulle laivan lähtöön mennessä. Laiva lipui ulos satamasta ja kyöneleet valuivat valtoimenaan silmistäni."

"Iloni ei niinkään johtunut niistä 50 jenistä vaan siitä, että olin saanut kokea 1. Mooseksen kirjan 22. luvun sanojen: 'Herra näkee, Herra huolehtii' toteutuvan omalla kohdallani. Jumala elää ja huolehtii meistä tänäänkin. En osannut kiinaa, minulla ei ollut maassa ystäviä. Mutta sain vakuutuksen siitä, että Jumala tulisi siunaamaan työni Kiinassa."

Jumala käytti voimakkaasti pastori Itoota Kiinassa ja sodan jälkeen Japanissa ja laajalti muuallakin maailmassa.

Mihin Sinä rakennat uskosi?

Rakennatko Sinä uskosi Jeesuksen Sanan ja sen kautta Hänen itsensä tuntemisen varaan, vai etsitkö Sinä niin kuin moni tämän päivän ihminen tekee kokemuksia ja merkkejä. Jos rakennat tunteittesi ja kokemustesi varaan, elät uskovana jatkuvassa vuoristoradassa. Välillä ylhäällä ja sitten taas oikein kunnolla nokka savessa. Usko tuo toki muassaan kokemuksia, mutta ne seuraavat uskoa eivätkä synnytä sitä. Usko syntyy ja kasvaa vain Jeesuksen Sanan vastaanottamisen kautta. Jeesus ei välttämättä tee niin kuin Sinä pyydät, vaan niin kuin on parasta Hänen ja Sinun välisen suhteen syntymisen ja syvenemisen kannalta. Anna Herran Sanan puhua paljon sydämellesi. Anna Herran puhua silloinkin, kun se tekee kipeää. Sillä Sanan miekka ei ole tarkoitettu vain toisten sydämiä vaan ennen kaikkea Sinun oman sydämesi paljastamiseksi ja parantamiseksi.

Muista myös, että uskossa elämiseksi ei ole mitään muuta mahdollisuutta kuin ottaa Sana sellaisenaan ja lyhentämättömänä vastaan. Heti kun Sinä katsot voivasi valikoida, mitkä Jeesuksen sanat kelpaavat Sinulle ja mitkä eivät, olet suolla ja suunnattomassa vaarassa. Olet noussut nimittäin Herran yläpuolelle. Vain Sanan alle taipuvat saavat nähdä, miten sanan lupaukset toteutuvat heidän elämässään.

Lähde liikkeelle Jeesuksen sanojen varassa ja saat nähdä, kuka ja millainen Hän on!

BETESDAN LAMMIKON SAIRAS 5:1-47

Vaikka edellä Johannes on kuvannut lähes pedanttisen tarkasti ajan kulua, luku 5 alkaa epämääräisellä ilmaisulla *"sen jälkeen"* eli "kaiken tämän jälkeen". Kysymys oli nyt Jeesuksen julkisen toiminnan ensimmäisen jakson viimeisestä rekisteröidystä tapahtumasta eli käynnistä Jerusalemissa juhlilla. Jeesus meni sinne, vaikka Hän olikin jo jättänyt Juudeassa alueen työn taakseen ihmisten epäuskon tähden. Tämän juhlan jälkeen alkoi Jeesuksen toiminnassa voimakkaan ja tietoisin julkisen julistustyön vaihe, jota kesti kaksi vuotta.

Luku kuvaa Johanneksen valikoiman neljännen tunnusteen ja sitä seuranneen väittelyn. Inhimillisesti katsoen se, että Jeesus paransi sapattina ramman, maksoi Hänelle hengen, sillä sitä ei koskaan Hänelle "annettu anteeksi".

Ramman parantaminen 5:1-9

Betesdan lammikon parantamisihmeen yksityiskohdat ovat meille tutut. Tunnusteko oli Jeesuksen spontaani teko. Hän suoritti sen kenenkään pyytämättä. Parannettu ei huutanut apua. Se kertoo paljon Jeesuksen tehtävästä, Hänen sydämensä laadusta ja päämäärästä, jota varten Hän tuli maailmaan.

Kulkiessaan Betesdan lammikkoa ympäröivien pylväskäytävien läpi Jeesus näki, tiesi ja toimi. *"Jeesus näki hänen makaavan siinä", "Jeesus tiesi hänen jo kauan aikaa sairastaneen"* ja Jeesus toimi. Hän puhui miehelle vain kolmesti, joka kerta lyhyin, terävin ja viiltävin lausein.

Kysymyksellä: *"Tahdotko tulla terveeksi?"* Jeesus ei tentannut miehen tahtoa tai päättäväisyyttä, vaan pelkästään hänen halukkuuttaan tulla terveeksi. Miehen vastaus oli protesti. *"Miksi kyselet minulta tällaisia?" "Herra, minulla ei ole ketään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi on kuohutettu."* Hänen vastauksensa sisälsi kysymyksen: *"Mitä mieltä on kysellä tällaista. Totta kai haluaisin tulla terveeksi, mutta minulla ei ole mitään mahdollisuuksia."* Mies oli menettänyt toivonsa.

Siihen tuli lyhyt ja terävä kolmiosainen käsky: *"Nouse, ota vuoteesi ja kävele."* Ensin nouse, tee sellaista, mihin et pysty, koska minä käsken sinua. Sitten ota vuoteesi, varmista se, ettet enää palaa tähän. Lopuksi kävele. Älä odota, että sinua enää kannetaan.

Sitten Jeesus poistui paikalta eikä mies tiennyt, kuka Hän oli. Myöhemmin samana päivänä Jeesus löysi miehen temppelistä. Mies ei ollut ollut temppelissä ainakaan 38 vuoteen. Hän oli ilmeisellä tavalla mennyt suoraan temppeliin ja Kristus sanoi hänelle siellä: *"Sinä olet tullut terveeksi. Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi jotakin pahempaa."*

Jeesuksen sanat osoittavat, että miehen halvaustila oli aiheutunut hänen syntinsä seurauksena. Rampuus oli ulkoinen osoitus ja seuraus hänen sisäisestä turmeluksestaan. Jeesuksen sanoihin *"älä enää tee syntiä"* sisältyi sama vapauttava ja uuteen elämään nostava voima kuin Hänen sanoihinsa *"nouse, ota vuoteesi ja kävele"*. Jeesus ei siis ajanut miestä mahdollottoman lain alle parannettuaan Hänet ensin fyysisesti, vaan kutsui Hänet oman sanansa voimalla uuteen elämään, jossa ei enää tarvitse jäädä synnin syyllisyyden eikä orjuuden valtaan.

LIITE 8: KIITOLLISUUS Joh. 5:1-14

Mies kierteessä

Lähdemme tänään Jerusalemiin, juhlahumun keskelle Betesdan lammikon äärellä makaavan keski-ikäen ylittäneen miehen matkaan. Jälleen sinä aamuna hänen mieleensä palautuivat tuon hirvittävän illan tapahtumat. Siitä oli kulunut nyt jo 38 vuotta.

Kaikki oli alkanut siitä, kun hänen mielestään hänen velipuoltaan aina suosittiin ja hän jäi joka asiassa sivuun, vaikka oli sentään vanhempi kuin veljensä. Veli pärjäsikin synagogakoulussa paremmin kuin hän, niin ajoipa lopulta hänen ohitse. Kateus ja hyläytyksi tulemisen tuska kivettyivät vihaksi ja katkeruudeksi. Mitä enemmän hän kateuttaa ja kiukkuaan purki, sitä kauemmaksi lähimmät hänestä etääntyivät. Muuri heidän välilleen kohosi lopulta ylitsepääsemättömäksi. Katkeruus vei lopulta syvään masennukseen. Vihan ja masennuksen kierteen päässä oli epätoivo.

Ei hän oikeastaan sitä ollut tarkoittanut. Mutta silmittömän epätoivon, vihan ja katkeruuden puuskassa hän menetti todellisuuden tajunsa. Hän oli juossut jyrkänteen reunalle ja hypännyt alas. Hänen tunteittensa myrskyn keskellä oli ollut inhottavaa koston iloa. Nyt velipuoli, isä ja äitipuoli saisivat mitä heille kuului, koska eivät olleet häntä koskaan rakastaneet. Mutta seuraavana päivänä hän oli herännyt omassa kodissaan. Tuskallinen todellisuus oli valjennut hänelle. Hän oli yhä elossa, mutta jalat olivat halvaantuneet.

Kovettunut sydän

Kaikki tuo oli jättänyt häneen syvän sisäisen kovuuden. Hän oli jäänyt henkiin, mutta ongelmat olivat entiset ja vielä pahemmat. Niin ja hänen liikuntakyvyttömyytensä oli pohjimmiltaan veljen ja vanhempien syy. Vanhemmat olivat jo ajat sitten kuolleet. Veli oli kyllä huolehtinut hänestä. Veli toi hänet aamuisin Betesdan lammikolle. Siellä moni tunsikin hänet ulkonäöltä ja almujakin hän sai runsaasti. Leipää oli kyllä riittänyt.

Pohjaton yksinäisyys

Mutta yhtään ystävää hänellä ei ollut. Monikin oli häntä lähestynyt, mutta jotenkin he kaikki olivat kaikonneet, kun hän oli kertonut heille tarinaansa ja kertonut, miten hirveän väärin häntä oli koko lapsuuden ja nuoruuden kohdeltu. Ihmiset eivät näyttäneet kestävänsä hänen puheitaan. Toisaalta he antoivat kyllä yleensä vähän reilumman almun, kun hän kertoi nuo menneet asiat ties kuinka monenteen kertaan. Oikeastaan hän itsekin oli alkanut uskoa kaikki ne liioittelut, jotka hän oli surulliseen tarinaansa liittänyt.

Toisista sairaistakaan ei ollut löytynyt yhtään todellista ystävää. Kaikilla heillä oli se oma tarinansa eikä heillä näyttänyt riittävän mielenkiintoa toisilleen yhtä vähän, kuin hänkään jaksoi muita ajatella. Omissa asioissa oli ihan tarpeeksi.

Ihmeiden odotus ja pettymykset

Oli hän nähnyt, miten vesi Betesdan lammikossa oli alkanut kuohua ja sen sekaan ensimmäiseksi ehtineissä oli tapahtunut merkillistä paranemista. Mutta ryntäys oli aivan valtava eikä hänellä ollut mitään mahdollisuuksia. Häntä ei kukaan tullut auttamaan. Hän oli kyllä jo tottunut kaikkeen tähän. Elämä oli opettanut hänelle kovuutta ja katkeruutta. Ja yksinäisyydessä tämän sairaitten ihmisjoukon keskellä oli kait jotain suojaavaakin. Päivät seurasivat toisiaan. Elämä ei nyt ollut antanut hänelle tämän enempää. Mutta toisaalta se ei liioin vaatinut mahdottomia tällaiselta rammalta. Tulevaisuutta ei ollut, vain nuo katkerat menneen muistot.

Uusi päivä

Uusi päivä oli nyt joka tapauksessa alkanut. Nyt olisi kaiketi myös hyvätuloinen päivä, sillä kansaa oli paljon liikkeellä. Olihan jälleen Jerusalemin juhla-aika. Jotain erikoista oli ilmapiirissä. Muutakin kuin vain juhla-ajan temppelilaulu, joka kuului pylväskäytävään asti, vaikka hän ei rampana ollut temppelissä voinutkaan sen surullisen päivän jälkeen kertaakaan käydä. Jotenkin ihmismassoissa oli jotain jännittyneisyyttä ja ristiriitoja. Mutta ei hän saanut selvää, mistä oli kysymys. Kukaan ei vaivautunut hänelle kertomaan.

Tuntematon Mies

Mutta sitten se tapahtui. Pylväskäytävän reunalle ilmestyy hänelle tuntematon mies. Mies tähyili sairaiden suurta joukkoa, mutta kiinnitti lopulta katseensa häneen, puikkelehti makuumattojensa päällä makaavien sairaiden välistä ja lähestyi suoraan häntä. Miehen olemuksessa ja kasvoissa oli jotain sellaista syvyyttä, puhtautta ja rakkautta, jollaista hän ei ollut nähnyt kenessäkään toisessa. Mies pysähtyi ja alkoi puhua. Mies näytti tietävän aivan kaiken hänen sairaudestaan ennen, kuin hän ehti edes aloittaa tavanomaista selostustaan. Miten se oli mahdollista? Merkillinen mies!

Tahdotko tulla terveeksi?

Esittelemättä itseään sen tarkemmin Mies teki suoran, lähes läpitunkevan kysymyksen: "*Tahdotko tulla terveeksi?*"

Tuo merkillisellä rakkaudella esitetty kysymys kosketti jotain hyvin syvällä hänen sisimmässään. Ei hän ollut enää vuosiin, niin oikeastaan vuosikymmeniin ajatellutkaan, että hän voisi tulla terveeksi. Kyllä hän oli aluksi katunut tekoaan ja oli toivonut, että jalkoihin olisi kasvanut tunto takaisin.

Apua ei kuitenkaan tullut. Kun paranemisen toivo oli mennyt oli ollut jotenkin helpompaa kun sai aina syyttää vammaisuudestaan toisia. Ja mitä enemmän hän syytti muita, sitä vähemmän hän enää oikeastaan halusikaan parantua. Jotenkin koko hänen sisintään koossapitäväksi asiaksi oli muodostunut hänen vammansa. Ei se ollut hänen syytään. Häntähän ei oltu rakastettu.

Mitä, jos hän sittenkin olisi parantunut? Mistä hän sitten voisi puhua? Eihän hän ollut tehnyt edes koskaan työtä? Mistä hän sitten saisi elantonsa?

Kuitenkin jokin sisimmässä huusi kaiken aikaa: "Asiat voisivat olla aivan toisin?" Mutta eihän hänellä ollut mitään mahdollisuutta parantua? Tai vaikka noita ihmeitä tapahtuikin silloin tällöin - hänkin oli kyllä sellaisen nähnyt, eihän kukaan kuitenkaan auttaisi häntä. Kaikki olivat niin hirvittävän itsekkäitä, vaikka olivatkin kohtalotovereita. Ei noita muita ainakaan kärsimys ollut mihinkään jalostanut. Sitä paitsi olihan hän yrittänyt raahautua lammelle jo vaikka, kuinka monta kertaa, mutta aina liian myöhään. "Herra, minulla ei ole ketään, joka auttaisi minut altaaseen, kun vesi kuohahtaa. Aina kun yritän sinne, joku toinen ehtii ennen minua."

Mies murtaa valheen

Jokin hänen omassa vastauksessaan iljetti häntä. Tämän Miehen läheisyydessä oli hirveän vaikea kertoa vain osatotuutta. Olisiko sittenkin ollut niin, että hänen oma vihansa ja katkeruutensa olivat syy siihen, ettei kukaan halunnut tai kyennyt häntä enää lähestymään saati sitten auttamaan. Eikö hän itse aina lopulta torjunut kaikkien aidonkin myötätunnon pois.

Vastauksellaan hän jälleen kerran nousi puolustautumaan, mutta tällä kertaa tuon toisen Miehen asenne aivan kuin riisui hänet aseista. Kyllä jokin tuossa kovassa sydämessä huusi, niin oli huutanut jo 38 vuotta: "Voisinko vielä parantua, voisinko aloittaa kokonaan alusta, voisinko saada sydämeeni avun. Jospa löytyisi se, joka kykenisi rakkaudellaan minun kivikovan sydämeni vielä sulattamaan?"

Miten tämä Mies saikaan hänen sydämensä väräjämään! Miten tuo sisäinen kaipaus syöksykään niin valtavalla voimalla esiin. Hänhän oli jo ajat sitten kuvitellut, että tuo kaikki oli kuollut hänen sisimmässään. Kuka oli tuo Mies, joka sai yhdellä sanallaan hänen sydämeensä syttymään sen toivon, jonka hän luuli kokonaan jo kuolleen.

Sydän alkoi huutaa: "Verukkeeni on valhetta, älä kuule sitä, vaikka sen sanonkin. Voi, jospa joku auttaisi, voi jospa Sinä auttaisit." Näitä tuntojaan hän ei sanoiksi asti saanut, mutta vastoin hänen kyynisiä ja katkeria sanojaan, hänen sisimpänsä itki ja huusi: "Auta!" Vaikka toisaalta toivottomuus hyökkäsi vastaan.

Väkevä sana

Jotenkin tuo Mies näytti näkevän hänen sisimpäänsä asti. Hänen suustaan lähtivät merkilliset sanat: "Nouse, ota vuoteesi ja kävele." Ellei hän olisi samalla silmänräpäyksellä tuntenut, miten hänen jalkoihinsa palasi tunto ja miten ne alkoivat totella häntä, hän olisi varmasti alkanut syyttää tuota miestä kärsivien pilkkaamisesta, mutta nyt kaikki on toisin. Tuolla miehellä oli merkillinen valta. Miehen sanaa totteli jokainen hänen solunsa ja hermonsä. Miehen sana paransi silmänräpäyksen sisällä koko hänen ruumiinsa.

Miehen käskyyn sisältyi kolme osaa, joiden sisällön hän ymmärsi hyvin: "Nouse, tee sellaista, mihin et kykene, koska Minä käsken Sinun tehdä niin!", "Ota vuoteesi! Huolehdi siitä, että et enää palaa tähän paikkaan ja siihen mitä se on Sinun elämässäsi merkinnyt!" Ja lopulta kolmas käsky: "Kävele, älä enää odota, että Sinua kannettaisiin, käytä sitä terveyttä, jonka Sinulle annan!"

Kuka oli tuo Parantaja?

Kuin merkillinen magneetti tuon Miehen sanat nostivat hänet ylös, hän aivan hypähti ylös, kun hän huomasi parantuneensa. Kun hän ihmetteli tuon Miehen sanojen voimaa, jotka eivät olleet vain parantaneet hänen ruumistaan, vaan myös antaneet hänelle uuden elämän halun ja toivon, Mies katosi yhtä nopeasti väkijoukkoon, kuin oli sen keskeltä ilmaantunutkin. "Kuka tuo Mies oli? En ehtinyt edes kiittää Häntä? Hän käski ottaa vuodevaatteeni. Mutta mihin minä oikein kävelisin?" Hän mietiskeli. Totta hän voisi mennä heti velipuolensa luo ja kertoa, mitä oli tapahtunut. Mutta sillä hetkellä hänen sisimpäänsä löi uusi levottomuuden aihe.

Uusi levottomuus ja tuska

Miten hänen tulisi nyt suhtautua tuohon veljeensä? Hän oli nyt terve. Hänellä ei olisi enää mitään perustetta vihalleen ja katkeruudelleen, joka oli nämä pitkät vuodet pitänyt häntä orjuudessa. Itsehän hän oli hypännyt. Ei se sittenkään ollut veljen eikä vanhempien syy. Hänen kateutensa ja katkeruutensa oli ollut kaiken syy.

Hänen sydämensä oli pakahtua tuskasta, kun ensi kertaa vuosiin, tämä merkillisen Miehen aiheuttama ihme oli murtanut hänen ylpeytensä ja puolustusjärjestelmänsä. Pitäisikö hänen pyytää anteeksi? Mutta eikö hän ollut kaikkein eniten vihannut Jumalaa, joka oli tehnyt hänestä sellaisen, heikompihaisen kuin muut.

Hänen ilonsa sekoittui sisimmästä tulivuoren voimalla syöksyvään syyllisyyteen ja häpeään. Mistä hän saisi avun tähän hätäänsä, joka tuntui nyt jopa vielä pahemmalta kuin koko tuo vammaisuuden tuska noina pitkinä vuosina. Onneksi hän tiesi, että liiton Jumala oli valmistanut temppelein ja uhrin juuri syyllisille tieksi takaisin Jumalan yhteyteen ja anteeksiantamukseen. Hän suuntasi askeleensa kohti temppeleä.

Keskeyty

Mutta ennen kuin hän oli ottanut montakaan askelta temppelein suuntaan, hänet pysäytti joukko kiihdyksissä olevia ihmisiä. Hän tunsi heistä useita entuudestaan Hän oli saanut heiltä monesti runsaatkin almut. He kaikki olivat kuulleet myös hänen tarinansa, jotkut jopa lukuisia kertoja vuosien mittaan. Noilta uskonnollisimmilta hän oli saanut jopa enemmän almuja kuin muilta.

Mutta nyt he eivät näyttäneet yhtään iloitsevan siitä, että näkivät hänen kävelevän. Sen sijaan he sättivät häntä, siitä että hän kantoi petivaatteita sapattina, lepopäivänä. Eihän sapattina saanut Jumalan lain mukaan tehdä työtä. Hän itse ei ollut mielestään tehnyt mitään väärää varsinkin, kun hän kantoi vuodettaan pois muiden tieltä ja vielä tuon merkillisen Parantajän käskystä. Toisaalta häntä harmitti, ettei hän tullut ottaneeksi selvää siitä, kuka tuo Parantaja oikein oli. Hän ei kyennyt antamaan noille kiihtyneille tyydyttävää vastausta. Jotenkin tuntui, että he olivat sokeita, kun eivät nähneet sitä ihmettä, joka hänelle oli tapahtunut.

Sokea näkeväksi

Tämä välikohtaus sai kuitenkin hänen oman sydämensä entistä enemmän sekaisin. Noitten kiihtyneiden ihmisten sokeus jotenkin muistutti häntä itseään siitä sokeudesta, jolla hän oli syyttänyt vanhempiaan ja veljeään, siitä kaikesta, minkä hän itse oli pohjimmiltaan aiheuttanut. "Voisiko olla mahdollista, että minäkin olin noin sokea?" Kiire päästä temppeliin saamaan anteeksiantamus uhriveren vuodatuksen kautta yltyi hänen sisimmässään.

Temppeliin

Vuosiin hän oli nyt temppeleissä suuren juhkakansan keskellä. Ensi kertaa vuosiin hänen sisimmästään puristui myös rukous: "Jumala, armahda minua syntistä ihmistä!" Vaikka hän iloitsikin paranemisen ihmeestä, hän ei saanut kasvojaan nostetuksi ylös. Niin musertavana hän koki oman syntisyytensä.

Juuri kun hän oli kääntymässä palatakseen, tuo merkillinen Parantaja ilmestyikin hänen eteensä. Ei hän itse olisi osannut etsiä Parantajaa mistään, mutta siinä Hän taas seiso. Parantaja oli löytänyt hänet jo toistamiseen. Parantaja ei ollut missään vaiheessa kysellyt hänen uskoaan, vaan oli tehnyt ihmeensä aivan omasta aloitteestaan ja ilmeisestä rakkaudestaan. Nyt hän sai vihdoin selville, kuka tämä Parantaja oli. Hän oli Jeesus Nasaretista, Mies josta kaupungissa kiisteltiin.

Älä enää syntiä tee

Näytti jälleen siltä, että tämä Jeesus tiesi ja tunsi kaiken, mitä hänen sydämessään liikkui ennen kuin hän ehti edes esittämään kysymyksiään tai hätäänsä. Jeesus sanoi: "Sinä olet nyt terve. Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi jotakin pahempaa." Jeesus siis tiesi ja tajusi, miten hänen vammaisuutensa oli ollut hirvittävä siteillä liitetty hänen syntiinsä ja syyllisyyteensä.

Jeesus oli antanut hänelle ruumiin terveyden väkevällä sanallaan. Mutta nyt Jeesus antoi hänelle yhtä väkevän sanan: "*Älä enää tee syntiä!*" Hän tunsi, miten hänen sydämensä vapautui. Syyllisyyden taakka vieri pois. Hän saisi tuon Jeesuksen sanan voimalla lähteä elämään, jossa ei enää tarvitse jäädä synnin orjaksi, ei tarvitse jäädä katkeruuden, vihan eikä kateuden vangiksi. Tuon sanan voimalla hän voisi kävellä hengellisesti niin kuin Jeesuksen edellisen sanan varassa ruumiillisesti.

Miten Jeesus näkikään hänen sydämensä. Sittenkään noissa 38 vuodessa pahinta ei ollut ollut vammaisuus. Pahinta oli ollut oma synti ja se jäytävä syyllisyys, jota hän oli vihallaan ja katkeruudellaan yrittänyt torjua. Mikä olisikaan ollut kaiken sen loppu. Ei mikään muu kuin iankaikkinen kadotus, pyhä tuomio Jumalan edessä. Kyllä hän sen nyt tajusi, kun Jeesuksen sanat olivat avanneet hänen silmänsä.

Vapaa mies

Synti, synti, se oli kaiken aikaa ollut hänen orjaisäntänsä. Nyt hän oli vapaa. Jeesuksen sanan voimalla vapaus myös säilyisi. Silti oli varottava entisten syntien verkkoon palaamista. Oli lähdettävä pyytämään anteeksi velipuolelta ja aika monelta muultakin. Matkalla hän halusi käydä myös kertomassa noille äsken häntä syyttäneille, että Jeesus oli parantanut hänet ja vapauttanut hänet synnin kahleista.

Jeesus ei lepää

Jeesuksella oli myös vastaus heidän syytöksiinsä sapatin rikkomisesta. Jumala lepäsi kyllä seitsemäntenä päivänä luomisteoistaan ja asetti ihmisellekin lepopäivän pyhitettäväksi Hänen yhteydessään. Mutta syntiinlankeemuksen jälkeen Jumalalla ei voinut olla mitään lepopäiviä siihen asti, kunnes kaikki synnin syyllisyys ja tuho ihmiselämässä olisi saatu poistetuksi.

Jeesus on sama tänään

"Minun Isäni tekee yhä työtä, ja niin teen myös minä." Ihmisten pelastaminen synnin syyllisyydestä ja synnin kaikista seurauksista valmistettiin Golgatan ristillä Jeesuksen tuskissa ja Hänen voitollaan ylösnousemuksen aamuna. Nyt Pyhä Henki soveltaa Jeesuksen vapauttavan sanan kautta Jeesuksen tekoja ihmissydämiin. Jeesuksen sana vapauttaa synnin syyllisyydestä, vie uuteen elämään, vapauttaa kadotustuomiosta.

Jeesuksen ylösnousemusvoima vaikuttaa uudestisyntymän ihmeen ja parantaa viime kädessä kaikki sairaudet ja tuhoaa kuoleman vallan, kun ihmiset saavat uuden ylösnousemusruumiin Jeesuksen kirkkauden ilmestymisen suurena päivänä. Tästä lopullisesta voitosta kertovat myös ne ruumiilliset parantumisihmeet, joita Herra tekee jo täällä ajassa, vaikka ne ovatkin vasta ajallisia ihmeitä. Uudestisyntymä, vapaus synnin syyllisyydestä ja tuomiosta, uuden elämän saaminen Kristuksessa on hengellinen ihme, joka on iankaikkinen vaikutukseltaan. Lopulta tulee se täydellinen päivä, jona Jumalan pelastavakin työ on päätöksessä. Siitä alkaa iankaikkinen lepo ja riemu.

Herra tulee sanan kautta luoksesi

Tänään Herra kutsuu syntien halvauttamia. Herra tulee Sinun luoksesi ja antaa sanansa. Anna sen tunkea sisimpääsi, avata silmäsi ja puhdistaa sydämesi synnistä ja vapauttaa sinut uuteen elämään.

Sinua, joka jo tunnet Herran sanan vapauttavan voiman, Jeesus kutsuu vaeltamaan niin, että et anna itseäsi uudelleen orjuuden ikeeseen. Herran puhdistava ja parantava sana kykenee pitämään sinut tiellä, joka vie iankaikkiseen kirkkauteen. Kun noudatat sitä, saat kokea sen voiman.

Sille joka vielä työntää Herran sanan tuonnemmas, vaikka se onkin omassa tunnossa kuulunut, Herra sanoo: *"Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi jotakin pahempaa."*

Väittely 5:10-47

Tunnusteen merkitys ilmenee väittelystä, jonka se nostatti. Vastakkainasettelu keskittyi aluksi kysymykseen sapatista mutta kärjistyi entisestään, kun Jeesus esitti väitteensä siitä, kuka Hän on.

Hallitusmiehet näkivät parannetun kantavan vuodettaan sapattina ja teknisesti ottaen laki oli heidän puolellaan, kun he tuomitsivat miehen. Mutta meitä hämmästyttää heidän reaktionsa, koska hallitusmiesten täytyi tuntea mies, sillä olisi ollut uskomatonta, jos he eivät olisi tätä jo 38 vuotta kerjuulla elänyttä miestä tunteneet. He eivät siis kyenneet näkemään miestä, joka oli parannettu. He näkivät vain sapatin rikkomisen.

Miehen vastaus kuului: *"Se, joka teki minut terveeksi, sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja kävele'."* Hän yritti saada heidät näkemään se, että hänet oli parannettu. Mutta he eivät huomioineet tätä tosiasiaa millään tavalla. Sapatti oli kaikki, paranemishme ei ollut mitään. Näillä miehillä on edelleen seuraajansa tänään. On tragedia, että ihminen voi olla aivan sokea suurille hengellisille ja moraalisisille voitoille. "He siivilöivät hyttysen, mutta nielivät kamelin".

Vastaus parannetulle

Jeesus antoi heille kaksiosaisen vastauksen. Ensin hän vastasi parannetulle miehelle osoittamalla, mikä merkitys parantamisella oli hänen siveelliseen elämäänsä: *"Älä enää tee syntiä, ettei sinulle tapahtuisi jotakin pahempaa."* Jeesus antoi miehen ymmärtää, että Hän oli kiinnostuneempi miehen hengellisestä elämästä kuin paranemisesta. Parantuminen oli annettu, jotta hänen elämänsä voisi muuttua ja jotta hän ei enää jatkaisi synnin tekemistä.

Vastaus arvostelijoille

Sitten Jeesus vastasi arvostelijoilleen: *"Minun Isäni tekee yhä työtä, ja niin teen myös minä."* Tällä Jeesus osoitti tunnusteen uskonnollisen merkityksen. Siveellinen merkitys ilmoitettiin miehelle, jota synti oli sitonut. Parantuminen oli uutta, oikeaa elämää varten. Hengellinen merkitys kerrottiin taas miehille, joiden tehtävänä olisi ollut vastata uskonnosta. Jeesus osoitti näille miehille, millainen on Jumala.

Vuodettaan sapattina kantava mies oli merkki siitä, että Jumala ei voi levätä inhimillisen tuskan ja kärsimyksen keskellä, vaikka se johtuisikin synnistä. Luomisteoistaan Jumala lepäsi, mutta työssään synnin keskelle vajonneiden ihmisten pelastamiseksi Jumalalla ei ole mitään lepopäivää ennen tuomion päivää. Ihmiskunta keskeytti Jumalan levon, kun se lankesi syntiin ja omalla synnillään halki vuosisatojen ja tuhansien on vetänyt ylleen tuskaa, surkeutta, ahdistusta ja hävitystä. Jumala ei voi leväten katsella tätä. Siksi Isä tekee työtä ja Jeesus. Juuri tämän parantavan ja pelastavan työn oli parannettu mies saanut osakseen. Mies oli tehnyt syntiä ja kokenut sen seurauksena jatkuvaa surkeutta. Mutta Jumala oli hänen perässään. Jumala ei voi levätä niin kauan kuin ihminen kärsii.

Kolmesti vahvistettu väite

Sitten väittely siirtyi toiseen entistä kiivaampaan vaiheeseen. Hallitusmiehet olivat älykkäitä. He ymmärsivät, mitä Jeesus tarkoitti. Jeesus väitti olevansa Jumalan kanssa tasavertainen puhuttelemalla Häntä Isäkseen. Tässä he olivat ymmärtäneet täysin oikein. Myöhemmin Jeesus sanoi: *"Minä ja Isä olemme yhtä."* He ymmärsivät Jeesuksen väitteen ja hylkäsivät sen.

Jakeissa 19-29 Jeesus kolmeen kertaan vahvistaa väitteensä todeksi käyttämällä kolmesti painokasta muoto "totisesti, totisesti minä sanon teille":

"Poika ei voi itsestään tehdä mitään ... Isä rakastaa Poikaa ... Isä ... on antanut kaiken tuomion Pojalle, että kaikki kunnioittaisivat Poikaa niin kuin he kunnioittavat Isää."
Jeesus toistamalla toistaa sitä, että Isä ja Hän tekevät yhdessä työtä.

Jeesus toistaa sanat *"totisesti, totisesti minä sanon teille"* (24) korostaessaan sitä, että Hänen toimintansa perustuu siihen, että Isä on lähettänyt Hänet. Se, joka uskoo Jeesuksen sanat, ei usko vain Häneen vaan myös Hänen Lähettäjäänsä. Joka niin tekee, saa iankaikkisen elämän. *"Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on siirtynyt kuolemasta elämään."*

Kolmannen kerran sanat *"totisesti, totisesti minä sanon teille"* (25) toistuvat Jeesuksen osoittaessa, miten Hän tulee herättämään kuolleet ja tuomitsemaan ne yhdessä Isän kanssa: *"Aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, saavat elää. Kuten Isällä on elämä itsessään, hän on antanut elämän myös Pojalle, niin että hänelläkin on elämä itsessään. Isä on antanut hänelle vallan tuomita, koska hän on Ihmisen Poika."*

Todisteet

Jakeissa 30-37 Jeesus puhuu todisteista, jotka osoittavat Hänen väitteensä tosiksi. Jeesus olisi voinut vedota itseensä totuuden mittana, mutta Hän ei sitä tee. Sen sijaan Hän toteaa: *"On toinen, joka todistaa minusta, ja minä tiedän, että hänen todistuksensa minusta on pätevä."* Tällä Hän ei kuitenkaan viitannut Johannes Kastajaan, joka oli kylläkin todistanut totuudesta. Vaikka Johanneksen todistus oli sinänsä totta ja oikeaa, se ei siittänyt Jeesuksen väitteiden totuudellisuuden todisteeksi.

Jeesuksen sanojen todiste oli niissä teoissa, jotka Isä Hänen kauttaan teki kaikkien havaittavalla tavalla: *"Ne teot, mitkä Isä on antanut täytettäväkseni, ja mitkä minä teen, todistavat, että Isä on lähettänyt minut."* Jeesuksen teot olivat Isän todistetta Hänestä. Ramman parantaminen, moraalinen puhdistaminen niin, että hän pääsi temppeliin ylistämään Jumala, oli Isän todistetta siitä, että Jeesuksen väitteet tasavertaisuudesta Isän kanssa olivat totta.

Totuus arvostelijoista

Jakeissa 38-47 Jeesus kääntyy arvostelijoitaan vastaan ja osoittaa terävästi, millainen on heidän tilansa. Jeesuksen sanoista kuvastuu se pyhä viha, jota Hän tuntee uskonnollisia johtajia kohtaan, jotka eivät ihmeen keskellä näe mitään muuta kuin rituaalien teknisten yksityiskohtien rikkomista:

"Te ette ole koskaan kuulleet hänen ääntään ettekä nähneet hänen muotoaan". He eivät tunteneet Jumalaa. *"Teillä ei ole hänen sanaansa teissä pysyvänä. Te ette näet usko häntä, jonka Isä on lähettänyt."*

Te pidätte minua jumalanpilkkajaksi, kun väitän, että Isä ja Minä olemme yhtä. Mutta te ette ole koskaan tunteneet Jumalaa, ette ole koskaan kuulleet Hänen ääntään ettekä nähneet Hänen muotoaan. Juuri siksi te ette tunne Minua.

Kirjoitusten tehtävä

Järkyttävää näiden miesten pimeydessä oli se, että he tutkivat innokkaasti kirjoituksia, Vanhaa testamenttia. Heidän tavoitteensakin oli oikea, kun he halusivat löytää iankaikkisen elämän. Mutta koska heillä oli väärä käsitys kirjoitusten luonteesta. He ajattelivat, että kirjoitukset sellaisenaan takaisivat heille iankaikkisen elämän. Mutta siinä he olivat väärässä. Kirjoituksia voidaan tutkia ilman että koskaan tullaan tuntemaan elämää. *"Te tutkitte kirjoituksia, koska teillä mielestänne on niissä ikuinen elämä, ja nehan juuri todistavat minusta. Te ette tahdo tulla minun luokseni, että saisitte elämän."* Kirjoitusten tarkoitus on viedä ihminen Kristuksen

luo. Jos ihminen on kuuliainen sanan valolle, se johtaa hänet Jeesuksen luo. Vain Jeesus antaa elämän, eivät kirjoitukset sellaisenaan.

Kirjoitusten hallitseminen yhdessä inhimillisen ylpeyden ja kunnianhimon suosimisen kanssa on järkyttävä yhdistelmä: *"Ihmisiltä minä en ota vastaan kunniaa. Minä tunnen teidät, ettei teillä ole Jumalan rakkautta itsessänne."* Jos kirjoitettu sana olisi saanut vaikuttaa kuulijoissa, sen seurauksena olisi ollut rakkaus, levottomuus kärsivien tähden, levottomuus, joka panee liikkeelle tekemään pelastavaa työtä. Mutta nyt heitä kiinnostoi vain rituaalien noudattamisen puhtaus ja ihmisten suosio.

"Minä olen tullut Isäni nimessä, ettekä te ota minua vastaan. Jos toinen tulee omassa nimessään, hänet te otatte vastaan. Kuinka te voisitte uskoa, te, jotka otatte vastaan kunniaa toinen toiseltanne, ettekä etsi sitä kunniaa, mikä tulee häneltä, joka yksin on Jumala?"

Lopuksi Jeesus osoittaa, että Mooseksen ja koko Vanhan testamentin arvovalta perustuu Jeesukseen. Mooseksen sanan oikea tutkiminen ja vastaanottaminen johtaa väistämättä Kristuksen luo. Ellei Moosesta oteta todesta, ei Jeesustakaan uskota:

"Älkää luulko, että minä syytän teitä Isän luona. Teillä on syyttäjäni, Mooses, johon te panette toivonne. Jos te uskoisitte Moosesta, te uskoisitte minua, sillä minusta hän on kirjoittanut.

Mutta jos te ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka te uskoisitte minun sanojani?"

Kysymyksiä:

1. Millainen oli Betesdan sairaan tila? (5)
2. Mitä Jeesus kysyi mieheltä? (6)
3. Mihin sairas asetti toivonsa? (7)
4. Millä tavalla Jeesus paransi miehen? (8-9)
5. Miten ympäristön ihmiset näkivät parannetun? (10-12)
6. Miten ihmiset suhtautuivat Parantajaan, Jeesukseen? (16,18)
7. Mikä on pahempaa kuin sairaus? (14)

8. Mihin Jeesuksen toiminta perustui? (19-20)
9. Millaista Jeesuksen työ on sisällöltään? a) (21,25-26) b) (22,27)
10. Mikä on Jeesuksen työn tavoite? (23)
11. Miten ihminen voi saada iankaikkisen elämän? (24)
12. Milloin ylösnousemus tapahtuu? (28)
13. Millaisia erilaisia ylösnousemuksia on? (29)

14. Mitkä asiat todistavat Jeesuksesta? a) (33) b) (36) c) (37) d) (39,45-46)
15. Mihin uskon syntyminen perustuu? (34,47)
16. Millaisia uskon esteitä on? a) (38) b) (40) d) (44) e) (45)
17. Millaisia siunauksia usko tuottaa? a) (24) b) (40) c) (42)
18. Mitä usko on olemukseltaan? a) (24) b) (40) c) (43) d) (44)

LIITE 9:
JO VANHA VUOSI MENNYT ON
Joh. 5:17

Vanhan ja uuden taite

Uuden ja vanhan vuoden taitteessa joudumme jollain tavalla katsahtamaan menneisyyteen samalla kuin tähyämme mieli toiveita ja huolta täynnä tulevaisuuteen. Vuosi 1997 ei tuonut kaipaamaamme rauhaa maailmaan. Mitä vuosi on meidän henkilökohtaisessa elämässämme merkinnyt, sitä tämä ilta haastaa mietiskelemään.

Petolliset odotukset

Vuoden taitteeseen voi liittyä myös aimo annos itsepetosta. Joku voi antaa optimistisen luonteensa lentää ja ajatella, että uusi vuosi ei voi olla minulle ainakaan huonompi kuin kulunut. Ulkonaisessa suhteessa meillä ei ikävä kyllä ole mitään takeita siitä tänään. Joku taas voi yrittää uudenvuoden lupauksillaan pettää itseään ja ajatella, että uutena vuonna en tee ainakaan niitä samoja erehdyksiä kuin tänä vuonna. Aion päästä eroon ainakin jostain huonosta tavastani ja ensi vuonna vihdoinkin saan tehdyksi sen, mitä jo pitkään olen yrittänyt tai suunnitellut.

Joku on sanonut, että "tie kadotukseen on päällystetty hyvillä lupauksilla". On kovin mahdollista, että me jaksamme pitää omat päätöksemme vain hetken ajan. Parhailla lupauksillamme meistä voi tulla ehkä vain "kolmen päivän pyhimyksiä", niinkuin japanilainen sananlasku sanoisi. Sen jälkeen kaikki on taas ennallaan.

Joku taas voi ottaa uuteen vuoteen peruspessimistin asenteen. Asiat ovat menneet kuluneenakin vuonna huonosti, joten ne varmasti menevät vielä huonommin uutena vuonna. Parempi nähdä asiat mahdollisimman synkkinä niin eipähän sitten tule ainakaan pettymyksiä.

Kuka on tulevaisuutesi Herra?

Raamattu ei tue meidän perusteetonta toiveajatteluaamme, mutta ei liioin meidän väärää tulevaisuudenpelkoammekaan. Molempien suuri harha on siinä, että keskitymme itseemme, olosuhteisiimme ja ajan kuluun, emmekä siihen, mikä tekstimme mukaan on olennaista tulevaisuutemme suhteen.

Raamatun kysymyksenasettelu ei ole: "Mitä minulle ja meille ja kansallemme ja maailmalle tapahtuu?" vaan

"Kenen kanssa Sinä, me ja kansamme ja maailma on tekemisissä ja suhteessa alkavanakin vuonna? Kuka täällä päättää meidän asioistamme? Millaisessa suhteessa olemme tuohon suureen Päättäjään, jonka nimi on Jeesus. Tulevaisuuden avain on siinä, KENEN kanssa me kuljemme tänään ja huomenna. KUKA täällä tekee tänään työtään?"

Isän ja Jeesuksen työ

Tekstissämme Jeesus lupaa: "Minun Isäni tekee työtään taukoamatta, ja niin teen myös minä."

Jeesus oli juuri edellä parantanut 38 vuotta rampana olleen sairaan. Jeesuksen käskyn mukaisesti mies oli kantanut makuualustansa läpi Jerusalemin ja mennyt sitten ensi kertaa 38 vuoteen temppeleihin kiittämään Jumalaa. Tämä tapahtui sapattina. Kirjanoppineet, jotka tunsivat kyllä miehen, eivät hengellisessä sokeudessaan nähneet hänelle tapahtunutta ihmettä. He näkivät vain sen, että vastoin sapattikäskyä, mies kantoi vuodettaan. Kun he nuhtelivat miestä, hän kertoi kantavansa vuodettaan kotiinsa, koska hänet parantanut oli niin käskenyt.

Jeesus jatkaa myös ruumiillista parantavaa työtään näinäkin päivinä. Siitä muistutuksena eräs ystävä Pohjanmaalta kertoi ennen kuin alettiin telttakokoussarjaa hänen kotinsa pihalla:

"Viime vuonna tästä ei olisi tullut yhtään mitään. En kyennyt juuri askelta ottamaan vakavan sydänsairauteni vuoksi. Leikkaukseen odotin vuoroa, mutta Herra teki ihmeensä. Vastasi rukouksiin ja paransi ilman leikkausta! Kiitos hänen nimelleen!"

38 vuotta sairastanut parannetaan

Mutta Jeesuksen työ ei rajoittunut eikä rajoitu ruumiin parantamiseen. Temppeleissä Jeesus tapasi parannetun miehen uudelleen ja tarttui miehen syvimpään ongelmaan eli siihen syyhyn, jonka vuoksi mies oli sairastanut 38 vuotta:

"Sinä olet nyt terve. Älä enää tee syntiä, ettei sinulle kävisi entistä pahemmin."

Mies oli terve. Jeesus oli antanut rammalle mahdolloman käskyn nousta ja kuuliaisuus käskylle tuli Jeesuksen ihmeen kautta mahdolliseksi. Nyt Jeesus osoitti miehelle, että synti oli ollut hänen rampuutensa taustalla, mutta olemalla kuuliainen Jeesuksen uudelle mahdollomalle käskylle: "Älä enää syntiä tee!" hän sai myös voiman uuteen elämään. Syntiin palaavalle taas tulisi tapahtumaan vielä kauheampaa kuin 38 vuotta sairautta. Ero Jumalasta, ero elämän lähteestä.

Isän ja Jeesuksen jatkuva työ

Sapatti on muistutus siitä, miten Jumala oli saanut luomistyönsä täysin valmiiksi ja lepäsi töistään. Mutta Jumalan lepo päättyi siihen, että ihminen lankesi syntiin ja lähti omille surkeille teilleen. Jumalan rakkaus ei voinut siksi enää levätä. Jumala lähti liikkeelle ja tekee yhä tänään oman Poikansa Jeesuksen kanssa työtä, jossa Hänellä ei ole mitään sapatin lepoa. Jumalan työn tavoitteena on kutsua ja vetää kansoja, heimoja ja yksilöitä Jeesuksen Golgatan verellä valmistamaan pelastukseen ja elämään Isän yhteydessä.

Jeesus kuvaa tätä työtään, jota Hän Isän kanssa yhä jatkaa tekstimme jälkeen seuraavasti:

"Niin kuin Isä herättää kuolleet ja antaa heille elämän, niin antaa myös Poika elämän kenelle tahtoo." Jumala tekee työtä herättääkseen hengellisesti kuolleita suomalaisia uuteen elämään.

"Isä itse ei tuomitse ketään, vaan hän on antanut kaiken tuomiovallan Pojalle, jotta kaikki kunnioittaisivat Poikaa niin kuin he kunnioittavat Isää."

Jeesus tekee työtä elävien tuomarina. Hän herättää ihmisten omiatuntoja, että he tajuaisivat oman tilansa ja kääntyisivät Vapahtajan puoleen.

"Totisesti, totisesti: se, joka kuulee minun sanani ja uskoo minun lähettäjäni, on saanut ikuisen elämän. Hän ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on jo siirtynyt kuolemasta elämään."

Jeesus herättää uskon, jonka kautta Jumalan elämä virtaa armahdetun sydämeen.

"Tulee aika, jolloin kaikki, jotka lepäävät haudoissaan, kuulevat hänen äänensä. He nousevat haudoistaan - hyvää tehneet elämän ylösnousemukseen, paha tehneet tuomion ylösnousemukseen."

Jeesuksen työ tulee päättymään siihen, että kuolleet herätetään ja tapahtuu lopullinen tuomio. Aika loppuu, iankaikkisuus alkaa.

Menneen vuoden johdatus

Herran työhön kuuluu myös se tapa, miten Hän pelastamiaan johtaa kohti lopullista päämäärää. Sitä voimme katsella aivan läheltä, omasta elämästämme. Niin myös menneestä vuodesta. Kun itse katsahdan menneeseen vuoteen, niin on pakko myöntää, että kahden lapseni sairauden, vaimon työttömyyden ja vamman ja oman tehtävän epävarmuuden vuoksi varsinkin alkuvuosi oli rankkaa aikaa, mutta loppuvuonna ilo ja kiitollisuus alkoivat taas tehdä pesää kotiimme. En ole osannut enkä jaksanut laatia mitään suunnitelmia kuluneelle vuodelle, mutta Jumala on kuljettanut päivästä päivään ja askel askeleelta eteenpäin. Kun näköaloja tulevasta ei ole, tiedän, että Herra näkee ja on luvannut johdattaa.

Joka askeleelle johdatusta

Lopullinen taivaallinen päämäärä on tiedossa, mutta matkareitti ja sen kulkemiseen tarvittavat askeleet on ollut pakko ottaa yksi kerrallaan ja koko aika kysellen Herralta, mihin suuntaan seuraava askel. Tähän epäselvyyteen on sisältynyt kuitenkin siunaus. Isä ja Poika tekevät alinomaa, kaiken aikaa työtään, myös johdattavaa työtään. Ilman Jeesusta ei Hänen omansa voi tehdä mitään. Mitä useammin joudut kysymään Herran mieltä valinnoissasi, sitä läheisemmin saat oppia tuntemaan Hänen totuutensa ja rakkautensa.

Ristin tie

Jumalan suunnitelmissa kulkeminen ei välttämättä merkitse helppoa tietä. Herran tahdon toteutuminen elämässämme voi tehdä kipeää silloinkin, kun tiedän, että Hän tekee elämässäni vain parasta. Herra lupaa, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumala on tielleen kutsunut ja jotka rakastavat Jumalaa. Tämä lupaus ei tarkoita sitä, että kaikki asiat maan päällä tapahtuisivat ihmisille lopulta parhaaksi. Ihmisen synty ja sen seuraukset ovat todellisuutta. Tämä lupaus koskee vain niitä, jotka ovat ottaneet Jumalan kutsun vastaan ja päässeet osalliseksi Jeesuksen veressä anteeksiantamuksesta ja elämän yhteydestä taivaalliseen Isään ja siksi rakastavat myös Häntä. Herran armo on heidän elämässään niin suuri, että ahdistavimmatkin kokemukset ja suurimmatkin tuskat muodostuvat lopulta heidän elämässään siunauksiksi.

Herra lupaa, että *"tie Jumalan valtakuntaan kulkee monen ahdistuksen kautta"*. Se ei tarkoita sitä, että pelastuaksemme ja päästäksemme taivaaseen, meidän on kärsittävä paljon. Pelastumiseen ei tarvita muuta kuin se, että tunnustat ja hylkää syntisi ja turvaat Jeesuksen Golgatan sovitustyöhön. Saat silloin lahjana Jeesuksen ahdistusten tähden vapauden synnin syyllisyydestä, tuomiosta ja rangaistuksesta. Saat uuden ja iankaikkisen elämän, jonka yli kuolemalla ei ole mitään lopullista valtaa. Jeesus on ylösnousemuksellaan kukistanut kuoleman vallan.

Monen ahdistuksen kautta

Mutta kristityn tie lopulliseen kirkkauteen vie monen ahdistuksen kautta. Missään Herra ei ole luvannut seuraajilleen helppoa tietä. Hän on luvannut kaidan, kapean, ristin kantamisen ja itsensä kieltämisen tien. Siihen kuuluu paljon ja monen laista ahdistusta. Mutta tällä ahdistuksella on siunattu tavoite. Herra haluaa meidät valtakuntaansa. Hänen valtakuntansa on tila, jossa Hän itse armollisena ja hyvänä Kuninkaana saa päättää meidän asioistamme ja saa käyttää meitä omien päämääriensä toteuttamiseen: totuuden sanan todistamiseen ja rakkauden osoittamiseen toisille.

Voidakseen hallita meitä Hän tarvitsee kahvoja meidän sydämiimme. Hän tarvitsee tarttumapintoja, joista Hän pääsee taivuttamaan sydämemme kuuliaisuuteen Hänen tahdolleen, Hänen sanalleen ja mieleemme avoimeksi Hänen johdatukselleen. Näitä tarttumapintoja Hän saa, kun Hän vie meitä moniin ahdistuksiin. Jumalan lapselle, joka on Jumalan ja Jeesuksen jatkuvan työn alla ja kohteena, ahdistusten tie ei siksi ole pelottava tie, vaan tie sisälle Jumalan valtakuntaan. Herran oma osaa siksi varautua tuleviin ahdistuksiin, ei huolehtien ja yrittäen niitä väistellä, vaan suuntaamalla mielensä Herraan, joka tekee työtään kaiken aikaa.

Kristityn toivo

Kristityn toivo perustuu Herran jatkuvaan työhön myös alkavana vuonna. Ihmisillä, jotka tarrautuvat siihen, mikä lopulta kuitenkin on menetettävä ja joka häviää, ei ole toivoa. Toivo on vain niillä, jotka turvaavat loppuun asti Herraan ja Hänen lupaukseensa iankaikkisesta valtakunnasta Jeesuksen kirkkaudessa.

Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyvästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryysyissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet olivat yhtä

lukuun ottamatta poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi TOIVO.

Kun taiteilijalta kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein oli, hän selitti tauluaan seuraavaan tapaan. Vaikka Jumalan lapsi ja Jumalan seurakunta olisikin tässä myrskyvässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä, puutteessa, silmät peitettyinä ja kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydämensä soittimessa yksi kieli tallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitetyt uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on Jeesus Kristus. Ja siksi hän voi sydämessään laulaa toivon ylistysvirttä Pelastajalleen ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa.

Entä Sinä?

Kumpaan joukkoon Sinä kuulut? Tänään on armon ja pelastuksen päivä. Tänään Herra yhä tekee työtään. Jos kuljet vielä epätoivon saattueessa, Herra kutsuu Sinua tulemaan luokseen ja omistamaan iankaikkisen toivon. Tänään katuville syntisille kuuluu sanoma:

"Sinun syntisi annetaan Sinulle Jeesuksen nimessä ja veressä anteeksi. Saat iankaikkisen elämän lahjan."

Tätä synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen vallan voittavaa sanomaa Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta saamme myös julistaa alkavana vuonna. Herra pelastaa tänäänkin syntisiä. Siksi kutsun Sinua, joka jo Herran tunnet, lähtemään liikkeelle ja viemään viestiä ainoasta toivosta, joka tälle maailmalle on: Se on sanoma ristiinnaulitusta, mutta kuoleman voittaneesta ylösnousseesta Jeesuksesta Kristuksesta, joka tekee yhä työtä.

LIITE 10:
VIIMEINEN TUOMIO
Joh. 5:22-29

Pitkät käräjät

Elämää on kuin pitkät käräjät. Omatunto toimii jatkuvasti syyttäjänämme tai myös puolustajanamme, kun meitä syytetään perusteettomasti. Jokainen tajuaa myös, että näiden käräjien täytyy joskus päättyä. Tuomari ottaa puheenvuoron ja antaa lopullisen tuomion.

Jokainen ihminen vavahtaa omassatunnossaan, kun hän tietää, että kuoleman jälkeen tulee viimeinen ja lopullinen tuomio, josta ei voi valittaa. Kukaan ei voi vedota ylempään oikeusasteeseen koska viimeisellä tuomiolla hän tietää saavansa vain ja ainoastaan oikean tuomion. Kuolemanpelon viimeisenä syynä ei ole se, että hän ei tiedä mitä hänelle kuolemassa tapahtuu, vaan se että omantunnon todistus vaatii kuoleman jälkeen tulevaa tuomiota. Raamattukin toteaa asian tuskallisen suoraan: *"Ihmisille on säädetty, että heidän on kerran kuoltava, ja sen jälkeen tulee tuomio."* (Hepr. 9:27)

Viimeiset tapahtumat

Kun pääosaltaan omantunnon toiminta elämässämme on syytöstä pahoista töistämme tai hyvän laiminlyömisestä, ei ole ihme, että sanalla tuomio on vähintään synkkä ellei suorastaan kalsea kaiku meidän korvissamme. Usein puheeseen viimeisestä tuomiosta tai tuomiopäivästä saatetaan liittää karmaisevia mielikuvia lopullisesta ydinkatastrofista tai kauhuelokuvien loppunäytöksistä. Raamattu kyllä puhuu lopun ajan katastrofeista ja mullistuksista maan päällä, mutta niissä ei suinkaan ole kysymys itse viimeisestä tuomiosta. Viimeinen tuomio tapahtuu vasta tämän nykyisen maailmankauden päätyttyä. Jeesus Kristus palaa kirkastettuna maan päälle, herättää kaikki kuolleet haudoistaan ja sen jälkeen tapahtuu yleinen tuomio, jossa ihmiskunta jakautuu lopullisesti kahtia. Niihin, jotka saavat omistaa iankaikkisen kirkkauden valtakunnan Jumalan ja Jeesuksen yhteydessä ja niihin, joiden osana on joutua kärsimään kaikkien pahojen tekojensa palkkaa iankaikkisessa erossa Jumalan armokasvoista.

Pelottava ja vapauttava tuomio

Koska ihminen tietää omantuntonsa todistuksen nojalla liiankin hyvin, kuinka paljon pahaa hän on tehnyt, tuomion ajatus on pelottava. Vain sellainen, joka tietää olevansa täysin syytön ja tietää voivansa sen myös todistamaan, voi olla levollinen tuomarin edessä. Mutta esimerkiksi poliisin ilmestyminen näkökenttään saattaa olla monelle jo tuskallinen kokemus, kun omatunto muistuttaa menneistä pienemmistä tai suuremmista rikkeistä. Miten ihminen voisikaan kestää kaikkinäkevän ja kaikkitietävän pyhän Jumalan edessä? Ei ole ihme, että suomalainen yhteiskunta on yrittänyt vaihtaa Jumalaa pois tuomarinistuimeltaan. Monet haluaisivat uskoa vain lempeään Jumalaan, joka ei ihmisen pahuutta tuomitsisi eikä rankaisisi. Jumalan rakkaus ei muka sopisi yhteen Tuomari-Jumalan kanssa. Mutta tällaiset yritykset muuttaa Raamatun Jumala joksikin toiseksi eivät ihmisen peruspelkoa kuoleman ja tuomion edessä ole kyenneet miksikään muuttamaan, koska omatunto on niin äärimmäisen sinnikäs ihmisen syyllistäjä ja tuomitsija.

Näitten perusinhimillisten tuntojemme keskellä saattaa ehkä kuulostaa oudolta, että Raamattu käyttää hyvin usein sanoja tuomio ja pelastus rinnakkain ja viittaa niillä jopa samaan asiaan. Äskeisen lainauksen jatkokin tekee niin:

"Kuten ihmisille on säädetty, että heidän on kerran kuoltava, ja sen jälkeen tulee tuomio, niin Kristuskin, kerran uhrattuna ottamaan pois monien synnit, on ilmestyvä toistamiseen ilman syntiä pelastamaan ne, jotka häntä odottavat." (Hepr. 9:27-28)

Mendan voitto

Noin kymmenen vuotta sitten eräs jo seitsemänkymmenen ylittänyt japanilainen Menda-niminen mies työnnettiin pyörätuolissa ulos oikeussalista. Hänen kätensä olivat kohollaan voiton asennossa ja hän huusi niin lujaa kuin jaksoi: "Minä voitin!" Tämä mies oli 30 vuotta aikaisemmin pidätetty epäiltynä ryöstömurhasta. Hänet oli sitten tuomittu kuolemaan, niin kuin tänäkin päivänä Japanissa saa edelleen kuolemantuomion raaosta murhasta. Koska hän oli vankilasta toistuvasti vedonnut uuden tuomion saamisen puolesta, kuolemantuomion toimeenpanoa oli lykätty vuodesta toiseen. Näinä raskaina vuosina hänen suurimpana rohkaisijanaan oli ollut omantunnon todistus syyttömyydestä ja eräiden kristittyjen vankilalähettiläiden tuki. Vuosien tuska ja avuttomuus mursivat hänet elävän Jumalan, viimeisen Tuomarin eteen. Hänestä oli tullut kristitty. Nyt jo terveyden petettyä hänen vetoamuksiinsa taivuttiin varsinkin, kun löytyi joitain todisteita hänen syyttömyytensä puolesta. Hän sai uuden oikeudenkäynnin ja siinä hänet tuomittiin syyttömäksi. Hänen riemullaan ei ollut rajoja. Vääryyttä kärsineelle ei puhe tuomiosta ole siis välttämättä pelon, pikemminkin toivon aihe. Itse asiassa koko ihmiskunta huokailee, kun kaikkialla maailmassa ihmiset joutuvat kokemaan ajoittain hirvittävää vääryyttä.

Kiinalainen opiskelija

Muistan elävästi erään kolmen päivän merimatkan Shanghaista Kiinan puolelta Koobeen Japaniin. Hyttikaverini noin 30 vuotias kiinalainen opiskelija, joka osasi hyvin japania, vastaili kysymyksiini Kiinasta ja sen oloista ja kuunteli myös kun kerroin hänelle evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta, jota hän ei ollut aiemmin kuullut. Hänen olemuksensa synkistyi, kun hän kertoi kulttuurivallankumouksen myrskyistä, jotka hän oli läpikäynyt 16 - 19 vuoden iässä. Erityisen riipaisevaa oli kuulla, miten loppuvaiheessa kulttuurivallankumous kehittyi sisällissodaksi, jossa panssarit ratkaisivat kumpi puoli hänenkin kotikaupungissaan voitti. Hän tiesi miten kauheata vääryyttä hänenkin ystävilleen noina aikoina tehtiin ja kysymys vääryyden hirvittävästä vallasta hiersi hänen sisintään. "Mitä hyötyä on yrittää tehdä oikein ja hyvää, kun paha ja vääryys näyttää aina voittavan? Voiko tällaisen epäoikeudenmukaisuuden keskellä olla Jumalaa?" Kysymys on kärsivän ihmisyyden huuto.

Tuomion evankeliumi

Kun sitten aloin kertoa siitä, että kristitylle vääryyden valta ei ole sikäli ongelma, että hän tietää kaiken päättyvän viimeiseen tuomioon, jossa kaikki vääryys saa tuomitaan ja rangaistaan, hän aivan hörsti korviaan. Sanoma tuomiosta olikin paljon vääryyttä kärsineelle hyvä uutinen. Vanhurskaus, totuus ja oikeus saavuttavat siis lopullisen voiton. Viimeinen tuomio on välttämätön, jotta kaikki vuosituhansien saatossa tapahtunut vääryys ja epäoikeudenmukaisuus poistettaisiin ja vääryyttä kärsineet saisivat oikeuden. Jumala ei voi jättää pienintäkään vääryyttä oikaisematta, korjaamatta ja hyvittämättä, sillä Hänen rakkautensa vaatii sitä. Vääryyden uhrien on saatava oikeus. Tuomio on siis pohjimmiltaan Jumalan hyvyyden ja rakkauden voitto. Kaikki synti ja paha poistetaan lopullisesti. Taivaan kirkkaudessa ei tule olemaan pienintäkään varjoa. Kaikkialla vallitsee pelkkä vanhurskaus, oikeus ja totuus.

Kadotetut, ne joille Jumalan valmistama pelastus ja armo ei kelpaa, antavat myös iankaikkisen kunnian Jumalalle, sillä yksikään heistä ei tule saamaan mitään vääryyttä. Ainoastaan ja vain sen mitä heidän omat tekonsa vaativat.

Tuomarina Vapahtaja

Viimeisellä tuomiolla Tuomarina toimii Herra Jeesus Kristus, joka tuli jouluna ihmiseksi, ja ymmärtää siksi meitä. Hän on oikeudenmukainen, onpa itse myös suurimpaan mittaan asti kärsinyt vääryyttä, kun Hän synnitön otti kantaakseen maailman synnin. Tuomari on myös ainoa, joka tietää näin ollen miltä tuntuu olla Jumalan hylkäämänä kadotuksessa - sillä sitä ristin tuska Golgatalla merkitsi - ja myös mitä on saada olla taivaan kirkkaudessa Isän kanssa. Hän on se suuri Vapahtaja, joka on kärsinyt jokaisen

ihmisen syntien tuomion ja rangaistuksen, jotta yhdenkään joka uskoo ja turvaa Hänen uhriinsa Golgatan ristillä ei tarvitsisi saada mitään rangaistusta.

Tuomio joko ajassa tai iankaikkisuudessa

Noin puolta vuotta ennen rippikouluni alkamista, Jumala herätti omantuntoni. Vaikka olin elänyt ns. kilttiä elämää, ja yrittänyt jopa noudattaa Raamatun opetuksia, aloin tajuta kuinka pohjattoman paha, saastainen, itsekäs, ylpeä ja kateellinen oma sydämeni oli. Aloin myös tajuta, että en millään kykenisi muuttamaan itseäni paremmaksi. Mitä enemmän yritin sitä syvemmin tajusin juuttuvani sydämeni pahuuden suohon. Kaikesta tästä antoi sekä omatuntoni että Jumalan Sana, Raamattu, tuomionsa. Lopulta minun oli pakko rippikoululeirillä Teiskon Isosaarella huutaa Jumalan puoleen: "Jos olet Jumala olemassa, auta minua!" Mutta sen huudon Herra kuuli. Samana iltana Hän laski sydämeeni sanoin kuvaamattoman rauhan ja sydäimestä alkoi pulputa ilo. Olin saanut kaiken pahuuteni anteeksi, en siksi että olisin millään sitä voinut ansaita, vaan siksi, että Jeesus oli jo kärsinyt minun rangaistukseni minun puolestani.

En voinut siis välttää tuomiota. Minun oli pakko suostua Jumalan arvioon itsestäni. Mutta kenenkään täällä ajassa Jumalan Sanan tuomittavaksi suostuvan ei tarvitsekaan enää pelätä viimeistä tuomiota, sillä täällä maan päällä Jeesus jakaa armahdustuomiota jokaiselle katuvalle ja Jumalaa omaan elämäänsä pyytävälle ihmiselle. Tuomion on tultava, koska se on tie totuuteen. Mutta rangaistusta ei tule, koska Jeesus kantoi sen jo meidän sijaisemme.

Kuolemaantuomittu vanki Sapporosta

Ei ole liioin olemassa yhtään niin suurta syntiä tai rikosta, ettei sitä voisi Jeesukselta armoa pyytävä ihminen saada anteeksi. Siitä lopuksi esimerkki muutaman vuoden takaa Japanista:

Nagoyan suurkaupungissa toimivan erään kirkon pastori Keton rouva oli jo vuosia toiminut vankilatyössä. Hän vierailee useissa vankiloissa ja julistaa evankeliumia yhdessä miehensä kanssa. Hänen erityisenä huolen aiheenaan ovat kuolemaan tuomitut vangit. Normaalisti vangit joutuvat odottamaan kuolemantuomionsa toimeenpanoa keskimäärin kolme-neljä vuotta. Näitä vankeja ei lähiomaisten lisäksi kukaan ulkopuolinen saa tavata, eivät myöskään vankilalähetit. Oikeudenkäynnit ovat kyllä julkisia.

Siksi kun rouva Keto sai tietää erään 24 -vuotiaan miehen kuolemantuomiosta, hän alkoi rukoilla ja kysellä, miten evankeliumi Jeesuksesta voitaisiin hänelle viestittää. Rakkaus keksii keinon. Näille vangeille on mahdollista lähettää kirjeitä, jotka tietenkin sensuroituina toimitetaan perille. Rouva Keto lähetti tälle kahden ihmisen murhasta tuomitulle miehelle kirjeen ja kertoi siinä, miten Jeesus oli Golgatan ristillä kantanut hänenkin murhiensa iankaikkisen rangaistuksen. Pyytämällä armoa Jeesus antaisi sen hänelle eikä hän joutuisi kadotukseen.

Pian tuli vastaus, jossa vanki kiitti kirjeestä, mutta jatkoi sitten: "Teidän on turha minulle kirjoitella. Olen toivoton tapaus. En odota mitään muuta niin hartaasti kuin sitä, että minut hirtettäisiin (mikä on tapa, jolla kuolemantuomio Japanissa toteutetaan), sillä se on minulle oikein. Olen tehnyt niin suunnattoman väärin, kun murhasin tyttöystäväni ja hänen kanssaan minut eräässä hotellissa pettäneen miehen. Joka yö herään siihen kauheaan painajaiseen, jossa käyn tuon hirveän illan tapahtumia läpi uudestaan ja uudestaan."

Mutta rouva Keto tiesi paremmin. Siksi hän ei lakannut kirjoittamasta. Hän lähetti miehelle Uuden Testamentin ja kehotti häntä lukemaan siitä, miten Jeesus ristiinnaulittiin ja miten hänen vierellään riippui kaksi muutakin. Jeesus antoi toiselle katuvalle rikolliselle synnit anteeksi ja pääsyn taivaalliseen valtakuntaansa. Jeesus teki niin, koska Hän kantoi Jumalan totuuden ja oikeudenmukaisuuden vaatiman kadotustuomion hänen sijastaan Golgatan tuskissa Isän hylkäämänä.

Mies alkoi lueskella Uutta Testamenttia. Eräänä päivänä hän polvistui vuoteensa viereen avoimen Raamatun eteen ja pyysi armoa. Silloin tapahtui ihme. Jumalan Pyhä Henki laskeutui hänen sydämeensä. Hän tajusi, että Jeesuksen uhri riittää hänenkin syntiensä sovitukseksi. Hän tajusi, että ylösnoussut Jeesus tulisi herättämään hänen murhaamansakin uuteen elämään. Hän tajusi, että Sielunvihollinen oli pitänyt häntä synnin ja epätoivon kahleissa, mutta nyt Jeesuksen armo ja totuus tekivät hänet vapaaksi. Sanoin kuvaamaton Jumalan rauha laskeutui hänen sydämeensä. Hän hypähti pystyyn ja huusi: "Olen saanut anteeksi!" Hän olisi halunnut lähteä juoksemaan ja kertomaan siitä kaikille, mutta sellin ovi pysyi kiinni. Mutta pian hänkin keksi keinon. Hänkin voisi kirjoittaa kirjeitä. Ja niin hän alkoi kirjoitella muille kuolemaan tuomituille vangeille. Ennen kuin hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen kaksitoista muutakin kuolemaantuomittua oli saanut kohdata Vapahtajan ja saanut kokea pelastuksen synnin syyllisyydestä ja vallasta.

Tuli sitten se päivä, jona hänen kuolemantuomionsa pantiin toimeen. Kuolemaantuomittu saa tietää teloituspäivänsä siitä, että hänelle tuodaan poikkeuksellisen hyvä aamiainen. Kello 10 sinä aamuna tuomio pannaan toimeen. Mies nautti hyvällä ruokahalulla aterian. Kun kello läheni kymmentä ja hänet vietiin sellistä, hän esitti viimeiset pyyntönsä: "Sallikaa minun avoimin silmin siirtyä katselemaan ihanaa Vapahtajaani. Kertokaa sitten myös rouva Ketolle, miten täältä nukuin pois Herran luo." Sitten hän polvistui ja rukoili: "Kiitos Vapahtaja, että armahdit minut murhamiehen. Kiitos, että saan tänään tulla Sinun luoksesi taivaalliseen kirkkauteen. Kiitos, kun panit rouva Keton kertomaan Sinun armostasi minulle suurelle syntiselle. Kiitos Jeesus armosi suuruudesta. Aamen." Sitten hän alkoi laulaa ylistysvirttä Herralle ja sen aikana hänen maallinen matkansa päättyi Sapporon keskusvankilassa.

Jeesus kutsuu Sinua

Jeesus Kristus on kyllä Tuomari, mutta Hän on tänään täynnä armoa ja totuutta. Kun alat nähdä totuuden omasta pahuudestasi, käy Hänen eteensä, tunnusta koko totuus ja pyydä armoa. Tuomiossa julistettuun totuuteen suostuvat saavat Häneltä anteeksi Hänen oman kuolemansa ja ylösnousemuksensa tähden. Saat kaikki anteeksi ja saat yhteisen elämän Hänen kanssaan. Oli syntisi minkä niminen tahansa, Hänen uhrinsa Sinun edestäsi riittää. Hänen luonaan näet sitten myös millainen on Taivaallisen Isän sydän sinua kohtaan. "Ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa". (Room. 8:1) Jeesus kutsuu Sinua!

JULKISEN TOIMINNAN KESKIVAIHE (NOIN KAKSI VUOTTA) 6:1-71

5000:N RUOKKIMINEN JA MYRSKYN ASETTAMINEN 6:1-21

Jeesuksen julkisen toiminnan keskimäinen jakso alkoi Johannes Kastajan vangitsemisesta ja se huipistui Pietarin tunnustukseen Filippiin Kesareassa. Jakson kesto oli noin kaksi vuotta. Johannes otti valikoimaansa tästä jaksosta kaksi tunnustekoa, jotka seurasivat toisiaan ja ensimmäisen "Minä olen" julistuksen. Tunnusteot olivat 5000 miehen ruokkiminen ja myrskyn asettaminen.

Ruokkimisihmeen tausta

Ruokkimisihme on ainoa, jonka kaikki neljä evankelistaa ovat tallentaneet. Johannes ei kerro tilannetta, jossa tunnusteko tapahtui ja jättää muutenkin kertomatta monia yksityiskohtia, jotka löytyvät muista evankeliumeista. Tilannehan oli sellainen, että opetuslapset olivat juuri palanneet voittoisalta mutta raskaalta evankelioimismatkaltaan saadakseen kuulla uutisen Johannuksen mestaamisesta. Kuningas Herodes oli ajoittain halukkaasti kuunnellut Johannesta, mutta oli lopulta heittäytynyt himojensa valtaan. Nyt kuningas halusi tavata myös Jeesuksen. Tässä tilanteessa Jeesus vei opetuslapsensa järven toiselle puolelle lepäämään ja hiljentymään. Mutta valtaisa kansanjoukko lähti heidän peräänsä. "Häntä seurasi paljon kansaa, sillä he olivat nähneet tunnusteot, joita hän teki sairaille." Jeesusta seurasi noihin aikoihin jatkuvasti suuri joukko ihmisiä.

"Jeesus nousi vuorelle ja istui sinne opetuslapsineen." Jeesus oli jatkuvassa liikkeessä ja kansa liikehti samoin. Lihaksi tullut Jumalan Sana koki myös väsymystä ihmisten paineessa niin kuin Hänen opetuslapsensakin ja siksi he vetäytyivät lepäämään. "Pääsiäinen, juutalaisten juhla, oli lähellä." Pääsiäisen aikana ihmiset irrottautuivat arkityöstään ja kansaa oli siksi tavallistakin enemmän liikkeellä. Opetuslapset saivat toki leponsakin vaikka Jeesus käyttikin koko päivän luokseen tulleen kansanjoukon opettamiseen.

Haaste syvempään uskoon

Luukas kertoo, että Jeesus puhui heille "*Jumalan valtakunnasta*". Johannes taas kertoo, että huolimatta opetuksensa taivaallisesta sisällöstä Jeesus itse halusi tyydyttää myös kuulijoittensa ajalliset tarpeet. Jeesus kääntyi Filippuksen puoleen ja esitti kysymyksen: "*Mistä ostamme leipää näiden syödä?*" Kysymys oli hämmästyttävä, sillä olihan kysymys yli 5000 hengestä. Filippus ei vastannut kysymykseen "mistä". Itse asiassa hän sanoi: "Mitä mieltä on kysyä 'mistä', kun meillä ei ole rahaa leivän ostamiseen!"

Missään muussa tilanteessa Jeesuksen ei kerrota kysyneen neuvoa keneltäkään. Ja tässäkin tilanteessa oli pohjimmiltaan kysymys muusta kuin neuvon kysymisestä, niin kuin Johannes osoittaa: "*Jeesus sanoi sen koetellakseen häntä, sillä itse hän tiesi, mitä aikoi tehdä.*" Koettelemalla Filippusta Jeesus antoi hänelle tilaisuuden panna uskonsa Jeesukseen käytäntöön. Mutta Filippuksen vastaus liikkui puhtaasti laskelmien tasolla ilman, että hän yhtään ajattelikaan sitä, mihin Herra kykenisi tässäkin tilanteessa.

Keskustelua seurannut Andreas uskalsi ottaa kuitenkin yhden askeleen pitemmälle uskon suuntaan sanomalla: "*Täällä on poikanen, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa.*" Mutta ennen kuin hän ehti lausettaan loppuun, lähes huvittuneena hän torjuu esittämänsä mahdollisuuden: "*Mutta eiväthän ne riitä näin monelle?*" Hän uskalsi ottaa uskon askeleen, mutta sitten lähes nauroi omalle ehdotukselleen.

Sekä Filippus että Andreas olivat täysin vilpittömiä ja rehellisiä. Kumpikaan heistä ei sanonut, että Jeesus kykenisi hoitamaan tilanteen, koska he yksinkertaisesti eivät nähneet sellaista mahdollisuutta. On parempi olla rehellinen, kuin lausua uskovansa sellaiseen, jota kuitenkin epäilee.

Ihme

Sitten Jeesus teki ihmeen. Hän ei sanallakaan arvostellut kumpaakaan opetuslapsista. Itse asiassa Hän tarttui Andreaan ehdotukseen ja määräsi kansan istuutumaan ruohikolle sopivan kokoisiin ryhmiin, jotta ateriointi saattoi tapahtua hyvässä järjestyksessä. Mutta entä sitten ruokavarat? Siinä oli pikku poika ja Herra. Poikasen leivät ja kalat eivät itsessään riittäneet mihinkään, mutta Herran läsnäollessa niistä tuli enemmän kuin kyllin. Kaksitoista korillista jäi yli tarpeen. Herra kykenee tekemään meidän riittämättömyytemme ylenpalttiseksi riittävydeksi.

"He söivät kyllikseen". Jeesus ei tarjonnut kansalle vain välipalaa vaan täyden aterian. Suuri ihme tapahtui, mutta edes opetuslapset eivät olleet riittävän herkkiä hengellisesti, että he olisivat tajunneet ihmeen varsinaisen merkityksen. Markus kertoo: *"Noista leivistäkään he eivät olleet päässeet ymmärrykseen, vaan heidän sydämensä oli turtunut."* (6:52)

Yritys tehdä Jeesuksesta Leipäkuningas

Ihmeen välitön vaikutus ihmisiin oli, että he tekivät johtopäätöksensä: *"Tämä on totisesti se profeetta, joka oli tuleva maailmaan."* Mooseksen kautta Jumala oli aikanaan erämaassa ruokkinut kansaa. Nyt heidän keskellään oli Mies, joka kykeni antamaan ruokaa samalla tavalla. Hänen täytyi siksi olla se Mooseksen kaltainen profeetta, jonka Mooses oli luvannut ilmestyvän. Tunnusteen vuoksi he päättivät vaikka väkisin tehdä Jeesuksesta Kuninkaan.

Näemme kuinka materialistinen ja vääristynyt oli näiden ihmeen kokeneiden ihmisten käsitys Messiaasta ja Jumalan valtakunnasta, vaikka koko päivän Jeesus oli opettanut heitä, millainen todellinen Jumalan valtakunta on. Se, millä tavalla he suhtautuivat omin kirjoituksiinsa, paljastaa, miten perusteellisen väärässä he olivat.

Mitä tapahtui? Matteus ja Markus kertovat, että Jeesus lähetti ensin opetuslapsensa menemään veneellä takaisin järven toiselle puolelle, sitten Hän ajoi kansan pois - merkillisellä vallallaan - ja vetäytyi vuorelle rukoilemaan yksin. Jeesus vetäytyi seurustelemaan Isän kanssa.

Jeesus kieltäytyi ja kieltäytyy tänäänkin Leipäkuninkuudesta, vaikka Hän lupaakin täyttää niiden ajallisetkin tarpeet, jotka tekevät Hänet Kuninkaaksi, koska tuntevat kuka Hän todella on. Joskus tuntuu siltä, että ihmiset tekisivät pahimmat virheensä juuri silloin kun heidän mahansa ovat täynnä. He olisivat pakottaneet Jeesuksen Kunikaankseen, jotta heidän ei olisi enää tarvinnut tehdä työtä ajallisten tarpeittensa hankkimisen eteen. Sen, joka kykenee täyttämään heidän vatsansa täytyy olla Messias!

Pieni vene vastatuulella

Pienessä veneessä keskellä järveä opetuslapset sinnittelivät päästäkseen rajussa vastatuulella eteenpäin kohti vastarantaa. Myrsky vain yltyy. Jeesus oli lähettänyt heidät keskelle myrskyävää järveä pelastaakseen heidät paljon suuremmasta vaarasta, jonka muodosti kansanjoukko, joka olisi halunnut tehdä Jeesuksesta Leipäkuninkaan. Kuuliaisuudesta Herraa kohtaan he olivat lähteneet liikkeelle, vaikka mitään he eivät niin olisi halunneet kuin sitä, että olisivat saaneet nähdä Hänet Kuninkaana. He eivät ymmärtäneet tilannetta yhtään paremmin kuin kansakaan. He tunsivat toki Jeesusta enemmän kuin kansa, mutta heidän eivät vielä ymmärtäneet, mitä Jeesuksen Kuninkuus syvimmiltään merkitsee.

Jeesus ei tullut muuttamaan yhteiskuntaa täyttämällä ihmisten vatsoja vaan Hän halusi valloittaa ihmisten sydämet totuudellaan ja armollaan. Opetuslapsille tilanne oli tavattoman suuri kiusaus, ja siksi Jeesus ensimmäiseksi auttoi heidät ulos siitä lähettämällä heidät paluumatkalle.

Tottuneille kalastajillekin vastatuuli oli ylivoimaisen kova. Siitä huolimatta he eivät kääntyneet takaisin, vaikka se olisi pelastanut heidät nopeasti uhkaavalta veden varaan joutumiselta. Syy oli heidän halunsa pysyä uskollisena Herran antamalle käskylle, vaikka he eivät Jeesuksen toiminnan syvintä hengellistä merkitystä vielä tajunneetkaan. Tähän tilanteeseen Herra tuli kävellen veden päällä. He saivat nähdä jälleen tunnusteon.

Minä se olen

Opetuslapset eivät tunnistaneet Hahmoa, jonka etenemistä ei se tuuli, joka heitä pidätteli, näyttänyt mitenkään estävän. Heidä seuraava ja lähestyvä Hahmo ei myöskään vajonnut myrskyäviin aaltoihin, vaan eteni johdonmukaisesti ja näytti kulkevan heidän ohitse. Opetuslapset joutuivat hukkumisen pelkoa syvemmän kauhun valtaan. He huusivat: "Aave!" Emme usko aaveisiin, mutta jos näemme sellaisen, pelastumme pahanpäiväisesti. Ja he todella näkivät!

Silloin he kuulivat tutun äänen: "*Minä se olen. Älkää pelätkö.*" Ja Herra oli heidän kanssaan. He ottivat Hänet veneeseen ja pääsivät turvallisesti perille toiselle puolelle.

Tätä tunnustekoa eivät nähneet ketkään muut kuin opetuslapset. Miksi? Ehkäpä siksi, että Jeesus tajusi kuinka syvä oli opetuslasten pettymys, kun Hän oli kieltäytynyt Kuninkuudesta. He olivat ehkä alkaneet kysellä, mahtoiko Jeesuksella ollakaan kuninkaallista valtaa. Siksi Hän halusi osoittaa heille Kuninkuutensa ja nyt yli luonnon voimien. "Kieltäydyin kyllä kruunusta leivän vuoksi, mutta älkää tehkö siitä väärää johtopäätöksiä. Minä olen Kuningas. Kuninkuuteni ulottuu kaikkiin elämän alueisiin, myös luontoon.

Vaikka koko totuus ei opetuslapsille nytkään vielä valjennut, niin kuin Markus kertoo, he kuitenkin Matteuksen mukaan "*kumartaen rukoilivat Häntä*" ja sanoivat: "*Sinä olet totisesti Jumalan Poika.*" Tässä ei ole mitään ristiriitaa, sillä hämmästyneinä ja tajuamatta asiain syvyyttä he kuitenkin palvoivat Häntä ja tunnistivat Hänessä Jumalan Pojan.

Väärä ja oikea käsitys Messiaasta nousivat toisiaan vastaan. Itse asiassa Jeesuksen inhimillisesti katsoen vei ristille kansan väärä käsitys kuninkuudesta. Tämä vastakkain asettelu on tämänkin päivän todellisuutta. On leipään ja materiaaliseen perustuva käsitys Kuninkuudesta. Mutta on sitten oikea hengellinen käsitys Kuninkuudesta, jossa totuus ja armo kohtaavat. Toki leipä ja materiaalinen kuuluvat myös Jumalan valtakuntaan, mutta todellinen Kuninkuus on hengellistä, se on Jumalan valtaa ihmissydämissä. Jeesuksen rakkaus omiinsa näkyy siinä, että kun he olivat vaarassa jäädä väärän käsityksen valtaan, Hän vie heidät tilanteisiin, joissa Hän näyttää oman valtansa uudessa valossa.

Kysymyksiä:

1. Mikä vaikutti sen, että suuret kansanjoukot seurasivat Jeesusta? (2)
2. Mitä varten Jeesus koettelee meitä? (5,6)
3. Mihin opetuslapset perustivat eron mahdollisen ja mahdottoman välillä? (7,9) Millä perusteella Sinä teet omassa elämässäsi saman jaon?
4. Millaisen käskyn Jeesus antoi, vaikka ruoasta ei ollut vielä tietoaakaan? (10)
5. Mitä Jeesus voi tehdä meidän köyhyydestämme, kun annamme sen Hänen käyttöönsä? (9,11)
6. Millaisessa suhteessa kiitosrukous ja ihme olivat keskenään? (11)

7. Mitä kertoo ihmisistä, että ruokaa jäi ylitse? (11,12)
8. Miten meidän tulee suhtautua Jumalan antamiin lahjoihin? (12,13)
9. Miksi Jeesus ei suostunut, kun kansa halusi tehdä Hänestä Kuninkaan? (26,27)
10. Millaiseen kiusaukseen Jeesus ja opetuslapset joutuivat? Miten Jeesus selvitti tilanteen? (15)

11. Muista evankeliumeista näemme, että opetuslapset lähtivät veneellä toiselle rannalle Jeesuksen käskystä. Merkitseekö Jeesuksen käskyn noudattaminen sitä, että siitä seuraa välttämättä menestystä tehtävän hoidossa. (18)
12. Miksi opetuslapset joutuivat kauhun valtaan, kun he näkivät Jeesuksen kävelevän järven päällä? (19)
13. Miten voimme vapautua pelosta? (20)
14. Mitä nämä kaksi tunnustekoa kertovat Jeesuksesta?

LIITE 11:
ELÄMÄN LEIPÄ
Joh. 6:1-15

Onko se mahdollista?

Joka kerta kun kohtaamme jonkun tehtävän tai haasteen, kysymme: "Onko se mahdollista? Pystynkö siihen? Jaksanko sen? Onko minulla varaa siihen? Kestääkö terveyteni sitä?" Kysymys omista rajoistamme on erittäin kipeä. Ylpeytemme ajaa meidät helposti omien kykyjemme suuruudenhulluun yliarvioimisen ja sitten kipeiden pettymysten tiellä masennuksen monttuun. Oikea itsensä arvioiminen sekä ihmisten että Jumalan edessä on nöyryyttä.

Uskovat kristityt elävät aivan samassa maailmassa kuin muutkin ja joutuvat kohtaamaan opiskelun, arkityönsä, perheittensä ja yhteiskunnan monet paineet, mutta sen lisäksi Jeesus esittää heille kaikkein suurimman haasteen. *"Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni!"* Mutta uskovan voimavarat eivät rajoitu pelkästään hänen lahjakkuuteensa, voimiinsa ja häntä tukevan uskovien yhteisön keskinäiseen apuun. Ylösnoussut Jeesus lupaa kaikkivallassaan olla omiensa kanssa tässä maailmanvalloitus tehtävässä. Siksi voimme ja saamme syntimme anteeksi saaneina ja Jeesuksen rakkauden omistaneina innolla lähteä liikkeelle tätä tehtävää toteuttamaan.

Tekstimme opetuslasten, Filippuksen ja Andreaan, tavoin lähdemme seuraamaan Jeesusta ja julistamaan Hänen evankeliumiaan niin sukulaisten, ystävien, tuttujen, työtoverien kuin vieraampienkin parissa. Joku saa kutsun lähteä lähetystyöhön kauemmaksikin. Jeesuksen seurassa olemme saattaneet nähdä innostavia näkyjä Jumalan valtakunnan tulemisesta. Olemme ehkä kuulleet, että evankeliumi on levinnyt kuluneiden viimeisten 50 vuoden aikana laajemmalle maailmaan kuin koskaan aikaisemmin. Nykyisellä maailmanlaajalla kristillisen seurakunnan kasvuvauhdilla, jota monet vainot eivät ole sammuttaneet, on mahdollista lähi vuosikymmenien aikana saada evankeliumi kaikkien kansat ja kieliryhmien kuultavaksi. Olemme opetuslasten tavoin myös nähneet jotain Jeesuksen uudistavasta ja parantavasta työstä keskelläämme, vaikka omassa maanosassamme ja maassamme evankeliumi näyttää pikemminkin kärsivän tappioita kuin leviävän uusiin sydämiin.

Paluu Jeesuksen luo

Opetuslapset olivat saapuneet laajalta lähetysmatkaltaan, jonka aikana moni oli parantunut, riivaajatkin olivat väistyneet ja he olivat saaneet julistaa monille evankeliumia Jumalan valtakunnan tulosta. Voitoista huolimatta matka oli ollut rasittava. Mutta Jeesuksen luokse palattuaankin he joutuivat jälleen suurten hälisevien ihmisjoukkojen keskelle. Lisäksi heille kantautui pahaenteinen viesti siitä, että kuningas Herodes oli murhannut Johannes Kastajan ja tavoitteli Jeesustakin käsiinsä. Voitollisen keskelle hiipi merkillinen alakuloisuus. Miten tämä Jeesuksen liike menestyisi jatkossa?

Jumalan valtakunta

Jeesus näki opetuslasten väsymyksen ja vei heidät toiselle puolelle Galilean järveä vuorelle lepäämään. Mutta kansanjoukot tulivat maitse perässä. Heidän tultuaan Jeesus alkoi opettaa Jumalan valtakunnan evankeliumia sekä levon tarpeessa oleville opetuslapsille että ympärille kerääntyneille kansanjoukoille: Jumalan valtakunta oli heidän keskellään. Sen Kuningas Jeesus puhui heille, jotta he olisivat parannuksessa ja uskossa kääntyneet Jumalan armahdettaviksi ja Jumalan hallittaviksi. Jumalan valtakunta ei toteutuisi ulkoisella vallanotolla vaan niin, että ihmissydämet taipuisivat Jeesuksen rakkauden ja totuuden hallintaan. Jumalan hallintavalta sydämissä ei kuitenkaan jäisi pelkäksi sisäiseksi kokemukseksi, vaan sen tuli näkyä myös käytännön elämänä, rakkauden tekoina. Vankeja tuli käydä katsomassa, sairaita ja yksinäisiä auttamassa ja nälkäisille tuli antaa ruokaa.

Nälkäisille syötävää

Kansa oli kuunnellut Jeesusta pitkään ja tullut nälkäiseksi. Jeesuksen perään kiiruhtaessaan ihmiset eivät olleet varautuneet eväin matkaan. Juuri tällainen tilanne tarjosi Hänelle tilaisuuden soveltaa omaa opetustaan. Hän halusi rakkaudessaan ruokkia nälkäiset, mutta antoi saman haasteen Filippukselle ja Andreaalle. Jeesus tarjosi heille mahdollisuutta toteuttaa rakkautta nälkäisiä kuulijoita kohtaan. Hän halusi osoittaa, että se, minkä Hän antaa tehtäväksi on myös mahdollista toteuttaa. Ei tosin omin voimavaroin, omin kyvyin ja omalla viisaudella, vaan antamalla Jeesuksen päättää asioista ja luovuttamalla oma köyhyys Herran siunattavaksi.

Kysymys ei kuitenkaan koskaan ole jonkinmoisesta automaatista niin, että kuultuasi Jeesuksen opetusta, lähden sitä siitä vain toteuttamaan. Ilman Jeesuksen omaa läsnäoloa emme voi tehdä mitään emmekä saada mitään todellista aikaan. Herra vie meidät käytännön tilanteisiin, joissa Hän kaikkein ensimmäiseksi osoittaa meidän omien mahdollisuuksiemme rajat. Samalla Hän kuitenkin haastaa meidät luottamaan omiin mahdollisuuksiinsa. Ei kuitenkaan ikään kuin ne olisivat meidän käytettävissämme, vaan niin että me annamme omat riittämättömät ja olemattomat voimavaramme Herran käsiin ja käytettäväksi.

Mistä ostamme leipää?

Jeesus ei kysynyt neuvoa opetuslapsiltaan missään muussa kuin tässä tilanteessa: "Mistä ostamme leipää näiden syödä?" Kysymys oli hämmästyttävä, sillä paikalla oli 5000 miestä ja naisia ja lapsia vähintään toinen mokoma. Filippus ei vastannut kysymykseen "mistä", vaan torjui koko kysymyksen mielettömänä, sillä heillä ei yksinkertaisesti ollut rahaa ostaa leipää. Jeesuksen kysymys ei itse asiassa ollutkaan tarkoitettu neuvon pyynnöksi, sillä itse hän tiesi, mitä aikoi tehdä. Jeesus halusi antaa Filippukselle ja Andreaalle tilaisuuden mitata tilanteita Jumalan mahdollisuuksista käsin, eikä omista laskelmistaan käsin. Mutta Filippuksen vastaus jäi kokonaan laskelmoinnin tasolle. Andreas pääsi kuitenkin hiukan pidemmälle. Hän tuli kertomaan Jeesukselle: *"Täällä on poikanen, jolla on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa..."* Siihen sisältyi uskoa, että ehkä Jeesus kykenisi tekemään niillä jotain, mutta sitten hän ikään kuin nauroi oman ajatuksensa ulos jatkamalla: *"...mutta eiväthän ne riitä näin monelle?"*

Sekä Filippuksen että Andreaan vastaukset olivat täysin rehellisiä ja vilpittömiä. Kumpikaan ei sanonut Jeesukselle: "Sinä kykenet käsittelemään tämän tilanteen", koska he eivät yksinkertaisesti nähneet sitä mahdollisuutta. On ehdottomasti parempi, että avoimesti tunnustat sen, että et luota Herraan, kuin teeskentelet uskovasi sellaista, mitä kuitenkin pohjimmiltasi epäilet. Opetuslasten epäusko ei estänyt Jeesusta suorittamasta ihmettä eikä Jeesus vähäisimmässäkään määrin arvostellut kumpaakaan heistä. Pikemminkin Jeesus tarttui juuri siihen, mitä Andreas ehdotti ja teki sen mahdolliseksi.

Niukkuus runsaudeksi

Ennen kuin Jeesus teki ihmettä, Hän käski opetuslapsia asettamaan kansan ryhmiin ateriointia varten. Jeesus halusi, että asiat suurten ihmeidenkin ympärillä tapahtuivat järjestyksessä niin, että jokaisen tarpeet voitiin järjestelmällisesti täyttää. Evankeliumin, elämän leivän, levittämisenkin tulee tapahtua järjestelmällisesti, riittävän pienissä ryhmissä ja niin, ettei kukaan jää ilman sitä.

Mikä sitten riitti ruokkimaan tuon valtaisan kansanpaljouden. Siinä seisoi poikanen ja Herra Jeesus. Poikasen leivät ja kalaset olivat aivan olematonta tarpeen suuruuteen nähden. Mutta Jeesukselle ne olivat enemmän kuin tarve. Niistä jäi 12 korillista yli. Tähteitä ei heitetty pois, vaan kerättiin ja käytettiin myöhemmin. Tähteiden jääminen kyllä kertoo siitä, että suurimpienkin ihmeiden keskellä ihmiset voivat olla itsekäitä ja ahnehtia ottamaan enemmän kuin, mitä jaksoivat syödä. Kaikki saivat syödä kyllikseen. Jeesus ei jakanut vain välipalaa vaan täyden aterian. Jeesus kykenee siunaamaan meidän vähäiset viisi leipäämme ja kaksi kalaamme niin, että niistä riittää.

Evankeliumi

Evankeliumilla on täsmälleen samanlainen ominaisuus kuin poikasen kaloilla ja leivällä Jeesuksen käsissä. Kun evankeliumin elämän leipää jaetaan pois, se ei koskaan vähene, vaan antaja ja vastaanottaja saavat siitä kyltymätöntä ravintoa sielujensa iankaikkiseksi ravinnoksi. Evankeliumi on tarkkaan määrätty sanoma, joka sisältää neljä asiaa:

1. Kristus kuoli meidän syntiemme tähden kirjoitusten mukaan.
2. Hänet haudattiin.
3. Hän nousi kolmantena päivänä kuolleista kirjoitusten mukaan.
4. Hän ilmestyi yli 500 hengelle.

Näihin neljään lauseeseen sisältyy se evankeliumi, josta Paavali kirjoittaa näin: *"Sen kautta te myös pelastutte, jos pidätte siitä kiinni sellaisena kuin minä sen teille julistin."* (1.Kor 15:2) Evankeliumi on Jumalan voima, siinä Herra Jeesus Kristus sanaan sidottuna, sanassa ja sanan alla, sanalla ratsastaen tulee suoraan sellaisen ihmisen sydämeen, joka ottaa evankeliumin sanan vastaan. Evankeliumissa koko Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen siunaus: syntien anteeksiantamus, vanhurskauttaminen ja iankaikkinen elämä siirtyy ihmisen omistukseen. Evankeliumin sana riittää tuhansille ja taas tuhansille eikä koskaan vähene eikä menetä voimaansa.

Evankeliumin jakajat

Mutta evankeliumi tarvitsee tänäänkin jakajansa. Kysymys ei ole siitä, kuinka paljon sinulla on tietoa tai taitoa evankeliumin sisällöstä ja sen levittämisestä. Kysymys on siitä, että Jeesuksen käsissä nuo neljä lausetta saavat ihmeellisen siunauksen ja kykenevät pelastamaan Sinunkin ympärilläsi ihmisiä. Vaikka et omilla sanoillasi voi ketään pelastaa etkä sydämiä ruokkia, jakamalla lyhentämätöntä evankeliumin sanaa saat nähdä, että sen kautta Jeesus kykenee pelastamaan ja ruokkimaan niitä, jotka avaavat sydämensä sille.

Hallitsija vai leipäkuningas

Jeesus otti poikasen eväät vastaan, siunasi ne ja suuri ihme tapahtui. Sen avulla Jeesus halusi ajallisen tasolla kertoa, että Hän itse on iankaikkisen elämän leipä, niin kuin Hän seuraavana päivänä kansalle selitti. Mutta eivät opetuslapset eikä muukaan ruokittu kansa ymmärtänyt ihmeen todellista merkitystä. He kyllä osasivat soveltaa Moosekselle annettua lupausta siitä, että Jumala antaisi tulevaisuudessa profeetan, joka tekisi samanlaisia ja suurempiakin tekoja kuin Mooses. Mooses oli antanut erämaassa kansalle mannaa syötäväksi. Nyt heidän edessään oli ilmeisellä tavalla se profeetta, josta Mooses oli puhunut: *"Tämä on totisesti se profeetta, joka oli tuleva maailmaan."*

Jeesus oli todella Mooseksen lupaama profeetta, mutta siitä tehty johtopäätös tehdä Jeesuksesta vaikka väkisin leipäkuningas oli väärä. He halusivat kuningasta, joka kykeni täyttämään heidän ajalliset tarpeensa. Mutta he eivät halunneet taivuttaa sydämiään tämän Jeesuksen hallittaviksi. He halusivat hallita Kuningasta, jotta Kuningas olisi täyttänyt heidän tarpeensa helposti ja vaivattomasti. Jeesus ei suostu sellaisten ihmisen kuninkaaksi, jotka kyllä haluavat Häneltä etuja, mutta eivät halua seurata Hänen tahtoaan. Jeesus täyttää kyllä nälkäisten tarpeet, mutta Hän ei suostu leipäkuninkaaksi.

Opetuslapset hullaantuivat kansan mukana. Jeesuksen oli määrättävä heidät ensin lähtemään toiselle puolelle järveä veneellä ja sitten Hän hajotti kansanjoukot ja vetäytyi yksinäisyyteen rukoilemaan. Jumalan valtakunnan Kuninguus hankittaisiin ristin ja kärsimyksen tiellä, tiellä, jolle lähdettiin rukouksesta, Isän sydämeltä. Elämän antava leipä on Golgatalla murrettu Jeesuksen ruumis ja Hänen pyhä maahan vuotanut uhriverensä.

Herra huolehtii

Vaikka Jeesuksen ihmeen syvin merkitys oli iankaikkisen elämän leivässä, joka vasta kykenee tyydyttämään ihmisen syvimät tarpeet, se oli samalla myös ajallinen ihme. Jeesus on luvannut tarvittaessa jopa ajallisten ihmeiden kautta huolehtia omiensa tarpeista.

Tapasin joitakin vuosia sitten erään Kiinan maanalaisen kirkon eli kotikirkkojen evankelistan Japanissa. Hän kertoi, miten ensi kertaa kun hänet ja hänen miehensä pidätettiin, alle kouluikäiset lapset jäivät yksin kotiin. Kukaan naapureista ei tiennyt mitään yöllisistä pidätyksistä ja kotona oli vain pieni kulhollinen riisiä lasten ruoaksi. Koko kolmen kuukauden pidätysajan lapset kävivät syömässä riisikulhosta eikä se sinä aikana, kun äiti oli vankilassa tyhjentynyt. Tämä evankelista ei yksinkertaisesti keksinyt mitään muuta selitystä tälle asialle kuin sen, että Jeesus teki heidän kodissaan kolmen kuukauden ruokkimisihmeen.

Jaettu vai ehyt sydän

Mutta usein täällä yltäkylläisessä Suomessa alamme pyydellä apua raha-asioissa Herralta vasta sitten, kun kaikki omat ja pussillinen tämän maailman keinoja on käytetty loppuun. Herra on kuitenkin luvannut, että kaikissa tarpeissa Hänen puoleensa saa kääntyä aivan ensimmäiseksi kunhan Herra itse saa olla tärkeimpänä ja Päätäjänä meidän asioissamme.

Lähetystyö, tuon pelastavan elämän sanan vieminen suurille joukoille vaatii edelleen ravintoa ja rahaa. Onko tänään, kun lähetysjärjestöilläkin on jaettavana enemmän taloudellista niukkuutta kuin takavuosien kasvua, vielä mahdollista voitollisesti viedä evankeliumia kaikkeen maailmaan. Usein Herran on vietävä meidät taloudelliseen ahdinkoon. Herra tahtoo osoittaa meille, että työ Jumalan valtakunnassa ei saa lähteä liikkeelle tasapainotetusta budjetista vaan siitä, että Jumala asetetaan ensimmäiseksi, että Hänen valtakuntansa pääsee valloittamaan meidän sydämemme ja että etsimme Hänen vanhurskaan tahtonsa toteutumista niin omassa henkilökohtaisessa elämässämme kuin lähetysjärjestöjen ja seurakuntien toiminnassa.

Rahan puute ei koskaan ole evankeliumin etenemisen todellinen este, sillä Herra on luvannut täyttää kaikki meidän todelliset tarpeemme. Kysymys on siitä, annatko sen vähän mikä Sinulla on kokonaan Hänen käyttöönsä ja toimitko silloinkin, kun et näe vielä Herran suuria mahdollisuuksia, Hänen ohjeittensa mukaan. Jos ja kun niin toimit, tulet näkemään, että Herra itse vastaa sanastaan. Mutta muista, Herra ei koskaan tule suostumaan Sinun hallittavaksesi vaan Sinun on suostuttava Hänen valtansa alle. Tulet silloin löytämään Hänessä Herran ja Vapahtajan, joka kykenee täyttämään ylenpalttisesti sekä sinun hengelliset kuin ajallisetkin tarpeesi voidaksesi toteuttaa Hänen tahtoaan.

Älä siksi kerää omaisuutta varastoidaksesi sitä täällä ajassa. Käytä se niin, että taivaaseen tullessasi saat nähdä monen ihmisen toivottavan sinut tervetulleeksi siitä syystä, että sinun omaisuutesi käytön vaikutuksesta hekin saivat kuulla evankeliumin ja pelastuivat taivaaseen uskomalla kuulemansa armon ja totuuden sanan.

Ananin kirkon rakentaminen

Pienen pieni noin 10-15 hengen Ananin seurakunta Japanissa halusi rakentaa kirkon, jotta elämän sana pääsisi leviämään kaupunkiin. Eräs nuorena leskeksi jäänyt rouva lahjoitti kirkon tontin. Japanissa tontit ovat todella kalliita. Ja kun kirkon viereen valmistui pappila ja tarvittiin lisää tonttitilaa parkkipaikoiksi, hän lahjoitti lisää. Hän ei etsinyt itselleen nimeä, vaan sen pienen kaupungin asukkaiden pelastusta ja evankeliumin menestystä. Kun kirkko saatiin valmiiksi, hänen suurimmaksi huolekseen tuli saada sinne ihmisiä Sanan kuuloon. Hän on osoittautunut seurakunnan innokkaimmaksi Herrasta todistajaksi. Mutta mikä sen kaiken taustalla on, sain sielunhoidossa usein nähdä. Vilpitön kilvoitus, että hänen omat asiansa olisivat Herran edessä kunnossa. Hän on tarvinnut usein synninpäästön sanaa ja haluaa yhä

syvemmin tuntee Herraa Sanan kautta. Hän etsii Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan ja se näkyy täällä ajassa myös uskollisuutena omaisuudenkäytössä.

Entä Sinä?

Miten on Sinun laitasi? Onko Jeesus Kristus saanut jo tulla Sinun Kuninkaaksesi? Saako hän käyttöönsä Sinun koko niukan omaisuutesi, vai vain sen mikä sinulta jää ylitse omien tarpeittesi. Annatko Herralle koko aikasi ja kaiken työsi vai vain ylimääräisen. Herra voi siunata Sinut monille siunaukseksi jos annat elämäsi Hänen ja Elämän Sanan palvelukseen.

Ellet vielä voi tunnustaa Jeesusta Hallitsijaksesi, käänny Hänen puoleensa tänään. Tunnusta, että olet huono hallitsija omalle elämällesi, pyydä anteeksiantamusta ja armoa Jeesuksen uhrin tähden. Herra haluaa ruokkia Sinua iankaikkisen elämän leivällä ja huolehtia myös Sinun ajallisista tarpeistasi, jotta voisit palvella Häntä ja myös muita ihmisiä. Luovu jo omien laskelmiesi varassa elämisestä ja anna itsesi Herran käyttöön.

ELÄMÄN LEIPÄ 6:22-40

Tilanne

Jälleen kerran Johannes määrittelee ajankohdan täsmällisesti. Jakson keskustelu käytiin ruokkimisihmettä seuraavana päivänä Kapernaumissa. Kansa oli palannut toiselta puolelta järveä ja ihmetteli, miten Jeesus oli päässyt sinne ennen heitä, vaikka yhtään ylimääräistä venettä ei ollut toiselta puolelta järveä lähtenyt opetuslasten lähdettyä ilman Jeesusta. Heidän kysymyksensä Jeesukselle oli siis mitä luonnollisin:

"Rabbi, milloin sinä tulit tänne?"

Jeesus aloitti vastauksensa "totisesti minä sanon teille" ilmaisulla, jolla Hän usein korosti erityisen tärkeitä asioita:

"Totisesti minä sanon teille: te ette etsi minua siksi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan koska saitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi. Älkää hankkiko katoavaa ruokaa, vaan ruokaa, joka pysyy iäiseen elämään, ja jota Ihmisen Poika on antava teille. Häneen Isä, Jumala itse, on painanut sinettinsä."

Miksi etsit Jeesusta?

Jeesus ei vastannut heidän kysymykseensä "milloin tulit tänne" vaan kertoi heille, *miksi he* olivat tulleet. Hän sivuutti heidän uteliaisuutensa ja meni suoraan asiaan, joka oli Hänen sydämellään. Hän sanoi, että he eivät etsineet Häntä siksi, että olisivat nähneet tunnusteon. Niin, mutta eivätkö he edellisenä päivänä olleet nähneet ruokkimisihmettä. Ei, he nimen omaan eivät olleet nähneet tunnustekoa. He olivat kyllä nähneet, miten tapahtui ihme ja Jumalan voima ilmeni, mutta he eivät olleet käsittäneet ihmeen merkitystä. Ihmiset eivät tulleet Jeesuksen luo, koska olisivat todella nähneet tunnusteon merkityksen, vaan siksi, että heidän vatsansa oli täyttynyt ruuasta.

Jeesus paljasti heidän väärän mielenkiintonsa syyn ja nuhteli heitä siitä. He olivat yrittäneet tehdä Hänestä kuninkaan. Syynä ei kuitenkaan ollut se, että he olisivat ymmärtäneet Hänen opetuksensa Jumalan valtakunnasta, vaan se, että heidän vatsansa oli täynnä. Sitten Jeesus esitti heille suuren vetoituksen:

"Älkää hankkiko (sanatarkasti: tehkö työtä saadakseen) katoavaa ruokaa, vaan ruokaa, joka pysyy iäiseen elämään, ja jota Ihmisen Poika on antava teille. Häneen Isä, Jumala itse, on painanut sinettinsä."

Jeesus toisit sen, mitä Hän oli jo aiemmin esittänyt. Hän oli Jumalan Poika, Jumala itse oli valtuuttanut ja lähettänyt Hänet. Jumala oli painanut sinettinsä, auktoriteettinsa Jeesukseen. Jumalan sinetti Jeesuksessa oli Pyhä Henki.

Jumalan teko

Kun Jeesus oli vedonnut kuulijoihin, että he eivät asettaisi tärkeimmäksi päämääräkseen elämässään ajallisten tavoittelua vaan etsisivät hengellistä todellisuutta, joka oli Jeesuksessa heidän keskellään, he tarttuivat Jeesuksen sanaan "tehdä työtä" ja esittivät heti kysymyksen: *"Mitä meidän on tehtävä toimittaaksemme Jumalan tekoja?"*

Mitä he oikein tarkoittivat kysymyksellään? Vaikka he eivät ehkä ymmärtäneet Jeesuksen sanojen syvintä hengellistä merkitystä, sen he ainakin tajusivat, että Jeesus esitti heille vaatimuksen korkeammasta eettisestä tasosta, moraalista. Heille Jumalan teot merkitsivät Mooseksen lakia ja kuuliaisuutta sen vaatimuksille. He eivät ehkä tajunneet, että siveellisyys voi perustua vain hengelliseen. Jos kadotamme tajun ihmisen hengellisestä luonteesta, kaikki moraalit ja eettisyys menettää otteensa meistä.

Sen verran kuulijat tajusivat kuitenkin, mitä Jeesus ajoi takaa, että he eivät kysyneet, mitkä olisivat ne teot, joita heidän erityisesti pitäisi tehdä. Pikemminkin he halusivat Jeesukselta selvityksen siihen, miten heidän pitäisi menetellä, että he kykenisivät elämään oikein ja lain vaatimusten mukaan. He tajusivat siis jotain kyvyttömyydestään lain edessä ja halusivat selvityksen, miten lain noudattaminen ylipäänsä heiltä onnistuisi. Monet vilpittömät ihmiset kyselevät samaa tänäänkin. Ongelma ei niinkään ole siinä, etteikö tiedettäisi, mitä hyvä ja paha on, vaan siinä, miten hyvän tekeminen ylipäänsä onnistuisi.

Tähän Jeesus vastasi: *"Se on Jumalan teko, että uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt."* Jeesus vastasi heille kertomalla, mikä on Jumalan teko, sillä siihen sisältyy lopulta vastaus myös siihen, miten on mahdollista noudattaa Jumalan tahtoa. He kysyivät moraalisisella tasolla oikein elämisen salaisuutta, siis kykyä tehdä oikein, mutta Jeesus kertoikin heille sen hengellisen toimenpiteen, jonka suorittaminen sisältäisi myös voiman kaikkeen oikeaan elämiseen. Jumalan synnyttämä usko Jeesukseen antaa kyvyn myös rakkauteen. Voidakseen elää pyhitettyä elämää, ihmisen on uskottava Jeesukseen. Uskon riippuvuus Jeesuksesta avaa tien Jumalan tahdon noudattamiseen.

Usko ja ihmeet

Kuulijoiden reaktio kuvaa syvästi ihmisluontoa: *"Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinuun? Minkä teon sinä teet?"* Mikä pyyntö, kun he olivat juuri edellisenä päivänä nähneet Jeesuksen ruokkivan 5000 miestä! "Näytä, niin me uskomme!" Usko ei ole näkemistä. Usko on vakuuttuneisuutta näkemättä.

Mutta he eivät lopettaneet edes tuohon, vaan jatkoivat: *"Meidän isämme söivät mannaa erämaassa, kuten on kirjoitettu: 'Hän antoi heille syötäväksi leipää taivaasta'."* He tarkoittivat: "Niin, se oli mahtavaa mitä teit eilen ja mehän olisimme tehneet Sinusta kuninkaan. Mutta loppujen lopuksi ei se niin suuri juttu ole nyt ruokkia 5000 yhdessä tilanteessa. Mooseshan kykeni toimittamaan kansalle syötäväksi mannaa kokonaiset 40 vuotta erämaassa. Kykenetkö Sinä mihinkään niin suureen?" He eivät todellakaan olleet nähneet tunnustekoa eivätkä ymmärtäneet sen merkitystä. He eivät nimen omaan olleet sanoneet, että Mooses antoi heille leivän, mutta Jeesuksen vastaus osoittaa, että sitä he tarkoittivat:

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille leipää taivaasta." Jeesus ei lähtenyt vertailemaan itseään Mooseksen kanssa. Hän torjui sellaisen tyystin. Sitten Hän lähti selittämään edellisen päivän ihmeen varsinaista merkitystä:

"Vaan Isäni antaa teille todellista leipää taivaasta. Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän."

Minä olen elämän leipä

Kuulijoiden vastaus osoittaa saman pimeyden, mikä Samarian naista vaivasi. He eivät päässeet materiaaliselta tasolta hengelliselle tasolle: *"Herra, anna meille aina sitä leipää."* Vaikka tämä pyyntö esitettiin puoliksi pilkallisesti, sitä ei saa erottaa suuresta ensimmäisestä "minä olen" julistuksesta:

"Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei koskaan ole janoissaan."

Jeesus oli varoittanut kuulijoita ajattelemasta ja tavoittelemasta vain ajallisen tason asioita, tomua. Ihmisen sydäntä ei mikään ajallinen voi tyydyttää. Heidän piti tavoitella taivaallista, taivaasta tulevaa leipää, joka vastaa ihmisen syvimpään nälkään ja janoon. Nyt Hän sanoi: "Minä se olen. Minä olen elämän leipä." Jeesus on vastaus ihmisen nälkään ja janoon. Jeesuksen luo tulijalta ei tulisi mitään puuttumaan.

He olivat juuri puhuneet Mooseksesta. Mooses oli palavassa pensaassa saanut kohdata sen Jumalan, joka oli ilmoittanut nimekseen MINÄ OLEN. Luultavasti Mooses oli odottanut jotain

selittävää sanaa MINÄ OLEN jatkoksi, mutta hän ei saanut. Vuosisadat olivat vierineet. Mooses ei lähettänyt taivaasta leipää, sillä manna tyydytti erämaataipaleella vain ajalliset tarpeet. Jeesus osoitti, että juuri Hän oli sama Jahve, joka oli puhunut Moosekselle ja että Hän on vastaus ihmisen kaikkiin tarpeisiin, ei vain ajallisiin, vaan myös hengellisiin ja iankaikkisiin.

Sitten Jeesus lausui tuomion kuulijoilleen, joka sisälsi ajatuksen, että he olivat nähneet Hänet mutta eivät kuitenkaan uskoneet Häneen. Mutta samalla Hän vakuutti:

"Jokainen, jonka Isä antaa minulle, tulee minun luokseni, ja luokseni tulevaa minä en aja pois. Enhän minä ole tullut taivaasta tekemään omaa tahtoani, vaan täyttämään lähettäjäni tahdon. Ja Lähettäjäni tahto on, etten kadota ainoakaan niistä, jotka Hän on antanut minulle, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on ikuinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."

Eräässä merkityksessä Johanneksen evankeliumin syvyys ei ole niinkään tunnusteoissa ja merkeissä, joita Jeesus teki. Se, mitä Jeesus sanoi itsestään on syvintä. Jeesus on suunnattomasti enemmän kuin ihminen. Hän on totinen Jumala ihmisenä.

Vatsa jumalana

Syvä kiulu vallitsi kuulijoiden Messias-käsityksen ja todellisen Messiaan välillä. Edellinen oli ajallisiin tarpeisiin vastaava kuningas. Todellinen Messias hoitaa ensin hengellisen ja vasta sitten ajallisen. Kansanjoukot etsivät kyllä elämää. Kristus tuli tuomaan elämän. Miksi tarve ei saanut tyydytystä? Elämän erilaisen tulkinnan vuoksi. He halusivat todellakin elämää ja siksi he olisivat halunneet tehdä Hänestä kuninkaansa. Mutta elämä merkitsi heille sitä, että heidän ajalliset tarpeensa olivat tyydytetyt. Paavali kuvasi myöhemmin tällaisia ihmisiä: *"Vatsa on heidän jumalansa."*

Kristus tuli, että heillä ja meillä olisi elämä. Hänessä löytyy vastaus kaikkeen ihmisen kaipaukseen ja ikävään. Herra tyydyttää ihmisen elämän nälän ja janon. Hän tekee sen syvimmällä tasolla. Älä tee vatsaa jumalaksesi, kun Herra on valmis antamaan sydämeesi kokonaisen elämän.

Kysymyksiä:

1. Minkälaisin vaikuttimin kansanjoukko etsi Jeesusta? (26)
2. Mitä ihmisen tulee tavoitella? (27)
3. Mikä on Jumalan sinetti? (27)
4. Kun ihmiset ajattelivat, että iankaikkisen elämän saavuttaakseen tulee tehdä Jumalan tekoja, mitä he kysyivät Jeesukselta? (28)
5. Millä tavalla kysyjien käsitys oli virheellinen? (29)
6. Mihin usko perustuu? (29,44,45)
7. Millainen suhde on uskolla ja merkeillä? (30-32,45; vrt. 2 Moos. 16:1-18)
8. Mistä elämän leipä tulee? (33)
9. Mitä elämän leipä on? (35,48,51)
10. Millaisia ilmaisuja uskosta käytetään? a) (35) b) (35) c) (40)
11. Millaisia siunauksia saavat ne, jotka tulevat Jeesuksen luo? a) (35) b) (39) c) (40,47)
12. Millaiset ihmiset voivat päästä Jeesuksen luo? (37)
13. Millainen on Jeesuksen ja Isän välinen suhde? (38,46)
14. Miten kansa reagoi Jeesuksen puheeseen? (41,42)

LIITE 12:
ELÄMÄN LEIPÄ
Joh. 6:24-36

Tyydyttämätön sydän

Sisäinen tyydyttämättömyys ajaa monia tämän päivän ihmisiä toisaalta kiireiseen työntekoon ja toisaalta rajuun vapaa-ajan viettoon. Mutta kerta toisensa jälkeen sydän jää tyhjäksi. Työ, jonka tuloksista odotettiin iloa ja tyydytystä, muuttuikin helposti turhauttavaksi ja lopulta taakaksi. Hyvätkään harrastukset eivät anna, mitä lupaavat. Muistan, miten eräs Yoshinogawan seurakunnan jäsen pitkään haaveili päästä lentelemään taivaalle liitopurjeella. Kun sitten toive täyttyi, hän totesi: "Odotin siltä enemmän." Moni nuori etsii levottomana sisältöä elämälleen matkustelemalla, hankkimalla ystäviä ja monenlaisia kokemuksia, mutta kaiken turhuuden tunto ja pettymykset seuraavat toisiaan. Vanhemmat taas ovat jo sen verran "saaneet takkiinsa", että tyytyisivät jo vähempäänkin eli tavalliseen arkiseen elämään, kunhan mitään ikävää ei tapahtuisi. Elämän karuus on heidän unelmansa paljolta karistanut. Mutta sisikunnassa jokin huutaa edelleen: "Elämäsi voisi olla toisenlaista."

Ei ainoastaan leivästä

Mitä hämmästyttävimmissä yhteyksissä kuulee lainattavan Jeesuksen sanoja: *"Ihminen ei elä ainoastaan leivästä"*, kuitenkin niin, että sanojen jatko lähes säännöllisesti unohdetaan. Lauseen runsas käyttö kuvastaa kuitenkin ihmisten yleistä tyydyttämättömyyttä ja elämänsisällön jatkuvaa etsintää. Jeesuksen sanojen jatko: *"...vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee,"* sisältää vasta todellisen vastauksen ihmisen sisimmän etsintään.

Ihminen tarvitsee kyllä ajallistakin leipää. Jeesus ei sanonut, että ihminen ei elä lainkaan leivästä, vaan että ajallinen ja aineellinen ei voi milloinkaan vastata ihmisen syvimpiin tarpeisiin. Niihin voi vastata vain Jumalan sana.

Sana - persoonallisen yhteyden väline

Jumalan sana, niin kuin inhimillinenkin sana on ensi sijassa kommunikointiväline eli keino persoonallisen yhteyden rakentamiseen. Moni ihminen lähtiessään esimerkiksi ostoksille torin tuntumaan, etsii tieteen tai tiedostamattaan yhteyttä toisiin ihmisiin. Siellä voidaan nähdä satojakin ihmisiä, mutta vasta sitten, kun alkaa jutella jonkun kanssa, voi sanoa tavanneensa ihmisen. Ilman puhetta ei ole yhteyttä ihmisten välillä. En voi väittää tuntevani sellaista ihmistä, jonka kanssa en ole koskaan jutellut, vaikka saattaisin hänestä yhtä ja toista tietääkin. Sana on se silta, joka luo ihmissuhteita, jotka tyydyttävät meitä henkisellä tasolla. Aivan liian usein kodeissa keskustelu korvataan samaan ruutuun töllöttämisellä tai työpaikoilla asioiden hoidon annetaan kulkea ihmissuhteiden hoidon edellä. Katkeruuden synnyttämä mykkäkoulu voi olla seurausta siitä, ettei koskaan ole haluttukaan nähdä sitä vaivaa, että opiskeltaisiin keskustelemaan. Usein vaadimme toisilta, että heidän pitäisi kyetä lukemaan ajatuksiamme, ja loukkaannumme syvästi, kun väärinymmärrystä tapahtuu.

Jumalan sana tyydyttää

Mutta syvimmiltään ihmisen voi tyydyttää vain Jumalan suusta lähtevä Sana. Jumala loi ihmisen, joka osaa puhua, voidakseen henkilökohtaisella tasolla keskustella ihmisen kanssa. Synti pyrkii särkemään Jumalan ja ihmisen välisen keskustelu-yhteyden. Herran puhe on viime kädessä hänen tiensä välittää rakkautta. Puhe, jota seuraa sen kanssa sopusoinnussa oleva toiminta, on ihmissuhteissakin rakkauden osoittamisen perusväline. Vielä suuremmassa määrin näin on suhteessa Jumalaan.

Jumalan sana kohtaa kuitenkin monia esteitä meidän vastaanottajien puolelta. Herran armoa on se, että huolimatta ihmisen syntisyydestä ja turmeluksesta, Jumala saa sanansa meidän sisimpäämme asti, niin että voimme sen ottaa vastaan ja ymmärtää tai ikävä kyllä myös torjua.

Jeesus ja leipäihmeen kokenut kansa

Tämän päivän evankeliumitekstiä edeltää edellisenä päivänä tapahtunut 5000 ihmisen ruokkimisihme Genesaretin järven toisella puolella. Jeesus oli palannut järven yli yöllä osaksi kävellen veden päällä ja osaksi opetuslasten kanssa veneessä. Toiselle puolelle jäänyt ja myöhemmin palannut kansa ilmaisi ihmetyksensä siitä, että Jeesus oli tullut jo järven toiselle puolelle ennen heitä, vaikka muita veneitä kuin opetuslasten ei ollut edellisenä päivänä käytettävissä ja he olivat nähneet, että Jeesus ei ollut lähtenyt opetuslastensa kanssa. Jeesus ei vastannut heidän kysymykseensä: *"Rabbi, milloin tulit tänne?"* vaan kävi keskustelemaan heidän kanssaan syvemmällä tasolla voidakseen saada heidän sydämensä aukeamaan Jumalan sanalle. Jeesus puhui ja keskusteli heille, jotta he Hänen yhteydessään voisivat löytää elämän leivän, joka tyydyttäisi heidän sisimpänsä ja antaisi heille osallisuuden iankaikkiseen elämään.

Jeesus vastasi heidän kysymykseensä: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette te minua sen tähden etsi, että olette tunnustekoja, vaan sen tähden, että saisitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi. Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut."*

Jeesus ei siis vastannut heidän uteliaaseen kysymykseensä, **milloin Hän** oli tullut sinne. Sen sijaan hän kävi suoraan käsiksi heidän sydämensä tilaan ja kertoi heille, **miksi he** olivat tulleet. Jeesus sanoi, etteivät he etsineet häntä näkemiensä ihmeiden vuoksi. Eivätkö he sitten muka olleet juuri edellisenä päivänä nähneet Hänen ruokkivan yli 5000 hengen ihmisjoukon. Olivat he toki nähneet ihmeen tapahtuvan ja voiman vaikuttavan, mutta he eivät kuitenkaan olleet nähneet, sillä he eivät olleet ymmärtäneet ruokkimisihmeen merkitystä.

Jeesus nuhteli heitä heidän väärästä kiinnostuksestaan, jonka syynä oli se, että he olivat saaneet syödä kyllikseen leipää ja kalaa. Koska he olivat saaneet ajallista etua Jeesukselta, he olivat heti valmiit tekemään hänestä kuninkaansa. Heidän kiinnostuksensa ei noussut vähääkään siitä, että he olisivat ymmärtäneet Hänen puhettaan taivasten Valtakunnasta.

Älä tavoittele sitä minkä kuitenkin menetät

Herra vetosi heihin, että he näkisivät, kuka Hän on: *"Älkää tehkö työtänne saadaksenne sitä ruokaa, joka katoaa, vaan hankkikaa sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut."* Jeesus osoitti heille jälleen, että Hän on Jumalan Poika, Jumalan valtuuttama ja sinetöimä.

Jeesushan sanoi, että ei tulisi tehdä työtä katoavan ruoan hankkimiseksi. Jeesus tarkoitti, että siitä ei saa tehdä elämän tärkeintä asiaa eikä ajallisten tarpeiden saa antaa sanella elämän sisältöä. Ihmisen tulee tavoitella sitä, minkä vain Jumalan sinetöimä Jeesus Kristus voi hänelle antaa. Kuulijat tarttuivat nyt Jeesuksen sanaan **tehdä työtä** ja kysyivät: *"Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?"*

Jumalan tekojen tekeminen

Mitä he oikein tällä kysymyksellään tarkoittivat? He olivat epäilemättä ymmärtäneet Jeesuksen sanojen oikeaan elämään kehottavan siveellisen merkityksen, vaikka eivät käsittäneetkään sanojen syvää hengellistä merkitystä. Heille Jumalan teot merkitsivät yksinkertaisesti lakia ja kuuliaisuutta lain vaatimuksille. He eivät kuitenkaan käsittäneet, että lain vaatimaa elämää on mahdoton elää ilman Jumalan antamaa hengellistä elämää. Tiedostamattaankin he kysymyksellään osoittivat ihmisen syvimmän tarpeen olevan hengellisen. He eivät tarkoittaneet kysymyksellään, että mitkä ovat Jumalan vaatimat teot. Mooseksen lain perusteella he aivan hyvin tiesivät ne. Kysymyksellään he tahtoivat sanoa: "Kyllä me ymmärrämme, että oikea ja vanhurskas elämä on Jumalan vaatimus, mutta kerro

meille, miten se olisi meille mahdollista?" Mutta juuri tämä kysymys paljastaa heidän hengellisen tarpeensa ja janonsa.

Tänäkään aikana vilpittömät ihmiset eivät niinkään kysele, mikä on oikeaa ja mikä väärää, vaan sitä, miten oikeaa elämää olisi ylipäänsä mahdollista elää.

Jeesuksen vastaus kuuluu: *"Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt"*. Vastauksellaan Jeesus osoittaa, että vain hengellinen teko, jonka Jumala itse tekee, antaa ihmiselle voiman elää moraalisesti ja siveellisesti oikein. Tämä Jumalan teko on se, että Hän synnyttää ihmisessä uskon Jeesukseen Kristukseen.

Synnin varsinainen olemus on epäuskossa sanoutuminen irti Jeesuksesta. Epäusko taas väistämättä tekee ihmisestä synnin orjan. Jos joku haluaa elää oikein ja lain mukaan, ainoa mahdollisuus on uskoa Jeesukseen. Uskon riippuvuus Jeesuksesta on puhtaan ja pyhän elämän voimanlähde.

“Lisää ihmeitä - emme usko muuten!”

Kuulijoiden vastaus Jeesukselle: *"Minkä tunnusteen sinä sitten teet, että me näkisimme ja uskoisimme sinua? Minkä teon sinä teet?"* paljastaa ihmisluonnon kaikessa alastomuudessaan. Hehän olivat edellisenä päivänä nähneet Jeesuksen ruokkivan yli 5000 henkeä. He olivat nähneet eivätkä kuitenkaan olleet nähneet.

Usein sanotaan, että suomalainen ei usko ennen kuin näkee. Niin asian laita ei kuitenkaan ole. Näkeminen on näkemistä. Uskominen on vakuuttuneisuutta ilman näkemistä. Kun he jatkoivat: *"Meidän isämme söivät mannaa erämaassa..."* he tahtoivat sanoa: "Kyllä tietenkkin se, mitä Sinä Jeesus eilen teit 5000:lle, oli hieno asia, mutta loppujen lopuksi Mooseshan hankki taivaasta leivän koko kansalle 40 vuoden ajan. Jos Sinä tekisit jotain saman luokan asiaa, niin kyllä me sitten uskoisimme." He olivat ainoastaan kiinnostuneita omista kokemuksistaan, mutta eivät nähneet Jeesuksen tekojen todellista merkitystä. Voi meitä, jos mittailimme Herraa omilla kokemuksillamme!

Leipä taivaasta

Jeesus ei lähde vertailemaan itseään Moosekseen, vaan osittaa, että Mooseksen antama leipä ei tullut taivaasta eikä liioin voinut israelilaisten hengellisiin tarpeisiin vastata. Sitten Hän itseensä viitaten jatkaa: *"Minun Isäni antaa teille taivaasta totisen leivän. Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän."* Kun he vastasivat: *"Herra anna meille aina sitä leipää"*, he tekivät niin ajallisella tasolla ja osoittivat ihmisen synnynnäisen sokeuden hengellisen todellisuuden edessä.

Jeesus vastaa pyyntöön

Herran suunnaton rakkaus kuulijoitaan kohtaan näkyy siinä, että Hän ei torju heidän pyyntöään, vaan lähtee vastaamaan siihen, vaikka he esittivät Hänelle pyynnön ajallisella tasolla ymmärtämättä, mitä Herra syvimällä hengellisellä tasolla voi ja tahtoo antaa. Hänen vastauksensa ei kuitenkaan jäänyt sille ajalliselle tasolle, johon heidän odotuksensa ja toiveensa. Hän lähti viemään heitä itse elämän salaisuuteen. Hän paljasti heille sen, että elämä on Hän itse.

Vain tämän suuren Henkilön Jeesuksen Kristuksen tunteminen, keskusteluyhteys, rakkausyhteys, persoonien yhteys, yhdessä olo ja yhdessä vaeltaminen Hänen kanssaan, Hänen sanastaan sydämen ruokkiminen, Häneen uskominen, turvaaminen ja luottaminen, sydämen jakaminen Hänen kanssaan, Hänen armonsa ja rakkautensa vastaanottaminen sydämen syvimpiin asti voi tyydyttää ihmisen.

Siksi Herra julisti valtavat sanansa: *"Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa."* Näin Jeesus tarjosi kuulijoilleen vastauksen heidän

sydämensä syvimpään tarpeeseen, jonka he tosin vain osittain olivat itselleen tunnustaneet. Samalla Jeesus kertoi heille, mikä on tie Hänen elämänsä osallisuuteen. Se on Jeesuksen luokse tuleminen, joka on uskon ydin.

Usko ei siis ole vain sen tietämistä, kuka ja millainen Jeesus on ja sen totena pitämistä. Pelastava usko on enemmän. Se on Jeesuksen luo tulemista ja Hänen persoonalliseen yhteyteensä jäämistä. Tästä uskon syvimmästä olemuksesta Jeesus puhuu Ilmestyskirjassa näin: *"Katso, minä seison ovelta ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani."* (3:20)

Yhteys Jeesukseen syvä kuin leivän yhteys ruumiiseen

Käyttäessään itsestään ilmaisua elämän leipä Jeesus osoittaa, että uskon yhteydessä Hän tulee meidän sieluumme ja henkeämme yhtä lähelle, kuin luonnollinen leipä, kun se syödään ja kun sen antama ravinto leviää verisuonien kautta koko kehoomme. Kuitenkin sydämen yhteys Jeesukseen on luonteeltaan persoonallista ja siis jotain suunnattomasti syvempää kuin leivän ja ruumiin yhteys.

Vähän tekstimme jälkeen Jeesus lisääkin: *"Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."*

Eikö todellakaan enää janoa ja nälkää?

Herran lupaus siitä, että Hänen luokseen tullut, Häneen uskova, ei enää koskaan janoa tai ole nälkäinen, ei aina näytä saavuttaneen hyväksyntää edes niiden parissa, jotka sanovat Häneen uskovansa. Moni uskova näyttää elävän kovin kituliasta hengellistä elämää, ja moni jopa pitää nöyryytenä sitä, että joutuu valittamaan hengellisen elämänsä kuivuutta ja köyhyyttä. Eikö sitten Jeesuksen lupaus: "Joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa tai janoa! Ei koskaan! Ei milloinkaan!" pidäkään paikkaansa.

Kyllä Herran sana ja lupaus ovat totta. Syy hengelliseen kuivuuteen ja puutteeseen ei siis suinkaan ole Herrassa, vaan siinä, että lankeamme samaan epäuskoon, kuin Jeesuksen kuulijat tekstissämme. Ajattelemme, että meidän on omilla teoillamme ja hyvällä vaelluksellamme Jeesuksen yhteys ansaittava, ja niin työnnämme itse Herran pois elämästämme. Jos olisimme todella köyhiä ja todella janoisia, meillä ei olisikaan muuta vaihtoehtoa, kuin Jeesuksen luo käyminen ja Hänen rikkauksistaan osallisiksi pääseminen. Mutta aivan niin köyhiksi emme suinkaan ole tulleet. Kun omatekoinen ja salaisesti itseensä luottava kristitty kokee hengellistä heikkoutta ja janoa, hän tekee usein sen saman synnin, mistä Jeesus joutui kuulijoita nuhtelemaan: *"Minä olen sanonut teille, että te olette nähneet minut, ettekä kuitenkaan usko."*

Jeesus vastaa jokaiseen tarpeeseemme

Jeesus tuli täyttämään kaiken syvimmän tarpeen ja huudon, mitä ihmisen sydäimestä nousee. Hänen sanansa MINÄ OLEN ja niiden jatke ELÄMÄN LEIPÄ, ja myöhemmin TIE, TOTUUS, ELÄMÄ, YLÖSNOUSEMUS, HYVÄ PAIMEN jne kertovat, että elämästämme ei löydy mitään tarvetta, johon Hän ei olisi vastaus. Se, että ihmiset jäävät janoonsa ja nälkänsä, vaikka Hän on läsnä ja kutsuu heitä luokseen, on ihmisen järkyttävän murhenäytelmä. Elämä on läsnä, mutta Hänet työnnetään pois, kun nautinnot, tieto, valta, kunnia, raha, tavara ja toiset ihmiset näyttävät tarjoavan riittävän elämän sisällön. Järkyttävää oli, että jopa se hyvä, se ajallinen leipä, jonka Jeesus oli ihmeen kautta kuulijoilleen antanut, nousi heidän ja Jeesuksen väliin. Voi meitä, jos etsimme elämämme sisältöä Jumalan lahjoista emmekä itse Jumalasta. Voi kristittyä, joka etsii hengellisiä kokemuksia, mutta ei niiden Antajaa Jeesusta itseään. He jäävät köyhiksi rikkauksien äärellä.

Jos Jeesus itse saa asua ja hallita sydäntämme, niin Hänestä vuotavat ne elävän veden virrat, jotka eivät ainoastaan ravitse sitä sydäntä, jossa Hän asuu, vaan levittävät rakkauden ja valon siunausta myös ympärilleen. Vain Jeesuksen läsnäolo ravitsee sydämen. Mutta kun Hän asuu omansa elämässä Pyhän

Hengen kautta, ihmisen syntisyydestä ja raadollisuudesta huolimatta hänellä on koko elämän täyteys. Mutta kysymys on henkilökohtaisesta suhteesta, jossa Herran Jeesuksen tulee saada hallita meitä. Ja silloin saamme nähdä ja kokea, että Hänen lupauksensa ovat voimassa.

Tuhlaajapojan vastaus

Kun tuhlaajapoika palasi kotiinsa, hän löysi kaiken sen, mitä hän oli lähtenyt etsimään kotoa lähtiessään. Isä sanoi: *"Tuokaa parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin."* Hän lähti etsimään hienoja vaatteita elämäänsä, mutta tuli ryysyissä takaisin saadakseen juhlapuvun. *"Pankaa kengät hänen jalkoihinsa!"* Niitä hän lähti etsimään, mutta ne hän sai kotonaan palattuaan paljain jaloin. *"Pankaa sormus hänen sormeensa!"* Hän lähti etsimään jalokiviä ja timantteja, mutta hän menetti jalokivensä poissa ollessaan ja löysi ne palattuaan kotiin. Hän lähti etsimään juhla-aterioita, mutta joutui nälänhätään. Mutta hänen isänsä sanoi hänen palattuaan: *"Noutakaa syötetty vasikka ja syökäämme!"* Hän lähti etsimään ilonpitoa, mutta joutui surkeuteen. Hänen isänsä sanoi: *"Pitäkäämme iloa!"*

Kaikki, mitä me lähdemme elämässä etsimään löytyy viime kädessä vasta Isän kodissa, Jeesuksen yhteydessä. Jos haluat leipää, jätät onnettomaksi, mutta jos etsit Jeesusta, Elämän Leipää, olet löytävä ravinnon sekä sielullesi että myös ruumiillesi.

Käy siis Jeesuksen luo niin kuin tuhlaajapoika kävi oman isänsä luo. Tee se tunnustamalla syntisi ja tulemalla Jeesuksen luo rukouksessa ja turvautumalla Hänen lupauksiinsa ja Hänen Golgatalla vuotaneeseen uhrivereensä. Hän on elämän leipä.

LIITE 13: JUMALAN PELASTUSTAHTO

Joh. 6:37-40

37. "Jokainen, jonka Isä antaa minulle, tulee minun luokseni, ja luokseni tulevaa minä en aja pois.
38. Enhän minä ole tullut taivaasta tekemään omaa tahtoani, vaan täyttämään lähettäjäni tahdon.
39. Ja Lähettäjäni tahto on, etten kadota ainoakaan niistä, jotka Hän on antanut minulle, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä.
40. Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on ikuinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."

Mitä tahdot?

Mitä Sinä tahdot? Mihinkä tahtosi suuntautuu? -Tahtosi suunta kertoo, mitä pidät tärkeänä ja tavoittelemisen arvoisena. Elämäsi suunta määräytyy siksi pitkälle siitä, mihin tahtosi ja tavoittelusi suuntautuu. Tosin usein joudut törmäyskurssille toisten tahtojen kanssa, jotka haluavat jotain aivan muta kuin Sinä. Poliitikassa on viime kädessä tahtojen taistosta. Kuka päättää ja kenen tahto toteutuu. Suhteessa Jumalaankin on kysymys tahtovasta ihmisestä ja tahtovasta Jumalasta.

Moni suomalainen rakentaa omanarvontuntonsa siihen, kuinka hyvin hän onnistuu saamaan tahtonsa lävitse. Ellei voimavarojen puutteessa tai muiden lujempitahtoisten paineiden keskellä saa tärkeissä asioissa tahtoaan lävitse, niin nostaaksemme omaa itseämme olemme valmiit käymään kovia arvovaltakiistoja siitä, missä kulmassa kaapin tulee seistä omassa olohuoneessamme.

Sellaisillekin, joiden tahdon suunta näyttää vaihtuvan kuin tuuliviiri kulloistenkin tunnetilojen mukaan, oman tahdon läpi saaminen on tärkeää. Pidämme sääliittävinä sellaisia ihmisiä, jotka ovat niin heikkotahtoisia, että painostamalla heidät saadaan tekemään melkein mitä tahansa.

Lujakaan tahto ei riitä

Sananlasku sanoo, että "lujan tahto vie läpi vaikka harmaan kiven". Elämän todellisuus ei kuitenkaan aina noudata lentäviä lauseita. Törmäämme enemmän tai myöhemmin muureihin, joiden läpi ei auta lujinkaan tahto. Monenlaiset elämän vaikeudet, ristiriidat, sairaudet ja ennen kaikkea kuoleman todellisuus eivät väisty, vaikka koko tahdonvoimamme marssitamme niitä vastaan.

Yllättävään vaikeuteen törmäämme myös uskonelämän alueella, kun saatamme aluksi kuvitella, että kristillisyyden voisi muka onnistua riittävän lujalla tahdolla. Mutta ajan mittaan huomaammekin, että ihmisen himot ja synnillinen luonto eivät olekaan meidän omalla tahdollamme hallittavissa puhumattakaan siitä, että saisimme toisten ihmisten vastaavat ominaisuudet tahdollamme kuriin.

Lankeemus oli totaalinen

Kun Jumala loi ihmiseen niin tunne-elämän, kyvyn ajatella kuin tahdonkin, ne kaikki on tarkoitettu käytettäväksi ja ovat itsessään hyviä ja välttämättömiä asioita. Mutta Jumala ei tarkoittanut, että mitään niistä käytettäisiin irrallaan persoonasuhteesta Häneen, Hänen ajatuksistaan ja Hänen tahdostaan. Kun ihminen syntiinlankeemuksessa lähti etsimään elämää Jumalasta erossa, sekä hänen tunne-elämänsä, tahtonsa ja ajattelunsa joutui synnin ja turmeluksen valtaan. Ihmisen koko olemus joutui synnin valtaan. Hänen ajattelunsa sumentui siinä määrin, että hän ylpeydessään kuvittelee ymmärtävänsä asioita oikein Jumalasta riippumattomanakin. Hänen tunne-elämänsä vääristyi niin, että hän kuvittelee voivansa löytää sydäntä tyydyttävän ilon ja rakkauden ilman yhteyttä Jumalaan.

Tahtoelämän turmeluksesta kertoo taas se, että uskosta osaton ihminen saattaa kuvitella voivansa itse päättää, milloin hän voi tulla uskovaksi kristityksi. Hän kuvittelee voivansa ruveta uskovaiseksi sitten, kun häntä asia riittävästä kiinnostaa tai kun hän pitää sitä itselleen tarpeellisena. Sekä Raamattu että

elämän kokemus kuitenkin osoittavat, että kukaan ei voi omilla päätöksillään, omalla tahdollaan eikä liioin myös omiin tunteisiinsa tai ajatuksiinsa vaikuttamalla löytää uskoa Jeesukseen Kristukseen.

Ihmiskeskeinen kristillisyytemme

Ihmisen ylpeä käsitys omista mahdollisuuksista näkyy myös tämän päivän suomalaisessa kristillisyydessä. Hengellisessä elämässämmekin lähes poikkeuksetta lähdemme liikkeelle ihmisestä. Ihmisen ongelmista, ihmisen tarpeista ja inhimillisistä tekniikoista saatamme sitten kyllä pyrkiä etenemään Jumala-suhteeseen ja saavuttaa näköalaa ylimaalliseen todellisuuteenkin, mutta yleensä pian jämähdämme taas itseemme ja elämään, jossa oma tahto, omat tunteet ja oma ajattelu hallitsevat.

Äärimmillään tämä ihmiskeskeisyys johtaa jopa siihen määrään asti, että ihminen alkaa sanella Jumalalle, millainen Hän saa olla ja mitä Hän saa tehdä, jotta Hän olisi tämän ajan Raamattunsa hyljänneille ihmiselle sopiva Jumala, niin kuin olemme taas viime aikoina saaneet lukea ja kuulla.

Jumalan tahto keskukseen

Raamatullinen kristinusko on jotain aivan muuta. Se lähtee liikkeelle ylhäältä Jumalan luota, tulee kyllä sitten suuressa rakkaudessaan ihmisen luo, mutta päättyy lopulta aina takaisin Jumalan kirkkauteen.

Tämän päivän evankeliumiteksti on kristallin kirkas kuvaus siitä, että ihmisten pelastus ei ole kiinni siitä, mitä ihmiset tahtovat, vaan siitä, mitä taivaallinen Isä tahtoo ja mitä Jeesus tahtoo. Kukaan ihminen ei voi uskoa eikä tulla Jumalan yhteyteen, ei omistaa syntien anteeksiantamusta eikä iankaikkista elämää muuten kuin siten, että Jumala tahtoo sitä.

Pyhän Kolminaisuuden yksi tahto

Kysymys on Jumalan Pyhästä Kolminaisuudesta, jossa Isä tahtoo. Poika tahtoo samaa mitä Isä ja lähtee toteuttamaan Isän tahdon. Sekä Isän että Pojan tahtoman ja toteuttaman pelastuksen Pyhä Henki tahtoo sitten lahjoittaa ihmissydämiin. Pyhä Henki tahtoo tehdä niin, jotta uskon lahjan saaneet, Jeesuksen luokse tulleet saisivat iankaikkisen elämän ja viimeisenä päivänä pääsisivät ylösnousemukseen kuolleista. Pyhä Henki tekee sen, jotta Jeesus saisi luovuttaa oman pelastamansa ja kirkastamansa seurakunnan Isälle ikuiseksi perinnöksi, Isälle, joka oli jo ennen maailman perustamista luovuttanut tämän edeltä valitun suuren pelastettavien joukon Jeesuksen omaksi.

Isän ja Pojan tahto on yhteinen ja sama. Isä tahtoi Sinun pelastumistasi ja siksi Hän lähetti Poikansa Ihmiseksi. Jeesus ei kulkenut risti tuskien tietä ylösnousemuksen voittoon tahdottomana, vaan tahtoen juuri sitä, mitä Isä tahtoi. Hänen kuuliaisuutensa Isän pelastustahdolle oli Hänen sydämensä suunnatonta rakkautta Isää kohtaan. Hän tiesi, miten Isä iankaikkisessa valinnassaan ja kaikkietävytydessään oli jo ennen maailman luomista armoapäätöksessään luovuttanut Jeesukselle niiden ihmisten joukon, jotka tulisivat uskomaan Häneen. Jeesus tahtoi samaa ja oli siksi valmis ilolla kulkemaan tuskien tien syntien sovittamiseksi. Jeesus toteutti Jumalan päätöksen Golgatan hirvittävällä hinnalla, koska se oli Isän tahto ja koska Hän tahtoi, mitä Isä tahtoi.

Tätä Jeesuksen tahtoa kuvaa myös lause Hänen ylimmäispapillisesta rukouksestaan: *"Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista."* (Joh. 17:24)

Tässä rukouksessaan Jeesuksen ei tarvinnut sanoa: "Tapahtukoon Sinun tahtosi" koska Hänen tahtonsa oli Isän tahto.

Syy siihen, että Sinä voit päästä kerran taivaalliseen ylösnousemusruumiiseen kiittämään ja ylistämään kirkastettua Herraa ja ihmettelemään Hänen ihmeellistä kirkkauttaan ja Isän rakkautta Häneen, on

pelkästään ja yksinomaan siinä, että Isä tahtoo sitä ja Jeesus tahtoo sitä ja Pyhä Henki tahtoo tehdä Sinut osalliseksi tästä kaikesta.

Isän tahdon sisältö

Tekstimme mukaan Isän tahto sisältää seuraavat asiat:

1. Jeesus ei tule hylkäämään eikä ajamaan luotaan ainoatakaan, jonka Isä on antanut Jeesukselle ja joka tulee siksi myös Jeesuksen luo.

Kukaan taas ei voi tulla Jeesuksen luo muulla tavalla kuin siten, että Isä vetää hänet. Isän vetäminen tapahtuu sillä tavalla, että Hän ilmoittaa sekä omassatunnossa, luonnossa, elämäntilanteissa että lain ja evankeliumin sanassa itsensä. Pyhä Henki toimii evankeliumin sanan välityksellä ja vetää Jeesuksen luo ihmisen, joka on iankaikkisella armovalinnalla annettu jo iankaikkisuudessa Jeesuksen omaksi. Jeesuksen luo tuleminen on yksinkertaista uskoa, jossa ihminen jättää koko elämänsä Jeesuksen käsiin. Jeesus pyyhkii syntinsä tunnustavan ihmisen kaikki synnit pois ja lahjoittaa hänelle oman täydellisen ja iankaikkisen vanhurskautensa, antaa hänelle Pyhän Hengen ja uuden elämän.

2. Isä tahtoi sitä, että Jeesus tuli ihmiseksi, sovitti koko ihmiskunnan synnin Golgatan ristillä ja kukisti kuoleman ja perkeleen vallan ylösnousemuksellaan.

3. Isä tahtoo edelleen, että Jeesuksen tulee huolehtia siitä, että yksikään sellainen, joka on Hänen luokseen katumuksessa ja uskossa tullut ei voi koskaan joutua hukkaan Hänen käsistään. Jeesuksen ja Isän kädet ovat niin suuret ja voimakkaat, ettei "mikään voima, eivät henkivallat, ei tuska, ei kuolema eikä mikään muu luotu" voi erottaa Isän Jeesuksen luo vetämää pelastuksen lahjasta.

4. Isä tahtoo, että Jeesus herättää jokaisen Häneen uskoneen ylösnousemukseen kuolleista. He saavat uudet ruumiit, jotka ovat Kristuksen kirkastetun ylösnousemusruumiin kaltaisen.

5. Isä tahtoo, että Jeesus antaa iankaikkisen elämän jokaiselle, joka tulee Hänen luokseen ja uskoo. Se on elämää joka ei milloinkaan pääty ja jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa. Se on laadultaan Isän ja Pojan tuntemista.

Mikä on ihmisen tahdon osuus?

Mutta eikö sitten ihmisen omalla tahdolla ole mitään merkitystä pelastuksen asiassa? Eikö hän itse olekaan vastuussa siitä, ottaako hän vastaan Jumalan Jeesuksessa valmistaman pelastuksen vai ei? Ei kaikesti Jumala pakota ketään sisälle pelastukseen?

Raamattu vastaa näihin kysymyksiimme näin:

"...ahkeroikaa pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte. Jumala näet vaikuttaa teissä sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa toteutuisi." (Fil. 2:12-13)

Jumala itse vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen ja juuri siitä syystä ihmisen on tulee tahtoa pelastumistaan.

Ihmisen tahto on sidottu. Se on joko synnin himojen sitoma tai sitten Pyhä Henki sitoo sen itseensä. Kun Isä vetää Sinua, se tarkoittaa, että Hän synnyttää Sinussa tahdon kääntyä avuttomana Kristuksen puoleen. Kun siis Jumala antaa tämän tahdon, niin Sinun tulee toki tahtoa sitä, mitä Jumalakin tahtoo. Rukous: "Tapahtukoon Sinun tahtosi!" on siis Pyhän Hengen synnyttämä. Se ei tarkoita sitä, että sinä luopuisit omasta tahdostasi vaan sitä, että Sinun omaksi tahdoksesi tulee se, mitä Jumalakin tahtoo.

Jumalan valmistama pelastus on vapaa lahja jokaiselle, joka tulee Jeesuksen luo. Hänen rakkautensa on olemukseltaan sellaista, että se ei voi pakottaa ketään sisälle Jumala valtakuntaan. Mutta kun myös ihmisen tahto on synnin turmelema, Hän suuressa rakkaudessaan vaikuttaa myös pelastustahdon. Hän etsii, Hän vetää puoleensa evankeliumin sanalla. Hän vaikuttaa pelastuksen kokonaan.

Mikä ihmeellinen vapaus ja turvallisuus tässä onkaan! Minun pelastukseni ei lepää missään muussa, kuin siinä mitä Isä tahtoo ja mitä Jeesus on tehnyt ja Pyhä Henki vaikuttaa.

Olet silti vastuussa

Tästä ei kuitenkaan saa eikä voi tehdä sitä johtopäätöstä, että ihminen ei olisi vastuussa Jumalan edessä. Vaikka et voi itsessäsi Jumalan mieleistä pelastustahtoa vaikuttaa, voit Jumalan Sinuun kohdistuvan kutsuvan ja vetävän työn tukahduttaa. Voit vastustaa Herran pelastavaa armotyötä johdonmukaisesti loppuun asti. Jos hylkää Hänen valmistamansa pelastuksen, joudut itse kantamaan koko vastuun siitä. Jumalan syytä ei ole, että liian moni hylkää armon ja suuntautuu kohti iankaikkista rangaistusta.

Kutsu epäuskoisille

Tekstiyhteytemme osoittaa selkeästi, että Jeesuksen kuulijat olivat vastuussa omasta epäuskostaan. Tekstimmehän on Jeesuksen vastaus juutalaisille, jotka kieltäytyivät uskomasta Häneen, vaikka Hän oli edellisenä päivänä ruokkinut heidät ja 5000 muuta miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Näkemistään ihmeistä huolimatta kuulijat paaduttivat sydämensä Jeesuksen sanalle. Juuri heille Jeesus halusi uudistaa kutsunsa. Samalla Jeesus osoitti, että vaikka kuulijat hylkäisivätkin Hänet Elämän Leivän, Hänen pelastustyönsä tulisi kuitenkin marssimaan eteenpäin. Jumala huolehtisi siitä, että Jeesuksen luo tulijoita tulisi olemaan. Taivas tulee kerran täyttymään. Pakanain täysi luku on kerran ylistävä kirkastettua Kristusta. Jumalan suunnitelman loppuun saattamista ei ihmisten epäuskokaan kykene estämään, mutta surkea on niiden osa, jotka jäävät epäuskoon.

Epäusko ei ole suinkaan uskon puutetta, vaan se on omaan itseensä, omaan järkeensä, omiin kokemuksiinsa, omiin haluihinsa, omaan tahtoonsa ja omiin tunteisiinsa ja itse valittuihin auktoriteetteihin luottamista. Siksi se on Jumalan yläpuolelle nousevaa itsekoroituksen eli ylpeyden syntiä. Epäusko uskoo omiin mahdollisuuksiinsa löytää rikas elämä Jumalasta riippumattomana.

Ketään tulijaa ei hylätä

Usko alkaa siitä, että ihminen tunnustaa kyvyttömyytensä auttaa tai pelastaa itsensä ja heittäytyy Jeesuksen armon, Jumalan pelastavan tahdon varaan. Usko ei ole suoritus, ei ansio, vaan avuttoman paluuta sen Isän luo, joka ottaa rikkoneen vastaan. Jos haluat varmistautua siitä, että kuulut Jumalan pelastukseen valitsemiin, niin riittää, että tuhlaajalapsen tavoin käyt Jeesuksen luo. Sillä juuri ne, jotka tulevat Jeesuksen luo ovat niitä, jotka Jumala on antanut Jeesukselle.

Saat siis yksinkertaisesti vain asettaa koko turvasi ja luottamuksesi Jeesukseen. Yhtään ainoata sellaista poikkeusta ei löydy, joka olisi tullut Jeesuksen luo ja hänet olisi heitetty ulos. Jeesus ei aseta vähäisintäkään ehtoa sille, millaisena Sinä voit tulla hänen luokseen. Kuka tahansa saa tulla! Millaisena tahansa! Voit tulla kontaten tai iloisesti hyppien. Voit tulla masentuneena tai riemuiten. Milloin tahansa saa tulla! Ikää ei kysytä. Saat olla lapsi tai nuori. Saat olla keski-ikäinen tai vanhus. Saat olla terve tai sairas. Tänä on otollinen aika, tänään on pelastuksen päivä. Saat tulla kuinka syntisenä tai kuinka syvälle langenneena tahansa. Saat tulla vaikka olisit juossut kauas omille teillesi Hänen luotaan.

Ensimmäinen aidsiin kuollut nainen Japanissa

Muistan kuinka lehdistö kohisi Japanissa, kun ensimmäinen japanilainen nainen kuoli AIDSiin Osakassa. Hän oli 21-vuotias prostituoitu. Paikallisesta kristillisestä lehdestä luin, että hänelle pidettiin kristilliset hautajaiset. Tyttö oli nimittäin 13 -vuotiaana saanut kristillisen kasteen käytyään sitä ennen pyhäkoulua. Mutta maailman houkutukset olivat vieneet mukanaan. Sairastuminen kautta Jumala alkoi kuitenkin vetää häntä voimakkaasti puoleensa. Viikkoa ennen kuolemaansa hän kutsui seurakuntansa pastorin sairaalaan, tunnusti kaikki harharetkensä ja pyysi armoa. Jeesus otti hänet vastaan ja pesi verellään hänet puhtaaksi kaikesta synnistä. Jeesus ei heitä pois ainoatakaan, joka tulee Hänen luokseen.

Japanilaisen miehen todistus

Mutta kovin paljon Herra joutuu tekemään monen kohdalla, ennen kuin kutsu tulla Hänen luokseen otetaan vastaan.

Japanilainen ystäväni Tooru kertoi, miten hän muutama vuosi sitten sai tulla Jeesuksen luo. Erään unettoman yön sisäisten kamppailuiden jälkeen hän joutui sanomaan Jumalalle:

"Ota minun elämäni hallintaasi, en selviä omin keinoin ilman Sinua."

Toistakymmentä vuotta oli Herra jo vetänyt häntä puoleensa. Kristitty rouva oli kertonut Hänelle Jeesuksesta, hänen syöpään sairastunut ja 37-vuotiaana kuollut pikkusisarensa uskoon tuleminen ja ihmeellinen rauha kuoleman edessä ja se, että Jumala oli näyttänyt tälle taivaan ihanuuden tajuttomuuden keskellä oli puhutellut häntä. Herra oli tarttunut myös hänen omaan terveyteensä. Sairaalassa hän oli myöntänyt, että kyllä Jumala siellä jossain on, mutta hän haluaa päättää omista asioistaan itse. Mutta vasta sitten kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa - hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikekumppaninsa syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi - hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä.

"En kykene raivaamaan itselleni omaa tietäni, Herra tule Sinä minun elämääni."

Yllätyksekseen Hän saikin kohdata Isän rakkauden ja huolenpidon. Yhdessä päivässä Herra järjesti kuntoon myös hänen ajalliset asiansa, sen jälkeen kun hän oli jättäytynyt Jeesuksen käsiin. Hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja Raamattu-opetuksessa ja hänet kastettiin. Pian sen jälkeen hänen poikansa päätti myös lähteä isänsä viitoittamalle tielle taivasten valtakunnan lapsena. Mies kertoi hämmästyksekseen huomanneensa, että Jumalan Sana on alkanut muuttaa hänen elämäänsä.

Tule kuin tuhlaajapoika

Kun tuhlaajapoika palasi kotiinsa, hän löysi kaiken sen, mitä hän oli lähtenyt etsimään kotoa lähtiessään. Isä sanoi:

"Tuokaa parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin." Hän lähti etsimään hienoja vaatteita elämäänsä, mutta tuli ryysyissä takaisin saadakseen juhlapuvun.

"Pankaa kengät hänen jalkoihinsa!" Niitä hän lähti etsimään, mutta ne hän sai kotonaan palattuaan paljain jaloin.

"Pankaa sormus hänen sormeensa!" Hän lähti etsimään jalokiviä ja timantteja, mutta hän menetti jalokivensä poissa ollessaan ja löysi ne palattuaan kotiin.

Hän lähti etsimään juhla-aterioita, mutta joutui nälänhätään. Mutta hänen isänsä sanoi hänen palattuaan:

"Noutakaa syötetty vasikka ja syökäämme!"

Hän lähti etsimään ilonpitoa, mutta joutui surkeuteen. Hänen isänsä sanoi: *"Pitäkäämme iloa!"*

Kaikki, mitä me lähemme elämässä etsimään löytyy viime kädessä vasta Isän kodissa, Jeesuksen yhteydessä. Jos haluat leipää, jäät onnettomaksi, mutta jos etsit Jeesusta, Elämän Leipää, olet löytävä ravinnon sekä sielullesi että myös ruumiillesi. Käy siis Jeesuksen luo niin kuin tuhlaajapoika kävi oman isänsä luo. Tee se tunnustamalla syntisi ja tulemalla Jeesuksen luo rukouksessa ja turvautumalla Hänen lupauksiinsa ja Hänen Golgatalla vuotaneeseen uhrivereensä. Isän ja Jeesuksen tahto sinun elämäsi suhteen on parasta, mitä Sinulle voi tapahtua. Pääset turvalliselle ja iankaikkiselle kalliopohjalle.

KESKUSTELUN JATKO JA SEULONTAA 6:41-71

Keskustelu kansan ja Jeesuksen välillä jatkuu ilman mitään taukoa. Kreikan kielessä jaksossamme toistuu kolme kertaa sana "sen tähden". Jakeessa 41: *"Sen tähden juutalaiset nurisivat Jeesusta vastaan..."*, jakeessa 52: *"Sen tähden Juutalaiset väittelivät keskenään..."* ja jakeessa 66: *"Tämän johdosta monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät pois."*

Voi olla, että Jeesuksen puhetta lukiessamme meidänkin mieleemme nousee ajatus: *"Tämä on kovaa puhetta"* vaikka ei välttämättä samalla mielenlaadulla kuin kansanjoukolle vaan aivan rehellisesti. Jaksomme on eräs vaikeimpia ymmärtää ja selittää Johanneksen evankeliumissa.

Koko väittely nousi Jeesuksen väitteestä: *"Minä olen elämän leipä."* Se oli vaikeasti ymmärrettävä ja se herätti vastahenkeä.

Väittely 41-59

Kysymys Jeesuksen persoonasta

Kansalle Jeesuksen väitteet Hänen taivaallisesta alkuperästään ja jumalallisuudestaan olivat vaikeita niellä. Juutalaiset nurisivat Jeesusta vastaan, kun hän sanoi: *"Minä olen se leipä, joka on tullut alas taivaasta."* Heidän nurinansa piti sisällään täsmälleen oikein muotoillun tiivistelmän siitä, mitä Jeesus oli juuri sanonut. He torjuivat väitteen mielestään helposti: *"Eikö tämä ole Jeesus, Joosefin poika, jonka isän ja äidin me tunnemme? Kuinka hän sitten sanoo: 'Minä olen tullut alas taivaasta'?"*

Eräässä mielessä heidän torjuntansa oli ymmärrettävää, sillä heidän ei ollut mahdollista vielä ennen Golgataa ja ylösnousemusta ymmärtää Jeesuksen persoonan salaisuutta. Jeesus oli heille vain ihminen eikä mitään muuta. He mielestään tunsivat Hänen isänsä ja äitinsä. Siksi heistä oli mahdotonta, että Jeesus olisi tullut taivaasta.

Kun ajattelee vähänkin, miten liberaaliteologia suhtautuu Jeesukseen, ei ihmettele noiden aikalaistenkaan reaktioita. Molemmilla on tietenkin sokeana pisteenä ällistytävä usko oman tietonsa kaikkiriittävyteen. Heillä ei ollut itse asiassa mitään oikeutta väittää, että he tunsivat Hänet. Pelkästään Jeesusten edellisen päivän tunnusteen olisi pitänyt herättää heissä kysymyksiä. Heidän lähestymistapansa oli väärä. He pitivät härkäpäisesti kiinni tietämättömyydestään, koska kuvittelivat tietävänsä tarpeeksi, eivätkä kallistaneet korvaansa sille, mitä Jeesus puhui. He olisivat voineet kysellen lähteä etsimään totuutta. Mutta he jäivät sokeuteensa. Sokeuteen jääminen oli heille valinta, sillä opetuslapset pääsivät tästä samasta tilanteesta eteenpäin, vaikkei Jeesuksen väite ollut heillekään helppo.

Isä vetää

Jeesus ei vastauksessaan lähtenyt oikomaan heidän käsitystään Hänestä Marian ja Joosefin poikana. Hän sivuutti sen, koska siinä ei ollut kansan varsinainen ongelma. Hän kertoi heille syyn, miksi he eivät voineet ymmärtää Häntä:

"Älkää nurisko keskenänne. Ei kukaan voi tulla minun luokseni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, vedä häntä." Sitten Hän heitti jälleen tuon pienen lauseen, joka kertoo kuitenkin viimeisen ja lopullisen pelastuksesta: *"Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä."*

Itse asiassa Jeesus sanoi kansalle hiukan eri sanoin saman, mitä Hän oli sanonut Nikodeemuksellekin. Ihminen ei voi ymmärtää, nähdä eikä päästä sisälle Jumalan valtakuntaan, ellei hän synny uudesti ylhäältä. Kukaan ihminen ei voi ymmärtää Jeesuksen,

Jumalan valtakunnan Kuninkaan, persoonaa ja olemusta muuten kuin siten, että Isä, joka lähetti Jeesuksen, vetää hänet.

Mutta samalla kun ihmisen suhde Jeesukseen riippuu Isän työstä, se riippuu myös ihmisen vastauksesta: *"Profeettojen kirjoituksissa sanotaan: 'Heistä kaikista tulee Jumalan opettamia'."* Vaikka vain Jumalan vetämät voivat tulla tuntemaan Jeesuksen, asia ei ollut mikään puolustus kansan tietämättömyydelle, sillä Jumala oli sanansa kautta vetämässä eitä kaiken aikaa. *"Jokainen, joka on kuullut ja oppinut Isältä, tulee minun luokseni."* Kansan sokeuden syy oli siinä, että Jumalan vetämisestä huolimatta he eivät suostuneet Jumalan opetettaviksi.

Jeesuksen liha ja veri

Sitten Jeesus jatkoi puhumalla omasta persoonastaan:

"Isää tosin ei kukaan ole nähnyt. Ainoastaan Hän, joka on tullut Jumalan luota, on nähnyt Isän." Jeesus on alkuperältään taivaasta ja on nähnyt ja tuntee Isän. *"Totisesti minä sanon teille: sillä, joka uskoo, on iäinen elämä. Minä olen elämän leipä. Teidän isänne söivät mannaa erämaassa ja kuolivat."* Jeesus palasi mannaan ja vertasi sitä itsensä. *"Mutta tämä on leipä, joka tulee taivaasta, että sitä syövä ei kuolisi."* Vielä Jeesus toistaa edellä esittämänsä keskeiset väitteet itsestään:

"Minä olen elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Joka syö tätä leipää, elää ikuisesti. Minun ruumiini (lihani) on leipä, jonka minä annan, että maailma saisi elämän."

Mitä Jeesus tarkoitti puhuessaan "lihastaan"? Prologissa luimme: *"Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme."* Jeesuksessa alkoi kokonaan uusi ihmiskunta, kun neitsyt Mariasta syntyi Pyhästä Hengestä uusi ihminen, toinen Adam. Hänen lihansa on elämän leipä, joka antaa uuden elämän kuolleen ihmismuodon keskelle. Hänestä alkaa uusi pelastettujen suku, jonka elämäksi tulee Hän itse. Vain kun Herran elämä, lihaksi tullut Sana otetaan vastaan ja Hän pääsee muovaamaan ihmistä, hän löytää todellisen tyydytyksen elämäänsä.

Kysymys Jeesuksen tehtävästä

Jeesuksen vastaus edelliseen kysymykseen herätti uuden: *"Kuinka tämä voi antaa ruumiinsa (lihansa) meille syötäväksi?"* Tämäkin on täysin ymmärrettävä kysymys, koska kansa ajatteli pelkästään fyysisellä tasolla kun taas Jeesus puhui hengellisellä ja iankaikkisella tasolla. He olivat hengellisesti sokeita. Miten voi ihminen jakaa oman ihmisyytensä toiselle ihmiselle, niin että toinen voi sulattaa se itseensä ja löytää siinä todellisen elämän itselleen? Miten se voi onnistua? He eivät ymmärtäneet, että Jeesus puhui koko persoonallisuudestaan.

Jeesus aloittaa vastauksensa jälleen erityiskorostuksella:

"Totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan ruumista (lihaa) ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne." "Liha" viittaa koko Jeesuksen ihmisluontoon ja "veri" viittaa Hänen kuolemaansa. Ellei ihminen syö Hänen lihaansa, tule osalliseksi Hänen elämästään, ja ellei ihminen juo Hänen vertaan, pääse osalliseksi siitä, mikä seuraa Jeesuksen veren vuodattamisesta Golgatalla, ihmisellä ei voi olla elämää itsessään. Sitten Jeesus toisti asian myönteisessä muodossa:

"Sillä, joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, on iäinen elämä." Jälleen Jeesus viittaa myös lopulliseen päämäärään: *"Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Minun ruumiini on näet todellinen ruoka ja minun vereni on todellinen juoma. Joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, pysyy minussa ja minä hänessä."* Seurauksena on elämän yhteys Kristuksen kanssa, jota Paavali kuvaa: *"Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa."*

Jeesuksen käyttämät kielikuvat ovat niin vahvoja, että ei ole ihme, että ne herättivät kuulijoissa närää. Mutta että ei ole kysymys vain kielikuvista vaan konkreettisesta todellisuudesta näkyy

sitten Golgatalla ja myös tänään ehtoollisen salaisuudessa, jossa Kristus itse jakaa elämäänsä oman lihansa ja verensä kautta.

Vaikutus opetuslapsiin 60-71

Johannes kuvaa sitten Jeesuksen opetuksen vaikutus kuulijoihin:

Kuultuaan tämän monet hänen opetuslapsistaan sanoivat: "Tämä on kovaa puhetta, kuka voi sitä kuulla?"

Sana "kova" (skleros) tarkoittaa karkeaa, inhottavaa, kovaa. Monet Jeesuksen seurassa kulkeneet jättivät Hänet. Tänäkään päivänä ei ole harvinaista, että Jeesuksen rististä ja tuskista puhumista pidetään "raakana" tai "sivistymättömänä" tai "julmana".

Mitä Jeesuksella oli sanottavaa näille loukkaantuneille?

"Loukkaako tämä teitä? Mitä sitten, jos näette Ihmisen Pojan nousevan sinne, missä hän oli ennen!"

Mitä Hän tarkoitti? Jeesuksen tie Isän luo kulki Golgatan tuskien, kuoleman ja ylösnousemuksen kautta. Jeesus sanoi heille siis, että jos heitä loukkasivat Jeesuksen käyttämät kielikuvat, joita he eivät täysin ymmärtäneet, kuinka suuri loukkaus tulisikaan heille olemaan se, kun Jeesuksen veri todella vuodatettiin Golgatan tuskissa ja tulisi se inhimillisin mitoin synkkä päivä, jonka kautta Hän kulkisi Isän kirkkauteen.

Sitten Jeesus kehottaa heitä vielä kerran nousemaan fyysiseltä tasolta hengelliselle tasolle ajattelussaan ja elämässään:

"Henki yksin tekee eläväksi. Liha ei hyödytä mitään. Ne sanat, mitkä minä olen puhunut teille, ovat Henki ja elämä."

Jeesuksen tuleminen lihaksi, vaikka siinä on kysymys Jumalan ilmoituksesta ja Jumalan armon suuresta ihmeestä, ei sellaisenaan vielä hyödytä ihmistä, ellei Jeesuksen sana saa viedä ihmistä näkemään hengellisellä tasolla mistä Jumalan lihaksi tulemisesta oli kysymys. Ehtoollinenkaan ei ole muuta kuin leipää ja viiniä ellei siinä ole läsnä Herran sana. Herran sanassa on Henki ja elämä. Mutta juuri sanan kanssa ehtoollisessa on Kristuksen elämän salaisuus läsnä.

Tahdotko mennä pois?

"Tämän johdosta monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät pois eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssaan." Johannes ei tässä kohden jätä mitään arvailujen varaan. Todella suurin joukoin ihmiset hylkäsivät Jeesuksen. Jeesus esitti silloin opetuslapsilleenkin kysymyksen:

"Tahdotteko tekin mennä pois?"

Simon Pietari vastasi hänelle: "Herra, kenen luo me menisimme?" Olisi ollut turha lähteä pois Jeesuksen luota. Syykin oli selvä: *"Sinulla on iäisen elämän sanat."* Pietari oli ymmärtänyt jotain Jeesuksen opetuksesta: *"Ne sanat, mitkä minä olen puhunut teille, ovat Henki ja elämä."* Noiden sanojen kautta Pietari ja muut opetuslapset olivat päässeet ymmärrykseen: *"Me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Jumalan Pyhä."*

"Kenen luo me menisimme?" Pietari oli oikeassa. Jos emme ymmärrä kaikkea, mitä Jeesus puhuu, ja voi olla, että koko tämän ajan meille jää paljonkin salatuksi Jeesuksen sanoista ja opetuksista, niin kenen muunkaan luokse voisimme mennä? Kukaan muu ei voi nimittäin meidän sydämemme syvimpiä tarpeita tyydyttää. Kun on jotain saanut Herran sanojen kautta kokemuksellisesti maistaa siitä, että Jeesus on elämän leipä, ei löydy mitään eikä ketään toista Hänen kaltaistaan. Hän antaa elämän.

Kysymyksiä:

1. Missä on elämän lähde? (53,57)

2. Millaisesta armosta pääsevät osalliseksi ne, jotka syövät Jeesuksen lihan ja juovat Hänen verensä? a) (54) b) (56) c) (58)
3. Millä tavalla voimme nauttia Jeesuksen ruumiin ja veren? (63)
4. Miten ihmiset käyttäytyivät Jeesuksen opetuksen kuultuaan? (52,60,61,66) Miksi he menettelivät niin?
5. Kykeneekö ihminen tulemaan omin voimin kristityksi? (65)
6. Kerro kaksi syytä, miksi 12 opetuslasta ei lähtenyt pois Jeesuksen seurasta? a) (68,69) b) (70)
7. Missä on syy siihen, että kristitty voi olla varma omasta iankaikkisesta pelastuksestaan? (37,39,63,65,70)
8. Miksi Jeesus nimitti Juudas Iskariotia Saatanaksi? (70)
9. Jos Sinä poistuisit Jeesuksen seurasta, millaiseksi elämäsi sen jälkeen muodostuisi?

JULKISEN TOIMINNAN LOPPUVAIHE (KUUSI KUUKAUTTA) 7:1-22:29

LEHTIMAJANJUHLA 7:1-8:1

Jeesuksen veljet ja kansan johtajat 7:1-24

Luvusta seitsemän alkaa Johanneksen kuvaus Jeesuksen julkisen toiminnan viimeisistä kuudesta kuukaudesta. Ensimmäinen jae on yleinen:

"Jeesus vaelsi Galilean eri puolilla. Hän ei tahtonut vaeltaa Juudeassa, koska juutalaiset etsivät tilaisuutta tappaakseen hänet."

Käytetty aikamuoto kreikan kielessä ilmaisee jatkuvaa toimintaa.

Matteus, Markus ja Luukas kertovat Jeesuksen ja opetuslasten käynnistä Filippiin Kesareassa. Siellä Pietari vastasi Jeesuksen kysymykseen: *"Kenen te sanotte minun olevan?"* suurella tunnustuksella: *"Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika."* Vasta sen jälkeen Jeesus alkoi kertoa heille avoimesti rististään ja ylösnousemuksestaan.

Johannes ei tätä tapahtumaa kuvaa, mutta kuudennen luvun lopun ilmapiiri on täsmälleen sama, kun Jeesus esitti kysymyksen:

"Tahdotteko tekin mennä pois?" Pietari vastasi:

"Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on iäisen elämän sanat. Me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Jumalan Pyhä."

On todennäköistä, että ajallisesti järjestys oli sellainen, että suurten joukkojen alkaessa väistyä Jeesuksen "kovan" puheen vuoksi Jeesus esitti ensin Johanneksen rekisteröimän kysymyksen ja vaelsi sitten Kesareaan, missä Pietari lausui uskontunnustuksensa.

Ensimmäinen Johanneksen tallentama tapahtuma tältä jaksolta oli lehtimajan juhla. Jeesus oleskeli Galileassa, koska vihamielisyys Juudeassa oli kärjistymistään kärjistynyt - Hänet haluttiin tappa. Jeesuksen ympärillä vallitsi levottomuus ja rauhattomuus, joka kosketti myös Hänen ystäviään. Jeesuksesta väiteltiin, Häntä vihattiin ja seuraajien rivit harvenivat. Mutta tämän kaiken keskellä Jeesus itse kulki majesteettillisella rauhallisuudella eteenpäin. Vaikka Jeesus pysytteli pääsääntöisesti Galileassa, lehtimajan juhlan muutaman päivän ajaksi Hän meni Jerusalemiin. Näiden päivien tapahtumia kuvaavat luvut 7-10.

Itse juhlan ajan kuvaus (7:1-8:1) jakautuu kolmeen jaksoon. Ensimmäisessä Jeesus keskustelelee veljiensä ja kansan johtajien kanssa (7:1-24), toisessa kuvataan hämmennyksen vallassa olevat kaupungin asukkaat (7:25-36) ja kolmannessa juhlan viimeisenä päivänä Jeesus esittää suuren kutsunsa (7:37-8:1).

Jeesuksen veljien epäusko

Lehtimajan juhla oli vuoden iloisin uskonnollinen juhla, joka kesti seitsemän päivää plus yhden lisäpäivän, jona ilo saavutti huippunsa. Kun karavaanit olivat lähdössä kohti juhlaa, Jeesuksen veljet tulivat esittämään ehdotuksensa:

"Lähde täältä ja mene Juudeaan, että opetuslapsesikin näkisivät, millaisia tekoja sinä teet."

He viittasivat niihin Juudeassa asuviin Jeesukseen uskoviin, joilla ei ollut ollut mahdollisuuksia nähdä Hänen tekojaan viime aikoina juuri lainkaan toisin kuin galilealaisilla. He perustelivat ehdotuksensa:

"Eihän kukaan julkisuutta haluava tee mitään salassa. Kun kerran teet näitä tekoja, ilmoita itsesi maailmalle."

Johannes ei jätä meitä epäselvyyteen siitä, mikä veljien ehdotuksen taustalla syvimmiltään oli: *"Hänen veljensäkin eivät näet uskoneet häneen."*

Se ei tarkoita, että heillä olisi ollut torjuva asenne Jeesukseen.

Katoliset väittävät väärässä Marian palvonnassaan, että Marialla ei ollut muita lapsia kuin Jeesus. Kysymys oli kuitenkin selkeästi Marian Jeesuksen jälkeen synnyttämistä pojista. Jeesus oli Esikoinen. Mutta miksi juuri Esikoinen, jos ei olisi ollut muita lapsia. Tunneimme nimeltä kaksi Jeesuksen veljistä Jaakobin ja Juudaan, jotka lienevät olleet noin 29 ja 30 ikäisiä, kun keskustelu käytiin.

Kaikki he olivat kasvaneet yhdessä Jeesuksen kanssa, he olivat myös nähneet Jeesuksen julkisen toiminnan kolme vuotta kaikkine tunnustekoineen. He olivat olleet mukana Kaanaan häissä. Vähän myöhemmin he olivat tulleet yhdessä äitinsä kanssa ja yrittäneet taivuttaa Jeesusta luopumaan julkisesta toiminnastaan ja tulemaan kotiin heidän kanssaan, koska Maria oli veljien kanssa tullut siihen lopputulokseen, että Jeesus oli poissa tolaltaan eli kansanomaisemmin oli mennyt "sekaisin". Silloin Jeesus oli sanonut:

"Kuka on äitini ja sisareni? Ne, jotka tekevät taivaallisen Isäni tahdon."

Nyt he tulivat jälleen, mutta vielääkään he eivät olleet vakuuttuneet Jeesuksen toiminnasta ja Hänen messiaanisuudestaan:

"Hänen veljensäkin eivät näet uskoneet häneen."

He tulivat antamaan Jeesukselle neuvoja tämän maailman viisaudella. Kaikki, mitä he sanoivat oli itsessään järkevän kuuloista:

"Miksi jätät tänne Galilean syrjäseuduille? Jos väitteesi todellakin pitävät paikkansa, niin lähde tapahtumien keskukseen Jerusalemiin ja näytä koko maailmalle, kuka olet!"

Maailman mittapuun neuvo oli todella viisas. Rakkaus ja vilpitön tarkoitus, josta se nousi, oli varmasti myös aito. Juuri siksi se muodosti Jeesukselle todellisen kiusauksen, sillä *"Hän oli kaikessa kiusattu niin kuin mekin"*. Kuitenkin maailman viisaus on saatanallista viisautta.

"Mene joukkojen keskelle, tee jotain, mikä ei jätä ketään epäilysten valtaa!" Niin, Jeesus oli kiusattu, mutta Hän ei langennut syntiin. Jeesus ei antanut tuumaakaan periksi tälle kiusaukselle.

Älä neuvo Jeesusta!

Uskovan ei ole viisasta lähteä neuvomaan Jeesusta omien tai tämän ajan arvojen ja ajatusten mukaan. Viisautta on ottaa Jeesuksen sana sellaisenaan vastaan, olla kuuliainen Hänen puheelleen ja johdatukselleen. Sitä mukaan, kun toimimme Herran sanan mukaan, opimme myös ymmärtämään, mikä todellinen viisaus Hänellä on.

Ei ilman ristiä ja ylösnousemusta

Miten Jeesus vastasi veljilleen? Ensin sanoin ja sitten toiminnallaan. Sanat kuuluivat:

"Minun aikani ei ole vielä tullut."

Kysymys on samoista sanoista, joilla Hän vastasi äidilleen Kaanaan häissä. "Aika" viittaa Jeesuksen ristiin. Ristin tien lisäksi ei ole olemassa mitään muuta keinoa saada maailma uskomaan. Jeesuksen vastauksen jatko, jossa ei ollut mitään epäystävällistä, *"teille aika on aina sopiva"* viittasi siihen, että veljiä ei oltu kutsuttu samanlaiseen tehtävään kuin Hänet. He saattoivat kulkea normaalia tietään, mutta Hänen tiensä oli toinen. Lisäksi hän korosti itsensä ja veljiensä ratkaisevaa eroa:

"Teitä ei maailma voi vihata," - teidän lähdölle ei ole mitään estettä - *"mutta minua se vihaa, sillä minä todistan siitä, että sen teot ovat pahoja."*

Vihamielinen maailma ei voi nähdä, kuka olen. Viha sokaisee heidät. Vasta sitten, kun ihmisten viha on saatu murretuksi, he voivat nähdä minut oikein. Tulee vielä hetki, jona kirkkauteni tulee julki. Se tapahtuu, kun menen ristille ja kun minut nostetaan ylös maasta. Vasta ristin sovittava rakkaus kykenee murtamaan ihmisten vihamieliset sydämet.

Jeesus meni kuitenkin juhlille

Tämä oli Jeesuksen sanallinen vastaus. Mutta sitä seurasi jatko. Jeesus meni juhlille. Jumalan toimenpiteiden johdonmukaisuus hämärtyy usein meidän inhimillisen viisautemme pikkumaiseen johdonmukaisuuteen. Jeesus sanoi, ettei Hän mene näille juhlille ja meni kuitenkin. Mutta Hän ei mennyt sinne tekemään jotain näyttävää saadakseen aikaan vakuuttuneisuutta. Johannes sanoo, että Hän meni ikään *"kuin salaa"*. Maantieteellisesti salaa meneminen saattoi viitata reittiin Samarian kautta.

Jeesus oli silloin Jerusalemissa kaiken mielenkiinnon keskipisteessä. Hänen maineensa oli levinnyt hyvin laajalle ja tuhannet ja taas tuhannet ihmiset olivat nähneet Hänet ja Hänen tekojaan. Monet olivat terveitä, koska Hän oli parantanut heidät. Siksi *"kansan keskuudessa oli hänestä paljon kiistelyä. Jotkut sanoivat: 'Hän on hyvä', toiset väittivät: 'Ei ole, vaan hän villitsee kansaa'."* Jeesus meni tämän kiistelyn, uteliaisuuden ja kyselyn keskelle. Mutta ilmassa oli johtajien katkeran vihan aiheuttamaa jännitystä, jota kuvataan:

"Kukaan ei kuitenkaan puhunut hänestä julkisesti, koska he pelkäsivät juutalaisia."

"Kun jo puoli juhlaa oli kulunut, Jeesus meni ylös temppeliin ja opetti."

Kyseessä lienee ollut juhlan neljäs päivä. Kuinka kauan Hän oli jo ollut paikalla ei selviä tekstistä, mutta nyt Hän astui avoimesti julkisuuteen ja alkoi opettaa, vaikka tiesikin johtajien vihamielisyyden, niin kuin Hän oli veljilleen kertonut. Mutta Hänellä oli kansalle sanottavaa näillä juhlilla. Yksi Hänen suuria kutsujaan oli esitettävä siellä ja silloin.

Jeesuksen oppineisuus

Jerusalemin temppeli oli kansallisen elämän ja oppineisuuden keskus. Kansan ja johtajien vihamielisyyden voittaa hetkesi ihailu ja ihmettely:

"Kuinka tämä tuntee kirjoituksia, vaikka ei ole saanut koulutusta?"

Jälleen kerran heidän ihmettelynsä osoitti, miten he eivät nähneet asioiden ytimeen. He eivät ymmärtäneet Jeesuksen hengellistä sanomaa. Ruokkimisihmeen nähdessään he eivät nähneet hengellistä merkitystä, vain ruokaa ja ajallisia etuja. Nytkin heidän ihmettelynsä oli aivan väärässä paikassa. Kun heidän olisi pitänyt taipua Jeesuksen totuuden alle, he alkavatkin ihaila Hänen oppineisuuttaan, vaikka Hänellä ei ollutkaan mitään muodollista koulutusta takanaan.

Vaikka kuulijoiden ihmettely paljastikin heidän hengellisen sokeutensa, se osoitti samalla, että oppineiden parissa Jeesus puhui oppineiden kieltä. Galilealaisten kalastajien ja maanviljelijöiden parissa Jeesus puhui heidän kieltään. On täysi harhakuvitelma, ettei Jeesuksen puhe olisi saavuttanutkaan muita kuin vailla koulutusta olevia.

Mikä oli Jeesuksen vastaus oppineiden ihmettelyyn?

"Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt."

Tällä Jeesus osoitti ensi kertaa, että kaikki se, minkä Hän sanoi, oli suoraan Jumalalta tulevaa. Myöhemmin Jeesus toisti saman totuuden useaan kertaan. Mutta on huomattavaa, että Jeesus ei viitannut puhetaapaansa vaan puheensa sisältöön. Älkää tarttuko ilmaisumuotoihin vaan sisältöön! Minä olen Jumalan suu. Ja jos haluatte koetella sanojeni sisällön, siihen on olemassa tie:

"Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, hän tulee tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani."

Lause ei tarkoita sitä, että tekemällä Jumalan tahdon saamme tietää, mikä on Jumalan tahto. Kysymys on siitä, että toimimalla johdonmukaisesti Jumalan sanan ilmoituksen mukaan tulemme lopulta täysin vakuuttuneeksi Jumalan sanan auktoriteetista. Omistautumalla Jeesuksen sanan noudattamiseen ihminen tulee havaitsemaan, että Kristuksen opetus ja oppi on jumalallista. Se on Jumalan puhetta.

Oma vai Jumalan kunnia

Sitten Jeesus vie kansan johtajat siihen kipeään sisältöön, jota he eivät halunneet kuulla: *"Omiaan puhuva etsii kunniaa itselleen, mutta joka etsii kunniaa Lähettäjälleen, on luotettava, eikä hänessä ole vääryyttä."*

Johtajat etsivät omaa kunniaansa eivätkä siksi halunneet ottaa vastaan Jumalan lähettämää Messiaasta. Kunnian himo ja vallan himo oli sokaissut heidän silmänsä. Heidän tehtävänsä oli opettaa Jumalan lakia, mutta he eivät halunneet kuulla Jumalan lähettämän Messiaan puhetta. Näin he tekivät itse asiassa johdonmukaisesti, koska he eivät kunnianhimossaan halunneet kuunnella liioin sitä Moosesta, jota väittivät opettavansa:

"Mooseshan antoi teille lain, eikö niin? Kukaan teistä ei sitä kuitenkaan täytä."

Jos kansa olisi ollut kuuliainen Mooseksen laille, se olisi tunnistanut Jeesuksen Messiaaksi. Mutta sen lain tuntemus oli pitkälle taidetta, jolla Jumalan selkeä ilmoitus saatiin selitetyksi pois ja korvatuksi ihmisopeilla. Tänäänkin lain hylkääjä hylkää samalla Kristuksen.

Murhanhimoinen epäusko

Epäuskon syvin olemus näkyy Jeesuksen läpitunkevissa sanoissa:

"Miksi te pyritte tappamaan minut?"

Ihmiset eivät synnissään halua sellaista Kristusta, joka osoittaa heille synnin. He mieluummin pyrkivät tappamaan sellaisen. Juutalaiset tekivät sen fyysisestikin, mutta he samoin kuin tämän ajan epäusko pyrkii hävittämään Jeesuksen omasta elämästään. Jeesuksen on kuitenkin pakko osoittaa syntimme voidakseen meidät myös pelastaa ja armahtaa.

Kansa vastasi: *"Sinussa on riivaaja. Kuka sinut yrittäisi tappaa?"* Torjunta, syyllisyyden kieltäminen ja vastahyökkäys on synnissään sokean tapa toimia, kun Jeesus haluaa kutsua hänet luokseen.

Jeesus palaa sitten Betesdan lammikon tapahtumaan, josta kansan johtajien viha sai alkunsa: *"Yhden teon minä tein, ja sitä te kaikki ihmettelette. Mooses antoi teille ympärileikkauksen. Se ei kuitenkaan ole Moosekselta, vaan isiltä. Te ympärileikkaatte ihmisen sapattinakin. Jos siis ihminen saa ympärileikkauksen sapattina, ettei Mooseksen lakia rikottaisi, miksi te olette minulle vihaisia siitä, että tein koko ihmisen terveeksi sapattina?"*

Jeesus ei tyydy vain yleisiin periaatteisiin, vaan Hän osoittaa kouriintuntuvin esimerkein, missä ihmiset olivat rikkoneet. Jos he olisivat Mooseksen lain hengessä, he olisivat iloinneet sapattina tapahtuvasta parantamisesta. Mutta nyt he eivät sokeudessaan nähneet mitään muuta kuin sapattisäädösten rikkomista. Jeesus tiivistää johtajiin kohdistamansa kritiikin: *"Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikein."*

LIITE 14:
JUMALAN HUONEEN IHANUUS
Joh. 7:14-18

Jumalan huoneen ihanuus

Kun vuoden ensimmäiselle sunnuntaille on annettu aiheeksi "Jumalan huoneen ihanuus", sillä halutaan aiheellisesti muistuttaa meitä säännöllisen jumalanpalveluselämän tärkeydestä. Temppeli ja kirkko ovat paikkoja, joihin kokoonnumme kuulemaan viimeiset uutiset taivaasta. Tänäänkin olemme jo saaneet kuulla Jumalan oman sanan: "Jokainen syntinsä tunnustava ja hylkäävä saa kaiken anteeksi Jeesuksen Golgatalla vuodatetun uhriveren tähden." Tämä viesti tuli kyllä liturgin suun kautta, mutta puhujana oli itse Jumala. Kirkossa Jumala itse palvelee meitä sanallaan ja sakramenteillaan. Ja me saamme yhdessä kokoontua palvomaan, ylistämään ja kiittämään Häntä.

Sielunvihollinenkin on kirkossa

Tästä huolimatta meidän ei tule tuudittautua jonkinlaiseen kiiltokuvamaiseen käsitykseen kirkosta. Kun synnyinkaupunkini Tampereen tuomiokirkon katon korkeimmalle paikalle maalattiin käärmeen kuva, se herätti voimakasta närkästystä. Eivätkö ylösnousemusta kuvaava fresko ja Jeesuksen ristiä, Pyhän Hengen työtä ja Jeesuksen paluuta kuvaavat lasimaalaukset olleetkaan kylliksi? Miksi vielä käärmeikin? Mutta taiteilija oli oikeassa. Jumalan huone on ihana paikka, siellä Herra palvelee, mutta Sielunvihollinenkin löytää sinne tiensä. Jumalan vastustaja tietää, että niin pian kuin kansan jumalanpalveluselämä on elävän Jumalasuhteen sijasta saatu muutetuksi kauniiksi, yleviä tunteita herättäväksi muotomenoksi, kansa on helppo saalis pimeyden voimille. Niin pian kuin Jumalan sanan totuus jää vain heliseviksi sanoiksi, joita kukaan ei ajattelekaan ottaa tosissaan, valhe saa vallan elämässä.

Ihmistä ei auta hänen kuulemansa sana, ellei hän ota sitä vastaan ja taivuta ajatuksiaan ja sydäntään kuuliaiseksi sen alle. Siksi Sielujen surmaaja sallii ihmisten tulla kirkkoon, hän tulee jopa itse mukaan. Se tietää, että kun ihmiset on opetettu kuulemaan sanaa niin, että parannusta vaativat kohdat saadaan aina suunnatuksi naapureille ja lohdutuksen sana omaan sydämeen, kuulijat paatuvat. Mikään ei enää kolahda omaan sydämeen. Jatkuvasti kuultu Jumalan sana, jolle ei olla kuuliaisia käytännön elämässä, paaduttaa ihmisen piikiven kovaksi. Pimeys saa riemuvoiton.

Temppeli taistelutantereena

Vaikka Jumalan huone on ihana paikka, Jumalan totuuden ja armon työpaja, se on juuri siksi myös raju taistelutanner. Tekstiyhteytemme kertoo tämän karuakin karummin. Jeesus tuli kahdeksan päivää kestäville lehtimajanjuhlille Jerusalemiin niiden puolesta välissä. Hän meni temppeliin ja alkoi opettaa. Kansan uskonnolliset johtajat olivat tehneet päätöksen ottaa Jeesus kiinni ja tappaa Hänet. Kansa taas oli jakautunut suhtautumisessaan Jeesukseen. Ilmapiiri temppelissä oli ristiriitainen ja jännittynyt. Jeesuksen läsnäolo ei suinkaan luonut lämmintä rauhaa vaan herätti rajua vihaa ja mutta myös ihastusta.

Jeesus murhanhimon keskellä

Jeesusta vihattiin, koska Hän vaati, että Hän oli Jumalan Lähettäjä, Jumalan Poika, Messias ja että Hänen sanansa oli Jumalan sanaa ja että sitä oli siksi ei vain kuunneltava, vaan myös noudatettava. Jeesuksen olemuksen pyhyys ja rakkaus paljastivat ihmisten synnin. Kun Jeesus kertoi kuulijoiden sydämissä asuvan murhanhimon, he väittivät, että Jeesuksessa asuu riivaaja, paha henki.

Joka kerta kun ihminen alkaa vastustaa Jumalan sanan totuutta sydämessään, hän alkaa pohjimmiltaan surmata Jeesusta elämästään. Sen hän voi tehdä nousemalla ylpeästi Sanan yläpuolelle ja julistamalla: "Minä tiedän paremmin kuin Raamattu!" Tai hän voi tulkita sanan mielensä mukaan tai yksinkertaisesti olla piittaamatta kuulemastaan sanasta. Hän voi myös lykätä kuulemastaan sanasta johtopäätösten

tekemisen tuonnemmaksi. Hän voi jopa myöntää kuulemansa sanan totuuden, mutta ihmispelosta jättää sen tottelemisen sikseen. Pahinta on se, kun hän joutuu sellaisen sokeuden valtaan, että ei kuulemassaan sanassa enää kuulekaan mitään.

Jeesuksen oppineisuus

Tästä viimeksi mainitusta kertoo kansan tapa reagoida Jeesuksen opetukseen. Hehän alkoivat ihmetellä Jeesuksen raamatuntuntemusta ja Hänen ilmeistä oppineisuuttaan. Nasaretin puusepäältä ei olisi odottanut heidän kirjanoppineittensa koulutuksen päihittävää oppineisuutta. He alkoivat vilpittömästi ihailla Jeesuksen puhetaitoa ja ilmaisukykyä. Mutta juuri tämä heidän hämmästelynsä kertoi pimeyden vallasta heidän sisimmässään. He kuuluivat kyllä puheen muodon, sen perustellun ja johdonmukaisen esitystavan, sen Raamatun totuuksien ytimeen vievän selkeyden ja kirkkauden, mutta heidän mieleensä ei tullut, että Jeesuksen sanoja, jotka Hän oli kaikki saanut Jumalalta, tulisi myös noudattaa omassa elämässä.

Sanan opettajien salakuoppa

Jeesuksen kuulijoiden asenteeseen kätkeytyy myös salakuoppa niille, jotka tänään julistavat ja opettavat Jumalan huoneissa. Jeesus kuvaa sitä tekstissämme näin:

"Se, joka esittää omia ajatuksiaan, tahtoo kunniaa itselleen. Mutta se, joka tahtoo kunniaa lähettäjälleen, puhuu totta, hänessä ei ole vääryyttä." (18)

Vaikka kuulijat eivät ottaisikaan vastaan Herran sanaa, he saattavat olla hyvinkin alttiita antamaan saarnaajille ja opettajille myönteistä palautetta heidän puheittensa tyylistä ja oppineisuudesta, niiden synnyttämistä ajatuksista tai tunteista. Siksi puhujilla on aina vaara julistaa kuulijoiden korvasyyhyyn saadakseen heiltä kiitosta ja tunnustusta. Jumalan huone on kuitenkin paikka, jossa meillä ei ole oikeutta julistaa omia hienoja ajatuksiamme tai sykhdyttäviä uusia tulkintojamme Jumalan sanasta. Vain silloin, kun kirkossa julistetaan sitä, mitä Jeesus lähetti seurakuntansa julistamaan, kirkko on Jumalan huone. Siksi Raamattu asettaakin Sanan julistajat erityisvastuuseen Jumalan edessä. Etsimmekö omaa vai Lähettäjämme kunniaa?

Jumalan sana ei ole automaatti

Vaikka Jumalan sanaa julistettaisiinkin oikein ja puhtaasti, se ei vaikuta automaatin tavoin. Ei riitä, että sitä vain kuunnellaan. Ei riitä sekään, että sitä pidetään totena jopa totuutena. Jumalan sana on Jumalan persoonallista puhetta. Kun Hän puhuu, on ratkaisevaa se, KUKA puhuu. Hän on elävä Persoona, joka edellyttää, että Hänen puheeseensa vastataan persoonallisella tasolla. Jumalan sana ei ole vain oppeja vaan paljon enemmän. Kaikkivaltias pyhä iankaikkinen Jumala puhuttelee Sinua. Hänellä on asiaa Sinulle. Sinun on vastattava persoonallisella tavalla, kun Hän puhuu. Tunnusta Herralle, että Hän on oikeassa ja Sinä oman viisautesi varassa väärässä. Taivuta sydämesi kuuliaisuuteen Hänen puheelleen. Jos niin teet, saat kokea myös persoonallisella tasolla, että Jumala on elävä ja pitää lupauksensa. Hän, Kaikkivaltias ja Kaikkitietävä, on omien sanojensa takana.

Jumalan asia

Mistä asioista sitten Jumala Sinulle haluaa tänään puhua. Sinun elämäsi arkeen liittyvistä asioista. Jumalalla on kyllä Sinulle paljon puhuttavaa myös hengellisistä ja taivaallisista salaisuuksistaan, mutta Hän ei koskaan aloita niistä. Hän puhuu Sinulle ensin Sinun elämäsi ajallisista asioista, joiden Hän tahtoo tulevan Pyhän tahtonsa mukaiseen kuntoon. Hän puhuu ihmissuhteistasi, rahankäytöstäsi, veroilmoituksistasi, tavastasi puhua muista, työtavoistasi, asenteistasi, aarteistasi, sinua orjuuttavista himoistasi jne. Jeesus sanoi tämän asian Nikodeemukselle näin:

"Jos te ette usko, kun puhun teille tämän maailman asioista, kuinka voisitte uskoa, kun puhun taivaallisista!" (Joh 3:12)

Ainoa tapa, jolla voit päästä täyteen varmuuteen siitä, että Raamattu on kokonaan totuus ja Jumalan sana viimeistä pilkkua myöten, on ottaa sana sellaisenaan vastaan ja tehdä sen mukaan, kun se puhuu Sinun oman elämäsi asioista.

Masao Naganon tie

Eräs Japanin rautateillä työskennellyt Masao Nagano niminen nuorukainen Hokkaidoon saarelta oli joutunut kosketukseen kristittyjen kanssa. Hän oli lukenut myös Raamattua jonkun verran. Hän kiinnostui siinä määrin, että meni kysymään eräältä pastorilta, mistä kristinuskossa oikein oli kysymys. Pastori selitti, miten Jumala lähetti oman Poikansa Jeesuksen kärsimään Golgatan ristillä meidän syntiemme tähden. Mutta Nagano vastasi:

"Kyllä minä sen ymmärrän, että Jumala on luonut kaiken ja rakastaa meitä ihmisiä, mutta puhetta Jeesuksen kärsimyksestä en käsitä. Miksi se tarvittiin?"

Silloin pastori antoi hänelle tekstimme neuvon:

"Päästäksesi ymmärtämään ristin salaisuuden sinulle riittää se, että otat yhden Jumalan sanan ja lähdet noudattamaan sitä tosissasi elämässäsi. Ota esimerkiksi sana: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!' Mieti mielessäsi joku henkilö esimerkiksi paras ystäväsi. Päätä tästedes osoittaa hänelle rakkautta yhtä paljon kuin itsellesi."

Nagano otti haasteen vastaan. Hän valitsi rakkautensa kohteeksi erään työtoverinsa Japanin rautateiltä. Hän ryhtyi tosissaan auttamaan häntä. Tuli tilanne, jossa hänen ystävänsä varasti erään työtoverinsa palkkapussin ja joutui kiinni. Nagano onnistui kuitenkin suurella vaivalla pelastamaan ystävänsä työpaikan ehdolla, että hän toimisi ystävänsä esimiehenä ja vastaisi hänestä jatkossa. Mutta hänen ystävänsä ei kyennyt ottamaan hänen rakkauttaan vastaan nöyrästi. Kateus nousi. Hän alkoi vihata auttajaansa. Lopulta Nagano huomasi, että myös hän alkoi vihata ystävänsä. Yritys rakastaa osoitti hänelle, kuinka suunnattoman paha hänen oma sydämensä oli. Naganon oli pakko palata pastorin luo tunnustamaan:

"Nyt ymmärrän, miksi Jeesus ristiinnaulittiin. Se tapahtui minun kauhean sydämeni ja katkeruuteni ja vihani tähden."

Mutta nyt Naganolle kelpasikin jo syntien anteeksiantamuksen sana. Hänet kastettiin ja hän sai kokea Jumalan yli ymmärryksen käyvän rauhan, kun kaikki synti oli pyyhitty pois Jeesuksen veren kautta. Jumalan sanan noudattaminen paljasti hänelle synnin, mutta vei hänet myös armon ja Jumalan rakkauden osallisuuteen.

Mutta osallisuus Pyhässä Hengessä hänen sydämeensä vuodatetusta Jumalan rakkaudesta alkoi vaikuttaa hänessä. Hänestä tuli rautatieläisten kristillisen yhdistyksen innokas julistaja. Hän alkoi julistaa sitä ristin evankeliumia, jonka kautta Jumala oli hänet pelastanut.

28. helmikuuta 1906 tapahtui Shiokari-solassa rautatieonnettomuus. Junan viimeinen vaunu irtautui muusta junasta ja alkoi kiihtyvällä vauhdilla vieriä kohti mutkaa, jonka alla avautui syvä rotko. Vaunussa ollut Nagano yritti käsijarrulla saada vaunun pysähtymään, mutta se oli jäänyt kiinni eikä toiminut. Lopulta hän heittäytyi kiskoja ja pyörien väliin ja sai viime tingassa omalla ruumiillaan vaunun pysähtymään. Hän kuoli, mutta kaikki muut matkustajat pelastuivat.

Hänen kuolemansa ja uskonsa kosketti monia. Nagano oli valmistautunut kuolemaan milloin tahansa. Siitä oli osoituksena testamentti, jota hän kantoi aina mukanaan. Veren tahraamana se löydettiin hänen taskustaan. Siinä hän tunnusti uskonsa ristiinnaulittuun ja ylösnousseeseen Jeesukseen ja esitti toivomuksensa hautajaistensa suhteen. Hänen kuvallaan varustettuna sen teksti painettiin kortiksi, jota levitettiin laajalti. Moni sen saanut kääntyi kristityksi.

Nagano löysi totuuden noudattamalla Jumalan sanaa. Hän löysi ensin totuuden omasta syntisyydestään, mutta sitten myös Jumalan rakkauden suuruudesta Kristuksen uhrissa. Hän sai myös kokea, että Jumalan sana kykenee muuttamaan meidän elämämme, kun suostumme sen alle.

Entä Sinä?

Oletko Sinä jo tullut Jumalan sanan valossa näkemään totuuden omasta sydämestäsi? Ellet, niin tee niin kuin Nagano teki! Jos tajuat, että olet syntiesi orja ja syyllinen, tule Herran valoon. Tunnusta kaikki syntisi, joista Pyhä Henki Sinua nuhtelee! Pyydä, että Herra vapauttaisi sinut hirvittävästä kahleistasi. Jeesus on kuollut puolestasi. Hän haluaa armahtaa Sinut ja päästää Sinut uuteen elämään.

Kun Herra armahtaa, Hän antaa suunnattomasti enemmän kuin, mitä Sinä voit kuvitellakaan. Siitä kertoo se, mitä Jeesus teki juhlan viimeisenä päivänä. Hän nousi ja huusi väenpaljoudelle:

"Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon! Joka uskoo minuun, 'hänen sisimmästään kumpuavat elävän veden virrat', niin kuin kirjoituksissa sanotaan." Tällä Jeesus tarkoitti Henkeä, jonka häneen uskovat tulisivat saamaan." (Joh. 7:37-38)

Jumalan sanan kuuliaisuuteen taipuvat saavat kokea Pyhän Hengen elämän pulppuavan heihin ja heistä eteenpäin toistenkin pelastukseksi. Kun Herra kutsuu meitä tänään kuuliaisuuteen omaa sanaansa kohtaan, Hän kutsuu meitä Herran huoneen ihanuuden kokemiseen. Herran huoneessa sanan alle taipuneet saavat nähdä, miten Herra ottaa ja tekee heidän ruumiinsa Pyhän Hengen temppeleiksi. He saavat elää alati Herran kanssa.

Mutta voi meitä, jos Herran sanan kuultuamme, unohdamme sen ja lähdemme kulkemaan omia teitämme. Herran on pakko silloin sanoa niin kuin juutalaisille aikanaan:

"Te kyllä tutkitte kirjoituksia, koska luulette niistä löytävänne ikuisen elämän - ja nehan juuri todistavat minusta. Mutta te ette tahdo tulla minun luokseni, että saisitte elämän." (Joh. 5:39-40)

Elämä on tarjolla vain niille, jotka kuulevat sanan ja tekevät sen mukaan. Siksi Jumalan huoneessa käydään tänäänkin taistelua. Miten Sinä vastaat, kun Herra puhuu Sinulle Sinun asioistasi?

Tavallinen kansa ja fariseukset 7:25-36

Kansan johtajat eivät näyttäneet ryhtyvän mihinkään toimenpiteisiin ottaakseen Jeesuksen kiinni, vaikka Hän oli julkisesti keskellä Jerusalemiä. Asia herätti kyselyä tavallisessa kansassa, joka tiesi johtajien päätöksestä surmata hänet:

"Eikö tämä ole se, jonka he haluaisivat tappa? Hän puhuu kuitenkin vapaasti, eivätkä he sano hänelle mitään."

He yrittivät hahmottaa syytä tilanteeseen:

"Ovatkohan hallitusmiehet tosiaan saaneet tietoonsa, että tämä on Kristus?"

Mutta kansa hylkäsi välittömästi oman selitysmallinsa:

"Me kuitenkin tiedämme, mistä tämä on kotoisin. Kun Kristus tulee, kukaan ei tiedä, mistä hän on."

Tuon ajan kansanomaisen ja rabbiin laajasti opettama käsitys oli, että Messias ilmestyisi yllättäen eikä kukaan tietäisi, mistä Hän tulee. Käsitys perustui ilmeisesti Jesajan kirjan 53:8 väärinymmärrykseen. Koska he kuvittelivat tuntevansa Jeesuksen alkuperän, he hylkäsivät oman ajatuksensa.

Tunnetko Kristuksen?

Jeesus tiesi kansan hämmennyksen ja puheen. Siksi Hän keskeytti heidät huutamalla tempelissä. Sana "huutaa" on voimakas ja kuvaa puhetta vahvassa paineessa ja syvän tunnelatauksen vallassa. Jeesuksen huudossa oli voimakas protesti:

"Te tunnette minut ja tiedätte, mistä minä olen."

Tarkoittiko Jeesus kirjaimellisesti tätä vai oliko kysymys ironiasta "Tekö muka tietäisitte, mistä minä tulen!" jääköön avoimeksi. Ehkä molemmat puolet olivat mukana. Mutta tämä ei ollut vielä koko vastaus:

"Minä en ole tullut omasta tahdostani, vaan hän, joka on minut lähettänyt, on oikea lähettäjä, ja häntä te ette tunne. Minä tunnen hänet, sillä minä olen hänestä, ja hän on minut lähettänyt."

Ratkaisevaa ei ollut tunsivatko ihmiset Jeesuksen vai eivät, vaan se, etteivät he tunteneet Jumalaa. Sen sijaan Jeesus tunsu Jumalan, koska Hän oli Jumalasta.

Jeesuksen huuto lisäsi kansan murhanhimoa:

"Heillä oli halu ottaa Jeesus kiinni."

Heidän mielestään Jeesus pilkkasi Jumalaa, sillä he ymmärsivät Jeesuksen väitteiden sisällön, vaikka eivät niitä hyväksyneetkään.

Jumalan käden varjeluksessa

Mutta johtajat eivät kyenneet ottamaan Jeesusta kiinni. Miksi eivät?

"Kukaan ei kuitenkaan käynyt häneen käsiksi, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut."

Vastaus paljastaa syvimmän totuuden Herran olemuksesta, läsnäolosta ja toiminnasta. Vaikka johtajat olisivat halunneet tappa Hänet ja vaikka kansa olisi ollut valmis ottamaan Hänet kiinni viedäkseen Hänet tuomittavaksi jumalanpilkkasta, Jumalan varjeleva voima ympäröi Jeesuksen niin, etteivät he kyenneet nostamaan sormeaan Jeesusta vastaan. Kysymys ei ollut poliittisesta laskelmoinnista tai muista luonnollisista syistä. Silloin kuin johtajat olisivat halunneet vangita Jeesuksen, he eivät milloinkaan onnistuneet. Mutta kun hetki tuli, Jeesus vangittiin vaikka johtajat olivat nimen omaan päättäneet, että se ei saisi tapahtua pääsiäisjuhlan aikana.

Jeesuksen sanat vaikuttivat kansassa myös uskoa, joka ilmeni kyselyinä:

"Kun Kristus tulee, tehneekö hän enemmän tunnustekoja kuin tämä on tehnyt?"

Kun fariseukset kuulivat tällaista puhetta, heille tuli hätä käteen. He kääntyivät uskonnollis-poliittisen johdon puoleen ja tehtiin nopea:

"Ylipapit ja fariseukset lähettivät palvelijoita pidättämään hänet."

Kysymys oli virallisesta toimenpiteestä.

Kun Jeesus näki pidättäjien tulevan, Hän sanoi:

"Minä olen vielä vähän aikaa teidän parissanne. Sitten minä menen pois lähettäjäni luo. Silloin te etsitte minua, mutta ette löydä. Missä minä olen, sinne te ette voi tulla."

Sanojen merkitys paljastuu vasta tarkastelemalla kreikan kielen verbimuotoja. Lauseessa *"Minä olen vielä vähän aikaa teidän parissanne,"* kysymys on preesensistä. Olen täällä te lähetetyt, mutta en omalla arvovallallani. Vähän ajan kuluttua menen takaisin Lähettäjäni luo (futuuri). Jeesus ei kertonut heille milloin. Hän ei kertonut myöskään millä tavalla. Hän sanoi vain, että olen nyt täällä Lähettäjäni asettaman ohjelman mukaisesti. Te tulette etsimään minua (futuuri). Mutta lopuksi tuleekin preesens: *"Missä minä olen, sinne te ette voi tulla."*

Kysymys ei ollut siis tulevasta, vaan siitä, että Jeesusta vangitsemaan lähetetyt eivät kykenisi tulemaan siihen, missä Hän juuri silloin oli. Jeesus puhui taivaallisesta tietoisuudesta käsin Häntä pidättämään lähetetyille viranomaisille. Jeesus julisti heille, että he eivät kykenisi tekemään Hänelle mitään, eivät kykenisi lähestymään Häntä. Sanoissa oli valtava majesteettillisuus. Vasta kun Jumalan suunnittelema aika tulee, minut voidaan vangita. Siihen asti kaikki yritykset ovat turhia. Eivätkä he pidättäneet Häntä. He kuuntelivat Jeesusta ja palasivat lähettäjiensä luo tyhjin käsin. He perustelivat sitä, miksi eivät ottaneet Jeesusta kiinni:

"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."

Me menimme vangitsemaan Häntä, mutta Hän vangitsi meidät sanoillaan. Hän halvaannutti meidät puheensa majesteetilla.

Rajun ulkoisen paineen ja vihamielisyyden keskellä Jeesus kulki majesteettillisesti viimeiset kuusi kuukautta tietään. Hän ei ollut olosuhteiden eikä ihmisten vihan uhri. Hän oli lihaan tullut Sana, Jumalan Poika, jolla oli kaikki valta ja iankaikkinen majesteetti. Jeesuksen valta vaikutti ja vaikuttaa Hänen sanojensa kautta.

SUURI KUTSU JA KANSAN JAKAUTUMINEN 7:37-8:1

Lehtimajajuhla

Luvun alkuosa on valmistusta lehtimajajuhlassa Jeesuksen esittämään suureen kutsuun. Jeesuksen suhde eri Vanhan testamentin juhliin on mielenkiintoinen aihe. Jeesus tuli täyttämään Vanhassa liitossa määrättyjen juhlien syvimmän merkityksen. Pääsiäisjuhla viittasi täyttymykseensä ristillä. Helluntaï Pyhän Hengen vuodattamiseen.

Nyt Jeesus osoittaa, miten Hän on myös lehtimajajuhlan varsinainen sisälllys. Lehtimajajuhla, joka alkoi ja loppui sapattina, kuvaa Jumalan kansan tulevaa lepoa. Samoin kuin sapatti on lepopäivä viikon lopulla, niin tämä juhla oli vuodessa erityinen ilojuhla. Sen tarkoituksena oli samalla kertaa muistuttaa menneistä murheen ajoista Egyptissä ja viitata tulevaan lepoon Jumalan valtakunnassa.

Lehtimajajuhlan jokaisena seitsemänä päivänä pappien juhlallinen saattue kantoi kulta-astioissa Siloan lammikosta tai Kidronin purosta vettä temppeleihin. Se vuodatettiin kansan läsnäollessa juomauhriksi Jumalalle. Kulkue lauloi psalmeja vettä noutaessaan. Veden kantaminen muistutti siitä, että Jumala oli erämaavaelluksen aikana huolehtinut kansansa tarpeista antamalla vettä kalliosta. Mutta asiaan liittyi myös lupaus hengellisistä elämän veden virroista, jotka herättävät erämaan kukkaan.

Juhlan viimeisenä päivänä, joka oli siis sapatti, tätä veden haku kulkuetta ei ollut. Sillä oli syvä merkitys. Ensinnäkin se muistutti siitä, että kansa oli päässyt erämaasta perille luvattuun maahan, joka ei ollut enää erämaa vaan *"maa, joka vuosi maitoa ja mettä"*. Siellä ei tarvittu enää erityisjärjestelyä veden saannin takaamiseen. Samalla se oli muistutus siitä, että lupaus hengellisen virvoituksen ja yltäkylläisyyden ajasta oli vielä täyttymättä.

Suuri kutsu

Tätä taustaa vasten ihmiset tajusivat, että Jeesuksen nousemisessa seisomaan ja huutamisessa temppeleihin kokoontuneelle kansalle oli erityismerkitys. Hän huusi toden näköisesti juuri sinä hetkenä, jona kansa täydellisen hiljaisuuden vallitessa oli syntiuhrien uhraamisen jälkeen kumartuneena rukoukseen.

Juhlan viimeisenä suurena päivänä Jeesus seiso ja huusi sanoen: "Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virttoja."

Johannes sanoo: *"Jeesus seiso ja huusi."*

Juutalainen perinne edellytti, että opettaminen tapahtui istualta. Nyt Jeesus seisoo ja ottaa airueen, uutisen kuuluttajan asennon. Sanaan "huusi" sisältyy jälleen ei vain voimakas ääni, joka oli tarkoitettu jokaisen kuultavaksi, vaan myös vahva tunnelataus. Jeesus haluamalla haluaa ihmisten tulevan luokseen juomaan.

Jakeessa 39 Johannes antaa selityksen:

"Hän sanoi tämän Hengestä, jonka häneen uskovat tulivat saamaan. Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu."

Tämän selityksen antaessaan Johannes katseli tapahtumaa Jeesuksen ylösnousemuksen, taivaaseen astumisen ja Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeisestä ajankohdasta käsin. Opetuslapsetkaan eivät tuon huudon kuullessaan vielä sitä ymmärtäneet. Mutta sanat kertovat sen, mikä Jeesuksen sydämellä oli noita ihmisiä kohtaan, jotka olivat niin ajallisen ja tämän puoleisen sitomia, etteivät ymmärtäneet Hänen puhettaan hengellisestä todellisuudesta ja Hänen kutsuaan siihen. Jeesus tiesi, että vasta Pyhän Hengen avaamin silmin ihmiset tulisivat käsittämään Hänen kutsunsa merkityksen. Mutta kutsu on voimassa. Kutsun lupaus toteutuu, kun ihminen saa sydämeensä Pyhän Hengen, uuden elämän ja uuden sydämen.

Johannes selittää myös, miksi Pyhää Henkeä ei voitu tällä uudella tavalla antaa vielä, vaikka Jeesus tämän ennakoivan kutsunsa esittikin. *"Jeesus ei vielä ollut kirkastettu."* Myöhemmin kun kreikkalaiset halusivat nähdä Jeesuksen, Jeesus sanoi:

"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan. Totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon."

Jeesus viittasi kirkastumisellaan ristiin. Johannes viittaa selityksessään samaan ristiin ja ylösnousemukseen kuin Jeesuskin. Pyhää Henkeä ei voitu vuodattaa muuta kuin sovitettun ihmissuvun ylle. Silti Jeesus lausui kutsunsa, jonka todellinen merkitys paljastui Hänen ristinsä ja ylösnousemuksensa hedelmänä vuodatetussa Pyhässä Hengessä.

Jos joku janoaa

Kutsussaan Jeesus lausui kaksi erillistä asiaa, jotka Hän kuitenkin liitti toisiinsa. Ensimmäinen oli:

"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon."

Kutsu on universaali, se kohdistuu jokaiseen ihmiseen, se ei sulje ketään ulkopuolelleen. Sanaan "jano" ei myöskään liity mitään rajoittavaa määrettä. Oli jano sitten hengellistä köyhyyttä, puhtautta kaipaavaa, voimaa ikävöivää tai tunne-elämän tyhjyyttä, laadulla ei ole merkitystä. Kaikella tavalla tuskaisille ja janoisille, ahdistetuille ja puutteellisille kuuluu sama

kutsu. "*Jos joku janoaa*", oli se millaista janoa tahansa, "*tulkoon minun luokseni ja juokoon.*" Jeesus lupaa, että Hän kykenee sammuttamaan millaisen janon tahansa.

Kutsu kohdistuu yksilöön. Siinä on vain Jeesus ja janoinen ihminen. Kutsu ei koske joukkoa eikä ryhmää, vaan jokaista yksityistä ihmistä, vaikka kutsun kuulijoita oli paikalla tuhansittain. Jeesus ja minä. Mitä minä janoan? Mikä sieluni syvimässä huutaa puutettaan? Kristus kutsui silloin ja kutsuu tänään luokseen ja lupaa tyydyttää janoni.

Lähteeksi

Kutsun jälkiosa ei jää enää puhtaasti persoonalliselle tasolle, vaan koskettaa kaikkia ympärilläni olijoitakin:

"Joka uskoo minuun" - se, joka kuulee kutsuni ja noudattaa sitä - *"sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virtoja."* Elävä vesi, jonka Jeesus antaa ei koskaan jää vain saajan omaisuudeksi. Sen vaikutus leviää ympärille ehkä useammalle kuin osaamme aavistaakaan. Kaikki ne virrat, jotka vuotavat alttarilta, niin kuin asiaa kuvaa Hesekiel, synnyttävät elämää kaikkialle, mihin ne ulottuvat.

Lehtimajan juhla viittasi viime kädessä kansan pääsyyn perille lopulliseen lepoonsa. Se oli siis myös lupaus taivaasta. Mutta Ilmestyskirja kuvaa taivaan juuri sellaisena todellisuutena, jossa Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta vuotaa elämän veden virta kirkkaana kuin kristalli. Tuo elämää jakava Pyhän Hengen virta on taivaallisen rakkauden ihmeellinen olemus.

Jeesuksen kutsuu kuuluvaa kahta lausetta ei saa eikä voi erottaa toisistaan. Kukaan ei voi ohittaa ensimmäistä päästäkseen toiseen. Niin kauan kuin olen janoissani, en kykene kenkään toiosenkaan janoa sammuttamaan. Kristus on kakki mitä tarvitsen. Hänessä on enemmän kuin kaikki. Hänessä on ylipursuava elämä, joka sammuttaa janon ja täyttää sielun ja sieluja.

Juuri tämän kutsun kuulivat nuo miehet, jotka oli lähetetty pidättämään Jeesusta. Juuri niissä he tajusivat sellaista, mitä he kuvailivat:

"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."

Kutsun välittömät vaikutukset

Kansa jakaantui

Mitä tapahtui, kun Jeesus esitti suuren kutsunsa? Kansa jakaantui. Aina missä Kristus liikkuu, ihmiset jakaantuvat. Niin tulee jatkumaan suureen ja lopulliseen kahtiajaon päivään asti.

Toiset sanoivat: *"Tämä on totisesti se profeetta."* He viittasivat tällä Mooseksen lupaamaan suureen profeettaan, jota he eivät kuitenkaan samaistaneet Messiaaseen. Toiset sanoivat: *"Tämä on Kristus."* Mutta sitten toiset: *"Eihän Kristus tule Galileasta!"* He eivät olleet vain hengellisesti tietämättömiä. He eivät tienneet sitäkään, että Jeesus oli syntynyt Betlehemissä. Lopulta oli niitä, jotka ilmaisivat avoimen vihamielisyytensä Jeesusta kohtaan:

"Jotkut heistä tahtoivat ottaa hänet kiinni" viedäkseen Hänet Sanhedrimin, korkeimman neuvoston tuomittavaksi.

Miksi he olisivat halunneet vangita Jeesuksen? Siksi, että he ymmärsivät Jeesuksen sanojen merkityksen. Vain Jumala kykenee tyydyttämään ihmisen hengellisen janon, vain Jumalasta voi virrata elävän veden virrat - niin kuin Hesekiel oli luvannut. Heidän mielestään Jeesus pilkkasi Jumalaa, koska he eivät voineet hyväksyä sitä, mitä ymmärsivät Jeesuksen tarkoittavan.

Jeesuksen suuri kutsu jakoi kansan ja herätti osalla halun vangita Hänet. Mutta miten kävi? Häntä pidättämään lähetetyt miehet palasivat tyhjin käsin takaisin. Sandedrim istui yhä kokouksessaan odottaen, että Jeesus tuotaisiin tuomittavaksi. Kokous oli muuten lain vastainen, sillä neuvostolla ei ollut lupaa kokoontua sapattina, mutta viha Jeesusta kohtaan oikeutti heidät rikkomaan lakia. Miehet, joiden olisi pitänyt vangita Jeesus, joutuivat tunnustamaan, että Jeesus oli vanginnut heidät puheellaan. Se oli aika erikoinen selitys esimiesten käskyjen laiminlyömiseen.

Paimenet kiroavat laumansa

Mutta miehet olivat oikeassa:

"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."

Heille oli puhunut enemmän kuin ihminen, Jumala ihmisenä. Jumalan sanojen merkillinen valta oli sitonut heidät. Mutta kansan johtajat vastasivat heille pilkalla ja halveksunnalla:

"Oletteko tekin antaneet eksyttää itsenne? Onko kukaan hallitusmies uskonut häneen, tai kukaan fariseus?"

On kovin inhimillistä vedota "merkittäviin ihmisiin, mielipidejohtajiin". Kysymys oli puhtaasti väärästä ylpeydestä. Nämä miehet, joiden tehtävä olisi ollut huolehtia kansan hengellisestä elämästä, paimentaa ja johtaa heitä Jumalan tuntemiseen lopulta kiroavat kansan, joka heille oli uskottu:

"Mutta tuo kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu."

Yksi ääni nousi Jeesuksen puolustukseksi. Nikodeemus, joka kuului siis Sandedrimiin, vetosi tiukasti lakiin, mutta sai osakseen vain halveksunnan:

"Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa."

Miten kaikki sitten päättyi?

"Niin he menivät kukin kotiinsa, mutta Jeesus meni Öljymäelle."

Luvun 7 viimeinen jae ja luvun 8 ensimmäinen kuuluvat yhteen. Kansa ja kansan johtajat hajaantuivat kukin koteihinsa, paikkaan, joka edustaa mukavuutta ja lepoa. Mutta Jeesus meni Öljymäelle, sillä Hänellä ei ollut kotia minne mennä, niin kuin hän itse oli sanonut:

"Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi."

Mukavissa kodeissaan ihmiset eivät löytäneet omaantuntoonsa lepoa. Sen sijaan Öljymäellä hiljaisuuden keskellä Jeesus sai kokea rauhaa ja sai uutta voimaa rukousyhteydessä Isän kanssa.

Kysymyksiä:

1. Miksi Jeesus ei halunnut liikkua Juudeassa? (1) Mistä syystä Jeesusta tavoiteltiin otettavaksi kiinni? (21-23)
2. Mitä Jeesuksen veljet ajattelivat? (3,4)
3. Miksi heidän asenteensa kuvasi epäuskoa? (5)
4. Mitä tarkoittaa Jeesuksen käyttämä ilmaus "aika"? (6,8)
5. Miksi ihmiset vihasivat Jeesusta? (7)
6. Miksi Jeesus meni juhille mukaan? (8,10, 14, 37)
7. Millaisen vaikutuksen Jeesuksen puheet tekivät? (16,45-46)
8. Miten voi vakuuttua siitä, että Raamattu on luotettava? (17)
9. Mitä Mooseksen laki sisältää? (2 Moos. 20:1-17) Kykenevätkö ihmiset noudattamaan sitä? (19)
10. Miten ihmisiä on arvioitava? (24)
11. Mitä Jeesus ajatteli itsestään? (18, 29, 33)
12. Mitä Jeesusta vihaavat ihmiset ajattelivat? (20, 41, 44, 47, 52)

13. Mitä ajattelivat ihmiset, jotka epäilyistään huolimatta etsivät totuutta? (26, 27, 31, 41, 46, 51)
14. Millä tavalla Jeesus meni Isänsä luo? (33, 34)
15. Minkä lahjan Jeesus antoi sen jälkeen, kun Hän oli mennyt Isänsä luo? (37-39)
16. Oletko sinä saanut Pyhän Hengen?

LIITE 15:
USKON TAISTELU
Joh. 7:1-53

Usko

Jeesus kuvaa uskoon tuloa käymisenä ahtaasta postista sisään. Hän puhuu myös taistelusta, joka siinä yhteydessä käydään. Usko itsessään on maailman yksinkertaisin asia. Se on turvautumista toisen antamiin lupauksiin. Se on siihen luottamista, että toinen hoitaa lupaamansa asian. Viime kädessä usko on siis jäämistä toisen persoonan luotettavuuden ja kyvykkyyden varaan. Sen, joka uskoo, ei tarvitse tehdä mitään. Toinen huolehtii hänestä.

Taistelu uskosta

Kuitenkin Jeesukseen uskomiseen sisältyy aina uskon taistelu. Ihmisen oma lihallisuus, syntisyys, maailma ja Saatana pyrkivät kaikin keinoin tekemään tuosta yksinkertaisesta asiasta mahdollisimman monimutkaisen, jopa ylivoimaisen vaikean asian. Uskon taistelu käydään aina silloin, kun Jeesus tulee ihmisen luo, alkaa puhua hänelle ja esittää hänelle kutsun jättää elämänsä Hänen varaansa.

Johanneksen 7 luku on siksi ei vain dokumentti Jeesuksen ympärillä käydystä kiivaasta riitelystä Jerusalemin lehtimajanjuhilla. Se on kuvaus myös siitä, miten ihmissydämessä käydään kamppailua, kun Jeesus kutsuu seuraansa.

Ihmeet uskon esteinä

Ensimmäisen uskon esteen muodostavat ne Jeesuksen "lihalliset" veljet, jotka vilpittömästi haluaisivat helpottaa uskomisen vaikeutta neuvomalla Jeesusta: "Tee suurempia, näyttävämpiä ihmeitä ja mahdollisimman suuressa julkisuudessa, niin meidän on paljon helpompi uskoa sinuun."

Jeesus tiesi kuitenkin, että sellainen ihminen, joka ei halua tunnustaa totuutta omasta syntisyydestään ja vääryydestä elämässään, ei usko vaikka näkisi millaisia ihmeitä tahansa. Hänen syntisyytensä osoittamiseen ei tarvita ainoatakaan ihmettä. Tarvitaan vain omaantuntoon osuva totuuden sana. Ellei ihminen taivu sen alle, mikään muukaan ei häntä saa taipumaan uskoon. Usko voi syntyä vain totuudellisuuden ilmapiiirissä.

Älä siksi lähde neuvomaan Jeesusta, sillä neuvosi saattavatkin pohjimmiltaan olla sinun asettamiasi ehtoja Jeesukselle. Uskoa ei synny sinun asettamillasi ehdoilla, vaan niin, että sinä suostut Jeesuksen ehtojen alle. Ole siksi kuuliainen Hänen puheelleen silloinkin, kun et kaikkea sen sisällöstä vielä ymmärtäisikään.

Kuuliaisuus tai murha

Jeesus haluttiin tappaa, koska Hän vaatii, että Hänen sanansa on Jumalan sana. Jeesus vaatii, että Hänelle ollaan kuuliaisia. Lisäksi Hänen elämänsä rakkaudellisuus ja totuudellisuus osoittaa, kuinka pahat ovat omat tekemme. Sokeudessaan ihmiset kuitenkin väittivät, etteivät he suinkaan halunneet Jeesusta murhata. Valheellinen sydän ei tunne itseään, vaan kuvittelee itsestään suuria.

Uskon taistelun eräs keskuksia on juuri siinä, että tänäänkin ihmiset haluavat tappaa Jeesuksen, joka lähestyy heitä kutsuvalla sanallaan.

- Olet tappamassa Jeesusta elämästäsi, kun nouset ylpeästi Jeesuksen sanaa vastaan. "Minä tiedän paremmin kuin Raamattu ja sen antaja Jeesus."
- Voit tappaa Jeesuksen paaduttamalla omantuntosi, kun Jeesus osoittaa, että juuri Sinä vihaat totuutta omista synneistäsi.
- Voit tappaa Jeesuksen vainoamalla niitä, jotka julistavat Hänen nimeään.

- Mutta myös se, että pelkää toisia ihmisiä enemmän kuin Jumalaa, on tapa Jeesuksen torjumiseen ja hävittämiseen omasta elämästä.

Jeesus tulee Häntä vihaavan luo

Jeesuksen asennetta tällaista ihmistä kohtaan kuvaa se, että Hän oli valmis tulemaan heidän keskelleen kutsumaan heitä, vaikka tiesi hyvin heidän vihansa. Hän tulee yhä vastustajiensa luo osoittamaan, että Hän oli valmis kuolemaan heidän tähtensä ristillä. Herra kuoli juuri omien murhaajiensa puolesta. Hän kutsuu janoisia luokseen eikä aseta mitään ehtoja luokseen tuleville.

Sisäinen riita Jeesuksen olemuksesta

Jos sydämesi värähtää tuon kutsun edessä, jos tajuat, ettei kukaan toinenkaan voi sisäiseen janoosi vastata, alkaa vihollinen kasata eteesi joukon uusia uskon esteitä. Nyt sydämässäsi aletaan käydä samaa riitaa, jota juhlaan kokoontuneet ihmiset kävivät keskenään.

- Toinen ääni sydämässäsi sanoo, että Jeesus on kansanvillitsijä, mutta toinen vastaa, että Hän on hyvä.
- Toinen vaatii Jeesuksen tukahduttamista sydämestäsi, mutta toinen tunnustaa Jeesuksen tunnusteot.
- Toinen ääni sanoo, ei Hän ole Kristus, Vapauttaja, mutta toinen sanoo, että ei kukaan mukaan voi olla Kristus, ellei Hän.
- Toinen ääni sanoo, ettei Jeesus ole mikään profeetta, mutta toisen on pakko tunnustaa Hänen sanansa Jumalan puheeksi.

Uskon esteeksi nousee myös veruke: "En ymmärrä kyllin." Mutta ellet ymmärrä, niin voit tulla tuntemaan totuuden etsimällä sitä. Avain ymmärtämiseen on siinä, että ymmärrät, ettet ymmärrä ja kysyt Herralta. Se, joka luulee ymmärtävänsä, vaikkei ymmärräkään, joutuu omien ennakkoluujokensa valheverkkoon.

Toinen vastakkainen taistelu käydään sitten, kun ymmärrys alkaa kasvaa ja kiusaaja houkuttaa sanomalla, että tiedon lisääntyminen riittääkin. Mutta ei tieto eikä ymmärrys pelasta ketään, ellei ihminen ole valmis tekemään niin kuin Raamattu opettaa. On tunnustettava synti ja hylättävä se ja heittäydyttävä Jeesuksen armon varaan.

Tee Sanan mukaan

Usko syntyy niin, että ihminen lähtee tosissaan tekemään Raamatun opetusten mukaan. Sillä tiellä hän väistämättä törmää syntisyyteensä ja kyvyttömyyteensä toimia ymmärtämänsä totuuden mukaan. Hän havahtuu näkemään toivottoman syvän syntisyytensä. Hän menettää uskon mahdollisuuksiinsa selvittää pyhän Jumalan kasvojen edessä. Hän alkaa huutaa hädässään Jeesusta avukseen. Niin hän avaa sydämensä Jeesuksen teoille. Jeesus antaa Golgatan uhrin tähden hänelle synnit anteeksi. Hän saa rauhan ja uuden elämän Jeesuksen tullessa hänen elämäänsä.

Uskon kautta elämän virta

Usko on siis Jeesuksen luo tulemista janoisena ja avuttomana. Tavara, raha, viina, seksi, hovit, harrastukset, työ, urheilu ja kaikki muu jättävät lopulta ihmisen tyhjäksi. Mutta Jeesus ottaa ehdoitta vastaan tyhjän ja omat mahdollisuutensa menettäneen ihmisen ja antaa hänen sydämeensä Pyhän Hengen. Jeesus liittää ihmisen Jumalaan, elämän Lähteeseen. Hän antaa yltäkylläisen elämän. Uskosta tulee ikään kuin vesijohto, jota myöden Pyhän Hengen rakkaus vuodatetaan taivaasta ihmisydämeen. Kun tuo rakkaus täyttää sydämen, se alkaa vuotaa yli. Herran elämän rikkaudesta riittää jaettavaksi muille.

Tänään Jeesus on luonasi. Hän kohdistaa suuren kutsunsa juuri sinuun. On Sinun mahdollisuutesi löytää elämä. Käy sellaisena ja tosiasioita salaamatta Hänen luokseen. Hän ottaa Sinut vastaan, vaikka taistelusi uskosta olisi kuinka tuima tahansa.

LIITE 16:
ELÄMÄN VEDEN VIRTA
Joh. 7:37-39

Jos joku janoaa - kutsu janoisille

Tänäänkin Jeesus huutaa ja kutsuu juuri Sinua luokseen. Kysymys on Jeesuksen kutsusta, joka etsii sitä yhtä, jolla on jano ja toisaalta jokaista, jolla on jano. Yhtään ainoaa janoista ei kutsu sulje pois. Se on laaja-alainen kutsu.

Onko Sinulla kaipausta Jumalan puoleen?

Oletko halukas pääsemään eroon jostain synnistä?

Oletko huolissasi siitä, miten pääsisit taivaaseen?

Kaipaatko rauhaa, jonka vain Jeesus antaa?

Kaipaatko puhtautta, pyhyyttä?

Haluatko tulla paremmaksi?

Mikä kaipauksesi sitten lieneekin, kutsu: "Tule Jeesuksen luo!" kuuluu Sinulle.

Toisaalta kutsu on kuitenkin kapea-alainen. Se koskee vain niitä, jotka ovat janoisia. Monia kutsutaan, mutta he kulkevat silti kutsun ohi. Omatunto nukuksissa he etsivät vain tämän ajan etuja ja hyvää. Hengellisesti janoisia ei ole joka oksalla. Kutsu on kuitenkin selkeä. Jokainen janoinen tietää sitä myös olevansa, joskus tietoisuus on jopa tuskallisen voimakas.

Jeesus ei tyydy esittämään kutsuaan vain kerran. Hän toistaa sitä Sanan julistajien suun kautta. Jeesus on kohdattavissa tänään. Voit tulla Hänen luokseen nyt. Rukous vie Sinut Hänen luokseen, huokaus saavuttaa Hänet. Käy Jeesuksen luo, Hän tyydyttää sydämesi.

Mistä janossa sitten oikein on kysymys? Jano on puutteen ja tarpeen tuntoa, tyhjyyden tuntoa. Kysymys on sellaisen puutteesta, jota ilman ei voi elää. Jeesus ei kysy kuinka suuri on janosi. Hän kutsuu luokseen jokaisen, jolla on jano!

Tulkoon minun luokseni ja juokoon - janon sammuttamisen suunta

Jeesus antaa elävää vettä, Pyhän Hengen, joka sammuttaa hengellisen janon. Hän kehottaa meitä kääntymään itsensä puoleen.

"Tule minun - Henkilön - luokseni!" Jeesus on henkilö, Hän itse on lähde. Hän on se sama Henkilö, joka ristiinnaulittiin Sinun tähtesi, kuoli, haudattiin, nousi haudasta ylös ja astui taivaaseen. Hän rukoilee puolestasi Isää ja Hän antaa Pyhän Hengen.

Tämän Jeesuksen luo meitä kutsutaan. Meitä ei kutsuta jonkun ihmisen, pastorin, kirkon, opin, tunteiden, kokemusten tms luo. Meitä kutsutaan Jeesuksen luo. Hän rakastaa Sinua suunnattomasti, on kärsinyt Sinun puolestasi hirvittävät tuskat ja haluaa antaa Sinulle parasta. Hän haluaa täyttää Sinut hyvyydellään. Mikä ikinä onkin hengellinen janosi, Hän voi sen sammuttaa.

Jeesus täyttää tarpeemme ylenpalttisesti. Hänen täyteytensä on kuin meri. Juo meri tyhjäksi! Hänen tarjouksensa on monipuolinen. Hän kykenee tyydyttämään millaisen janon tahansa. Hän antaa rauhattomille rauhaa, unettomille lepoa, syyllisille anteeksiantoa, saastaisille puhtautta, kasvua ikävöiville lisääntyvää elämää, voimattomalle voimaa, aralle rohkeutta, kärsimättömälle kärsivällisyyttä. Hänen käyttöönsä ikävöivästä Hän tekee aseensa.

Tule Jeesuksen luokse sellaisena kuin olet. Älä tuo mitään mukana, sillä rikkaat Hän lähettää tyhjinä pois. Herra ei ole kaukana, vain askeleen päässä sinusta. Pane luottamuksesi Häneen ja olet Hänen luonaan. Jeesuksen luo tulo ei ole voiman käyttöä, vaan voiman käytöstä luopumista. Anna itsesi Jeesukselle, anna Hänen olla kaikkiesi ja olet Jeesuksen luona.

Juo

Vastasyntynyt vauvakin osaa juoda, sillä se on sen vastaanottamista, mitä äidin rinnosta tulee. Avaa sydämesi ja Jeesus täyttää sen. Ota vastaan oma Jeesuksesi, Vapahtajasi.

Kuka saa tulla?

Jeesuksen luo tulemisessa ei ole merkitystä sillä, mitä olet aiemmin elämässäsi tehnyt. Syntisi saat kaikki tuoda Jeesukselle ja Hän antaa ne anteeksi ja pyyhkii ne pois.

Asiaan ei vaikuta myöskään se, mistä tähän asti olet apua elämääsi etsinyt. Jos olet lain tiellä väsynyt, harhojen ja uususkonnollisuuden keskellä petetty, saat silti tulla. Jeesus ei Sinua petä.

Mitkään puutteesi eivät myöskään ole este. Jeesus täyttää Sinut. Jos sanot, että et ole tarpeeksi janoinen, niin tule kuitenkin. Tule ja juo, niin tulet entistä janoisemmaksi ja Jeesus tyydyttää janosi.

Muista, että kukaan toinen ihminen ei voi estää Sinua tulemasta Jeesuksen luo. Saatana, paha omatunto eikä mikään muukaan kykene estämään, kun Jeesus sanoo: "Tule minun luokseni!" Jeesus ei mitään niin paljon halua, ikävöi ja odota, kuin sitä, että Sinä käyt Hänen luokseen.

Jeesus antaa Pyhän Hengen

Pyhä Henki tulee meihin ja kirkastaa meille Jeesusta. Hän antaa meille uskon ja uuden sydämen, uuden voiman. Pyhän Hengen työ on sisäistä työtä ja siksi sydäimestä alkaa myös vuotaa elävää vettä. Niin kuin siunaava aurinkokaan ei pidä meteliä noustessaan aamulla, samoin Pyhä Henki vaikuttaa elämää.

Hänen työnsä on runsasta, Jumala ei ole kitsas. Jos koet hengellisen elämän kitukasvuisuutta, käy Jeesuksen luo. Hän vie syvemmälle elämään. Pyhän Hengen elämä on spontaania, se pulppuaa. Siihen ei tarvita mitään pumppaamista, ei keinotekoisista pinnistelyä tai ponnistelua. Pyhän Hengen virta on jatkuva, se juoksee aina. Käy rukoillen ja pyytäen Jeesuksen luo. Hän antaa mielellään Pyhän Henkensä elämän. Hän antaa ensikertalaiselle, mutta Hän jakaa yhä uudestaan Hänen luokseen tuleville samalla rikkaudellaan. Tule Jeesuksen luo!

LIITE 17:
USKO JA EPÄUSKO
Joh. 7:40-52

Usko vai epäusko

Kummalle puolelle Sinä astut, kun kuulet Jeesuksen kutsun? Kuulutko niihin, jotka ottavat sen vastaan ja tulevat Hänen luokseen ja niihin, jotka torjuvat sen tavalla tai toisella, joko rajummin tai hillitymmin? Sunnuntaimme aihe "usko ja epäusko" lähtee liikkeelle siitä, että Jeesukseen on pakko ottaa kantaa. Jeesus Kristus ja Hänen esittämänsä kutsu jakaa ihmiset.

Jeesuksen julkinen toiminta oli jatkuvaa kuuhuntaa ja riitelyä siitä, kuka tuo Nasaretin Mies oikein on? Mutta Jeesus jakaa edelleen. Ei ehkä kiiltokuvien ja lasimaalausten Jeesus, mutta se todellinen ja elävä, joka tänäänkin liikkuu keskellämme ja puhuu sanansa kautta, niin että meidän on täysin mahdollista luonnollisilla korvillamme kuulla, mitä Hän sanoo ja ajattelee. Siksi meidän on myös pakko ottaa kantaa Häneen ja Hänen esittämiinsä väitteisiin ja Hänen suureen kutsuunsa tulla Hänen luokseen.

Valinnan väistelymekanismeja

Monella tavalla itsensä yksinäisyyden loukkuun ajanut aikamme suomalainen pyrkii tosin kaikki keinoin välttämään mustavalkoisia asetelmia. Hän haluaisi, että voisimme kaikki kuulua samaan joukkoon ilman intohimoja herättäviä jakoja ja kärkeviä mielipiteitä. Olisi niin paljon kivempaa, kun ei tarvitsisi katsella toisia siihen ja siihen ryhmään, puolueeseen, uskontoon tai kansallisuuteen kuuluvana ulkopuolisena. Kaikilla suomalaisilla on kai jonkinmoinen yhteyden kaipuu vähän siihen malliin, että ollaan kavereita, sillä mehän käydään kuitenkin samassa marketissa ostoksillakin.

Hyvinä hetkinään hän saattaa kyetä jopa sanomaan rakastavansa koko ihmiskuntaa. Sen osoituksena hän antaa silloin tällöin roponsa kauempana kärsivien ihmistenkin hyväksi. Hänelle Jeesuksenkin pitäisi pikemminkin edustaa suurta ihmiskunnan yhdistäjää, laajan rakkauden esitaistelijaa. Jeesuksen oppien seuraavien kiusallinen jako moniin ryhmittymiin syystäkin kiusaa häntä. Eikö tosi uskonnollisuuden pitäisi viedä juuri maailmaa syleilevään yhteyden kokemiseen. Eikö idyllinen joulu Jeesus-lapsineen juuri tätä ihmiskunnalle pyrikin tarjoamaan. Kirkon kaarikattojen hämyssä Jeesuksen tehtävä on toki sisältä päin hiljentää ja valmistaa ihmiset tällaiseen laajasydämiseen yhteyden kokemiseen.

Elämän todellisuus ei välttämättä tosin tätä idylliä ihmiskunnan yhteisyydestä tuo. Kun NATOn risteilyohjuksia ja ja pommittajia ollaan suuntaamassa yhteen kohteeseen, elämän rajut vastakkainasettelut ovat jälleen edessämme. Ei silti, usein se suomalainen, joka sanoo rakastavansa koko ihmiskuntaa, ei voi millään sietää lähellään jotakin hankalaa tyyppiä.

Usko

Raamatun Jeesus, joka puhuu meille tänäänkin, jakaa ihmiset tiukasti kahteen leiriin: niihin, jotka uskovat Häneen ja tulevat Hänen luokseen, ja niihin, jotka työntävät Hänet luotaan. Jako uskon ja epäuskon välillä on selkeä ja voimakkaasti elämän todellisuutta muovaava.

Usko kuulee Jeesuksen kutsun, menee Hänen luokseen ja saa Hänen tuntemisessaan sydämensä syvintä tyydyttävän vastauksen. Uskova jää Jeesuksen seuraan, liikkuu ja kulkee Herran kanssaan saaden kaiken aikaa uutta elämää Häneltä. Uskovan ja Jeesuksen välillä vallitsee keskusteluyhteys, persoonallinen kommunikaatio, jossa Pyhä Henki jakaa Raamatun sanan kautta Jeesuksen elämää Häneen uskovalle.

Epäusko

Epäuskossa taas ei ole suinkaan kysymys jonkinmoisesta uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. Kun kerran ei satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voi, jos ei usko. Tai

oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan - hyvähän asia se näyttää monelle olevan - se ei vai minulta onnistu. Ei epäusko ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja Hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Moni osaa puolustella epäuskoa varsin kristillisesti:

"Ettekö te opetakin, että usko on Jumalan lahja? Minkäs minä sille voin, ettei minulla ole sitä. Jumala ei vain ole antanut sitä minulle."

Totta on, että usko on Jumalan lahja, mutta se ei ole ikään kuin jonkinmoinen ruiske, jonka saatuaan sitten automaattisesti uskoo. Kysymys on persoonasuhteeseen suostumisesta, kun Hän lähestyy Sinua sanallaan.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia Sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuun asiaan vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä Sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu Sinulle ja tekee Sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykyynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Suuri kutsu

Saarnatekstimme käsittelee sitä, miten Jeesuksen puhe jakaa ihmiset uskoviin ja epäuskoisiin. Se alkaa näin:

Jeesuksen sanat kuultuaan jotkut väkijoukosta sanoivat: "Tämän täytyy olla se profeetta."

Aivan tekstimme edellä ovat ne sanat, jotka tällaisen reaktion synnyttivät:

Juhlan viimeisenä suurena päivänä Jeesus seisoi ja huusi sanoen: "Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virtoja." Hän sanoi tämän Hengestä, jonka häneen uskovat tulivat saamaan. Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu.

Jeesus esitti tämän suuren kutsunsa Lehtimajanjuhlassa temppeleissä suurelle kansanjoukolle. Tänään Hän esittää aivan saman kutsun Sinulle.

"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon."

Kutsu on universaali, se kohdistuu jokaiseen ihmiseen, se ei sulje ketään ulkopuolelleen. Sanaan "jano" ei myöskään liity mitään rajoittavaa määrettä. Oli jano sitten hengellistä köyhyyttä, puhtautta kaipaavaa, voimaa ikävöivää tai tunne-elämän tyhjyyttä, laadulla ei ole merkitystä. Kaikella tavalla tuskaisille ja janoisille, ahdistetuille ja puutteellisille kuuluu sama kutsu. "Jos joku janoaa", oli se millaista janoa tahansa, "tulkoon minun luokseni ja juokoon." Jeesus lupaa, että Hän kykenee sammuttamaan millaisen janon tahansa.

Kutsu kohdistuu yksilöön, Sinuun. Siinä on vain Jeesus ja janoinen ihminen. Kutsu ei koske joukkoa eikä ryhmää, vaan jokaista yksityistä ihmistä, vaikka kutsun kuulijoita oli paikalla tuhansittain. Jeesus

ja minä. Mitä minä janoan? Mikä sieluni syvimmissä huutaa puutettaan? Kristus kutsui silloin ja kutsuu tänään luokseen ja lupaa tyydyttää janoni.

Kutsun jälkiosa ei jää enää puhtaasti persoonalliselle tasolle, vaan koskettaa kaikkia ympärilläni olijoitakin:

"Joka uskoo minuun" - se, joka kuulee kutsuni ja noudattaa sitä - "sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virtoja." Elävä vesi, jonka Jeesus antaa ei koskaan jää vain saajan omaisuudeksi. Sen vaikutus leviää ympärille ehkä useammalle kuin osaamme aavistaakaan. Kaikki ne virrat, jotka vuotavat taivaalliselta valtaistuimelta, synnyttävät elämää kaikkialle, mihin ne ulottuvat.

Lehtimajan juhla, jossa Jeesus tämän suuren kutsunsa esitti, viittasi viime kädessä kansan pääsyyn perille lopulliseen lepoonsa. Se oli siis myös lupaus taivaasta. Ilmestyskirja kuvaakin taivaan juuri sellaisena todellisuutena, jossa Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta vuotaa elämän veden virta kirkkaana kuin kristalli. Tuo elämää jakava Pyhän Hengen virta on taivaallisen rakkauden ihmeellinen olemus.

Jeesuksen kutsuun kuuluvia kahta lausetta ei saa eikä voi erottaa toisistaan. Kukaan ei voi ohittaa ensimmäistä päästäkseen toiseen. Niin kauan kuin olen janoissani, en kykene kenkään toisenkaan janoa sammuttamaan. Kristus on kakki mitä tarvitsen. Hänessä on enemmän kuin kaikki. Hänessä on ylipursuava elämä, joka sammuttaa janon ja täyttää sielun ja sieluja.

Ainutlaatuista puhetta

Juuri tämän kutsun kuulivat miehet, jotka Sanhedrin, juutalaisten korkeinta tuomio- ja hallintavaltaa pitävä korkein neuvosto, oli lähetetty pidättämään Jeesusta. Siinä he tajusivat sellaista, mitä he kuvailivat:

"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."

Mutta mitä tapahtui, kun Jeesus esitti suuren kutsunsa? Kansa jakaantui. Tänäänkin silellä missä Kristus liikkuu, ihmiset jakaantuvat. Niin tulee jatkumaan suureen ja lopulliseen kahtiajaon päivään asti.

Toiset sanoivat: *"Tämä on totisesti se profeetta."* He viittasivat tällä Mooseksen lupaamaan suureen profeettaan, jota he eivät kuitenkaan samaistaneet Messiaaseen. Toiset sanoivat: *"Tämä on Kristus."* Mutta sitten toiset: *"Eihän Kristus tule Galileasta!"* He eivät olleet vain hengellisesti tietämättömiä. He eivät tienneet sitäkään, että Jeesus oli syntynyt Betlehemissä.

Lopulta oli niitä, jotka ilmaisivat avoimen vihamielisyytensä Jeesusta kohtaan:

"Jotkut heistä tahtoivat ottaa hänet kiinni" viedäkseen Hänet korkeimman neuvoston tuomittavaksi. Miksi he olisivat halunneet vangita Jeesuksen? Siksi, että he ymmärsivät Jeesuksen sanojen merkityksen. Vain Jumala kykenee tyydyttämään ihmisen hengellisen janon, vain Jumalasta voi virrata elävän veden virrat. Heidän mielestään Jeesus pilkkasi Jumalaa, koska he eivät voineet hyväksyä sitä, mitä ymmärsivät Jeesuksen tarkoittavan.

Tyhjin käsin takaisin

Jeesuksen suuri kutsu jakoi kansan ja herätti osalla halun vangita Hänet. Mutta miten kävi? Häntä pidättämään lähetetyt miehet palasivat tyhjin käsin takaisin. Sandedrin oli lähettänyt nämä poliisivoimiinsa kuuluvat miehet pidättämään Jeesuksen, joka oli kansan keskellä temppelessä. Neuvosto istui kokouksessaan odottaen, että Jeesus tuotaisiin tuomittavaksi. Kokous oli muuten lain vastainen, sillä neuvostolla ei ollut lupaa kokoontua sapattina, mutta viha Jeesusta kohtaan oikeutti heidät rikkomaan lakia. Mutta nyt miehet, joiden olisi pitänyt vangita Jeesus, joutuivatkin tunnustamaan, että Jeesus oli vanginnut heidät puheellaan. Se oli aika erikoinen selitys esimiesten käskyjen laiminlyömiseen.

Mutta miehet olivat oikeassa:

"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."

Heille oli puhunut enemmän kuin ihminen, Jumala ihmisenä. Jumalan sanojen merkillinen valta oli sitonut heidät. Mutta kansan johtajat vastasivat heille pilkalla ja halveksunnalla:

"Oletteko tekin antaneet eksyttää itsenne? Onko kukaan hallitusmies uskonut häneen, tai kukaan fariseus?"

On kovin inhimillistä vedota "merkittäviin ihmisiin, tutkimustuloksiin ja mielipidejohtajiin". Kysymys oli puhtaasti ylpeydestä. Nämä miehet, joiden tehtävä olisi ollut huolehtia kansan hengellisestä elämästä, paimentaa ja johtaa heitä Jumalan tuntemiseen lopulta kiroavat kansan, joka heille oli uskottu: *"Mutta tuo kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu."*

Yksi ääni nousi Jeesuksen puolustukseksi. Nikodeemus, joka kuului siis Sanderiniin, vetosi tiukasti lakiin: *"Tuomitseeko lakimme ketään, kunnes häntä on kuulusteltu ja otettu selville, mitä hän on tehnyt?"*

Mutta hän sai osakseen vain halveksunnan:

"Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa."

Yksinkertainen usko - monenkirjava epäusko

Usko on yksinkertaista jäämistä Jeesuksen ja Hänen sanojensa varaan. Usko ei ole vaikeaa. Pieni lapsikin voi turvata Jeesukseen. Jeesus on läsnä ja puhuu ja tarjoaa jokaiselle mahdollisuuden uskoa. Ketään ei torjuta pois.

Epäusko voi esiintyä kyselevänä hämmennyksenä, se voi kuultuaan Jeesuksen sanat, jäädä niiden vangitseviksi ja silti lähteä Hänen luotaan pois. Se voi esiintyä halveksuntana ja aktiivisena vihana.

Nikodeemus

Selkeää uskoa tekstissämme ilmaisi Nikodeemus. Hän kuului juutalaisten hallitsevaan eliittiin, oli eräs aikansa suosituimpia rabbeja, Vanhan testamentin selittäjiä. Vaikka hän yhdessä Arimatian Joosefin kanssa edustivat pienetä vähemmistöä neuvostossa, hän nousi puolustamaan Jeesusta ja vaatimaan Jumalan lain mukaista toimintaa. Tiivistyneen epäuskon luonnetta kuvaa se, että hänelle tuhahdettiin ja hänet leimattiin Jeesuksen seuraajaksi. Uskova joutuu ennemmin tai myöhemmin törmäyskurssilla epäuskoisten ihmisten kanssa silloinkin, kun hän menettelee laillisesti ja oikein.

Mikä oli Nikodeemuksen uskon ja uskosta nousseen rohkeuden salaisuus? Hänen rohkeutensahan ei jäänyt vain tähän. Myöhemmin näemme, miten hän yhdessä Joosefin kanssa otti Jeesuksen ristiltä ja hautasi hänet. Näillä toimenpiteillä hän samalla menetti lopullisesti asemansa neuvostossa ja hallitsevassa eliitissä. Usko maksoi hänelle ajallisen aseman, mutta toi hänelle iankaikkisen elämän Herran yhteydessä. Miten Nikodeemus kykeni kaikkeen tähän saman aikaisesti kun Jeesuksen opetuslapset olivat hajaantuneena ja piilossa koloissaan?

Tekstimme kertoo syyn:

"Nikodeemus oli aikaisemmin käynyt Jeesuksen luona."

Hän oli saanut kohdata Jeesuksen oman elämänsä kipeissä kysymyksissä. Jeesus oli osoittanut Hänelle, miten ihminen voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan vain syntymällä uudesti vedestä ja Hengestä. Jeesus oli avannut hänelle uskon salaisuuden.

Jeesus oli palauttanut Nikodeemuksen mieleen päivämme Vanhan testamentin tekstin, jossa napiseva Israelin kansa erämaassa sai synnin tuomiona sekaansa tappavia myrkkykäärmeitä. Vasta omien syntiensä ahdistavista seurauksista, noista käärmeistä, he tajusivat kapinoineensa Jumalaa vastaan. Kun kansa tunnusti syntinsä ja Mooseksen kautta pyysi Jumalalta vapautusta käärmeistä, Jumala ei

vapauttanutkaan heitä niistä. Sen sijaan Hän käski nostaa vaskisen käärmeen seipään päähän, niin että jokainen käärmeen purema pelastuisi katsomalla siihen.

Jeesus oli selittänyt Nikodeemukselle, että Hän on se Jumalan lähettämä Uhrikaritsa, joka korotetaan ristin puulle, että jokainen, joka nostaa katseensa Hänen pyhään ristinkärsimyksensä saa kaikki syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen elämän sydämeensä.

Vaikka Nikodeemus ei vielä ensimmäisellä tapaamisella tajunnutkaan asioiden koko syvyyttä, hän tiesi, että Jeesus tietää ja tuntee kaiken hänestä ja vain Jeesuksella on iankaikkisen elämän avaimet. Hän oli tajunnut, että Jeesus oli Jumalan lähettämä, Jumalan ainokainen Poika, joka oli tullut hänenkin syntiensä sovittajaksi. Golgatalla Jeesuksen ruumista ristiltä irrottaessaan hän näki se vaskikäärmeen, jonka katsominen tuo iankaikkisen elämän. Helluntaina Nikodeemus oli varmasti niiden joukossa, jotka saivat tuntea, miten Pyhän Hengen elävän veden virta täytti hänet ylistyksellä ja virta alkoi vuotaa eteenpäin hänen kauttaan.

Nikodeemuksen usko syntyi, kun hän tuli Jeesuksen luo ja sai kuulla Hänen puhettaan. Tänäänkin on mahdollista ylittää epäuskon ja uskon välinen raja. Siitä esimerkki Japanista:

Michika Umazumen tie uskoon

Oli aurinkoinen sunnuntai aamu marraskuussa 1988. Jumalanpalvelus Ananin seurakunnassa oli juuri alkanut, kun nuori sairaanhoitajatar Michika Umazume astui kirkon ovesta sisään Raamattu kinalossaan. Hän oli ensimmäistä kertaa elämässään kirkossa.

Jumalanpalveluksen päätyttyä hän kertoi tätinsä kehotuksesta jo kolme vuotta lukeneensa Raamattua. Tämä toisella puolella Japania asuva täti oli tullut uskoon ja kastettu. Hänessä tapahtunut muutos ja hänen rakkautelliset kirjeensä olivat saaneet Michikan kiinnostumaan kristinuskon sanomasta. Mutta mitä enemmän Michika luki Raamattua, sitä tuskallisemmaksi hänen olonsa kävi. Jumalan sanan totuus paljasti hänelle kipeästi, miten hän oli syvästi juuttunut synnin karille. Lopulta hän oli tehnyt rohkeutta vaativan päätöksen lähteä etsimään apua kirkosta. Puhelinluettuolosta hän löysi Ananin luterilaisen kirkon osoitteen ja tuli jumalanpalvelukseen.

Michikalla oli voimakas Jumalan sanan kuulemisen nälkä. Hänen koko olemuksensa huusi apua. "Haluan nähdä Jeesuksen, sen Jeesuksen, joka on muuttanut tätini elämän uudeksi. Miten minäkin pääsisin kohtaamaan Vapahtajan ja saisin sisimpääni rauhan ja vapauden?"

Pari kuukautta hän kävi ankaraa sisäistä taistelua samalla, kun kävi lähes joka päivä opiskelemassa Raamattua. Jouluaattona hän teki julkisen ratkaisun, kun hän tuli uskovien joulukuoroon keskelle vilkkainta kauppatua. Hän halusi samaistua kristittyihin, joilla oli se jokin, joka häneltä yhä puuttui.

Mutta toisaalta hän pysyi edelleen kiinni synnin ja syyllisyyden kahleissa. Eräänä sunnuntai-iltana hän tuli jälleen kerran kirkolle. Ennen kuin ehdimme aloittaa Raamatun tutkimisen, hän painoi päänsä alas ja alkoi itkeä. Sitten hän kertoi elämänsä raskaat painot ja taakat, jotka olivat hänen omalla tunnollaan. Sain julistaa hänelle Jeesuksen nimessä ja veressä kaikki synnit anteeksi. Koko hänen olemuksensa muuttui. Herran ristin tuskassa hankittu armo vapautti hänet synnin kahleista ja vei hänet rauhan ja ilon valtakuntaan. Kuukautta myöhemmin hänet liitettiin kasteessa Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Ilo Herrassa suorastaan pursui hänen olemuksestaan.

Mutta Michika ei vain saanut nähdä Jeesusta, vaan hänestä tuli myös Herran todistaja. Hänen kotinsa on muuttunut paikaksi, jossa tutkitaan yhdessä Raamattua. Pian hänen uskoon tulemisensa jälkeen eräs hänen potilaistaan sairaalassa alkoi kysellä, voisiko hänkin päästä kirkkoon. Tämä puolisokea mieskin pääsi sisälle Jumalan valtakuntaan ja kastettiin.

Herran seuraajana Michika pääsi myös mukaan sellaiseen paranemisprosessiin, jossa Hänen lapsuudessa saamansa syvät haavat alkoivat kuroutua umpeen. Hän oppi Herran seurassa tajuamaan myös sen, että Herra voi käyttää myös hänen elämänsä kipeimpiä kokemuksia toisten auttamiseksi. Hän toimii tätä nykyä Ananin seurakunnan seurakuntaneuvoston jäsenenä ja on myös seurakunnan taloudenhoitaja.

Entä Sinä?

Niin, miten on Sinun laitasi? Kun Jeesus tulee sanassa lähellesi ja alkaa jakaa ihmisiä uskoviin ja epäuskoisiin, kummalle puolelle Sinä asetut? Jos Sinä haluat päästä sisälle uskoon, niin ota Jeesuksen kutsu vastaan, käy Hänen luokseen ja ala katsella Raamatun sanan kautta Hänen kärsimysmuotoaan ja ylösnousemusmuotoaan. Jeesuksessa löydät elämän. Mutta älä sitten hämmästele, että tämä maailma ei Sinua ymmärrä vaan halveksii Sinuakin tuon Galilealaisen seuraajana.

KIINNI OTETTU NAINEN - MAAILMAN VALO - KESKUSTELUA. 8:2-30

Jakeiden 2-11 suhteen esiintyy varsin laaja yksimielisyys siitä, että ne eivät löydy vanhimmista käsikirjoituksista ja voivat olla myöhempi lisäys tekstiin. Kuitenkin on ilmeistä, että tapahtuma, jonka ne kuvaavat on ollut niin merkittävä, että kukaan ei ole valmis jättämään niitä pois tekstistä. Ajallisesti tapahtuma on ilmeisellä tavalla sillä paikalla, mihin se kuuluukin.

Jakso jakautuu kolmeen osaan. Jakeissa 2-11 kuvataan aviorikoksesta kiinni otetun naisen ja Jeesuksen kohtaaminen. Sitä seuraa Jeesuksen toinen suuri "Minä olen" julistus jakeessa 12. Sitä seuraa jälleen kiivas väittely Jeesuksen ja fariseusten välillä (13-30).

Aviorikoksesta kiinni otettu nainen ja Jeesus 2-11

Jeesus oli aamulla lehtimajan juhlan jälkeisenä päivänä temppelin ns. naisten esipihassa uhriarkun tuntumassa opettamassa. Toisin kuin edellisenä päivänä, jona Hän oli seisten kuuluttanut kutsua janoisille, Hän nyt istui ja opetti. Hänen ympärilleen oli varhaisesta ajankohdasta huolimatta kerääntynyt suurehko joukko kuulijoita. Tapahtumasarja, jossa fariseukset raahaavat aviorikoksen tehneen naisen Jeesuksen eteen, on kiehtova ja puhutteleva. Se paljastaa Jeesuksen olemusta ja myös Hänen vihamiestensä asenteita.

Tapa, jolla nainen raahattiin Jeesuksen eteen, oli raaka. Itse asiassa raahaajilla ei olisi ollut oikeutta naisen julkiseen häpäisemiseen. Sanhedrim, korkein neuvosto, kokoontui läheisissä tiloissa. Ehkä he olivat aikoneet viedä naisen sen tuomittavaksi, mutta oli naisen syyllisyyden laita miten tahansa, heidän menettelytapansa oli väärä. Tapa, jolla he naista syyttivät aviorikoksesta, oli myöskin brutaali, vaikka heillä sinänsä olikin pätevät todisteet naisraukkaa vastaan.

Sitten he esittivät kysymyksensä. Mooses vaatii naiselle kuolemantuomiota. Mitä Jeesus siihen sanoisi? Johannes kertoo heidän motiivinsa yksityiskohtaisen selkeästi:

"He sanoivat tämän kiusaten häntä, päästäkseen syyttämään häntä."

Heidän tavoitteenaan oli panna Jeesus hankalaan asemaan. Rooman laki vaati, että kuolemantuomion lausuminen ja toimeenpano kuului roomalaiselle oikeusistuimelle. Mooses taas sanoi, että nainen oli kivitettävä kuoliaaksi. Jos Jeesus olisi antanut vapauttavan tuomion, Hän olisi noussut Mooseksen lakia vastaan. Kuolemantuomion lausuminen olisi taas saattanut Hänet ristiriitaan roomalaisten viranomaisten kanssa.

Jatko on aivan vertaansa vailla oleva kertomus. Jeesus kumartui kirjoittamaan maahan. Emme tiedä, mitä Hän kirjoitti, mutta ratkaisevaa oli se asenne, millä Hän sen teki. Hän kieltäytyi vastaamasta kiusaajiensa kysymykseen ja vei huomion muualle. Mutta he eivät hellittäneet, vaan vaatimalla vaativat vastausta. Silloin Jeesus lausui:

"Joka teistä on synnitön, heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä."

Tässä käytetty sana synnitön ei tarkoita vain sitä, että ihminen ei olisi tehnyt syntiä, vaan että hän on olemukseltaan synnitön. Vain synnittömällä oli oikeus kuolemantuomion toimeenpanemiseen.

Jeesus ei vastannut heidän kysymykseensä Mooseksen ja Hänen oman mielipiteensä välisestä suhteesta. Hän antoi ymmärtää, että laki olkoon laki. Siitä ei tarvitse lähteä keskustelemaan. Nyt oli kysymys siitä, ketkä valitaan tuomion toimeenpanijoiksi, pyöveleiksi. Jeesus ilmaisi pysyvän periaatteen siitä, että vain synnittömyys on riittävä ehto rangaistuksen toimeenpanemiseen. Sanoillaan Jeesus työntää ainakin minut koko elämäkseni ulos kivien heittelystä!

Sitten Jeesus kumartui uudestaan ja kirjoitti jälleen maahan. Kertomuksessa on humoristista se, että joka ainut mies lähti pois ja vielä ikä järjestyksessä vanhimmasta alkaen. Johtuiko järjestys siitä, että vanhimmilla oli eniten todellisuuden tajua? Oli miten oli, Jeesus sai jokaisen pyövelin lähtemään matkoihinsa.

Nyt tullemme kertomuksen kohokohtaan. Syyttäjät olivat poistuneet. Jeesus oli kahden naisen kanssa kansan katsellessa ympärillä. Ruumiillistunut Pyhyys seiso i kasvokkain surullisimmassa mahdollisessa tilassa olevan ihmisen kanssa, tuomitun epäpuhtauden kanssa. Naisen syntisyydestä ei ollut epäilystäkään. Jeesuksen itsensä julistaman periaatteen mukaisesti Hän itse oli se ainoa synnitön ja myös ainoa, jolla olisi ollut oikeus panna kuolemantuomio täytäntöön. Mitä Hän teki?

Ensiksikin Jeesus kutsui naista sillä samalla suunnattoman suurta lempeyttä ja rakkautta ilmaisevalla sanalla "vaimo", jota Hän käytti puhuessaan omalle äidilleen Marialle niin Kaanaan häissä kuin ristilläkin. Syyttäjät olisivat käyttäneet naisesta nimitystä portto tai prostituoitu tai vieläkin pahempaa. Mutta Jeesus sanoi:

"Nainen, vaimo". Sitten Hän jatkoi:

"Nainen, missä ovat sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominut?" Nainen vastasi.

Naisen nimeä ei Raamattu kerro niin kuin ei muidenkaan vastaavien naisten nimiä, joita evankeliumeissa esiintyy. Emme taivaassakaan tule koskaan tuntemaan heitä menneisyytensä mukaisilla nimillä, sillä kirkkaudessa saadaan uudet nimet. Ainoa, mitä naisen sanoina on tallennettu, on:

"Herra, ei kukaan."

Luulen, että naisen ilme silloin, kun häntä raahattiin paikalle, ja nyt kun hän lausui nämä sanat, oli täysin muuttunut. Kun häntä tuotiin, hän oli täynnä kapinaa, vihaa ja uhmaa. Kun ihmistä kohdellaan, niin kuin häntä kohdeltiin, tulos on aina sama. Mutta nyt kun hän katseli Miestä, joka oli sanoillaan ajanut pois hänen syyttäjänsä, hänen silmänsä täytyivät kyynelistä. Vapisevalla äänellä hän sanoi:

"Herra, ei kukaan."

Nyt seurasivat Jeesuksen ihmeelliset sanat:

"En minäkään sinua tuomitse."

Sanat tarkoittavat paljon enemmän kuin vain sitä, että myös aviorikoksen tehnyt mieskin olisi pitänyt saattaa tuomittavaksi. On nimittäin totta, että me joudumme vastaamaan Jumalan edessä yksitellen niistäkin synneistä, jotka pareittain teimme. Kysymys oli siitä, minkä Paavali ilmaisee näin:

"Ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat." (Room. 8:1)

Jeesus asetti Itsensä ja sovitustyönsä Golgatalla naisen ja naisen synnin väliin.

"Karitsa on teurastettu maailman perustamisesta lähtien."

"En minäkään sinua tuomitse. Mene, äläkä tästedes enää tee syntiä."

Minä olen maailman valo 12

Edellä tapahtuneeseen viitaten Jeesus kääntyi nyt kokoontuneen kansanjoukon puoleen ja julisti toisen suuren "Minä olen" lauseensa. Sen alkuosa *"Minä olen maailman valo"* kuvaa Hänen persoonaansa ja jatko *"Joka minua seuraa, ei vaella pimeässä, vaan hänellä on elämän valo"* suhteuttaa Hänet ihmiskuntaan.

"Maailma" sana kreikan kielessä on kosmos, joten lauseen voisi sanoa:

"Minä olen kosmoksen valo."

Koska sanaa kosmos käytetään nykyään keskeisenä uususkonnollisena ilmaisuna, on syytä muistaa, että Joh. 3:16 käyttää samaa sanaa:

"Niin on Jumala kosmosta (maailmaa) rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa."

Toisaalta samaa sanaa käytetään kielteisessä merkityksessä:

"Joka rakastaa kosmosta (maailmaa), Isän rakkaus ei ole hänessä." (1 Joh)

Tässä suuressa lauseessa Jeesus julistaa itsensä maailman valoksi, sekä Jumalan rakkauden kohteena olevan että pimeydessä olevan.

Jeesus jatkaa:

"Joka minua seuraa, ei vaella pimeässä."

Jeesuksen seuraaja pääsee osalliseksi Hänen valostaan. Valo merkitsee hänelle kykyä nähdä asiat oikein totuuden ja rakkauden mukaisesti. Se merkitsee johdatusta Jumalan tahdon mukaisella tiellä. Se merkitsee pääsyä Kristuksen veren synneistä puhdistavassa vaikutuspiirissä. Se merkitsee voimaa ja energiaa elää ja kasvaa Kristuksen seurassa. Mutta Jeesuksen valon merkitys ei rajoitu pelkästään Hänen seuraajaansa itseensä. Jeesus jatkaa: *"Vaan hänellä on elämän valo."*

Kristuksen seuraajasta itsestäänkin tulee valon lähde. Hänen kauttaan Kristuksen kirkkaus pääsee evankeliumin sanan ja rakkauden palvelun kautta leviämään ja yhä uudet ihmiset tulevat Jeesuksen elämää antavan valon osallisuuteen. Ajatus on sama kuin lehtimajanjuhlan suuressa julistuksessa:

"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Sen sydäimestä, joka uskoo minuun, on vuotava elävän veden lähteet."

Nyt sama valon suhteen. Jeesus on valo. Häntä seuraava pääsee itse valoon, mutta samalla hänestä tulee valon levittäjä.

Väittely 13-30

Jeesuksen suurta julistusta seurasi heti kiivas väittely. Fariseukset sanoivat Hänelle:

"Sinä todistat itsestäsi. Sinun todistuksesi ei ole pätevä."

Viidennessä luvussa kuvatussa aiemmassa keskustelussa Jeesus oli sanonut:

"Jos minä todistaisin itsestäni, todistukseni ei olisi pätevä."

Nyt fariseukset lainasivat Jeesusta itseään vastaan. He halusivat osoittaa, että Jeesuksen puheet olivat ristiriitaisia, koska Jeesus väitti nyt olevansa maailman valo. Mutta he eivät saaneet häntä ansaan, koska se mitä Hän sanoi oli totta. Jumalan iankaikkisuuden johdonmukaisuus selittää näennäiset ajan epäjohdonmukaisuudet.

Jeesus tietää

Jeesus vastasi selittämällä heille, että vaikka Hän todistaisikin itsestään, kaikki Hänen puheensa perustuvat varmaan tietoon. Jeesus ei spekuloinut.

"Minä tiedän, mistä olen tullut ja mihin menen."

Fariseusten puheet ja ajattelu oli puolestaan lihallista. He arvioivat ja tuomitsivat ihmisiä synnin turmeleman luontonsa mukaisesti. He olivat tomuun sidottuja sokeita ajattelussaan.

Jeesuksen tieto perustui taas siihen, että Isä oli kaikessa Hänen kanssaan. Vaikka Jeesus ei ollut tullut tuomitsemaan ihmisiä - vaan pelastamaan, Hänen jokainen tuomionsakin on oikea, koska sen todistaja ja lähde on Isä. Jeesus jakaa kuulijoilleen Pyhän Kolminaisuuden salaisuutta logiikkansa perusteeksi. Vain Jumala-keskeinen logiikka on iankaikkisen pätevää.

Sitten Jeesus muistutti, että juutalaisten lainkin mukaan kaksi todistajaa on kylliksi. Hän ja Isä ovat kaksi, kuitenkin niin, etteivät he koskaan olleet toisistaan erotettavissa.

Näytä Isäsi!

Tähän Jeesus sai vastaansa rajun ja paikallisen hyökkäyksen:

"Missä sinun isäsi on?"

He vaativat Jeesusta marssittamaan Isän paikalle ja väittivät, ettei heillä Jeesuksen väitteiden lisäksi ollut mitään muuta todistetta. Vaikka heidän kysymyksensä oli vihamielinen, sen sisältö oli sama kuin Filippuksen myöhempi kysymys jäähyväispuheen yhteydessä:

"Näytä meille Isä, niin me tyydymme."

Jeesus antoi itse asiassa saman vastauksen kuin Hän antoi Filippuksellekin:

"Jos te tuntisitte minut, te tuntisitte myös minun Isäni."

"Jeesus puhui nämä sanat uhriarkun ääressä opettaessaan temppeleissä. Kukaan ei ottanut häntä kiinni, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut."

Jeesus kulki tietään vihamielisyydenkin keskellä täydessä turvassa siihen asti, kunnes Hänen hetkensä koitti.

Tuomio ja rakkaus

Sitten Hän jatkoi:

"Minä menen pois, ja te etsitte minua ja kuolette synnissänne. Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla."

Sanat sisälsivät tuomion. Ja jälleen juutalaiset joutuivat hämmennyksiin ja kyselivät, aikoiko Jeesus ehkä tehdä itsemurhan. Siihen Jeesus jatkoi samalla ankaruudella:

"Te olette alhaalta, minä olen ylhäältä. Te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä maailmasta. Siksi minä sanoin teille, että te kuolette synneissänne. Jos te ette usko, että minä olen, te kuolette synneissänne."

Juutalaisten perusasentoituminen asioihin oli lihallista ja siksi saatanallista. Jeesuksen näkökyky ja tavoitteet lähtivät liikkeelle taivaallisesta todellisuudesta.

Kiivastuksissaan he sinkosivat Jeesusta vastaan kysymyksen: "Kuka sinä olet?" Hän vastasi olevansa se, mitä Hän alusta lähtien on väittänytkin olevansa. Kun sitten he ylentäisivät Ihmisen Pojan, hekin tulisivat ymmärtämään asian. Ei ole mitään uuta tietä asioiden oikeaan ymmärtämiseen kuin ristin ja ylösnousemuksen tie.

Sitten Hän esitti tämän keskustelun viimeisen väitteensä:

"Hän, joka on minut lähettänyt, on kanssani. Hän ei ole jättänyt minua yksin, sillä minä teen aina sitä, mikä on hänelle mieluista."

Tämä liittyy saumattomasti sitä edeltävään. Vaikka Jeesus nuhteli kuulijoita tiukasti heidän lihallisuudestaan ja heidän synninalaisuudestaan ja vaikka Hänen äänensä sävy oli tiukka, siihen sisältyi kuitenkin lupaus siitä, että hekin voisivat vielä päästä ymmärtämään, mistä Hänen ja Isän välisessä suhteessa oli kysymys. Sitä varten Hänen tuli kuitenkin ensin kulkea kärsimyksen ja tuskien tie Golgatalle ja ylösnousemuksen voiton tie. Jumalan armo ja lempeys sävytti myös näitä Jeesuksen jyrkkiä tuomion sanoja hengellisen sokeuden keskellä.

Positiivinen palaute

Johtopäätöksenä tapahtumista ja käydystä keskustelusta oli, että aika moni reagoi positiivisesti Jeesukseen. *"Monet uskoivat Häneen."* Mutta jatko osoittaa, miten ailahtelevaa tämä usko lopulta oli. Se osoittautui arvottomaksi.

Kysymyksiä:

1. Mikä oli naisen synti? (4)
2. Millaisen rangaistuksen Vanha testamentti edellytti? (5)
3. Opettiko Jeesus Vanhasta testamentista poikkeavalla tavalla? (7)
4. Mitä Jeesus mahtoi kirjoittaa maahan? (6,8 vrt. Jer. 17:13)
5. Mikseivät syyttäjät heittäneet kiviä? (9)

6. Mitä Jeesus sanoi naiselle? (11)
7. Millainen on Jeesus?

8. Mitä Jeesus sanoi itsestään? (12)
9. Mitä tarkoittaa elämän valo? (12)
10. Kuka Jeesus on? (14, 18, 19, 23, 29)
11. Mihin epäusko johtaa? (24)
12. Milloin ihmisen on mahdollista ymmärtää, kuka Jeesus on? (28)

LIITE 18:
VANHURSKAUS JA LAUPEUS
Joh.8:1-11

Ishimoto

Noustuani junaan Tokushiman asemalta Shikokun saarella Japanissa viereeni istahti japanilaiseksikin pienikokoinen, mutta erittäin lihaksikas ikäiseni mies. Hän alkoi heti jutella minulle. Lyhyen matkan päätteeksi kutsuin hänet kotiin vierailulle. Hän yllätyksekseni otti kutsuni todesta ja saapui parin päivän kuluttua luokseni iso kakkulaatikko kädessään. Japanilainen kohteliaisuus vaatii tuliaisensa. Kävi ilmi, että tämä Ishimoto-niminen mies oli Japanin järjestäytyneen rikollisuuden Yamaguchi-kumi-nimisen rikollisliigan entinen jäsen ja tapaamishetkelläni lisäksi pahoin alkoholisoitunut ja sydänsairas. Hän oli japanilaisessa monella tavalla syrjivässä yhteisössä merkitty mies. Kukaan kunniallinen ihminen ei halunnut olla hänen kanssaan missään tekemisissä, varsinkin kun hän oli usein erittäin väkivaltainen käytökseltään. Luulen, että kotimme oli niitä harvoja paikkoja, jossa häntä edelleen pidettiin ihmisenä. Välillemme kehittyi ystävyys, jota kesti kaksi ja puoli vuotta aina hänen kuolemaansa asti.

Ensi visiitillä ojensin hänelle Uuden testamentin ja kerroin hänelle jotain evankeliumista, jota hän ei ollut koskaan aikaisemmin kuullut. Hän otti kirjan vastaan ja palasi kotiinsa. Parin kolmen päivän kuluttua hän palasi jälleen meille ja kertoi lukeneensa koko Uuden testamentin, mutta sanoi heittäneensä sen sitten likaojaan. Mutta sitten hän lisäsi: "Olisi siinä kirjassa kuitenkin yksi mahtava juttu!" Kysymys oli tämän päivän tekstistämme, joka ei koskaan päästänyt häntä rauhaan. Lähes joka tapaamisemme yhteydessä hän palautti mieleemme tuon mahtavan jutun. Yhteisönsä totaalisesti hylkäämänä hän osasi samaistua omasta mielestään hyvien ihmisten kiinni ottamaan naiseen. Samalla hän oli tajunnut jotain siitä miten erilainen Jeesus on kuin kaikki muut.

Väärin ymmärretty teksti

Harvaa raamatunkohtaa täällä Suomessakaan lainataan niin usein kuin tekstiämme. Kuitenkin luulen, että se on eräs kaikkein väärinymmärretyimpiä kertomuksia Raamatussa. Kun olemme joskus kuulleet jonkun selittävän jotain tekstiä, olemme erittäin taipuvaiset lukemaan oppimamme tulkinnan tekstiin siinä määrin, että myöhemmin meidän saattaa olla erittäin vaikea lukea sitä, mitä sanassa on todellakin kirjoitettu. Näin käy erittäin helposti kaikkein tutuimmille teksteille kuten Tuhlaajapoika, Laupias Samarialainen jne.

Muistan kouluvuositani, miten kotiimme oli kokoontunut naisten raamattupiiri. Sillä kertaa käsiteltiin juuri tätä tekstiä. Mieleeni jäi lähtemättömästi naisten ensimmäinen reaktio tekstin lukemisen jälkeen. Se oli ilmaus syvästä moraalisesta närkästymisestä: "Miksei sitä miestäkin otettu kiinni, hänhän oli ainakin yhtä syyllinen kuin nainenkin. Aina heikommista eli naisista tehdään syyllisiä!" Tietenkään näin ilmaistussa asiassa ei sinänsä ole mitään totuuden vastaista. Ikävä kyllä halki aikain naiset ovat saaneet paljon kärsiä eivät vain omista vaan myös miesten synneistä.

Syyttäjien tavoite

Kuitenkin tekstin lukeminen tällä tavalla on lähes täydellistä luetun väärinymmärtämistä. Jae 6 kuitenkin kuuluu: "He puhuivat näin pannakseen Jeesuksen koetukselle ja saadakseen sitten aiheen syyttää häntä" Se osoittaa aivan selvästi, etteivät lainopettajat ja fariseukset tavoitteena ollut suinkaan naisen tuomitseminen kuolemaan ja niin saattaminen vastuuseen synnistään. Nainen oli heille itse asiassa aivan yhdentekevä. He olivat ainoastaan kiinnostuneet Jeesuksen itsensä saattamisesta pois päiviltä. He olivat jo pitempään etsineet tilaisuutta voidakseen syyttää Jeesusta jostakin sellaisesta, jolla he saisivat raivatuksi Hänet pois heidän tieltään. Jeesuksen suosio oli alkanut käydä heidän omalle asemalleen uhkaksi, ja heidän uskonnollinen ylpeytensä ja halu pitäytyä uskonnolliseen valheeseen ajoivat heitä etsimään tilaisuutta Jeesuksen itsensä surmaamiseen. Lopullinen surmaamispäätös oli vielä

tekemättä, mutta laillisia perusteita sen tekemiseen etsittiin. Jos ne olisi löytynyt, olisi myös ryhdytty nopeaan toimintaan Jeesuksen raivaamiseksi pois tieltä.

He olivat jo pitkään seuranneet Jeesuksen menettelytapoja, olivat nähneet Hänen anteeksiantavan mielensä syntisiä kohtaan ja toisaalta Jeesuksen äärimmäisen ankaran totuudellisuuden vaatimuksen. Näitä Jeesuksen ominaisuuksia he päättivät käyttää hyväkseen saattamalla ne ristiriitaan keskenään. He olivat tarkkaan valmistelleet aamun tapahtuman. Naisen kiinnisaaminen aviorikoksesta ei ollut mikään ongelma. Tietyllä alueella kaupungissa harjoitettiin prostituutiota. Muutama mies lähetettiin pidättämään joku onneton, ja nyt heillä olisi Mooseksen lain mukaiset pitävät todisteet tätä naista vastaan.

Tarkoin laskettu ansa

He olivat laskeneet, että heidän kysymykseensä aviorikoksesta kiinniotetun naisen kohtalosta, Jeesus voisi vastata vain kahdella tavalla. He tiesivät, että Mooseksen laki oli heidän puolellaan. Siellähän lukee selvästi (5.Moos. 22:22-24):

Jos joku tavataan makaamasta naisen kanssa, joka on toisen miehen aviovaimo, niin kuolkoot molemmat, sekä mies, joka makasi vaimon kanssa, että vaimo. Poista paha Israelista. Jos joku neitsyt on kihloissa miehen kanssa ja toinen tapaa hänet kaupungissa ja makaa hänen kanssaan, niin viekää molemmat sen kaupungin portille ja kivittäkää heidät kuoliaaksi, tyttö siksi, että hän ei huutanut apua kaupungissa, ja mies siksi, että hän teki väkivaltaa lähimmäisensä morsiamelle. Poista paha keskuudestasi.

Jeesuksen olisi joko pakko yhtyä Mooseksen lain vaatimukseen tai sitten hyljätä se. He olivat varautuneet siihen, että kummalla tavalla tahansa Jeesus vastaisi, he voisivat saattaa Hänet pois päiviltä. Jos Jeesus yhtyisi Mooseksen lain vaatimukseen naisen kuolemantuomiosta, he voisivat raastaa Jeesuksen Pilatuksen eteen ja syyttää Häntä yllytyksestä kapinaan Rooman valtaa vastaan. Roomalaiset olivat pidättäneet nimittäin kuolemantuomion julistamisen ja toimeenpanon omiin tuomioistuimiinsa. Fariseukset ja lainopettajat tiesivät, että rangaistus kapinaan yllyttämisestä olisi kuolema. Heillä olisi mitä parhaat todisteet Jeesusta vastaan. Varomaton sana on aina diktatuureissa riittänyt kuolemantuomion saamiseen.

Jos taas Jeesus osoittaisi armoa naista kohtaan, mitä he pitivät todennäköisenä vaihtoehtona Jeesuksen aiemmin vastaavissa tilanteissa osoittaman käytöksen nojalla, he pääsisivät syyttämään Häntä vääräksi profeetaksi. Samainen Mooseksen laki langettaa kuolemantuomion jokaiselle väärälle profeetalle, joka opettaa vastoin Jumalan sanaa:

Mutta se profeetta tai unennäkijä surmattakoon, sillä hän on julistanut luopumusta Herrasta, teidän Jumalastanne, joka vei teidät pois Egyptin maasta ja vapahti sinut orjuuden pesästä, ja on tahtonut vietellä sinut siltä tieltä, jota Herra, sinun Jumalasi, käski sinun vaeltaa. Poista paha keskuudestasi. (5.Moos.13:5)

Jos siis Jeesus päästäisi onnettoman naisen vapaaksi, he olivat varautuneet ottamaan Hänet kiinni ja viemään hänet vähin äänin kaupungin ulkopuolelle Rooman silmän kantamattomiin ja kivittämään Hänet siellä, aivan niin kuin he muutamia kuukausia myöhemmin tekivät Stefanukselle. He tiesivät, että kukaan juutalainen ei tulisi heitä syyttämään roomalaisten edessä tästä syystä. Olihan kyseessä Jumalan Sanan pyhyiden puolustaminen.

Jeesus yllättää

Mutta heidän laskelmansa pettivät Jeesuksen edessä. Kun he Mooseksen lakiin vedoten vaativat vastausta kysymykseen, mitä Jeesuksen mielestä naiselle oli tehtävä, Hän ei vastannutkaan mitään, vaan kyyristyi maahan ja alkoi kirjoittaa siihen jotain. Arvelut siitä, mitä Jeesus kirjoitti, ovat kulkeneet kovin moniin suuntiin, mutta silti esitän yhden niistä, joka on uskottavan tuntuinen, koska se perustuu Vanhan Testamentin sanaan. Jeremian kirjassa (17:13) sanotaan:

Israelin toivo, sinä Herra! Kaikki, jotka sinut hylkäävät, joutuvat häpeään. "Jotka minusta luopuvat, ne kirjoitetaan tomuun.(Japanilainen käännös: "heidän nimensä kirjoitetaan tomuun") Sillä he ovat hyljänneet elävän veden lähteen, Herran."

Uskoisin, että Jeesus kirjoitti maahan naisen nimen. Sillä Hän osoitti Vanhan Testamentin ulkoa osanneille lainoppineille ja fariseuksille, että nainen oli todellakin synnillään hyljännyt elävän veden lähteen Herran. Siksi hänen nimensä kirjoitettiin tomuun.

Syyttäjät saivat Jeesuksen käytöksestä uutta vettä myllyynsä ja vaatimalla vaativat Häneltä suullista vastausta kysymykseensä. Silloin Jeesus nousi ylös ja lausui: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä".

Naisen ja syyttäjien tuomio

Jeesuksen vastauksen on usein ymmärretty tarkoittaneen armahdustuomiota naiselle, mutta siitä ei todellakaan ollut kysymys. Jeesus yhtyi tiukasti Mooseksen lakiin ja naisen korvien kuullen julisti hänelle kuolemantuomion. Nainen jäi odottamaan ensimmäisen kiven lentämistä. Kuitenkin Jeesus liitti tuomioonsa ehdon, että vain synnittömällä oli oikeus heittää ensimmäinen kivi. Toisen ja kolmannen kiven heittäjille ei asetettu enää mitään vaatimuksia.

Sen jälkeen Jeesus kumartui jälleen maahan ja alkoi kirjoittaa siihen toistamiseen. Uskoisin, että tällä kertaa Hän alkoi kirjoittaa syyttävien fariseusten ja lainoppineiden nimiä vanhimmasta alkaen nuorimpaan asti. Kun he näkivät omien nimiensä ilmestyvän näkyviin, heidän omatuntoonsa todisti heistä, että he olivat täynnä murhan himoa Jeesusta kohtaan ja heidän muista synneistään. Ja niin he lähtivät vanhimmasta alkaen pois paikalta.

Omantunnon voima ja heikkous

Fariseukset ja lainopettajat eivät olleet ottaneet laskelmissaan huomioon sitä, että omatunto on lahjomaton tuomari, jonka Jeesuksen käytös ja sanat herätti väkevästi toimimaan. Se paljasti heidän murhanhimonsa, kateutensa ja vallanhimonsa. Mutta omatunto, joka toistuvasti paadutetaan menettää kuitenkin lopulta kykynsä estää ihmistä tekemästä suunnittelemaansa syntiä. Fariseukset ja lainopettajat menivät pois ja paaduttivat sydämensä siihen asti, että kun he seuraavan kerran saivat tilaisuuden Jeesuksen surmaamiseen, heitä ei enää mikään pidätellyt. Jeesus toimitettiin ristille ja siinä vaiheessa eivät he enää kyselleetkään sitä, mahtoiko heidän oma käytöksensä olla Mooseksen lain kanssa sopusoinnussa vai ei. Hirvittävää on Jeesuksen Sanan ja omantunnon tuomitsemana lähteä Jeesuksen luota pois. Niin tehdessään ihminen jää Jeesukselta kuulemansa tuomion alle ja voi jopa lopullisesti paaduttaa sydämensä.

Omantunnon kiinni ottama

Kun Jeesus ojensi toistamiseen itsensä, kaikki naisen syyttäjät olivat poistuneet paikalta. Usein on ihmetelty, miksi nainen ei tämän tilaisuuden tullen ottanut jalkoja alleen ja paennut hänkin pois. Mutta hän ei voinut, sillä Jeesuksen julistama tuomio hänestä oli osunut hänen sydämeensä ja omaantuntoonsa niin, että hän ei kyennyt pakenemaan Jeesuksen luota. Hänen oli pakko tunnustaa, että kuolemantuomio oli hänelle oikein ja nyt hän vain odotti.

Sapporon kuolemaantuomittu

Eräs nuori mies oli saanut Japanissa kuolemantuomion kahden ihmisen murhasta. Hän odotti tuomionsa toimeenpanoa Sapporon keskusvankilassa, kun eräs jo pitempään vankilatyötä tehnyt pastorinrouva Keto päätti ottaa häneen yhteyttä. Hän kirjoitti miehelle Jeesuksesta, joka lyötiin ristille hänenkin syyllisyytensä tähden kahden rikollisen keskelle. Mies vastasi, että hänellä ei ole enää mitään toivoa. Hänen syyllisyytensä oli niin murskaava, että hän ei odottanut muuta kuin saavansa pian kuolemantuomionsa, sillä hän tiesi, että se oli hänelle oikein. Omantuntonsa kiinni ottama ei helpolla pääse pakoon.

Tälle kuolemaantuomitulle koitti kuitenkin se hetki, kun avoimen Raamatun äärellä Jumalan Pyhä Henki kirkasti hänelle, että Jeesus oli sovittanut hänenkin iankaikkisen syyllisyytensä. Hän sai kokea armahdetun rauhan ja riemun. Hän sai johdattaa jopa 12 muutakin kuolemaantuomittua Herran armon tuntemiseen ennekuin hänen tuomionsa pantiin toimeen. Ylistyslaulu huulillaan hän sai jättää tämän maan.

Usko ja epäusko

Uskovan ja epäuskoisen sydämen ero paljastuu naisen ja lainoppineiden tavasta toimia omantunnon syyllistäminä. Kun uskona sydän kuulee tuomion itsestään, se ei voi muuta kuin jäädä Tuomarin eteen ja jättää kohtalonsa Tuomarin totuudellisuuden ja armon varaan.

Epäusko taas tuomion kuultuaan uskoo edelleen omiin mahdollisuuksiinsa jotenkin selviytyä ja lähtee Tuomarin luota pois - paaduttaakseen itsensä ja jäädäkseen tuomion alle. Epäusko on olemukseltaan suunnatonta uskoa omaan itseensä eikä suinkaan uskon puutetta.

Armon sanat

Jeesuksen käsiin ja tuomion alle jäänyt nainen sai kuulla ihmeelliset armon sanat: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee".

Mutta joku nyt saattaa ihmetellä, millä oikeudella Jeesus, joka oli se ainoa synnitön ja siis se ainoa, jolla olisi ollut oikeus heittää ensimmäinen kivi, jättää sen heittämättä. Eihän noiden syyttäjien syntisyys naisen syntisyyttä tyhjäksi tehnyt. Ihmisten edessä me helposti puolustaudumme vetoamalla muidenkin syyllisyyteen. Mutta muiden syyllisyys ei ole minkäänlainen lieventävä asianhaara Jumalan pyhyiden edessä.

Asettuiko Jeesus lopultakin Mooseksen lakia vastaan armahtaessaan naisen ja kutsuessaan hänet uuteen elämään. Joutuiko Jeesuksen julkinen opetus ja Hänen yksityiselunhoitonsa ristiriitaan keskenään.

Ei, siitä ei todellakaan ollut kysymys. Jeesus saattoi armahtaa naisen siitä syystä, että Hän itse otti naisen synnin kantaakseen. Naisen synti sai kuolemantuomion, kun Jeesus lyötiin alastomana ristin puuhun. Jeesus ei tullut Mooseksen lakia kumoavaan vaan täyttämään. Hänellä on oikeus julistaa Sinullekin anteeksiantamuksen ja armon sana siksi, että Hän on jo kärsinyt syntiesi tuomion Golgatan ristillä.

Tänään sinulta kysytään: Oletko valmis tuomittuina jäämään Jeesuksen eteen, vai lähdetkö pois omille teillesi? Jos Herran tuomion omassatunnossasi kuulleena lähdet pois, jäät Herran tuomion alle. Mutta jos satutetulla sydämellä jäät Jeesuksen eteen saat kuulla ihanat sanat: "Poikani, tyttäreni, sinun syntiesi annetaan sinulle anteeksi. Mene rauhaan ja lähde uuteen elämään Kristuksen kanssa ja Hänen evankeliuminsa kanssa."

Mene, äläkä enää syntiä tee

Jeesuksen sanoihin: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee", sisältyi anteeksiantamuksen lisäksi myös vapautus. "Mene!" tarkoittaa sitä, että nyt olet vapaa. Kun Poika tekee totuuden sanallaan ihmisen vapaaksi, hän pääsee synnin ja lain alta vapauden ja armon alle. Se merkitsee uutta elämän piiriä, jossa elämän sisällöksi muodostuu tuo suuri Vapauttaja Jeesus Kristus. Saat lähteä liikkeelle, vapaana mutta rakkauden siteellä nyt Jeesukseen itseensä liitettynä. Armahdettu ja vapautettu saa tehtäväkseen noudattaa iloiten Vapauttajan tahtoa.

Mutta Jeesus tiesi, että armahdetussakin ja vapautetussakin asuisi edelleen syntinen luonto ja maailma olisi edelleen houkutusineen ympärillämme. Siksi Herra antoi myös kehotuksen tietoiseen taisteluun syntiä ja kiusauksia vastaan. Mutta kysymys ei ole enää taistelusta omin voimin. Taistelu syntiä ja kiusauksia vastaan on verinen, mutta Herra Jeesus Kristus on itse kanssamme tässä taistelussa. Hän lahjoittaa Pyhän Hengen sydämiimme kuolettamaan turmeltunutta luontoamme ja viemään meidät uuteen vapaaseen elämään.

Herran armahdus ei siis merkitse paluuta entiseen syntielämään, vaan vapautusta, jossa elämä järjestetään kokonaan uudestaan. Keskipisteeksi ja hallitsijaksi tulee nyt Herra, Hänen rakkautensa, Hänen tahtonsa, Hänen sanansa ja Hänen evankeliuminsa.

Herran kehotukseen ja sanaan sisältyy myös aina lupaus Hänen voimastaan. Voiman kiusausten voittamiseen Sinä saat sillä hetkellä, kun suostut Herran sanan alle eli olet kuuliainen Hänelle. Vaikka Herran seuraaminen on ankaraa sotaa syntiä vastaan ja vaikka syntinen luontomme saa ajoittain meistä yliotteen ja lankeamme, niin silti se on voittoa. Jokaista tappiosta saa nousta Herran uuden armon avulla ja jokaiseen uuteen kiusaukseen Herra antaa sanansa: "Älä enää syntiä tee!" Tässäkin on kysymys viime kädessä siitä, uskommeko Herran sanaa vai pidämmekö kilvoituksessakin ohjat omissa käsissämme.

Herra kysyy Sinulta: Haluatko Sinä jäädä Herran armon alle ja noudattamaan Hänen sanansa, vain kuljetko oman tiesi? Herra asettaa eteesi elämän ja kuoleman. Valitse siis elämä Hänen seurassaan!

KESKUSTELU JATKUU - ENNEN KUIN AABRAHAM 8:31-59

Jakso alkaa jälleen kreikan kielen sanalla, joka osoittaa, että kertomus jatkaa siitä, mihin edellä jäätiin. Jeesuksen julistus siitä, että Hän on maailman valo ja sitä seurannut väittäminen synnytti titynlaisen myönteisen reaktion kansassa. Sen pinnallisuus näkyy tavassa, jolla Jeesus käsittelee niitä, joiden sanottiin uskoneen Häneen.

"Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani."

Jakso päättyy siihen, että nämä samaiset ihmiset noukkivat kiviä heittääkseen niillä Jeesusta. Tunnevaltainen "uskonpuuska" on Jumalan silmissä merkityksetön. Jeesuksen tie käy yhä yksinäisemmäksi. Hänet eristetään, kunnes Hän on lopulta täysin yksin. Mutta kaikessa tässä Herra kulki tietänsä suurella majesteetillisuudella ja arvokkuudella.

Jakso muodostuu Jeesuksen ja kansan välisestä keskustelusta. Se jakautuu seitsemään Jeesuksen sanaan ja kansan reaktioihin niihin.

Jakeet 31-33:

"Jeesus sanoi häneen uskoville juutalaisille: 'Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi'."

Jeesus antoi juutalaisille, joissa Hänen puheensa olivat herättäneet uskoa, lyhyen opetuksen todellisesta opetuslapseudesta. Ratkaisevaa ei ollut tunnevaltainen kiinnostus, joka heissä oli syntynyt Jeesusta kohtaan, vaan pysyminen Jeesuksen sanassa. Ei riitä, että olemme ihastuneita Jeesuksen opetuksista. Tarvitaan täyttä suostumista niiden alle ja niiden alla pysymistä. Pysymällä Jeesuksen sanassa ihminen oppii tuntemaan totuuden. Ja vasta totuus tekee ihmisen todella vapaaksi.

Kuulijat torjuivat heti Jeesuksen vaatimuksen väittämällä, että he olivat jo vapaita:

"Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sanot: 'Te tulette vapaiksi'?"

Heidän vastauksensa oli merkittävä sikäli, että siihen sisältyi totuuselementti. Vaikka juutalaiset olivat epälukuisia kertoja historiansa aikana joutuneet vieraan vallan hallintaan niin Egyptissä kuin Babyloniassa ja nyt Rooman vallan alle, heidän kansallista selkärankaansa ei koskaan oltu kyetty murtamaan. Jeesus ei lähtenyt kiistämään sitä, mitä he sanoivat, vaan vei asian syvemmälle hengelliselle tasolle.

Jakeet 34-39a:

Jeesus vastasi heille: "Totisesti minä sanon teille: Jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Orja ei pysy talossa iäti. Poika pysyy iäti. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, teistä tulee todella vapaita. Minä tiedän kyllä, että te olette Aabrahamin jälkeläisiä. Te kuitenkin yritätte tappaa minut, koska sanani ei saa tilaa teissä. Minä puhun, mitä olen nähnyt Isäni luona. Tekin teette, mitä olette kuulleet omalta isältänne."

He vastasivat ja sanoivat hänelle: "Aabraham on meidän isämme."

Jeesus osoitti, ettei Hän tarkoittanut kansallista vapautta vaan eettistä vapautta. Vaikka kansakunnan sielua ei koskaan oltukaan nujerrettu, he olivat olleet ja oivat yhä synnin orjia. Synnin orjat sanovat aina itsensä irti Jumalan valtakunnasta. Vain vapaa poika voi pysyä Jumalan ikuisessa valtakunnassa.

Kuulijat toimivat niin kuin heidän isänsä, joka ei ollut Aabraham. He olivat kyllä Aabrahamin luonnollisia jälkeläisiä, mutta heidän käytöksensä kielsi heidän suhteensa Aabrahamin

uskoon. He olivat synnin vallassa vailla suhdetta elävään Jumalaan ja siksi kyvyttömiä ymmärtämään, kun Jumalan Poika puhui heille Isästään.

Heidän vastauksensa oli ylpeilyä lihallisesta suhteestaan Aabrahamiin:
"Aabraham on meidän isämme."

Jakeet 39-41:

Jeesus sanoi heille: "Jos te olisitte Aabrahamin lapsia, te tekisitte Aabrahamin tekoja. Mutta nyt te haluatte tappaa minut, miehen, joka on puhunut teille totuuden, minkä on kuullut Jumalalta. Niin ei Aabraham tehnyt. Te teette isänne tekoja."

He sanoivat hänelle: "Me emme ole aviorikoksesta syntyneitä. Meillä on yksi Isä, Jumala."

Jeesus toki myönsi kuulijoittensa lihallisen sukulaissuhteen Aabrahamiin, mutta osoitti, että he eivät olleet Aabrahamin hengellisiä jälkeläisiä. Roomalaiskirjeessä Paavali pukee saman asian sanoihin:

"Eiväthän kaikki israelilaiset kuulu Israeliin. Eivät kaikki ole lapsia sen tähden, että ovat Aabrahamin jälkeläisiä."

Yllättävän monet aikamme kristityt eivät näitä Jeesuksen ja Paavalin sanoja tajua. Suhde, joka perustuu lihaan, on arvoton, ellei ole hengellistä yhteyttä Jumalaan. Hengellinen suhde tulee näkyviin teoissa.

Kuulijat selvästikin ymmärsivät, mitä Jeesus tarkoitti. Ilman Aabrahamin uskoa he eivät olisi Aabrahamin hengellisiä lapsia. Mutta he torjuivat Jeesuksen väitteen sillä, että heillä mielestään oli juuri tuo vaadittu hengellinen yhteys Jumalaan. He eivät olleen mitään aviorikoksesta syntyneitä lapsia. Jumala oli heidän Isänsä.

Jakeet 42-48:

Jeesus sanoi heille: "Jos Jumala olisi teidän Isänne, te rakastaisitte minua, sillä minä olen Jumalasta lähtenyt ja tullut. Minä en ole tullut itsestäni, vaan hän on minut lähettänyt. Miksi te ette ymmärrä minun puhettani? Siksi, että te ette siedä kuunnella, mitä minä sanon. Te olette isästä Perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte tyydyttää. Hän on ollut murhaaja alusta asti, eikä hän pysy totuudessa, koska hänessä ei ole totuutta. Puhuessaan valhetta hän puhuu omaansa, sillä hän on valehtelija ja valheen isä. Te ette usko minua, koska minä sanon totuuden. Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin? Jos minä puhun totuutta, miksi te ette usko minua? Joka on Jumalasta, kuulee mitä Jumala sanoo. Te ette kuule, koska ette ole Jumalasta."

Jeesuksen vastaus ei jätä mitään epäselväksi. *"Jos Jumala olisi teidän Isänne, te rakastaisitte minua."* Myöhemmin kun Filippus pyysi Jeesusta näyttämään Isän, Jeesus vastasi: *"Näin kauan olen ollut teidän kanssanne etkä sinä tunne minua. Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."*

Kuvittelepa jonkun muun sanomaksi: Jos tuntisit Jumalan, rakastaisit minua. Tämän Jeesus sanoi kuulijoille täysin selkeästi. Hän osoitti, että he kuuroudessaan, sokeudessaan ja paatumuksessaan olivat isästään Saatanasta. Heidän hengellinen suhteensa oli pimeyden voimiin.

Jeesus määritteli Saatanan. Hän sanoi Sielunvihollisesta kaksi asiaa. Saatanana on murhaaja ja valehtelija. Se kertoo itse asiassa kaiken merkittävän Saatanasta. Alusta alkaen hän on ollut molempia, valehtelija ja murhaaja. Saatanana on armoa ja totuutta täynnä olevan Kristuksen vastakohta. Jumala on täynnä armoa, Saatanana murhaa. Jumala on totuus, Saatanana valehtelija.

Ihmisen hengellinen suhde näkyy hänen toiminnassaan. Jos kuulijat olisivat olleet Jumalasta, he olisivat tunnistaneeet armon ja vastanneet siihen, ja totuuden rakastamalla sitä. Mutta he halusivat tappaa Jeesuksen. Viha oli heidän sydämessään ja he olivat valheen vallassa. Se osoitti heidän suhteensa. Heidän isänsä oli Saatana. Todellinen suhde Jumalaan tulee aina näkyviin myös rakkauden ja totuuden tekoina. Elämä todistaa hengellisestä suhteestamme. Kuulijat suuttuivat ja alkoivat nimitellä Jeesusta:

"Emmekö ole oikeassa, kun sanomme, että sinä olet samarialainen, ja että sinussa on riivaaja?"

Samarialaisuus edusti kaiken sen hyvän vastakohtaa, jota juutalaisuus heille merkitsi. Siksi he leimasivat Jeesuksen samarialaiseksi ja riivatuksi.

Jakeet 49-53:

Jeesus vastasi: "Minussa ei ole riivaajaa, vaan minä kunnioitan Isääni, ja te häpäisette minua. Minä en etsi omaa kunniaani. On yksi, joka etsii ja tuomitsee. Totisesti minä sanon teille: jos joku noudattaa minun sanojani, hän ei ikinä näe kuolemaa."

Juutalaiset sanoivat Jeesukselle: "Nyt me ymmärrämme, että sinussa on riivaaja. Aabraham on kuollut ja profeetat, ja sinä sanot: 'Jos joku noudattaa minun sanojani, hän ei ikinä maista kuolemaa'. Oletko sinä suurempi kuin isämme Aabraham, joka on kuollut? Myös profeetat ovat kuolleet. Keneksi sinä teet itsesi?"

Jeesus torjui asiallisella tavalla heidän leimaamisensa. "En ole riivattu." Sitten Hän jälleen selitti omaa suhdettaan Isään: *"Minä kunnioitan Isääni,... en etsi omaa kunniaani."* Sitten Hän julisti suuren totuuden:

"Totisesti minä sanon teille: jos joku noudattaa minun sanojani, hän ei ikinä näe kuolemaa."

Näitä sanoja ei voi tulkita fyysisellä tasolla. Vähän myöhemmin Hän sanoi Martalle:

"Joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut. Eikä kukaan, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole."

Näissä kummassakin tilanteessa Jeesus puhuu kuolemasta sanan hengellisessä merkityksessä. Kuolema synnin rangaistuksena otettiin pois Golgatan uhrilla. Joka uskoo Jeesuksen uhriin ei voi enää saada osakseen synnin tähden tulevaa tuomiota. Lisäksi Jeesuksen ylösnousemuselämä uskovassa on laadultaan sellaista, että fyysisellä kuolemalla ei ole mitään valtaa siihen.

Kuulijat eivät kyenneet nousemaan Jeesuksen opetuksen tasolle vaan alkoivat herjata Häntä jälleen riivatuksi. Aabraham oli kuollut, profeetat olivat kuolleet. *"Keneksi sinä itsesi teet?"*

Jakeet 54-57:

Jeesus vastasi: "Jos minä itse otan itselleni kunnian, minun kunniani on mitätön. Minulle antaa kunnian Isä, hän, josta te sanotte: 'Hän on meidän Jumalamme', vaikka ette tunne häntä. Minä taas tunnen hänet. Jos sanoisin, etten tunne häntä, olisin valehtelija kuten tekin. Mutta minä tunnen hänet ja noudatan hänen sanaansa. Teidän isänne Aabraham riemuitsi siitä, että oli näkevä minun päiväni. Hän näki sen ja iloitsi." Juutalaiset sanoivat hänelle: "Et ole vielä 50-vuotias, ja olet nähnyt Aabrahamin!"

Ellemme olisi tottuneet Raamattuumme, emme voisi olla ihmettelemättä jälleen sitä, mitä Jeesus sanoi vastauksena heidän kysymykseensä: "Miksi sinä itsesi teet?" Itse asiassa Jeesus sanoi, ettei Hän tehnyt itseään miksikään. En ollenkaan korota itseäni. Isä korottaa minut. Sitten Hän lausui sellaista, mikä ensin ällistytti kuulijat, mutta pani heidät heti sen jälkeen pilkkaamaan Häntä entistä rajummin: "

Teidän isänne Aabraham riemuitsi siitä, että oli näkevä minun päiväni. Hän näki sen ja iloitsi."

Mitä Hän tarkoitti? On mielenkiintoista nähdä millaisia selitysmalleja tähän on tarjottu. Jotkut sanovat Jeesuksen tarkoittaneen, että Abraham oli yhä henkimaailmassa elävä ja seurasi tapahtumien kulkua.

Toiset tarjoavat vaihtoehtoa, että Jeesus tässä puhui asioista olemuksensa iankaikkisuuden näkökulmasta, johon Hän usein viittasi. "Minun olemassaoloni ei alkanut syntymästäni, vaan olen hamasta iankaikkisuudesta. Olen koko historian Herra."

Mutta näissä Jeesuksen sanoissa voidaan nähdä aivan selkeä historiallinen sovellus. Melkisedekin ilmestyminen Abrahamille saattoi olla yksi Vanhan testamentin Kristus-ilmestyksistä. Häntähän kuvataan *"vanhurskauden ja rauhan Kuninkaana"*. Hän tuli Abrahamia vastaan tämän tullessa voitolliselta sotaretkeltään ja siunasi tätä. Vähäisempi sai siunauksen suuremmaltaan. Abraham seisoikin kasvokkain siis ehkä Kristuksen kanssa, kun Melkisedek kohtasi hänet.

Kuulijat vastasivat pilkalla:

"Et ole vielä 50-vuotias, ja olet nähnyt Abrahamin!"

Heidän lauseensa viittaa siihen, että Jeesus näytti heidän silmissään lähes 50 vuotiaalta, vaikka tosi asiassa Hän oli vasta 33 vuotias. Elämä synnin maassa oli painanut jälkensä Jeesuksen ulkoiseen hahmoon.

Jakeet 58-59:

Tulemme nyt Jeesuksen kolmanteen suureen "Minä olen" julistukseen tässä evankeliumissa. Ensimmäinen oli "Minä olen elämän leipä", toinen "Minä olen maailman valo." Tämän kolmannen johdantona on Jeesuksen usein toistama vahvistava formula:

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: Ennen kuin Abraham syntyi minä olen."

Tässä on kysymys siitä, että Jeesus julistautui Jumalaksi. "Minä olen" on Jumalan nimi. Se sisältää iankaikkisen olemassaolon preesensin. Kysymys on juuri siitä nimestä, jolla Jumala ilmoitti itsensä Moosekselle.

"Silloin he poimivat kiviä heittääkseen niillä Jeesusta."

Kuulijat ymmärsivät täsmälleen sen, mitä Jeesus tarkoitti. Ja koska he eivät pitäneet väitettä oikeana, he näkivät siinä Jumalan pilkan, mitä se olisikin ollut, ellei se olisi ollut totta. Siksi he tarttuivat kiviin tappaakseen Jeesuksen.

Luvun viimeisiin sanoihin sisältyy merkillistä majesteettisuutta:

"Mutta hän poistui heidän näkyvistään ja lähti temppeleistä."

Lukua alkoi aviorikoksen tehneen naisen armahtamisesta ja jatkui kipeiden totuuksien julistamisella. Se päättyi siihen, että Jeesus julisti olevansa Jumala. Kaiken tämän voi tiivistää Johanneksen evankeliumin alun sanoihin: "Me katselimme Hänen kirkkauttaan - täynnä armoa ja totuutta."

Kysymyksiä:

13. Millainen on Jeesuksen opetuslapsi? (31)
14. Millaiseen tilaan ihminen joutuu synnin seurauksena? (34)
15. Millainen on ihminen synnynnäisesti? (43, 44, 45, 55)
16. Miten vapaus voidaan löytää? (32, 36, 40)
17. Oletko Sinä todella vapaa?

18. Mitä ihmiset ajattelivat Jeesuksesta? (48, 52, 59)
19. Mitä tapahtuu sille, joka noudattaa Jeesuksen sanaa? (51)
20. Kuka ja millainen Jeesus on? (58)
21. Kuka Jeesus on Sinun mielestäsi?

SOKEANA SYNTYNYT MIES 9:1-39

Jakso alkaa sanoin: *"Kulkiessaan ohi Jeesus..."* Ajankohta jää epäselväksi. Todennäköisesti edellisen luvun tapahtumista oli kulunut hiukan aikaa. Oltiin yhä Jerusalemissa lehtimajajuhlan jälkeisessä ajankohdassa. Ilmapiiri oli yhä sama. Järjestäytynyt uskonnollisuus ja Jeesus olivat törmäyskurssilla. Sokean silmien avaamisesta alkanut tapahtumien kuvaus jatkuu aina luvun 10 jakeeseen 21. Nyt keskitymme itse parantamiseen, joka on seitsemäs tunnusteko Johanneksen valitsemien joukossa. Kahdeksas eli viimeinen oli sitten Lasaruksen herättäminen eloon.

Tapahtumien kuluessa Jeesus teki jotain sellaista, mitä Hän ei ollut siihen mennessä tehnyt. Hän veti selkeän erottavan rajan Hänessä ilmestyneen uuden armotalouskauden ja järjestäytyneen uskonnollisuuden välille. Tapahtuma jakautuu neljään osaan. Itse tunnusteko on jakeissa 1-7. Se nostatti keskustelun 8-23, jonka seurauksena parannettu mies erotettiin järjestäytyneestä uskonnosta 24-34. Lopuksi kuvataan, miten Jeesus otti miehen vastaan uuden liiton puolelle 35-38.

Tunnusteko 1-7

"Kulkiessaan ohi Jeesus..."

Missä ikinä Jeesus kulkikin, Hän näki aina mahdollisuuksia toteuttaa Messiaan kutsumustaan. Hänen seuraajiansakin on yhä tänään mahdollista kaikkialla nähdä tilaisuuksia kulkea *"Jumalan ennalta valmistamissa teoissa"*.

Kärsimyksen ongelma

"Jeesus näki miehen, joka syntymästään asti oli ollut sokea."

Tässä on kysymys ainoasta kerrasta, jossa selkeästi kerrotaan Jeesuksen parantaneen perinnöllisestä syystä sairaan ihmisen. Monia muita vastaavia lienee ollut, mutta vain tässä yhteydessä asia nimen omaan todetaan. Mies ei ollut koskaan elämässään nähnyt yhtään mitään. Kun opetuslapset tiesivät tämän ja huomasivat Jeesuksen silmien lepäävän miehessä, se herätti heissä kysymyksen:

"Rabbi, kuka on tehnyt syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hänen piti syntyä sokeana?"

Opetuslapset olivat varmasti nähneet miehen usein, koska hän eli almujen varassa.

Opetuslasten kysymys koski kärsimyksen ongelmaa. Heidän elämänfilosofiansa mukaan kaikki kärsimys johtui synnistä. Miehen näkeminen herätti kysymyksen. Kysymyksessään he itse asiassa tarjosivat kahta eri vastausmallia, ainoita, mitä heidän mieleensä tuli. Toisen mukaan kysymys oli miehen omasta synnistä ja toisen mukaan vanhempien synnistä. Edellinen vaihtoehtohan edellyttäisi jonkinlaista sielun olemassaoloa, ennen syntymää. Tällä kohdalla onkin uususkonnollisissa piireissä pyritty todistamaan, että Raamattukin opettaisi muka jälleensyntymistä. Jälkimmäisen vaihtoehdon mukaan miehen sokeus olisi johtunut vanhempien synnistä.

Jeesus vastasi: "Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa."

Näin hän torjui kummankin vaihtoehdon. Näin kumpaakaan väitettä ei voida tällä Raamatun kohdalla perustella. Jeesus ei sanonut mitään sielun olemassaolosta ennen syntymää. Mutta mitä Jeesus sitten vastasi? Vastaus voidaan lukea kahdella eri tavalla riippuen siitä, mihin asetetaan pisteet ja pilkut, joita kreikan alkukielessä ei ole. Sekä vanhan että uuden käännöksen mukainen välimerkkien asettelu on seuraava:

Jeesus vastasi: "Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan että Jumalan teot tulisivat hänessä ilmi. Niin kauan kuin on päivä, minun on tehtävä lähettäjäni tekoja. Tulee yö, jolloin kukaan ei voi tehdä työtä."

Jos tämä välimerkkien käyttö hyväksytään, niin Jeesus olisi tarkoittanut, että mies ei ollut syntynyt sokeana oman tai vanhempiensa synnin vuoksi, vaan sitä varten, että Jumalalle tulisi tilaisuus osoittaa, mitä Hän kykenee tekemään sokealle miehelle. Kieltäydyn jyrkästi hyväksymästä tällaista tulkintaa, sillä se on täysin ristiriidassa sen kanssa, mitä Raamattu muuten opettaa Jumalasta. Siksi on aiheutta sijoittaa välimerkit toisella tavalla, tavalla jossa ei tarvitse muuten muuttaa käännöstä mitenkään:

"Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa. Vaan että Jumalan teot tulisivat hänessä ilmi, minun on tehtävä lähettäjäni tekoja, niin kauan kuin on päivä. Tulee yö, jolloin kukaan ei voi tehdä työtä."

Näin sanajärjestyskin on alkuperäisen kreikan mukainen. Kumpi tahansa tapa asettaa välimerkit on kielioipillisesti mahdollinen. Koska merkitys kuitenkin muuttuu ratkaisevasti, asia on ratkaistava Raamatun kokonaisuudesta käsin.

Jeesuksen vastaus tarkoitti siis sitä, että Hän ei ollut tullut jakamaan vastauksia tuon kaltaisiin kysymyksiin. "En ole täällä selvittääkseni teille pahuuden salaisuutta. Minun tehtäväni ei ole ratkaista teille kärsimyksen ongelmaa, vaan poistaa se sairaus ja rajoittuneisuus, joka herättää teissä tuon kysymyksen. Tähän vastaukseen sisältyy ilmoitus siitä, että synnynnäinen sokeus ei ole Jumalan tahto kenenkään ihmisen kohdalla. Jeesus tuli poistamaan sokeuden eikä selittämään sitä.

Parantaminen ja sen metodi

Sitten Jeesus toimi. Hän sylkäisi maahan, teki syljestä tahnaa, sivali sitä miehen silmille ja käski tämän mennä peseytymään. Tässä tilanteessa Jeesus käytti parantavassa työssään välineitä. Toisissa tilanteissa Hän paransi pelkällä sanallaan. Kun parantamisesta puhutaan, usein asetetaan vastakkain rukouksella parantaminen ja lääketieteellinen välineellinen parantaminen. Jeesus osoittaa, että oli kysymys kummasta tahansa, parantaja on sama Herra. Jeesus ei selittänyt, miksi Hän käytti tätä menetelmää tällä kertaa. Emme siksi tiedä, vaikka erilaisia mahdollisia syitä voikin ajatella. Kun mies oli saanut voiteen silmilleen, hän meni ja peseytyi. Hän oli kuuliainen Jeesuksen sanalle ja palasi näkevänsä.

Keskustelu 8-23

Mies, Jeesus

Tapaus herätti heti keskustelua. Ensin hänen naapurinsa alkoivat kysellä, mitä hänelle oli tapahtunut. Naapurit ihmettelivät, miten sokea saattoi nähdä ja alkoivat epäillä, oliko kysymys samasta ihmisestä. Tähän mies itse vastasi: *"Minä se olen."* Sitten hän kertoi heille, miten kaikki oli tapahtunut. Itse asiassa hän tiesi vasta varsin vähän, kun hän totesi: *"Mies, jonka nimi on Jeesus..."* Mutta mitä hän tiesi, sen hän myös kertoi. Hän antoi ensimmäisen todistuksensa.

Naapurit veivät parannetun uskonnollisten viranomaisten luo. Syykin selitetään. Parantumisihme tapahtui sapattina. Luvussa 5 näimme, miten rampa parannettiin sapattina ja miten se synnytti vihan Jeesusta kohtaan. Nyt asia toistui ja viha Jeesusta vastaan syveni. Uskonnolliset johtajat eivät nytkään nähneet tapahtunutta ihmettä, sitä, että sokeana syntynyt seisoi heidän keskellään näkevänsä. He näkivät vain sapattirikoksen. He kyselivät tarkkaan, miten Jeesus oli parantanut miehen, sillä tahnan teko edusti heille mitä ilmeisintä työn tekoa sapatin päivänä.

Profeeta

Mies seisoi fariseusten edessä. He kysyivät:

"Mitä sinä sanot hänestä, koska hän avasi silmäsi?" Hän vastasi: "Hän on profeetta."
Näemme, miten miehen ymmärrys siitä, mitä hänelle oli tapahtunut oli syvenemässä. Hän tajusi, että hänet parantaneen Jeesuksen täytyi olla profeetta.

Sitten hämmentyneet johtajat kutsuivat paikalle miehen vanhemmat. Vanhemmat tiesivät täsmällisesti, mitä seuraisi, jos he olisivat tunnustaneet Jeesuksen messiaanisuuden. Heidät olisi erotettu synagogasta. He olivat peloissaan. Mutta toisaalta he eivät voineet kieltää ihmettä, joka oli heidän pojalleen tapahtunut. Poika oli heidän ja poika oli ollut sokea, mutta näki nyt. Mutta he kieltäytyivät ottamasta kantaa siihen, miten asia oli tapahtunut. *"Kysykää häneltä. Hän on aikuinen, puhukoon hän itse puolestaan."*

Parannetun erottaminen synagoga-seurakunnasta 24-34

Parannettu mies kutsuttiin uudelleen kuultavaksi ja häntä vastaan esitetään virallinen vaatimus luopua "vääristä" käsityksistään Jeesuksesta:

"Anna kunnia Jumalalle. Me tiedämme, että se mies on syntinen."

Ymmärtääksemme miehen vastauksen, meidän on syytä pitää mielessämme, että hän ei ollut siihen päivään mennessä koskaan nähnyt äitinsä kasvoja. Jeesus oli pannut savea hänen silmiinsä, käskenyt hänen peseytyä Siiloan lammikossa ja nyt hän ensi kertaa elämässään näki. Ja nyt uskonnolliset viranomaiset vaativat häntä julistamaan Jeesus syntiseksi. Ensimmäisessä vastauksessaan hän toisti tosiasiat:

"Onko hän syntinen, sitä en tiedä. Sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen."

Mutta tämä uskonnollisten johtajien ryhmä ei kyennyt näkemään tapahtunutta tunnustekoa. He alkoivat jälleen inttää, *miten* kaikki oli tapahtunut. Kysymys oli heidän kannaltaan vain siitä, mitä tehtiin sapattina ja mitä ei. He kyselivät:

"Mitä hän sinulle teki? Miten hän avasi sinun silmäsi?"

Miehen kärsivällisyys alkoi loppua ja hän vastasi satiirilla:

"Johan minä teille sanoin, ettekä te kuunnelleet. Miksi taas tahdotte sen kuulla?"

Samalla miehen taju siitä, kuka ja millainen Jeesuksen täytyi olla syveni. Hänen sielunsa syvyyksistä nousi kysymyksen muodossa tunnustus:

"Tahdotteko tekin tulla hänen opetuslapsikseen?"

Miksi hän käytti päätettä "-kin" sanassa tekin? Mies alkoi tajuta, että mitä hänelle muuten tapahtuisikin, hän ei enää kykenisi pääsemään eroon tuosta Jeesuksesta. Keskustelun kestäessä miehen suhde Jeesukseen syveni syvenemistään.

Hän on Jumalasta

Asia suututti fariseukset. He alkoivat ivata parantunutta, joka oli tunnustautunut Jeesuksen opetuslapsiksi. He hylkäsivät Jeesuksen ja sanoivat pitäytyvänsä Moosekseen. Tämä iva vei miehen lausumaan sellaista, mikä vei hänen ajatuksensa entistä pitemmälle siihen suuntaan, mitä hän oli edellä jo kulkenut. Hetkeä aikaisemmin hän oli sanonut: *"Onko hän syntinen, sitä en tiedä."* Mutta nyt hän alkoi ajatella ääneen ja opettaa itseään. *"Syntinen!"* Sanoinko, etten tiedä?

"Jos hän ei olisi Jumalasta, hän ei voisi tehdä mitään."

Mies kasvoi kovaa vauhtia ymmärryksessä.

Nyt fariseukset erottivat hänet synagogasta heittämällä hänet ulos. Johannes oli selittänyt edellä, mitä Jeesuksen tunnustaminen merkitsi:

"Juutalaiset olivat näet sopineet keskenään, että joka tunnustaisi Jeesuksen Kristukseksi, olisi erotettava synagogasta."

Synagogasta erottaminen merkitsi ihmisen sulkemista oman kansansa uskonnollisuuden ulkopuolelle. Sen jälkeen hänellä ei ollut oikeutta astua temppelin kynnyksen yli eikä osallistua synagogajumalanpalveluksiin. Hänet suljettiin kaikkien hurskaiden ja uskonnollisten ihmisten seuran ulkopuolelle. Kysymys ei ollut siis pikku asiasta.

Järjestäytynyt uskonto erotti hänet yhteydestään, koska hän oli saanut näkönsä ja siitä oli johdonmukaisesti noussut ymmärrys ja vakuuttuneisuus siitä, että hänet parantaneen täytyi olla Jumalasta. Miehen logiikka oli niin pitävää, että meistä tuntuu lähes uskomattomalta, että joku kieltäytyy ymmärtämästä sitä. Mutta juuri siksi, että mies tunnusti Jeesuksen Jumalasta tulleeeksi, hänet erotettiin.

Jeesuksen toimenpiteet 35-38

"Jeesus kuuli, että hänet oli ajettu ulos," ja etsi miehen käsiinsä. Meidän on syytä pitää mielessämme tausta, jonka Jumalan armotalous tälle kohtaamiselle luo. Jumala oli asettanut vanhan liiton ja siihen liittyi suuri määrä lupauksia ja Herran ihmeellisiä pelastustekoja. Tämä liitto juonsi juurensa aina Moosekseen asti. Se oli kestänyt vuosisatoja ja siihen oli kuulunut Jumalan säätämiä seremonioita, uhreja ja paljon muuta. Mutta nyt tuo kaikki oli pelkkää kuollutta muutomenoa, turmeltunutta ja vailla elämää. Tämä kuollut uskonnollisuus erotti nyt yhteydestään miehen, joka oli ollut köyhä, sokea kerjäläinen mutta joka nyt näki. Tässä tilanteessa Jeesus tapasi hänet. Nyt tapahtuu jotain sellaista, missä vedettiin rajaviivaa vanhan kuolleen ja uuden pettämättömän Jumalan armotalouskauden väliin.

Ihmisen Poika

"Tavatessaan hänet Jeesus kysyi häneltä: 'Uskotko sinä Jumalan Poikaan?'"

Tässä kohden käsikirjoituksissa on kahta eri tyyppiä. Toisissa lukee "Jumalan Poikaan", toisissa "Ihmisen Poikaan". Ero näkyy mm uuden ja vanhan kirkkoraamatun käännöserona. Varmuudella on vaikea sanoa, kumpi on vanhempi ja alkuperäisempi, mutta voi olla, että uusi käännös on parempi, sillä Jeesus käytti usein itsestään tätä nimitystä Ihmisen Poika. Nimityksellä Hän liitti itsensä toisaalta aitoon ihmisyyteen, mutta samalla viittasi suunnattomasti enempään eli jumalalliseen alkuperäänsä. Danielin kirjan antama merkityssisältö nimelle Ihmisen Poika on tämän jumalallisuuden taustalla. Tämä nimitys kuvastaa siis toisaalta Häntä Jumalan Poikana ja toisaalta Häntä suhteessaan ihmiskuntaan.

Parannettu vastasi tähän kysymykseen:

"Herra, kuka hän on, että uskoisin häneen?"

Nyt Jeesus julisti selkeän myönteisesti ja yksiselitteisesti:

"Sinä olet nähnyt hänet. Hän on tässä ja puhuu kanssasi."

Käytti Jeesus kumpaa nimitystä tahansa, miehen kaikki epäilyt hälvenivät. Jeesus oli voittanut miehen sydämen:

Mies sanoi: "Herra, minä uskon." Hän kumartui maahan Jeesuksen eteen. (KR 1938: "hän kumartaen rukoili häntä.")

Kreikan sana "proskyneo", jonka vanha käännös kääntää "rukoili", uusi käännös "lankesi maahan hänen eteensä" ja JKR "kumartui maahan", on suhteellisen harvinainen sana ja kaikissa tapauksissa, missä se esiintyy Uudessa testamentissa, se tarkoittaa aina Jumalan palvontaa. (Apostolien teoissa Pietari kieltäytyy ottamasta vastaan Korneliukselta juuri tällä verbillä ilmaistua kunnioitusta, koska se kuuluu vain Jumalalle.)

Miehen käsitys Jeesuksesta nousi askel askeleelta yhä korkeammaksi. Ensin hän totesi: *"Mies, nimeltä Jeesus"*, sitten *"Hän on profeetta"*, sitten *"Jos hän ei olisi Jumalasta, hän ei voisi tehdä mitään"* ja lopulta *"Herra, minä uskon."* Hän kumartui maahan Jeesuksen eteen.

Ulos vanhasta ja sisälle uuteen

Tapahtumasarja päättyi siihen, että Jeesus otti vastaan palvonnan mieheltä, joka oli erotettu synagoga-seurakunnasta! "Jumalan kansasta" erotettu mies pääsee todellisen Jumalan kansan yhteyteen kumartamalla ja palvomalla Jeesusta.

Tapahtuman merkitys on todella syvä. Juutalaisuuden systeemi oli vajonnut niin syvään sokeuteen, ettei se nähnyt tapahtuneiden tunnustekojen merkitystä. Se oli sokaistunut pitäytymisessään perinteittensä pikkutarkkaan noudattamiseen, jotka vain erottavat ihmisen sielun todellisesta elämästä. Tämä järjestelmä syki parannetun miehen ulos. Mutta heti näemme lihaksi tulleen Sanan, Jumalan ainosyntyisen Pojan, joka "on täynnä armoa ja totuutta", ottamassa vastaan tämän hylätyn miehen palvonnan ja uskontunnustuksen. Uusi armotalouskausi oli alkanut.

Tosi asiassa sinä päivänä järjestäytynyt uskonnollisuus ei erottanut parannettua sokeaa yhteydestään, vaan tämä mies Jeesuksen kanssa erotti järjestäytyneen uskonnollisuuden. Heti sen jälkeen Jeesus lähti selittämään tapahtuman merkitystä suurilla julistuksillaan: "Minä olen ovi" ja "Minä olen Hyvä Paimen."

Kysymyksiä:

1. Millaisen kysymyksen Jeesuksen opetuslapset tekivät, kun he näkivät syntymästään saakka sokean miehen? (1,2)
2. Mitä Jeesuksen vastaus opettaa kärsimyksen ongelmasta? (3)
3. Mitä Jeesus tarkoitti puhumalla "yöstä", jolloin kukaan ei voi tehdä työtä? (4)
4. Millaisia ovat Jumalan teot? (4)
5. Mitä Jeesus kertoi itsestään? (5)
6. Millaista menetelmää Jeesus käytti parantaessaan sokean? (6,7) Mikä mahtoi olla Jeesuksen käyttämän menetelmän merkitys?
7. Millä tavalla Jeesuksen parantama mies oli ennen paranemistaan elättänyt itseään? (8)
8. Millä tavalla parannettu mies todisti Jeesuksesta? (11, 15, 17, 25, 27, 30-33)
9. Miksi epäusko tekee ihmisen sokeaksi asioille, jotka ovat ilmiselviä tosiasioita? (9, 16, 18, 24, 28, 29, 34)
10. Mitä parannetun miehen vanhempien asenne kertoo meille ihmisestä? (22,23)
11. Jeesus halusi antaa parannetulle miehelle jotain näköä tärkeämpää. Mitä? (35)
12. Miten usko syntyy? (36,37)
13. Mitä usko synnyttää? (38)
14. Miten jae 38 osoittaa, että Jeesus on Jumala?

MINÄ OLEN OVI. MINÄ OLEN HYVÄ PAIMEN 9:39-10:21

Jakson opetukset muodostavat välittömän jatkon syntymästään saakka sokean miehen parantamiselle ja sille, että Jeesus otti hänet, juutalaisten ulos heittämän, vastaan uuteen liitoon. Jaksoon sisältyy kaksi suurta *"Minä olen"* julistusta: *"Minä olen ovi (portti)"* ja *"Minä olen Hyvä Paimen"*. Yhdeksännen luvun loppujakeet muodostavat perusväitteen, jota Jeesus kymmenennen luvun jakeiden 1-21 vertauksilla selittää ja tarkentaa.

Näkevät ja sokeat 39-41

Järjestäytyneen uskonnollisuuden hylkäämän ja Jeesuksen luokseen ottaman miehen läsnäollessa Herra lausui:

"Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi."

Puhuessaan Nikodeemukselle Jeesus sanoi, ettei Hän ollut tullut tuomitsemaan maailmaa. Edelleen opettaessaan (8:15) Hän oli sanonut: *"Minä en tuomitse ketään."* Mutta nyt Hän sanoo tulleensa tuomioksi maailmaan. Mitään ristiriitaa asiassa ei kuitenkaan ole, sillä sana, jota kreikan kieli tässä käyttää on *krima* eikä *krisis*. Se kuvaa pikemminkin tulosta kuin toimintaa. Vaikka Jeesus ei tullut tuomitsemaan, Hänen tulemisensa jakaa ihmiset ja luo näin kriisin, tuomion.

Tällaisen tuomion sisällön Hän selitti:

"Että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi."

"Ne, jotka eivät näe" ovat niitä, jotka ovat tietoisia omasta sokeudestaan. Herra tuli, jotta sellaiset saisivat näkönsä. Siinä seisoj sokea mies, joka oli tiennyt oman sokeutensa ja hän oli saanut niin fyysisen näkökyvyn. Mutta nyt Jeesus käytti tätä fyysistä kuvataksien hengellistä. Tämän miehen kohdalla oli tapahtunut sekä fyysisen että hengellisen näön saaminen. Hän oli ollut hengellisestikin sokea, mutta näki nyt kirkkaasti, niin kuin edellisen jakson valon kirkastuminen hänestä kertoi. Jeesus oli aluksi miehelle vain "mies Jeesus", sitten "profeetta", sitten "Jumalasta tullut" ja lopulta Jumalana palvottu. Sokeana syntynyt, joka oli tajunnut myös oman hengellisen sokeutensa, oli saanut myös hengellisen näkökyvyn.

Toisaalta *"ne, jotka näkevät"* ovat niitä, jotka väittävät näkevänsä ja tietävänsä. He olivat Jeesuksen arvostelijoita, joita seisoj ympärillä. He eivät tunteneet ja tunnustaneet sokeuttaan. Jeesuksen tuleminen heidän luokseen sinetöi heidän sokeutensa.

Sama periaate löytyy kaikkialta Raamatun kirjoituksista. Matteuksen evankeliumissa Jeesus huudahti kaupunkien paatumuksen keskeltä:

"Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä [omasta mielestään] viisailta ja järkeviltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille." (Matt. 11:25)

Ympäriille kokoontuneet fariseukset protestoivat välittömästi:

"Jotkut hänen luonaan olevat fariseukset kuulivat tämän ja kysyivät: 'Olemmeko mekin sokeita?'"

Olivatko he niitä, joista aiemmin oli todettu, että he uskoivat Jeesukseen vai ei, ei selviä yhteydestä. Oli miten oli, he protestoivat, koska he ilmeisellä tavalla ymmärsivät Jeesuksen sanojen hengellisen merkityksen.

Jeesus vastasi: "Jos te olisitte sokeita, teillä ei olisi syntiä. Mutta nyt te sanotte: 'Me näemme.' Teidän syntinne pysyy."

Jeesus syytti heitä tietoisesta totuuden hylkäämisestä. "Jos te olisitte todellakin niin sokeita, ettette olisi ymmärtäneet, mitä tarkoitan opetuksillani, niin teillä ei olisi syntiä. Mutta kun te väitätte näkeväne, syntinne pysyy." Koska he ymmärsivät Jeesuksen opetusten hengellisen merkityksen ja silti hylkäsivät sen, he tuomitsivat itsensä syntiin ja he jäivät syntinsä syyllisyyden alle.

Yksityiskohtaista sovellusta 10:1-21

Jeesus aloitti vertauksensa lammastarhasta, ovesta ja Hyvästä Paimenesta vahvistavilla sanoilla: *"Totisesti minä sanon teille:"* Kuva, jota Jeesus käytti on tyypillisen itämainen. Vertaus oli Paimenesta ja lammaslauumasta. Sikäläisessä kielenkäytössä paimen viittaa kuninkaaseen, jolla on lopullinen ja ehdoton valta. Tämä ehdoton valta perustui kuitenkin siihen, että hän oli samalla lauman paimen, joka huolehti lampaistaan.

Lammastarha edusti koko Kuningaskuntaa, jota Paimen hallitsi. Lauma viittasi kaikkiin Hänen alamaisiinsa, joita Hän hallitsi. Tätä yleistä kuvaa Jeesus käytti selvittääkseen, millainen on se uusi Valtakunta, jonka Hän tuli perustamaan.

Minä olen ovi

Sitten Hän sanoi:

"Minä olen ovi."

Ovi on tie, jota myöden päästään tarhaan sisälle. Ihmiset olivat heittäneet parannetun sokean ulos tarhastaan ja Jeesus otti hänet sisälle toiseen. Ovi edustaa siis pääsyä sisälle ja paimen valtaa kaikkien niiden yli, jotka ovesta sisälle tulevat.

Juutalaiset olivat omalla arvovallallaan sulkeneet miehen tarhansa ulkopuolelle. Jeesus otti omalla vallallaan hänet sisälle toiseen. Jeesus on ovi, Hän on tie todelliseen elämään ja uuteen elämänpäiiriin. Tässä yhteydessä Jeesus totesi myös:

"Kaikki ennen minua tulleet ovat varkaita ja rosvoja."

Jeesus ei tietenkään tarkoittanut, että kaikki Hänen edellään kulkeneet kuten Mooses ja Johannes Kastaja, olisivat olleet rosvoja. Hän viittasi niihin moniin, jotka olivat tulleet ja väittäneet olevansa kristuksia. Yhä edelleen on vääriä kristuksia, jotka väittävät, että juuri heillä on valta päästää ihmisiä sisälle lopulliseen valtakuntaan.

Jeesus seisoo teiden risteyksessä ja sanoo: *"Minä olen ovi."* Tällä Jeesus osoittaa, että Hänen kauttaan on pääsy lopulliseen valtakuntaan, mutta vain Hänen kauttaan. Tässä valtakunnassa vallitsee täydellinen vapaus, *"hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos"*. Siinä myös kaikki tarpeet tyydytetään, *"ja löytävä laitumen."* Nämä ovat runollisia ilmaisuja Jeesuksen perustaman valtakunnan laajuudesta, kauneudesta ja siunauksellisuudesta. Valtakuntaan ovat kaikki tervetulleita. Kuka ikinä käy Jeesuksen kautta sisälle, löytää lopullisen elämän yltäkyläisyyden.

Minä olen Hyvä Paimen

Sitten Jeesus tuli viidenteen suureen *"Minä olen"* sanaansa. *"Minä olen Hyvä Paimen."*

Jos noudatamme kreikan sanajärjestystä, lause kuuluu: *"Minä olen Paimen, se Hyvä"*. Tähän ilmaisuun sisältyy vastakkain asettelua: *"Kaikki ennen minua tulleet ovat varkaita ja rosvoja.... Varas ei tule muuta kuin varastamaan, tappamaan ja tuhoamaan."* Sen vastakohtana: *"Minä olen Paimen, se Hyvä"*

Sitten Jeesus selittää, mitä Hänen hyvyytensä tarkoittaa:

"Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten puolesta. "

Hyvä Paimen kuolee lampaiden puolesta. Vähän myöhemmin Jeesus toistaa saman asian: *"Minä annan henkeni lammasten puolesta."*

Tämä merkitsee enemmän kuin kuolemaa. Se tarkoittaa, että Paimenen elämä annetaan lampaiden hyväksi, lampaiden käyttöön. "Annan henkeni heidän hyväkseen, jotta he saisivat sen omaisuudekseen." Hän kuoli taistelussa sutta vastaan ja tällä kuolemallaan Hän antoi oman elämänsä, jotta lampaat pääsisivät siitä osalliseksi. Pääsemällä Jeesuksen elämästä osallisiksi lampaista tulee voittajia, joita ei tuhoisa susikaan kykene kukistamaan.

Yksi lauma

Sitten Jeesus valotti sitä laajuutta, mihin asti Hän tulee saattamaan laumansa ulottumaan: *"Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta. Niitäkin minun tulee johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni. Niin on oleva yksi lauma ja yksi Paimen."*

Luvussa 11 kohtaamme ylimmäisen pappi Kaifaan poliittisista syistä lausumassa sellaista, joka oli kuitenkin Jumalan suunnitelma:

"Te ette käsitä mitään ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan puolesta, kuin että koko kansa tuhoutuu." Hän ei sanonut tätä omana ajatuksenaan, vaan sen vuoden ylimmäisenä pappina hän ennusti, että Jeesus oli kuoleva kansan puolesta, eikä ainoastaan tämän kansan puolesta, vaan myös kootakseen yhteen hajalla olevat Jumalan lapset.

Todellinen kristittyjen yhteys löytyy vain sieltä, missä kokoonnutaan ristillä kuolleen ja lölsnousseen Kristuksen sovintotyön ääreen ja jäädään sen varaan.

Minä annan henkeni

Tässä yhteydessä Jeesus selittää sitä yhteyttä, joka Hänen ja Isän välillä vallitsee:

"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisın sen takaisin."

Tätä seuraavat yli-inhimilliset sanat:

"Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni."

Mahtoiko Jeesus sanoa koskaan mitään tämän ällistyttävämpää. Mutta eivätkö ihmiset sitten riistäneet Jeesukselta henkeä? Eivät todellakaan! Kaikki, mihin he kykenivät, oli Hänen ruumiinsa tuhoaminen, niin kuin Hän itse oli ennustanut. Mutta Hänen varsinaiseen elämäänsä he eivät kyenneet koskemaan. Sen Hän itse antoi. Tässä on sovituksen salaisuus ja sen sydän. Jeesusta ei kukaan pakottanut kuolemaan lammasten puolesta, ei edes ihmisten pahuus. Hän teki sen vapaaehtoisesti. *"Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni."*

Tämä oli ainoa tilanne koko Johanneksen evankeliumin sisällä, jossa Jeesus sanoi tekevänsä jotain itsestään. Mutta jatko osoittaa heti, että tämänkin Hän teki yhdessä Isän kanssa:

"Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni."

Tässä ei ole mitään ristiriitaista. Jeesus toimi itsenäisesti kuollessaan antaakseen laumalle elämän, mutta valtuutus tähän tuli suoraan Isältä.

Jälleen Jeesuksen opetus jakoi kuulijat kärkevään ja terävään väittelyyn keskenään. Toiset tulivat vihaisiksi ja sanoivat, ettei riivatun sanoja kannata kuunnella, mutta toiset, jotka tajusivat jotain muuta, torjuivat sen:

"Nämä eivät ole riivatun sanoja. Eihän riivaaja voi avata sokeain silmiä?"

Vanhan ja uuden liiton raja

Tämä tapahtumasarja kokonaisuudessaan muodostaa eräänlaisen demarkaatiolinjan uuden ja vanhan liiton välille. Jumala antoi vanhan väistyä, vaikka se oli Hänen omalla säätämyksellään pystytetty.

"Sanoessaan 'uuden' hän on julistanut ensimmäisen liiton vanhentuneeksi. Sillä vanheneva ja aikansa eläneeksi käyvä on lähellä häviämistään." (Hebr. 8:12)

Miksi vanha sai väistyä uuden tieltä? Siksi, että vanha ei kyennyt tekemään mitään täydelliseksi.

Jeesus avasi oven uuteen armotalouskauteen ja otti vallan käsiinsä. Jeesus teki näkeväksi tuon köyhän sokean kerjäläisen, joka eli myös hengellisessä pimeydessä. Tällä Hän vei miehen prosessiin, jossa hän lopulta tunnusti Jeesuksen Jumalaksi. Ottamalla vastaan tuon palvonnan Jeesus avasi uuden liiton oven. Mies astui uuteen Oven kautta ja siitä hetkestä lähtien hänellä oli hallitsijanaan Hyvä Paimen.

Paimen on ovi

Jeesus on ovi. Hän on myös Paimen. Nämä kaksi kietoutuvat yhteen, sillä Jeesuksen ajan lammastarhaa ympäröivät korkeat muurit ja siihen johti sisälle vain yksi pieni aukko. Aukosta mahtui lammas juuri ja juuri sisään ja ihminen vain kontaten. Aukossa ei ollut yleensä avattavaa ovea, vaan paimen itse asettui yöksi nukkumaan oviaukkoon. Näin yksikään lammas ei päässyt tarhasta ulos muuta kuin paimenen yli eikä yksikään peto tarhaan muuten kuin paimenen ruumiin yli. Näin Paimen oli itse myös ovi.

Kysymyksiä:

1. Millä tavalla Jeesuksen tulo koituu tuomioksi tälle maailmalle? (9:39,41)
2. Onko Sinulla hengellinen näkökyky tallella?
3. Millaisen vertauksen Jeesus kertoi? (10:1-5)
4. Millainen on lampaan ja Paimenen välinen suhde? (3, 4, 14, 15)
5. Miksi Jeesus nimitti itseään? (7, 9, 11)
6. Mikä oli Jeesuksen tehtävä? (10, 11, 15)
7. Mitä tarkoittavat jakeen 16 lammastarhat ja lauma? Onko kristillisiä kirkkoja monta vai vain yksi?
8. Millainen merkitys Jeesuksen ristin kärsimyksellä ja ylösnousemuksella oli Isän ja Pojan välisessä suhteessa? (17,18)
9. Oliko Jeesuksen kuolema marttyyrikuolema? (18)
10. Millainen vaikutus Jeesuksen sanomalla oli? (19-21)

LIITE 19:
HERRA ON MINUN PAIMENENI
Joh. 10:1-10

Elämänjano - muistutus kadotetusta paratiisista

Ihmisellä on väkevä elämän jano. Hän haluaisi elää voimakasta, rikasta, tyydytystä tuottavaa, mielekästä ja yltäkylläistä elämää. Sanalla sanoen onnellista elämää. Tämä hänen elämän janonsa on seurausta siitä, että Jumala loi hänet alun perin elämään yhteydessään eli elämään itse elämän Lähteen kanssa, elämän virrassa. Kun hän kuitenkin synnissään erossa Herrasta lähti tavoittelemaan Jumalasta riippumatonta elämää, hän on tuomittu kyltymättömään elämänjanoon. Tämä jano on hänelle kuitenkin jatkuva muistutus menetetyistä paratiisista ja siis myös kutsu palaamaan Jumalan yhteyteen.

Ihmisen synnin ehkä järkyttävien piirre on siinä, että hän lähtee mieluummin etsimään tyydytystä tälle janolleen muualta kuin parannuksessa ja uskossa Herraan Jeesukseen tapahtuvassa paluussa Jumalan luo. Mutta mitä hän ikinä yrittääkin, hänen pohjaton elämänjanonsa ei sammu eikä tyydy.

Tyydytyksen etsintätapoja

Tavat, joilla eksyksissä oleva ihminen etsii elämäänsä tyydytystä voivat vaihdella laidasta toiseen. Joku pyrkii hyvään ja siveelliseen elämään, toinen ponnistaa kaikkensa yltääkseen tyydytystä antaviin työsuorituksiin, saadakseen tunnustusta ja arvontoa. Joku taas pyrkii etsimään mahdollisimman paljon myönteisiä kokemuksia taiteiden ja harrastusten, matkustelun ja uusien virikkeiden parista. Joku luulee löytävänsä elämän aineellisesta hyvinvoinnista. Joku taas antautuu koko sielullaan uususkonnolliseen mietiskelyyn tai mystisiin kokemuksiin löytääkseen elämän. Monenlaiset virvatulet houkuttelevat: "Tule tänne, täältä löydät elämän!"

Joku lähtee nautinnon, huvittelun tai lihallisten himojen hillittömään tyydyttämiseen löytääkseen todellisen elämän. Joku taas vaatii, että toisten ihmisten on kyettävä täyttämään hänen rakkauden tarpeensa. Jollekin antautuminen yhteiskunnalliseen tai poliittiseen toimeliaisuuteen voi olla yritystä elämän löytämiseen.

Onni pakenee

Kaiken tällaisen elämän etsinnän surkea tulos on kuitenkin aina sama. Elämä, sydäntä tyydyttävä yltäkylläinen elämä, pakenee aina pois juuri silloin, kuin luuli sen kiinni saaneensa. Etsintä jatkuu ja ponnisteluja tavoitteeseen pääsemiseksi joudutaan lisäämään. Lopulta väsymys ja masennus, turhautuneisuus ja katkeruus alkavat hiipiä mieleen. Hetkeksi ne onnistutaan torjumaan uusilla yrityksillä, mutta lopulta joko alistutaan siihen surkeaan tosiasiaan, että elämä ei nyt kertakaikkiaan kykene minulle tämän enempää tarjoamaan tai sitten turvaututaan valheellisiin kulisseyhin: Annetaan edes toisille sellainen kuva, että hyvin minulla pyyhkiä, ja usein aletaan varsin pian uskoa itsekin tämä oma valhe. Tai sitten turvaututaan toiseen tyypilliseen itsepetoksen muotoon: Olenhan kuitenkin ainakin vilpittömän etsijä. On jotenkin hienoa, kun ei voi väittääkään löytäneensä, sehän olisi perusteetonta itsekehua.

Miksi elän?

Jossakin sisimmässä nakertaa kuitenkin jatkuva eksyksissä olevan kysymys: "Mitä mieltä koko tällä elämälläni oikein on? Mitä varten ylipäänsä olen tänne syntynyt?" Jumalasta erossa olevan ja janoissaan erämaata laahustavan ihmisen tuntomerkki onkin juuri tuo kysymys: "Miksi elän?"

Tämä kysymys "Miksi elän?" on itse asiassa virheellinen ja väärä kysymys. Siihen kätkeytyy valheellinen asenne, että ihminen ylipäänsä voisi itse elää omaa elämäänsä. Raamattu osoittaa, että et elä sanan varsinaisessa merkityksessä, ennen kuin olet palannut Luojaasi ja Lunastajasi yhteyteen. Ja kun olet päässyt Herran yhteyteen, kysymyksesi ei enää olekaan, "miksi elän" vaan "kuka ja millainen oletkaan Sinä, joka minut pelastit ja annoit minulle oman elämäsi". Kysymys muuttuikin siksi haluksi

oppia paremmin tuntemaan Vapahtajaa ja haluksi antaa elämänsä kokonaan Hänen käyttöönsä. Vähän samaan tapaan kuin syvästi rakastuneen ihmisen kysymys ei ole "miksi elän", vaan "ketä varten elän", pelastettukin suuntaa elämänsä rakasta Vapahtajaa kohti.

Jeesus on vastaus elämän janoon

Jeesus on vastaus elämän janoomme, mutta ei sillä tavalla, että Hän antaisi meille hyvät neuvot ja ohjeet, siitä miten meidän tulisi elää rikasta elämää. Sen sijaan Hän julistaa:

"Minä olen tullut, että teillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys. Minä olen elämä."

Herra Jeesus itse on omansa elämä. Henkilökohtainen Jeesuksen tunteminen, Hänen rakkautensa ja Hänessä olevan turvan kokeminen, Hänen palvelemisensa on uskovan elämää. Elämää ei syvässä merkityksessä voi esiintyä erossa Hänestä. Elämä on henkilösuhdetta, rakkaussuhdetta, luottamussuhdetta Jeesuksen kautta taivaalliseen Isään. Jeesus antoi elämänsä ristin kärsimyksiin, jotta me uskomalla Hänen uhriinsa pääsisimme takaisin Jumalan yhteyteen, tähän rakkaussuhteeseen. Jeesus antaa myös oman ylösnousemuselämänsä sen ihmisen sydämeen, joka uskossa ottaa vastaan Hänen armahtavan Sanansa.

Kristus elää minussa

Pelastettu ihminen ei ainoastaan elä Ylösnouseen Jeesuksen seurassa, vaan vieläpä Pyhässä Hengessä Jeesus Kristus ottaa pelastetun omaksi asunnokseen siihen määrään asti, että uskova saa Paavalin kanssa huudahtaa:

"Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni." (Gal. 2)

Jeesus lupaa Pyhän Hengen, niille jotka uskovat Häneen sanoessaan:

"Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat." (Joh. 7)

Lampaiden vaarat

Kun tekstissämme Jeesus vertaa itseään lammasten oveen ja samassa yhteydessä sanoo olevansa Hyvä Paimen, Hän antaa myös realistisen kuvan siitä todellisuudesta, jossa elämme. Hän osoittaa, että niin kuin lampeilla on todelliset vihollisensa niin jokaisella ihmiselläkin. Niitä eivät ole ainoastaan sudet ja muut villipedot, vaan myös palkkapaimenet ja rosvot ja varkaat. Lampaiden vaarana on myös joutua eksyksiin ja menehtyä ravinnon ja juomaveden puutteeseen.

Lampaan heikkous

Lammas on eläin, joka on täysin riippuvainen paimenesta. Se on täysin puolustuskyvytön villipetoja vastaan aivan niin kuin Herrasta erossa ihminenkin on synnin, kuoleman ja perkeleen vallan armoilla.

Lampaalla ei ole vaistoja, joilla se löytäisi kuivien maitten keskeltä ravintoa tai juotavaa kauempaa, se on täysin riippuvainen siitä, että paimen johtaa sitä niittyjen ja purojen varrelle. Ihminen ei ilman Herraa voi löytää tyydytystä elämäänsä. Herra johdattaa hänet todelliseen vapauteen ja tyydyttää kaikki hänen todelliset tarpeensa.

Lammas ei myöskään kykene eksyksiin jouduttuaan koiran tavoin löytämään tietä laumansa luo takaisin. Eksyksiin jouduttua sen ainoa toivo on siinä, että paimen lähtee sitä etsimään lammaskoirineen. Paimen joutuu sitä koiran kanssa jäljittäessään käytännössä kulkemaan täsmälleen saman reitin, minkä lammaskin. Vain Hyvän Paimenen etsivä rakkaus, joka vei Hänet antamaan henkensä lammasten edestä, kulkemaan koko meidän tiemme synnin kauhean velan maksaen, voi meidätkin palauttaa Hänen luokseen.

Lampaan vahvuus

Lammas on kuitenkin eläin, joka tuntee paimenensa ja osaa erottaa hänet vieraista. Sen se tekee paimenen puheen perusteella. Samalla tavalla Jumalan lapsi tuntee Jeesuksen Hänen puheensa perusteella. Pyhä Henki hänen sydämessään on sopusoinnussa Raamatun kautta kuuluvan Hyvän Paimenen äänen kanssa. Sen sijaan kun palkkalaiset, uskonnolliset ym harhaopettajat, jotka julistavat muuta kuin evankeliumin totuutta tunnustetaan vieraiksi ja heitä kavahdetaan. Vailla Jeesusta oleva maailma taas tervehtii näitä palkkapaimenia usein vapauttavan uuden uskonnollisuuden tuojina. Mutta hädän tullen ihmiskeskeinen uskonnollisuus romahtaa ja palkkapaimenet vetäytyvät vastuusta.

Turvattu ihminen

Hyvän Paimenen lammashuoneessa lammas tietää olevansa myös turvassa varkaiden ja rosvojen hyökkäyksiä vastaan. Kuoleman voittanut Jeesus Kristus kykenee suojelemaan omansa sielujen varkaan, perkeleen, hyökkäyksiä vastaan siihen määrään asti, että Herran oma saattaa laulaa Daavidin kanssa:

"Sinä valmistat minulle pöydän minun vihollisten silmien eteen."

Jeesus on ovi

Tekstimme huipistuu Jeesuksen sanoihin: "Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen." Jeesuksen ajan lammastarhaa ympäröivät korkeat muurit ja niihin johti sisälle vain yksi pieni aukko. Aukosta mahtui lammas juuri ja juuri sisään ja ihminen vain kontaten. Aukossa ei ollut yleensä avattavaa ovea, vaan paimen itse asettui yöksi nukkumaan oviaukkoon. Näin yksikään lammas ei päässyt tarhasta ulos muuta kuin paimenen yli eikä yksikään peto tarhaan muuten kuin paimenen ruumiin yli. Näin Paimen oli itse myös ovi.

Raamatullisessa kielenkäytössä Paimen kuvaa kuninkuutta. Vertauksellaan Jeesus osoitti siis, että Hän on Jumalan turvallisen Valtakunnan Kuningas ja samalla ainoa tie siihen sisälle. Yksikään ei voi päästä elämään ja pelastukseen sisälle muuten kuin Jeesuksen kautta. Kun tunnustat syntisi ja hylkää ne väärinä, Jeesus sanoo: "Sinun syntisi maksoin verelläni, saat kaikki syntisi ja oman tien kulkemisesi anteeksi, ja saat käydä nyt sisälle minun Isäni valtakuntaa." Kun Hän Kuninkaallisella arvovallallaan avaa sinulle oven, niin tiedä, olet turvassa, olet vihdoin löytänyt todellisen elämän ja vapauden, vapauden, joka ei merkitse oikeutta tehdä mitä mieleen juolahtaa, vaan vapauden seurata Herran ääntä ja vapauden palvella Häntä.

Kenellekään ihmiselle ei ole mitään muuta tietä pelastukseen, kuin tuleminen Jeesuksen luo. Hän on ovi, ahdas portti, josta ei pääse lävitse muuten kuin kontaten eli nöyrytmällä tunnustamaan, että minä olin väärässä ja Herra oikeassa ja tunnustamalla, että ilman Herraa hukun.

Avoin ovi

Mutta Jeesus-ovi on tänään selkosen selällään. Yhtään ainoaa, joka tulee valoon ja tunnustaa kaikki salatut syntinsä ja pyytää päästä armosta ja pelastuksesta osalliseksi, Hän ei heitä ulos. Ovi on auki kaikille elämänjanoisille, jotka pyytävät elävää vettä Jeesukselta.

Jeesus-ovi on myös "katutason" ovi. Yhtään valmistavaa askelta ylemmäs tai parempaan elämään Sinun ei tarvitse ottaa päästäksesi Jeesus oven luo. Hänen luokseen saat tulla sellaisena kuin olet. Mutta Hän ei jätä Sinua sellaiseksi mitä olet. Hän puhdistaa sydämesi synnistä ja syyllisyydestä. Hän antaa Sinulle itsensä ja elämänsä, iankaikkisen elämän. Saat astua pelastettujen valtakuntaan.

Sisään ja ulos

Jeesus vie sitten laumansa myös ulos lammastarhasta. Hän antaa niin yltäkylläisen elämän lampailleen, että he voivat jakaa siitä niille, jotka eivät vielä Ylipaimenta tunne. Hän johdattaa laumansa taisteluun, merkilliseen taisteluun, jossa Hän sanoo vievänsä meidät lampaansa kuin sutten keskelle. Mutta siinä taistelussa, joka käydään evankeliumin sanalla ja rakkauden teoilla, jotta kaikkialta maailmasta saataisiin kootuksi pelastettujen lauma, Hän huolehtii omalla läsnäolollaan ja kuninkaallisella valallaan, että lauma varjeltuu lopulliseen taivaalliseen voittoon asti.

Perille pääsevä ostolauma

Ylösnoussut Kuningas vie oman "ostolaumansa" perille - lauman, jonka Hän on omalla kalliilla verellään ostanut vapaaksi synnin ja kuoleman ja perkeleen vallasta. Hän ei jätä yhtään laumasta ek-synnyttä pois matkasta, vaan etsii kadonneet, sitoo haavoittuneet ja kantaa väsyneet olallaan.

Vastenmielinen lammasvertaus

Luonnollisessa tilassa olevaa suomalaista kuva lampaasta ja laumasta ei välttämättä kiinnosta. En halua olla mikään lauhkea lammas, jonkinmoinen laumasielu. Haluan mieluummin itse kulkea oman tieni, avata tien eteenpäin ja raivata elämäni tulevat vaikeudet itse tieltäni. Haluan elää voimakasta ja ehjää elämää. Näin ylevästi osaamme perustella omaa ylpeyttäme ja suuruudenhulluuttamme. Tarvitaan aimo annos nöyryyttä suostua heikoksi lampaaksi, joka ei oikeastaan ymmärrä omista asioistaankaan juuri mitään. Mutta Ihmisen suurinta sokeutta onkin se, että hän kuvittelee ymmärtävänsä oman elämänsä asiat oikein, vaikka hän olisikin tullut jo huomaamaan jotain omasta moraalisesta heikkoudestaan ja tunteittensa ailahteluista. Vasta se, joka nöyrytyy tunnustamaan koko sokeutensa, löytää avun ja löytää Hyvän Paimenen.

Hallintavallan antaminen sille Herralle, joka on meitä Golgatan ristille asti rakastanut eli suostuminen Hänen lampaakseen ja Hänen laumaansa, oli uskon alku ja uuden elämän lähtökohta. Vain Herra Jeesus Kristus kykenee tyydyttämään elämän janon.

Kysymys Sinulle

Tänään Sinulta kysytään: Oletko Sinä jo sisällä Herran laumassa ja Hänen yltäkylläistä elämästään osallinen? Ellet ole, käy tänään syntisi tunnustaen ja kaikkine asioinesi Herran luo, Hän odottaa Sinua, Hän ottaa Sinut omakseen, Hän vie sinut yltäkylläiseen elämään. Mutta muista, että milloinkaan et tule mitään toista tietä elämään löytämään kuin sen, että syntisi tunnustaen käyt Herran luo. Vain Jeesus on ovi.

Jos olet jo päässyt Herran ostolaumaan, niin nosta katseesi Herraan. Katso millainen Hän on, muista, ketä sinä saat palvella "ojentaessasi vaikka vain lasillisen kylmää vettä Herran omalle". Herra tuntee Sinut ja huolehtii tarpeistasi. Lähde Hänen kanssaan ulos viemään sanaa todellisesta elämästä lähelle ja kauas.

TEMPPELIN VIHKIMISEN JUHLA JA MESSIAANINEN HAASTE 10:22-42

"Jerusalemassa oli talvisaikaan temppelin vihkimisen muistojuhla."

Edellisestä lehtimajajuhlasta, joka sijoittuu lokakuun puolenne väliin, oli kulunut parisen kuukautta. Jeesus saapui jälleen Jerusalemiin temppelin vihkimisjuhille. Juhla oli suhteellisen nuori eikä se kuulunut Mooseksen lain mukaan vietettäviin suuriin juhliin. Sitä vietettiin joulukuun 25 päivänä Juudas Makkabealaisen aikana tapahtuneen temppelin uudelleenvihkimisen muistoksi. Juhlaa oli valoisa, sen aikana oli valaistusta, palmun lehvien kantamista ja iloista laulua. Siksi sitä kutsuttiin myös valojen juhlaksi.

Kysymys oli Jeesuksen viimeisestä käynnistä Jerusalemissa ennen ristiä ja Golgataa. Jakso jakautuu neljään osaan. Ensin Jeesus pannaan haasteen eteen 22-24. Jeesuksen vastaus siihen on jakeissa 25-30. Sitä seurasi keskustelu 31-39. Lopuksi kerrotaan, miten Jeesus jätti kaupungin 40-42.

Haaste 22-24

Oletko Kristus?

Jeesukselle esitettiin selkeä haaste. Johannes kertoo jopa paikan, missä se tapahtui:

"Jeesus käveli temppelissä Salomon pylväikössä."

"Juutalaiset ympäröivät Hänet" niin tiukasti, ettei Hän pääsisi miltään suunnalta poistumaan, sillä he olivat päättäneet ottaa Jeesuksesta nyt irti vastauksen kysymykseen, jonka he tekivät Hänelle:

"Kuinka kauan sinä pidät mieltämme jännityksessä? Jos olet Kristus, sano se meille suoraan."

Kysymys oli yksiselitteinen eikä jäänyt mitään epäilystä siitä, mitä he sillä tarkoittivat. Se sisälsi itse asiassa väitteen, että Jeesus ei ollut ollut kyllin selkeä lausunnoissaan. Jeesus ei heidän mielestään ollut tehnyt riittävän selväksi sitä, oliko Hän Messias vai ei.

Kaikkien kysymyksen asettajien asenteen ei välttämättä tarvinnut olla vihamielisen. Joukossa oli varmasti niitä, jotka aivan tosissaan halusivat vastauksen. Mutta joukossa oli myös niitä, jotka vihasivat Jeesusta ja halusivat tällä kysymyksellä etsiä tilaisuutta Jeesuksen vangitsemiseen. Näistä erilaisista syistä he esittivät pyyntönsä: "Kerro meille selkeästi, niin että saamme kuulla sen Sinun omilta huuliltasi, että olet Messias, jos niin todella väität!"

Epäilystäkään ei ole siitä, ettekö Jeesus olisi moneen kertaan ja erittäin selkeästi ilmaissut olevansa Messias. Ongelma oli siinä, että Hänen väitteensä eivät koskaan olleet sopineet heidän käsitykseensä Messiaan tehtävästä ja virasta. Heidän näkökulmastaan Jeesuksen väitteet olivat tuntuneet epäselviltä ja epävarmoilta.

Viime kädessä Herramme hyljättiin ja torjuttiin juuri siksi, että Hän sanoi olevansa Messias, mutta Hänen tulkintansa Messiaan tehtävästä ja Hänen valtakunnastaan ei sopinut lainkaan heidän käsitykseensä asiasta. He kuuntelivat Jeesusta omasta materialistisesta ja poliittisesta Messias-käsityksestään käsin. Heidän mielestään Messiaan ensimmäinen tehtävä olisi ollut vapauttaa heidät Rooman vallan ikeestä ja viedä heidät aineelliseen kukoistukseen. Tällaisten käsitysten syvyyttä kansassa kuvastaa sekin, että jopa Johannes Kastaja vankilassa alkoi epäillä Jeesuksen messiaanisuutta. Hänhän kysyi:

"Oletko sinä se tuleva, vai onko meidän odotettava toista?"

Uuden testamentin dokumenttien valossa emme näe Jeesuksen kertaakaan väittävän olevansa sellainen Messias, jota kansa odotti. Mutta Hänen väitteensä siitä, että Hän oli Vanhan testamentin lupaama Messias oli sitäkin selkeämpi. Tätä taustaa vasten on

ymmärrettävää, ettei Jeesus voinut vastata heidän kysymykseensä vain kyllä tai ei vaihtoehtoilla kylmän logiikan lakien mukaan. Siitä huolimatta Jeesuksen vastaus oli yksiselitteisen selkä ja todellinen vastaus heidän kysymykseensä.

Vastaus 25-30

Ensiksi Jeesus vastasi:

"Minä olen sanonut sen teille, mutta te ette usko."

Kun he väittivät, että Jeesus oli ollut epäselvä, Jeesus osoitti, että mitään epäselvää ei ole Hänen väitteissään ollut. Ongelma oli heidän epäuskossaan, joka ei ottanut vastaan Hänen sanaansa. Sitten Jeesus selitti, millä tavalla Hän oli asian kertonut:

"Teot, joita minä teen Isäni nimessä, todistavat minusta."

Kun he vaativat sanoja, Jeesus osoitti omia tekojaan, jotka olivat juuri tämän asian viestittäneet kautta koko Hänen julkisen toimintansa. Hänen tekonsa todistivat sisällöstä. Ilman sisältöä suurelta osin sanat eivät merkitse mitään.

Toki Jeesus oli sanallisestikin pariin otteeseen kertonut olevansa Messias, mutta Hän oli tehnyt sen yksityisille ihmisille. Samarian naiselle Hän oli kertonut sen. Nainen oli sanonut:

"Minä tiedän, että Messias tulee, Hän, jota sanotaan Kristukseksi. Kun hän tulee, hän ilmoittaa meille kaiken."

Jeesus oli vastannut:

"Minä se olen, minä, joka puhun kanssasi."

Sokeana syntyneelle ja parannetulle miehelle Jeesus oli kertonut saman. Ensin Hän oli kysynyt:

"Uskotko sinä Jumalan Poikaan?"

Hän oli vastannut: *"Herra, kuka hän on, että uskoisin häneen?"*

Jeesus oli sanonut:

"Sinä olet nähnyt hänet. Hän on tässä ja puhuu kanssasi."

Näissä tilanteissa Jeesus oli selkeästi ilmaissut olevansa Messias. Kahdelletoista opetuslapselleen Hän oli myös tehnyt asian selväksi Kesarean Filippissä. Hänen kysymykseensä, kenen he ajattelivat Hänen olevan, Pietari oli vastannut:

"Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika."

Jeesus oli sanonut hänelle:

"Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika. Ihmisviisaus ei ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa."

Pietarin todistuksen vastaanottaminen merkitsi avointa julistautumista Messiaaksi.

Missään julkisessa tilanteessa Jeesus ei pelkin sanoin kuitenkaan ollut julistautunut Messiaaksi. Siitä huolimatta Jeesus väitti näille kysyjille, että Hän oli asian heille kertonut, joskaan ei sanoin vaan teoillaan. Tällä Hän viittasi ei vain yhteen tekoonsa vaan kaikkeen siihen, mitä paikalla olijat olivat Jerusalemissa nähneet. He olivat nähneet Hänen puhdistavan tempelin ensimmäisenä toimintavuonna. Se olivat nähneet Betesdan lammikon ramman parantamisen. He olivat pari kuukautta aiemmin nähneet syntymästään sokean miehen saavan näkönsä. Ne olivat tekoja, jotka kertoivat Hänen messiaanisuudestaan ja sen oikeasta luonteesta.

Sen lisäksi Jeesus ei ollut jättänyt heitä ilman sanallistakaan ilmoitusta näissä tilanteissa. Vaikkeivät he olleet ymmärtäneet, Hän oli tempelin puhdistamisen jälkeen sanonut heille:

"Hajottakaa maahan tämä tempelli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."

Ramman parantamisen yhteydessä Hän oli sanonut:

"Minun Isäni tekee yhä työtä, ja niin teen myös minä."

Silloin he olivat aivan hyvin ymmärtäneet, että Hän oli väittänyt olevansa yhdenvertainen Jumalan kanssa ja he olivat alkaneet vihata Häntä. Sokean parantamisen yhteydessä Hän oli osoittanut oman kuninkuutensa ja arvovaltansa julistamalla olevansa Ovi ja Hyvä Paimen.

Vika kuulijoiden korvien välissä

Jeesuksen teot ja sanat eivät siis olleet jättäneet mitään epäselväksi. Jeesus oli Messias. Mutta kysyjät eivät sitä ymmärtäneet. Siksi Jeesus jatkoi, selitti syyn, miksi he eivät ymmärtäneet:

"Te ette usko, koska ette ole minun lampaitani."

Jeesus palautti näin heidän mieleensä pari kuukautta aiemmin käydyn keskustelun, jossa Hän oli sanonut olevansa Ovi ja Paimen. Heidän ymmärtämättömyytensä syy oli siinä, etteivät he kuuluneet Jeesuksen lampaisiin. Sitten Jeesus sovelsi aiempaa kuvaa uudesta näkökulmasta: *"Minun lampaani"* - ne siis, jotka tulevat sisään Oven kautta ja jotka tulevat sisälle karsinaan, jossa Minä olen Paimen - *"kuulevat minun ääntäni, minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille iäisen elämän, eivätkä he ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä."*

Kysyjät vaativat Jeesukselta selkeyttä ja loogisuutta. Jeesus vastasi. "Olen jo kertonut. Tekemäni teot, jotka te olette itse nähneet minun tekevän, eivät ole minun tekojani. Ne kertovat olemuksellista yhteydestäni Isään.

"Minä ja Isä olemme yhtä."

Kreikan kielessä sana "yhtä" on neutri muodossa. Olemme yksi, emme sama persoona, mutta olemukseltamme olemme yhtä. Jeesus ei sanonut näille kysyjille: "Poika ja Isä ovat yhtä" vaan *"Minä ja Isä olemme yhtä."* Hän ei myöskään tässä sanonut "minun Isäni" vaan "Isä", jolla Hän viittasi nimen omaan Jumalaan. *"Minä ja Isä olemme yhtä."*

Kysyjät vaativat vastausta siihen, onko Jeesus heidän odottamansa Messias, joka vapauttaisi heidän Rooman ikeestä ja palauttaisi heille Israelin etuoikeudet. Jeesuksen vastaus oli enemmän, kuin mitä heidän ajattelunsa. Todellisen Messiaan tehtävä ja olemus määräytyy Hänen olemuksellisesta yhteydestään Jumalan kanssa.

Keskustelu 31-39

"Juutalaiset ottivat taas kiviä maasta kivittääkseen häntä."

Sana "taas" kertoo, että ei ollut ensimmäinen kerta, kun Jeesusta aiottiin kivittää. Luvussa 8 he olivat jo olleet kivi kourassa, kun Jeesus oli sanonut:

"Ennen kuin Aabraham syntyi, Minä olen."

Nyt kun Jeesus samaistui Jumalaan, heillä oli jälleen kivet käsissään. Mutta he eivät kyenneet heittämään niitä. He olivat täysin voimattomat, koska Jeesuksen hetki ei ollut vielä tullut. Mutta se, että he ottivat kivet käsiinsä, kertoo, että he ymmärsivät, mitä Jeesus sanoillaan tarkoitti. Hän väitti olevansa yhtä Jumalan kanssa, samaa olemusta kuin Jumala.

Jeesus protestoi. Hän ymmärsi kyllä hyvin, miksi he halusivat kivittää Hänet. Mutta Hän sivuutti sen ja palauttaakseen heidät siihen, missä he hetki sitten olivat olleet kysyi:

"Minä olen näyttänyt teille monta hyvää tekoa, jotka ovat Isästä. Mikä niistä antaa teille aiheen kivittää minua?"

Jeesuksen teot todistivat Hänen väitteensä tosiksi ja Hänen suhteensa Isään. Siksi Hän korosti jälleen, mistä Hänen tekonsa ovat peräisin. Ne ovat Isän tekoja. Hän Hänen tekonsa olivat juuri niitä tekoja, joita Vanhan testamentin Jumala, johon he väittivät uskovansa, teki.

Kysymys oli siis Jumalan teoista Hänen kauttaan. Myöhemmin Pietari ilmaisi saman asian helluntaisaarnassaan näin:

"Jeesus Nasaretilainen oli mies, josta Jumala todisti teille voimateoilla, ihmeillä ja merkeillä, mitä Jumala teki hänen kauttaan teidän keskuudessanne, kuten itse tiedätte." (Apt 2:22)
Pietari ei sanonut, että Jeesus teki voimatekoja, vaan että Jumala teki ne Jeesuksen kautta. Täsmälleen samaa Jeesus toistamalla toisti kuulijoilleen.

Juutalaisten vastaus sisälsi kaksi eri syytettä:

"Hyvän teon tähden me emme sinua kivitä, vaan jumalanpilkan tähden ja koska sinä teet itsesi Jumalaksi, vaikka olet ihminen."

Heidän mielestään Jeesuksen sanat edustivat jotain vielä pahempaa kuin jumalanpilkkua. He kyllä ymmärsivät, mitä Jeesus tarkoitti, mutta he eivät uskoneet Häntä. He johdonmukaisesti kieltäytyivät näkemästä niitä tekoja, jotka osoittivat Jeesuksen väitteet tosiksi. He vain sivuuttivat ne. Heillä olivat niin perinteittensä, väärien käsitystensä ja kieroutuneen jumalakuvansa vallassa, että he syyttivät Jeesusta jumalanpilkkasta ja siitä, että Hän teki itsensä Jumalaksi.

Nyt Jeesus vetosi heihin heidän omista kirjoituksistaan, Vanhasta testamentista käsin, sillä eivät vain Jeesuksen teot vaan Vanha testamentti muodostivat todistuksen Jeesuksesta:

"Eikö teidän laissanne ole kirjoitettuna: 'Minä sanoin: Te olette jumalia'?"

Hän lainasi Psalmia 82:6. Siinä nimitetään jumaliksi niitä, joille Jumalan sana tuli. Heidät korotettiin Jumalan nimen kunnialla, koska he toimivat välineinä, joiden kautta Jumalan sana tuli. Jeesus osoitti, että se oli täysin hyväksyttävää. Ratkaisevaa ei ollut, mitä he olivat itsessään, vaan se, että Jumalan sanan kantajina heitä sai syystä nimittää jumaliksi.

Tähän asiaan liittyy myös Paavalin opetus 2. Korinttolaiskirjeessä 5:18-20:

"Kaikki tämä on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen palveluviran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläisiä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa."

Kuitenkin Jeesuksen ja noiden muiden jumaliksi nimitettyjen välillä on suunnaton ero, johon Hän viittaa:

"Kuinka te sanotte sille, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: 'Sinä pilkkaat Jumalaa', kun minä sanoin: 'Minä olen Jumalan Poika'?"

Jälleen Jeesus vetosi tekojensa todistukseen:

"Jos minä en tee Isäni tekoja, älkää uskoko minua."

Elleivät nuo teot, temppelein puhdistaminen, ramman parantaminen ja sokealle näön antaminen, ole Jumalasta, niin kertokaa, mistä ne sitten ovat kotoisin.

"Mutta jos niitä teen, niin, vaikka ette uskoisikaan minua, uskokaa tekojani, että tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän olevan minussa ja minun olevan Isässä."

He pyysivät selkeää vastausta ja saivat myös sellaisen. Mutta millaisin seurauksin?

"He tahtoivat taas ottaa Jeesuksen kiinni, mutta hän lähti pois heidän käsistään."

Jälleen näemme sen majesteettillisuuden, jolla Jeesus poistui heidän keskeltään. He eivät kyenneet ottamaan Häntä kiinni. Vaikka he olivat ympäröineet Hänet joka puolelta. Merkillisellä helppoudella Jeesus poistuu heidän keskeltään. Milloinkaan Häntä ei kyetty ottamaan kiinni. Ei edes Getsemanen puutarhassa. Häntä vangitsemaan tulleet sotilaat kaatuivat Hänen yhteen sanaansa. Hän itse luovutti itsensä vangiksi - pelastuksemme tähden.

Poistuminen 40-42

Lopuksi on lyhyt kuvaus Jeesuksen poistumisesta kaupungista:

"Hän meni jälleen Jordanin tuolle puolelle paikkaan, missä Johannes alussa oli kastanut, ja oleskeli siellä."

Jeesus palasi sille paikalle, jonka nimi mainitaan 1:28. Se oli Betania Jordanin toisella puolella (ei siis Jerusalemin lähellä ollut Betanian kylä). Siellä Johannes oli ensi kertaa julkisesti ilmoittanut, kuka on Messias. Se oli Jeesuksen julkisen toiminnan alkupiste ja sinne eräässä mielessä Hänen julkinen toimintansa myös päättyi.

"Monet tulivat hänen luokseen ja sanoivat: 'Johannes ei tehnyt yhtään tunnustekoa. Mutta kaikki, mitä Johannes sanoi hänestä, on totta.'"

Johanneksen työn vaikutus tuntui kylässä yhä edelleen.

"Monet uskoivat siellä Jeesukseen."

Korostus on sanassa "siellä". Jerusalemin epäuskon vastakohtana tuossa kylässä löytyi niitä, jotka Johanneksen todistuksesta lähtien olivat uskoneet Jeesukseen ja joiden uskon Jeesuksen teot olivat vahvistaneet.

Jerusalemin asukkaiden epäusko ei siis ollut mitään sellaista, jota voitaisiin millään puolustaa. Vaikka Jeesus selkeästi teoillaan osoitti, kuka Hän on, ja vaikka Hän opetti selkeästi omasta iankaikkisesta olemuksestaan ja jumalallisuudestaan, Häntä ei otettu vastaan. Mutta oli betanialaisia Johanneksen todistuksen uskoneita ja Jeesuksen teot nähneitä. Epäusko on aina sitoutumista pimeyteen ja valheeseen. Usko syntyy vain siten että ihminen taipuu totuuden alle.

Kysymyksiä:

1. Mitä kansanjoukko vaati Jeesukselta? (24)
2. Miksi Jeesus vastasi epäsuorasti? (25, 26)
3. Millainen on pelastuneen ihmisen ja Jeesuksen välinen suhde? (27, 28)
4. Mihin perustuu uskovan pelastusvarmuus? (28, 29)
5. Millaisen siunauksen meille tuottaa se tosiasia, että Jeesus ja Isä ovat yhtä? (29, 30)
6. Miksi juutalaiset olisivat halunneet kivittää Jeesuksen kuoliaaksi? (31, 33) Ymmärsivätkö he oikein Jeesuksen väitteet?
7. Osoittiko Jeesus ymmärtämystä ihmisten epäilyihin nähden? (38)
8. Jos ihmiset olisivat luopuneet ennakkoluuloistaan, heillä olisi ollut kaksi riittävää syytä uskoa Jeesukseen. Mitkä ne olivat? a) (34-36) b) (38)
9. Pitääkö meidän uskoa mitä tahansa? (37)
10. Mikä oli syy siihen että monet uskoivat Jeesukseen? (41, 42)
11. Mihin Sinun uskosi perustuu?

LIITE 20:
USKON PERUSTUS
Joh. 10:22-32

Mihin uskosi nojaa?

Sunnuntaiimme aihe on uskon perustus. Jokaisten ihmisen elämää määrää se, mihin hän uskoo. Jos uskot itseesi, elät itseäsi varten. Jos uskot Jeesukseen, elät Häntä varten. Meidän käytöksemme ja tavoitteemme määrää uskomme ja vakuuttuneisuutemme kohde ja sisältö. Siksi on äärimmäisen tärkeää kysyä, millä perusteella uskot sen, mitä uskot. Mihin uskosi oikein nojaa?

On paljon kyllä niitä ihmisiä, joiden uskolla ei ole mitään muuta perustaa kuin se, että he haluavat uskoa jotain. Usein tällaiset ihmiset vetoavat siihen, että kun oikein uskoo asiaansa, niin mahdollonkin tulee mahdolliseksi. Tällainen usko ei kuitenkaan ole kristillistä uskoa. Elämän todellisuutta ei kestä usko, jonka uskon kohde ja perusta on valheellinen.

Moni perustaa oman uskonsa myös tunnelmiinsa ja kokemuksiinsa. Niin kauan kuin tunnelmailmasto saadaan pysymään toivottuna jaksetaan uskoa, mutta kun tunteet ovat poissa, masennutaan ja joudutaan epäuskon syövereihin.

Sanaan perustuva usko

Kristillinen usko ei perustu toiveisiin eikä hyviin tunnelmiin, vaan Jeesuksen tekoihin ja sanoihin. Usko merkitsee Jeesuksen sanojen ja lupausten vastaanottamista ja niihin turvautumista silloinkin kun inhimilliset toiveet ja tunteet puhuisivat sitä vastaan. Usko ottaa Jeesuksen sanan vastaan totuutena silloinkin, kun se ei kykene ymmärtämään Jumalan ajatuksia ja tekoja. Usko valitsee siis pitäytymisen Jumalan Sanan totuuteen ja hylkää valheena jokaisen ajatuksen, mieliteon, toiveen ja tunnetilan, jotka sotivat Raamatun selkeää Sanaa vastaan. Usko on selkeää asettumista Jeesuksen tekojen ja sanojen varaan.

Valheelliset odotukset ja perusteettoman uskon kiihko

Uskosi kestää vain silloin, kun sinä uskot totuuden. Valheen uskominen on ihmiselle kohtalokasta ja aivan erityisesti silloin kuin valhe näyttää erehdyttävästi totuudelta. Omat uskonnolliset, mutta Raamatun vastaiset mielikuvat Jumalasta ja Vapahtajasta ovat siksi kaikkein vaarallisinta valheen muotoa. Ellet ole valmis tarkistamaan omia käsityksiäsi Jeesuksen omalla sanalla ja Hänen Raamatussa ilmoitetuilla pelastusteoillaan, olet suuressa vaarassa joutua samanlaiseen tilaan kuin ne ihmiset, jotka kiihtynein mielin ympäröivät Jeesuksen Jerusalemissa temppelin vihkimisen muistojuhlissa. He tarttuivat kiviin heittääkseen niillä, Jeesusta, mutta eivät lopulta kyenneet siihenkään.

Näillä Jeesuksen piirittäjillä oli selkeä käsitys siitä, millainen Messiaan tuli olla. Heidän Messiaansa tuli olla vapauttajakuningas, joka toisi kansalleen poliittisen itsenäisyyden Rooman vallan ikeestä ja takaisi heille ajallisen menestyksen ja hyvinvoinnin.

He olivat ymmärtäneet Jeesuksen puheesta aivan hyvin, että Jeesus vaati heitä tunnustamaan itsensä heidän todelliseksi Messiaakseen. Jeesus oli edellä julistanut, että Hän on Hyvä Paimen ja Ovi sisälle Jumalan valtakuntaan. Jeesus oli julistanut, että Hän oli tullut antamaan henkensä lammastensa edestä ja antamaan heille todellisen ja iankaikkisen elämän. Jeesus oli lisäksi parantanut halvatun ja avannut sokean silmät. Jeesuksen ihmeteot olivat ilmeiset ja julkiset. He ymmärsivät, mitä Jeesus tarkoitti. Jeesus väitti ei vain olevansa Messias, vaan jopa Jumalan Poika, Jumalan vertainen.

He ymmärsivät kaiken tämän liiankin hyvin, mutta Jeesus ei kerta kaikkiaan vastannut heidän toiveitaan eikä odotuksiaan. Käsitykset Jeesuksesta jakautuivat. Toiset sanoivat: "Jeesus on järjiltään!" Toiset taas kysyivät: "Miten Hän saattoi avata sokean silmät?"

Kuka on Jeesus?

Kiihtyneinä he ympäröivät Jeesuksen tarkoituksenaan saada Häneltä kiertelemätön vastaus: "Kuinka kauan sinä pidät meidän mieltämme kiihdyksissä? Jos sinä olet Kristus, niin sano se meille suoraan." Jeesuksen vastaus kuului: "Minä olen sanonut sen teille, ja te ette usko. Ne teot, joita minä teen Isäni nimessä, ne todistavat minusta. Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaiani. Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä."

Jeesuksen vastustajat

Tänä aikana ei pidetä suotavana, että ihmisiä jaetaan sen perusteella, miten he uskovat, mutta Jeesuksen vastaus jakaa ihmiset kahteen ryhmään. Niihin, jotka eivät olle Hänen omiaan, ja niihin, jotka ovat Hänen omiaan. Jeesus osoittaa, että kysymys siitä, kuka Hän on, ei voi olla vain tiedon asia, vaan se koskettaa koko elämäämme. Et voi koskaan tulla tuntemaan Jeesusta Kristuksena - eli Herrana ja Vapahtajana - muuten kuin taivuttamalla sydämesi ja mielesi kuuliaiseksi Hänen tahdolleen. Se tarkoittaa myös Sinun omia vääriä käsityksiäsi siitä, millainen Jeesus saa olla tai millainen Hänen pitää olla. Jos Sinun Jeesuksesi onkin itse rakentamasi mielikuva Jeesuksesta eikä Raamatun Jeesus, Sinun on nopeasti tehtävä parannus noista vääristä ajatuksistasi.

Taivuta sydämesi parannukseen

Jeesus osoittaa, missä Hänen vastustajiensa epäuskon ydin on. Se ei ole siinä, etteikö Jeesus olisi lukemattomia kertoja sanoillaan ja hyvillä töillään osoittanut, kuka Hän on. Herra on tehnyt parantavia ja pelastavia ihmetekojaan myös Sinun ympäristössäsi. Jeesus on Vapahtaja, Hän on Herra. Mutta Sinä et voi koskaan tästä tiedosta hyötyä, ellet tule syntisi tunnustaen ja niistä parannuksen tehden Hänen vapahdettavakseen ja ellet luovuta koko elämäsi, myös omia ajatuksiasi Hänestä, Hänen herruuteensa. Sinun on suostuttava siihen, että Herra saa päättää Sinun elämäsi asioista.

Jeesus haluamalla haluaa niiden pelastusta, jotka eivät vielä ole Hänen omiaan. Jeesus tahtoo pelastaa nekin, jotka vastustavat vielä Häntä pakenemalla vastuuta omista rikkomuksistaan, syyttelemällä muita, peittelemällä ja salailemalla. Tekstimme edellähän Jeesus sanoi: "Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen." (10:9).

Omatekoiset jumalat

Aivan niin kuin Jeesuksen ajan vastustajien tänäkin aikana vastustajien epäuskon ydin on siinä, että heitä ei miellytä sellainen Jeesus kuin Hän on. Jeesus vaatii tänäänkin meitä tekemään parannuksen synneistämme ja kuuliaisuutta omalle äänelleen. Tämän ajan ihmiset haluaisivat oman mielensä mukaisen jumalan. Jumalan, joka ajaisi heidän valtapyyteitään. Jumalan, joka ei vaadi mahdottomia. Jumalan, jonka voi komentaa apuun, silloin kun apua tarvitaan. Jumalan, joka olisi riittävän suurpiirteinen eikä välittäisi vähäisistä rikkomuksista. Jumalan, joka olisi lempeä Taivaan Taatto, joka ei pelottelisi ihmisiä hukkumisella tai rangaistuksella. Jumalan, jonka kanssa tulisi toimeen mukavasti synneistä parannusta tekemättäkin. Sanalla sanoen ihmiset haluaisivat ihmiskasvoisen jumalan, joka muistuttaisi mahdollisimman paljon heidän omaa peilikuvaansa.

Itsekorotus

Mutta tällaisessa omien jumalakuvien rakentamisessa tulee näkyviin myös epäuskon taustalla oleva hirvittävä ylpeys ja ihmisen itsekorotus: MINÄ PÄÄTÄN, MILLAINEN MINUN JUMALANI ON JA SAA OLLA. Suuri MINÄ on epäuskon olemus. Epäusko ei ole siis vain uskon puutetta, vaan oman pienen järjen ja tunteiden ja kokemusten korottamista Jumalan yläpuolelle. Mutta nämä itse tehdyt jumalat ovat kuuroja ja sokeita epäjumalia, omia mielikuviamme, jotka eivät hädän tullen apua anna, eivät vastaa ahdistetun huutoon eivätkä pelasta kuoleman kauhut kohdatessamme.

Tie Herran luo

Miten ihmisen on sitten mahdollista päästä Jeesuksen omaksi? Missä kulkee tie epäuskosta uskoon? Jeesuksen teot kohdattuaan epäilevä Tuomas polvistui Jeesuksen eteen ja tunnusti: "MINUN HERRANI, MINUN JUMALANI!" Tutki ja näe, mitä Herra Jeesus on tehnyt ja tekee tänään. Tunnusta sitten, että Sinä olet väärässä, Jeesus oikeassa. Pyydä anteeksi oma itsekorotuksesi, jossa mittasit kaikki asiat omilla kokemuksillasi. Nöyryy Jeesuksen hallintavaltaan. Pyydä syntisenä Häneltä apua. Aseta Raamattu oman elämäsi mitaksi, äläkä mittaa omalla elämälläsi Raamattua!

Jeesus haluaa sanoa vastustajilleen tänäänkin: "Näe ylpeytesi! Nöyryy ja katso minun hyviä tekojani! Kuuntele minun ääntäni!" Jeesuksen vastaus ei miellyttänyt Hänet ympäröineitä juutalaisia. He tarttuivat kiviin surmatakseen Jeesuksen - mutta eivät sitä voineet vielä tehdä. Jeesus kävi ristille vasta Jumalan säättämänä aikana ja Jumalan ennakkopäätöksellä. Jeesusta ei saanut ristille ihmisten viha, vaan Hänen sanomaton rakkautensa ihmisiä kohtaan.

Mutta kohtalokasta on se, että tänäänkin Jeesuksen kutsu armoon ja pelastukseen voidaan hylätä. Hänet voidaan hylätä hymähdyksellä, kirouksin, vastaväittein tai myöntelemällä Hänen puheensa tosiksi, mutta sulkemalla silti niiltä sydän. Ethän Sinä vain ole työntämässä Jeesuksen kutsua luotasi.

Herran oman tuntomerkkejä

Jeesuksen vastaukseen sisältyy myös ihania sanoja omista lampaistaan. - He kuulevat Jeesuksen äänen. He tietävät, että Herra on oikeassa, Hän tekee parhaiten, vaikka me emme Häntä ymmärtäisikään. - He elävät Jumalan Sanasta. Heidän suurin ilonsa on saada viipyä Jeesuksen jalkojen juuressa Raamattua tutkien. - Jeesus tuntee heidät läpikotaisin. Heidän ei tarvitse peittää eikä salata mitään Häneltä. He kuulevat Jeesuksen äänen, koska he elävät läheisessä rukousyhteydessä Hänen kanssaan. - He seuraavat Jeesusta. He noudattavat Jeesuksen tahtoa, ovat kuuliaisimpia Raamatuin sanalle. Sana on heidän yläpuolellaan. Se on heidän ajatustensa, tunteidensa ja ymmärryksensä yläpuolella. Siksi Sana vapauttaa heidät, uudistaa heidät ja virvoittaa heitä.

Herran lahjat omilleen

Mitä Jeesus antaa omilleen? He omistavat iankaikkisen elämän. Iankaikkinen elämä alkaa jo täällä maan päällä. Se on laadultaan Jeesuksen ja Isän henkilökohtaista tuntemista ja se on kestoltaan iankaikkista. Kun se alkaa täällä ajassa, se jatkuu iankaikkisesti myös ajan rajan tuolla puolella. Jeesuksen oman elämä on Jumalan omaa elämää. Siksi se ei voi koskaan päättyä.

Jeesuksen oma ei voi ikinä hukkaa. Valmistautuessaan kuolemaan he ovat täysin turvatut. Jeesus on ruumiillisella ylösnousemuksellaan kukistanut kuoleman vallan. Herran omalle ruumiin kuolema on vain nukahtamista, siihen ei sisälly enää mitään rangaistusluonnetta. Jeesus kärsi jo hänen kuolemansa. Se on jo takanapäin. Se päättyi Golgatalla. Herran oma ei ole näkevä mitään kuolemaa, vaan poisnukkumisessaan Herran ihanat kasvot. Hän tietää saavansa myös Jeesuksen ylösnousemusruumiin kaltaisen uuden ruumiin Jeesuksen toisessa tulemisessa. Uskovan kristityn hautajaiset ovat taivaaseen pääsyn riemujuhlat. Buddhalaiset hautajaiset ovat epätoivon ja lohduttomuuden juhla. Mutta kristilliset hautajaiset ovat Jeesuksen voiton juhlaa, taivaallisen toivon juhla.

Jeesuksen oman ei tarvitse pelätä pelastumisensa vuoksi. Pelastus ei enää riipu siitä, mitä me teemme tai yritämme. Herran oma saa levätä koko painollaan Jeesuksen kädessä, kädessä, joka lävistettiin hänen pelastamiseksi. Mikään mahti maailmassa, mitkään pimeyden voimat, kuolema eikä tuonela eivät voi riistää häneltä pelastusta.

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat." (Room 8:1)

"Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? Niin kuin kirjoitettu on: "Sinun tähtesi meitä surmataa kaiken päivää; meitä pidetään teuraslampaina". Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme." (Room. 8:35-39)

Herran omat saavat oppia vielä tuntemaan Jumalan suuruutta ja ihmeellisyyttä. He saavat oppia jotain Pyhän Kolmiyhteyden salaisuudesta. Jeesus ja Isä ovat yksi olemus, vaikka he ovatkin eri persoonia. Viime kädessä Herran oman pelastuksen varmuus lepää Pyhän Kolminaisuuden salaisuudessa. Jeesus ei ikinä petä omiaan. Isän suuruus on tae siitä, että Herran omat pääsevät perille kirkkauteen ylistämään Jumalan ääretöntä rakkautta.

Daikichin voitto

Lopuksi vielä yksi kysymys, joka monia uskoviakin vaivaa. Entä jos minä aivan viime hetkillä elämässäni kuitenkin romahdan pois Jeesus-yhteydestä. Jos uskoni silloin pettää? Jos kuoleman tuskissa sorrun vielä vaikka kiroilemaan ja Herraa pilkkaamaan. Jos kaiken lopuksi kuitenkin joudun hukkaan. Voiko olla varma, että kuoleman hetkelläkin testamentti on minuun nähden voimassa?

Kaksi ja puoli vuotta sitten minulle soitettiin, että 41-vuotias rouva, joka oli 5 vuotta aikaisemmin sairastunut vatsasyöpään, oli joutunut kolmannen kerran sairaalaan ja että hänelle olisi aikaa enää korkeintaan viikko tai kaksi. Edellisten kahden leikkauksen aikana Herra oli ihmeellisesti hoitanut häntä. Hän oli tullut uskoon, saanut Herralta rauhan ja hänet oli kastettu. Hän oli myös huolella valmistautunut omaa kuolemaansa ja taivasta varten. Hän oli laatinut mm testamentin, jossa hän toivoi, että hänen miehensä ja ainoa tyttärensäkin tulisivat kristityiksi ja pääsisivät samaan taivaaseen hänen kanssaan. Ja nyt oltiin sitten loppu suoralla. Ensimmäinen viikko sujui aivan hämmästyttävän sydämen rauhan vallitessa. Kun syöpäosaston monet potilaat rukoilivat epätoivoissaan epäjumalia, hänellä oli rauha. Mutta kun toinen viikko alkoi, tapahtuikin romahdus. Usko alkoi horjua, piinallisia kysymyksiä nousi esiin, ja joitakin selvittämättömiä asioita jälkeensä jäävien ihmisten kanssa pulpahti esiin. Sielunvihollinen teki viimeisen rajun hyökkäyksen Jeesuksen omaa vastaan viimeisissä kiusauksissa. Huolissani matkustin Tokioon asti häntä tapaamaan ja rohkaisemaan. Seuraavat kolme päivää hän oli tajuttomana ja hetkeksi hänen sydämensäkin pysähtyi, mutta hänet saatiin elvytetyksi uudelleen eloon. Tuona aikana hän kuitenkin alkoi yllättäen laulaa kovalla äänellä ylistystä Herralle. Hän palasi sitten tajuihinsa, ja kertoi, että Herra oli näyttänyt hänelle taivaan. Hän kertoi myös miten sanoinkuvaamattoman todellinen ja ihmeellinen taivas oli. Hän vapautui myös kaikista epäilyistä ja rauha palasi. Kun kaikki näytti romahtavan, Jumala näytti hänelle taivaan. Kun romahdus tulee, romahdammekin Jeesuksen ihmeellisiin käsiin. Tämä rouva sai vielä noin puolen vuoden jatkoajan ja kaksi viikkoa ennen hänen kuolemaansa hänen miehensä ja tyttärensä kastettiin hänen potilashuoneessaan.

Yhteenveto

Oletko Sinä jo Herran oma vai vieläkö vastustat Hänen armokutsuaan? Jos vielä vastustat, niin nöyryy, tunnusta syntisi ja pyydä Häneltä armoa. Hän kuoli juuri Sinun tähtesi, että Sinä saisit elämän. Hän haluaa Sinun pelastustasi.

Jos olet jo Herran oma, tunne, kuinka suuri on Herrasi ja kutsumuksesi Herran omana. Käy uudelleen omistamaan Herran armon rikkautta. Hän tuntee Sinut ja voi ja haluaa Sinua auttaa ja viedä syvemmälle itsensä tuntemiseen. Kerro myös muille Jeesuksen armosta.

Muita vaihtoehtoja ei ole. Joko olet Herran oma tai et. Varmistaudu asiasta! Se on elämäsi tärkein ja kiireellisin kysymys!

MINÄ OLEN YLÖSNOUSEMUS JA ELÄMÄ. 11:1-27

Johanneksen evankeliumin 11 luvun jakeet 1-53 muodostavat yhden kaikkein suurenmoisimmista kuvauksista Jeesuksen toiminnasta. Se on täynnä väriä, elämää, liikettä, vahvoja tunteita ja voimaa, surua ja voittoa. Kertomuksesta heijastuu, millainen ihminen syvimmältä olemukseltaan on ja millainen on Herran voima ja kirkkaus. Jaksomme muodostuu tapahtumista, jotka johtivat viimeisen suuren tunnusteen tekemiseen. Seuraava käsittelee sitten itse ihmettä, Lasaruksen herättämistä eloon.

Jaksomme tapahtumat vuorottelevat Betanian kylässä ja Jordanin toisella puolella. Aluksi jakeissa 1-3 ollaan Betaniassa. Jakeissa 4-16 Jordanin toisella puolella ja sitten näyttämö siirtyy jakeissa 17-27 jälleen Betaniaan.

Hätä Betaniassa 1-3

Betaniassa oltiin hädässä, sillä Marian ja Martan veli Lasarus oli vakavasti sairaana. Johannes selvittää tarkkaan kenestä evankeliumien Marjasta oli kysymys:

"Tämä Maria oli se, joka voiteli Herran jalat hajuvoiteella ja pyyhki ne hiuksillaan."

Tämä hajuvoiteella voitelemisen tapahtui myöhemmin ja on kuvattu luvussa 12. Johanneshan kirjoitti paljon myöhemmin, ja juuri tuo Jeesuksen voitelu oli se, joka erityisellä tavalla kuvasi tätä Mariaa.

Näistä sisaruksista tiedämme yhtä ja toista Luukkaan evankeliumin 10. luvun lopun perusteella. Kun Luukas toteaa, että Martta oli talon emäntä ja Maria mainitaan vain hänen sisarensa, Johanneksen kuvauksen mukaan koko kylä kuului Marialle. Hyvä nainen voi omistaa talon ja emännöidä sitä aina kuolemaansa asti, mutta toisen tyyppinen nainen voi rakkaudellaan ja toiminnallaan pitää käsissään kokonaista kylää! On ilmiselvää, että heidän kotinsa, jossa Jeesus mielellään vieraili, oli paikka, jossa Hän koki olevansa "kotonaan".

Nyt Lasarus oli sairaana eikä Jeesus ollut siellä. Todennäköisesti Lasarus oli selvästi nuorempi kuin sisarensa, sillä hänellä ei tuntunut olevan vielä suurtakaan vastuuta kodin pyörittämisestä. Sisarukset ajattelivat, että tilanne olisi ollut aivan toinen, jos Jeesus olisi ollut paikalla. Ehkä he olivat oikeassa, mutta kertomuksen kulku osoittaa, että vaikka Jeesus ei ollut fyysisesti paikalla, Hän tiesi täsmälleen, mitä kodissa tapahtui ja oli siis kuitenkin "paikalla".

Hädässään he lähettivät viestin Jeesukselle - mikä oli mitä luonnollisinta:

"Herra, sinulle rakas mies on sairaana."

On mielenkiintoista, että viestiin ei sisältynyt minkäänlaista pyyntöä. Se kertoi vain tosiasiat. He tiesivät, millainen Jeesus on. He luottivat siihen, että Jeesus tulisi apuun. Tässä on jotain olennaista rukouksesta. Uskossa on kysymys jäämisestä toisen varaan, kun tietää kuka ja millainen tuo toinen on.

Rakkautta ilmaiseva sana, jota tässä käytetään on *fileo*, joka sisältää ajatuksen vahvasta tunnevaltaisesta liittymisestä toiseen.

Jordanin tuolla puolen 4-16

Sanansaattaja saapui Jeesuksen luo Jordanin toiselle puolelle. Jeesuksen reaktio viestiin herätti ymmärrettävästi kysymyksiä ja asetti muiden uskon koetukselle. Hän sanoi nimittäin:

"Tämä tauti ei ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi."

Lause *"tämä tauti ei ole kuolemaksi"* ei tarkoittanut, etteikö Lasarus olisi fyysisesti kuollut. Hänhän kuoli. Itse asiassa Lasarus oli kuollut jo, kun viesti saapui Jeesukselle. Jeesus tarkoitti, että kuolemalla ei olisi viimeistä sanaa. Hän tiesi, että Lasarus oli kuollut. Matka Betaniasta Jeesuksen olinpaikkaan kesti kaksi päivää. Jeesus viipyi siellä vielä kaksi päivää. Kun Hän tuli Betaniaan, Lasarus oli ollut jo "neljä päivää kuollut". Joten Lasarus oli kuollut jo silloin kun viestin tuoja saapui. Siitä huolimatta Jeesus sanoi: "Tämä tauti ei ole kuolemaksi." Kuolemalla ei ollut viimeistä sanaa.

Kenellä sitten oli viimeinen sana? *"Tämä tauti ei ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi."* Ajatus oli siis, että Lasarus oli kyllä fyysisesti kuollut, mutta tämä tosiasia loi tilaisuuden osoittaa Jumalan kunniaa, niin että Jumalan Poika kirkastuisi sen kautta.

Omistautuva rakkaus

Johannes lisäsi kertomuksen tähän kohtaan huomautuksen:

"Jeesus rakasti Marttaa ja hänen sisartaan sekä Lasarusta."

Lisäys oli välttämätön, koska se selittää seuraavan lauseen syyn:

"Kuultuaan tämän sairastavan hän viipyi vielä kaksi päivää siinä paikassa, missä oli."

Viipyminen oli siis rakkauden osoitus näitä kolmea sisarusta kohtaan.

Tässä kohden käytetty kreikan sana ei ole sama kuin jakeessa 3. Nyt käytetään sanaa *agapao*, joka ei ole tunnevaltaista rakkautta, vaan sellaista toisen hyväksi toimimista, joka perustuu harkintaan ja selkeään ajatteluun. *Agapao* sanan merkitys sisältää ajatuksen antaumuksellisesta omistautumisesta toisen hyväksi ja se sisältää siis paljon enemmän kuin vai tunnesiteen.

Jeesus siis omistautui Martalle, Marialle ja Lasarukselle. Ja juuri siitä syystä Hän ei pitänyt kiirettä, vaan jäi vielä kahdeksi päiväksi sinne, missä oli. Hän antoi kuolemalle riittävästi aikaa, ettei kenellekään jäisi mitään epäilyjä sitä, millaisen voiman ilmestymisestä oli kysymys, kun Jeesus herätti Lasaruksen.

Vaellusta valossa

Kahden päivän päästä hän sanoi:

"Menkäämme jälleen Juudeaan."

Juudea oli aluetta, jossa viha Jeesusta vastaan oli kiivainta. Siksi ei ole ihmeteltävää, että opetuslapset, jotka rakastivat Häntä ja halusivat suojella Häntä, esittivät protestin:

"Rabbi, äskettäin juutalaiset yrittivät kivittää sinua, ja taas sinä menet sinne!"

Jeesuksen vastauksessa on jälleen merkillinen majesteettillisuus. Hän kyllä tiesi juutalaisten vihan. Mutta sanoi:

"Eikö päivässä ole 12 tuntia? Päiväsaikaan liikkeellä oleva ei kompastu, sillä hän näkee tämän maailman valon. Mutta yöllä liikkuva kompastelee - eihän hänessä itsessään ole valoa."

Häneen sovellettuna se tarkoitti. "Mene Juudeaan, eikä teidän tarvitse pelätä mitään. Siellä ei tapahdu mitään kompastumista ei onnettomuuksia. Vihamielisyys ei voi saavuttaa minua, ennen kuin minun hetkeni tulee. En vaella pimeydessä vaan valossa. En tee mitään kokeita. Voitte olla huoleti."

Meihin sovellettuna se tarkoittaa tietenkin sitä, että emme ole hetkeäkään elämästämme sattuman oikkujen heiteltävinä, vaan vain ja ainoastaan Jumalan johdatuksen ja varjeluksen alla, kun vaellamme Herran valossa.

Nukkuminen ja kuolema

Sitten Jeesus jatkoi:

"Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet."

Kun opetuslapset tulkitsivat sen tarkoittavan parantavaa unta, niin Jeesus laskeutui heidän ymmärryksensä tasolle ja sanoi:

"Lasarus on kuollut. Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte. Mutta menkäämme hänen luokseen."

Voi olla, että sisarukset olivat oikeassa, kun he ajattelivat, että jos Jeesus olisi ollut paikalla, Lasarus ei olisi kuollut. Mutta nyt Jeesus oli iloinen. Miksi? Siksi, että opetuslasten usko pääsisi kasvamaan. Ilo ei ollut vain opetuslasten uskon vuoksi, vaan myös Martan, Marian ja Lasaruksen uskon tähden.

Se, mitä me kutsumme kuolemaksi, oli Jeesukselle nukkumista. Sanatarkasti "Lasarus on kuollut" pitäisi kääntää "Lasarus kuoli", koska verbimuoto on kertakaikkisen tapahtuman aoristi. Sen sijaan ilmaisu "hän nukkuu" on preesensissä, joka kuvaa jatkuvaa tilaa. Jeesus puhui siis Lasaruksen persoonallisuudesta sanan syvimmässä merkityksessä. Opetuslasten kielellä ilmaistuna Lasarus oli kyllä kulkenut läpi kertakaikkisen tapahtuman nimeltä kuolema, mutta hänen persoonallisuutensa ei ollut siitä muuttunut.

Betaniassa 17-27

Näyttämö siirtyy nyt paikkaan, joka on vain vähän matkan päässä Betanian kylästä. Jeesus oli saapunut. Neljä päivää oli kulunut Lasaruksen kuolemasta ja Martan ilmeisellä tavalla oikean arvion mukaisesti mätänemisprosessi oli noissa lämpimissä oloissa päässyt jo hyvään vauhtiin. Jeesus oli herättänyt kuolleen kahdessa muussakin tilanteessa. Hän oli kutsunut Jairuksen tyttären ja Nainin lesken pojan takaisin. Molemmissa oli kysymys siitä, että keskeltä hautajaismenojen muutaman tunnin sisällä ruumiillisesta kuolemasta sielut oli kutsuttu takaisin. Mutta nyt Jeesus tarkoituksella odotti, jotta Hänen voimansa ilmenisi niin kirkkaana ja väkevänä, että mitkään selittelyt eivät sitä voisi hämärtää.

Martta ja Jeesus

Martta riensi talosta tielle Jeesusta vastaan. Tekemällä niin hän rikkoi hautajaistapoja vastaan. Maria taas pitäytyi niihin ja jäi taloon odottamaan Jeesuksen tuloa. Martta oli ilmeisellä tavalla aidon vihainen rientäessään Jeesuksen luo:

"Herra, jos sinä olisit ollut täällä, veljeni ei olisi kuollut."

Kun Maria vähän myöhemmin tuli, hän sanoi täsmälleen samat sanat. Uskallan kuitenkin väittää, että se mitä he sillä halusivat viestittää oli erilaista. Martan viesti kuvasi hänen vilpittömää pettymystään ja protestiaan, siitä että Jeesus oli viivytellyt. "Mikset pitänyt kiirettä?" Mutta silti Martta uskoi yhä Jeesukseen ja luotti Hänen kykyynsä:

"Nytkin minä silti tiedän, että Jumala antaa sinulle kaiken, mitä häneltä pyydät."

Hän oli kieltämättä aito ja rehellinen uskontunnustuksessaan, mutta lopultakaan hän ei tarkoittanut aivan sitä, mitä sanoi. Kun nimittäin oltiin haudalla ja Jeesus käski poistaa haudan suulla olleen kiven, hän sanoi, ettei siitä olisi mitään hyötyä, koska Lasaruksen ruumis oli jo mätänemässä. Martta ei siis odottanut sen tapahtumista, mikä tapahtui.

Ylösousemus ja elämä

Sitten Jeesus sanoi: *"Veljesi nousee kuolleista."*

Vaikka Jeesus saattoi tällä viitata siihen, mitä Hän pian teki, todennäköisempää on, että Hän tarkoitti yleistä ylösousemusta, niin kuin Marttakin sen ymmärsi. Kuolema ei ole loppu. Edessä on myös ruumiin ylösousemus. Mutta Martta ei saanut mitään lohtua näistä Jeesuksen sanoista, koska ne viittasivat hänen mielestään niin kaukaiseen edessä olevaan yleiseen ylösousemukseen. Käsillä oli siinä ja nyt viiltävä suru. Martan vastaus -

oikeaoppinen uskontunnustus - kuvastaa monen tämän päivän surevan ihmisen vaikeutta. Ylösnousemus on liian etäällä, kaukana tulevaisuudessa:

"Minä tiedän hänen nousevan viimeisenä päivänä ylösnousemuksessa."

Mutta Jeesuksen kuudes suuri *"Minä olen"* lause osoittaa, että ylösnousemus ei ole jossain kaukana, vaan on ikuisesti läsnä siellä, missä on Herra Jeesus Kristus:

"Minä olen ylösnousemus ja elämä."

"Minä olen" on ikuisuuden preesens. Ylösnousemus ei ole vain tapahtuma, jossa kaikki kuolleet herätetään haudoistaan. Se on enemmän. Se on Kristuksen kanssa jo nyt ylösnousemuselämää. Lauseen korostus ei ole *"Minä olen ylösnousemus"* vaan *"Minä olen... elämä"*. Siksi emme tee väkivaltaa liittäessämme ne yhteen: *"Minä olen ylösnousemuselämä ja Martta seison tässä sinun kasvojesi edessä. Sinun ei tarvitse lähteä etsimään kuoleman voittoa vasta kaukaisesta tulevaisuudesta."*

Jeesus selitti itse tuota suurta lausetta:

"Joka uskoo minuun, elää, vaikka olisi kuollut." Tämä lause on selkeän yksinkertainen. Jeesus ei sanonut: *"Joka uskoo minuun, vaikka kuoleekin, saa kuitenkin sitten taas elämän."* Se olisi tarkoittanut ylösnousemusta. Jeesus tarkoitti sitä, että se joka uskoo Häneen ja kuolee ja näyttää ajallisin mittapuvin olevan täysin kuollut, ei missään vaiheessa todellisuudessa kuole vaan on elävä kaiken aikaa. Veljesi ei ole kuollut:

"Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole."

Tämä on suuri kristillisen uskon kohta, jota me niin kovin huonosti sovellamme elämään. Puhumme aivan pakanallisesti siitä, miten se ja se on kuollut. Meidän silmällemme näkyvä ei ole varsinainen todellisuus ruumiillisessa kuolemassa. Kun Jeesus kutsui Lasaruksen haudasta, Hän puhui Lasarukselle tavalla, joka edellytti sitä, että Lasarus todella kuuli, mitä hänelle sanottiin. Jeesus ei mumissut mitään maagisia sanoja hänen ylitseen vaan huusi:

"Lasarus, nouse ylös!"

Lasarus ei ollut kuollut, vaan eli.

Uskotko?

Kun Jeesus katsoi Marttaa, Hän kysyi:

"Uskotko tämän?"

Lukija saa vaikutelman, kuin Martta olisi tämän tutkivan kysymyksen edessä hetkeksi vaiennut ja käynyt sisäistä taistelua. Mutta lopulta hän antoi kuitenkin suurenmoisen uskontunnustuksen, josta hän ei kuitenkaan hetkeä myöhemmin kyennyt tekemään oikeita johtopäätöksiä.

"Uskon, Herra. Minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan."

Mutta juuri tämän uskon synnyttämisen ja syventämisen vuoksi Jeesus oli viivytellyt.

Kuoleman kohtaaminen ja kuoleman vaara olivat sellaisia, joissa niin opetuslasten kuin Martankin usko petti. Kun Jeesus ilmoitti lähtevänsä Juudeaan, sankarillinen mutta uskossaan horjuva Tuomas julisti:

"Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan."

Mutta kaiken tämän keskellä näemme, miten Jeesus kulkee tietään valossa. Jeesus on Ylösnousemus ja elämä pimeydenkin ja uskon horjumisen keskellä.

LIITE 21: POISNUKKUMINEN JA KUOLEMA

Sitten Jeesus sanoi opetuslapsille: "Ystävämme Lasarus *nukkuu*, mutta minä menen herättämään hänet *unesta*". Niin opetuslapset sanoivat hänelle: "Herra, jos hän nukkuu, niin hän tulee terveeksi". Mutta Jeesus puhui hänen kuolemastaan; he taas luulivat hänen puhuneen unessa nukkumisesta. Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: "Lasarus on *kuollut*,...

Jeesus sanoi Martalle: "**Minä** olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?" (Joh. 11:11-14, 25-26)

Nukkuminen ja kuolema

Olen mietiskellyt, miksi Jeesus käytti Lasaruksesta puhuessaan tuosta viimeisestä vihollisesta kuolemasta nimitystä "nukkuminen". Olin aina ohittanut sanan vain tyypillisenä kauniina ilmaisuna synkästä asiasta, mutta kun sitten Paavalikin käyttää esimerkiksi 1. Tess. 4:13-18 samaa sanaa nukkuneet tai poisnukkuneet, aloin ymmärtää, että kysymys on tietoisesta sanavalinnasta.

*Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka **poisnukkuneiden** on, ettette murehtisi niin kuin muut, joilla ei toivoa ole. Sillä jos uskomme, että Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova **poisnukkuneet** esiin yhdessä hänen kanssaan. Sillä sen me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemuksen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat **nukkuneet**. Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuulussa, ja **Kristuksessa kuolleet** nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa. Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla. (1. Tess. 4:13-18)*

Sama asia tulee vastaan 1. Kor. 15 luvun alussa evankeliumin sisällön määrittelyssä. Paavali toteaa eräistä ylösnousemuksen todistajista, että he ovat nukkuneet pois (ei että he ovat kuolleet). Erityisen voimakkaana vastakkainasettelu tulee ilmi, kun Jeesus meni Jairuksen tyttären kotiin herättämään hänen tyttärtään. Jeesus sanoi: "Ei hän ole kuollut, vaan nukkuu." Näillä sanoillaan Hän sai lasta suremaan tulleet ihmiset nauramaan itselleen. Miksi Jeesus asettaa itsensä naurunalaiseksi? Siksi, että Hän tietää paremmin. Pelastuneella ei ole kuolemaa edessään, vaan nukkuminen Herran käsiin.

Kuoleman kaksi merkitystä

Raamatussa sanalla kuolema on kaksi eri merkitystä, sen sijaan meidän arkikielessämme lähinnä vain yksi. Raamatun perusmerkitys sanalle kuolema on olemassaolon jatkuessa tapahtuva tuomio ja rangaistus synnistä ja sen hirvittävät seuraukset kaikilla eri tasoillaan (hengellinen, ajallinen ja iankaikkinen). Kuolema on synnin palkka. Raamattu käyttää sanaa myös arkikielen merkityksessä eli tämän ajallisen elämänmuodon päättymisenä.

Yllä olevassa kuuluisassa sanassa Martalle Jeesus käyttää sanaa kuolema näissä kahdessa eri merkityksessä ja siitä selittyä näennäinen ristiriitaisuus. Jae voitaisiin kirjoittaa muotoon: ""Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi nukkunut pois (kuollut). Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole (ei saa mitään tuomiota synneistään). Uskotko sen?"

Uskovan kuolema jo takanapäin

Kun Ilmestyskirja sanoo: "Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästedes", (14:13) tai Paavali sanoo: "Elämä on minulle Kristus ja kuolema voitto (= liikevoitto)", kysymys on samasta

asiasta. Herraan turvautuneen uskovan kuolema niin hengellisessä, ajallisessa kuin iankaikkisessakin merkityksessä on takanapäin. Se rangaistusmerkityksessä kärsittiin Golgatalla. Kun kaste ja usko liittävät meidät Kristuksen kuolemaan ja hautaamiseen ja ylösnousemiseen, niin meidän kuolemamme on lopullisesti ohi.

Kun Paavali toteaa, että hänen lihansa on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, sekin viittaa samaan asiaan. Synnillinen liha ja kaikki sen aiheuttamat ja vastaisuudessakin aiheuttamat lankeemukset ovat jo lopullisesti saaneet rangaistuksensa Jeesuksen uhrissa Golgatan ristillä. Mitään tuomiota ei ole sillä, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

Nukahtamista Herran syliin

Näin uskavalla ei ole syvimmissä raamatullisissa merkityksissä mitään kuolemaa edessään. Kuolla Herrassa tarkoittaa siis samaa kuin nukkumista Herran syliin. Käytännössähän se tarkoittaa sitä, että tämä katoavainen puku vaihdetaan katoamattomaan ja iankaikkiseen ylösnousemusruumiiseen tosin lyhyen odotusajan jälkeen, mutta henki saa välittömästi käydä Paratiisiin Herran luo. Sieltä se on tuleva Herran paluussa ja saa myös oman lopullisen ylösnousemusruumiinsa Jeesuksen kirkkauden ruumiin kaltaisuudessa.

Kun Jeesus ja apostolit käyttävät sanaa nukkuminen tästä asiasta, se on paras mahdollinen luonnollisen tason kuva, jolla siirtymistä Herran tykö voidaan kuvata. Niin kuin nukkumisessa ruumis on hiljaa sängyllä mutta sielu liikkuu unimaailmassa vapaasti, samoin ruumiin nukahtaessa pois sielu ja henki lähtee vapaaseen taivaalliseen olotilaan saadakseen sitten myöhemmin paluun uuteen ylösnousemusruumiiseen.

Poisnukkumiseen eli uskovan ruumiin "kuolemaan" ei sisälly enää mitään rangaistusmerkitystä silloinkaan, kun sitä saattavat edeltää kipeät riisumisen ja ruumiin ja sielun tuskat. Rangaistus sekä ajallisessa, hengellisessä että iankaikkisessa merkityksessä kärsittiin kokonaan ja loppuun Golgatalla. Poisnukkumista edeltävät taistelut kuuluvat Jumalan pyhittävään työhön, sen riisumiseen, mitä ei taivaassa enää tarvita. Ylösnousemusruumiissa pyhitys tulee ruumiinkin osalta täydelliseksi.

Jeesus itse on ylösnousemus

Kun Jeesus kysyi Martalta: "Uskotko sen?" Hän ei tarkoittanut vain sitä, että Lasarus nousisi ylös kuolleista - sitäkin, vaan ennen kaikkea sitä, että oliko Martta valmis ottamaan vastaan sen ihanan tosiasian, että myös hänen oma kuolemansa tulisi Kristus kuolemaan hänen sijastaan ja että hän itsekin tulisi osalliseksi ylösnousemuksesta Jeesuksen kautta. "MINÄ olen ylösnousemus ja elämä" ei tarkoita, että Jeesus tulisi joskus antamaan ylösnousemusruumiin, vaan sitä, että Hän on nyt sillä tavalla omiensa elämä, että he ovat *osallisia ylösnousemuselämästä jo täällä ajassa*. Sen johdonmukainen seuraus on sitten tietysti myös uuden ruumiin saaminen Jeesuksen tullessa takaisin.

Herrassa nukkuneet rukoilevat

Kun sanotaan, että "sen ja sen siirryttyä Herran luo, olemme yhtä vastuunkantajaa ja esirukoilijaa vailla", ei yksinkertaisesti uskota Herran sanaa. Herran luo muuttaneet eivät suinkaan lakkaa hoitamasta esirukoustehtäväänsä tai vastuutaan rakkaistaan. He rukoilevat Herran luona ja rukoilevat myös ja aivan erityisesti omien rakkaitensa puolesta. Ei taivaaseen pääseminen toki rakkautta vähennä vaan tekee sen täydelliseksi. Kun me haluamme pitäytyä siihen, että emme rukoile nukkuneiden sieluja, se ei tarkoita, etteivät he rukoilisi Herraa. Herra kuulee heidän rukouksensa, Herra itsekin rukoilee meidän puolestamme taivaassa. Tässäkin Herran omat ovat Hänen seuraajiaan.

Taisteleva ja riemuitseva seurakunta

Sen tähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle. Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne. (Hepr. 12:1-2)

Kun Heprealaiskirje puhuu suuresta joukosta todistajia, jotka seuraavat Jeesukseen silmänsä kiinnittäneiden kilvoittelijoiden kamppailua kilparadalla, se viittaa vanhan liiton pyhiin. Mutta tänä päivänä se kertoo myös siitä, että kirkastettu seurakunta Herran luona on erittäin kiinnostunut siitä, miten taisteleva seurakunta vaeltaa ja toteuttaa tehtävänsä. Se on erityisen kiinnostunut siitä, että panemme pois kaiken, mikä painaa ja estää kilvoitusta, ja suuntaamme mielemme ja sydämemme Jeesukseen. Saamme raamatullisesti asettaa esikuvaksi ne, jotka ovat edellä juosseet ja voiton saavuttaneet. Siksi saamme rakkaitamme muistelllessamme aina ensiksi palauttaa mieleemme sen, että meidän kaikki syntimme ovat anteeksi annetut, kaikki mitä teimme ja laiminlöimme myös suhteessamme heihin.

Lyhyen eron kyyneleet ovat kutsu rukoukseen

Ikävää ja kyyneleitä meille aiheuttaa tietysti se, että emme voi nyt vähään aikaan tavata kasvoista kasvoihin ja keskustella poisnukkuneiden rakkaidemme kanssa. Mutta huomatkaa, me ja he saamme keskustella kyllä saman Henkilön, Herran kanssa! Siksi suruaika kutsuu rukoukseen. Rukouksessa ja muutenkin saamme toki ja meidän tuleekin itkeä lyhytaikaisenkin eron kyyneleet. Kyynelten määrä ja syvyyshän kertoo rakkautenne suuruudesta. Rakkaus on kuolemaa väkevämpi, sillä se ei pääty eikä sen tarvitsekaan tai oikeastaan se ei saakaan päättyä kuolemaan, kun on kysymys Herran oman nukkumisesta Kristuksen haavoissa.

LASARUS HERÄTETÄÄN 11:28-53

Jeesus ja Maria

Sillä aikaa kun Martta keskusteli Jeesuksen kanssa kylän ulkopuolella, Maria pysyi talossa noudattaen suruaikaan kuulunutta tapaa, että seitsemään päivään omaisen kuoleman jälkeen ei poistuta kotoa. Martta tuli takaisin ilmeisellä tavalla Jeesuksen lähettämänä ja sanoi:

"Opettaja on täällä ja kutsuu sinua."

Martta sanoi asian henkilökohtaisesti Marialle, mutta Marian poistuessa talosta itämaiseen tapaan lohduttamaan tulleet lähtivät hänen mukaansa ajatellen, että hän menisi haudalle.

Saavuttuaan sinne, missä Jeesus oli, ja nähtyään hänet, Maria lankesi hänen jalkojensa eteen ja sanoi hänelle: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei veljeni olisi kuollut."

Maria sanoi saman, mitä Martta, mutta tarkoitti ehkä hiukan eri asiaa. Kun Martta tarkoitti: "Miksi viivyttelit?" Marian ajatus oli: "Olisin niin toivonut, että Sinun olisi ollut mahdollista olla täällä." Samat sanat, mutta erilainen korostus.

Maria Jeesuksen jalkojen juuressa

Kun Maria tuli Jeesuksen luo, hän vaipui Jeesuksen jalkojen juureen toisin kuin Martta, joka oli käynyt keskustelunsa Jeesuksen kanssa seisten. Maria ilmaisi asennollaan kunnioitusta ja alamaisuuttaan Opettajalleen.

Tajuamme tämän parhaiten palauttamalla mieliimme, miten Luukkaan kertomuksessa Maria oli Jeesuksen jalkojen juuressa kuuntelemassa, kun Martta valmisti aterialla. Maria oli toki hoitanut osuutensa kotitöistä, mutta nyt hän istui ja kuunteli. Aurinko paistoi heidän kodissaan silloin. Jeesus oli odotettu vieras. Martta yritti osoittaa rakkauttaan palveluksella, mutta lopulta hermostui. Ellei meillä palvelun paineiden keskellä ole aikaa hiljaisuuteen ja rukoukseen, emme mekään jaksaa. Martta väsyi, hermostui ja alkoi lopulta arvostella niin Mariaa kuin Jeesustakin. Maria taas oli ottanut aikaa saadakseen viipyä Jeesuksen kuulla Jeesusta.

Nyt kun pilvet peittivät taivaan ja suru synkensi sydäntä, Maria löysi jälleen tiensä Jeesuksen jalkojen juureen. 12. luvussa löydämme hänet jälleen Jeesuksen jalkojen juuresta vuodattamasta hajuvoidetta niille.

Jeesuksen jalkojen juuressa Maria ilmaisi pahoittelunsa Jeesuksen poissaolosta, mutta suru vei hänet mukanaan.

"Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän..."

Maria itki ja hänen kanssaan tulleet itkivät. Jakeessa 35 sanotaan, että "*Jeesus itki*". Mutta sana, jota käytetään Jeesuksen itkusta, on kreikan kielessä eri kuin Marian ja juutalaisten itkusta käytetty. Marian itku oli surun murtaman valitusta. Jeesuksen itku taas tarkoittaa kyynelten vuodattamista. Maria meni itkemään ja valittamaan Jeesuksen jalkojen juureen, mutta nimen omaan juuri Jeesuksen jalkojen juureen.

Jeesuksen sydän

"Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, liikutus valtasi hänet."

Käännös "liikutus valtasi hänet" on kovin puutteellinen. Sanatarkasti käännettynä lause kuuluisi: "*Kun Jeesus näki Marian ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, Jeesuksen sydämen täytti syyttävä viha ja Hän vaivasi sillä itseään.*" Jeesus tuli niin vihaiseksi, että se synnytti Hänessä tunnemyrskyn.

Silloin Hän hän kysyi: "Mihin te panitte hänet?"

Tämä on ainoa kerta Uudessa testamentissa, jossa Jeesuksen kerrotaan pyytäneen tietoa joltakulta. En kuvittele, että Jeesus tätä tietoa olisi tarvinnut. Pikemminkin Hän ilmaisi tällä sen, että nyt Hän lähtee toimimaan.

Tämän jälkeen tulee sitten Uuden testamentin lyhin jae:

"Jeesus itki."

Siitä on kirjoitettu ja sanottu paljon. Mutta mistä siinä lopulta oli kysymys? Tilannehan oli se, että Jeesus seiso kasvokkain kuoleman kanssa. Kuolema on synnin palkka. Koko Jumalan pyhä viha tunkeutui Jeesuksen lävitse, kun Hän seiso kasvokkain ihmiskunnan hädän keskellä, hädän, jonka synnä on synti, synti, joka viime kädessä tuottaa kuoleman ja särkee sydämet. Juuri tämän todellisuuden Jeesus otti omaan sydämeensä ja siinä oli syy, miksi Hän joutui vihastuksen ja liikutuksen valtaan. Hän otti itsensä päälle kaiken ihmisen syntisyyden, otti itselleen ja vastattavakseen synnin kaikki hirvittävät seuraukset ja sen tuottaman tuskan, jota edustivat nyt Hänen ympärillään kuollut mies ja surun murtamat ihmiset. Jeesus siis samaistui vapaaehtoisesti suruun, jonka synti tuotti. Sen seurauksena Hänessä syttyi vanhurskas viha syntiä ja sen aiheuttamaa surua vastaan. Tilanne oli siis ilmoitusta Jeesuksen sydämen laadusta.

Jeesuksen kyneleet olivat siis osanoton kyneleitä Marian ja Martan suruun, ja kaikkeen suruun, jonka synti ja kuolema aiheuttaa. Jotkut ovat tosin väittäneet, että eihän Jeesus voinut surra Marian ja Martan kanssa, koska heti sen jälkeen Hän tiesi herättävänsä Lasaruksen kuolleista. Hänhän tulisi hetken kuluttua muuttamaan nuo surun kyneleet iloksi. Mutta jos ja kun ajattelemme niin, emme ymmärrä sitä, että Jumalalla on sydän, joka on herkkä kaikelle inhimilliselle surulle.

Jumala on Jumala, joka kyllä tulee pyyhkimään pois lopulta kaikki kyneleet omiensa silmistä. Mutta niin kauan kuin elämme vielä täällä kyynelten maassa, Herra itse tulee mukaan suruumme - vaikka onkin sen synn jo kukistanut ylösnousemuksen voitolla.

Tunnusteko

On mielenkiintoista kuunnella, miten Marian mukana tulleet juutalaiset tulkitsivat tilannetta:

"Katsokaa, kuinka rakas Lasarus oli Hänelle!"

He ajattelivat sokeudessaan, että Jeesus vuodatti kyneleitä, koska oli menettänyt Lasaruksen. Toki Jeesus rakasti Lasarusta, mutta Hänen kyyneltensä syy oli toinen, niin kuin edellä totesimme. Kuulemme sitten joidenkin esittävän huomautuksen:

"Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut estää Lasaruksen kuoleman?"

On vaikea sanoa, nousiko huomautus kyynisestä sydäimestä, joka ei jaksanut uskoa Jeesukseen aiemmista tunnusteoista huolimatta, vai oliko kysymys aidosta ajatuksesta. Oli motiivin laita miten tahansa, kysymys vaatii vastauksensa.

Jotta uskoisimme

Olisiko Jeesus voinut estää Lasaruksen kuoleman? Totta kai Hän olisi voinut, mutta Hän ei estänyt. Jeesuksen valta ja voima on rajaton. Mutta nyt ei ollutkaan kysymys voiman suuruudesta, vaan Hänen päämäärästään. On asioita, jotka rajoittavat Jumalan toimintaa. Ne ovat Hänen omat suunnitelmansa ja päämääränsä. Jeesushan oli sanonut:

*"Minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, **jotta te uskoisitte.**"*

Jumalan suuri päämäärä on hävittää kaikki se, mikä on ristiriidassa Hänen tahtonsa kanssa, ja saattaa oma täydellinen ja hyvä tahtonsa voimaan koko täyteydessään.

Jälleen todetaan:

"Jeesus joutui jälleen liikutuksen valtaan."

Ilmaus on sama kuin edellä ja syykin on sama sillä lisäyksellä, että ympärillä olevien ihmisten epäusko lisäsi Jeesuksen pyhää vihaa ja pani Hänet lähtemään haudalle. Tapahtumasarjassa on merkittävää se, että Jeesus herätti Lasaruksen haudasta vastoin ihmisten epäuskoa, tai ehkäpä paremminkin ihmisten epäuskosta huolimatta. Ja nyt ei ole puhe pelkästään Jeesuksen vihamiesten epäuskosta, vaan myös Martan epäuskosta.

Martta oli kyllä antanut suuren uskontunnustuksensa vastauksena Jeesuksen kysymykseen, uskotko tämän:

"Uskon, Herra. Minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan." Mutta nyt kun seistiin haudalla, neljä päivää siinä maanneet mätänevän ruumiin äärellä, Martta protestoi heti, kun Jeesus käski:

"Ottakaa kivi pois."

Martta ei siis kyennyt tekemään oikeita johtopäätöksiä omasta uskontunnustuksestaan. Hän ei sittenkään ymmärtänyt, kuka Jeesus todella on. Mutta vaikka Martan usko petti, Jeesus jatkoi eteenpäin. Hauta avattiin.

"Jeesus loi silmänsä ylös ja sanoi: 'Isä, minä kiitan sinua, että olet kuullut minua.'"

Ilman muuta Jeesus oli koko tapahtumasarjan ajan rukousyhteydessä Isän kanssa, mutta tällä julkisella rukouksella oli tehtävä auttaa ihmisiä uskoon, niin kuin jatko osoittaa:

"Minä kyllä tiedän, että sinä aina kuulet minua. Mutta tässä ympärillä seisovan kansan tähden minä sanon tämän, että he uskoisivat sinun lähettäneen minut."

Kaiken aikaa Jeesus oli korostamalla korostanut, että mikään Hänen tekonsa ei tapahtunut erillään Isästä. Jeesus teki ihmeen, mutta sillä tavalla, että ympärillä olijat tajuaisivat juuri sen yhteyden, mikä Isän ja Hänen välillään vallitsi.

Nouse ylös!

"Sen sanottuaan Jeesus huusi kovalla äänellä: 'Lasarus, nouse ylös!'"

Joku on ihmetellyt, miksi Jeesuksen täytyi käyttää niin kovaa ääntä. Tarvittiinko sitä siksi, että Lasarus olisi sen kuullut? Siitä ei tietenkään ollut kysymys. Se tarvittiin, jotta kaikki paikalla olleet ihmiset olisivat kuulleet, mitä Hän sanoi. Hän oli juuri rukoillut, että ihmiset uskoisivat. Juuri siksi Hän korotti äänensä, että he myös kuulisivat, mitä Hän oli tekemässä. Jeesus ei ole kuin spiritistit, jotka mumisevat epäselviä kommunikoidessaan kuolleiden kanssa. Jeesus huutaa, niin että jokainen tietää, mistä on kyse: "Lasarus tule ulos!"

Mutta vielä merkittävämpää on, että Hän puhui niin, että edellytti Lasaruksen myös kuulevan häntä. Hänhän oli edellä sanonut, ettei Lasarus ollut kuollut, vaan nukkui. Samalla tavalla Jeesus sanoi Jairuksen tyttärelle: "Talita kuum!" "Pikku lampaani, nouse!" Hän edellytti, että tyttö kuuli Hänen äänensä.

Välittömästi tuli vastaus:

"Kuollut tuli ulos jalat ja kädet siteisiin käärittyinä."

Miten kääreliinoissa oleva pääsee liikkumaan? Se riippuu tavasta, millä liinat oli kiedottu. Jos he olivat käyttäneet egyptiläistä tapaa, jossa kukin käsi ja jalka käärittiin erikseen, niin elävän miehen on mahdollista niiden kanssa nousta ylös, mutta liikkuminen on todella hankalaa. Siksi Jeesus jatkoi heti:

"Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä."

Henkiin herättäminen ja ylösnousemus

Kysymys oli suuresta ihmeestä. Mitä Jeesus siinä oikein teki? Oliko kysymys ylösnousemuksesta? Ei siinä merkityksessä kuin Jeesuksen ylösnousemus. Nyt oli kysymys siitä, että henki kutsuttiin takaisin ruumiiseen ja ruumis palautettiin toimintakuntoon. Kysymys ei ollut ylösnousemuksesta vaan henkiin herättämisestä. Kun Jeesus nousu kuolleista, Häntä ei tarvinnut vapauttaa kääreliinoista. Kun Johannes ja Pietari kävivät haudalla, he näkivät

kääreliinat käärittynä ja hikiliinan ilman, että niitä olisi avattu, mutta Jeesus ei ollut enää niiden sisällä. Se oli ylösnousemus.

Lasaruksen herättäminen oli suuri tunnusteko, jossa Jumala toimi Jeesuksen kautta ja kanssa: *"Tämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika."*

Kun luemme evankeliumeita, näemme miten Jeesus paransi lukemattomia ihmisiä, ajoi riivaajia ulos hyvin paljon, mutta henkiin herättämisistä on tallennettu vain kolme. Jeesus oli siis varsin vastahakoinen palauttamaan niitä ihmisiä rajan toiselta puolelta, jotka olivat jo päässeet tämän ajan vaivoista vapaaksi. Kaikissa näissä kolmessa tapauksessakin on ilmeistä, että Jeesus ei palauttanut heitä tänne ajan vaivoihin heidän itsensä tähden, vaan ympärillä olevien ihmisten tähden, uskon herättämisen tähden.

Vaikutukset

Lopuksi Johannes kuvaa tämän suuren ihmeen välittömiä vaikutuksia. Tuloksena oli jälleen jakaantuminen.

"Monet juutalaisista, jotka olivat tulleet Marian luo ja nähneet, mitä Jeesus teki, uskoivat häneen."

Mutta osa joukosta lähti raportoimaan tapahtunutta uskonnollisille johtajille. Kuullun perusteella kutsuttiin kokoon neuvoston istunto, joka sinetöi lopullisesti heidän päätöksensä vangita Jeesus.

Kokouksen kokoonpano oli merkittävä:

"Ylipapit ja fariseukset kokosivat Neuvoston."

Ylipapit olivat saddukeuksia, joiden uskonnollinen filosofia oli täydessä ristiriidassa fariseusten uskonnollisuuden kanssa. Normaalisti he eivät tulleet toimeen keskenään, mutta nyt kun oli kysymys Jeesuksesta, he löysivät toisensa. Pidettiin neuvottelu kysymyksestä, mitä pitäisi tehdä Jeesukselle. Miten he saisivat Jeesuksen lopettamaan toimintansa. Ilmeisellä tavalla kokous oli sekasortoinen. Lopulta ylimmäinen pappi Kaifas, pahimmanlaatuinen poliitikko piti pirullisen älykkään puheen, jonka Johannes lyhyesti selostaa:

"Te ette käsitä mitään ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan puolesta, kuin että koko kansa tuhoutuu."

Ainoa asia, mitä hänen mielestään piti tehdä, oli tappaa Jeesus. Mutta hän perusteli asian poliittisella hyödyllisyydellä ja kansan hyvinvoinnilla. Tämän raukkamaisempaa puhetta tuskin olisi voinut ajatella, mutta se voitti kokouksen puolelleen. Lopulta pilatuskin suostui sen sisältämään linjaukseen:

"Siitä päivästä lähtien heillä oli tehtynä päätös surmata Jeesus."

Jos puhe oli raukkamainen, niin Johanneksen kommentti on sitäkin loistavampi. Se kertoo, että ei ole mitään niin suuressa pimeydessä olevaa ihmistä, ettei Jumala tarvittaessa kykene ottamaan häntä tietämättäänkin omaksi puhetorvekseen. Jumala on suvereeni omassa maailmanhallinnassaan synnin ja pimeydenkin keskellä:

"Hän ei sanonut tätä omana ajatuksenaan, vaan sen vuoden ylimmäisenä pappina hän ennusti, että Jeesus oli kuoleva kansan puolesta, eikä ainoastaan tämän kansan puolesta, vaan myös kootakseen yhteen hajalla olevat Jumalan lapset."

Kysymyksiä:

1. Millainen oli Lasaruksen ja Jeesuksen suhde? (1, 3)
2. Mitä jakeet 3 ja 6 opettavat meille rukouksesta?
3. Miten kristitty voi suhtautua sairauksiin, joita hän kohtaa elämässään? (4)
4. Miksi Jeesus ei heti alkuun kertonut kaikkea Lasaruksen sairauden laadusta opetuslapsilleen? (4, 11, 14)

5. Mitä Jumalan johdatuksen valossa vaeltava kristitty voi suhtautua kohtaamiinsa vaaroihin? (7, 8, 9, 10)
6. Miten ilmeni se, että Jeesus toimi suunnitelmallisesti? (4, 11, 17, 23)
7. Millaisia vaikutuksia Lasaruksen kuolemalla oli ihmisten tunteisiin ja käytökseen? (16, 19, 20, 21-22, 32, 37)
8. Millaista kasvua tarvitsi Martan usko? (22, 23, 24, 25, 26, 27, 39, 40)
9. Onko oikein rukouksessa purkaa kaikki tunteensa ja kysymyksensä Jeesukselle? (21, 32, 39)
10. Millainen asia on ylösnousemus? (25, 26)
11. Miksi Jeesus itki? (33, 35, 38)
12. Millaisessa suhteessa ovat toisiinsa usko ja näkeminen? (40)
13. Miksi Jeesus rukoili Isää? (41, 42)
14. Millainen valta Jeesuksella on? (43, 44)
15. Oliko Lasaruksen eloon herättäminen välttämätöntä hänen itsensä vuoksi vai Martan, Marian ja opetuslasten vuoksi? (4, 11, 15, 45)
16. Uskotko Sinä ruumiin ylösnousemukseen?
17. Tunnustivatko ylipapit ja fariseukset Jeesuksen tekemän ihmeen? (47)
18. Miksi he eivät uskoneet Jeesukseen? (48)
19. Mitä Kaifas itse tarkoitti sanoillaan? (50)
20. Millä tavalla hänen sanansa toteutuivat? (51, 52)

EFRAIMISTA BETANIAN KAUTTA JERUSALEMIIN 11:54-12:19

Lasaruksen herättäminen henkiin tiivisti juutalaisten kansanjohtajien vihan Jeesusta kohtaan. Tämä on itsessään mitä hämmästyttävintä ja paljastavinta. Kaksi kertaa aiemmin evankeliumin lehdillä törmäämme samaan ilmiöön. Kun Jeesus paransi Betesdan lammikon äärellä 38 vuotta liikuntakyvyttömänä maanneen miehen, johtajat tulivat vihaisiksi, koska heidän uskonnollisten sääntöjensä mukaan, Jeesus oli syypää siihen, että mies rikkoi sapattisäädöksiä kantamalla vuodettaan. Sama toistui sokeana syntyneen miehen parantamisen yhteydessä. Mies erotettiin synagogan yhteydestä, koska Jeesus oli suorittanut tämänkin parantamishmeen sapattina.

38 vuotta rampana elänyt mies oli terve ja palautettu Jumalan armon yhteyteen. Syntymästään asti sokea oli saanut sekä fyysisen että hengellisen näkökyvyn. Ja nyt kuollut herätetty takaisin eloon. Nämä tosiasiat eivät koskettaneet johtajia millään tavalla. Tämä on karmaiseva kuva siitä, mihin perinteisiin perustuva uskonnollisuus ihmiset viime kädessä voi viedä. Se tappaa ihmisistä kyvyn myötätuntoon. Juutalaiset johtajat eivät olleet kiinnostuneita muusta kuin perinnäissääntöjen noudattamisesta. Kun samat ihmeet vetivät suuret joukot Jeesuksen perään, johtajat kokivat oman asemansa uhatuksi. Siksi he kokoontuivat ja tekivät päätöksen surmata Jeesuksen.

Tästä syystä Jeesus vetäytyi pois Jerusalemita siihen asti, kunnes Hänen hetkensä tuli Jumalan suunnitelmassa. Jaksomme kertoo Jeesuksen vetäytymisen Efraimin kaupunkiin, Hänen paluunsa Betaniaan ja Hänen kuninkaallisen marssinsa Jerusalemiin viimeisiin tapahtumiin. Jakso jakautuu myös luontevasti niiden paikkojen mukaan, joissa Jeesus oleskeli. Jakeissa 11:54-57 olemme Jeesuksen kanssa Efraimissa, 12:1-11 Betaniassa ja 12:12-19 Jerusalemissa.

Efraimissa 11:54-57

"Hän ei siksi enää vaeltanut julkisesti juutalaisten keskuudessa, vaan lähti sieltä erämaan lähellä olevaan paikkaan, Efraim nimiseen kaupunkiin. Hän oleskeli siellä opetuslapsineen."

Emme tiedä kuinka kauan Jeesus viipyi kaupungissa, ehkä noin 40 päivää. Hän vietti aikaansa opetuslasten kanssa maaseudun rauhassa. Oli kuin tyyntä myrskyn edellä.

Sitten evankelista Johannes siirtää huomiomme siihen, mitä Jerusalemissa tapahtui tuon jakson lopulla.

"Juutalaisten pääsiäinen oli lähellä. Maaseudulta menivät monet ylös Jerusalemiin ennen pääsiäistä puhdistusmenoja varten."

Kaikkialta maasta pyhiinvaeltajat alkoivat kerääntyä Jerusalemiin, jotka etsivät Jeesusta, sillä Häntä ei kaupungissa näkynyt. Se, että ihmiset etsivät Häntä, kertoo millaisen sijan Hän oli heidän mielissään valloittanut. Jeesuksen nimi tunnettiin, monet olivat oppineet tuntemaan Hänet henkilökohtaisesti ja mielenkiinto oli yleistä. Jeesuksesta keskusteltiin: *"Mitä arvellette?"* Heidän jatkokysymyksensä oli kielteisessä muodossa: *"Eikö hän tulekaan juhille?"* He tiesivät nimittäin päätöksen, jonka korkein neuvosto oli tehnyt.

"Ylipapit ja fariseukset olivat antaneet käskyjä, että jos joku tietäisi, missä Jeesus oli, siitä oli ilmoitettava heille, jotta he voisivat pidättää hänet."

Keskustelijoiden mielenkiinto oli siinä, kykenikö tämä päätös pitämään Jeesuksen kaupungista poissa.

Betaniassa 12:1-11

Siirtyessämme lukuun 12 näemme Jeesuksen tulevan. Johannes kuvaa kolmea tapahtumaa Jeesuksen julkisen toiminnan viimeisiltä hetkiltä: Illallisen Betanissa, ratsastuksen kaupunkiin ja kreikkalaisten tulon. Näistä kaksi ensimmäistä sisältyvät tähän jaksoon.

"Kuusi päivää ennen pääsisäistä Jeesus tuli Betaniaan".

Kysymys oli puhtaasti keskinäisestä yhdessä olosta aterian merkeissä. Ainakin se oli tarkoitus. Matteuksen kertoman mukaan illallinen tarjoiltiin Simonin kodissa, ja tilanne oli iloinen. On mielenkiintoista nähdä, kuinka usein Jeesus kutsuttiin aterioimaan eri koteihin julkisen toimintansa aikana. Hämmästyttävää on, että Hän oli valmis menemään sinne, minne kutsun sai, vaikka Hän tiesi, millaisin motiivein Häntä milloinkin kutsuttiin. Martan ja Marian kodissa vietettyjen yhteisten aterioiden lisäksi tämä kutsu Simonin kotiin nousi pelkästä vieraanvaraisuudesta ja halusta osoittaa ystävyyttä.

Katsokaamme kokoontuneita ihmisiä. Mitä Martta teki? Hän oli jälleen palvelemassa. Martta palveli loppuun asti! Vaikka oltiin Simonin kodissa, hän toimi emäntänä. Mutta toisin kuin Luukkaan kuvaamassa tilanteessa, jossa oli ollut vain Jeesus, Maria, Lasarus ja Martta ja jossa Martta oli hermostunut Marialle ja Jeesukselle, nyt aterialla oli vähintään 17 henkeä. Mutta nyt ei ole havaittavissa pienimpiäkään oireita hermostumisesta. Martta oli oppinut läksynsä, jonka Jeesuksen rakkaudellinen vastaus edellisellä kerralla oli sisältänyt. Palvelu ei ollut lakannut vaan muuttanut luonnettaan. Hän oli oppinut palvelun salaisuuden, palvelun, ja siksi palvelu oli nyt iloista.

Kesken yhteisen aterian tapahtui kaksi asiaa, jotka muodostavat lähes täydellisen vastakohtan toisilleen: Marian toimenpide ja Juudaan asenne siihen.

Marian sydämen rakkaus

Mitä Maria teki ja miksi hän teki sen, minkä teki? Ensinnäkin huomaamme jälleen, että Maria oli jälleen Jeesuksen jalkojen juuressa. Hän oli taas siinä, missä hän oli ollut auringon paistaessa, kun Martta oli saanut Jeesukselta opetuksen iloisen palvelun salaisuudesta - palvelun ja Jeesuksen kuuntelusta. Mutta Jeesuksen jalkoihin Maria oli heittäytynyt myös pilvien ja pimeyden, syvän surun keskellä, kun Lasarus oli kuollut. Taas Maria löysi tiensä Jeesuksen jalkojen juureen, kun hän tajusi surun ja ahdistuksen lähestyvän Jeesusta itseään.

Emme varmaankaan koskaan olisi voineet ymmärtää, miksi Maria teki sen, minkä teki, ellei Herramme itse olisi sitä selittänyt Juudaan esittämän protestin jälkeen.

"Jeesus sanoi hänelle: 'Anna hänen toimittaa tämä minun hautaamispäivääni varten'."

Tämä on selkeä osoitus siitä, mitä Marian sydämellä liikkui. Tuona päivänä Maria oli katsellut Jeesuksen silmiä ja nähnyt niissä sanoinkuvaamattoman syvän surun. Vähän myöhemmin kuulemme Hänen itsensä sanovan:

"Nyt minun sieluni on järkytetty."

Maria näki tämän, ja muisti oman surunsa päivän, jona Jeesuksen silmät olivat välähtäneet vihasta kuoleman läsnäollessa ja olivat täyttyneet osanoton kyynelistä. Maria näki toisin kuin kukaan muu Jeesuksen sydämen syvän surun ja ahdistuksen ristin tien edellä. Siksi hän kysyi mielessään, mitä voisin tehdä osoittaakseni Jeesukselle, että ymmärrän jotain Hänen tuskastaan. Rakkaus heittäytyi silloin ylitsevuotavaksi - Juudaan kitsauden mittapuun tuhlailuvaksi:

"Miksi tällaista tuhlailua?"

Tietysti herää kysymys, onnistuiko Maria ilmaisemaan sen mitä halusi. Kykenikö hajuvoiteen vuodattaminen Jeesuksen jalkoihin viestittämään sitä, että hän aisti ja tunsu jotain siitä surusta, joka Jeesuksen sydämessä oli ja halusi jollain tavalla olla mukana Jeesuksen surussa. Sitä

hän tarkoitti ja viesti meni perille. Jeesus tunsu Marian sydämen sykkivän samaan tahtiin oman sydämensä kanssa:

"Anna hänen toimittaa tämä minun hautaamispäivääni varten."

Jeesuksen viesti oli: "Maria näkee ja ymmärtää." Kerran naisen kosketus Jeesukseen sai parantavan voiman Jeesuksesta liikkeelle. Nyt naisen toimenpide antoi Hänelle lohdutusta. Tässä kohden haluaisin olla mieluummin Marian kuin koko opetuslapsijoukon seuraaja.

Itsekkyiden sokeus

Mikä vastakohta tälle onkaan Juudas. Maria ymmärsi, otti osaa ja ilmaisi sen vuodattamalla kalliin voiteen. Jeesus otti tämän uhrin vastaan, koska tiesi sen tarkoituksen ja näki valon välähdyksen tuossa tuhlailtavassa rakkaudessa. Mutta Juudas sanoi:

"Miksi ei tätä voidetta myyty 300 denariin ja niitä annettu köyhille?"

Tähän Johannes huomauttaa:

Hän ei sanonut tätä kuitenkaan siksi, että olisi huolehtinut köyhistä, vaan siksi, että oli varas. Rahakukkaron hoitajana hän otti itselleen siihen pantuja varoja.

Juudas ei ymmärtänyt tilannetta, oli itsekkyiden sokaisema ja arvosteli Mariaa. Maria taas näki asioiden ytimeen ja ilmaisi sen tuhlailtavalla toiminnallaan. Maria teko loisti kuin kirkas sateenkaari lähestyvien ukkospilvien painostaessa Jeesusta. Juudaan sanoissa välähti jotain pimeyden syvyyksistä ja vihamielisydestä.

Marttyyrien veri on seurakunnan siemen 9-11

Lasaruksen henkiin herättäminen paljasti ylipapeille, ettei riittäisi, että vain yksi - Jeesus - kuolisi kansan edestä. Heidän "hyödyllisyys" ajatteluunsa - "on hyödyllistä, että yksi kuolee kansan edestä kuin että koko kansa hukkuu" - täytyi lisätä vielä toinenkin. Myös Lasarus piti tappaa, sillä liian moni uskoi Jeesukseen Lasaruksen tähden. Mutta se oli vasta alkua. Viha Jumalaa kohtaan on ilmaissut itsensä senkin jälkeen lukemattomia kertoja haluna päästä eroon Jeesuksesta. Tämän yrityksen tiimoilta on lukemattomia kristittyjä surmattu. Pilatuskin varmaan huokasi helpotuksesta tuomittuaan Jeesuksen kuolemaan. Nyt ainakin tästä päästiin eroon. Mutta turhaan. Muutaman vuosikymmenen sisällä sen hallinnon, joka hän edusti täytyi kymmenin tuhansin kerroin toistaa se, mitä hän teki ja vielä itse Roomassa.

Voi olla, että Lasarusta ei surmattu, vaikka todellisessa vaarassa hän olikin. Mutta se viha, jonka kohteeksi hän joutui Jeesuksen vuoksi on turhaa. Se ei ole milloinkaan kyennyt tukahduttamaan evankeliumin marssia. "Marttyyrien veri on seurakunnan siemen."

Jeesus ratsastaa Jerusalemiin 12-19

"Seuraavana päivänä" Jeesus tietoisesti omasta tahdostaan meni Jerusalemiin kohdatakseen "hetkensä", ristin tuskat ja ylösnousemuksen voiton. Hänen vihollisensa olivat moneen otteeseen yrittäneet vangita Häntä, mutta aina Hän oli majesteettillisesti poistunut heidän keskeltään. Nyt Hän itse vapaaehtoisesti käy Golgatan tielle. Puhumme Hänen ratsastuksestaan kuninkaallisena ja voitollisena marssina kaupunkiin ja sen temppeliin ja sellainen se oli taivaan näkökulmasta ja Jumalan ennalta tekemän armopäätöksen näkökulmasta.

Itse asiassa Jeesus kulki kolmesti sisälle kaupunkiin. Ensimmäisellä kerralla Hän ratsasti kaupunkiin ja meni temppeliin ja katseli, mitä siellä tapahtui ja poistui sanomatta sanaakaan. Seuraavana päivänä Hän meni uudestaan temppeliin ja puhdisti sen. Kolmantena päivänä kansan johtomiehet kokoontuivat Hänen ympärilleen. Johannes kuvaa vain ensimmäisen näistä ja senkin hyvin tiivistetysti. Hänen tavoitteenaan ei ollut niinkään kertoa tapahtumien

yksityiskohtia kuin sen, millaisen vaikutuksen Jeesuksen tulo kaupunkiin teki. Hän kertoo, miten kansa tervehti Jeesusta:

He ottivat palmunoksia, menivät häntä vastaan ja huusivat: "Hoosianna, siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä, Israelin kuningas!"

Hoosianna tarkoittaa "auta, pelasta nyt". *"Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä, Israelin kuningas!"* On merkittävää, että kansa lauloi ja huusi näin Jeesuksen ratsastaessa. Johtajat vihasivat Jeesusta ja kansakin horjui kahden vaiheella, mutta siitä huolimatta se hetkeksi intoutui laulamaan suuren innostuksen vallassa Jeesukselle. Toiset evankelistat kertovat, että johtajat pyysivät Jeesusta vaimentamaan huudot, mutta Hän vastasi:

"Jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat."

Lainamalla suuresta Hallel- ylistyspsalmista kansa julisti Jeesuksen "Israelin kuninkaaksi."

Usein kuulee sanoittavan, että kansanjoukko, joka hetkeä aiemmin oli huutanut "Hoosianna", alkoi huutaa "Ristiinnaulitse!" Henkilökohtaisesti en ole tästä kuitenkaan vakuuttunut. Todennäköistä oli, että kansanjoukko, joka huusi "Hoosianna!" oli Galileasta tulleita, mutta "Ristiinnaulitse!" huutaneet olivat Juudeasta tulleita. Tietenkään asiasta ei voi mitään dogmaattista sanoa. Joka tapauksessa pian galilealaisetkin hylkäsivät Kuninkaansa, joksi he Jeesuksen olivat tunnustaneet. Mutta ratkaisevaa on se, että Jeesus itse otti tunnustuksen vastaan ja valitsi tavakseen ratsastaa kaupunkiin kuninkaallisesti. Aasi oli nimittäin juutalaisille kuninkaallinen ratsu.

Johannes julistaa, että kysymys oli Jeesusta koskeneen profetian täyttymyksestä, vaikka opetuslapsetkaan eivät sitä silloin ymmärtäneet. Vasta Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen he tajusivat mitä oli tapahtunut. Vaikka Jeesuksen ulkoinen hahmo oli vaatimaton, Hän on kuningas. Taivaan näkökulmasta Jeesus oli marssilla kohti valtaistuintaan kuningasten Kuninkaana.

LIITE 22:
KUNNIAN KUNINKAAN ALENNUSTIE
Joh. 12:1-8

Kohti Golgataa

Viimeinen viikko tiellä kohti Golgataa oli alkamassa. Jeesuksen jokainen askel kohti ristiä luo häikäisevää valoa ihmisen synnin hirvittävyteen samalla, kun Herran rakkaus kulkee kohti ihmeellistä kärsimyksen ja ylösnousemuksen voittoa. Juutalaisten korkein neuvosto oli tehnyt julkisen päätöksen Jeesuksen kiinni ottamisesta. Pääsiäisjuhille kokoontunut kansa kävi kuumaa keskustelua siitä, tuleeko Jeesus juhlille vai ei?

Kansan uskonnolliset johtajat olivat nähneet, miten Jeesus oli parantanut 38 vuotta halvattuna maanneen Betesdan lammikolla. He olivat nähneet, miten Jeesus oli parantanut syntymästä asti sokean. He olivat kuulleet, että Lasarus oli noussut haudasta. Kaikessa tässä he eivät kuitenkaan olleet nähneet mitään muuta, kuin sapattisäädösten rikkomista ja uhkaa omalle asemalleen. Perinnäinen uskonnollisuus oli tappanut heissä kyvyn armahtavaisuuteen ja kärsivien säälimiseen.

Uskonnollisuus on tänäkin päivänä monissa maissa mitä julminta ja välinpitämättömintä kärsiviä kohtaan. Golgatan tie on tuomio uskonnollisuudelle, jolla on muodot, mutta jolta puuttuu rakkaus Jumalaan ja siksi myös rakkaus lähimmäiseen.

Jeesus saapui juhlille, koska Hänen aikansa sovittaa sokeuden vallassa olevan maailman synnit oli tullut. Jeesus ja opetuslasten joukko oli saanut Betanian kylässä ateriakutsun Simonin taloon, ennen juhlaparaatia aasin selässä Jerusalemiin ja temppeliin. Kysymys oli iloisesta yhdessä olost. Kahdentoista opetuslapsen, Jeesuksen, isäntä Simonin ja naapurien Martan ja Marian lisäksi aterialla oli mukana kuolleista herätetty Lasarus.

Emännöinnistä huolehtii jälleen kerran Martta yksin, vaikka oltiinkin naapuritalossa. Mutta nyt hän teki sen suurella ilolla eikä nuristen niin kuin aiemmin. Hän oli oppinut läksynsä. Jeesuksen opetus oli löytänyt hänen sydämensä. Jeesuksen puhe itsestään ylösnousemuksena ja elämänä oli koskettanut Marttaa syvältä. Nyt hänen palveluksensa oli täynnä kiitollisuutta Jeesusta kohtaan.

Kokoontumista leimasi ilo, vaikka läheisen Jerusalemin jännittynyt ilmapiiri loikin pahtaenteisen varjonsa joukon ylle. Kesken kaiken “Maria otti naulan aitoa kallisarvoista nardusvoidetta ja voiteli Jeesuksen jalat, pyyhkien ne hiuksillaan. Huone tuli täyteen voiteen tuoksua. “ Tämä Marian sydämen ylitsevuotavan rakkauden osoitus löikin yllättäen särön iloisen joukon yhteyden ateriaan ja jakoi joukon kahtia. Se paljasti, että pimeyden valta ei rajoittunutkaan ulkopuolisiin, vaan oli löytänyt tiensä kahdentoista apostolin omaan joukkoon. Marian teko nosti pintaan kysymyksen: “Rakastatko rahaa vai Jeesusta?”

Rakastatko rahaa vai Jeesusta?

Tämä kysymys jakaa yhä tänään jopa seurakuntien yhteiselle rakkauden aterialle, ehtoolliselle kokoontuvia. Mikä on viime kädessä Sinun ja minun rakkauteni kohde? Tämä kysymys: “Rakastatko rahaa vai Jeesusta?” voidaan muotoilla toisinkin. Oletko valmis luovuttamaan Jeesukselle tulevaisuuden varalle säästämäsi omaisuuden - vain voidaksesi osoittaa Hänelle kiitollisuutta? Tuottaako Sinulle iloa jakaa omastasi pois vain siksi, että ymmärrät jotain Jeesuksen sydämen rakkaudesta? Vai huolehditko sellaisella rakkaudella itsestäsi, omasta kukkarostasi ja tulevaisuudestasi maailmassa, joka vihaa ja hylkii Jeesusta, että olet valmis myymään Jeesuksen pois elämästäsi?

Jeesus sanoo: “Ihminen ei voi palvella kahta herraa.” Kysymys ei ollut siitä, että hän ei saisi palvella kahta herraa, vaan hän ei yksinkertaisesti voi. Se on mahdotonta. Ihmisen on mahdotonta palvella

saman aikaisesti Jumalaa ja mammonaa. Asetelma on mustavalkoinen niin modernia kuin lieneekin puhua laajemmasta väriskaalasta. Maria ja Juudas eivät edusta kahta ääripäätä, vaan ainoita mahdollisia vaihtoehtoja.

Meidän on toki nähtävä, että Juudas sai omissa silmissään ja muidenkin opetuslasten silmissä rakkautensa rahaan näyttämään lähes hurskaalta: “Noin kallis voide olisi voitu myydä ja antaa varat köyhille.” Hänen kannanottonsa oli niin vakuuttava, että osa muistakin opetuslapsista kallistui sen kannalle. Sehän vaikutti olevan sopusoinnussa Jeesuksen opetusten kanssa. Mutta Jeesus tiesi, että vaikka Juudas olisikin antanut voiteen hinnasta pääosan köyhille, hän olisi rahastonhoitajana pannut osan omaan taskuunsa.

Tutki sydäntäsi

Voi olla, että monessa tapauksessa tämänkin päivän hyväntekeväisyydessä jopa lähetysharrastuksessa innokkaasti toimivat ihmiset, järjestöt ja seurakunnat saattavat salaisesti olla kiinnostuneempia oman työnsä jatkuvuudesta ja yhteiskunnallis-kirkollisen asemansa turvallisuudesta kuin itse avun tarvitsijoista, vaikka pääosa lahjoitusvaroista menisikin ihan oikein tarkoitettuihin kohteisiinsa. Se, että olet liikkeellä Jeesuksen nimessä ja kuulut aivan läheisimpään Jeesuksen ystävien joukkoon, ei itsessään takaa sitä, ettetkö sinäkin voisit olla Juudaan tavoin varas, anastaja ja rahaa enemmän kuin Jeesusta rakastava. Meillä on kaikki syy tutkia sydäntemme motiiveja.

Pieni vilppi ja pienet kompromissit Jumalan sanan valaiseman omantunnon kanssa johtavat pikku hiljaa tilanteisiin, joissa koko totuus tulee kaikessa alastomuudessaan julki. Jeesuksen sanat paljastivat Juudaan sydämen asenteen. Ne sisälsivät Judaalle vielä kutsun parannukseen. Mutta juuri tämä tilanne muodostui Juudaalle kohtalokkaaksi, koska hän ei taipunut tunnustamaan syntejään. Muut evankeliumit antavat ymmärtää, että juuri Betaniasta hän lähti suunnittelemaan oman taloudellisen tulevaisuutensa varmistamista. Hän tiesi ja tunsikin muiden opetuslasten tavoin sen vaaran, joka leijui Jeesuksen ja Hänen liikkeensä yllä. Rahaa rakastava ja ylpeydeltään loukattu Juudas päätti vaihtaa leiriä. Samalla hän päätti varmistaa taloudellisen tulevaisuutensa senkin jälkeen, kun Jeesuksen liike olisi nujerrettu. Mutta kaiken tämän laskelmoinnin keskellä hän joutui sokeuden ja Saatanan valtaan, niin että hänen sekä ajallinen että iankaikkinen tulevaisuutensa murskautui.

“Rahan himo, rakkaus rahaan on kaiken pahan alku.” Tämä totuus seisoo muuttumattomana tänäkin aikana, joka lähes palvoo markkinavoimia ja kuuntelee niitä, joilla on rahaa annettavaksi. Et voi seurata Jeesusta Hänen kärsimystiellään, jos sydämesi on kiintynyt tähän maailmaan, omaisuuteen, menestykseen ja valtaan. Rahalla on merkillinen, kiehtova voima. Siksi Juudaan tie on aina ajankohtainen varoitus Jumalan kansalle. Varo sydäntäsi. Älä anna pienissä asioissa vääryyden tunkeutua sydämeesi.

Petollinen on sydän

Mutta tekstimme osoittaa, että rakkaus Jeesukseen voi muodostua sellaiseksi, että ihmisen on mahdollista jopa ilolla tuhjata omansa Jeesuksen vuoksi. Tässä kohden tulee kuitenkin myös tutkia omat motiivinsa syvältä. On nimittäin aina ollut sellaisia uskonnollisilla, niin jopa hengellisillä, asioilla toisia manipuloivia ihmisiä, että he ovat onnistuneet riistämään Jeesuksen nimeä taitavasti käyttäen monien vilpittömien ihmisten omaisuuden omien himojensa tyydyttämiseen sillä tavalla, että antajat kuvittelevat ilolla antavansa omastaan Jumalalle. Myöhemmin he ovat sitten saattaneet havahtua ei vain siihen, että heitä itseään petettiin, vaan myös siihen, että he itse pettivät itseään kuvitellen voivansa ikään kuin ostaa Jumalan suosion runsailla lahjoillaan. Pohjimmiltaan ei ollutkaan kysymys rakkaudesta Jeesukseen.

Tuhlaileva rakkaus

Mutta tänäänkin on toki niitä, jotka vaeltavat herkällä omallatunnolla Jumalan sanan valossa. Heidän on ei vain mahdollista selviytyä näistä kiusauksista voittajina, vaan he voivat päästä jopa samaan Jeesukselle omansa ilolla tuhlaavien joukkoon kuin Betanian Mariakin.

Mutta mikä sai Marian vuodattamaan Jeesukseen puoli kilo kallisarvoista hajuvoidetta? Sen arvo 300 denaria vastanee nykyrahassa yli 100 000 markkaa. Eikö nyt vähempikin olisi riittänyt? Pitikö koko huone saada täyteen voiteen voimakasta ja miellyttävää tuoksua? Mitä Maria oikeastaan tarkoitti tuolla teollaan? Voi olla, että mekin olisimme Juudaan tavoin kyselleet noita asioita, jos olisimme olleet paikalla ja vaikkemme olisikaan varkaita, niin kuin hän.

Emme kykenisi antamaan näihin kysymyksiin lopullisia vastauksia, ellei Jeesus, joka näki Marian sydämeen asti, olisi sitä kertonut: "Anna hänen toimittaa tämä minun hautauspäivääni varten."

Rakkauden tie

Ilman Jeesuksen selitystä olisimme mekin toki voineet tehdä omat johtopäätöksemme. Maria oli usein istunut Jeesuksen jalkojen juuressa kuuntelemassa Hänen sydämestään nousevaa puhetta. Maria oli Martan nuhteistakin huolimatta jäänyt siihen hyvään osaan, jossa saa levätä ja kuunnella Herran ääntä. Marian sydän oli alkanut Jeesusta kuunnellessa ikään kuin lyömään samaan tahtiin Jeesuksen sydämen kanssa. Rakkaus Jeesukseen oli saanut aivan uutta syvyyttä, kun syvän surun keskellä, Lasarus-veljen kuoltua, Maria sai kutsun: "Opettaja on täällä ja kutsuu Sinua!" Silloinkin Maria oli tiennyt tien, minne mennä. Hän riensi Jeesuksen jalkojen juureen ja vuodatti koko sydämensä surun Jeesukselle. Maria oli nähnyt Jeesuksen vihastumisen kuoleman ja epäuskon läsnäollessa, mutta myös Hänen kyyneleensä ennen Lasarusen herättämistä.

Maria oli opetuslasten tavoin jo epälukuisia kertoja kuullut Jeesuksen suusta ruoskimisesta, ristiinnaulitsemisesta, kuolemasta, hautaamisesta ja ylösnousemuksesta, jotka toteutuisivat pian Jerusalemissa. Toisin kuin muut opetuslapset, Maria oli ymmärtänyt jotain ratkaisevaa tästä. Hän ei ollut torjunut Jeesuksen opetusta vaan avannut sydämensä sille. Syvä rakkaus Jeesukseen oli avannut Hänen sydämensä ymmärtämään enemmän kuin kukaan muu.

Jeesuksen sydämen raskauttava suru ja lähenevä ahdistus heijastui Jeesuksen silmistä ja rakastava sydän, Marian sydän kykeni jotain siitä ymmärtämään. Siksi hän meni ja otti kalleimman voiteen, mitä hän omisti ja vuodatti sen Jeesukselle. Hän teki sen Jeesuksen hautaamista varten. Hän siis vietti Jeesuksen hautajaisia vaikka vierellä oli kuolleista herännyt Lasarus.

Maria tajusi jotain Jeesuksen edessä olevan kuoleman todellisuudesta, mutta myös sen, että kysymys on enemmästä kuin kuolemasta. Hän joka oli sanonut: "Minä olen ylösnousemus" ei ehkä jäisi kuolemaan. Hautaamisen rakkauden osoituksia ei ehkä voisi Jerusalemin tragedia aikana kykenisi rauhassa osoittamaan. Hän halusi tehdä ne nyt, kun Jeesus oli juuri heidän lähimpien seurassa. Maria aavisteli Jeesuksen opetuksen perusteella siitä, että Jeesuksen tuska tulisi lopulta olemaan hänen pelastustaan varten. Sanoin Maria ei kyennyt ilmaisemaan tätä kaikkea, mutta hänen sydämensä ylistystä ja kiitollisuutta Jeesusta kohtaan kuvasi kalliin voiteen ihanan tuoksun leviäminen koko huoneeseen. Maria ymmärsi, koska hän rakasti Jeesusta. Maria oli valmis antamaan kaikkensa Jeesukselle, koska Jeesus oli menossa antamaan kaikkensa Hänen pelastamiseksi.

Vain rakkaus ymmärtää

Kukaan muu kuin Maria ei tätä ymmärtänyt. Ei kukaan opetuslapsista, vaikka hekin olivat kuulleet samat opetukset kuin Mariakin. Vain koko sydämensä ilon, sen koko surun kaikessa Jeesukselle avannut sydän kykeni ottamaan vastaan Jeesuksen sydämen sanat, Jeesuksen sydämen murheen ja kykeni ymmärtämään. Se, että löytyi yksi, joka ymmärsi ennen ristiä jotain Jeesuksen tuskasta ja sen merkityksestä, oli Jeesukselle niin suunnattoman tärkeä asia, että Jeesus antoi nimenomaisen lupauksen:

“Totisesti minä sanon teille: kaikkialla maailmassa, missä ikinä evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä tämä teki, on mainittava hänen muistokseen.” (Mark. 14:9)

Tänäänkin tässä kirkossa kerromme Jeesuksen lupauksen mukaisesti Marian sydämen rakkaudesta ja siitä, mitä hän teki.

Evankeliumin ilosanoman kanssa saamme kuuluttaa: Löytyi yksi sydän, joka ymmärsi Jeesusta jo ennen ristiä ja ylösnousemuksen voittoa. Jeesukselle on suunnattoman suurta, kun Hän saa ottaa vastaan jonkun ihmisen aidon rakkauden ja kiitollisuuden. Marian rakkaus Jeesukseen ei noussut hänen omasta sydämestään. Sen synnytti Jeesus omalla sanallaan, hoitamalla Marian sydäntä ilon ja murheen aikana, kirkastamalla hänelle omaa olemustaan.

Marian tie on auki

Tänäänkin meille on auki Betanian Marian tie, asettuminen Jeesuksen jalkojen juureen kuuntelemaan Herran puhetta. Tänäänkin on auki Marian tie, mekin voimme ja saamme jakaa koko sydämemme rukouksessa Jeesuksen kanssa. Tänäänkin on auki Maria tie Golgatan pimeyteen ja ylösnousemuksen kirkkauteen, jossa Jeesus jakaa omaa armoaan, anteeksiantamustaan ja ylösnousemuselämänsä sellaiselle sydämelle, joka ottaa vastaan. Tänäänkin on auki Marian tie yhteiselle aterialle Jeesuksen kanssa ehtoollispöydässä. Tänäänkin on auki Marian tie, jossa saa ylistyksenä ja kiitoksena vuodattaa Herralle tuhlaillen omastaan.

Mutta juuri tällä Marian tiellä löytyy myös sellainen aito rakkaus kärsiviä ja köyhiä kohtaan, ettei vain puhuta vaan myös annetaan pois niin, että tuntuu. Tänäänkin on nimittäin mahdollista vuodattaa Jeesukselle hajuvoidetta osoittamalla rakkautta Hänen vähäisimpiään kohtaan. Mutta kysymys ei olekaan enää vain köyhistä, vaan sellaisista köyhistä, joiden suunnaton arvo näkyy siinä, että Jeesus kuoli ja haudattiin myös heidän vuokseen ja heidän tähtensä. Aito rakkaus köyhiin nousee vasta siitä, että vuodattaa koko sydämensä rakkauden Jeesukselle. Muuten meistä tulee vain varkaita kaikessa hyvältä näyttävässä toimeliaisuudessammekin.

Leskirouvan rakkaus

Jotain uskon synnyttämästä ilosta ja uhrialtiudesta kertoo Ananin seurakunnan kirkon rakentaminen. Eräs nuorena leskeksi jäänyt rouva lahjoitti kirkon tontin. Japanissa tontit ovat todella kalliita. Ja kun kirkon viereen valmistui pappila ja tarvittiin lisää tonttitilaa parkkipaikoiksi, hän lahjoitti lisää. Mutta kaiken sen keskellä hän ei etsinyt itselleen nimeä, vaan sen pienen kaupungin asukkaiden pelastusta ja evankeliumin menestystä.

Kun kirkko saatiin valmiiksi, hänen suurimmaksi huolekseen tuli saada sinne ihmisiä Sanan kuuloon. Hän on osoittautunut seurakunnan innokkaimmaksi Herrasta todistajaksi. Mutta mikä sen kaiken taustalla on, sain sielunhoidossa usein nähdä. Vilpitön kilvoitus, että hänen omat asiansa olisivat Herran edessä kunnossa. Hän tarvitsee usein synninpäästön sanaa ja haluaa yhä syvemmin tuntea Herraa Sanan kautta. Hän on uskollinen Kristus-suhteensa hoitamisessa ja siksi se näkyy myös uskollisuutena omaisuudenkäytössä.

Entä Sinä?

Miten on Sinun laitasi? Rakastatko Sinä rahaa vai Jeesusta? Herra haluaa Sinut sillä tavalla omakseen, että Jeesuksesta tulee elämäsi suuri rakkaus. Käy siksi parannuksessa Hänen eteensä. Tunnusta, että maailma ja raha on Sinuakin hallinnut. Pyydä, että Hän antaisi Golgatan uhriveren tähden kaiken anteeksi ja veisi Sinut Marian tielle, kuulemaan Jeesuksen sydänääniä ja ylistämään Jeesuksen kuolemaa ja ylösnousemusta, joka on juuri Sinua varten valmistettu. Jeesus kutsuu Sinua oman rakkautensa yhteyteen ja rakkauden tielle.

KREIKKALAISET HALUAVAT NÄHDÄ JEEСУKSEN. 12:20-36

Jakso sisältää viimeisen tapahtuman Jeesuksen julkisessa toiminnassa. Kreikkalaisten pyrkiminen Jeesuksen luo tapahtui sen päivän jälkeen, jona Jeesus oli antanut temppelissä suuret vastauksensa juutalaisten johtajien kysymyksiin, jotka Matteus kuvaa yksityiskohtaisesti (Matt. 21-23). Tämän tapahtuman jälkeen Jeesus vetäytyi toden näköisesti Betaniaan. Jakso jakautuu kahteen osaan. Kreikkalaisten tulo käsittää jakeet 20-33 ja kansan kysymys ja Jeesuksen vastaus jakeet 34-36.

Kreikkalaisten tulo 20-33

Miehet, jotka halusivat nähdä Jeesuksen eivät olleet vain kreikkaa puhuvia ns. hellenisti juutalaisia vaan aitoja kreikkalaisia. Epäilemättä he olivat kuitenkin proselyyttejä eli juutalaisuuteen kääntyneitä kreikkalaisia, sillä hekin olivat tulleet Jerusalemiin viettämään pääsiäisjuhlaa. He tulivat paikalle, missä Jeesus oli opettamassa opetuslapsiensa ympäröiminä. He lähestyivät Filippusta ja nimittäen häntä erittäin kohteliaalla ilmaisulla "herra" pyysivät lupaa saada nähdä Jeesus. Pyynnön esitystapa kertoo, että heillä oli kaikesta päätellen aika lailla ennakkotietoa Jeesuksesta.

Miksi he halusivat nähdä Jeesuksen? Taustalla saattoi olla puhdasta uteliaisuutta, sillä koko Jerusalemin puhui ja väitteli Jeesuksesta. Toisaalta he saattoivat myös olla ihmisiä, jotka monijumalaiseen kreikkalaiseen pakanuuteen pettyneinä olivat kääntyneet juutalaisuuteen havaitakseen vain senkin ritualistisen ja kuoleentuneen tilan. He olivat ehkä kuulleet Jeesuksen teoista ja opetuksista sen verran, että heissä oli orastanut toivo siitä, että he vielä voisivat löytää Häneltä todelliset vastaukset elämänsä etsintään.

On mielenkiintoista, että he menivät nimen omaan Filippuksen luo. Filippuksen nimi on kreikkalainen. Myös Andreaan nimi oli kreikkalainen ja he olivat samasta Betsaidan kaupungista kotoisin. Voi olla, että miehet tunsivat Filippuksen ja Andreaan entuudestaan. Pyynnön kuullut Filippus epäroi ja esitti asian Andreaalle ennen Jeesuksen luo menemistä. Epäröinnin syynä lienee ollut se, että Filippus tunsii miehet kreikkalaisiksi eikä hän ollut varma siitä, oliko juutalaisten Messias, joksi he Jeesuksen koko sydämestään tunnustivat, valmis ottamaan vastaan kreikkalaisiakin.

Hetki on tullut

Jeesuksen vastaus pyyntöön oli hämmästyttävä. Jos katsomme tämän jaksomme viimeistä jakeita 36, näemme, että Jeesus kätkeytyi. Jakso siis alkaa kreikkalaisten pyynnöllä nähdä Jeesus ja päättyy siihen, että Jeesus kätkee itsensä heiltä. En väitä, etteivätkö nämä miehet olisi saaneet nähdä Jeesusta lihallisilla silmillään. Toden näköisesti he näkivät ja myös kuuluivat myös sen vastauksen, jonka Jeesus antoi. Silti viimeinen asia, joka mainitaan, on Jeesuksen kätkeytyminen.

Jeesuksen vastaus pyyntöön ei tyhjentynyt sanoihin:

"Jeesus sanoi heille: "Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan."

Jeesus jatkoi käyttämällä jälleen ilmaisua, jolla Hän aina korosti asioita, joilla on aivan erityinen merkitys. *"Totisesti, totisesti, minä sanon teille."*

"Totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvää ei putoa maahan ja kuolee, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon."

Ensinnäkin meidän tulee kiinnittää huomiomme ilmaisuun:

"Hetki on tullut."

Ensimmäinen kerta, jolloin kohtaamme tämän ilmaisun, oli Kaanaan häissä, joissa Jeesus kertoi äidilleen, että Hänen hetkensä ei ollut vielä tullut. Saman Hän kertoi veljilleen, jotka odottivat Häneltä näyttävää esiintymistä Jerusalemissa. Edelleen Johannes kertoo, miten kukaan ei ottanut Jeesusta kiinni, koska Hänen hetkensä ei ollut vielä tullut. Mutta nyt Jeesus sanoo:

"Nyt on tullut hetki, että Ihmisen Poika kirkastetaan."

Kaikki, mikä seurasi, antaa tälle ilmaisulle selityksen ja sisällön. Ensin Jeesus puhui vehnänjyvän kuolemisen tiestä. Sitten Hän purkaa sielunsa tuskaa ja järkytystä, johon taivaasta tulee vastauksena ääni ja joitakin ihmisten kommentteja. Lopuksi Jeesus päästää ilmoille suuren voiton huudon:

"Nyt tuomio kohtaa tätä maailmaa. Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos. Kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."

Johannes selitti tämän:

"Näillä sanoilla Jeesus antoi tietää, millaisella kuolemalla hän oli kuoleva."

"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan."

Mikä hetki?

"Nyt minun sieluni on järkytetty ... Nyt tuomio kohtaa tätä maailmaa ... kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."

Nyt oli käsillä se hetki, jota kohti Hän oli koko julkisen toimintansa ajan suuntautunut. Nyt oli koittanut se hetki, joka alusta lähtien oli ollut Hänen päämääränsä, kaiken huipennus ja summa. Heti ensimmäisestä temppelein puhdistamisesta asti, jolloin Häneltä oli vaadittu selitystä siitä, millä valtuudella Hän oli sen tehnyt, Hän oli vastannut:

"Hävittäkää tämä temppele ja minä pysyytän sen kolmessa päivässä."

Juuri nyt tämä hetki oli tullut.

Olisi ehkä kuulostanut luonnolliselta, että Jeesus olisi sanonut jotain tähän tapaan: "Kreikkalaiset haluavat tavata Minut, nyt on tullut Minun aikani kuolla." Mutta Jeesus ei käyttänyt sellaista ilmaisua, vaan "Hetki on tullut, että Ihmisen Poika *kirkastetaan*." Jeesuksen näkemys oli se, että nyt oltiin tultu Hänen kirkastumisensa hetkeen.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja lausuu:

"Hänet, Jeesuksen, joka vähäksi aikaa oli asetettu enkeleitä alemmaksi, me näemme kuolemansa kärsimyksen tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien puolesta maistanut kuolemaa." (Hepr 2:9)

Siinä ei sanota, että Jumala olisi seppelöinyt Jeesuksen kunnialla ja kirkkaudella siksi, että Hän kärsi ja kuoli meidän puolestamme, vaan että Jumala antoi sen kunnian ja kirkkauden seppeleen, että Jeesus sai kärsiä ja kuolla meidän hyväksemme. Jeesushan oli sanonut:

"Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni." (Joh. 10:18)

"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan."

Vehnänjyvän tie

Sitten Jeesus jatkaa selitystään. Hän aloitti verrattomalla kuvalla luonnosta:

"Totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon."

Jeesuksen selitys sisältää ajatuksen:

"Nämä kreikkalaiset eivät voi nähdä Minua. On vain yksi tie, jonka kautta he voivat nähdä Minut, tuntea Minut ja käsittää Minut. Se voi tapahtua vain sen hetken kautta, johon nyt olen tullut. Vain ristini kautta he voivat päästä tuntemiseeni. Se on ainoa tie."

"Totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvää ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon."

Oletko koskaan nähnyt vehnän jyvää? Totta kait voit ottaa jyvän käteesi ja nähdä sen. Mutta todellisuudessa et sitä kuitenkaan näe. Miten voit se nähdä? Pudota se maahan, anna sen kuolla, odota ja katsele. Pian siitä alkaa kasvaa oras, lehti, korsi ja sitten tähkä. Tämä kaikki oli siemenessä, mutta sitä et kyennyt näkemään. Mutta ei tämäkään vielä olo koko kuva. Ota tähkä ja pui siitä jyvät ja kylvä ne maahan ja lopulta siemen tuottaa ylenpalttisen runsauden.

Jeesus sanoi. "Nämä miehet eivät voi nähdä Minua. Mutta tulee päivä, jona ihmiset saavat nähdä minut. Se seuraa siitä, että menen kuolemaan ja tulen siitä ulos. Prosessi tulee jatkumaan halki vuosisatojen. Siinä jatkuva kuolema luo yhä uutta ja uutta elämää. Sato ei ole vielä valmis."

Sitten Jeesus sovelsi kuvaa:

"Joka rakastaa elämäänsä, kadottaa sen. Mutta joka panee elämänsä alttiiksi tässä maailmassa, säilyttää sen iäiseen elämään."

Kreikan alkukielessä tässä lauseessa käytetään kanta eri sanaa "elämästä". "Joka rakastaa elämäänsä (*psyche*), kadottaa sen. Mutta joka vihaa sitä (pane elämänsä alttiiksi) tässä maailmassa, säilyttää sen iäiseen elämään (*zoe*)." *Psyche* viittaa luonnolliseen henkiseen elämään. Kun Paavali puhuu "luonnollisesta ihmisestä" voisimme yhtä hyvin kääntää "psykkisestä ihmisestä". Kysymys on ihmisestä, joka elää pelkästään sielullisella tasolla. Jos haluat pitää elämäsi vain tällä tasolla, tulet menettämään sen. Mutta jos vihaat tätä, panet sen alttiiksi, löydät todellisen elämän (*zoe*) täyteydessään. Syntiinlankeemuksen seurauksena ihmisestä tuli sielullinen vailla henkeä. Voidakseen elää hengellisen elämän täyteyttä, ihmisen on hylättävä sielullisen elämän kutsut ja vaatimukset.

Edelleen:

"Jos joku palvelee minua, hän seuratkoon minua. Missä minä olen, siellä on palvelijanikin oleva. Jos joku palvelee minua, Isä kunnioittaa häntä."

Nyt ei ole kysymys vain kreikkalaisista vaan jokaisesta ihmisestä. Jeesuksen hetki on tullut. Jos haluat nähdä Jeesuksen, sinun on kuljettava Jeesuksen tietä. Siellä missä Jeesus on, itselleen kuolemisen tiellä, siellä on myös Hänen seuraajansa. Kaikessa opetuksessaan Jeesus korosti ristin tien välttämättömyyttä, sillä vain se tie vie ylösnousemuksen voittoon ja elämään sen tuolla puolen. Jos haluat nähdä Jeesuksen, ei ole muuta tietä kuin Jeesuksen tie. Se on ristin tie, ylösnousemuksen ja elämän tie.

Järkyttynyt Jeesus

Sitten Jeesus ilmoitti, millainen tämä "hetki" oli luonteeltaan.

"Nyt minun sieluni on järkytetty. Mitä minun pitäisi sanoa? Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä vartenhan olen tullut tähän hetkeen."

Tässä Jeesus ei käytä sanaa *zoe* vaan *psyche*, siis juuri sitä, josta tulee luopua päästäkseen osalliseksi todellisesta elämästä. Kuulen Jeesuksen sanovan: *"Nyt minun sieluni on järkytetty."* Tajuan niihin sisältyvän surun, mutta en osaa edes aavistella niihin sisältyvän tuskan suuruutta. Tuska oli niin syvää, että Hän jatkaa kysymällä: *"Mitä pitäisi minun sanoa?"*

"Pitäisikö minun sanoa, Isä, pelasta minut tästä hetkestä?"

Mutta vähääkään epäröimättä Jeesus jatkoi:

"Kuitenkin: sitä varten olen tullut tähän hetkeen."

Sitten Jeesus pyysi:

"Isä, kirkasta nimesi!"

Johannes ei evankeliumissaan kerro Getsemanen puutarhan tapahtumista, mutta hän ilmoittaa Getsemanen kokemuksen ja tuskan sisällön. Getsemane ei ollut vain tunnin tai parin

tuskaa puutarhassa, vaan se oli Herran sydämen kokemusta koko Hänen tiensä ajan kohti ristiä. "Pitäisikö minun pyytää vapautusta tästä, ei sitä varten olen tullut. Isä kirkasta nimesi!"

Isän vastaus

Tuolla hetkellä tuntuu kuin Isä ei olisi kyennyt pysymään vaiti. Taivas vastasi, ja sanat olivat selkeitä, niille, jotka kykenivät niitä seuraamaan.

Taivaasta kuului ääni: "Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava."

"Minä olen sen kirkastanut." Se sisälsi kaiken menneisyyteen liittyvän niin vanhan liiton historian luomisesta lähtien kuin erityisesti Jeesuksen julkisen toiminnan siihen asti. Isä oli Jeesuksessa kirkastanut millainen sydän Hänellä on ihmisiä kohtaan. "Olen sen vielä kirkastava" kertoo Golgatan tiestä, ylösnousemuksesta, Jeesuksen taivaaseen astumisesta, Pyhän Hengen vuodatuksesta ja lopulta Jeesuksen toisesta tulemisesta suuressa kirkkaudessaan.

Kolmannen kerran Jeesuksen julkisen toiminnan aikana taivas katkaisi vaitiolonsa. Mutta miksi?

Jotkut paikalla olijoista esittivät käsityksensä, että ukkonen jyrisi. Toiset puhuivat enkelin puheesta. On mielenkiintoista, miten ihmiset kuulevat saman asian eri tavalla riippuen siitä, mitä he ovat itsessään.

Herra tiesi, kuka puhui. Hän kuuli ja ymmärsi. Hän kertoi, että ääni ei ollut tullut Hänen itsensä tähden vaan ympärillä olevien ihmisten vuoksi.

Tuomio

Isän puheen jälkeen Jeesus jatkoi kirkastumisensa hetken merkityksen selittämistä:

"Nyt tuomio kohtaa tätä maailmaa. Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos."

Tuomio? Niin, nyt maailma seisoo tuomiolla. Tuomio on lausuttu. Ihmiskunnan ja maailmanhistoria tuomio lausuttiin nyt julki. Sen teki Jeesus, joka oli kohta seisova roomalaisen tuomioistuimen tuomittavana. Golgatalla ihmiskunnan tuomio pantiin toimeen.

"Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos."

Kysymys on futuurista tulevaisuuden muodosta. Sielunvihollisen ulosheitto on siis prosessi. Ristillä Jeesus murskasi käärmeen pään, mutta prosessi jatkuu vielä viimeiseen tuomioon asti.

Tapaa, millä maailman ruhtinas heitetään ulos, Jeesus kuvaa:

"Kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."

Maasta ylentäminen sisältää enemmän kuin vain ristin. Siihen kuuluu myös ylösnousemus, taivaaseen astuminen ja istuminen Isän oikealle puolelle.

"Kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."

Kaikki eivät Jeesuksen vedettäviksi suostu, mutta Jeesus on oleva se kokoontumispaikka, josta ihmiset vedetään Jeesuksen luo.

Kansan kysymys ja Jeesuksen vastaus 34-36

Kuulijat esittivät Jeesukselle kaksi kysymystä. Ensimmäinen oli teologinen ja jälkimmäinen persoonallinen. Ensimmäinen kuului:

"Me olemme laista kuulleet, että Kristus pysyy iäti. Kuinka sinä sitten sanot, että Ihmisen Poika on ylennettävä?"

Mooseksen opetuksesta he tiesivät, että luvattu Messias tulisi olemaan lopullinen. He ymmärsivät myös, että Jeesus väitti olevansa tuo Messias. Lisäksi he ymmärsivät, että Jeesus oli kulkemassa kohti kuolemaa. Siksi heidän mielestään esiintyi ristiriitaisuutta Mooseksen ilmoituksen ja Jeesuksen puheiden välillä.

Toinen kysymys kuului:

"Kuka on tämä Ihmisen Poika?"

Kysymys oli pilkallinen. He tiesivät, että Jeesus käytti itsestään ilmaisua Ihmisen Poika.

Vaikka kysyjien asenne oli väärä, on huomattava, että itse kysymys oli juuri se, jota Jeesus itse oli käyttänyt testatakseen ympärillä olevien ihmisten suhdetta itseensä. Hän oli kysynyt juuri sen esimerkiksi Kesarean Filippissä. Nyt kansa teki saman kysymyksen.

Vastauksessaan Jeesus sivuutti koko teologisen kysymyksen ja sanoi:

"Vielä vähän aikaa on valo teidän keskuudessanne. Vaeltakaa niin kauan kuin teillä on valo, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Pimeässä kulkeva ei tiedä, mihin menee."

Temppelissä Jeesus oli sanonut:

"Minä olen maailman valo. Joka minua seuraa, ei vaella pimeässä, vaan hänellä on elämän valo." (8:12)

Nyt Hän sanoi:

"Vielä vähän aikaa on valo teidän keskuudessanne."

He tulisivat sammuttamaan valon keskeltään. He aikoivat surmata Hänet. Siksi Hän sanoi:

"Vielä vähän aikaa on valo teidän keskuudessanne. Vaeltakaa niin kauan kuin teillä on valo, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Pimeässä kulkeva ei tiedä, mihin menee."

Matkalla Lasaruksen haudalle Jeesus oli puhunut valossa vaeltamisesta. Hän ei vaeltanut pimeydessä, sillä Hänessä oli valo. Pian tulisi hetki, jona Häneltä katoaisi valo helvetin kauhujen vyöryessä Hänen sielunsa yli.

Tässä vastauksessa Jeesus käyttää viisi kertaa sanaa valo. Jeesuksen vastaus sisälsi ajatuksen:

"Jos tahdotte tuntea minut, seuratkaa valoa, sitä valoa, joka teillä on. Ellette tee niin, joudutte pimeyteen."

Jeesus ei ruvennut väittelemään siitä, kuka Ihmisen Poika oli. Hän sano majesteettillisen yksinkertaisesti:

"Seuratkaa valoa!"

LIITE 23:

HALUAMME NÄHDÄ JEESUKSEN

Joh. 12:12-24

12. Seuraavana päivänä juhlille saapunut suuri kansanjoukko kuuli, että Jeesus oli tulossa Jerusalemiin.
13. He ottivat palmunoksia, menivät häntä vastaan ja huusivat: "Hoosianna, siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä, Israelin kuningas!"
14. Saatuaan nuoren aasin Jeesus istui sen selkään, kuten on kirjoitettu:
15. "Älä pelkää, tytär Siion. Sinun kuninkaasi tulee istuen nuoren aasin selässä."
16. Hänen opetuslapsensa eivät aluksi ymmärtäneet tätä. Kun Jeesus oli kirkastettu, he muistivat, että tämä oli hänestä kirjoitettu, ja että he olivat tehneet tämän hänelle.
17. Hänestä todistivat ne, jotka olivat olleet hänen mukanaan, kun hän kutsui Lasaruksen haudasta ja herätti hänet kuolleista.
18. Siksi kansaa menikin joukolla häntä vastaan, kun he kuulivat hänen tehneen sen tunnusteon.
19. Fariseukset sanoivat keskenään: "Näettehän, että te ette saa mitään aikaan. Koko maailma juoksee hänen perässään."
20. Juhlaan rukoilemaan tulleiden joukossa oli muutamia kreikkalaisia.
21. Nämä menivät tapaamaan Filippusta, joka oli Galilean Beetsaidasta. He sanoivat hänelle: "Herra, me haluamme nähdä Jeesuksen."
22. Filippus meni ja puhui asiasta Andreaalle. Tämä meni Filippuksen kanssa kertomaan siitä Jeesukselle.
23. Jeesus sanoi heille: "Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan."
24. Totisesti minä sanon teille: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon.

Me haluamme nähdä Jeesuksen

Jumalanpalvelus Ananin seurakunnassa Japanissa oli juuri alkanut, kun nuori sairaanhoitajatar Michika astui kirkon ovesta sisään Raamattu kainalossaan. Hän oli ensimmäistä kertaa elämässään kirkossa. Jumalanpalveluksen päätyttyä hän kertoi tätinsä kehotuksesta jo kolme vuotta lukeneensa Raamattua. Tämä toisella puolella Japania asuva täti oli tullut uskoon ja kastettu. Hänessä tapahtunut muutos ja hänen rakkautensa olivat saaneet Michikan kiinnostumaan kristinuskon sanomasta. Mutta mitä enemmän Michika luki Raamattua, sitä tuskallisemmaksi hänen olonsa kävi. Jumalan sanan totuus paljasti hänelle kipeästi, miten hän oli syvästi juuttunut synnin karille. Lopulta hän oli tehnyt rohkeutta vaativan päätöksen lähteä etsimään apua kirkosta. Puhelinluettuolosta hän löysi Ananin luterilaisen kirkon osoitteen ja tuli jumalanpalvelukseen.

Michikalla oli voimakas Jumalan sanan kuulemisen nälkä. Hänen koko olemuksensa huusi apua. "Haluan nähdä Jeesuksen, sen Jeesuksen, joka on muuttanut tätini elämän uudeksi. Miten minäkin pääsisin kohtaamaan Vapahtajan ja saisin sisimpääni rauhan ja vapauden?" Tämän palmusunnuntain tekstissä kohtaamme kreikkalaisia miehiä, joilla oli sama toive: "Me haluamme nähdä Jeesuksen."

Kreikkalaiset etsijät

Temppelialue oli tupaten täynnä pääsiäisjuhlille tulleita ihmisiä. Jeesus oli juuri ratsastanut "hoosianna"-huutojen saattamana Jerusalemiin. Ylipapit ja fariseukset olivat tehneet päätöksen surmata Jeesuksen, mutta olivat lähes epätoivon partaalla, kun Lasaruksen kuolleista herättämisen seurauksena kansa oli hullaantunut osoittamaan Jeesukselle kuninkaallista kunnioitusta.

Juhlaan rukoilemaan tulleiden joukossa oli muutamia synnynnäisiä kreikkalaisia. He olivat juutalaisuuteen kääntyneitä pakanoita. He ehkä tunsivat Filippuksen entuudestaan, koska kääntyivät hänen puoleensa ja esittivät kohteliaan pyynnön: "Herra, me haluamme nähdä Jeesuksen." He eivät olleet tavanneet Jeesusta, mutta se, mitä he olivat Hänestä kuulleet, oli herättänyt heissä kunnioitusta.

Siksi heidän pyyntönsä oli nöyrä ja kohtelias. Filippus epäröi viedä kreikkalaisia Jeesuksen luo, sillä hän ei vielä tajunnut, että Jeesus Messias voisi tulla koko maailman Vapahtajaksi. Siksi hän kääntyi Andreaan puoleen, joka oli 5000 ruokkimisesta oppinut sen, että kysymykset oli syytä viedä suoraan Jeesuksen käsittelyyn.

Syy

Syy, miksi kreikkalaiset halusivat nähdä Jeesuksen, saattoi olla pelkkä uteliaisuus, sillä koko kaupunki oli täynnä puhetta ja väittelyä Jeesuksesta. Mutta todennäköisesti heidän pyyntönsä nousi syvemmältä. He olivat kreikkalaiseen epäjumalanpalvelukseen pettyneinä kääntyneet etsimään elämänsä syvimpiin kysymyksiin vastausta juutalaisuudesta. Mutta heidän kohtaamansa kuolleiksi muotomenoiksi turmeltunut juutalaisuuskaan ei ollut vastannut heidän sydämensä kaipuuseen. Se, mitä he olivat kuulleet Jeesuksesta, oli herättänyt heissä toivon löytää todellisen vastauksen.

Kätkeytyvä Jeesus

Jeesuksen vastaus miesten pyyntöön oli hämmästyttävä. Hiukan tekstimme jälkeen sanotaan nimittäin: *"Jeesus puhui tämän, meni pois ja kätkeytyi heiltä."* Kreikkalaiset miehet halusivat nähdä Jeesuksen, mutta loppujen lopuksi Jeesus kätkeytyi heiltä. Kysymys ei kuitenkaan ole siitä, etteivätkö nämä kreikkalaiset olisi päässeet niin lähelle Jeesusta etteivätkö he olisi luonnollisilla silmillään nähneet Häntä ja luonnollisilla korvillaan kuulleet kaiken, mitä Jeesus puhui.

Hetki on tullut

Jeesus vastasi miesten pyyntöön: *"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan. Totisesti minä sanon teille: jos vehnäniyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon."*

Ensiksi Hän viittasi hetkeen, joka nyt oli tullut. Sana "hetki" on Johanneksen evankeliumissa erityismerkityksessä. Ensi kerran se esiintyy tilanteessa, missä Jeesus muutti veden viiniksi. Äidilleen Jeesus sanoi silloin: *"Minun hetkeni ei ole vielä tullut."* Veljiensä kehotukseen astumisesta julkisempaan toimintaan Hän vastasi samalla tavalla: *"Minun hetkeni ei ole vielä tullut."* Edelleen Jeesuksen vastustajista todetaan kahdessa yhteydessä, että he eivät olleet kyenneet viemään Häntä mukanaan, koska *"Hänen hetkensä ei vielä ollut tullut."* Mutta nyt Jeesus julisti: *"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan."*

Kirkastuminen

Mitä Jeesus tarkoitti sitten kirkastamisellaan? Jatkossa Jeesus lausui: *"Nyt minun sieluni on järkytetty. Mitä minun pitäisi sanoa? Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä vartenhan olen tullut tähän hetkeen. Isä, kirkasta nimesi!"* Taivaasta kuului ääni: *"Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava."* Mutta Jeesus sanoi: *"Ei tämä ääni tullut minun tähteni, vaan teidän tähtenne. Nyt tuomio kohtaa tätä maailmaa. Nyt tämän maailman ruhtinas heitetään ulos. Kun minut ylennetään maasta, minä vedän kaikki luokseni."* Näillä sanoilla Jeesus antoi tietää, **millaisella kuolemalla** hän oli kuoleva.

Jeesus oli johdonmukaisesti kulkenut aina seimestä asti kohti tätä hetkeä. Kun kreikkalaiset esittivät pyyntönsä nähdä Jeesuksen, Hän ei sanonut, että nyt Hän kuolisi ristillä, vaan nyt Hän kirkastuisi. Jeesukselle Hänen riippumisensa ristillä ja Hänen käsittämätön tuskansa Isän hylkäämänä ja koko maailman syntejä kantaen oli KIRKKAUDEN ILMESTYMISEN HETKI. Samaa kuvaa Heparalaiskirje näin:

"Hänet, Jeesuksen, joka vähäksi aikaa oli asetettu enkeleitä alemmaksi, me näemme kuolemansa kärsimyksen tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien puolesta maistanut kuolemaa." (Hepr. 2:9)

Jeesus piti suurimpana kunnianaan ja kirkkautenaan saada kärsiä ihmisten sijasta synnin tuomion ja Jumalan lain vaatiman rangaistuksen. *"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisın sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni."* (Joh. 10:17-18)

Taivas Teurastetun Karitsan ylistystä

Jumalan Isän rakkaus syntiin langennutta ihmistä kohtaan kirkastui syvimmin juuri Jeesuksen tuskissa Golgatalla. Jumalan koko rakkaus, lyhentämätön pyhyys ja iankaikkinen kunnian ilmestyi Golgatan hirvittävän pimeyden keskellä. Kun kerran ihmiset tämän uhrin tähden pääsevät taivaalliseen kirkkauteen, heidän loputon ylistysvirtensä tulee olemaan Teurastettu Karitsa, tuo ristillä iankaikkisessa syvyydessä kärsinyt Vapahtaja. Taivaallisen kirkkauden ihmeellisen loiston keskuksessa on Ylösnoussut Herra Jeesus, jonka ruumiissa näkyvät iankaikkisesta iankaikkiseen naulojen arvet ja keihään haavan arpi Hänen kyljessään. Mutta ne tulevat olemaan todistus Jumalan armon kirkkauden kiitokseksi.

Vehnänjyvä

Sitten Jeesus selittää asiaa kuvalla vehnänjyvästä. Kuvittele, että sinulla olisi kädessäsi jyvä. Sinä katselet sitä, mutta näetkö todella mitä siinä on? Tietysti näet itse jyvän, mutta et sittenkään näe. Vasta sitten näet, mitä se sisältää, kun panet sen mullan peittoon, annat sen kuolla ja odotat. Jyvästä nousee taimi, korsi ja lopulta uusi tähkä täynnä uusia jyviä. Tämä kaikki oli siemenessä, mutta sinä et nähnyt sitä. Mutta nytkään et vielä näe kaikkea. Ota tähkästä siemenet ja kätke ne maahan ja anna kasvun jatkua. Lopulta yhdestä jyvästä tulee suunnattoman rikas sato. Kaikki se oli kätkeyty yhteen jyvään.

Jeesuksen vastaus kreikkalaisten pyyntöön oli siis: "Nämä miehet eivät voi nähdä Minua. Tulee kyllä päivä, jona ihmiset tulevat näkemään Minut. Se tulee olemaan seurausta siitä, että annan elämäni ihmisten puolesta. Siitä alkaa prosessi, joka on kulkeva läpi sukupolvien ja vuosisatojen. Se kulkee kuoleman kautta elämään. Sato on kerran oleva niin suuri, ettei kukaan ihminen kykene sitä laskemaan."

Tänäänkin on vain yksi tie, jolla Jeesus voidaan nähdä. Se kulkee ristin kautta elämään, kuoleman kautta elämään. Vain ne, jotka kohtaavat Jeesuksen omien syntiensä kanssa Golgatan ristin kärsimyksen juurella, pääsevät näkemään, kuka ja millainen on Jeesus. Tie elämään vie vain Jeesuksen kuoleman kautta.

Michikan tie

Saiko Michika sitten nähdä Jeesuksen? Pari kuukautta hän kävi ankaraa sisäistä taistelua samalla, kun kävi lähes joka päivä opiskelemassa Raamattua. Jouluaattona hän oli jo tehnyt julkisen ratkaisun, kun hän tuli uskovien joulukuoroon keskelle vilkkainta kauppatua. Hän halusi samaistua kristittyihin, joilla oli se jokin, joka häneltä yhä puuttui.

Mutta toisaalta hän pysyi edelleen kiinni synnin ja syyllisyyden kahleissa. Eräänä sunnuntai-iltana hän tuli jälleen kerran kirkolle. Ennen kuin ehdimme aloittaa Raamatun tutkimisen, hän painoi päänsä alas ja alkoi itkeä. Sitten hän kertoi elämänsä raskaat painot ja taakat, jotka olivat hänen omalla tunnollaan. Sain julistaa hänelle Jeesuksen nimessä ja veressä kaikki synnit anteeksi. Koko hänen olemuksensa muuttui. Herran ristin tuskassa hankittu armo vapautti hänet synnin kahleista ja vei hänet rauhan ja ilon valtakuntaan. Kuukautta myöhemmin hänet liitettiin kasteessa Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Ilo Herrassa suorastaan pursui hänen olemuksestaan.

Mutta Michika ei vain saanut nähdä Jeesusta, vaan hänestä tuli myös Herran todistaja. Hänen kotinsa on muuttunut paikaksi, jossa tutkitaan yhdessä Raamattua. Pian hänen uskoon tulemisensa jälkeen eräs

hänen potilaistaan sairaalassa alkoi kysellä, voisiko hänkin päästä kirkkoon. Pian tämä puolisokea mieskin pääsi sisälle Jumalan valtakuntaan ja kastettiin.

Entä sinä?

Oletko Sinä jo päässyt näkemään, kuka Jeesus todellakin on? Hän on Sinun syntiesi tähden kärsinyt ja kuollut Vapahtaja. Hän on myös haudasta ruumiillisesti ylösnoussut Herra, joka istuu Isän oikealla puolella kirkkaudessa. Sinä voit päästä näkemään Hänen kirkkautensa vain tulemalla Hänen eteensä syntisenä ja tuomalla valoon kaikki ne synnit, jotka olet sydämeesi kätkenyt. Syntien tunnustamisen tie on ahdas portti, jossa on kuoltava omalle ylpeydelle, mutta vasta Jumalan valoon tullut saa kokea sen ihmeellisen rauhan ja ilon, jonka vain Jeesuksen uhriveri voi sydämelle antaa.

Mutta Sinulta, joka et halua suostua totuuteen omista pahoista teoistasi, Jeesus tulee kätkeytymään. Vaikka kuulisit hänen äänensä, et voi koskaan tuntea Hänen armonsa suuruutta, ellet taivu Jumalan eteen parannuksessa ja uskossa. Sillä Golgatan salaisuus, jossa Jeesuksen kirkkaus tänäänkin ilmestyy, avautuu vain niille, jotka tunnustavat omiksi synneikseen ne, joiden tähden Jeesus ristillä kärsi ja kuoli.

Maailmassa on paljon ihmisiä, jotka haluavat nähdä Jeesuksen, mutta eivät tiedä vielä tietä Hänen luokseen. Siksi Herra kutsuu Sinua, joka olet jo päässyt maistamaan Golgataan uhrin armoa ja kirkkautta, lähettilääkseen. Herra halua käyttää Sinua evankeliumin hyvän sanoman levittämisessä. Ethän vai jää ikään kuin katsomoon ja estämään niidenkin näkyvyyttä, jotka kaipaisivat saada nähdä Jeesuksen.

LIITE 24:
JUMALAN KIRKKAUS KRISTUKSESSA
Joh. 12:35-36

Oletko valon lapsi?

Oletko valon lapsi? Vaellatko pimeydessä vai valossa? Näitä asioita Kynttilänpäivän teksteissä Herra Sinulta ja minulta kysyy. Voi kuitenkin olla niin, että läheskään kaikki kysymyksen kuulijat eivät ymmärrä kysymystä oikein.

Joku masennukseen taipuvainen ajattelee ehkä, että häneltä vaaditaan jälleen valoisaa ja iloista elämänasennetta, johon alaviritteinen mieli ei suostu millään nousemaan. Joku luonteeltaan valoisa ja iloinen saattaa taas kevyesti todeta: Elämäni sujuu oikein valoisissa ja iloisissa merkeissä.

Joku toinen ymmärtää valon samaksi kuin valistus. Hänelle valossa vaeltaminen merkitsee ehkä syvempien ja laajempien tietojen hankkimista elämän koko kirjosta. Hänelle valo saattaa merkitä myös tiukkaa pitäytymistä tieteelliseen, luotettavaan tietoon.

Joku kolmas taas ymmärtää valon uususkonnolliseen sävyyn korkeamman tietoisuuden tason saavuttamiseksi. Valossa vaeltaa hänen mielestään siis sellainen, joka näkee todellisuuden syvemmin tai toisin kuin tavalliset arki-ihmiset. Hän tarkoittaa valolla kosmista tietoisuuden muutosta, valaistuskokemusta, korkeampaa henkisyttä, jota esimerkiksi buddhalaisuus markkinoi.

Jollekulle neljännelle valossa vaeltaminen merkitsee siveellisyyttä, eettistä puhtautta ja moraalista nuhteettomuutta. Hän haluaa olla rehellinen itselleen ja haluaa tunnistaa alitajuntansa salatuimmatkin pimeät motiivit voidakseen elää aitoa ja oikeaa elämää.

Kaikki nämä käsitykset valon luonteesta menevät pohjimmiltaan samalla tavalla harhaan. Jeesus käytti eräässä yhteydessä ilmaisua:

"Jos se valo, joka teissä on on pimeyttä, niin kuinka suuri onkaan pimeys."

Kaikki nämä edellä luetellut valon muodot edustavat lopulta pimeyttä. Kaikkien niiden suurena virheenä on ihmiskeskeisyys. Ihminen etsii valoa itsestään. Jos lähdet liikkeelle itsestäsi, omaan pimeytesi lopulta myös päädyt.

Vain Jumala on valo

Kynttilänpäivämme tekstit osoittavat, että vain Jumala on valo. Hänen kirkkautensa ilmestyi keskuuteemme Kristuksessa Jeesuksessa. Vain suhteessa Jeesukseen Kristukseen löytyy sellaista valoa, joka kykenee todella valaisemaan ihmisen. Kysymys on ihmisen tulemisesta sellaiseen suhteeseen Jumalan kanssa, että Jeesuksen totuus pääsee tunkeutumaan sekä ihmisen tietoisuuteen, omaantuntoon, tiedon kenttään että hänen vaellukseensa. Kysymys on sellaisesta valosta, jota ei erillään tai irrallaan Jeesuksesta voi millään löytää.

Valoa on keskellämme

Evankeliumitekstimme muodostavat Jeesuksen julkisen toiminnan viimeiset sanat ennen Golgatan tietä. Ihmiset esittivät Hänelle kysymyksen:

"Kuka on Ihmisen Poika?"

Jeesus sivuutti tämän teologisen kysymyksen. Mikään itsessään oikeakaan vastaus ei nimittäin hyödytä ihmistä, ellei hän ole valmis seuraamaan siihen sisältyvää valoa. Kysyjät olivat päin vastoin valmistautuneet surmaamaan Jeesuksen eli sammuttamaan sen valon, joka oli heidän keskellään. Siksi Jeesus vielä kerran muistutti kuulijoitaan, että valo, Hän itse, Hänen sanansa ja tekonsa, oli heidän keskellään, heidän kuultavissaan ja nähtävissään, mutta sen ohi kulkeminen johtaisi heidät auttamattomasti pimeyteen

Jos haluat tietää, onko Jeesus Messias, Sinut vapaaksi tekevä Vapauttajakuningas, Sinun on suostuttava seuraamaan valoa, jonka olet saanut ja joka on lähelläsi. Ellet tee niin, Sinä joudut lopulta pimeyteen. Vain kuuliaisuus sille ehkä vielä vähäiselle valolle, jonka jo nyt näet ja ymmärrät Jeesuksesta ja Hänen sanastaan, voi viedä Sinut suuremman valon tuntemiseen.

Evankeliumin valo

Kristus-valon tulee meidän luoksemme ilmoituksen sanassa, laissa ja evankeliumissa. Pyhässä Hengessä julistettu sana vie ihmisen Kristuksen valoon. Mutta valon vastaanottamisessa ei milloinkaan riitä pelkkä oikea tieto, vaan Hänen valonsa vaatii väistämättä vaeltamista valon mukaan, Hänen yhteydessään, Hänen tahtonsa mukaan ja Hänen puhdistamanaan. Kristus valo koskettaa siis toki meidän järkeämme, tietomme tasoa, elämän asennoitumistamme, vaelluksen puhtautta ja hengellisen todellisuuden tuntemista. Mutta mitään näistä ei tapahdu omasta itsestämme käsin, vaan Jeesuksen Kristuksen ilmoituksesta, Hänen totuudestaan ja Hänen persoonansa tuntemisesta käsin. Valossa vaeltaminen merkitsee siis henkilökohtaista yhteyttä Herraan Jeesukseen ja Hänen kanssaan kulkemista.

Tähän valoon pääseminen edellyttää myös aina sitä, että Jeesus tulee ensin meidän luoksemme valona. Kun Hän on keskellämme ja kutsuu meitä, voimme päästä valoon. Muussa tapauksessa jääme parhaankin oman yrittämisen kanssa vain pimeyteen. Siksi on kohtalokkaan tärkeää, että otat vaarin siitä valosta, joka Kristuksessa lähestyy Sinua. Jos Hänen seuraansa et lähde silloin, kun Hän kutsuu, myöhempää mahdollisuutta ei välttämättä enää tule:

"Niin kauan kuin teillä on valo, uskokaa valoon, että teistä tulisi valon lapsia."

Pimeys ei kykene tukahduttamaan valoa

Kristuksen ilmoituksessa meihin kohdistuvan valon luonteeseen kuuluu myös se, että ei ole mitään niin suurta pimeyttä, ettei Hän kykenisi sitä valaisemaan, kunhan Hänen valonsa alle suostutaan. Ei ole mitään niin suurta syntisyyttä, niin suurta tietämättömyyttä, niin suurta epätoivoa, niin pimeitä harhapolkuja, ettei Jeesus kykenisi sen keskeltä viemään ihmistä valoon, uuteen elämään Hänen yhteydessään.

Valo lähestyy

Mahtoiko 15-vuotias Eiichi Ito osata kuvitella, että häntä valaiseva Herra Jeesus oli lähestymässä häntä, kun hän maleksi Nagoyan suurkaupungin kaduilla aikaa tappamassa. Hän oli ajautunut elämässään umpikujaan. Elämä kaivosyhtiön johtajan ja omistajan vanhimpana poikana taloudellisessa yltäkylläisyydessä, koulumenestyksen lupaillessa hänelle loistavaa tulevaisuutta, oli kerta heitolla 9 kuukautta aikaisemmin vaihtunut köyhyysloukkuun. Isän yhtiö oli tehnyt konkurssin ja isä sen seurauksena sairastunut ja menettänyt pysyvästi työkykynsä. Eiichin oli ollut pakko mennä töihin, raskaaseen ruumiilliseen työhön. Lujalla tahdolla hän oli päättänyt jatkaa iltakoulun käyntiä, mutta kaiken romahdettua meni myös usko tulevaisuuteen. Työpaikan irstaat laulut ja työkaverien viettelykset alkoivat vedota masentuneeseen ja katkeroituneeseen mieleen. Lukuhalu olivat poissa.

Sinäkin iltana hän oli pinnaamassa iltakoulusta niin kuin jo niin monta kertaa aiemminkin. Mutta nyt ei ollut edes rahaa mennä elokuviin. Oli vain pakko tappaa aikaa, sillä ei voinut kotiinkaan palata, ennekuin koulu päättyi. Kulkiessaan erään tavallisen japanilaisen asuintalon ohi, hän kuuli laulua. Hän ei ollut koskaan aikaisemmin kuullut mitään niin puhdasta ja sisintä rauhoittavaa laulua. Uteliaisuuttaan hän päätti ottaa selvää, mitä oli tapahtumassa. Hän pujahti taloon sisään.

Sinne oli kokoontunut noin 50 henkeä. Hän istahti takimmaiselle penkille ja alkoi ihmetellen katsella kokoontuneiden kasvoja. Niistä loisti merkillinen valoisuus toisin kuin hänen omista kasvoistaan. Työkaverit eivät lakanneet muistuttamasta häntä hänen synkistä kasvoistaan ja katkerasta olemuksestaan. Miten nämä ihmiset olivatkaan erilaisia! Eiichi oli tietämättään saapunut elämänsä ensimmäiseen kristilliseen tilaisuuteen.

Miksi Jeesus tuli?

Iäkäs amerikkalainen lähetyssaarnaaja MacAlpin nousi puhumaan. Hän esitti kuulijoilleen kysymyksen: "Tiedätkö, mitä varten Jeesus Kristus tuli tänne maan päälle?"

Eiichi ei tiennyt, hän ei ollut koskaan kuullut puhuttavankaan Jeesuksesta Kristuksesta saati sitten, että olisi tiennyt mitä varten Jeesus tuli maan päälle.

Lähetyssaarnaaja jatkoi:

"Kuulkaamme se Hänen omasta sanastaan. Eläessään maan päällä Hän sanoi itsestään näin: 'Minä olen maailman valkeus. Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus'. 'Jeesus Kristus tuli valoksi tähän maailmaan. Hän tuli tuomaan maailman kaikkia ihmisiä varten valon, sydämiä valaisevan todellisen valkeuden. Vaikka ihminen nyt eläisi kuinka synkässä pimeydessä tahansa, ottamalla Jeesuksen vastaan sydämeensä ja Jeesuksen rakkauden voimasta uskomalla Jumalan armoon hän voi päästä elämään valossa ja pelastua valon lapseksi. Jeesus ei tullut kutsumaan ja pelastamaan tämän maailman mahtavia ja erinomaisia ihmisiä, vaan syntiensä tähden pimeydessä kärsiviä, huonoja. Hän tuli pelastamaan heidät synnin pimeydestä Jumalan valkeuden lapsiksi, pahan vallasta uusiksi ihmisiksi. Sitä varten Jeesus tuli.'"

Pimeyden kierteestä valoon

Puhe osui Eiichin sydämeen, sillä hän ymmärsi erittäin hyvin olevansa pimeydessä ja kierteessä, joka oli vetämässä häntä yhä syvemmälle ja syvemmälle synnin kierteeseen. Siksi hän oikein korvat höröllään kuunteli puheen jatkon. Siinä lähetyssaarnaaja kertoi koko evankeliumin hyvän uutisen:

"Jouluna Jumalan lähetti meidän keskuuteemme oman Poikansa, Jeesuksen Kristuksen. Hän eli synnittömän elämän, mutta rakkaudesta meitä kohtaan otti kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen ja tuomion Golgatan ristillä. Hänet rangaistiin, jotta Sinä et saisi rangaistusta vaan saisit kaikki syntisi ja pahuutesi anteeksi. Jeesus kuoli ja pantiin hautaan, mutta kolmantena päivänä hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja ilmestyi yli 500 ihmiselle. Sitten Hän nousi taivaaseen kuninkaalliselle valtaistuimelleen. Nyt Hän hallitsee taivaassa Kuninkaana ja haluaa hallita myös Sinun elämäsi jo täällä maan päällä tulemalla oman Pyhän Henkensä kautta asumaan Sinun sydämeesi. Tullessaan Hän antaa kaikki pahat tekosi anteeksi ja lahjoittaa sinulle uuden, iankaikkisen elämän. Hän on tänään täällä keskellämme ja kysyy: "Onko täällä ketään sellaista, joka tajuaa olevansa pimeyden vallassa ja joka haluaisi päästä valoon, mutta ei itse siihen kykene?"

Eiichistä tuntui kuin hänen niskaansa olisi heitetty sangollinen kylmää vettä:

"Miten tuo ulkomaalainen voi tietää hänen asiansa. Eihän kukaan täällä edes tunne minua?" Kun sitten lähetyssaarnaaja esitti rakkaudella kutsun tällaisten tulla esiin, Eiichi nosti kätensä ylös. Hänen puolestaan rukoiltiin, hän sai vastaan ottaa syntien anteeksiantamuksen ja Jeesus Kristus tuli hänen sydämensä Valoksi sinä iltana.

Jumalalle ja ihmisille hyödyllinen

Eiichin elämä muuttui. Hän alkoi lukea Raamattua, käydä kirkossa ja hänen työ ja opiskeluhalunsa palasivat. Eräänä iltana hänen isänsä kysyi, mitä Eiichille oli oikein tapahtunut, kun hänen suustaan oli alkanut kuulua sellaisia sanoja kuin KIITOS ja ANTEEKSI. Ulkopuolisetkin havaitsivat, että Jeesus oli tullut hänen sydämensä Hallitsijaksi. Tullessaan Jeesus vapautti hänet pimeyden ja synnin kierteestä ja teki hänet Jumalalle ja toisille ihmisille hyödyllisen. Kristus valo alkoi paistaa myös Eiichin läpi muille ihmisille.

Jeesus otti hänet käyttöönsä. Hän alkoi julistaa sitä Jeesusta, joka oli hänen elämänsä pelastanut ja muuttanut. Hänestä tuli pastori, jota Jumala sai käyttää satojen ja taas satojen japanilaisten ja kiinalaisten pelastukseksi. Hän sai olla perustamassa elämänsä aikana 17 uutta seurakuntaa Japanissa ja Kiinassa. Viimeksi mainitussa maassa hän toimi 7 vuotta lähetystyössä.

Valossa vaeltajan turvallisuus

Matkalla kohti Lasaruksen hautaa ja henkiin herättämistä Jeesus sanoi opetuslapsilleen:

"Joka vaeltaa päivällä, se ei loukkaa itseään, sillä hän näkee tämän maailman valon. Mutta joka vaeltaa yöllä, se loukkaa itsensä, sillä ei hänessä ole valoa."

Kristus-valossa vaeltamiseen kuuluu turvallisuus. Jeesuksen seurassa vaeltaminen ei merkitse välttämättä helppoa ja tasaista tietä, niin kuin Eiihikin sai sairauksien ja sodan koetusten keskellä tuntea. Mutta valon tie on turvallinen. Johdattaja kulkee valaisten omansa kanssa. Vaikka Sinä et itse näkisikään kauas eteenpäin, tiedät, että Herra joka vierelläsi kulkee osoittaa Sinulle askeleen kerrallaan.

"Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu."

Riittää, että Sinä näet ottaa yhden askeleen, sillä Hän näkee kokonaisuuden ja ohjaa tietä, jolta mitkään pimeyden voimat eivät voi sinua suistaa pois. Omaa valoa Herran omalla ei ole, vaan hän riippuu kiinni Jeesuksessa, jolla on valo. Siksi ei tarvitse pelätä. Siksi ei myöskään tarvitse joutua masennuksen syövereihin. Myös sydämemme tunteet voivat löytää valon Herran lähellä.

Valossa vaeltamisen luonne

Valossa vaeltaminen ei merkitse synnittömyyttä. Päin vastoin se merkitsee sitä, että Jeesuksen totuuden sana saa päivittäin osoittaa meidän syntimme. Jumalan lapsen tuntomerkki on se, että hän joutuu tunnustamaan synneiksi, aidoiksi rikkomuksiksi Jumalaa ja lähimmäisiä vastaan sellaisia asioita, joita tämä maailma tai tähän maailmaan rakastunut kristillisuus "avaramielisyydessään" ei ole enää aikoihin pitänyt synteinä.

Valossa vaeltaja joutuu kipeästi tarkistamaan sydämensä kateuden, ylpeyden, itsekkyyden, katkeruuden, petollisuuden ja himokkuuden synnyttämiä ajatuksia ja asenteita. Hän joutuu tunnustamaan ne Herralle lihallisena pimeytensä. Valossa vaeltaja joutuu tutkimaan omia vääriä sanojaan, kiivastumisiaan, huolimattomia lausuntojaan muista ja kiittämättömyyttään. Valossa vaeltaja myöntää synneiksi myös työnantajan ajan, puhelinajan ja tietokoneohjelmien varastamisen ja pienimmätkin verovilpit.

Mutta missä valo saa paljastaa syntisyyden, ja herättää aidon anteeksipyynnön ja siinä Jeesuksen Golgatan uhriveri pyyhkii pois kaikki synnit.

"Minkä valo paljastaa, sen veri puhdistaa."

Jeesuksen valo vie toistuvasti Golgatan uhriveren ja täydellisen sovituksen turviin. Missä pienetkin asiat nähdään suurina rikkomuksina, koska niissä on murehdutettu käsittämättömän suurta Isän rakastavaa sydäntä, siellä anteeksiantamuksen lahja on aina suurta armon ihmettä. Missä kirkas valo osoittaa synnit suuriksi, siellä armo on ylenpalttinen. Seurauksena rakkaus Herraan ja lähimmäisiin kasvaa, sillä "joka on paljon anteeksi saanut, rakastaa paljon." Valossa vaeltaminen, herkällä ja aralla tunnolla Jumalan kasvojen edessä eläminen, synnyttää syvän yhteyden Herraan ja myös toisiin samalla tavalla vaeltaviin. Tällaisen yhteyden keskellä pääsee myös käytännöllinen rakkaus ja palvelu toteutumaan ja syventämään jälleen keskinäistä yhteyttä.

Kun maailma ja "avaramielinen" kristillisuus arvostelee "sydämensä penkojia ja itsensä käpertyneitä" ahtaita uskovia, se ei näe, että eivät he itse omaa sydäntään kaivele - kyllä he tietävät mitä siinä asuu. Arvostelijat eivät näe, että Herran oma valo osuu uskovan sydämen salatuimpiin ja tuo esiin totuutta salatuimpaan saakka. Maailma ei liioin näe, miten Jeesuksen puhdistava uhri veri lääkitsee, hoitaa ja antaa ihmeellisen levon. Vaikka valo loistaakin, sokeat eivät näe sitä salattua sydämen elämää, jonka uskova saa jakaa Jeesuksen kanssa. Vain siitä yhteydestä käsin pulppuaa elämä ja rakkaus, joka antaa käytännöllistä apua vielä pimeyden keskellä vaeltaville.

Parasta valon tiessä on kuitenkin se, että se vie lopulta täydelliseen ja riemulliseen taivaan valon valtakuntaan, jossa pelastettu saa kasvoista kasvoihin katsella kirkastettua Herraa.

Itoon voitto

Palataanpa lopuksi Eiichi Itoon, jonka evankeliumin sana sai pelastaa Kristuksen valoon. Miten hänen kävi lopulta? Kynttilän päivän tienoissa kolme vuotta sitten tälle Herran palvelijalle tuli vuoro lähteä tästä ajasta. Hänen vuoteensa päällä lukivat sanat:

"En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran tekoja."

Hän piti kiinni Jeesuksen lupauksesta, että kuoleamalla ei rangaistusmerkityksessä ole enää mitään valtaa hänen elämänsä ylitse, koska hän oli saanut Jeesuksen kuoleman tähden syntinsä anteeksi. Hän tiesi, että koskaan hänen ei tarvitsisi lakata julistamasta ja kiittämästä Herran tekoja. Herra myös piti lupauksensa Hänen kohdallaan. Lääkärin ja hoitajien huolehtiessa hänestä hän kohotti yhtäkkiä kätensä korkealle ylös ja nosti riemuitsevan katseensa ylös. Siihen päättyi mainen matka, mutta alkoi ihmeellinen taivaallinen. Hän sai 91 vuotiaana siirtyä siihen juhlijoukkoon, joka saa iankaikkisesta iankaikkiseen kohottaa laulaa ylistystä ihmeelliselle Vapahtajalle, maailman Valolle!

Entä Sinä?

Oletko Sinä jo matkalla kohti suuren valon ja kirkkauden valtakuntaa? Sinne saat lähteä kulkemaan ja jo täällä ajassa kiittää ja ylistää Golgatalla hankitun armon suuruutta. Ellet vielä tunne Jeesusta omien syntiesi Anteeksiantajana, niin tänään evankeliumin sanan kautta Hän itse kutsuu Sinua omaan juhlijoukkoonsa. Hän rakastaa Sinua ja haluaa Sinutkin taivaalliseen kirkkauteen luokseen. Käännä synneistäsi totuuden valoon, huuda Häntä verellään syntisiä puhdistavaa Karitsaa avuksesi: "Herra pelasta minutkin!" Ja olet saava pelastuksen.

Jos jo tunnet Hänet, Herra kutsuu sinua oman valonsa välittäjäksi. Hän tarvitsee Sinua omaan käyttöönsä. Herra haluaa Sinut evankeliumin valon todistajaksi. Herra haluaisi myös Sinun syntisi tänään puhdistaa niin, että voisit jälleen tuoreella tavalla lähteä laulamaan Hänen nimensä kiitosta ja ylistystä.

KIRJOITTAJAN KOMMENTTEJA JA JEESUKSEN VIIMEINEN VETOOMUS 12:37-50

Jakso sisältää eräänlaisen yhteenvedon Jeesuksen julkisesta toiminnasta ennen siirtymistä Golgatan tien ja ylösnousemuksen kuvaamiseen. Yhteenvedo sisältää kaksi osaa. Jakeet 37-43 tiivistävät Jeesuksen julkisen toiminnan vaikutuksen ja jakeet 44-50 kokoavat Jeesuksen opetustyön muutamaaan lainaukseen Hänen puheistaan.

Jeesuksen julkisen toiminnan tulokset 37-43

Johannes tiivistää Jeesuksen toiminnan tulokset hyvin lyhyeen lauseeseen:

"Vaikka Jeesus oli tehnyt niin monta tunnustekoa ihmisten nähden, he eivät uskoneet häneen."

Johannes oli ottanut omaan valikoimaansa Jeesuksen teoista kahdeksan: veden muuttamisen viiniksi, temppelin puhdistamisen, kuninkaan virkamiehen pojan parantamisen etäältä, Betesdan lammikon rannan parantamisen, 5000 ruokkimisen, myrskyn tynnyttämisen, sokeana syntyneen silmien avaamisen ja Lasaruksen herättämisen eloon. Vähän ennen evankeliumin loppua hän vielä korostaa, että nämä kahdeksan tunnustekoa olivat vain pieni otos Jeesuksen lukemattomista ihmeistä.

"Jeesus teki opetuslastensa nähden paljon muitakin tunnustekoja, joista ei ole kerrottu tässä kirjassa." (20:30)

Jeesuksen toimintaa hallitsivat voimakkaasti voimateot. Kaiken tämän kerrottuaan Johannes suorittaa kokonaistilanteen kartoituksen ja tulokset vaikuttivat varsin masentavilta:

"Vaikka Jeesus oli tehnyt niin monta tunnustekoa ihmisten nähden, he eivät uskoneet häneen."

Toteamus kuulostaa lähes toivottoman sävyiseltä, vaikka siitä ei pohjimmiltaan ollutkaan kysymys. Johannes vain yksinkertaisesti halusi kertoa tosiasiat sellaisina kuin ne olivat Jeesuksen julkisen toiminnan päättymishetkellä. Kokonaisuutena ottaen ihmiset eivät uskoneet Jeesukseen tunnusteoista huolimatta. Tietysti oli niitäkin, jotka uskoivat. Olihan Hänen ympärillään 12 apostolin joukko - joista tosin yksi petti Hänet. Lisäksi oli laajempi joukko Hänen seuraajiaan, joista 120 henkeä oli helluntaina rukoilemassa ja joista noin 500 sai nähdä Jeesuksen ylösnousseena. Siis 11, 120 ja 500. Luvut eivät tilastollisesti kovin mahtavilta tunnu. Tuskin kukaan voi väittää, että luvut edustaisivat suurta menestystä ja silti meidän on mahdotonta väittää, että Jeesus olisi epäonnistunut toiminnassaan.

Minä olen

Jeesuksen toiminta sisälsi tunnustekojen lisäksi sanallisia merkkejä, julistuksia, joiden ympärille myös Hänen voimatyönsä keskittyivät. Kuusi niistä Hän oli jo lausunut:

"Minä olen elämän leipä",

"Minä olen maailman valo",

"Ennen kuin Aabraham oli, minä olen",

"Minä olen ovi",

"Minä olen Hyvä Paimen" ja

"Minä olen ylösnousemus ja elämä".

Kaikki nämä olivat suuria väitteitä, jotka Jeesus esitti tunnustekojensa yhteydessä kansanjoukkojen kuullen. Jeesuksen teot olivat osoittaneet, että Jumala toimi Hänen kauttaan ja Jeesuksen sanat olivat kertoneet, että Hän on Jumala. Lukemattomista merkeistä huolimatta ihmiset eivät uskoneet. Mikään siihen asti tapahtuneista merkeistä tai Jeesuksen sanoista ei ollut riittävä saamaan ihmisiä täysin vakuuttuneeksi siitä, kuka Jeesus on. Merkki, joka riittäisi oli vielä edessä päin. Kun ihmiset olivat pyytäneet riittävän vakuuttavaa merkkiä Jeesukselta, Hän oli vastannut:

"Hajottakaa maahan tämä tempelli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."

Lopullinen tunnusteko, joka riittäisi antamaan täydellisen ilmoituksen ja luomaan lopullisen uskon, olisi Hänen ristinsä ja ylösnousemuksensa merkki.

Epäusko

Matteus kuvaa samaa asiaa näin:

"Jeesus vastasi heille: 'Tämä paha ja avionrikkoja sukupolvi tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonan merkki. Kuten Joonan oli meripedon sisässä kolme päivää ja kolme yötä, niin on myös Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä.'" (Matt. 12:39-40)

Johannes selitti, ettei ihmisten epäuskossa ollut mitään yllättävää, sillä profeetta Jesaja oli ennustanut kaiken tapahtuvan niin:

"Näin kävi toteen profeetta Jesajan sana: 'Herra, kuka uskoo meidän sanomamme, ja kenelle Herran käden voima ilmoitetaan?'"

Vaikka Jesajan sanoilla oli aikanaan aivan paikallinen ja historiallinen sovelluksensa, ne kuvaavat todellisuuden, joka on halki aikojen pysynyt muuttumattomana:

"Kuka uskoo meidän sanomamme," sen viestin, jonka olemme saaneet julistettavaksi? *"Kenelle Herran käden voima ilmoitetaan?"* Kuka vakuuttuu voimavaikutusten ja julistuksen perusteella? Jeesus teki lukemattomia merkkejä ja voimatekoja, mutta ihmiset eivät uskoneet. Jeesuksessa tämä profetia sai syvimmän täyttymyksensä. Tämä asia on yhä edelleen totta ja voimassa myös meidän keskellämme. Merkit ja voimatyöt eivät riitä synnyttämään pelastavaa uskoa.

Paatumus

Mutta Johannes jatkoi:

"He eivät voineet uskoa, koska Jesaja on vielä sanonut: 'Hän on sokaissut heidän silmänsä ja paaduttanut heidän sydämensä, että he eivät silmillään näkisi, eivät sydämellään ymmärtäisi, eivät kääntyisi, ja etten minä heitä parantaisi.'"

Ihmiset eivät voineet uskoa, koska Jumala oli paaduttanut heidän sydämensä. Mutta tässä yhteydessä on aina muistettava, että Jumala ei paaduta kenenkään sydäntä ennekuin vasta sitten, kun tämä itse on jo paaduttanut sen. Jumala sanoi Jesajalle:

"Paaduta tämän kansan sydän, koveta sen korvat, sokaise sen silmät, ettei se näkisi silmillään, ei kuulisi korvillaan, ei ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja tulisi parannetuksi." (Jes 6:10)

Mutta huomaa edellisen jakeen Herran sana:

"Mene ja sano tälle kansalle: 'Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö!'" (Jes 6:9)

Pohjimmiltaan Jesajan tehtävä oli vain vahvistaa se, minkä ihmiset olivat jo saaneet aikaan paaduttamalla sydämensä. Egyptin faaraosta puhuttaessa sama asia toistuu. Herra paadutti faraon sydämen vasta sitten kun farao oli ensin itse paaduttanut oman sydämensä.

Tästä Jesajan kohdasta ei siis pidä tehdä sellaista johtopäätöstä, että epäusko olisi jumalallisen toiminnan tulosta, toiminnan, joka estäisi ihmisen uskomisen. Jumala ei toimi niin. Sen sijaan Hän ratifioi eli vahvistaa ihmisten omat ratkaisut. Jos ihminen kieltäytyy uskomasta Jumalan antamia merkkejä ja todisteita, tulee hetki, jona Jumala vahvistaa tämän päätöksen pitäytyä epäuskoon ja ihminen vaipuu sokeuden valtaan. Juuri tämä oli tunnusmerkillistä Jeesuksen toiminnan kestäessä. Herra teki monia ihmeitä, mutta ihmiset eivät uskoneet.

Jotenkin yllättävältä kuulostaa se, millä Johannes jatkaa kuvaustaan ihmisten epäuskosta:

"Useat hallitusmiehetkin uskoivat Jeesukseen, mutta fariseusten tähden eivät tunnustaneet sitä, etteivät olisi joutuneet synagogasta erotetuiksi. Ihmisten antama kunnia oli heille rakkaampi kuin Jumalan antama."

Asia ei suinkaan ole ristiriidassa edellä sanotun kanssa, sillä "täydellinen älyllinen usko on itse asiassa epäuskon huipistuma" (Westcott). Nämä hallitusmiehet tiesivät, että he uskoivat totuuden, he olivat vakuuttuneet siitä, että Jeesuksella oli totuus, mutta he eivät halunneet tunnustaa sitä. Syy heidän haluttomuudelleen tunnustaa uskoa oli mitä ala-arvoisin ihmiskunnian rakkaus, jonka he asettivat Jumalan antaman kunnian edelle.

Jeesus teki paljon ja valtavia tunnustekoja, mutta ihmiset eivät uskoneet. Jeesus opetti tavalla, joka oli täynnä syvää rakkautta, ymmärtämystä ja viiltävää totuutta, mutta Hänen opetuksilleen ei kallistettu korvaa. Tänäkin päivänä eivät ihmiset vakuutu Jeesuksesta ja tule uskoon sillä, että he saavat nähdä paljon voimatekoja eivätkä liioin sillä, että he saavat hyvää ja oikeaa opetusta, sellaista, jossa on Jeesuksen opetusten arvovalta ja totuussisältö. Ei kumpikaan näistä sinänsä tarpeellisista asioista riitä. Tarvitaan enemmän. Tarvitaan Jeesuksen kärsimisen ja voitollisen ylösnousemuksen ihme ja sen välittävä evankeliumin sana, jotta ihmiset pelastuisivat.

Jeesuksen opetusten tiivistelmä 44-50

Tulemme nyt Jeesuksen opetusten yhteenvetoon. Sen johtolauseessa sanotaan, että Jeesus "huusi ja sanoi". Johannes osoittaa täällä, että se tiivistelmä, jonka hän Jeesuksen opetuksia lainaamalla tässä esittää, oli niin voimakkaasti ja selvästi kuulijoilla halki Jeesuksen julkisen toiminnan esitetty, että kenellekään ei ollut voinut jäädä epäselväksi Jeesuksen sanoman sisältö riippumatta siitä otettiin se vastaan vai hylättiin.

Aluksi Jeesus kuvaa suhdettaan Isään:

"Jeesus huusi ja sanoi: 'Joka uskoo minuun, ei usko minuun, vaan lähettäjäni. Joka näkee minut, näkee lähettäjäni'."

Aiemmin evankeliumissa näemme, miten Jeesus korostamalla korosti suhdettaan Isään. Kaikki minkä Hän sanoi ja puhui, tapahtui Hänet lähettäneen Isän valtuutuksella. *"Joka uskoo minuun, uskoo Isään. Joka näkee minut, näkee Isän."*

Vähän myöhemmin jäähyväispuheensa yhteydessä Hän jälleen toisti asian Filippukselle: *"Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."*

Usko Jeesukseen on uskoa Isään.

Vaikkemme saa erottaa jatkoa siitä, mitä hän edellä sanoi, siinä on persoonallinen ote:

"Minä olen tullut valoksi maailmaan, ettei kukaan, joka uskoo minuun, jäisi pimeyteen. Jos joku kuulee minun sanani eikä noudata niitä, minä en tuomitse häntä. Sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan pelastamaan maailman. Joka halveksii minua eikä ota vastaan sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, minkä olen puhunut, on tuomitseva hänet viimeisenä päivänä."

"Olen tuonut maailmaan sen, minkä se oli menettänyt: elämän valon, joka tulee Jumalasta." Elämä tulee sinne, missä Jeesuksen valo otetaan vastaan. Se tulee Hänen lausumiensa sanojen (*rhemata*) välityksellä (kysymys on siis yksittäisistä lausumista eikä vain jonkinlaisesta epämääräisestä kokonaisuudesta). Jos Jeesuksen sanoille ollaan kuuliaisia, löydetään elämä. Jeesus tuli pelastamaan maailman eikä tuomitsemaan sitä, mutta juuri ne Jeesuksen sanat, joiden kautta pelastus on löydettävissä, kun niiden alle taivutaan ja ollaan kuuliaiset, muodostuvat tuomion perusteeksi viimeisenä päivänä niille, jotka hylkäävät ne täällä ajassa.

Kolmannessa osassa opetusten tiivistystä Jeesus palaa ensimmäiseen:

"Enhän minä ole puhunut itsestäni, vaan Isä, joka on minut lähettänyt, on itse määrännyt, mitä minun on sanottava ja mitä puhuttava. Minä tiedän, että hänen käskynsä on ikuinen elämä. Mitä minä siis puhun, minä puhun niin kuin Isä on minulle sanonut."

Kaikessa, mitä Jeesus sanoo, on suunnaton määrä itsensä tyhjentävää nöyryyttä, mutta samalla suunnatonta rohkeutta ja voimaa. Se, mitä ihmiset omin korvin kuulivat Jeesuksen suusta, eivät olleet Hänen sanojaan vaan Jumalan sanoja. Vuosisatojen saatossa lukemattomat ovat kuulleet Jeesuksen puheissa Jumalan äänen ja pelastuneet.

Näin päättyi siis Jeesuksen julkinen toiminta. Kaikista Johanneksen, Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan tallettamista ja lisäksi suuresta joukosta muita ihmeitä huolimatta Jeesuksen julkinen toiminta päättyi epäuskon voittoon. Mutta me tiedämme kirkkohistoriasta, että Jeesuksen toiminta ei kuitenkaan päättynyt tappioon ja epäonnistumiseen. Miksikä ei? Koska Jeesuksen toiminta ei päättynyt Hänen julkisen toimintansa loppuun. Vasta Jeesuksen kärsimisen, kuoleman ja ylösnousemuksen voitto ja Pyhän Hengen vuodatus loivat mahdollisuuden kestävään ja pelastavaan uskoon. Lopullinen merkki oli edessä ja sitä käymme nyt jatkossa tutkimaan:

"Totisesti minä sanon teille: jos vehnäniyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää yksin. Mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon." (12:24)

Kysymyksiä:

1. Milloin ja missä Maria voiteli Jeesuksen? (12:1)
2. Miten Martta ja Maria ilmaisivat rakkautensa Jeesukseen? a) Martta (2) b) Maria (3)
3. Kuinka arvokasta nardusvoide oli? (5)
4. Anna vähintään kaksi syytä sille, miksi Maria teki niin kuin teki! (2, 3, 7)
5. Miten Jeesus arvosti Marian tekoa? (8, vrt. Matt. 26:13)
6. Mitä Juudaan asenne kertoi hänestä itsestään? (4-6)
7. Kuinka tärkeä Jeesus on sinulle?
8. Mitä ylipappien suunnitelma kertoi heistä itsestään? (9-11)
9. Miksi kansanjoukot tervehtivät Jerusalemiä lähestyvää Jeesusta ylistyslauluin? (13, 17, 18)
10. Mitä kertoo se, että Jeesus otti vastaan kansan ylistyksen?
11. Mikseivät opetuslapset ymmärtäneet sitä, mikä oli tapahtumassa? (16)
12. Mitä Jeesukselle merkitsi tämä Jerusalemiin saapuminen?
13. Millainen kuningas Jeesus on? (13, 15)
14. Mistä ylistyksessä oikeastaan on kysymys? (13)
15. Millainen tehtävä kristityn elämässä on Herran ylistämisellä?
16. Miksi kreikkalaiset miehet olivat tulleet Jerusalemiin? (20)
17. Millaisella pyynnöllä he lähestyivät Filippusta? (21)
18. Millainen oli Jeesuksen vastaus näille miehille? (23, 32)
19. Milloin Jeesuksen kirkkaus ilmestyi? (23, 28)
20. Millainen on Jeesuksen kuoleman tuottama hedelmä? (24)
21. Mitä jae 24 kertoo meidän elämästämme ja ehdosta, jolla voimme kantaa hedelmää?
22. Millaisessa suhteessa ovat toisiinsa elämäntapamme täällä ajassa ja iankaikkinen elämä? (25)
23. Millaisen suhteen tulee vallita Jeesuksen ja kristityn välillä? (26)
24. Mitä saa se, joka palvelee Jeesusta? (26)
25. Miksi Jeesus järkyttyi? (27)
26. Miksi Isä Jumala antoi äänensä kuulua? (30)
27. Milloin meidän tuomiomme pantiin toimeen? (31)
28. Mitä Jeesuksen kärsimys merkitsi Saatanalle? (31)
29. Millä tavalla Jeesuksen ristin tuskansa avulla vetää ihmisiä luokseen? (32)
30. Mitä ihmiset ajattelivat Kristuksesta? (34)
31. Miten valon lasten tulee vaelttaa? (35, 36)
32. Palveletko sinä Jeesusta?

33. Anna kolme syytä sille, että nekään ihmiset, jotka näkivät omin silmin Jeesuksen ihmeet, eivät uskoneet Häneen? a) (38) b) (39-40) c) (43)
34. Millaisessa suhteessa ovat sydämen usko ja suun tunnustus? (42)
35. Millainen on Jeesuksen ja Isän välinen suhde? (44, 45)
36. Millaista on sisällöltään Jeesuksen valo? (46)
37. Mitä päämäärää varten Jeesus tuli tämän maailmaan? (47)
38. Millä perustein meidät tuomitaan viimeisellä tuomiolla? (48)
39. Kenen puhetta ovat Jeesuksen sanat? (49, 50)
40. Isä antoi Jeesukselle käskyn. Mitä Jeesus sen noudattamisella hankki? (50)
41. Millaiset ovat Jumalan ajatukset sinusta?

LIITE 25:
TAISTELU PIMEYDEN VALTOJA VASTAAN
Joh. 12:37-43

Oletko onnistuja?

Oletko Sinä onnistunut elämässäsi? Oletko päässyt tavoitteisiisi ja ovatko saavutuksesi odotustesi mukaisia? Kysymys menestyksestä koskettaa jollain tavalla jokaista meistä? Jokainen toki halaisi vastata myönteisesti näihin kysymyksiin, mutta jos rehellisesti tutkii mennyttä elämäänsä, useimman kai on pakko tunnustaa, että odotukseni olivat liian suuret.

Muistan miten eräs japanilainen ei-kristitty rouva kysyi minulta, kuuluinko menestyjiin. Vastasin vähääkään empimättä: “En todellakaan!” Elin juuri niihin aikoihin keski-ian kriisiä. Vuosien uurastus lähetystyössä alkoi asettua pikku hiljaa oikeisiin ja varsin vaatimattomiin mittasuhteisiinsa. Kysymyksen tehneen rouvan mies oli juuri kuollut syöpään. Kuolinvuoteellaan tämä mies oli tullut uskoon ja kastettu. Rouva oli nähnyt sen yllättävän muutoksen, joka miehessä oli aivan viimeisillä viikoilla tapahtunut, mutta siitä huolimatta hän ei tahtonut uskoa Jeesukseen. En lähtenyt selittämään tarkemmin hänelle, miksi koin itseni epäonnistujaksi. Taustalla oli tietenkin aiheellista suuruuden hulluuden romahtamista, mutta vielä syvempääkin. Vaikka iloitsin siitä, että mies oli tullut uskoon ja pelastanut, koin, että vaimon sydän oli entistä syvemmin kiinni. Hänen tyttärensä oli tullut jo aiemmin uskoon ja hänen iäkäs äitinsäkin tuli Kristuksen luo pian noiden tapahtumien jälkeen, mutta hänen oma sydämensä on tänäkin päivänä suljettu. Evankeliumin julistaja ei voi kokea olevansa työssään menestynyt, elleivät ne, jotka sanan kuulevat taivu parannukseen synneistään ja käänny uskossa pyytämään armahdusta Jumalalta.

Ei kaduttavaa

Kysellessäni japanilaisilta näitä asioita olen usein törmännyt vastaukseen: “En osaa asettaa elämälleni mitään erityistä tavoitetta tai päämäärää, mutta pyrin elämään niin täysipainoisesti joka päivä, että vanhuuden päivinäni voisin katsella taaksepäin ilman, että minun tarvitsee katua mitään.” Vastaus ei minua tyydytä, sillä se kertoo lähinnä sen, että asianomainen ei tiedä, mihin hän on matkalla eikä siksi halua tai uskalla asettaa itselleen mitään tavoitteita. Sitä paitsi en jaksa uskoa, että kukaan pääsee elämänsä iltaan niin, ettei hänellä olisi mitään kaduttavaa. Rehellisempää kait olisi todeta, että jo tähän päivään mennessä on kasaantunut monenlaista katumuksen ja suunnan tarkistamisen aihetta.

Negatiiviset välitilinpäätökset

Kuluneiden vuosien vaikeus monelle suomalaiselle on ollut siinä, että on joutunut vaikkapa vastoin tahtoaankin tekemään jonkinmoista välitilinpäätöstä omasta elämästään. Taloudellisen turvallisuuden tunnon mureneminen on vienyt monen paljon syvempään ja kipeämpään itsetutkisteluun. Olenko saanut elämässäni aikaan mitään todella arvokasta ja pysyvää? Tällaisten kysymysten tekeminen ei siis kuulu vain keski-ian kriisiin tai eläkkeelle jäämisen sopeutumisprosessiin? Näitä kysymyksiä tulee jokaisen rehellisen ihmisen tuki kysellä säännöllisin välein.

Jeesuksen julkisen toiminnan tilinpäätös

Tekstimme kuvaa Jeesuksen elämän ratkaisevaa taitekohtaa, jossa kolmen ja puolen vuoden julkinen toiminta oli nyt takanapäin. Edessä oli ristien tie ja ylösnousemuksen voitto. Johannes tiivistää tekstissämme koko julkisen toiminnan tapahtumat ja esittää juuri tuon meidän kysymyksemme, mutta nyt Jeesukselle:

“Saavuttiko Jeesus tavoitteensa, menestyikö Hänen julkinen toimintansa?” Ristin ja ylösnousemuksen jälkeen tätä taitekohtaa tallentaessaan Johannes on viimeiseen asti totuudellinen:

“*Vaikka Jeesus oli tehnyt niin monta tunnustekoa ihmisten nähden, he eivät uskoneet häneen.*”

Johannes oli edellä kuvannut otoksen omaisesti Jeesuksen kahdeksaa tunnustekoa: veden muuttamisen viiniksi, temppelein puhdistamisen, toisessa kaupungissa kuolemaisillaan olleen kuninkaan virkamiehen

pojan parantamisen sanalla, ramman parantamisen Betesdan lammikolla, 5000 ruokkimisen, myrskyn tyynnyttämisen, sokeana syntyneen silmien avaamisen ja kuolleen Lasaruksen herättämisen eloon. Lukemattomia muitakin ihmetekoja Jeesus teki. Jeesuksen toiminta oli tunnustekojen sarjaa samalla, kun Hän julisti ja opetti evankeliumia. Hän korostamalla korosti, että Hän itse on Jumalan lähettäjä Pelastaja kansalle. Jeesuksen sanat eivät olleet jääneet epäselviksi:

“Minä olen elämän leipä. Minä olen tie, totuus ja elämä. Minä ole Ovi. Minä olen Hyvä Paimen. Minä olen ylösnousemus. Minä ja Isä olemme yhtä. Isä on antanut kaiken tuomiovallan Pojalle. Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän. Tulkaa minun luokseni kaikki työn raskauttamatt, minä annan teille levon. Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon!”

Ajoittain Jeesuksen ympärillä liikkui suurin joukoin ihmisiä, mutta kaiken tämän jälkeen, Johanneksen sanat vaikuttavat lähes toivottomuuden sävyttämiltä:

“Vaikka Jeesus oli tehnyt niin monta tunnustekoa ihmisten nähden, he eivät uskoneet häneen.”

Silti kysymys ei suinkaan ollut toivottomuudesta, vaan siitä, että Johannes kertoo asiallisesti sen, mitä Jeesus julkisella toiminnallaan sai aikaan. Tuskin kukaan meistä uskaltaa väittää, että Jeesus olisi epäonnistunut, sillä olihan niitäkin, jotka uskoivat Hänen ihmeidensä ja puheidensa perusteella. Olihan hänellä 12 läheistä opetuslasta, olihan helluntaina koolla sentään 120 henkeä ja nousihan Hänen ylösnousemuksensa todistajienkin määrä sentään 500 henkeen. Mutta jos ajattelemmme valtavia kansanjoukkoja ja Jeesuksen tunnustekojen näyttävyyttä ja suuruutta, pakko on kait todeta, että tilastollisesti Jeesuksen julkista toimintaa tuskin voidaan kuvata menestykseksi varsinkin, kun vielä lähipiiristäkin nousi pettäjä ja ylösnousseen luokse kokoontuneiden joukossakin oli vielä epäileviä.

Opetus vai merkit

Kun tänään Suomessa ja monilla lähetyskentillä kipuillaan sen kanssa, miten voisimme saavuttaa suuremman määrän ihmisiä, reseptinä esitetään toiselta suunnalta sitä, että Raamattu-opetukseen täytyy panostaa ja sen tulee olla syvällistä ja vastata tämän päivän ihmisten tarpeisiin. Toiselta suunnalta taas painotetaan, että ilman merkkejä emme voi odottaa hyviä tuloksia: vasta kun ihmisiä paranee ja monella tavalla koetaan Jumalan voiman vaikutusta, ihmiset kiinnostuvat ja tukevat uskoon.

Kummassakaan näistä pyrkimyksistä ei ole sinänsä mitään vikaa. Ongelma on vain siinä, että ihmiset ovat siinä määrin synnin ja pimeyden valtojen vallassa, että oikeasta raamatullisesta opetuksesta ja aidoista Pyhän Hengen vaikuttamista ihmeteoista huolimatta ihmiset eivät tule uskoon. Jeesuksen julkisessa toiminnassa ei kummastakaan ollut puutetta. Jumalan totuuden sana oli viiltävän terävää ja armon sana kykeni vapauttamaan syvimmällekin vajonneen syntisen. Parantamisihmeitä ja muita voimatekoja riitti jokaisen asiasta kiinnostuneen nähtäväksi. Mutta siitä huolimatta ihmiset paaduttivat sydämensä eivätkä uskoneet.

Suurin merkki vielä edessäpäin

Mutta meidän on toki huomattava, että Jeesus ei ollut viimeisintä ja suurinta tunnustekoa vielä suorittanut. Itse asiassa Hänen julkinen toimintansa oli sen osoittamista, että ilman Golgatan tuskan tietä ja sen jälkeen tullutta ylösnousemuksen voittoa ja niiden siunauksena tapahtunutta Pyhän Hengen vuodatusta, ihmiskunnalla ei olisi ollut mitään toivoa. Vain Jeesus kärsimällä meidän syntiemme iankaikkisen rangaistuksen Jumalan pyhän vihan tullessa Golgatan ristillä kykeni vapauttamaan meidät synnin syyllisyydestä ja vallasta. Mikään muu ei syntiin pure. Vain Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus haudasta kykeni vapauttamaan saaliin kuoleman valloilta ja vain Jeesus kykeni murskaamaan Saatanan pään ja viemään saaliina pimeyden voimien sitomat Jumalan lasten ihmeelliseen vapauteen. Ilman Herran pelastustekoja ihmisillä ei ole toivoa.

Kun katselemme helluntain jälkeistä seurakunnan marssia tässä maailmassa vielä mitä suurimman epäuskon ja taisteluiden keskellä, kukaan ei voi väittää, että Jeesus ei olisi menestynyt ja menestyisi

ihmisten pelastamisessa. Mutta tämä kaikki tapahtuu sen jälkeen, kun Jeesuksen julkinen toiminta oli osoittanut ihmisen täysin toivottomaksi tapaukseksi.

Toivottomasti paatunut ihminen

Todettuaan tilanteen, ihmisten loputtoman epäuskon, Johannes selittää mistä se johtuu:

“Näin kävi toteen profeetta Jesajan sana: ”Herra, kuka uskoo meidän sanomamme, ja kenelle Herran käden voima ilmoitetaan?” He eivät voineet uskoa, koska Jesaja on vielä sanonut: ”Hän on sokaissut heidän silmänsä ja paaduttanut heidän sydämensä, että he eivät silmillään näkisi, eivät sydämellään ymmärtäisi, eivät kääntyisi, ja etten minä heitä parantaisi.” Jesaja sanoi tämän nähdessään Hänen kirkkautensa ja puhuessaan Hänestä.”

Jumala oli jo ajat sitten selittänyt profeetalleen kaiken tämän. Jesaja oli jopa saanut kovaksi tehtäväkseen julistaa paatumusta kansalle. Ei toki siksi, että Jumala haluaisi paaduttaa ihmistä, vaan siksi, että ihmiset näkisivät kuinka paatuneita he ovat, jotta he havahtuisivat näkemään hirvittävän tilansa ja kääntyisivät ja tekisivät parannuksen.

Pelastuksen tie

Tie pelastukseen kulkee tänäänkin Jesajan profetian mukaisessa järjestyksessä:

1. Ensin on sinun silmiesi ja korviesi avauduttava kuulemaan ja katselemaan Herran sanaa ja Hänen tekojaan. Jos pidät silmäsi ja korvasi kiinni, et voi pelastua. Pelastus tulee vain evankeliumin sanan kautta - sen sanan, joka kuvaa sinun sydämesi silmille Sinun tähtesi ristillä kärsineen ja ylösnousseen Kristuksen.
2. Vain sellainen joka pitää silmänsä ja korvansa auki, voi päästä ymmärtämään sydämellään oman pelastuksensa tarpeen ja oman paatumuksen hirvittävyuden ja synnin ja pimeyden hirmuvallan.
3. Mutta kaiken tämän ymmärtäneellä on toivo. Hän voi kääntyä sen Jeesuksen puoleen, joka yksin on kaiken synnin ja pimeyden voittanut.
4. Mutta sillä hetkellä, kun ihminen kääntyy apua huutaen Herran puoleen, tapahtuu armon ihme: Herra itse parantaa, pelastaa ihmisen. Syntinen pääsee Jumalan armoon, saa Kristuksen vanhurskauden, kelpaa Jumalalle ja saa perinnöksi iankaikkisen taivaan.

Koska pimeyden vallatkin tietävät tämän, niiden varsinainen tavoite oli saada ihmiset paatumaan, heidän silmänsä sokeiksi ja korvansa kuuroiksi pelastuksen evankeliumille, jossa on voima pelastaa syntinen. Vain sellainen ihminen joka ymmärtää, että hän ei ymmärrä pelastuksen salaisuutta, voi sen käsittää. Siksi ihmisille on julistettava paatumusta, heille on kerrottava, missä on vika, kun he eivät ymmärrä. Heille on julistettava heidän sokeuttaan, jotta edes se saisi heidät havahtumaan paatumuksesta ja heidän sydämensä avautuisivat.

Jumala paaduttaa paatuneen

Syntiin langenneen ihmisen tilasta järkyttävintä tietoa antaa se tosiasia, että kun Jumalan kirkkaus ilmestyisi Kristuksessa ihmisten keskelle, he eivät uskoneet Häneen. Suurempaa ja väkevämpää todistusta kuin, minkä Jeesus antoi, ei enää ole. Mutta he eivät uskoneet. Kaikkein syvintä sokeutta kuvaa se, minkä tekstimme hiukan yllättävällä tavalla lopuksi toteaa:

“Useat hallitusmiehetkin uskoivat Jeesukseen, mutta fariseusten tähden eivät tunnustaneet sitä, etteivät olisi joutuneet synagogasta erotetuiksi. Ihmisten antama kunnia oli heille rakkaampi kuin Jumalan antama.”

Täydellinen älyllinen usko on epäuskon huippu. Ei ole sen suurempaa sokeutta kuin tietää ja tuntee evankeliumi, olla sen totuudesta vakuuttunut ja kuitenkin hylätä se ihmiskunnian vuoksi. Se on suurinta pimeyttä.

Kun ihminen paaduttaa Kristuksen puheen kuullen ja teot nähden sydämensä, lopputulos on se, että Jumala ratifioi eli vahvistaa ihmisen paatumuksen paaduttamalla paatuneen.

Kansa paatui, se hylkäsi Jumalan Pojan. Mutta me tiedämme myös jatkon. Jumala jatkoi työtään. Jumala hylkäsi Oman Poikansa, tuon kansan hylkäämän, että vielä kerran suurimman ja ihmeellisimmän tunnusteen jälkeen helluntaina tuo paatunut kansa saisi vielä kuulla ja nähdä.

Evankeliumin ihme

Jeesus lupasi omilleen: “Te teette suurempia kuin minä teen” Hän ei tietenkään tarkoittanut, että Hänen seuraajansa voisivat ajallisten merkkien alueella tehdä mitään suurempaa kuin mitä Hän teki. Kysymys oli paljon suuremmasta. Tuli se päivä, jona Jeesuksen seuraajien suussa oli uusi sanoma. Tänäänkin keskellämme on tuo sana, joka ei ole tunnusmerkkejä eikä viisautta, vaan sellaista Jumalan voimaa, että paatuneetkin sydämet murtuvat ja sokeain silmät avautuvat. Herran omilla on suussa Jumalan hulluuden sanoman, sanoman ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta. Se on se Jumalan lopullinen voima, joka kykenee tänäänkin vapauttamaan synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen valtaan joutuneet. Menestyksen salaisuus tässä pimeässä maailmassa eivät ole merkit, eivätkä opetus vaan ristiinnaulitun Kristuksen julistaminen Pyhän Hengen voimassa. Tuo evankeliumin sana kykenee tunkeutumaan paatuneeseenkin sydámeen. Evankeliumin sana kykenee synnyttämän uskon epäileviin sydämiin. Evankeliumin voima on nyt keskellämme.

Ajallisia ihmeitä suunnattomasti suurempi on, kun syntinen ihminen saa korvilla kuulemansa evankeliumin sanan kautta sydämeensä omantunnon rauhan ja sisimpäänsä Kristuksen Hengen asumaan. Se on iankaikkinen ihme, sillä siitä alkaa katoamaton elämä Jumalan yhteydessä.

Tänään on pelastuksen päivä

Mutta jos ihminen tai kansa kääntää selkänsä itse evankeliumille, niin sen jälkeen ei sille ole oleva mitään toivoa. Siksi jos kuulet vielä Herran kutsuvan äänen evankeliumin sanassa, älä kulje sen ohi. Tänään on pelastuksen päivä. Tänään voit avata sydämesi evankeliumin sanalle. Tänään sana tuo Sinun sydämeesi ristin ja ylösnousemuksen siunauksen, syntien anteeksi antamisen ja iankaikkisen elämän. Niin itse Ylösnoussut ratsastaa siinä sydämeesi.

Vaikka olisit paaduttanut sydämesi ihmeille ja opetuksille, älä paaduta sitä, kun Herra itse haluaa tulla ja jakaa Sinulla verensä arnessa rauhaa ja ylösnousemuksen voitossa iloa. Hänen armonsa ja voimansa varassa voit selvitä myös taistelussa pimeyden valtoja vastaan. Sana rististä on Jumalan voima, jota pimeyden vallat eivät kestä. Herra kutsuu Sinua tänään vapauteensa!

Uskovalle ei ole mitään muuta menestyksen tietä, kuin usko evankeliumin Kristukseen ja kulkeminen Hänen askeleissaan. Vaikka tie ajoittain näyttäisi tappioiden tieltä, Herran oma tietää: Ratkaiseva voitto on jo saatu. Herramme elää ja tulee pian takaisin suuressa kunniassaan. Mikä riemun hetki se on niille, jotka ovat tänään avanneet silmänsä, korvansa ja sydämensä evankeliumin sanalle. Se sana vakuuttaa: “Poikani, tyttäreni, ole turvallisella mielellä, Jeesuksen uhriveren tähden sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut.”

EHTOOLLINEN 13:1-20

Olemme tulleet nyt Johanneksen evankeliumin kolmanteen ja viimeiseen pääjaksoon. Luvut 13-17 sisältävät ns. Jeesuksen jäähyväispuheen, jonka opetukset eivät milloinkaan lakkaa kiehtomasta Jumalan sanan tutkijaa. Niihin sisältyy ihmeellistä kirkkautta ja samalla kuitenkin lähes kauhistuttavaa pimeyden syvyyttä.

Hänen omansa

Kuva keskittyy kolmeentoista mieheen, joista yksi pian suljettiin ulos. Kaiken keskuksessa on Jeesus. Muista mainitaan nimeltä Pietari, Johannes, Juudas, Tuomas, Filippus ja Juudas. Muut kahdestatoista jäävät nimeämättä. Jeesus vie kaiken aikaa huomiomme ja muut mainitaan suhteessa Häneen. Hän on nyt 33 -vuotias ja Hänen matkansa tässä ajassa on kulkemassa kohti loppuaan. Hänen julkinen toimintansa oli ollut lyhyt, vain kolme ja puoli vuotta. Jäähyväispuheen luvut avaavat jotain hyvin syvää Jeesuksen sydämen ajatuksista ja mielen liikkeistä. Jäähyväispuhetta lukiessa en voi vältyä ajatukselta, että Jeesuksen ajatukset kulkivat halki Hänen koko ajallisen elämänsä. Hän muisteli lapsuuttaan ja äitiään. Siihen viittaa Hänen sanansa:

"Kun vaimo synnyttää, hänellä on tuska, kun hänen hetkensä on tullut. Mutta synnytettyään lapsen hän ei enää muista tuskaansa sen ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan." (16:21)

Katsellessaan pientä opetuslastensa joukkoa Jeesus käytti heistä nimitystä *teknia*, "pienet lapset". Sana on diminutiivin monikko sanasta, jolla Maria oli nimittänyt Jeesusta, kun hän ja Joosef löysivät 12 vuotiaan Jeesuksen temppelistä. Nimittäessään opetuslapsiaan tällä sanalla Jeesuksen äänessä oli varmaan samaa syvää lempeyttä kuin Hänen äitinsäkin sanoissa. Luvun 17 ylimmäispapillisessa rukouksessa kohtaamme Jeesuksen sielun syvän rauhan, kun Hän tiesi eläneensä Isän tahdon mukaisen elämän ja suorittaneensa täysin Isältä saamansa tehtävän.

Rakkaus loppuun asti

Avainsana tämänkertaiseen jaksoomme kuuluu "Hänen omansa". Kolmastoista luku alkaa: *"Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat maailmassa, ja hän osoitti heille rakkautta loppuun asti."*

Julkisen toiminnan päätyttyä Jeesus omisti muutaman tunnin lähimmälle opetuslapsijoukolleen, noille, joita Hän kutsui "omikseen" ja joista Hän sanoi Isälleen: *"He olivat Sinun ja Sinä annoit heidät minulle"*.

Pääsiäisateria

Nämä viisi lukua jakautuvat selkeästi tapahtumapaikan mukaan. Luvuissa 13-14 he olivat kokoontuneina "yläsaliin" viettämään pääsiäisateriaa. Luvun 14 lopussa Jeesus sanoi: "Nouskaa, lähtekäämme täältä." Epäilemättä he myös lähtivät ja lukujen 15-17 tapahtumapaikka oli muualla.

Jaksomme kuvaa tapahtuman pääsiäisaterialta, vaikka Johannes ei kuvaakaan itse pääsiäisateriaa ja uuden liiton aterian, ehtoollisen asettamista. Luvun 13 alku kertoo, millainen on Hänen armonsa. Loppupuoli ilmoittaa taas Jeesuksen tavan hallita kuninkuudessaan. Alussa näemme Hänet pellavaliinaan vyötettynä ilman vaippaa - orjan puvussa, lopussa Hän taas sulkee pettäjänsä omiensa yhteyden ulkopuolelle. Merkkillinen yhdistelmä nöyryyttä ja majesteettillisuutta, niin kuin aina Jeesuksen toiminnassa!

Jeesuksen tietoisuus

Ensimmäinen asia, joka kiehtoo mieltämme luvun alussa on se, millaisin ajatuksina ja millaisen sisäisen tietoisuuden vallitessa Jeesus pesi opetuslastensa jalat ja osoitti armonsa ja rakkautensa luonteen. Lukemalla alkujakeet uudelleen tietyllä korostuksella näemme mistä on kysymys:

*"Pääsiäisjuhla oli tulossa, ja **Jeesus tiesi**, että hänelle oli tullut se hetki, jolloin hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän luo. Hän oli **rakastanut** omiaan, jotka olivat maailmassa, ja hän **osoitti** heille **rakkautta** loppuun asti. Ehtoollisella oltaessa Perkele oli jo pannut Juudas Iskariotin, Simonin pojan, sydämeen, että hän kavaltaisi Jeesuksen. **Jeesus tiesi**, että Isä oli antanut kaiken hänen käsiinsä, ja että hän oli lähtenyt Jumalan luota ja oli menevä Jumalan luo. Hän nousi ehtoolliselta, riisui viittansa, otti pellavaliinan ja vyötti sillä itsensä."*

Jeesuksen sydämen tietoisuus ja ajatukset, jotka panivat Hänet pesemään omiensa jalat on ilmaistu sanalla "tiesi". Se sydämen tila, joka taas tästä toimenpiteestä seurasi kuvataan sanalla "rakasti".

Mitä Jeesus siis tiesi? Ensinnäkin sen, että Hänen hetkensä oli tullut, se hetki, josta Hän ensi kertaa oli puhunut äidilleen Kaanaan häissä. Nyt tämä hetki oli käsillä ja se merkitsi siirtymistä tästä maailmasta Isän luo ristien ja ylösnousemuksen tietä, vaikka siirtymistavasta ei Johannes tässä yhteydessä mainitse sanaakaan. Vain tosiasia todetaan.

Meidän on todellakin syytä muistaa, että Jeesus tiesi täsmälleen, mitä Hänelle tapahtuisi ja mitä tietä Hän menisi Isän luo. Aivan liian usein kuulee puhuttavan Jeesuksen kärsimystiestä ikään kuin se olisi ollut jonkinmoista marttyyriutta, sankarillista suostumista kärsimykseen ja kuolemaan, jota ei olosuhteiden vuoksi kyennyt väistämään. Tällaisessa käsityksessä Jeesuksen rististä ei ole rahtuseenkaan vertaa totuutta. Uusi Testamentti osoittaa, että kysymys oli siitä, että Jeesus oli toteuttamassa jumalallista ohjelmaa. Vaikka Jeesuksen sydän oli täynnä ahdistusta ja tuskaa, Hän tiesi kaiken aikaa, mikä olisi kaiken päätös, nouseminen Isän luo.

"Pääsiäisjuhla oli tulossa, ja Jeesus tiesi, että hänelle oli tullut se hetki, jolloin hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän luo."

Mutta ei tässä vielä kaikki. Johannes toistaa jakeessa 3:

"Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaiken hänen käsiinsä."

Jakeen sijainti on merkittävä. Sitä edeltää lause:

"Ehtoollisella oltaessa Perkele oli jo pannut Juudas Iskariotin, Simonin pojan, sydämeen, että hän kavaltaisi Jeesuksen."

Juudas oli tahtonut ja Saatana oli tahtonut, mutta Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaiken Hänen käsiinsä. Vähän myöhemmin Jeesus sanoi samalle opetuslapsijoukolle:

"Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä." Hän tiesi sen. Hän tiesi, että Hänen voittonsa tulisi olemaan lopullinen.

Tietäen tämän kaiken Jeesus rakasti, osoitti rakkautta:

"Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat maailmassa, ja hän osoitti heille rakkautta loppuun asti."

Sanat *eis telos*, loppuun asti, tarkoittavat täydellisyyteen, viimeiseen päämäärään asti. Herra huolehti siitä, että Hänen rakkautensa kantoi koko matkan perille asti. Herra huolehtii omistaan taivaaseen asti. Isä oli uskonut kaiken Jeesuksen käsiin, antanut Hänelle kaiken vallan, jotta Hänen rakkautensa saavuttaisi lopullisen ja varman voiton. Hän oli tullut Jumalan luota ja palasi nyt Jumalan luo. Mutta kuitenkin Hän oli sanonut:

"Nyt minun sieluni on järkytetty. Mitä minun pitäisi sanoa? Isä pelasta minut tästä hetkestä." Vähän myöhemmin Getsemanessa Hän rukoili:

"Isä, jos mahdollista, anna tämän maljan mennä ohitseni."

Kirjoittaessaan näitä asioita jälkikäteen Johannes toteaa:

"Hän rakasti omiaan loppuun asti."

Hän rakasti lopulliseen päämäärään asti, Hänen rakkautensa ei jäänyt kesken. "Rakkaus suorittaa loppuun sen, minkä se aloittaa."

Opetuslasten jalkojen pesu

Jeesus osoitti symbolisella tavalla tämän rakkautensa riisumalla viittansa, vyöttäytymällä pellavaliinaan ja pesemällä opetuslasten jalat. Jalkojen pesussa ei ollut kysymys tavallisesta vieraiden jalkojen pesusta, joka maassa oli tapana suorittaa vieraiden saapuessa kotiin. Jeesus nousu kesken ehtoollisen vieton, teki jotain kokonaan uutta ja mullistavaa. Liinavaate vyötäisillä oli orjan tunnusmerkki. Jeesus "otti orjan muodon", niin kuin Paavali asian myöhemmin ilmaisi. Sitten Hän vuodatti vettä vatiin ja alkoi pestä opetuslasten jalkoja.

Pietari protestoi. Emme tiedä missä järjestyksessä Jeesus kulki opetuslapsen luota toiselle, mutta luultavasti Hän aloitti Pietarista ja siksi Pietarin vastaväitekin oli niin jyrkkä. Pietari sanoi: *"Kun Jeesus tuli Simon Pietarin kohdalle, tämä sanoi: 'Herra, sinäkö peset minun jalkani?'"*

Ymmärrämme lauseen, jos painotamme sen pronomineja:

"Sinäkö...minun.. Sinäkö, joka olet minun Opettajani, Herrani, jonka hallintaan olen itseni alistanut! Sinäkö pesisit minun jalkani."

Vastauksessaan Jeesus käyttää samoja pronomineja:

"Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä."

Jeesuksen sanoissa on sama vastakkain asettelu. Mutta Herra jatkaa:

"...mutta vastedes sinä sen ymmärrät."

Itseenä täynnä Pietari ei voinut ymmärtää Jeesusta silloin, mutta hän tulisi vielä ymmärtämään.

Pietari ei anna hevin periksi:

"Sinä et ikinä saa pestä minun jalkojani."

Jeesus vastaa ainakin yhtä tiukasti:

"Ellen minä pese sinua, sinulla ei ole osuutta minun kanssani."

Pietari antaa heti periksi:

"Herra, älä pese vain jalkojani, pese myös kädet ja pää."

Ajatuskin siitä, että Jeesus hylkäisi Pietarin, tuntui Pietarista sietämättömältä.

Jälleen Jeesus oikaisee Pietaria ja selitti lempeästi:

"Kylpenyt ei tarvitse muuta kuin että jalat pestään, niin hän on kokonaan puhdas. Te olette puhtaita, ette kuitenkaan kaikki."

Herran omat ovat puhtaita siksi, että he kuuluvat Jeesukselle. Kristuksen lahjavanhurskaus riittää pelastukseen. Mutta silti Herran omakin tarvitsee puhdistusta matkan varrella jalkoihin tarttuneesta liasta.

Kuva oli roomalaisesta kylpylästä. Kun kylpytiloista käveltiin pukuhuoneeseen, jalkoihin tarttui aina jotain pölyä. Siksi viimeinen asia, joka suoritettiin pukeutumisen jälkeen, oli jalkojen pesu.

Sovellus

Tämän jälkeen Jeesus sovelsi sitä, mitä oli symbolisella tavalla näyttänyt. Ensiksi Hän esitti haastavan kysymyksen:

"Ymmärrätkö te, mitä olen teille tehnyt?"

Herra halusi niin Pietarin kuin muidenkin opetuslasten ymmärtävän, mistä oli kysymys. Jeesuksen "orjan muodon" ottaminen ei tarkoittanut sitä, ettei Hän olisi samalla kuitenkin ollut Opettaja ja Herra:

"Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen."

Heidän oppilaiden tehtävä oli tehdä johtopäätökset tästä:

"Jos minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvollisia pesemään toistenne jalat."

Eräät kristilliset kirkot ovat tehneet tästä sellaisen johtopäätöksen, että he suorittavat riitin omaisia jalkojen pesuja. Vaikka emme tekisikään tällaisia johtopäätöksiä, emme saa menettää Jeesuksen antaman mallin merkitystä. Meidän tulee todellakin toimia Jeesuksen mallin mukaan. Luopumatta todellisesta herruudestaan Jeesus riisui ulkoisen vallan merkit pois ja asettui halvimmän palvelijan paikalle. Juuri tällainen alhaalta käsin tapahtuva palvelu koituu palveltavien suurimmaksi siunaukseksi.

Jeesus päätti opetuksensa autuaaksi julistuksella:

"Jos te tämän tiedätte, te olette autuaat, jos te sen teette."

Palvelun hyvälläkään teorialla ei ole mitään merkitystä, ellei sitä panna käytäntöön.

Nöyryyden tie

Kirjeessään Pietari osoittaa, että todellakin oppi ymmärtämään, mitä Jeesus tuon illan esimerkillään opetti. Hän kirjoittaa:

"Älkää herroina hallitko niitä, jotka ovat tulleet osallenne, vaan olkaa laumalle esikuvina, niin te Ylipaimenen ilmestyessä saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen. Te nuoremmat, olkaa vanhemmille alamaisia ja pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä 'Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon'." (1.Piet. 5:3-5)

Jos voisit kysyä Pietarilta, mistä hän oli oppinut "pukeutumaan nöyryyteen", hän vastaisi ehkä: "Opin sen ehtoollisella yläsalissa siitä, mitä Herra teki. Näin Hänen vyöttäytyvän nöyryyden pukuun."

Vyöllä sidottu puku oli joko orjan ja kuninkaan vaatekappale riippuen siitä, millaisesta materiaalista se oli tehty. Nöyryyden puvussa molemmat yhdistyvät. Jeesus oli palvelijana Kuningas. Palveleva Herran seuraaja kuuluu "kuninkaalliseen sukuun."

Niiden ihmisten palvelu ja vastaanottaminen nöyryydessä, jotka Jeesus lähettää meidän elämäämme, ei koskaan jää pelkästään palvelun ja toiminnan tasolle. Viime kädessä palvelun ratkaisee se, ketä Herran oma palvelee:

"Totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, ottaa vastaan minut. Joka ottaa vastaan minut, ottaa vastaan hänet, joka on minut lähettänyt."

UUSI ATERIA 13:21-35

Johannes ei kuvaa pääsiäisaterian syöntiä eikä uuden liiton aterian asettamista, koska hän tiesi, että muut evankelistat olivat niistä kirjoittaneet. Hän siirtyy nyt siihen, että Jeesus sulkee Juudas Iskariotin ulos opetuslastensa yhteydestä. Raamatun tuntijat ovat keskustelleet paljonkin siitä, tapahtuiko se ennen vai jälkeen ehtoollisen asettamisen. Mitään lopullista asiasta ei voi sanoa, mutta monien muiden kanssa olen vakuuttunut siitä, ettei hän ollut enää mukana itse ehtoollisella, vain sitä edeltäneellä pääsiäisaterialla.

Jaksomme jakautuu kahteen osaan. Ensin on itse Juudaan ekskommunikointi (yhteyden ulkopuolelle sulkeminen) jakeissa 21-30 ja sitten Jeesuksen kommentit tähän asiaan liittyen 31-35.

Juudaan ekskommunikointi 21-30

Juudaan petturuus on monille Raamatun lukijoille ongelmallinen asia. Monet ovat esimerkiksi romaanikirjallisuudessa pyrkineet ymmärtämään Juudasta ikään kuin hänellä olisi ollut hyvät motiivit Jeesuksen kavaltamisessa. On annettu ymmärtää, että hän ei ollut täysin tyytyväinen Jeesuksen julkisen toiminnan edistymiseen ja että hän halusi auttaa Jeesusta pääsemään todelliseen valtaan pakottamalla Hänet tilanteeseen, jossa Hän vihdoinkin osoittaisi ihmevoimansa niin, että koko kansa uskonnollisia johtajia myöten sen tunnustaisi. Tällaiset ajatukset ovat kuitenkin aivan puhdasta spekulatiota ilman mitään raamatullista ainesta tuekseen. Tässä niin kuin monessa muussakin kysymyksessä tehtävämme on mennä itse Raamatun teksteihin eikä omaan ehkä hyvinkin älykkään tuntuiseen selitysmalliimme.

Kuka Juudas oli?

Löydämme kolme selkeää lausuntoa Juudaasta. Kaksi niistä tulee Jeesuksen suusta ja kolmas löytyy Apostolien teoista. Puhuessaan opetuslapsistaan miehinä, jotka Herra itse oli valinnut, Hän lisäsi:

"Enkö minä ole valinnut teitä, te kaksitoista? Yksi teistä on kuitenkin Perkele." (Joh. 6:70)

Toinen yhtä selkeä viite Juudakseen "kadotuksen lapsena" tulee ylimmäispapillisessa rukouksessa:

"Kun minä olin heidän kanssaan, minä varjelin heitä sinun nimessäsi, jonka olet antanut minulle. Minä suojelin heitä, eikä heistä joutunut kadotetuksi kukaan muu kuin se kadotuksen lapsi, että kirjoitus kävisi toteen." (Joh. 17:12)

Kolmas viite kuuluu:

"... apostolinvirkaan, mistä Juudas luopui mennäkseen omaan paikkaansa." (Apt 1:25)

Kaikki nämä kolme kohtaa voidaan ottaa aivan kirjaimellisesti. Siitä seuraa johtopäätös, että Juudas ei ollut samanlainen ihminen kuin muut. Uskoisin, että hän oli ruumiillistunut Saatana. Hän oli kadotuksen lapsi ja kuollessaan hän meni "omaan paikkaansa." Juudas nostettiin esiin suorittamaan pimein teko ihmiskunnan historiassa. Hän oli siis todellakin pahuuden ruumiillistuma.

Jos asian laita on todellakin tämä, on erittäin merkittävää, että Juudas esiintyy ihmisenä, toimii inhimillisellä tasolla, häntä hallitsevat ihmisen tunteet ja hän tekee päätöksensä ihmisen tahdolla. Vaikka Jeesus on Jumala, silti Hän tuli aidoksi ihmiseksi eikä Hänen täyttä ihmisyyttään voi asettaa kyseenalaiseksi. Samoin Juudaskin oli aito ihminen, vaikka hän olikin Saatanan ruumiillistuma. Koska Saatanalle ei Jumala ole valmistanut mitään pelastusta, Juudaskin oli alusta asti kadotuksen lapsi, eikä hänelle kuulunut mitään pelastuksen lupausta - niin kuin Sana selkeästi opettaa.

Johanneksen kuvaus Juudaan ekskommunikoinnista on traaginen. Jo jakeessa 18 Jeesus viittasi tähän:

"En minä puhu teistä kaikista. Minä tiedän, ketkä olen valinnut. Mutta tämän kirjoituksen on käytävä toteen: Joka syö minun leipääni, on nostonut kantapäätänsä minua vastaan."

Jeesus alusta lähtien tiesi koko totuuden Juudaasta. Mutta silti asia järkytti Häntä:

"Tämän sanottuaan Jeesus tuli hengessään järkytetyksi, todisti ja sanoi: 'Totisesti, totisesti minä sanon teille: yksi teistä kavaltaa minut'."

Olemme kohdanneet tämän ilmaisun Jeesuksen tulemisesta "järkytetyksi" jo kaksi kertaa aikaisemminkin tässä evankeliumissa. Lasaruksen haudalla (Joh. 11:33) "liikutuksen valtaan joutumista" tarkoittavan ilmaisun tarkka käänös kuuluu: "Hän vaivasi itseään" eli synnin seurauksena tulleen kuoleman todellisuuden läsnäollessa Jeesus vaivasi tällä todellisuudella itseään, Hän otti itseensä ja sydämelleen ihmisten surkeuden taakan, jonka synty oli mukanaan tuonut.

Järkyttynyt Jeesus

Toisen kerran törmäsimme samaan sanaan 12. luvun jakeessa 27. *"Minun sieluni on järkytetty."* Vehnän jyvän kuolemissen tie vei Jeesuksen sielun syvän tuskan valtaan. Kysymys oli siis henkisestä tuskasta.

Nyt Jeesus on kasvokkain Saatanan kanssa, joka Juudaan kautta lähtee suorittamaan petosten petosta, kavallusten kavallusta. Tässä Jeesuksen sisäinen tuska saa syvimmän ilmaisun: *"järkytetty hengessään"*. Tällaisessa syvimässä hengellisessä tuskassa Jeesus lähtee toimimaan ja erottamaan Juudasta opetuslasten yhteydestä.

Mutta koska Jeesuksen "hetki" oli tullut, Hänen oli välttämätöntä ryhtyä toimenpiteisiin. Jotta muut opetuslapset ymmärtäisivät mistä oli kysymys, Jeesus kertoo asian:

"Tämän sanottuaan Jeesus tuli hengessään järkytetyksi, todisti ja sanoi: 'Totisesti, totisesti minä sanon teille: yksi teistä kavaltaa minut'."

Opetuslapset katselevat hämmästyneinä toisiaan. He tiesivät kyllä, miten monta kertaa itse kukin heistä oli epäonnistunut Jeesuksen seuraamisessa, mutta silti heistä tuntui täysin uskomattomalta, että joku heistä pettäisi Hänet. Pietarin ehdotuksesta Johannes pyysi Jeesukselta merkin siitä, kenestä oli kysymys ja sen Jeesus myös antoi:

"Se, jolle minä annan tämän leivänpalan.' Hän otti palan, kastoi sen ja antoi Juudaalle, Simon Iskariotin pojalle."

Viiniin kastetun leiväpalan antaminen yhteisellä aterialla merkitsi suurin piirtein samaa kuin nykyinen maljan kohottaminen ja sen nauttiminen jonkun kunniaksi tai jollekin hyvää toivottaen. Kysymys oli siis ystävyuden osoituksesta. Ellemme ymmärrä tätä, käsitämme väärin sen, mitä Jeesus teki ja sanoi tuossa syvän sisäisen järkytyksen tilassa. Jeesus tiesi, mitä Juudas tekisi, mutta tämä jumalallinen edeltä tietäminen ei tarkoita sitä, että Jeesus olisi pannut Juudaan kavaltamaan itsensä. Viimeiseen asti Jeesus pyrki pysäyttämään Juudaan ja kääntämään hänet pois väärältä tieltään. Jos Juudas olikin ruumiillistunut Saatana, niin inhimillisyytensä puolesta hän oli vastuullinen olento, jolla oli myös mahdollisuus tehdä valintoja. Siksi viimeiseen asti Jeesus piti Juudaalle oven auki.

Juudas otti palan. Hän vastasi siis ystävälliseen eleeseen. Mutta sitten sanotaan, että Saatana meni häneen. Miten Saatana pääsi Juudakseen? Siten, että Juudas päästi hänet. Juudas istui nyt siinä saatanaallinen petossuunnitelma päänsään ja lopullinen päätös sen toteuttamisesta tehtynä. Jeesuksen antama leivänpala oli siis Juudaan viimeinen mahdollisuus. Saatana oli kärkkymässä kokoajan sydämen ovella. Juudas epäroï hetken sillä hän seisoi Jeesuksen

ystävyyden osoituksen ja Saatanan viekoituksen välissä. Hän antoi Saatanalle periksi ja menetti viimeisen mahdollisuutensa pelastua.

Jeesus hallitsee

Nyt seurasi Jeesuksen käsky:

"Minkä teet, tee se pian."

Jeesus ratifioi, vahvasti Juudaan valinnan. "Annoin Juudas sinulle mahdollisuuden, sinä teit valintasi. Älä enää epäröi. Toimi nopeasti." Jeesus omalla kuninkaallisella arvovallallaan määrää hetken ja ajankohdan, jona pimeyden vallat päästetään valloilleen. Juudas meni välittömästi ulos.

"Oli yö."

Juudas meni yön pimeyteen. Hän oli syönyt ystävyiden leipäpalan, mutta nosti kantapäätänsä Jeesusta vastaan. Jeesus oli viimeiseen asti osoittanut hänelle vain rakkautta. Pahuuden ruumiillistuma ilmaisi itsenä äärimmillään ja pahimmillaan.

Mitä tapahtui tämän jälkeen? Alkukielen ilmaisu "hänen mentyään ulos" kertoo, että Juudaan poistuminen oli tapahtunut hänen omasta tahdostaan. Hän sulki itse itsensä yhteyden ulkopuolelle. Edellä puhuin siitä, että Jeesus sulki Juudaan yhteyden ulkopuolelle ja se on totta, mutta menetelmä oli sama, mikä aina Jumalan toiminnassa. Jumala ei sulje ketään taivaan ulkopuolelle. Aina on kysymys siitä, että ihminen itse sulkee itsensä taivaan ulkopuolelle ja Jumala ratifioi eli vahvistaa hänen valintansa.

"Jumala ei tahdo syntisen kuolemaa, vaan sitä, että hän kääntyy ja saa elämän." Puhumme siitä, että Jumala lähettää ihmisiä kadotukseen ja tällainen puhe on sinänsä totta, mutta Jumala ei milloinkaan tee sitä muuten kuin vahvistamalla ihmisen oman päätöksen mennä helvettiin.

Jumalan seurakunnalle on välttämätöntä, että Saatana ja Saatanan valtaan antautuneet suljetaan sen yhteyden ulkopuolelle. Siksi näemme nyt joukon ilman Juudasta. Saatana, joka on karkotettu ulos, joutuu lopulta työskentelemään Jumalan päämäärien hyväksi. Siksi tuo käsky:

"Minkä teet, tee se pian!"

Sana "*kavaltaa*" merkitsee alkukielessä "pois luovuttamista". Tässä sitä käytetään siis pettämisen merkityksessä, mutta kuusi viikkoa myöhemmin helluntaisaarnassaan Pietari käyttää samaa sanaa:

"Hänet luovutettiin teille niin kuin Jumala oli ennalta suunnitellut ja nähnyt. Lakia tuntemattomien miesten käsillä te nautitsitte hänet ristiin ja surmasitte." (Apt. 2:23)

Synti ja Saatana luovuttivat Kristuksen, mutta Jumalan ääretön rakkaus ja armo ottavat tämän petoksen hallintaansa niin, että siitä tulee ihmisluvulle lunastuksen väline. Juudaskin joutui lopulta toteuttamaan Jumalan suunnitelmaa. Kun synti ja Saatana suljetaan seurakunnasta ulos, ne pakotetaan samalla lopulta edistämään Jumalan suunnitelman toteutumista.

Ihmisen Pojan kirkastaminen

"Hänen mentyään ulos Jeesus sanoi: 'Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä'."

Oli yö ja Juudas toteuttamassa pimeyden suunnitelmaa. Vähän myöhemmin Jeesus sanoi Juudaan Getsemaneen opastamalle vangitsijoiden joukolla:

"Tämä on teidän hetkenne ja pimeyden valta."

Tästä huolimatta Jeesus julisti, että juuri nyt Ihmisen Pojan kirkkaus loisti esiin.

Tässä tilanteessa Jeesus käyttää viimeistä kertaa evankeliumin lehdillä ilmaisua "Ihmisen Poika" itsestään. Natanaelille Jeesus oli sanonut:

"Te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle."

Nyt tämä alkoi toteutua, vaikka oltiin menossa syvimmän pimeyden keskelle. Prosessi oli lähtenyt liikkeelle ja tulisi kulkemaan loppuun asti. Hetki oli tullut. Mutta juuri tämän pimeyden keskeltä tulisi loistamaan Jumalan armon ja rakkauden ihmeellinen kirkkaus ja valo. Älä katso vain pimeyttä. Näe mikä kirkkaus on Kristuksessa keskellämme syvimmänkin tuskan keskellä.

Sekä Ihmisen Poika että Isä tulevat kirkastetuksi samalla tavalla ja samassa prosessissa.

"Jos Jumala on kirkastettu hänessä, niin Jumala kirkastaa myös hänet itsessään ja kirkastaa hänet pian."

Jumala kirkastaa Ihmisen Pojan. Kun Jeesus ihminen nousi ylösnousemuksen jälkeen taivaaseen Isän oikealle puolelle, kirkastettiin Ihmisen Poika. Jeesuksessa aito ihmisyyys istuu Jumalan valtaistuimella. Taivaan keskuksessa on Ihmisen Poika ja Jumalan Poika.

Lapset, rakastakaa!

Sitten Jeesus puhuttelee opetuslapsiaan tuolla lempeällä nimityksellä "lapset". Vaikka itse ilmaukseen liittyy lämpöä, ratkaisevaa on muistaa, missä tilanteessa ja tilassa Jeesus sitä käytti. Pettäjä oli matkalla pimeydessä, Jumalan kunnia oli kirkastumassa ja nyt sisäisen järkytyksen keskeltä Jeesus puhuu "lapsilleen", rakkailleen. Jumalallisen pelastussuunnitelman syvä olemusta on se, että Jeesus kulkee tuskien tiensä kirkkauteen ja kirkastaa Isän juuri sillä, että Hän valmistaa omista lapsistaan pelastettujen morsiusseurakunnan.

Jeesus selittää heille edessä olevien tapahtumien sisältöä. Hän joutuisi jättämään heidät hetkeksi yksin, sillä vain Hän saattoi kulkea sen tien, joka oli kuljettava heidän pelastumisekseen:

"Lapset, vielä vähän aikaa minä olen teidän kanssanne. Te etsitte minua, ja kuten sanoin juutalaisille: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla', niin sanon nyt teillekin."

Mutta:

"Uuden käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne! Kuten minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toisianne. Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus."

Petturi Juudas oli mennyt. Mutta jäljelle jääneistä 11 alkaisi seurakunta, jonka tunnusmerkkinä olisi keskinäinen rakkaus.

Mitä Jeesus tarkoitti ilmaisulla "uusi käsky". Eräässä merkityksessähän kehotus keskinäiseen rakkauteen ei suinkaan ollut mikään uusi käsky. Jo Mooses oli sanonut:

"Rakasta Herraa sinun Jumalaasi koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja kaikesta voimastasi." ja "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!"

Uuden käskyn sisältö ei siis ollut uusi. Kysymys ei ollut edes siitä, että Jeesuksen antama rakkauden malli asettaisi rakkauden syvyydelle ja laajuudelle uudet ulottuvuudet. Kysymys oli siitä, että Jeesus tuli antamaan omilleen uuden rakkauden lähteen. Golgatan uhrista kumpuava Pyhän Hengen rakkaus synnyttää Jeesuksen seuraajissa aivan uuden rakastamisen mahdollisuuden.

"Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus."

Ihmiset eivät tunnista Jeesuksen seuraajia siitä, että he tunnustavat yhteen ääneen uskontunnustuksensa. Heidä ei tunnisteta yhteisestä puvusta tai puheenparresta, ei lauluista, joita he laulavat eikä toimituksista, joita he suorittavat. Heidät tunnistetaan siitä, että he rakastavat toisiaan.

Sikäli kuin kristityt kieltäytyvät osoittamasta rakkautta toisilleen, siinä määrin maailma myös kieltäytyy uskomasta heidän puheitaan. Viimeinen testi, jolla kristillisyyttä mitataan on uskovien keskinäinen rakkaus.

Kysymyksiä:

1. Mitä ja milloin Jeesus teki? (13:1, 2, 4, 5)
2. Mitä Jeesus ajatteli itsestään? a) (3) b) (13)
3. Millaista asennetta Jeesuksen käytös osoitti? a) (4,5) b) (1)
4. Mikä tekee ihmisestä onnellisen? (15-16, 17)
5. Millainen valtuutus on Herran lähettämällä kristityillä? (20)
6. Mikä määrää tehtävien arvon? (16, vrt. Matt. 10:42)
7. Millä ihmisen arvon voi mitata? a) (1) b) (10)
8. Mihin perustui Jeesuksen ja opetuslasten keskinäinen suhde? a) (8) b) (20)
9. Millä tavalla Jeesus viestitti opetustaan? a) (7) b) (12) c) (5,15) d) (19)
10. Miten tämän kohdan opetuksen voisi siirtää käytännön elämään?

11. Miksi Jeesus järkyttyi? (21)
12. Mitä leivän kastaminen viiniin ja sen antaminen toiselle tarkoitti? (26)
13. Miksi Saatana meni sillä hetkellä Juudaaseen? (27)
14. Mistä kertoo se, että Jeesus antoi määräyksiä Juudalle, johon Saatana oli juuri mennyt? (27) Noudattiko Juudas saamaansa käskyä? (30)

15. Missä ilmenee Jeesuksen ja missä Isän kirkkaus? (31, 32)
16. Mihin Jeesus meni? (33, 36)
17. Milloin mekin pääsemme menemään sinne, missä Jeesus on? (36)

18. Miten uusi käsky ja vanha rakkauden kaksoiskäsky eroavat toisistaan? (34)
19. Mikä on kristityn tuntomerkki? (35)

LIITE 26:
HERRAN JOHDOLLA PALVELEMAAN
Joh. 13:13-17

Maljallinen kylmää vettä

"Opettaja, saisimmeko vähän vettä!" Joukko ekaluokkalaisia ihka uusissa koulupuvuissaan oli taas ties kuinka monetta kertaa ilmestynyt kirkkomme ovelle. Oli japanilainen kesä-heinäkuun helle. Lapset olivat kävelleet jo puolitoista kilometriä koulusta kotiin päin. Edessä oli vielä kilometri. Helle janotti. He olivat kerran uskaltaneet pyytämään vettä matkan varrella olevasta kirkosta ja nyt siitä oli jo tullut tapa. Juoksin iloisin mielin keittiöön, täytin lasit vedellä ja vein ne eteiseen. Lapset joivat ja jatkoivat matkaansa.

Pysähdyin miettimään Jeesuksen sanaa:

"Joka antaa yhdellekin näistä vähimmistä maljallisen raikasta vettä vain siksi, että tämä on opetuslapsi - totisesti: hän ei jää palkkaansa vaille." (Mt. 10:42)

Mahtaisinko saada noista vesilasillisista taivaassa palkan, vaikka nuo lapset eivät olleetkaan vielä Herran opetuslapsia. Lupaushan koskee vain opetuslasten palvelua eikä palvelua sinänsä, vaikka kaikkien ihmisten palvelu kuuluu toki opetuslapsen tehtävään. Lapset eivät olleet kuulleet vielä evankeliumia, mutta ehkä saivat noista vesilasillisista huomata, että kristillisessä kirkossa saa virvoitusta. Kutsuin heitä pyhäkouluun ja joku heistä taisi tullakin. Rukoilin ja rukouksen, että heistä tulisi Herran opetuslapsia.

Ketä palvelet?

Vesinanan aukaiseminen ja veden tarjoaminen on vähäinen teko. Vai onko? Millä tekojen suuruutta ja pienuutta oikein tuleekaan mitata? Näyttävä palvelu, josta saa aplodit ja kunniamerkkejä - eikö se ole suurta? Pieni ja huomaamaton taas mitätöntä? Jeesus ei suostu tähän meidän väärään ajatteluun. Palvelua ei tee suureksi se, mitä tehdään, vaan se KENELLE palvelus kohdistetaan. Kättelyssä ei ole itsessään mitään erityisen suurta, mutta jokainen muistaa pitkään, jos hän saa tilaisuuden esimerkiksi kätellä presidenttiä. Kristillisen palvelun arvo määräytyy siitä, että se kohdistuu viime kädessä Herraan itseensä.

Jeesuksen esikuva

Pesemällä opetuslastensa jalat ennen kärsimistään ja paistamalla samoille opetuslapsille kalaa ja tarjoilemalla heille leipää ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus osoitti, että ihmismitoin pieneksi arvioitu palvelu sopi Hänelle. Palvelun arvo määräytyy Herrasta, joka ottaa palvelumme vastaan. Tärkeää ei ole siis, millaiset lahjat sinulla on tai kuinka suuria tekoja saat tehdyksi, vaan se palveletko Herraa vai elätkö vain itsellesi. Onnellinen eli autuas on se, joka palvelee Herraa.

Etsiessämme elämän tarkoitusta olemme väärillä jäljillä, jos teemme kysymyksen: "Mitä minun pitää tehdä elääkseni rikasta ja onnellista elämää?" Väärään kysymykseen ei koskaan voi saada oikeaa vastausta. Oikea kysymys kuuluu: "Ketä minä nyt palvelen näissä arkissa askareissani?" Voi olla, että tämän kysymyksen tekeminen voi sitten ratkaisevasti muuttaa myös tekojemme sisältöä. Vain Herran palvelu, Herran eduksi ja hyväksi eläminen, on tie todelliseen onneen.

Herran johdolla palvelemaan

Tämän rukouspäivän hallituksen määräämät tekstit liittyvät kaikki palveluun ja ne voitaisiin otsikoida esimerkiksi muotoon: HERRAN JOHDOLLA PALVELEMAAN. Miikan kirjan teksti osoittaa, että voidaksemme palvella, Herran itsensä on avattava meille tie ja Hänen täytyy saada johtaa meitä. Herran sana lupaa nimittäin, että Jumala on valmistanut etukäteen ne hyvät työt, jotka me Herraa

palvellessamme saamme tehdä. Ratkaisevaa on siksi, kysyä, mihin Herra Sinä haluat nyt minua käyttää? Missä voin Sinua tänään ilahduttaa? Herran johdatusta kyselevä löytää aina palvelumahdollisuuksia.

Johanneksen teksti antaa meille Jeesuksen esimerkin ja opetuksen palvelusta. Siinä Jeesus korostaa, että paraskaan palvelun teorian tunteminen ei tee meistä autuaita eli onnellisia. Vasta sitten, kun me todella käytännössä elämme Jeesuksen opetuksen mukaan, olemme autuaat eli tosi onnelliset.

Alkuseurakunta toimi Jeesuksen opetuksen mukaisesti. Antiokian seurakunta palveli varoillaan. Kukin seurakuntalainen antoi varallisuutensa mukaisesti avustuskolehtiin, jonka Paavali ja Barnabas toimittivat nälkää näkeville Juudeassa asuville veljilleen. Heidän toiminnassaan ei ollut mitään ulkoisesti dramaattista. Mutta he tiesivät palvelevansa Herraa ja jakoivat siksi omastaan iloiten. He elivät todeksi Jeesuksen lupausta palvelevan rakkauden autuudesta. He antoivat omastaan pois. Itse asiassa he antoivat pois vain siitä, minkä olivat Herralta lahjaksi saaneet. Heidän palkkansa taivaassa tulee olemaan sekin armoa, armopalkka.

Herran lahjat Herran hyväksi

Palveleminen on Herran lahjojen käyttöä sen Herran hyväksi, jolle ne kuuluvat. Palvelulla ei siis Herran oma ansaitse mitään, mutta saa silti suunnattoman armopalkan. Hänen pelastumisensa oli armoa ja hän saa armoa armon päälle, kun hänen palveluksensa saa taivaallisen palkkansa. Herran palvelu ei ole siksi ansioiden hankkimista, vaan kiitosta saadusta armosta. Ihanin armopalkka, minkä uskova voi taivaassa saada on se, että joku hänen palveluksensa kautta evankeliumin kuullut ja Herran rakkaudesta osalliseksi tullut pääsee yhdessä hänen kanssaan ylistämään iankaikkisesti Jeesusta. Ajallisella palvelulla ei ole vain iankaikkista arvoa, koska palveluksen kohde Herra on iankaikkinen, vaan sillä on aina myös iankaikkinen päämäärä. Mitä ikinä Herran työssä teemme, pyrimme aina siihen, että yhä useampi ihminen pääsisi taivaalliseen kirkkauteen ylistämään meidän tähtemme kuollutta ja ylösnoussutta Jeesusta Kristusta.

Kestämätön palveluideologia

Mutta mikä sitten oikein saa ihmisen palvelemaan? Koko yhteiskuntamme läpi on viety viime vuosien aikana tietty palvelun ideologia, jolla on selkeästi kristilliset juurensa. Olemme rakentaneet palveluyhteiskunnan, jota nyt laman keskellä kilvan ollaan purkamassa. Miksi tuo palveluideologia osoittautui niin surkean voimattomaksi kylmien markkinavoimien ja rahan vallan edessä? Siksi, että se rakentui uskoon ihmisen hyvyteen ja luontaiseen kykyyn ja haluun palvella toisia. Lama on osoittanut ihmisluonnon itsekkyyden ja omanvoiton pyynnin. Palvelu, joka perustuu siitä saatavaan hyötyyn, ei tule koskaan kestäväksi. Se on vain itsekkyyttä kauniissa vaatteissa.

Voiko syntinen palvella?

Kiirastorstai illan aterialla Jeesus pesi opetuslastensa jalat ja kehotti opetuslapsiaan seuraamaan esimerkkiään käytännössä. Jeesuksen opetus palvelusta on realistista. Se lähtee liikkeelle ihmisten aidosta syntisyydestä. Jeesus tiesi, että luonnollisessa tilassaan ihminen on synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen orja eikä kykene eikä itse asiassa haluakaan palvella ketään muuta kuin itseään ja omia etujaan. Ihminen voi kyllä tehdä hyvää, mutta tekee niin viime kädessä vain oman voiton pyynnistä.

Vain Herran hallitsema voi palvella

Jeesus antoi mallin siitä, miten uskovan tulee palvella nöyrästi itsensä alentaen. Palveluun ei riitä pelkästään kauniit sanat, vaan sen tulee olla käytännön elämää. Mutta Jeesuksen opetuksen ydin ei kuitenkaan ollut siinä esimerkissä, jonka Hän antoi. Ihmiselle ei ole nimittäin mitään hyötyä parhaastakaan esimerkistä, ellei hän kykene sitä noudattamaan. Jeesuksen opetuksen ydin olikin siinä, että opetuslapset voisivat palvella Hänen esimerkkinsä mukaisesti vain sikäli kuin he tunnustaisivat Jeesuksen Herrakseen ja Opettajakseen. "Minä olen teidän Herranne ja Opettajanne. Jos pidätte minua

sellaisena ja seuraatte minun jälkiäni, palvelu on teille mahdollista. Ilman minua ette voi tehdä yhtään mitään."

Jeesus ristin varjossa

Jeesus ei antanut esimerkkiään palvelusta yleisenä opetuksena, vaan yläsalissa kiirastorstai-illan pääsiäisaterian yhteydessä omille opetuslapsilleen. Tekstimme edellä Johannes kuvaa, mitä Jeesus teki, ajatteli ja mistä Hän oli tietoinen riisuessaan viittansa ja sitoessaan orjan tunnusmerkin, pellavaliinan, vyötäisilleen ja pestessään opetuslastensa jalat.

"Jeesus tiesi, että oli tullut se hetki, jolloin hänen oli määrä siirtyä tästä maailmasta Isän luo. Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat tässä maailmassa, ja hän osoitti heille täydellistä rakkautta loppuun asti." (13:1)

"Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaiken hänen valtaansa ja että hän oli tullut Isän luota ja oli nyt palaamassa hänen luokseen." (13:3)

Jeesus tiesi, että kukaan ihminen ei luonnollisessa tilassaan, synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen orjana voi Häntä eikä Jumalaa palvella. Vain osoittamalla täydellistä rakkautta opetuslapsiaan kohtaan, antamalla oman henkensä heidän syntiensä sovituksiksi, kukistamalla kuoleman ja Perkeleen vallan, Jeesus saattoi avata heille tien sekä taivaaseen että palvelevaan rakkauteen - joka on taivaan olemus. Kun taivaassa ylistetään ja rakastetaan tapettua Karitsaa, se on palvelevaa rakkautta loputtomiin. Iankaikkinen elämä ilmenee täällä ajassa jo palvelevana rakkauteena niiden elämässä, jotka ovat uskossa Jeesuksen ristin sovitustyöhön ja Hänen ylösnousemuksensa voittoon tulleet hänen omikseen.

Kylpy ja jalkojen pesu

Jeesus tiesi myös, että yksikään ihminen ei pääsisi vapaaksi synnin vallasta, ellei Jeesus itse pesisi häntä puhtaaksi synnin syyllisyydestä ja vapauttaisi häntä synninvallasta Jumalan valtakuntaan. Siksi pestessään opetuslastensa jalat Hän antoi samalla opetuksen siitä, miten ihminen pääsee sisälle Jumalan vapauttamien valtakuntaan. Kun ihminen ensi kertaa tunnustaa ja hylkää syntinsä ja pyytää niitä anteeksi, Jeesuksen ristillä vuotanut veri puhdistaa hänet kokonaan, hänet pestään kokonaan puhtaaksi. Kylpy, johon Jeesus viittaa, tarkoittaa siis kastetta, jonka sisällön uskomalla ihminen uudestisyntyy ja pelastuu. Hän pääsee osalliseksi koko Golgatan uhrin ja ylösnousemuksen voiton siunauksesta.

Kaste ja usko

Kun Pietari esteli jalkojensa pesua, Jeesus sanoi, ettei Hänellä ja Pietarilla olisi mitään tekemistä keskenään, ellei Jeesus saisi pestä Pietarin jalkoja. Kun Pietari sen kuultuaan vaati koko ruumiin pesua, Jeesus sanoi, ettei se ollut Pietarille enää tarpeen. Kerran lahjaksi saatu uusi elämä, uudestisyntymisen armo, riittää. Yksi kaste ja yksi usko riittää pelastukseen. Kaste ja usko tekee palvelemisen mahdolliseksi. Vain pelastetut voivat palvella Jumalaa?

Päivittäinen parannus

Mutta pelastuneetkaan eivät voi elää päivääkään ilman jatkuvaa Herran puhdistavaa työtä. Vain sellainen Herran oma, jota Jeesus saa päivittäin pestä liasta, jota palvelun tiimellyksessä on jalkoihin tarttunut, voi pysyä Herran johdossa ja Herran hallinnassa. Mutta juuri tätä puhdistusta Jeesus tänäänkin meille täydellisessä rakkaudessaan tarjoaa, jotta voisimme lähteä iloisin mielin palvelemaan Häntä.

Anna pelastaa itsesi!

Ellet ole Jeesuksen oma, ellet ole vielä päässyt osalliseksi Hänen elämästään, palveleminen on Sinulle mahdotonta. Sinun täytyy päästä osalliseksi Hänen täydellisestä rakkaudestaan ennen kuin voit rakastaa muita. Mutta Hänen täydellinen rakkautensa näkyy tänäänkin Golgatan keskimmäiseltä ristiltä. Tunnusta, että elämäsi varsinainen synty on siinä, että et rakasta Herraa, et rakasta lähimmäisiäsi etkä

palvele heitä. Pyydä Häneltä anteeksiantamusta, pyydä Hänet elämäsi Herraksi, pyydä Hänet ohjaamaan elämääsi ja johdattamaan sinua. Jos taivutat itsesi Hänen puhdistettavakseen ja hallittavakseen varaamatta itsellesi mitään erivapauksia tai asettamatta mitään ehtoja, saat kokea sen ihmeen, että hän pesee sinut puhtaaksi, antaa Sinulle uuden sydämen. Hän antaa sinulle elämän ja rakkauden, joka vie sinut palvelemaan Häntä silloin, kun Sinä tiskaat, siivoat, tarjoilet ruokaa, jaat varoistasi ja kerrot ilouutista Jeesuksen rakkaudesta lähimmillesi ja kauempana oleville.

Anna pestä jalkasi!

Jos olet jo Herran oma, Herra haluaa tulla luoksesi, ja pestä Sinun jalkasi. Sinun vapahtajasi lähestyy Sinua yhä tänäänkin alhaalta päin. Tarvitset uuden puhdistuksen. Tarvitset uuden anteeksiantamuksen voidaksesi palvella Häntä ja muissa uskovissa Häntä. Tarvitset Herran täydellistä rakkautta. Sinun tulee uudella tavalla ymmärtää, että Jeesus ei ole vain esikuva, vaan myös Herra, joka haluaa päättää, missä ja miten sinä palvelet Häntä.

LIITE 27:
KRISTUKSEN KIRKKAUS
Joh. 13:31-32

Usko perustuu Kristuksen tuntemiseen

Mitä Sinä syvimmitäsi tavoitteet, mitä elemässäsi haluat? Mihin suuntaudut? Vastaus näihin kysymyksiin määrää elämäsi sisällön. Suuntaudutko Kristukseen vai etsitkö ehkä kristillisyydessäkin jotain omaasi? Tähän kaikkeen liittyy suuri kysymys: "Kehen Sinä luostat? Ketä tai mitä Sinä uskot?"

Luottamuksesi tai epäluottamuksesi johonkin ihmiseen määräytyy sen perusteella, kuinka hyvin häntä tunnet. Ensin täytyy kohdata ihminen, puhua hänen kanssaan ja vasta sen perusteella voi syntyä luottamus. Usko Kristukseenkaan ei ole jonkinlaista sisimmän kutinaa, vaan perustuu siihen, että Hän lähestyy meitä ja puhuu meille Sanansa kautta. Kun sitten opimme tuntemaan Häntä, luottamuksemme Häneen syntyy ja uskomme kasvaa ja syvenee sitä mukaa, kun opimme näkemään ja tuntemaan Herran Jeesuksen Kristuksen kirkkautta ja suuruutta ja armoa.

Kenelläkään meillä ei ole vasta kuin vähäinen kuva Herran kirkkauden suuruudesta ja ihanuudesta. Kristityksi tulo ei ole vain jonkin oppijärjestelmän omaksumista tai syntien anteeksisaamisen kokemista - toki niitäkin, vaan tämän kirkastetun Henkilön kohtaamista. Hänen kohtaamisestaan alkaa sitten Hänen seurassaan kulkeminen, joka merkitsee yhä syvenevää Jeesuksen tuntemista. Usko merkitsee sitä, että kristitty panee elämänsä Jeesuksen varaan, luovuttaa pahuutensa ja syntinsä Jeesuksen ristin uhriveren puhdistettavaksi, antaa elämänsä Jeesuksen johdatukseen ja kuolemansa Jeesuksen ylösnousemuksen voiton varaan. Kaikki riippuu Jeesuksesta.

Kristityn kasvu on muutosprosessi, joka tähtää siihen, että eräänä päivänä hän tulee saamaan samanlaisen kirkastetun ylösnousemusruumiin, kuin minkä Paavali sai nähdä Damaskoksen tiellä ja myöhemmissä kokemuksissaan taivaasta. Johannes kertoo saman asian: "Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on." (1.Joh.3:2)

Kristuksen kirkkaus taivaassa

Mutta pelastetut eivät suinkaan ammenna tyhjäksi Kristuksen kirkkautta sillä hetkellä kun he pääsevät taivaalliseen päämääräänsä. Koko taivas ja iankaikkisuus on sitä, että saamme aina syvemmälle ja syvemmälle ammentaa Jeesuksen kirkkautta, Hänen armonsa ja rakkautensa syvyyttä. Taivaallisen ylistyksen ja kiitoksen keskuksessa on nimen omaan Teurastettu Karitsa. Loputtomasti saamme taivaassa päästä syvemmälle Jeesuksen ristin salaisuuteen. Siinä Kristuksen ja Jumalan koko kirkkaus tuli ilmi koko täyteydessään. Sen merkityksen pituutta, leveyttä, korkeutta ja syvyyttä saamme koko iankaikkisuuden tutkia, emmekä sitä voi milloinkaan loppuun ammentaa. Hän, teurastettu Karitsa Isän oikealla puolella on oleva kasvavan ylistyksen ja riemun iankaikkinen ja aina uusi aihe ja sisältö.

Jumalan kirkkauden virta

Taivaassa ei ole ratkaisevaa, miltä meistä siellä tuntuu, vaan että saamme nähdä Isän kirkkauden ja Pojan kirkkauden ja Pyhän Hengen elävän veden virran, joka vuotaa Isästä ja Pojasta meihin aina uutena ja elävöittävä. Taivaassa olemme Jumalan suunnattoman rakkauden ja kirkkauden virrassa, mutta mielenkiintomme kohdistuukin Jumalaan eikä omiin kokemuksiimme. Unohdamme itsemme kokonaan ja sydämemme täyttää käsittämätön ilo ja riemu siitä, miten Isä antaa Jeesukselle Kristukselle kunnian ja kirkkauden ja miten Jeesus antaa kaikessa kunnian Isälle. Riemuitsemme, kun näemme Isän sanoin kuvaamattoman rakkauden omaan Poikaansa.

Jumalan rakkaus Poikaansa

Tekstimme on Johanneksen evankeliumista Jeesuksen jäähyväispuheen johdanto. Seuraavana päivänä oli edessä Golgatan tuska ja kuolema. Niiden kautta tie kulkisi ylösnousemuksen voittoon. Jeesus aloittaa öisen jäähyväispuheensa: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastunut hänessä."

Koko Johanneksen evankeliumin suuri teema on Jumalan rakkaus. Me olemme tietysti erittäin kiinnostuneita siitä, kuinka paljon Jumala rakastaa meitä itseämme. Tiedämme, että Hänen rakkautensa meitä kohtaan oli niin suunnaton, että Hän oli valmis antamaan Oman ainoan Poikansa meidän siastamme kärsimään syntiemme tuomion ja sovittamaan syntiemme velan ja ylösnousemuksellaan valmistamaan myös tien siihen, että kaikkien syntien seurauksetkin tullaan kirkkaudessa lopullisesti poistamaan. Tämän rakkautensa Isä siis osoitti, kun Hän antoi Jeesuksen ristin pimeyteen ja tuskiin.

Emme kuitenkaan voi ymmärtää Jumalan meihin kohdistaman rakkauden suuruutta, ellemme ymmärrä kuinka suunnattoman rakas ja kallis Jeesus itse on Isälle. Johannes evankeliumissaan korostamalla korostaa Isän ja Jeesuksen suhdetta ja miten suunnaton rakkaus siinä vallitsee. Jeesus ei tehnyt mitään muuta kuin sen, mitä Isä käski Hänen tehdä. Hän oli kaikessa kuuliainen Isälle, koska Hän rakasti täydellisellä rakkauksella Isää ja Isä Häntä. Jeesus ja Isä ovat yhtä, Jeesus ei tee mitään erillään Isästä. Jeesuksen meihin kohdistama rakkaus on Isältä saatua ja Hän ilmoitti Isän kirkkauden itsessään ja omilleen. Vasta Isän rakkauden suuruus Jeesukseen paljastaa meille myös kuinka suunnaton uhri Isältä oli antaa Jeesus ristin tuskiin.

Kun uhriveistä pitävä Aabrahamin käsi oli kohotettu, kuului Herran ääni: "Seis!" Mutta kun samalla vuorella 2000 vuotta myöhemmin Isä antoi oman pyhän vihansa uhriveitsen kulkea oman Poikansa sydämen lävitse, mitään seis -komentoa ei tullut. Kun Jeesus kärsi, Isä kärsi Hänen kanssaan. Golgatan tuska oli koko Pyhän Kolminaisuuden tuskaa.

Kristuskeskeinen kristillisyys

Syvintä kristillisyyttä on Jumala ja Kristus -keskeinen kristillisyys. Siinä huomio kääntyy pois siitä, mitä minä itse saan Pelastajaltani ja Armahtajaltani, niin itsessään suuria asioita kuin syntien anteeksiantamus, iankaikkinen elämä Jumalan yhteydessä ja Kristuksen kaltaisuus ovatkin! Huomion keskipisteeksi tulee Isä ja Kristus itse! Mitä Jeesus saa kärsimyksensä ja tuskastaan palkaksi! Isä antaa Hänelle pelastettujen morsiusseurakunnan! Isä kirkastaa oman Poikansa taivaaseen pelastettujen onnessa ja autuudessa! Jumala antaa kunnian Pojalleen, Pyhä Henki ylistää yhdessä seurakunnan kanssa Isää ja Poikaa ja Poika antaa kirkkauden Isälle!

Vähäverinen kristillisyys

Tämän päivän ihmiskeskeistä suomalaista kristillisyyttä vaivaa toisaalta vähäverisyys ja toisaalta hyvien kokemusten ja tunteiden metsästyminen. Paavalin kristillisyyttä kuvaa taas lause: "Olen **mieltynyt** heikkouteen, pahoimpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin Kristuksen tähden. Kun näet olen heikko, silloin olen väkevä." (2.Kor. 12:10) Meikäläisen kristillisyyden rinnalla hänen puheensa siitä, että hän on mieltynyt, iloitsee ja pitää ahdistuksista, vainoista tuskasta ja heikkoudesta Kristuksen tähden tuntuu lähes toiselta planeetalta tulevalta. Voitko sinä yhtyä Paavaliin ja sanoa pitävänsä ahdistuksista ja tuskista! Niin hän kuitenkin sanoi ja iloitsi voidessaan sanoa niin.

Paavalin kristillisyys

Mikä on paavalilaisen kristillisyyden salaisuus? Miten hän saattoi iloita siitä, mitä me viimeiseen asti pyrimme välttämään? Salaisuus oli siinä, että hänen koko huomionsa oli kiinnittynyt siihen, mitä Jeesus saisi hänen elämästään, millä hän voisi kirkastaa Kristusta, kun hän oli Jeesuksen uhrin tähden päässyt maistamaan Jumalan armon ja rakkauden suuruuta. Paavalin kristillisyyden keskus oli Isä ja Kristus!

Muistan miten usein olen lukenut Apostolien teoista Paavalin kääntymiskertomusta vähän

närkästyneenä. Siinä nimittäin lähettäessään Ananiaan Paavalin luo Jeesus lausuu hänestä näin: "Minä tulen näyttämään, kuinka paljon hän saa kärsiä minun nimeni tähden!" (Apt. 9: 16) Närkästykseni johtui siitä, että en oikein saanut noita Jeesuksen sanoja sopimaan yhteen ehdottoman anteeksiantamuksen kanssa. Tarkoittiko Jeesus siis sitä, että Paavali saisi nahoissaan kärsiä siitä, että oli yhdessä muiden kanssa murhannut Stefanoksen ja vainonnut monia muita kristittyjä. Mutta epistolamme osoittaa, että siitä ei vähimmäskään määrin ollut kysymys. Jeesuksen anteeksiantamus oli täydellinen ja ehdoton. Se perustui kokonaan Hänen uhriverensä riittävyteen.

Jeesus tarkoitti aivan muuta. Kysymys oli siitä, että Herra oli vievä Paavalin todella syvälle oman kirkkautensa salaisuuteen. Vieläpä sillä tavalla, että Paavalin ilona ja riemuna tulisi olemaan kärsimys Jeesuksen nimen tähden. Filippiäiskirjeessä Paavali kirjoittaa näin:

"Syvin haluni on, että minun havaittaisiin olevan Hänessä ja omistavan, ei omaa laista tulevaa vanhurskautta, vaan sen, joka tulee uskon kautta Kristuksen, vanhurskauden, joka tulee Jumalalta uskolle. Ennen muuta haluan tuntea Hänet ja Hänen ylösnousemisensa voiman ja Hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani Hänen kaltaiseksi samankaltaisen kuoleman kautta..." (Fil. 3:9-10)

Osallisuus Kristuksen kärsimyksiin

Paavalilla oli kaksi suurta halua, jotka hallitsivat hänen elämäänsä. Suurin ja tärkein oli, että niin Jumala kuin ihmiset ja myös pimeyden vallat näkisivät hänen olevan pelastettu kokonaan Kristuksen uhrin ja Kristukselta lahjaksi saadun ja vastaanotetun vanhurskauden varassa. Toinen oli halu oppia tuntemaan Jeesusta syvemmin, päästä kokemaan Hänen ylösnousemusvoimaansa ja päästä kärsimään yhdessä Jeesuksen kanssa.

Paavali tiesi, etteivät hänen kärsimyksensä hänen vanhurskauttaan Kristuksessa tulisi yhtään lisäämään eikä siitä mitään vähentämään. Kristus oli käynyt kuolemaan, jotta hän murhamies saisi iankaikkisen elämän ja armon. Hänen koko pelastuksensa oli lahjana saadun Kristuksen vanhurskauden varassa. Mutta juuri siksi hän halusi päästä yhä syvemmin ja syvemmin tuntemaan Kristusta. Paavali ei myöskään kuvitellut lisäävänsä omilla kärsimyksillään mitään Jeesuksen sovitustyöhön Golgatalla, vaan hän halusi päästä osalliseksi Kristuksen kärsimyksistä, että hän niin voisi saada Jeesuksen armon ja evankeliumin yhä useamman omistukseen.

Paavali ymmärsi, että Jumala kirkkaus tuli näkyviin syvimmin juuri Kristuksen kärsimyksessä. Hän halusi siksi päästä niin lähelle Jumalan kirkkauden ja rakkauden salaisuutta kuin mahdollista. Tien Kristuksen kärsimysten tuntemiseen voi kulkea vain yhtä kautta. Ennen kaikkea on eletävä Kristuksen lahjavanhurskauden varassa. Paavalin syvin halu olikin se, että niin Jumala, toiset ihmiset kuin myös pimeyden vallat näkisivät, että hänen pelastuksensa oli kokonaan Kristuksen lahjaa ja Kristuksen vanhurskautta. Mutta juuri siksi tulee oppia tuntemaan myös Kristuksen persoonaa syvemmin. Vasta Herran tuntemisesta ja Kristuksen ylösnousemusvoiman riittävästä tuntemisesta käsin voi lähteä kulkemaan yhtä matkaa Jeesuksen kärsimysten ja jopa kuoleman tietä.

Ei ole mitään suurempaa rakkautta kuin kärsiä Kristuksen nimen tähden. Jumalan rakkauden kirkkaus tuli näkyviin Golgatan tuskassa. Suurin rakkaus näkyi kärsimyksen keskellä. Siksi tie lähimmäksi Kristuksen rakkauden salaisuutta kulkee siinä, että pääsee osalliseksi Kristuksen kärsimyksistä. Syvintä Jeesuksen tuntemista täällä ajassa on kärsiä Hänen kanssaan ja niin rakastaa Jumalan rakkaudella synneissään kärsivää maailmaa. Kysymys on vapaaehtoisesta suostumisesta kärsimään Kristuksen kanssa, jotta ihmiset oppisivat tuntemaan Jumalan rakkauden salaisuuden Golgatalla ja näkisivät Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman kirkkauden.

Marttyyrien veri on seurakunnan siemen

Vaikka kotoisessa kristillisyydessämme ei näinä päivinä juuri puhuta Kristuksen kärsimyksiin suostumisesta pikemminkin niistä hyvistä ja myönteisistä kokemuksista, jotka kristillisyys tuottaa, Jumalan kansa on halki vuosisatojen pitänyt suurimpana kunnianaan saada kärsiä marttyyrikuoleman Jeesuksen nimen tähden. Siinä ei ole kysymys siitä, että hammasta purren suostuu tapettavaksi, kun ei muutakaan voi, vaan siitä että saa todistaa Jumalan kirkkaudesta Kristuksessa oman kuolemansa kautta, koska Jeesus on jo antanut omilleen iankaikkisen elämän ja koska Jeesus itse on omiensa ylösnousemuksen tae. Kenestäkään ei voi tulla marttyyria, ellei hän tunne Jumalan kirkkautta Kristuksen Golgatan uhrissa.

Tie Kristuksen syvempään tuntemiseen

Mutta millä tavalla me voisimme kasvaa ihmiskeskeisestä kristillisyydestä Kristus-keskeiseen uskoon? Siihen ei ole mitään oikotietä. Meidän on kuljettava sama kasvun tie, jonka opetuslapsetkin kulkivat. Vaihe vaiheelta he oppivat tuntemaan Jeesusta uusista näkökulmista. Siinä oli aina ratkaisevaa, että he vaihe vaiheelta kyselivät "Kuka on tämä Jeesus, joka tekee tällaisia ja sanoo tällaisia?" Opetuslapset joutuivat kokemaan monenlaisia yllätyksiä, joita Jeesus järjesti heille. Joka kerta he oppivat näkemään jotain uutta Jeesuksesta Kristuksesta.

Joka kerta he joutuivat myös ratkaisemaan, haluavatko he edelleen seurata sellaista Jeesusta, joka ei ollutkaan enää heidän odotustensa ja toiveittensa mukainen. Joskus Jeesus itse asetti heidät tenttiin: "Haluatteko tekin mennä pois?" Opetuslapsilla ei ollut vaihtoehtoa: "Vain sinulla on iankaikkisen elämän sanat" (Joh. 6:68)

Tie osoittautuikin ristin ja ristin kantamisen tieksi. Kun Jeesus puhui ristin ja ylösnousemuksensa tiestä, Pietari halusi neuvoa helpompaa tietä. Mutta Jeesus torjui tällaisen puheen Saatanasta tulevana ja jatkoi: *"Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä joka haluaa pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, löytää sen. Mitä se näet hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman, mutta saisi sielulleen vahingon? Tai mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi? Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan."* (Matt. 16:24-27)

Kolminaisuuden salaisuudesta liikkeelle

Kaikki alkoi heidän kohdallaan siitä, että he saivat nähdä, miten Jeesuksen ylle laskeutui Pyhä Henki kyyhkysen muodossa ja taivaalta puhui Isä, joka vakuutti, että Jeesus oli Hänen mielensä mukainen ja Jeesusta tuli kuulla kaikessa. He saivat siis heti alkuun nähdä, että Isä asetti Jeesuksen kaiken keskukseen.

Totuuden kirkkaus

Jeesuksen seurassa kulkiessaan opetuslapset joutuivat kokemaan, miten Jeesuksen totuus riisui heidät kaikista naamioista. Jeesuksen kirkkaus alkoi näkyä, kun he tajusivat, että Hänen läsnäolossaan ei mikään valhe voinut elää.

Vastaus syntiin ja suruun

Jeesuksen kirkkaus alkoi näkyä heille myös, kun Jeesuksella on vastaus ihmisten jokaiseen tarpeeseen. Jeesus tunsu ihmisen synnin ja surun. Jeesus ei koskaan hyväksynyt pienintäkään syntiä. Jeesus ei koskaan myöntänyt, että synti olisi jotain välttämätöntä pahaa, jota Jumala käyttäisi jonkin jalon aikaan saamiseen. Jeesus tuomitsi kaiken synnin, mutta osoitti myös sen, että ei ole yhtään syntiä, johon Häneltä ei löytyisi apua! Jeesus tuli ottamaan pois synnin, Hän tuli antamaan avun syntisille! Jeesuksen sanavarastoon ei kuulunut "toivoton tapaus".

Jeesuksen kirkkaus näkyi, kun Hän käsitteli surua ja murhetta, jonka Hän kohtasi. Sairaat parannettiin,

riivatut saivat vapauden, kuolleita herätettiin. "Jeesus oli kipujen Mies ja sairauden tuttava." Mutta koskaan Jeesus ei surun keskellä suostunut epätoivoon. Ristin tien päätöksessä oli ylösnousemuksen voitto. Synti, kuolema ja Saatanan valta oli murtuva.

Kirkastusvuori

Opetuslapsista osa sai kirkastusvuorella nähdä Kristuksen kirkkauden hahmon. Samalla kun heille loisti jotain Jeesuksen olemuksen kirkkaudesta, todellinen ihminen on samalla myös Jumalan Poika, he saivat myös ilmoituksen siitä, millainen on pelastetun ja taivaaseen päässeän ihmisen kirkkaus, kun hän pääsee kristuksen kaltaisuuteen.

Helluntain kautta Golgatalle

Mutta kaikkein suurin kirkkaus oli opetuslapsille loistava, kun he helluntaipäivänä pääsivät ymmärtämään Pyhän Hengen valaisemin silmin, että Jumalan kirkkaus on suurin Golgatan tuskan ja pimeyden syvyyden syövereissä.

Kristuksen kirkkauden tähden he iloitsivat, kun saivat kunnian kärsiä Kristuksen nimen tähden. Pyhä Henki valaisi heille sen, minkä Jeesus oli jäähyväispuheessaan heille kertonut: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastunut hänessä. Ja kun Jumala on hänessä kirkastunut, on Jumala myös itsessään kirkastava hänet, ja Jumala tekee sen aivan pian."

Iranin kristittyjen kärsimystie

Osoituksena siitä, että myös tänään elää monia, jotka Kristusta korottaen ovat valmiit kulkemaan ristin tien, haluan lopuksi lukea teille erään Iranilaisen kristityn todistuksen tämän vuoden alkuviikoilta.

Iranissahan kristityt elävät tänään ankarien vainojen keskellä. Viime syksynä teloitettiin eräs piispa ja joulukuun lopulla Sarin vallankumoustuomioistuimessa tuomittiin kuolemaan 9 vuotta vangittuna ollut pastori Mehdi Dibaj. Pari viikkoa oikeuden päätöksen jälkeen 16.1. pastori Mehdi Dibaj kuitenkin vapautettiin kristittyjen esirukousten ja kansainvälisen painostuksen vuoksi. Mutta hänen vapauttamisekseen toiminut piispa Hovsepian-Mehr murhattiin muutama päivä hänen vapauttamisensa jälkeen. Kesäkuun lopulla hänet ja Hovsepian-Mehrin seuraajaksi valittu pastori Tateos Michaelian löydettiin murhattuina.

Tammikuun alussa heti kuolemantuomionsa saatuaan Mehdi Dibaj kirjoitti kirjeen veljelleen. Hän aloitti näin:

Testamentti

"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto."
(Luuk. 2:14)

Veljelleni Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa

"Rukoilen, että saisit olla Pyhässä Hengessä Jumalan temppeli, Jeesus Kristus asuisi uskon kautta sydämessäsi ja ruumiisi saisi olla Pyhän Hengen asumus. Rukoilen edelleen, että Pyhän Hengen hedelmä ja lahjat olisivat runsaat elämässäsi ja sinusta tulisi Herran kädessä kiitettävä astia Hänen käyttöönsä. Anon, että olisit puhdas ja kantaisit hedelmää tehden iloiten kaikkinaisia hyviä tekoja. Rukoilen, että niin voisit täällä maan päällä kirkastaa Jumalan kunniaa.

"Tuo kaikki on mahdollista, koska Herra itse on uskonut meille evankeliumin julistettavaksemme. Tiedän, että jo nyt tuohon kaikkeen pyrit. Siksi rukoilen, että sydämesi saisi aina loistaa Herran Jeesuksen tuntemisen valosta.

"Rakas veljeni! Vaikka en voikaan ruumiillisesti olla kanssasi, sydämessäni olen aina luonasi ja

haluaisin, että voisin olla osa sinun iloasi. Sillä Herran edessä on ylenpalttista iloa, Hänen oikeassa kädessään on iankaikkinen riemu. Ylistäkäämme Herraa! Olimme missä tahansa ja millaisissa olosuhteissa tahansa, Herrassa meillä on voitto. Herralta tulee voitto. Ja Herra antaa meidän päästä osalliseksi Herran voittoon. Halleluja!

"Totisesti meidän uskomme voittaa tämän maailman. Vanhurskas elää uskosta. Meidän tulee pelätä Saatanan juonia. Mutta koska Jeesus Kristus on kanssamme, voitto on meidän. Kun usko astuu ovesta sisään, pelko pakenee ikkunasta ulos. Tämä uskokin on Jumalan ja Pyhän Hengen lahja. Sillä Jumala on vastaus meidän kaikkiin tarpeisiimme ja Jeesus on Vapahtajamme. Herra vastaa meidän tarpeisiimme ja parantaa kipumme ja ratkaisee kysymyksemme. Halleluja!

"Apostoli Paavali sanoo: "Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää; jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita." (2.Tim. 2:11-12)

"Miten suuri kunnia ja etuoikeus onkaan saada seurata Vapahtajaa! Miten valtavaa on saada elää Hänen kanssaan! Mitä sulohedelmiä onkaan elämä, jonka saa viettää Hänen siipiensä suojassa, Hänen sulkiensa kätkössä, Isän rakkauden alla! Siunattu kristitty! Olemme Jumalan lapsia. Iloitsemme ja kiitämme Jumalan rakkauden alla. Emmekö ylistäisi ikuisesti Jumalan armoa. Kohottakaamme sydämestämme riemuhuuto! Miten suuri onkaan Jumalan laupeus meitä kohtaan! Miten suurenmoinen onkaan Jumalamme! Miten ihana Vapahtajamme!

"Haluaisin kiittää siitä hengellisestä ja taloudellisesta tuesta, jota olet tässä tilanteessa antanut minulle ja lapsilleni. Rakkautesi on aivan painanut minut maahan. Kiitän Jumalaa Hänen lahjastaan! Aamen. Olen kiitollinen kaikkien seurakuntien rukouksesta, paastosta, kyyneleistä ja taistelusta. Se kaikki on vuodatettu Jumalan eteen ja sitä yhä vuodatetaan. Se on valmistusta sen päivän varalta, jona koettelemus saavuttaa täyteytensä.

"Kun kuolemantuomioni lausuttiin, sydämen täytyi ilolla. Sillä saan nimeni niiden luetteloon, jotka ovat saaneet kuolla marttyyreina Jeesuksen Kristuksen nimen tähden. Tietysti tämä on samalla uskon koetus, jossa kysytään, mihin asti olen valmis seuraamaan Herraa."

Miten on Sinun laitasi?

Tässä Didajin testamentissa on jotain siitä Kristuksen kirkkaudesta, jota kukaan ei Herran omalta voi riistää. Elätkö Sinä tänään sellaisessa elämänyhteydessä Herraan, että sydämesi täyttää ilo Hänestä. Ilo Herran kirkkauden näkemisestä tarkoittaa sitä, että vaikka kaikki muut ilon aiheet meiltä vietäisiin, Herran läsnäolo riittää kiitoksen ja ylistyksen lähteeksi. Jos Sinulta puuttuu ilo Herrassa, Herra kutsuu Sinua yhteyteensä:

"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän." (Ilm 3:20)

Hänen yhteydessään saat lähteä kasvamaan niin, että Herrasta tulee suuri, Hänen kirkkautensa alkaa loistaa, ja sinä opit iloitsemaan myös ahdistusten ja kärsimysten keskellä. Saat käydä kohti Hänen kirkkautensa salaisuutta, ristin kärsimystä ja Jumalan rakkautta, joka siellä loistaa häikäisevämpänä kuin auringon valo kesän helteellä. Herra kutsuu Sinua seuraansa!

JÄÄHYVÄISPUHE 13:36-14:31

Pääsiäisateria oli syöty ja uuden liiton ateria, ehtoollinen, asetettu ja nautittu. Heti sen jälkeen syntyi keskustelu Jeesuksen ja opetuslapsijoukon välillä, joukon, josta Juudas oli suljettu ulos. Neljä opetuslapsista esitti kysymyksen, jotka heijastavat muidenkin kokemaa levottomuutta ja ahdistuneisuutta hämmentävässä tilanteessa. Luvun 14 loppuun mennessä näemme, miten Jeesuksen vastaukset rauhoittivat opetuslasten mielet. Jakso 13:36-14:24 jakautuu luontevasti neljään osaan esitettyjen kysymysten mukaisesti. Toisessa osassa Jeesus esittää seitsemännen "Minä olen" julistuksensa. Jakeet 14:25-31 tiivistää käydyn keskustelun yhteenvetoon.

Kaikki esitetyt kysymykset liittyvät ylimaalliseen todellisuuteen. Jeesus oli kuuden kuukauden ajan kertonut heille kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan, jotka olisivat nyt käsillä. Opetuslasten levottomuus ja suru johtuivat pohjimmiltaan siitä, etteivät he missään vaiheessa olleet ymmärtäneet Jeesuksen opetusta ylösnousemuksesta. Toki he olivat ymmärtäneet Jeesuksen puheista, että kuoleman edessäkin Hän ei ollut epätoivon vallassa vaan kaikki Hänen puheensa ilmaisivat merkillistä majesteetillista tietoisuutta siitä, että Hän oli kulkemassa Jumalan tahdon tietä. Mutta heille ajatuskin Jeesuksen kuolemasta oli kauhea ja pelottava. Hehän eivät enää saisi olla Hänen kanssaan. Siksi heidän kysymyksensä suuntautuivat tuonpuoleiseen todellisuuteen. Pietari kysyi: "*Herra, mihin sinä menet?*", Tuomas: "*Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet. Kuinka sitten tietäisimme tien?*", Filippus: "*Herra, näytä meille Isä, ja se riittää meille.*" ja Juudas: "*Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?*"

Pietarin kysymys 13:36-14:4

Pietarin kysymys "*Herra, mihin sinä menet?*" osoittaa selkeästi, että hän samoin kuin muutkin opetuslapset ymmärsivät Jeesuksen kuoleman olevan aivan käsillä. Jeesuksen ei aloittanut vastaamalla heti itse kysymykseen vaan kertoi ensin Pietarille:

"Mihin minä menen, sinne et nyt voi seurata minua, mutta vastedes kyllä olet seuraava minua." Pietari saisi siis kyllä lopulta tulla samaan paikkaan kuin Jeesuskin, mutta ajoitus olisi Herran käsissä. Tähän Pietari sanoi sellaista, mikä on hienointa hänen milloinkaan lausumaansa:

"Herra, miksi en nyt voi seurata sinua? Henkeni minä annan sinun puolestasi."

Pietari oli täysin vilpiton. Ongelma oli vain siinä, että hän ei tuntenut itseään, omaa heikkouttaan lihassaan. Siihen Jeesus vastasi:

"Henkesikö sinä annat minun puolestani? Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Ennen kuin kukko laulaa, sinä kolmesti kiellät minut. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun."

Luvun 13 viimeinen jae ja luvun 14 ensimmäinen kuuluvat yhteen siitäkin huolimatta, että Jeesus vaihtoi sinä -muodon te -muotoon lukujen taitteessa. Sanoessaan: "*Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun.*" Jeesus ei sulkenut Pietaria ulkopuolelle. Luukkaan kuvauksessa samasta tilanteesta saamme lisävaloa. Siinä taas muita ei suljettu pois vaikka kohde oli erityisesti Pietari:

"Simon, Simon, Saatana on tavoitellut teitä" - monikko - "valtaansa seuloakseen teitä kuin viljaa. Mutta minä olen rukoillut sinun" - yksikkö - "puolestasi, ettei uskosi raukeaisi tyhjiin. Kun olet palannut takaisin, vahvista veljiäsi." (Luuk. 22:31-32)

Simon oli sanonut, että Hän oli valmis antamaan henkensä Jeesuksen puolesta. Asiallisesti

ottaen Jeesus vastasi: Niinkö? Siltäkö sinusta tuntuu? Sitäkö todellakin haluat? Simon, minä tunnen sinut paremmin kuin sinä itse. Tiedän kaikkein pahimmankin, mikä sinussa asuu. Tiedän, että ennen kuin pääsiäisaamu koittaa, sinä olet kolmesti pettänyt minut. Mutta älä jää sydämesi murheen ja ahdistuksen alle.

Siten Jeesus jatkoi kertomalla sen ehdon, jonka vallitessa sydän pääsee vapaaksi levottomuuden ja murheen vallasta:

“Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun.”

Jeesus edellytti, että opetuslapset voisivat ja saisivat uskoa Isään ja Häneen samalla uskolla.

Isän koti

Tämän jälkeen Jeesus antoi laajemman vastauksen Pietarin kysymykseen:

“Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Sanoisinko minä muuten teille, että menen valmistamaan teille asuinsijaa?”

Isän koti viittaa koko Jumalan maailmankaikkeuteen, joka sisältää sekä meidän universumimme että taivaallisen valtakunnan. Jos tämä maailma olisi ainoa asuinpaikka, Jeesus olisi sen toki omilleen kertonut. Opetuslapset olivat huolissaan siitä, mihin Jeesus oli menossa. Jeesus antoi ymmärtää, että Hän oli siirtymässä vain yhdestä Isän asunnosta toiseen. Jeesuksen siirtymisellä oli selkeä päämäärä valmistaa sijaa myös opetuslapsille:

“Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, minä tulen takaisin ja otan teidät luokseni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen.”

Opetuslapset tulisivat myös pääsemään siihen Isän kotiin, johon Jeesus oli menossa. He tulisivat kokemaan tämän uuden paikan todelliseksi kodikseen, koska Jeesus olisi myös siellä. Jeesus lupasi myös tulla - ei uudelleen - vaan takaisin ottaakseen omansa luokseen.

Vastaus Pietarille sisälsi siis sen, että vaikka Pietari ei tuntenutkaan itseään ja vaikka hän surkasti tulisi jo seuraavana yönä epäonnistumaan, Jeesus tiesi Pietarista kaiken pahimmankin täysin, mutta siitä huolimatta, jos Pietari vain luottaisi Häneen, Hän kykenisi saamaan sen aikaan, että Pietarin valmius antaa elämänsä Jeesuksen puolesta tulisi toteutumaan ja Jeesus tulisi antamaan Pietarille ja muille elämän koko täytydessään taivaallista kirkkauden asuinsijaa myöten.

Minä tulen takaisin

Jeesuksen poistuminen opetuslasten silmien näkökentästä ei siis tulisi merkitsemään Hänen läsnäolonsa päättymistä heidän elämässään.

“Minä tulen takaisin”.

Miten on sitten syytä tulkita “tuleminen” tässä yhteydessä? Monia tulkintoja on esitetty ja luulen, että ne kaikki sisältyvät Jeesuksen sanaan. Hän tuli takaisin ylösnousemuksessaan. Hän tuli takaisin täydessä ja uudessa merkityksessä, kun Pyhä Henki laskeutui heidän päälleen. Hän tuli heitä vastaan, kun enemmistö heistä kärsi marttyyrikuoleman Hänen nimensä tähden. Hän kohtasi heidät, kun he siirtyivät ajasta kirkkauden puolelle. Viime kädessä Jeesus viittasi tietenkin myös toiseen tulemiseensa. Jeesuksen toisen tulon lupaus ei painotu siihen, että Hän tulisi takaisin näihin meidän olosuhteisiimme, vaan Hän tulee takaisin viedäksemme meidät valmistamiinsa uusiin olosuhteisiin.

Pietari pyysi siis Jeesusta valottamaan jotain tuonpuoleisen elämän salaisuudesta. Jeesus vastasi, että tuonpuoleisuus on todellista. Isän kodissa on monia ja myös monenlaisia asuinsijojia. Menen teidän silmienne ulottumattomaan, mutta tulen luoksenne teidän hyväksenne Pyhässä Hengessä. Valmistan teille kodin ja sitten tulen luoksenne takaisin viedäkseni teidät lopulliseen kotiin, jossa olen iankaikkisesti kanssanne. Jeesus päätti vastauksensa Pietarille sanoihin:

“Te tunnette kyllä tien sinne, minne minä menen”

Tuomaan kysymys 5-7

Aina loppuun asti rehellinen Tuomas, joka ei teeskennellyt uskovansa tai ymmärtävänsä sellaista, mihin usko ei riittänyt, keskeytti Jeesuksen esittämällä vastaväitteen:

“Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet. Kuinka sitten tietäisimme tien?”

Et Jeesus vastannut Pietarin kysymykseen. Eihän kukaan voi tietää tietä, ellei hän tiedä minne hän on matkalla?

Minä olen tie, totuus ja elämä.

Tähän vilpittömään erimielisyyden ilmaukseen Jeesus vastasi suurella julistuksella:

“Minä olen tie, totuus ja elämä. Kukaan ei pääse Isän luo muutoin kuin minun kauttani.”

Jeesus oli menossa Isän luo.

“Minä olen tie Isän luo. Siksi olen tie myös kaikkiin paikkoihin Isän kodissa. Minä olen totuus Isästä ja siksi myös viime kädessä koko luomakunnasta, koko maailmankaikkeudesta ja kaikesta olevaisesta. Minä olen elämä, Isän oma elämä. Siksi olen se, jossa kaikki pysyy voimassa ja josta kaikki on.”

Jeesuksen väitteiden syvyys selittää sen, miksi opetuslasten oli niin suunnattoman vaikeaa ymmärtää Häntä. Jeesus on tie Isän luo ja samalla tie kaikkeen Jumalan maailmankaikkeudessa. Kaikki tiet, jotka ylittävät meidän ymmärryksemme ja herättävät meissä unelmia ja saavat meidät näkemään näkyjä, yhdistyvät Jeesuksessa. Jeesus on samalla totuus, viimeinen selitys kaikelle olemassaolon salaisuudessa. Hän on kaiken lähde, Hän on itse elämä.

Jeesuksen ihmeet eivät ensi sijassa todista Hänen jumaluuttaan, vaan sen, että Jumala vaikutti, toimi ja puhui Hänessä ja Hänen kauttaan. Sen sijaan Jeesuksen suunnattoman suuret väitteet todistavat Hänet Jumalaksi. Vaikka maailmalla on kautta aikojen ollut paljonkin niitä, jotka ovat yrittäneet väittää samaa kuin Jeesus, syvimmiltään vain Jeesuksen suuhun sopivat sanat:

“Minä olen tie, totuus ja elämä.”

Jeesus selitti julistustaan jatkamalla:

“Jos te olette tulleet tuntemaan minut, te tulette tuntemaan myös minun Isäni. Tästä lähin te tunnette hänet ja olette nähneet hänet.”

Jeesuksen tekojen autenttisella todistusvoimaisuudella nämä sanat paljastavat meille, että Jeesus on itse Jumala. Seuraa Jeesusta, niin löydät oikean tien kaikkialla maailmankaikkeudessa. Seuraa Jeesusta, niin saat lopulta selityksen kaikkiin salaisuuksiin, löydät totuuden. Seuraa Jeesusta, niin pääset siihen yhteyteen Isän kanssa, joka on elämää syvimmässä merkityksessä, se on iankaikkista elämää. Jeesus on Isän elämä keskellämme.

Ainoa tie

Jeesuksen vastaus sisältää myös ehdottoman torjunnan sille, että tietä, totuutta tai elämää voisi löytyä mistään muualta kuin Hänestä. Isän luo on tie, mutta vain yksi. Se on Jeesus. Kristillisyys, joka tekee kompromisseja ei-kristillisten uskontojen kanssa, paljastaa sillä, että se ei tunne Jeesusta, vaikka saattaa kuinka esiintyä Hänen nimissään.

Filippuksen kysymys 8-21

Filippuksen pyyntö edustaa lukemattomien ahdistettujen ja huokaavien ihmisten sydämen huutoa:

"Herra, näytä meille Isä, ja se riittää meille."

Jeesus vastasi:

"Niin kauan aikaa olen ollut teidän kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippus! Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."

Jeesus osoitti tällä, että Hän on se, joka ilmoittaa Isän ihmisille. Jeesus on Jumalan Ilmoitus. Kun esittelemme jollekin ihmiselle Jeesuksen, saatamme hänet samalla kasvokkain Jumalan kanssa. Siitä kristinuskossa on kysymys.

Ilmoitus ja sen Selittäjä

Mutta Jeesus ei jättänyt asiaa siihen. Hän selitti, että jos Hän on Jumalan ilmoitus, niin Pyhän Hengen tulemisessa he saivat tälle Ilmoitukselle selittäjän ja tulkitsejan:

"Minä olen pyytävä Isältä, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iäti."

Pyhän Hengen selittäessä ja avatessa Jeesusta ihmiselle, ihmiset löytävät Jumalan. Vain Pyhän Hengen kirkastama Kristus voi tyydyttää ihmiskunnan syvimmän janon saada nähdä Jumala. Emme voi koskaan lopulta löytää Jumalaa hapuilemalla Häntä kohti Hänen luomistekojaan tarkkaamalla. Ei ole mitään muuta tietä Isän luo kuin Pyhän Hengen valaisussa tapahtuva Kristuksen kohtaaminen.

Tämä kohtaminen synnyttää uuden elämän Jumalan yhteydessä. Tätä elämää Jeesus kuvaa rakkautena, joka on luonteeltaan Hänen käskyjensä pitämistä. Kysymys ei kuitenkaan ole lainomaisesta yrityksestä selvittää itse Jumalan vaatimuksista, vaan siitä että Kristuksen elämä Pyhässä Hengessä jaetaan Hänen omilleen.

Tämä Herran elämän jakaminen ei tapahdu kuitenkaan ikään kuin itsestään tai huomaamatta, vaan jatkuvassa persoonallisessa rukous ja keskusteluyhteydessä Isän kanssa. Isä vastaa rukouksiin Jeesuksen nimen tähden. Kysymys on siis siitä, että Isä antaa kaiken rukoilijoille, koska Jeesus vahvistaa rukoukset, antaa niihin "hyväksymisleimansa". Pyhän Hengen synnyttämä rukouselämä ei ole siis mielivaltaista lihan mielihalujen tyydyttämiseen tähtäävää pakanain rukousta vaan se etsii Jeesuksen nimen kirkastamista:

"Mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä tulisi kirkastetuksi Pojassa. Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, minä teen sen."

Suuremmat teot

Kristukseen uskova voi rukousyhteydessä Isään tehdä Pyhän Hengen voimassa suunnattoman suuria asioita:

"Totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin hän on tekevä, sillä minä menen Isän luo."

Tämä ei tietenkään tarkoita sitä, että uskovat voisivat tehdä suurempia ajallisia ihmeitä kuin mitä Jeesus teki. Jeesushan herätti kuolleita ja paransi suuren määrän ihmisiä sekä osoitti voimansa luonnonvoimien suvereenina Hallitsijana. Jeesus kyllä jatkaa näitäkin ihmeitään seurakunnassaan Pyhässä Hengessä.

Mutta ne suuremmat teot, joita Jeesus ei vielä silloin voinut tehdä, koska Golgatan sovitus ja ylösnousemus olivat vielä edessäpäin, ovat hengellisiä ihmeitä. Ihmisen pelastuminen ja uuden elämän ihme Pyhässä Hengessä julistetun evankeliumin kautta on suunnattomasti suurempi ihme kuin mitkään ajalliset ihmeet. Pelastusihmeissä Herran omat saavat olla Herran työtovereita.

Ei koskaan yksin

Pyhän Hengen tulo merkitsee Jeesuksen tuloa omiensa luo ja sydämeen. He eivät siksi voi koskaan jäädä syvimmässä mielessä yksin ja orvoiksi. Pyhää Henkeä ei liioin lähetetä ihmissydämeen vain käväisemään vaan pysymään ikuisesti. Siksi Pyhän Hengen läsnäolo on uskovalle ihmiselle pelastusvarmuuden sinetti:

“Minä olen pyytävä Isältä, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iäti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä. Te taas tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän luonanne ja on oleva teissä. En minä jätä teitä orvoiksi. Minä tulen teidän luoksenne. Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää näe minua, mutta te näette minut. Koska minä elän, tekin tulette elämään.”

Pyhän Hengen työ

Pyhän Hengen elämä on luonteeltaan sellaista, että tämän maailman ihmiset eivät sitä voi ymmärtää, vaikka Pyhän Hengen vaikuttamat teot ja rakkaus ovatkin kaikkien nähtävissä. Pyhä Henki on Jeesuksen elämä Hänen omissaan.

Vaikka Pyhän Hengen toiminta on maailmalle salattua, siinä ei ole kysymys mystisistä kokemuksista tai selittämättömistä tietoisuuden tasoista, joita aikamme uususkonnollisuus korostaa. Pyhä Henki on Herran omien tunnettavissa ja Pyhä Henki jakaa heille selkeää ymmärrystä ja tietoa. Korkeinta tietoa on päästä Pyhän Hengen valaisemin silmin tajuamaan jotain Pyhän Kolminaisuuden salaisuudesta. Kysymys ei ole vain ulkokohtaisesta tiedosta vaan elimellisestä yhteydestä Kristukseen ja Hänen elämäänsä:

“Sinä päivänä te ymmärrätte, että minä olen Isässäni, ja että te olette minussa ja minä teissä.”

Pyhän Hengen työ ei jää pelkästään ymmärryksen alueelle - niin tärkeitä kuin onkin päästä syvältä tuntemaan pelastuksen salaisuutta. Pyhä Henki vaikuttaa rakkautta, joka ei ole pelkkää myönteistä tunnetta, vaan asiallista toimintaa lähimmäisten todellisten ongelmien ratkaisemiseksi. Rakkaus on arvokkaan pois antamista. Se on mm ajan, vaivannäön, rahan ja arvostuksen antamista. Rakkaus Jeesukseen on Hänen käskyjensä pitämistä. Lähetyskäskyn noudattaminen on siis keskeinen osa rakkautta. Rakkaus Isää ja Jeesusta kohtaan ilmenee siis Pyhän Hengen synnyttämää kiitoksena, ylistyksenä ja palveluksen tekoina, joilla on aina suhde Herraan, uuden käskyn Antajaan:

“Jolla on minun käskyni ja joka noudattaa niitä, hän rakastaa minua. Joka rakastaa minua, häntä Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle.”

Juudaan kysymys 22-24

Juudas tarttui Jeesuksen sanaan siitä, että Jeesus ilmoittaa itsensä niille, jotka Häntä rakastavat. Hän kysyi Jeesukselta:

“Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?”

Eräässä merkityksessä Jeesus ei antanut suoraa vastausta. Kuitenkin vastaus oli täydellinen ja riittävä. Jeesus jatkaa siinä puhetta omasta käskystään ja rakkauden luonteesta. Jumalan luonne on sillä tavalla rakkautta, että vain rakkaudessa elävä voi päästä tuntemaan Häntä:

“Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun sanaani, ja Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja teemme asumuksen hänen luonaan. Joka ei rakasta minua, ei noudata minun sanojani. Teidän kuulemanne sana ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt.”

Jos ihminen rakastaa Jeesusta ja pitää Hänen käskynsä tapahtuu jotain: “Me, minä ja Isä

teemme asunnon hänen sydämeensä.” Sana, jota Jeesus käyttää tässä yhteydessä, on täsmälleen sama, jota Hän käytti luvun alussa puhuessaan Isän kodin monista asuinsijoista ja jolla Hän oli viitannut koko Jumalan maailmankaikkeuteen. Nyt Jeesus sanoi asiallisesti: “Juudas, sinä kysyt, olenko hyljännyt maailman. En ole sitä hyljännyt. Minä ja Isä otamme teidät ja kaikki, jotka tulevat rakastamaan, asuinpaikaksemme. Te olette maailmassa. Teidän kauttanne Isä ja Minä ilmoittamme itsemme maailmalle.”

Kysymys on samasta asiasta, jonka Jeesus aiemmin oli ilmaissut lauseparilla:

”Minä olen maailman valo.”

”Te olette maailman valo.”

Jeesuksen puhuma sana oli Isän sanaa ja Jeesuksen omien julistama sana tulisi olemaan Pyhän Hengen voimassa Herran sanaa tälle maailmalle.

Yhteenveto 25-31

Yhteenvetona noihin neljään kysymykseen ja vastauksiinsa Jeesus tiivistää sen, mikä tulisi pian tapahtumaan. Pyhä Henki, Puolustaja, tulisi pian olemaan heidän kanssaan. Jeesus ei jätä omiaan orvoiksi, vaille huolenpitoa ja ahdistuksen alle. Jeesus oli nimittänyt omiaan “lapsiksi” - pieniksi lapsiksi, mitä kreikan sana *teknia* tarkoittaa. Jeesus ei mitenkään voisi jättää heitä vaille hoitoa. Puolustaja, Pyhä Henki, tulee olemaan heidän puolellaan, Hän selittäisi kaikki asiat, Hän avaisi Jeesuksen puheet heille ja he tulisivat näkemään asiat aivan uudella tavalla, joka ei vielä ollut heille mahdollinen.

Oman rauhani teille

Sitten Jeesus vielä korostamalla korosti:

”Rauhan minä jätän teille. Oman rauhani minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkään pelätkö.”

”Minä menen Isän luo.”

Sitten Jeesus katsahti kohti edessä olevaa taistelua ja sen läpi:

”Maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään”, ei mitään sellaista, josta hän saisi kiinni ja jolla hän pääsisi voittamaan Jeesuksen. Sitten suuntautuen siihen lopulliseen voittoon, joka olisi ristien tien päässä Hän lausui:

”Jotta maailma ymmärtäisi, että minä rakastan Isää ja teen niin kuin Isä on minua käskenyt: nouskaa, lähtekäämme täältä.”

”Oman rauhani minä annan teille.” Aiemmin Jeesus lupasi: *”Omat käskyni annan teille”,* ja jatkossa Hän lupasi: *”Oman rakkauteni annan teille”,* *”Oman iloni annan teille”.* Kaikissa alkukielen sanallinen rakenne on: *”Minä annan teille käskyt, jotka on minun omani.”* *”Minä annan rauhani, joka on minun omani.”* *”Minä annan rakkauteni, joka on minun omani.”* *Minä annan iloni, joka on minun omani.”* Jeesus oli lähdössä, mutta Hän uskoi omilleen käskynsä, rauhansa, rakkautensa ja ilonsa, käskyt noudatettaviksi, rauhan koettavaksi, rakkauden omistettavaksi ja ilon koettavaksi.

Sitten Jeesus sanoi: *”Nouskaa, lähtekäämme täältä.”*

Keskustelu oli ohi. Enää ei kukaan keskeyttänyt Häntä. Kaikkea hallitsevaksi säveleksi jäi: *”Älköön sydämenne olko murheellinen.”* Älkää antako noiden kysymysten viedä rauhaanne. *”Minä olen tie, totuus ja elämä.”* Minussa elämänne saa suunnan. Viime kädessä kysymyksenne saa vastaukset Minussa. Minussa on teille sellainen elämä, että se kykenee tyydyttämään sydämenne ja palveluksenne Minussa.

”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun.”

Kysymyksiä:

1. Mistä murheet elämässämme juontavat juurensa? (14:1)
2. Millä tavalla murhe voitetaan? (1)
3. Kuka on uskomme kohde? (1, 10, 11)
4. Mihin Jeesus vertaa taivaan valtakuntaa? (2)
5. Mikä on taivaan keskus? (2, 3, 6)
6. Mikä oli Jeesuksen taivaaseen astumisen tavoite? (2,3)
7. Minkälaista valmistusta Jeesus meni tekemään taivaaseen? (2,3)
8. Mikä on pelastustie? (5, 6)
9. Mitä tarkoittavat 6. jakeen sanat tie, totuus ja elämä?
10. Mitä meidän tulee oppia siitä, että Jeesuksen opetuslapset eivät tunteneet riittävästi Jeesusta pitkästä yhdessäolosta huolimatta? (7, 9)
11. Millainen on Jeesuksen ja Isän suhde? (9, 10)
12. Mikä tyydyttää ihmissydämen? (8, 10)
13. Millä tavalla Jeesus pyrki vahvistamaan opetuslasten heikkoa uskoa? (11)
14. Mitä usko vaikuttaa? a) (1) b) (5, 6) c) (10, 11)
15. Tunnetko sinä Jeesuksen henkilökohtaisesti? Miten Jeesuksen voi oppia tuntemaan? (6)

16. Millaisia tekoja tekee se, joka uskoo Jeesukseen? (12)
17. Millaiset teot ovat suurempia kuin Jeesuksen julkisen toimintansa aikana tekemät merkit? (12)
18. Miksi ihmisille on mahdollista tehdä sellaisia tekoja? (12, 13, 14)
19. Mitä tarkoittaa rukoileminen Jeesuksen nimessä? (13)
20. Mikä on rukousvastausten tarkoitus? (13)

21. Millainen sisältö on rakkaudella, joka kohdistuu Jeesukseen? (15, 21, 23)
22. Entä millainen on Jeesuksen rakkaus Isään? (31)
23. Millaisia siunauksia sisältyy Jeesuksen rakastamiseen? (21, 23)
24. Miksi Pyhä Henki annetaan? (16, 26)
25. Millaista työtä Pyhä Henki tekee? a) (16, 17, 23) b) (18) c) (20) d) (26)
26. Millaisia tekoja Jeesus tekee Pyhässä Hengessä? a) (27) b) (27) c) (29)
27. Millainen on Pyhän Hengen ja kristityn välinen suhde? a) (17) b) (26)
28. Millaisessa suhteessa Pyhä Henki on pelastusvarmuuteen? (16, 17, 23)
29. Miksi tämän maailman ihmiset eivät ymmärrä Jeesusta? (22, 23, 24)
30. Missä on kristityn ilo? (28)
31. Millainen on Saatanan ja Jeesuksen välinen suhde? (30)
32. Rakastatko sinä Jeesusta?

JÄÄHYVÄISPUHE II MINÄ OLEN VIINIPUU. 15:1-27

Neljästoista luku päättyy Jeesuksen sanoihin: *"Nouskaa, lähtekäämme täältä."* Tässä vaiheessa siis Jeesus ja 11 opetuslasta lähti yläsalista, missä he olivat nauttineet pääsiäisaterian ja missä kristillinen ehtoollinen oli asetettu.

Minne he nyt menivät? Poistuivatko he heti kaupungista. Luku 18 alkaa sanoin *"Tämän sanottuaan Jeesus lähti opetuslastensa kanssa Kidronin puron toiselle puolelle. Siellä oli puutarha, johon hän meni opetuslapsineen."* Tämä voi tarkoittaa sitä, että he poistuivat kaupungista vasta tässä vaiheessa mutta ei välttämättä.

On niitä, jotka arvelevat, että poistuttuaan yläsalista he menivät temppeliin, jonka ulkoportteja pidettiin pääsiäisaikana koko yön auki, jotta pääsiäiseen valmistautuvat pääsisivät tekemään valmistelunsa. Jos Jeesus meni opetuslapsineen sinne, heidän silmänsä todennäköisesti kiinnittyivät porttien kultaisiin viiniköynnös koristeisiin. Viiniköynnös muodosti kansallisen symbolin.

Toinen mahdollisuus oli, että he poistuttuaan yläsalista menivät välittömästi kaupungin ulkopuolelle ja pysähtyivät jossakin rinteellä ennen Kidronin puroa. Siinä täyskuun valossa viini-istutusten keskellä Herra kertoi suuren vertauksensa todellisesta viinipuusta. Oli paikan laita miten tahansa, Herran antoi suuret viimeiset opetuksensa opetuslapsilleen.

Tässä maailmassa

Jos neljännen luvun keskustelu liittyi siihen tuonpuoleiseen todellisuuteen, johon Jeesus oli ristintietä kulkemassa, viidennessätoista luvussa Jeesus palauttaa opetuslapset tiiviisti maan päälle. Hän osoittaa heille, millainen heidän suhteensa tulee olla Häneen, tosi viinipuuhun, jotta he voisivat täyttää sen tehtävän maan, jonka Herra heille antoi. Itse vertaus viinipuusta on lyhyt, mutta sen sovellus ja laajennus ulottuu aina suurimpaan osaan luku 16 asti.

Minä olen tosi viinipuu

Eri käännökset Jeesuksen kahdeksannesta suuresta "Minä olen" julistuksesta kuuluvat:

"Minä olen totinen viinipuu" (KR 38),

"Minä olen tosi viinipuu" (KR92),

"Minä olen tosi viiniköynnös." (JKR)

Kreikan kielestä suoraan kääntäen ilmaisu kuuluu kuitenkin:

"Minä olen viinipuu, se todellinen."

Ilmaisu sisältää voimakkaan vastakohtan kaikelle sille, joka on ollut ennen Jeesusta.

Kuva viinipuusta oli erittäin tuttu opetuslapsille, jotka kuuluivat sen. Uskonnollinen kielenkäyttö ja pyhät kirjoitukset olivat halki vuosisatojen käyttäneet samaa ilmaisua. Siitä oli tullut Israelin kansallinen symboli.

Israel viinipuuna

Keskellä kansallista alennustilaa Psalmi 80:9-10 muistutti kansallisen elämän alusta:

"Sinä siirsit viiniköynnöksen Egyptistä, karkotit kansoja sen tieltä ja istutit sen. Sinä raivasit sille asuinsijan. Se juurtui ja täytti maan."

Sellaiset profeetat kuin Hoosea, Jesaja, Jeremia ja Hesekiel toistivat kielikuvaa:

"Israel oli rehevä viiniköynnös, joka tuotti hedelmiä." (Hoos. 10:1)

Israel oli tarkoitettu kansaksi, joka tuottaisi hedelmää, mutta juuri siinä se oli surkeasti pettänyt

odotukset, niin kuin seuraava lause osoittaa:

"Mitä runsaampi sen hedelmä oli, sitä enemmän se teki alttareita. Mitä parempi sen maa oli, sitä komeampia [Baalin] patsaita se pystytti." (Hoos. 10:2)

Myöhemmin kuvatessaan sitä, miten Jumala hengellisen Israelin kautta oli toteuttava Jumalan asettaman ihanteen, Hoosea jatkaa:

"Efraim, mitä tekemistä minulla enää on epäjumalien kanssa? Minä kuulen häntä, minä katson hänen puoleensa, minä, joka olen kuin viheriöivä kyressi: minusta on sinun hedelmäsi." (Hoos. 14:9)

Jesajan kirjan viidennessä luvussa on laulu viinitarhasta:

"Minä laulan ystävästäni, laulun rakkaani viinitarhasta. Ystävälläni oli viinitarha hedelmällisellä rinnemaalla." (Jes. 5:1)

Jumala etsi rypäleitä hedelmänä, mutta se tuottikin villimarjoja. Surkea oli tulos:

"Israelin heimo on Herran Sebaotin viinitarha, ja Juudan miehet ovat köynnös, josta hän iloitsi. Hän odotti oikeuden valtaa, mutta tuli mielivaltaa, ja vanhurskasta hallitusta, mutta tuli katkeraa valitusta." (Jes. 5:7)

Mutta luvussa 27 Jesaja näkee uuden ajan, jona viinipuu on tuottava hedelmänsä:

"Tulevina aikoina Jaakob juurtuu, Israel kukkii ja kukoistaa ja täyttää maanpiirin hedelmällään." (Jes. 27:6)

Jeremian 2. luku puhuu kansasta:

"Minä olin istuttanut sinut jaloksi viiniköynnökseksi, puhtaimmasta siemenestä: Kuinka olet muuttunut minulle villiköynnökseksi?" (Jer. 2:21)

Hesekiel käyttää samaa kuvaa useaan otteeseen. Sen 15. luku käyttää satiiria osoittaessaan, että viinipuun rungoista ei ole mihinkään hyötykäyttöön varsinkin kun se on molemmista päistä palanut. Luvussa 19 viitataan pakkosiirtolaisuuteen, kun puhutaan viinipuusta, joka on reväisty irti ja viety muualle:

"Mutta se temmattiin vihaisesti irti, viskattiin maahan, ja itätuuli kuivasi sen hedelmät. Ne revittiin hajalleen, ja sen uhkeat oksat kuivuivat, ne kulutti tuli. Nyt se on istutettuna erämaahan, kuivaan ja janoiseen maahan." (Hes. 19:12,13)

Makkabealaisaikana viinipuusta tuli sitten Israelin kansallinen symboli sen perusteella, mitä edellä mainitut Raamatun kohdat olivat puhuneet.

Oikea viinipuu

Nyt Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi:

"Minä olen se tosi viini".

Muutama tunti aiemmin Jeesus oli käyttänyt samaa kielikuvaa puheessa, joka on tallennettu Matteuksen 21. lukuun. Tässä vertauksessa viinitarhasta hedelmää perimään tulleet kuninkaan palvelijat piestään tai tapetaan ja lopulta poikakin heitetään ulos ja surmataan. Tässä yhteydessä Jeesus käytti viinitarhakuvaa puhuessaan Israelin kansasta, jonka Hän sulki Jumalan valtakunnan ulkopuolelle:

"Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä." (Matt. 21:42)

Nyt Jeesus antaessaan viimeisen opetuksensa otti saman kuvan viinistä käyttöön, kuvan jonka avulla profeetat olivat osoittaneet kansakunnan alennustilan, ja ennusti sen lopullisen toteutumisen. Vaikka kansan paatumuksen tähden Jeesus oli julistanut, että siltä otetaan pois Jumalan valtakunnan etuoikeudet ja vastuu, Jumala ei ollut epäonnistunut. Jumala ei ole hylännyt päämääriään. Häntä, joka loi viinipuun kantamaan hedelmää maailmaa varten, ei ole lyöty maahan.

"Minä olen tosi viinipuu."

Tällä suurella sanallaan Hän siirsi Israelin kansan etuoikeudet ja tehtävän Itselleen ja niille, jotka liitetään Häneen. Jakeessa 5 Hän toistaa kuvan, mutta laajentaa sen koskemaan kaikkia niitä, joilla on elämän yhteys Häneen:

"Minä olen viinipuu, te olette oksat."

On vaikea kuvitella mitään häkellyttävämpää, arvovaltaisempaa, loistavampaa kuin tämä. Pimeyden voimat valloillaan Hänen ympärillään. Pettäjän lähestyessä ja turmeltuneen papiston vihamielisyyden saavuttaessa Hänet aivan kohta pannakseen Hänet katkeraan ristin kuolemaan, Herra julistaa:

"Minä olen totinen viinipuu" ja "Minä olen viinipuu, te" - tuo pieni joukko miehiä - "olette oksat."

Jeesuksen ja Hänen omiensa yhteys 1-10

Jakeissa 1-10 Jeesus selittää sitä tosiasiaa, että Hänen ja Hänen omiensa välillä vallitsee ykseys.

"Minä olen tosi viiniköynnös, ja minun Isäni on viinitarhuri."

Viinitarhuri on se, joka huolehtii viinipuusta, jotta se kantaisi hedelmää.

Missään muualla evankeliumeissa kuin edellä viitatussa vertauksessa viinitarhasta, jolla Jeesus ekskommunikoi Israelin kansan, ei esiinny sana viinitarhuri. Siinä Hän puhui pahoista viinitarhureista, joille viinitarhasta huolehtiminen oli uskottu. Hän tarkoitti kansan papistoa ja johtajia, jotka kaikki olivat synnin vallassa tappaen profeetat ja lopulta Pojan. Tätä taustaa vasten korostuu se, että nyt ei Herra enää usko viinitarhaansa maallisen tason tarhureille:

"Minun Isäni on viinitarhuri."

Mitään välittäjiä ei enää tarvita eikä enää hyväksytä.

Prosessi

Sitten Jeesus kuvaa sitä prosessia, tapahtumasarjaa, jolla viinipuu tuottaa hedelmää ja runsaamman hedelmään:

"Jokaisen minussa olevan oksan, joka ei tuota hedelmää, hän karsii pois. Jokaisen oksan, joka tuottaa hedelmää, hän puhdistaa, että se tuottaisi runsaampaa hedelmää."

Tällä Hän osoitti, että nyt viinipuusta huolehtiminen on kokonaan Isän käsissä. Hän ja vain Hän suorittaa karsinnan. Hän myös suorittaa välttämättömän puhdistamisen, jotta hedelmä olisi runsas.

Ehto

Sitten Herra ilmoitti välttämättömän ehdon hedelmän kantamiseen:

"Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Kuten oksa ei voi tuottaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viiniköynnöksessä, niin ette tekään, ellette pysy minussa."

"Minä olen viiniköynnös, te olette oksia. Joka pysyy minussa, ja jossa minä pysyn, hän tuottaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette saa aikaan mitään."

Ehto on pysyminen Jeesuksessa.

Lupaus

Mitä tämä Jeesuksessa pysyminen sitten merkitsee? Siihen vastaa lause:

"Jos te pysytte minussa, ja minun sanani pysyvät teissä, anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen."

Lause voitaisiin kääntää perustellusti myös näin:

"Jos te pysytte minussa, ja minun sanani pysyvät teissä, te saatte vaatia teille kuuluvana mitä tahansa, mihin halunne on, ja se tuotetaan teille."

Kyseessä on hämmästyttävä lupaus. Mutta milloinkaan ei saa unohtaa siihen sisältyvää "palavaa miekkaa", joka vartio tietä:

"Jos te pysytte minusssa!"

Jos teemme niin, niin mitä sitten? "Voitte pyytää mitä ikinä haluatte, ja te saatte sen." Voitte pyytää ja vaatia sitä teille kuuluvana. Kysymys on yhdestä voimakkaimmista sanoista, mitä rukouksesta on käytetty. *"Jos pysytte Minussa, ja Minun sanani pysyvät teissä"*, lausukaa pyyntönne, vaatimuksenne, mitä ikinä haluattekin. Se tapahtuu. Sana jota kreikka käyttää tarkoittaa "se saadaan aikaan, syntyään", luova voima tulee vaikuttamaan sen.

Jos me pysymme Hänessä ja Hänen sanansa pysyvät meissä, emme voi haluta mitään sellaista, mikä on ristiriidassa Hänen tahtonsa kanssa. Se on ehto. Mutta jos se on täytetty, silloin voimme pyytää meille kuluva, ja Jumala tarvittaessa vaikka luo sen, mitä on pyydetty siitä syystä, että elämme Kristus-yhteydessä.

Lupauksen tavoite, päämäärä on hedelmän kantaminen:

"Siinä minun Isäni tulee kirkastetuksi, että te tuotatte paljon hedelmää."

Kristus-yhteys merkitsee sellaista vapaata pääsyä Jumalan luo, joka kuuluisi muuten vasta taivaaseen päässeille. Kristus-yhteydessä saamme esittää Jumalalle sellaisia pyyntöjä ja vaatimuksia, joihin vastaamalla, Jumala tekee sellaista, mitä Hän ei tee muutoin kuin tämän Kristus-yhteyden vallitessa. Saaduissa vastauksissa on aina kysymys hedelmän kantamisesta. Mikään sellainen rukous, joka ei vaikuta elämäni niin, että se kantaa enemmän hedelmää, ei ole ollenkaan rukousta. Kristus-yhteys on anomisen etuoikeutta ja sen vaikuttamaa hedelmän kantamista.

Rakkaus

Sitten Jeesus kuvaa tuon yhteyden luonnetta:

"Jos te pidätte minun käskyni, te pysytte minun rakkaudessaani, kuten minä olen pitänyt Isäni käskyt ja pysyn hänen rakkaudessaan."

Kristus-yhteys on rakkauden hallitsemaa elämää, joka osoittaa sitoutumisensa ja uskollisuutensa Herraa kohtaan ja sallii siksi Hänen ilmaista Itsensä meidän kauttamme kantamamme hedelmän muodossa.

Yhteyden merkitys opetuslapsille ja Herralle 11-27

Kuvattuaan omilleen, mistä heidän ja Herran välisessä uudessa suhteessa oli kysymys, Jeesus siirtyi selittämään tämän suhteen merkitystä omilleen ja Hänelle itselleen:

"Minä olen puhunut tämän teille, että minun iloni olisi teissä, ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi."

Jeesuksen ilo

Opetuslapsille Kristus-yhteys merkitsi Herran omasta ilosta osalliseksi pääsemistä. Tässä kohtaamme ensi kerran koko Jeesuksen julkisen toiminnan ajalta tilanteen, jossa Hänen mainitaan viittaavan Omaan iloonsa. Hän teki niin tilanteessa, jossa käsittämätön kuoleman suru oli lähestymässä Häntä. *"Minun iloni!"* Heprealaiskirjeen kirjoittajalla lienee ollut tämä mielessään, kun hän kirjoitti:

"Edessään olleen ilon tähden hän häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset, ja nyt hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella." (Hepr. 12:2)

Yhteys Jeesukseen merkitsee sitä, että meillä on Hänen ilonsa. Ne, jotka tuntevat tämän ilon, tietävät mitä ilo todella on, heidän ilonsa on täyttynyt. Sitä mukaan kuin opimme sitä iloa syvemmin tuntemaan, kaikki muu ilo muuttuu kuin palavien orjantappuroiden rätinäksi padan alla, yriytykseksi tyydyttää sydän Sodomian omenilla.

Rakkauden laki

Sitten Jeesus ilmoittaa tämän yhteyden perustuslain:

"Tämä on minun käskyne: rakastakaa toisianne, kuten minä olen rakastanut teitä."

Viimeisissä puheissaan Jeesus piti nämä miehet kaiken aikaa kasvokkain rakkauden kanssa.

"Suurin on rakkaus."

"Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäviensä puolesta."

Ystävänä

Sitten Jeesus kertoo kauniilla tavalla siitä uudesta nimityksestä, jolla Hän tulisi kutsumaan opetuslapsiaan:

"En minä enää sano teitä palvelijoiksi. Palvelija ei näet tiedä, mitä hänen isäntänsä tekee. Minä sanon teitä ystäviksi, sillä minä olen ilmoittanut teille kaiken, mitä olen kuullut Isältäni."

Jeesus selitti heille sitä, minkä Isä oli Hänelle antanut - pidättämättä heiltä mitään. Ystävyyden tunnusmerkki on täysi keskinäinen avoimuus ja ymmärrys. Te tulette olemaan Minun ystäviäni. Siksi käytän teistä nimitystä ystävänä.

Valinta

Sitten tulee suurenmoinen lause:

"Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät,..."

Jeesus puhui tietenkin noille yhdelletoista, mutta ei vain heille vaan kaikille, joita he edustivat. Hänellä oli mielessään Oma seurakuntansa niin kuin näemme ylimmäispapillisessa rukouksessa 17. luvussa. Mitä varten Hän valitsi heidät:

"... että te menisitte ja tuottaisitte hedelmää, ja että teidän hedelmänne pysyisi, että mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, hän antaisi sen teille."

"Asetin teidät kahta asiaa varten: kantamaan hedelmää ja anomaan." Jeesus viittasi näihin jo edellä, mutta vasta nyt Hän osoitti mistä niissä viime kädessä oli kysymys. "Minä valitsin teidät kantamaan hedelmää, ja jotta voisitte tehdä niin valitsin teidät rukoilemaan ja anomaan päästäksenne sillä tavalla kosketukseen Jumalan kanssa, että hedelmänne olisi runsasta."

Rakkaus Herraan ja maailman viha

Vielä kerran Hän toisti käskynsä:

"Tämän käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne."

Jos todella rakastamme Häntä, tulemme osallisiksi Hänen kärsimyksiinsä:

"Jos maailma vihaa teitä, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä."

Maailma rakastaa omaansa ja vihaa sellaista, mikä ei ole siitä, sen luonteen mukaista. Siksi se vihaa Kristusta. Niin kauan kuin ihmiset on maailmasta, elävät tämän maailman filosofian mukaan ja antavat tämänpuoleisen, materialistisen hallita elämänsä, he rakastavat omiaan, omaa elämäntapaansa, omaa tapaansa etsiä tyydytystä itsestään. Tällainen maailma väkisinkin vihaa Jeesusta Kristusta, joka polkee jalkoihinsa kaiken sen, mitä se pitää oikeana julistamalla:

"Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua." (Luuk. 9:23)

Maailma vihaa myös Kristuksen seuraajia samasta syystä, jos se näkee Kristuksen heissä. Siinä määrin kuin maailma on kanssamme yhtä mieltä ja sanoo, että olemme todella hienon tyyppin kristittyjä, niin avaria, juuri siinä määrin me eroamme Jeesuksesta Kristuksesta. Yhteys Kristukseen merkitsee osallisuutta Häneen kärsimyksiinsä tässä maailmassa.

Pyhän Hengen "mutta"

Mutta Jeesuksella oli vielä muutakin kerrottavaa:

"Mutta" - olen iloinen vanhan käännöksen "mutta" sanasta, sillä se tuo vastakohtan synkälle

edeltävälle jaksolle - *"kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta. Myös te todistatte, sillä te olette alusta asti olleet kanssani."*

Viimeinen sana ei siis ole pelkästään se, että me joudumme kärsimään Hänen kanssaan, vaan että meidän tehtävämme on todistaa Hänestä yhdessä Pyhän Hengen kanssa. Kärsimys ja vaino eivät siksi milloinkaan ole syy sille, että uskovan saisi luopua todistustehtävästään. Juuri tämän maailman vainon ja painostuksen keskellä Pyhä Henki tekee sen mahdolliseksi. Luku päättyy tähän, mutta selitys jatkuu seuraavassa luvussa.

"Minä olen totinen viinipuu". Jumala ei tule epäonnistumaan päämääriensä toteuttamisessa. Hän ei ole milloinkaan epäonnistunut eikä tulo koskaan epäonnistumaan. Hänen työaseensa ovat epäonnistuneet lähes jatkuvasti ja tuhoisasti, mutta läpi aikakausien kulkee Hänen päämääränsä. Herra ei vartioi vain omaa kansaansa, vaan omia päämääriään, omaa pelastavaa tahtoaan. *"Minä olen viinipuu, te olette oksat,"* ja täytän Jumalan päämäärän maailmassa kantamalla hedelmää, joka tyydyttää maailman nälän ja sen syvimmit tarpeet.

Kysymyksiä:

1. Millainen suhde vallitsee Jeesuksen ja Isän Jumalan ja uskovien ihmisten välillä? (1, 5)
2. Mikä on Jeesuksesta irtautuneiden oksien kohtalo? (2, 6)
3. Mitä Jeesuksessa pysyvät oksat saavat aikaan? (2, 5)
4. Miten kristityn elämä tulee mahdolliseksi elää? (4, 5, 9)
5. Mikä on runsaan hedelmän tuottamisen ehto? (2)
6. Miten ihminen voi puhdistua? (3)
7. Miten Jeesuksessa voi pysyä? (4, 7, 9, 10, 16)
8. Mitä sisältää hedelmän kantaminen? a) (7, 16) b) (8) c) (12) d) (11)
9. Mikä on hedelmän kantamisen päämäärä? (8)
10. Mikä on Jeesuksen käsky? (12, 17)
11. Mihinkä perustuu kristittyjen keskinäinen rakkaus? (12, 13)
12. Millainen on Jeesuksen ja kristityn välinen suhde? (14, 15)
13. Mitä sisältää kristityn valinta? (16)
14. Mitä tarkoittaa, että kristityn hedelmä pysyy? (16)
15. Millaisia ongelmia esiintyy tämän maailman ja kristityn välillä? (18)
16. Miksi maailma vihaa kristittyjä? (19, 20)
17. Mitä pitää tehdä silloin, kun joutuu vihan kohteeksi? (20)
18. Millainen valtuutus on kristityn sanoilla? (20)
19. Miksi maailma vihaa Jeesusta? (22, 24, 25)
20. Millainen on Jeesuksen ja Isän suhde? (23)
21. Millaista työtä Pyhä Henki tekee? (26)
22. Mikä on kristityn tehtävä tässä maailmassa, joka vihaa häntä? (27)

LIITE 28:
PYHITYS JA KRISTUKSESSA PYSYMINEN
Joh. 15:1-9

Pyhitys

Pyhitys on sana, jota tämän päivän suomalainen luterilainen kristillisyys vierastaa. Kysymys ei ikävä kyllä rajoitu pelkästään sanan kaihtamisen, vaan itse asia, pyhitys, koetaan jonkinmoisena uutena lakina ja evankeliumin armoa rajoittavana pakkopaitana, josta on syytä puhua mahdollisimman vähän, etteivät omantunnon vapauden Golgatan ristin uhrin perusteella saaneet joutuisi lain alle ja pinnistelemaan ja ponnistelemaan omassa voimassaan. Jostain käsittämättömästä syystä tämä sana pyhitys on muuttunut merkitsemään monen korvissa samaa asiaa kuin legalismi, omavoimainen lain täyttäminen, jolla ihminen pyrkii kelpaamaan Jumalalle.

Sana pyhitys on kuitenkin mitä raamatullisin. Isä-meidän rukouksen ensimmäinen rukous, joka sisältää koko muun rukouksen, kuuluu: *“Pyhitetty olkoon sinun nimesi.”* Viime kädessä pyhityksessä on kysymys juuri tämän rukouksen kuulluksi tulemisesta uskovan elämässä. Alkuseurakunnan kristityille Jumalan pyhittävä työ oli niin tärkeää, että he nimittivät itseään ja toisiaan *“pyhiksi”*.

Pelastuminen laajassa merkityksessä

Ihmisen pelastuminen laajassa merkityksessä sisältää ensin vanhurskauttamisen, jossa Kristuksen Golgatalla täytetyn uhrin tähden ihminen luetaan Jumalalle kelpaavaksi. Saman aikaisesti tapahtuu uudestisyntyminen, jossa ihminen saa Pyhän Hengen ja Kristus tulee asumaan hänen sydämeensä. Pyhitys on sitten tämän Kristuksen elämän muuttavaa vaikutusta ihmisessä ja se päättyy ruumiin ylösnousemukseen, jossa ihminen pääsee lopullisesti vapaaksi syntisestä luonnostaan, lihasta, ja pääsee taivaalliseen kirkkauteen. Koko tämän prosessin alusta loppuun asti saa aikaan yksin Pyhä Kolminainen Jumala. Usko, joka sekin on Jumalan lahja, ottaa vastaan kaiken tämän Herran työn lopullisen taivaalliseen kirkkauteen asti.

Pyhityksessä on siis kysymys keskeisestä osasta Jumalan työtä uskoon tulleen elämässä. Pyhityksessä on kysymys koko kristityn vaelluksesta ja Kristuksessa pysymisestä. *“Pyhimyskehiä”* välttelevä kotoinen kristillisyytemme on vanhastaan korvannut sanan mm sellaisilla pitkälle samaa tarkoittavilla käsitteillä kuin kilvoitus, uskonelämä, hengellinen elämä, Hengessä vaeltaminen, vaellus Kristuksessa jne.

Nämäkin käsitteet ovat viime aikoina joutuneet epäsuosioon ja koko kristillisestä vaelluksesta puhuminen on korvaantunut pitkälle toisaalta ylistyksestä, armolahjoista, hengellisistä kokemuksista, sisäisestä parantumisesta, sielunhoidosta ja toisaalta lähetyksestä, palvelusta, jumalanpalveluselämästä ja spiritualiteetista puhumisella. Viimeksi mainittuun näyttää liittyvän hiljaisuuden, mietiskelyn ja rukouksen korostamista. Kaikki nämä ovat varmasti aivan tarpeellisia ja hyödyllisiä asioita, mutta jos niillä pyritään ikään kuin korvaamaan pyhitys, seuraukset ovat kohtalokkaat. Tänä päivänä hurskasta ja pyhää kristillistä elämää näkyy varsin vähän ehkä juuri siksi, että pyhitystä ei enää haluta korostaa ikään kuin pyhitys olisi jonkinlainen vanhurskauttamisen kilpailija. Ei ole mitään pyhitystä ilman edeltä käyvää vanhurskauttamista ja uudestisyntymää. Mutta jos vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat tapahtuneet, pyhitys, elämä ja kasvu Kristuksessa on välttämätön.

Kristuksessa pysyminen

Jeesus antaa uskon lahjan saaneille vanhurskautetuille kehotuksen pyhitykseen muodossa: *“Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä.”*

Sanat ovat kehotus tietynlaiseen elämään ja toimintaan, jotta suhteemme Häneen säilyisi eheänä. Mutta samalla ne ovat lupaus Herran vaikutuksesta ja toiminnasta meidän elämässämme.

Kehotusta: *“Pysykää minussa”* ja lupasta: *“niin minä pysyn teissä”*, ei saa erottaa toisistaan. Ne kuuluvat yhteen. Ei ole toista ilman toista. Toisaalta on meidän toimintamme ja toisaalta Herran toiminta ja ne yhdessä muodostavat pyhityksen, uskossa elämisen. Herra antaa voimaa ja me toimimme. Pyhitys on siis kokonaan Herran toiminnasta riippuvaa elämää, mutta se on meidän elämäämme ja meidän toimintaamme. Olemme vastuussa tästä tekemisestämme, pysymisestä ja kaikesta toiminnasta, joka siihen liittyy.

Uudestisyntymisessä koko Jumalan voima, rakkaus, pyhyys ja elämä asettuu asumaan sinuun. Näin syntyneen uuden elämän tulee saada hallintavaltaa sinussa, sen tulee siis kasvaa ja kehittyä ja se sisältää aina tietynlaista toimintaa. Kysymys on luonnollisen syntymään rinnakkaisilmiöstä. Siinä saatu elämä on myös Jumalan ihmeellistä lahjaa, mutta edellyttää syntyneeltä sitten kasvun myötä toimintaa elämän ylläpitämiseksi. Uudessa ihmisessä tahtomisen ja tekemisen vaikuttaa kyllä Herra itse, mutta ei automaatin tavoin, ei robotin tavoin, vaan juuri siksi että Herra vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, me tahdomme ja teemme. Meidän tulee ahkeroida pelolla ja vavistuksella, että pelastuisimme.

Uusi Testamentti on täynnä kehotuksia uskoon tulleille ja pelastuneille Jumalan lapsille. Kristityn kasvu merkitsee sitä, että uskova noudattaa näitä kehotuksia, koska hän on jo pelastettu eli koska Jumalan voima Kristuksessa jo asuu hänessä ja siksi hänen on myös mahdollista niitä ilolla ja halulla noudattaa, vaikka vanha syntinen luonto haraakin kaikin keinoin vastaan.

"Helpon" pyhityksen harha

On harhaoppia - ja varsin suosittu sellainen - väittää, että pyhitys on vain sitä, että annamme Kristuksen tehdä ja vaikuttaa. Kaikki tapahtuu muka sitten niin helposti ja yksinkertaisesti:

“Anna vain kaikki ongelmasi ja asiasi Herralle - älä tee mitään, lopeta taistelu, jätä se Hänen käsiinsä, antaudu vain Hänelle, ei ole mitään tarvetta taistella vaikeuksien kanssa. Antaudu vain Hänelle ja sillä selvä!”

Tässä kaikessa on sen verran totuutta, että omassa voimassa kilvoittelu Herran tiellä ei totisesti onnistu. Jeesus sanoo sen tekstissämme näin: *“Ilman minua te ette voi mitään tehdä.”* Mutta Hän ei sano: *“Minussa teidän ei tarvitsekaan tehdä mitään”* vaan Hän antaa nimenomaisen käskyn ja kehotuksen pitää Hänen sanansa, Hänen käskynsä ja rakastaa toinen toistamme.

Kristillisuus on meidän tekemisestämme, meidän pysymistämme Kristuksessa, siksi että Hän vaikuttaa meissä ja Hän pysyy meissä.

“Jos te Hengellä kuoletatte turmeltuneen luontonne teot, te saatte elää.” (Room. 8:13)

Me kuoletamme turmeltuneen luontomme teot - mutta emme omassa voimassamme - vaan Hengellä, Pyhän Hengen kautta, Hänen voimallaan, joka meissä asuu. Kristillisuus ei ole koskaan voimakysymys - Herra itse pysyy meissä ja vaikuttaa meissä - ja Hän on totisesti voimallinen. Kristillisuus on aina uskon kysymys ja kuuliaisuuden kysymys. Kun uskomme Herran lupauksiin ja teemme niiden mukaan, näemme, että Herran oma voima tekee sen mahdolliseksi.

Pyhityksen voima

Jeesuksen sana halvatulle miehelle, joka oli juuri kuullut ja omistanut syntiensä anteeksiantamuksen, kuului: *“Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!”* Kysymys ei ollut laista. Eihän hän kyennyt kävelemään. Kysymys oli evankeliumin kehotuksesta, joka sisälsi ihmeen vaikuttavan voiman. Ollessaan kuuliainen sanalle mies sai nähdä, että Herra teki mahdottoman mahdolliseksi.

Mitä siis Kristuksessa pysyminen oikein on? Se on jatkuvaa persoonallista henkilön ja Henkilön välistä yhteyttä. Se on Kristus-suhteen ylläpitoa. Se on jatkuvaa kaiken elämän vastaanottamista Kristukselta. *“Ilman minua te ette voi mitään tehdä.”* Se on sanassa pysymistä, sanan mukaan elämistä, sanan kuulemista, sen vastaanottamista ja käytännön elämään soveltamista. Sydän, jossa Kristus asuu ja

hallitsee sanan kautta, on pyhityksessä elävä sydän.

Kristuksessa pysyminen ei ole kouristuksenomaista tarrautumista omaan kristillisyyteensä tai tiettyihin kristillisiin toimintoihin, niin että edes vähimmäisvaatimukset täyttämällä voisi selvitä kuiville ja säilyttää pelastus. Sellainen on lainomaista puuhastelua ja itse asiassa omaan itseensä turvautumista.

Kristuksessa pysyminen on uskon kautta Kristuksesta riippuvaa elämää. Se on sen tekemistä, mitä Herra tahtoo ja sinne menemistä, minne Herra menee edeltä. Se on elämää Hänen voimassaan ja niin, että Hän päättää asioista. Hänen voimansa ei siis ole meidän käytettävissämme, vaan me olemme Hänen ja Hänen voimansa käytettävissä. Pyhityksessä on siis viime kädessä kysymys Jumalan pyhydestä, Hänen nimensä pyhittämisestä sillä, että uskovat vaeltavat Hänen totuudessaan. Lutherin opetuksen mukaisesti tulemme pyhityselämässä näkemään syntisyytemme yhä syvemmin, vaikka ihmisten edessä elämämme muuttuukin Herran mielen mukaiseen suuntaan, sillä Jumalan valossa näemme syntisyytemme entistä selkeämmin. Mutta toisaalta saamme ihmetellä Jumalan armon yhä kasvavaa vaikutusta elämässämme.

Pyhityksen, tämän kasvun Herran mielen mukaiseen elämään, vaikuttaa Jumalan sana, evankeliumin ihmeellinen vapauttava sana. Vaikka pyhitys on kuuliaisuutta Uuden Testamentin kehoituksille oikeaan vaellukseen Jumalan edessä, voiman siihen antaa Golgatan ristillä kärsineen ja ylösnousemuksellaan kuoleman kukistaneen Herran kasvojen katselu evankeliumin sanassa. Vaikka pyhitys on taistelua syntiä vastaan, jopa verille asti, se on suurta vapautta, koska Herra on kilvoittelijan kanssa.

Miksi on pysyttävä Kristuksessa?

Miksi sitten on pysyttävä Kristuksessa? Siksikö, että pelastuisimme? Ei, vaan siksi, että olemme jo pelastuneet, sillä sehän merkitsi sitä, että pääsimme Kristus-yhteyteen. Sen säilyttäminen on luonnollista, kun se on saatu. Tarvitsemme syvenevää yhteyttä Kristukseen kasvaaksemme Jumalan lapsina ja kantaaksemme Hänen Henkensä vaikuttamaa hedelmää: rakkautta, rauhaa, iloa, kärsivällisyyttä jne. Meidän on pysyttävä Kristuksessa, jotta rukouksemme olisivat Herran tahdon mukaisia ja että näin ollen Herra voisi vastata niihin. Niin Kristuksen nimi tulee kirkastetuksi ja Jumalan nimi saa kiitoksen ja kunnian. Myös muiden ihmisten pelastuksen vuoksi meidän on pysyttävä Kristuksessa. Lisäksi meidän on muistettava, että meidän vastustajamme Sielunvihollinen on meitä väkevämpi. Vain Kristuksessa pysymällä olemme turvassa pahan palavilta nuolilta.

Miten se tapahtuu?

1. Miten sitten Kristuksessa voi pysyä? - Ensinnäkin on erittäin tärkeätä, että päivittäin pitäydymme Jumalan sanan lupauksiin pelastuksemme varmuudesta. Aamun ensimmäiseksi tulee julistaa omalle sielulle evankeliumi: "Kiitä Herraa minun sieluni äläkä unohda mitä hyvää Hän on sinulle tehnyt!" Oman sielun pitää saada päivittäin kuulla evankeliumi siitä, että Jeesuksen uhri Golgatalla oli juuri minun syntieni tähden ja että Jeesus kukisti kuoleman juuri minun hyväkseni ja että saan tänään olla Jumalan lapsi ja iankaikkisen kirkkauden perillinen. Älä lakkaa kertaamasta Herran suuria lupauksia kuten:

"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. " (Room. 8:1).

"Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä. " (Joh. 10:29)

Tähän liittyy myös pitäytyminen kaikenlaisiin muihin Herran lupauksiin, joita Hän Raamatussa jakaa mitä moninaisimpia elämän tilanteita silmällä pitäen. Herra lupaa pysyä meissä. Hän lupaa huolehtia meidän ajallisista tarpeistamme. *"Niin kuin päiväsi, niin on voimasi."* Jokaiseen päivään liittyy oma taakkansa, mutta juuri sen kantamiseen Herra lupaa voimansa.

2. Toiseksi on pysyttävä päivittäisessä ja jatkuvassa parannuksessa. Pyhä Henki osoittaa uskovan synnit

herkästi. Anna lain sanan osua turmeltuneeseen luontoosi, jotta Pyhä Henki saisi kuolettaa sitä. Anna Jeesuksen veren puhdistaa syntisi. Pyydä siksi heti anteeksi, kun Pyhä Henki sinua nuhtelee. Tunnustamaton ja anteeksi saamaton synti on sillanpääasema Sielunvihollisen uusille kiusauksille.

3. Kolmanneksi tarvitsemme hengellistä ravintoa pysyäksemme Herrassa ja kasvaaksemme Hänen tuntemisessaan. Jeesus sanoo:

"Totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan ruumista ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne. Sillä, joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, on iäinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Minun ruumiini on näet todellinen ruoka ja minun vereni on todellinen juoma. Joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, pysyy minussa ja minä hänessä." (Joh. 6:53-56)

Jeesus eli täydellisessä riippuvuudessa Isästä. Hän sai voimansa, ravinnon, kaiken Isältä. Jeesuksen syöminen ja juominen merkitsee elämistä Hänen kauttaan, Hänen vastaanottamistaan, Häneen uskomista sellaisena kuin Hän on kaikessa täyteydessään ja elämistä tämän Häneen kohdistuvan uskon hallitsemana. Se on antautumista Hänelle luottaen Hänen voimansa väkevyyteen. Jeesus sanoi, että Hänen ravintonsa on tehdä Isän tahto. Meille ei siis riitä älyllinen usko, vaan se, että Jeesus tulee elämäksemme, ruoaksemme, juomaksemme, kaikeksemme.

Käytännössä tämä merkitsee Raamatun sanan kautta Kristuksen syömistä ja juomista. Lue siis Raamattua ja käytä aikaa Hänen kasvojensa katseluun sanan peilistä. Tunne Jeesus. Edelleen se merkitsee rukousyhteyttä, jossa ei ole ensi sijassa kysymys pyyntöjen esittämisestä, vaan sydämen pienten ja suurten asioiden jakamista Herran kanssa. Se on keskustelua Herran kanssa, kun Hän puhuu meille omassa sanassaan. Tietenkin kysymys on myös ehtoollisesta, jossa konkreettisesti saamme osallisuuden Jeesuksen ruumiiseen ja vereen, Hänen elämämme ravinnoksi.

4. Edelleen Kristuksessa pysymiseen kuuluvat hengelliset harjoitukset, joissa on kysymys muiden uskoviensa kanssa rakentumisesta ja varustautumisesta vaikeiden päivien varalle. Se merkitsee mm yhteisiä Raamatun tutkisteluja muiden kanssa, tiedon lisäämistä, yhteistä palvelua ja yhteistä määrätietoista evankeliumin levitystyötä.

5. Kielteisessä merkityksessä Kristuksessa pysyminen merkitsee sellaisen välttämistä ja torjumista, mikä häiritsee yhteyttämme Kristukseen. Herran oma välttää omilla teillään kulkemista ja oman tahtonsa härkämäistä läpiviemistä. Hän ei puuhastele turhia, ei puhu turhia eikä kiistelee tarpeettomista asioista. Toimettomuuden ja huonon seurauksen parista hän pyrkii hyvään seuraan ja rakentavaan toimintaan. Hän tietää, että maailma saastuttaa lehtien, radion ja TV:n välityksellä. Maailman himoja ja saastutusta on paettava. Harhaoppien vaaraa ja rahan himoa on vastustettava viimeiseen asti. Ihmiskunnian etsimistä on myös vältettävä, jos mielimme pysyä Kristuksessa ja antaa kunnian Hänelle armosta ja ihmeellisestä pelastuksestamme.

Kristuksessa pysyminen ei kuitenkaan ole taakka, sillä ei ole mitään ihanampaa, kuin saada olla Hänen lähellään. Hänen luonaan on todellinen onni. Se on mahdollista siksi, että Herra itse lupaa: *"Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."*

Itoon kutsu työhön

Lopuksi pieni esimerkki siitä, mitä Kristuksessa pysyminen voi käytännössä merkitä. 65 vuotta sitten tuli uskoon ensimmäisessä kristillisessä tilaisuudessaan 15 vuotias nuorukainen Eiichi Ito. Hän on hiljattain täyttänyt 90 vuotta ja tulee neljännelle julistusmatkalleen Suomeen ensi kuussa. Hän kertoo näin:

Eräänä vuoden 1924 lokakuun loppupuolen aamuna pidin aamurukoushetkeä opiskelija-asunnossani.

Luin hiljaa Matteuksen evankeliumia yhdeksännen luvun jakeesta 35 eteenpäin:

"Ja Jeesus vaelsi kaikki kaupungit ja kylät ja opetti heidän synagogissaan ja saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta. Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljätyt niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: 'Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa'."

Olin ennenkin lukenut kohdan mutta aina ajatellen, että se ei kuulu minulle, vaan papeiksi tai evankelistoiksi aikoville. Mutta sinä aamuna minut pysäytettiin tämän sanan ääreen ja se alkoi puhua minulle seuraavaan tapaan:

"On paljon ihmisiä, joiden tulisi pelastua, mutta vähän niitä, jotka pelastuvat. Se johtuu työmiesten vähydestä. Kysymys ei ole siitä, että olisi paljon niitä, joiden pelastuminen ei ole edes tarpeenkaan, ja vain vähän niitä, joiden on määrä pelastua. Jumalan tahto on, että jokainen ihmisen pelastuisi uskomalla Jeesuksen evankeliumiin, mutta vain harvat pelastuvat, koska evankeliumin julistajia on liian vähän. Siitä syystä Japanin kirkko ei kasva. Siksi sinun tulee pyytää elon Herraa lähettämään työntekijöitä elonkorjuuseen. Asia koskee sinua. Sinun pitää lähteä työhön. Lähde sinä kertomaan Jeesuksen teoista, jotta mahdollisimman moni voisi pelastua!" Näin Jumala puhutteli minua ja jouduin todella ahtaalle sinä aamuna.

Viivyin pitkää tämän Jumalan sanan edessä rukoillen huoneessani, mutta en kyennyt heti vastaamaan Herralle: "Tapahtukoon, Jumala, Sinun tahtosi!"

Tiesin, että Japanissa pastorien tulot ovat pienemmät kuin muiden ihmisten. Ja minun velvollisuuteni perheen vanhimpana poikana oli auttaa taloudellisesti perhettäni erityisesti nyt, kun se oli joutunut köyhyyteen vararikon seurauksena. Siksi minun olisi mahdotonta ryhtyä papiksi. Mutta Jumalan sana ei antanut periksi:

"Näistä olosuhteista huolimatta antaudu evankeliumin julistajaksi!" Olin aivan hämmen-nyksissäni. Rukoilin kauan polvillani ja pyysin Jumalaa taivuttamaan sydämeni kuuliaisiksi Hänen tahdollensa. Päätin jäädä koulusta pois ja rukoilla siihen asti, kunnes voisin vilpittömin mielin vastata myönteisesti Herran kutsuun.

Taistelu Jumalan sanan haasteen edessä jatkui pitkään. En kyennyt tekemään ratkaisua. Vihdoin iltapäivällä saatoin suureksi helpotukseksi rukoilla:

"Herra, johdata minua tahtosi mukaan. Jos tahdot tehdä minusta evankelistan, jätän taloustieteen ja lain opiskelun ja aloitan opiskelut teologisessa tiedekunnassa."

Herra johti sittemmin pastoriksi valmistuneen Itoon perustamaan 17 seurakuntaa Japaniin, 7 vuodeksi lähetystyöhön Kiinaan ja viimeisten parin kymmenen vuoden aikana laajaan kiertävään evankelioimistyöhön. Lukemattomat ihmiset ovat saaneet kuulla hänen kauttaan evankeliumin ja tulla Kristuksen tuntemiseen.

LIITE 29:
KAHDEN MAAILMAN KANSALAISENA
Joh. 15:18-21

Uskoon tulleiden todistukset

Kun lukee eri lehdistä uskovien todistuksia siitä, miten heidän uskoonsa on suhtauduttu kouluissa tai työpaikoilla, aika usein niissä todetaan, että usko ei ole aiheuttanut mitään ongelmia, pikemminkin päin vastoin: Uskoon tulleet ovat saaneet osakseen suurempaa luottamusta kuin aiemmin. Lukiessani tai kuullessani tällaista kiusaannun kuitenkin hiukan sisimmässäni. Onko niin, että Jeesuksen lupaus tekstissämme maailman vihasta ei toteudukaan meidän maassamme tai meidän keskellämme. Tulee jotenkin sellainen vaikutelma, että maamme on niin sivistynyt ja suvaitsevainen, etteihän meillä yksinkertaisesti voi esiintyä vihaa uskovia kohtaan.

Tähän kuvaan uskonnollisesti suvaitsevasta ja avarasta suomalaisesta tosin on hiukan tullut tahraa, kun tasavallan korkeimmilta palleilta Helsingin horisontista säälitellään uskonnollisen ahdasmielisyyden vallassa eläviä pohjoisemmassa asuvia ihmisiä. Maailman avaramielisyys ei taho millään riittää niihin asti, jotka sen mielestä eivät ole tarpeeksi suvaitsevaisia vaan haluavat pitäytyä Jumalan kirjoitettuun sanaan, Raamattuun.

Kodeissa ristiriitoja

Henkilökohtaisessa sielunhoidossa kohtaa myös sellaisia suomalaisia uskovia, joiden kotitausta on täysin evankeliumille vieras. Heidän joukossaan kohtaakin yllättävän paljon uskon tähden tulevaa syrjintää, hyljätystä tulemista jopa vihaa nimen omaa perheen ja lähisuvun taholta. Tämä niin kuin esimerkiksi kotien väkivalta pysyy kuitenkin aika lailla piilossa siksi, että valta osa uskovista suomalaisista tulee tavalla tai toisella jonkinlaisesta herätysliiketaustasta eli kodeista, joissa on yleensä ollut Jumalan Sanaan myönteinen asenne.

Eräs kirkkoherra Kainuusta kysyi jumalanpalveluksen jälkeen erältä vasta uskoon tulleelta talon emäntä kuulumisia. Vastaus kuului: "Oli suuri riemu päästä taas Jumalan sanaa kuulemaan, mutta oli se melkoista kolinaa taas lähtiessä, kun mieheni oli kirveen kanssa lähtöäni estämässä. Mutta lähdin kuitenkin." Paljon tältä emännältä kärsivällisyyttä vaadittiin ja uskollisuutta Jumalan sanalle, mutta muutaman vuoden kuluttua kirkkoherra saattoi todeta, että mieskin tuli ehtoollispöytänsä vaimonsa kanssa.

Uskovien lihallisuus

Joskus keskusteluissa tulee sellainen tuntu, että uskovan joutuminen painostuksen kohteeksi ei voi johtua mistään muusta, kuin siitä, että hän itse on niin lihallinen tai äkkijyrkkä uskossaan, että hän tarpeettomasti loukkaa ei-uskovia. Jos hän osoittaisi todellista kristillistä rakkautta ja nöyryyttä, ristiriitoja perheen ja suvun kanssa ei varmasti tulisi. Voi olla tietysti paljonkin perää tuossa väitteessä uskovien raadollisuudesta, mutta tekstimme osoittaa, että vihan ei tarvitse välttämättä siitä johtua. Jeesus ei milloinkaan tehnyt mitään muuta kuin hyvää lähimmäisilleen, ja siitä huolimatta Hän joutui vainotuksi ja tapetuksi.

Maailman hyväksyntä huonoa mainetta Jumalan valtakunnassa

Kun tämä maailma antaa oikein korkeat pisteet jollekin uskovalle tai seurakunnan työntekijälle, se sanoo jotain seuraavaan tapaan:

"Se ja se on todella mukava, rehti ja miellyttävä henkilö. Hän ei uskovaisenaakaan ole mikään tiukkapiainen, ymmärtää tavallisia ihmisiä, kulttuuria ja ihmisten pikkupaheitakin. Ei hän tuomitse ketään. Hän on juuri sellainen kuin malliuskovan tuleekin."

Pelkään pahoin, että Jeesuksen arvio tällaisesta ihmisestä saattaa olla aika lailla toinen: Se, jonka tämä maailma ottaa avosylin vastaan, on tästä maailmasta ja siksi tämä maailma rakastaa omaansa.

Armahdetut syntiset

Jeesus tekee selkeän tai pikemminkin jyrkän eron niiden välillä, jotka ovat maailmasta ja niiden, jotka Hän on maailmasta valinnut. Kun uskovatkin usein yrittävät silotella eroa itsensä ja muiden välillä muun muassa toteamalla:

"Olemme aivan tavallisia armahdettuja syntisiä. Emme eroa mitenkään muista ihmisistä, paitsi siinä, että meidät on armahdettu."

Tällainen sinänsä toden tuntuinen lause saattaa kuitenkin pitää sisällään perusteellisen virhearvion.

Pelastetun ihmeellinen asema

Jeesuksen oma ei ole mikään tavallinen ihminen. Tekstimme edellä Jeesus sanoi, että Hän on viinipuu, johon uskovat on liitetty kantamaan hedelmää Hänen oman valintansa perusteella. Yksikään uskova ei voi tehdä mitään ilman yhteyttä Häneen, mutta Jeesuksessa he kantavat rakkauden hedelmää. Se taas, joka on maailmasta, kuivettuu pois ja heitetään lopulta tuleen. Uskova on siis Kristuksen ristin uhrin ja veren kautta ja Hänen ylösnousemuksensa voimasta liitetty taivaalliseen elämään. Se armo, jonka hän on saanut, on suunnattoman suuri. Se merkitsee Jumalalle kelpaavaksi julistamista, uutta syntymää, uskoa, jossa Pyhä Henki liittää hänet Kristuksen ylösnousemuselämään ja osallisuutta taivaallisesta perinnöstä. Se, että tämä armo on annettu meille syntisille, kun syntimme tunnustimme, ei totisesti tee tätä armoa vähäiseksi, vaan aivan käsittämättömän suureksi.

Maailman tila

Tällä maailmalla tekstimme tarkoittaa niitä ihmisiä, jotka elävät yleisen mielipiteen ja yleisten käsitysten mukaisesti etsien omaan elämäänsä tyydytystä ja nautintoa ohikiitävästä hetkestä ja synnistä. Heillä ei useimmiten ole edes tajua omasta syntisyydestään, vaikka he noin yleisenä toteamuksena saattavat tunnustaa olevansa heikkoja ja puutteellisia. Jos heille osoitetaan heidän todelliset syntinsä, he loukkaantuvat verisesti eivätkä suinkaan ole valmiita etsimään armoa osakseen.

Uskovan tila

Armahdettu syntinen on siis tästä maailmasta irtireväisty, syntinsä näkevä ja tunnustava, mutta Kristuksen tähden kokonaan uudesta taivaallisesta elämästä osalliseksi tullut pelastettu ihminen. Hän rakastaa Jeesusta, käsittelee rukouksessa kaikki asiansa Herran kasvojen edessä ja Pyhän Hengen voimasta haluaa rakastaa tämän maailman ihmisiä irti synnin kahleista Kristuksen vapauteen.

Maailman välinpitämättömyys

Jos tämä maailma ei uskovia vihaa, se johtuu siitä, että uskovat elävät samalla tavalla kuin tämä aikakin. He rakastavat rahaa niin kuin sekin, etsivät omia etujaan niin kuin sekin, suvaitsevat pikku vilppejä ja suhteellistavat totuutta niin kuin sekin. Maailmalla ei ole mitään pelättävää tällaisissa "avarissa ja suvaitsevissa" kristityissä, mutta ei se liioin heitä kuuntele. Tähän maailmaan mukautuneella kristillisyydellä ei itse asiassa ole maailmalle mitään kerrottavaa. Tai jos onkin, se on niitä viisauksia, joita se on tästä maailmasta itse oppinut. Maailma kyllä kuulee omaansa, mutta pian huomaa, että sen ei tarvitse niitä asioita hakea kristityiltä, heillähän on ne ilman kristillisyyttäkin. Jeesus ei tunne omikseen maailmaan rakastunutta kristikuntaa, jolta puuttuu Hänen elämänsä. Sen loppu on palaa kuin kuivuneet viinipuun oksat.

Uskovia vihataan ja kuunnellaan

Elävän uskon tuntomerkki ei siis ole tämän maailman suosio, vaan sen viha ja halveksunta. Jos maailma vihaa uskovia, niin se myös kuuntelee heitä. Maailmaan rakastuneen kristillisyyden puheet sivuutetaan syvällä välinpitämättömyydellä, mutta taivaallista totuutta, Raamatun Sanaa, lyhentämättömänä julistava kristillisuus joutuu toisaalta pilkan, vihan ja vainon kohteeksi, mutta toisaalta sen julistusta myös kuunnellaan, siitä otetaan vaarin, sen julistama Sana taivuttaa ihmisiä parannukseen ja uskoon. Siksi se ei etsi tämän ajan suosioita, vaan Kristuksen hyväksyntää.

Mistä maailman viha johtuu?

Miksi Jeesusta sitten oikein vihattiin, vaikka Hän puhui vain totta ja teki kaikille vain hyvää, antoi syntejä anteeksi, paransi sairaita ja vapautti riivaajien orjuuttamia. Hänhän osoitti pelkkää rakkautta. Eikö Jeesus kyennyt riittävän hyvin opettamaan ihmisiä, että Hänen hyvät tarkoituksensa olisi ymmärretty ja Hänen rakkautensa vastaanotettu. Eikö Jeesus kyennyt kyllin selvästi opettamaan ihmisille, että Hän ei vain tullut vaatimaan heiltä totuutta ja puhtautta, vaan että Hän itse tuli myös antamaan sen heille ilmaisena lahjana.

Siitä ei ollut kysymys. Jeesuksen julistuksessa ei ollut vikaa. Maailma kyllä ymmärsi totuuden, mutta se rakasti valhetta ja syntiä ja pimeyttä enemmän kuin totuutta ja rakkautta ja puhtautta. Tänäankään maailma ja sen ruhtinas Sielunvihollinen eivät ole muuttuneet. Se rakastaa kauniiseen ja miellyttävään pakettiin puettua valhetta, mutta vihaa suoraa totuutta. Toisaalta kuitenkin vain rakkaudessa julistettu kirpaiseva totuuden sana kykenee sen vastustuksen murtamaan.

Maailman voittaa Sana synnistä ja armosta

Maailmaa ei voita Kristuksen puolelle esimerkillisinkään kristillinen vaellus, niin äärimmäisen tärkeätä kuin se onkin. Maailma tarvitsee lain ja evankeliumin Sanaa, joka sille suullisesti viestitetään ja joka pakottaa sen joko hylkäämään sen tai ottamaan sen vastaan. Juuri tässä kohden suomalaiset uskovat usein epäonnistuvat surkeasti. He eivät nuhtelee synnintekijöitä. Jeesus ei tyytynyt vain rohkaisemaan ja lohduttamaan, hän myös nuhteli ja osoitti synnin.

"Niin, mutta Jeesus olikin synnitön, mutta miten minä, joka olen itse syntinen voin toisia nuhdella siitä, mihin itsekkin olen syyllinen. Eihän siitä olisi edes mitään hyötyä. Ihmiset vain loukkaantuisivat eivätkä koskaan enää kuuntelisi meitä. Eikö heidän sisimpänsä ole ihan tarpeeksi täynnä ahdistusta ilmeikkään, pitääkö minun vielä lisätä heidän taakkojaan. Kyllähän he itse osaavat etsiä apua, kun sitä tarvitsevat."

Niinpä, niin, mutta kun Jeesus ei jättänyt ihmisiä rauhaan, vaan Hänen rakkautensa vaati Häntä varoittamaan heitä synnin seurauksista. Hänhän aivan itkien huusi, ihmisiä tekemään parannuksen ja tulemaan Hänen luokseen. Kyllä ihmiset loukkaantuvat Jeesukseenkin, ja he tulevat loukkaantumaan Sinuunkin, jos seuraat Häntä. Kyllä synnistä syyttävä herännyt omatunto aiheuttaa todellista ahdistusta, mutta vain sitä kautta myös löytyy armon tarve ja apu Golgatan ristiltä.

Totta on myös, että et voi nuhdella ihmisiä niistä synneistä, joissa itse elät, mutta luuletko Sinä itse sitten jotenkin selviäväsi taivasten valtakuntaan tekemättä omista synneistäsi jatkuvaa parannusta. Jos olet syntisi tunnustanut ja hyljännyt, niin Sinähän olet saanut Golgatan uhriveren tähden sen anteeksi. Nuhtelemalla toisia synnistä, Sinä pyrit johtamaan heitä saman Armahtajan luo, joka Sinut itsesikin armahti.

Vihaavan maailman on pakko kuunnella

Tekstimme osoittaa, että Herran oman julistamalla sanoilla on valtuutus itse Jeesukselta. Vihankin keskellä maailman on pakko niitä kuulla. Sen joukosta nousee myös niitä, jotka ottavat pelastuksen vastaan meidän todistuksemme kautta. Kiinassa evankeliumi on levinnyt kuin kulovalkea vainojen keskellä. Jos tänään uskovat ovat Suomessa kansan suosiossa, se ei välttämättä merkitse sitä, että maassamme vallitsee uskonnonvapaus ja korkea sivistystaso, jotka sinänsä ovat hyviä asioita. Se voi kertoa myös uskovan kansan luopumisesta Herran sanasta ja omista synneistään parannuksen laiminlyömistä.

Mualla maailmassa maksaa edelleen olla Herran seuraaja. Japanissa moni saa lähtöpassit kodistaan, kun hän lähtee seuraamaan Jeesusta. Kiinassa on yhä 250.000 mielipidevankia, joukossa epälukuinen määrä kristittyjä. Koko maailmassa tämän vuosisadan aikana on keskimäärin 200.000 - 300.000 tuhatta kristittyä vuodessa surmattu uskonsa tähden. Eräissä muslimimaissa joka toinen Kristukseen uskonut

tapetaan yhä tänään.

Marttyyriuteen asti

Eräs Afrikan sarvessa somalien parissa työskentelevä lähetti kertoi omista taisteluistaan:

"Kun aloimme työmme, eräs työtovereistamme huomautti minulle ja vaimolleni terävästi: <Jos onnistutte työssänne Kristuksen evankeliumin jakamisessa somalien keskuudessa, niin että heitä tulee uskoon, seuraa siitä sen, että joku heistä tapetaan.' Pudistimme tämän lauseen mielestämme jonkinmoisena lähetin kotimaan kertomuksiin kuuluvana liioitteluna, kunnes kolme ensimmäistä uskoon tulleista, joille sain opettaa sanaa murhattiin uskonsa vuoksi."

"Tosiasiasta on, että 60% tällaisille alueille jätetyistä uskovista joutuu kärsimään erittäin rajua vainoa jopa marttyyriutta. Epätoivoisia työtovereita on tullut luokseni, kun heidän vasta uskoon johtamiaan on piesty, heitetty pois kodistaan, ammuttu ja tapettu."

"Miten voit tunnetasolla ja hengellisellä tasolla oikeuttaa se tosiasian, että evankeliumin todistamisen seuraukset ovat usein vakavammat niille, jotka ottavat todistuksemme vastaan kuin meille todistajille?"

"Kysymys on syvästi raamatullinen. Onko Jeesus kaiken tuon arvoinen? Sinulle todistajana? Entä sille, joka uskoo Jeesuksen sanaan? Onko Jeesus todella sen arvoinen, että en ainoastaan ole itse valmis kuolemaan Hänen tähtensä, vaan olen myös valmis aiheuttamaan sellaisen kuoleman, joka ottaa vastaan evankeliumin? Antaessani työhön ohjauskoulutusta minulla on tapa esittää uusille tulokkaille haaste: <Ellet usko, että Jeesus on sitä, mitä Hän itse väittää olevansa - Tie, Totuus ja Elämä, todellinen Jumalan Poika ja ainoa tie taivaaseen - niin siinä tapauksessa pitää suunne kiinni. Älkää saattako ketään tapettavaksi sellaisen tähden, mistä ette ole itsekään varmoja!"

Ristin tie

Niin, Herra ei milloinkaan luvannut, että Hänen seuraajansa tie olisi helppo. Ei Hän myöskään luvannut ystäviä, menestystä ja vaikutusvaltaa seuraansa lähteville. Meidät suomalaiset kristityt on huomauttamme vallannut menestysajattelu uskonelämässämme. Jos uskosi on riittävän luja, niin terveytesi on taattu ja taloudellinen menestyksesikin varma. Missä Jeesus niin on luvannut? Sen tiedän, että Hän lupasi monia ahdistuksia, vainoja, väärinymmärrystä ja vihaa.

Ristin tie ei tarkoita ensi sijassa sitä, että tähän elämään sisältyy paljon sairautta ja kipua ja ahdistusta. Tämä maailmakin joutuu sitä kaikkea kokemaan. Ristin tie tarkoittaa sitä, että kun Sinä varoitat ei-uskovia synneistä ja kehotat heitä parannukseen ja uskomaan Jeesuksen ihmeelliseen armoon, ihmiset alkavat vihata Sinua, koska he eivät halua tehdä parannusta.

Elämämme kuuluu Herralle

Silti kaiken tällaisen keskellä jatkuvasti monet ihmiset valitsevat Herran ristin tielle lähtemisen. Miksi he niin tekevät?

Herran itsensä tähden. Jos ja kun joku pääsee näkemään jotain syntiensä syvyydestä ja saa sitten omistaa Jeesuksen Kristuksen Golgatan uhrin perusteella ilmaisen pelastuksen, hän alkaa tajuta, että hänen elämänsä ei enää kuulukaan hänelle itselleen, vaan Jeesukselle, joka on hänet pelastanut. Herran suunnattoman armon ja rakkauden omistaminen vie Herran oman etsimään Herran parasta, kärsimään yhdessä Hänen kanssaan. Elämän yhteys Herraan vie hänet kantamaan rakkauden, rauhan ja totuuden hedelmää. Se hedelmä koituu muiden ihmisten pelastukseksi ja Isän kunniaksi.

Jeesuksen nimi

Maailma vihaa Herran omia Jeesuksen nimen tähden. Mitä mahtaa tuo Jeesuksen nimen tähden ilmaisu tarkoittaa. Viime sunnuntain tekstissä sanottiin, että missä kaksi tai kolme on kokoontunut Jeesuksen nimeen, siellä Hän itse on heidän kanssaan. Maailman viha ei kohdistu viime kädessä Herrasta todistavaan ja maailmaa synneistä parannukseen kutsuvaa uskovaa hänen itsensä tähden, vaan siksi, että Jeesus itse on hänen kanssaan, vaikka maailma ei sitä itse tajuaakaan.

Nimi Jeesushan tarkoittaa Pelastajaa. Jeesus pelastaa ihmiset synnistä. Hänen nimeensä on myös jokainen polvi notkistuva ja jokainen suu on antava Jumalalle kunnia tunnustamalla Jeesuksen Herraksi. Jeesus-nimeen sisältyy siis puhtaus ja valta. Hän ei vain vaadi puhtautta, vaan antaa sitä, Hän antaa synnit anteeksi ja puhdistaa kaikesta vääryydestä. Hän on samalla Herra, joka vaatii ehdotonta kuuliaisuutta.

Jeesuksen nimessä vaeltaminen

Jeesuksen nimessä vaeltaminen on päivittäistä Jeesuksen kohtaamista saadaksemme syntimme anteeksi ja puhdistuaksemme. Se on myös tulemista Herran eteen ja taivuttamista sydämemme kuuliaisiksi Hänelle. Jos vain ilottelemme Herran sanan ääressä, emmekä anna sen tutkia ja tuomita sydäntämme ja perata sieltä pois syntiä ja vääryyttä, kokoontumisemme sanan ääreen on turha. Jos haluamme kuulla Herran sanaa, mutta sitten itse päätellä, mikä sopii minulle ja mistä minun ei tarvitsekaan piitata, emme vaella Herran nimessä. Vain se, joka pysyy Herran totuuden ja armon sanassa henkilökohtaisessa vaelluksessaan, voi pysyä lujana, kun maailman viha ja monenlainen vääryys häntä kohtaavat.

Mikä on Sinun suhteesi Herraan tänään?

Herra kysyy Sinulta tänään: "Oletko Sinä maailman vai minun puolellani?"

Yritätkö vielä kulkea kahta tietä? Etkö tiedä, että maailman ystävyys on Herran vihaamista. Anna elämäsi kokonaan Herran käsiin! Pysy Herran Sanassa! Maailma katoaa ja sen himo, mutta Herran sana pysyy iankaikkisesti. Herra kutsuu Sinua kapealle ja vaikealle tielle, joka vie elämään, koska sitä saa kulkea Hänen kanssaan. Älä lähde kulkemaan maailman laveaa ja helpompaa tietä, sillä sen päässä on kadotus!

LIITE 30: LAPSEUDEN HENKI

Joh. 15:26-16:4

Elämän hallinta

Hallitsetko omaa elämäsi? Elämän hallinnastahan on varsin muodikasta puhua. Sillä tarkoitettaneen kaiketi sellaista elämäntilaa, jossa raha-asiani ovat suurin piirtein kunnossa, selviän niin kodin kuin työpaikan ihmissuhteissa kohtalaisesti, pärjään työssäni, pidän terveydestäni huolta niin, etten joudu minkään kohtuuttomuuden sitomaksi ja osaan varautua jotenkin tulevaisuuden mukanaan tuomiin yllättäviinkin käännteisiin. Vakuutukseni ovat kunnossa, en ole ylivelkaantunut, olen työttömyyskassan jäsen ja eläkekertymäni on karttumassa. Pysin antamaan myönteisen panoksen ympäröivässä yhteiskunnassa. Elämän perimmäisiä kysymyksiä pohdin sopivasti, olen kirkon jäsen ja käyn tarvittaessa myös kirkossa. Asiani ovat siis henkilökohtaisella, yhteisöllisellä ja uskonnollisella tasolla kunnossa.

Elämämme kokemus kertoo kuitenkin sen, että tasapainoisen elämäntilanteen ylläpito ei kaikista varmuustoimenpiteistä huolimatta ole mitenkään itsestään selvää. Ajoittain saatan kyllä elää pitkäänkin suhteellisen turvallisuuden keskellä kokien, että asiat ovat omassa ”hanskassa”, mutta sitten tulee yllättäviä käännteitä, jotka sotkevat ajoittain pahastikin elämäkuvioni.

Tulee viesti irtisanomisesta, pelottava sairaus iskee, lapsi sairastuu psyykkisesti, puoliso lähteekin etsimään ”suurempaa onnea”, läheinen kuolee onnettomuudessa, kuoleman pelko hyökkää omaan sisimpään. Kriisit saattavat hiipiä elämäämme, mutta kun sitten asiat yhtäkkiä muuttuvat huonoista vielä pahemmiksi, tajuaamme, että emme mitenkään kykene hallitsemaan elämäämme, vaikka kuinka yrittäisimme.

Jeesuksen seuraajat

Tekstissämme Jeesus antaa ymmärtää, että Hänen seuraajansa eivät kykene omaa elämäänsä hallitsemaan. Eikä Hän liioin lupaa, että Hänen ominaankaan he selviytyisivät elämän tyrskyissä ikään täysin tyynessä myrskyn silmässä. Jeesuksen seuraaminen ja Hänen tahtonsa tekeminen ei takaa millään lailla tasapainoista ja turvattua elämää. Pikemminkin asiat voivat Herran seuraajan kohdalla mennä huonoon suuntaan. Ennen Jeesuksen kohtaamista eläessään hän eli niin kuin kaikki muutkin yhteisönsä yleisesti hyväksytyjen normien mukaan, oli hyväksytty perheessään, suvussaan, työpaikallaan ja jopa seurakunnassaan.

Vanhat kannattimet romahtavat

Mutta sitten hän joutui vararikoon elämässään. Hän alkoi tajuta elävänsä kaiken aikaa Jumalan pyhien kasvojen edessä, havahtui omaan pohjattomaan pahuuteensa ja saastaisuuteensa sekä kyvyttömyyteensä selvitä kuolemaa seuraavasta tuomiosta. Hänelle selvisi, ettei kykene pelastamaan itseään, ei hallitsemaan elämäänsä eikä tulevaisuuttaan. Samalla hän tajusi, että hänen yhteisönsä ja ystäväpiirinsä eli itse asiasta valheellisten kulissien varassa, kun se kuvitteli kykenevänsä hallitsemaan elämäänsä.

Evankeliumi

Elämän karmaisevan totuuden kohtaamisen keskellä hän sai kuitenkin kuulla merkillisen viestin. Sitä nimitettiin evankeliumiksi. Sen mukaan Herra Jeesus Kristus, tuo elämäämme valvova ja siitä arvionsa, tuomionsa antava Läsnäolija, onkin antanut oman elämänsä Golgatan ristille hirvittävään kärsimykseen ja kuolemaan, jotta jumalaton ja syntinen saisivat anteeksi ja pääsisivät vapaaksi oman elämänsä hallintayrityksistä. Jeesus nousi ruumiillisesti haudasta ja kukisti kuoleman hirmuvallan. Kuolema ei sanokaan enää viimeistä sanaa. Ylösnoussut elämän Ruhtinas hallitsee ja päättää, tuomitsee ja antaa elämän.

Jumalan totuuden kirkkaus murskasi hänen uskonsa kykyynsä hallita elämäänsä, selviytyä omassa varassaan. Mutta sama Jumalan totuuden evankeliumi osoitti hänelle, että Jeesus Kristus ei vain anna kaikkia hänen syntejään anteeksi, vaan siirtää hänet myös kokonaan uuteen valtapiiriin. Oman itsensä hallitseminen osoittautuikin synnin orjuudeksi, Saatanan salakavalaksi valheen vallaksi. Evankeliumin voima siirsikin hänet Jumalan hallintavaltaan, jossa hän ensimmäiseksi saa suureksi helpotukseksi tunnustaa, että hän ei itse voi eikä hänen tarvitsekaan omaa elämäänsä hallita. Vain Herra Jeesus kykenee pitämään hänestä huolta. Hän saa suostua lapseksi suuren ja väkevän Isän hoitoon. Hän sai Puolustajan, totuuden Hengen oman elämänsä Hallitsijaksi.

Evankeliumi Jeesuksesta oli pelastanut hänet. Hän sai omantunnon rauhan, kun pitkään kalvanut syyllisyys pyyhittiin pois Jeesuksen uhriveren perusteella julistetulla vapauttavalla sanalla:

”Poikani, tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi!”

Sydämeen tulvi ilo. Ilon tähden ei voinut olla hiljaa. Oli kuin pakko kertoa ympärillä oleville:

”Olen tullut uskoon. Jeesus otti minut omakseen. Sain kaikki syntini anteeksi. Herra on tullut sydämeeni, Hän otti minun elämäni, tulevaisuuteni ja iankaikkisuuteni omiin käsiinsä. Olen nyt Jumalan lapsi.”

Yllättävä vastaanotto

Yllätykseen hän joutui kuitenkin havaitsemaan, että perheen muut jäsenet pitivät häntä jonkinlaisen uskonnollisen ylikuumenemisen uhrina - jonka uskoivat kyllä haihtuvan aikanaan. Työpaikallakin häneen alettiin suhtautua oudosti, ajoittain huvittuneesti ja ajoittain hyperkriittisesti. Hämmästyttävintä oli kuitenkin se, että kun hän kertoi uutisensa seurakunnassa, vastaanotto oli monien kohdalla aivan toisenlainen kuin hän odotti. Oli niitäkin, jotka iloitsivat, mutta monet näyttivät ärsyyntyvän hänen puheistaan.

Pian hän huomasi, että ei olisi mitään elämänpiiriä, jolla hän kykenisi hallitsemaan elämäänsä. Jumalan lapseksi tultuaan hän huomasi joutuneensa kuin orpo ja lapsi hyiseen maailmaan. Hän tajusi yhä syvemmin, että hänen omat mahdollisuutensa selviytyä uskovaisena ilman Herran omaa läsnäoloa olisivat olemattomat.

Vihamielinen maailma

Jos hän olisi tullut uskoon esim. islamin, hindulaisuuden, buddhalaisuuden tai juutalaisuuden keskeltä, hän olisi pian törmännyt jopa erittäin aktiiviseen vastustukseen. Erottamisen uhka sekä perheestä että uskonnollisesta yhteisöstä olisivat olleet vastassa, hivuttava painostus ajan mittaan, pahimmillaan aktiivinen viha, jopa marttyyrius. Jumalan tai jumalien nimissä häntä alettaisiin syyttää ja pahimmillaan tappaa.

Jeesuksen tekstissämme antama kuvaus Jumalan lapsen osasta vihamieleisessä maailmassa on tänäkin päivänä liiankin totta monessa maassa. Se on syvimmässä merkityksessä totta myös omissa seurakunnissamme. Mitä kauemmaksi Jumalan sanan totuudesta kirkkomme ja sen seurakunnat tämän maailman virtausten mukaan ajautuvat, sitä vaikeampaa tulee uskovien, yksinkertaiseen Jumalan sanaan pitäytyvien osa olemaan siinä yhteisössä, joka kantaa Herramme nimeä. Mutta tässä kehityksessä ei ole mitään hämmästyttävää. Raamattu kertoo, Jeesus itse sanoo, että Hänen seuraajiensa tie on sellainen.

Vain Pyhän Hengen voiman varassa

Kuka sitten voi uskovana kestää, jos Herran seuraaminen merkitsee jotain noin rankkaa ja vaikeaa? Jeesus antaa selkeän vastauksen. Ei kukaan voi omassa varassaan selvittää uskovana kristittyinä. Vain se, jonka sydämessä asuu Puolustaja, Lohduttaja, Totuuden Henki, voi vaeltaa Herran tietä ja selvittää loppuun asti. Kysymys ei ole uskovan ihmisen tahdon voiman lujudesta, hänen keskittyneisyydestään Raamatun tutkimiseen ja rukoukseen - niin erinomaisia asioita kuin ne itsessään ovatkin. Kysymys on siitä, että Jeesus itse tulee omiensa luo ja heidän elämäänsä Pyhässä Hengessä.

Pyhän Hengen todistus

Jeesus lupasi Golgatan ristin, ylösnousemuksen ja taivaaseenastumisensa jälkeen vuodattaa Isältä saamansa Pyhän Hengen omiensa päälle. Se tapahtui ensi kertaa helluntaina ja tapahtuu yhä silloin, kun syntinen ihminen syntinsä tunnustaen käy ristillä kärsineen ja ylösnoussseen Vapahtajan luo, pyytää armoa ja Herraa omaan elämäänsä. Pyhä Henki tulee. Pyhä Henki osoittaa totuuden Herran ihmeellisestä rakkaudesta. Pyhä Henki todistaa Raamatun sanan välityksellä, millainen on Jeesus, millaiset rakastavat kasvot on Isällä.

Pyhän Henki todistaa Jeesuksen pelastustekojen riittävydestä:

”Jeesuksen uhri riittää pelastamaan Sinut taivaaseen asti. Mikään tai kukaan ei voi riistää Sinua Isän väkeivistä käsistä.”

Pyhän Hengen todistus ei siis ole vakuutusta siitä, että Sinun kristillisyytesi olisi riittävää, vaelluksesi tarpeeksi vakaata tai elämäsi kyllin Sanan mukaista. Pyhä Henki todistaa jostain aivan muusta. Hän kirkastaa Jeesusta, korottaa Hänen herruuttaan ja valtasuuruuttaan. Pyhä Henki osoittaa, että Isän rakkaus ilmenee tänään - vaikka olisit kuinka vaikeissa oloissa tahansa - siinä, että Jeesus kuoli juuri Sinun tähtesi Golgatalta ja nousi pelastaakseen juuri Sinut kuoleman vallasta. Pyhä Henki korottaa Kristusta, Hän näyttää Isän kasvojen loisteen Jeesuksen uhrautuvassa rakkaudessa. Pyhä Henki osoittaa, että vaikka elämäsi olisi inhimillisesti katsottuna rauniokasa, Hän riittää Sinulle, Hänen läsnäolonsa on Sinun pelastuksesi. Hänessä kuolemakin on vain elämän portti.

Vain Herran varaan

Ihmisten hylkäämänä, ulkoisesti ja sisäisesti ahdistettu, kuolemaansa lähestyvä Jumalan lapsi on täysin turvassa. Mikään tai kukaan ei voi uhata hänen elämänsä varsinaista salaisuutta, Jumalan elämää hänessä, Kristusta, joka asuu Pyhässä Hengessä hänen sydämessään. Onnellinen on se uskova kristitty, joka ei rakenna minkään muun varaan kuin sen, mitä Jeesus on hänen puolestaan tehnyt, ja mitä Jeesus tekee hänen elämässään ja mitä Jeesus on tekävä hänestä sinä suurena päivänä, jona Herra tulee suuressa kirkkaudessaan ja herättää kaikki kuolleet.

Pyhä Henki osoittaa siis Herran Jeesuksen ja Isän rakkauden riittävyttä ja suuruutta siihen määrään asti, että vaikka olosuhteet ovat kovot ja ulkoinen ahdistus ja vaino todellista, halu todistaa Jeesuksesta pitää Herran omia hallinnassaan. Pyhä Henki todistaa Jeesuksesta ja Isästä.

Myös te todistatte

Mutta sitten Jeesus jatkaa: ”Myös te todistatte.”

Todistaminen ei lisää pelastukseen mitään, vaan se syntyy kiitollisuudesta Herralta saadusta valmiista ja täydellisestä pelastuksesta. Todistus on siis kiitosta Herralle samalla kuin se tarjoaa myös vielä pelastuksen ulkopuolella oleville mahdollisuuden päästä Herran tuntemiseen. Viimeisten aikojen suuret ahdistuksetkaan eivät tule olemaan evankeliumin julistamisen este, sillä Pyhän Hengen oma todistus meidän sydämillemme tekee mahdolliseksi todistaa muille ja viedä evankeliumi todistukseksi kaikille kansoille.

Helluntain jälkeen Pietari kuvasi saamaansa tehtävää näin:

”Hän (Jeesus) käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että Jumala on asettanut hänet elävien ja kuolleitten tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta.” (Apt. 10:42-43)

Todistajalta ja evankeliumin julistajalta vaaditaan ainoastaan yhtä asiaa. Kun hän saa tilaisuuden julistaa yhdelle tai useammalle ihmiselle evankeliumia, hänen on muistettava, että Herra itse on Pyhässä Hengessä paikalla ja on erittäin kiinnostunut siitä, puhuuko hän sitä, mitä Herra käski hänen puhua.

Todistuksen sisältö

Herra käski meitä julistaa kahta asiaa:

1. Hän on elävien ja kuolleiden Tuomari. Hän ei vain tule tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, kun Hän tulee kirkkaudessaan takaisin, vaan Hän on jo nyt elävien Tuomari. Halusivat ihmiset kuulla tai eivät, heille on kerrottava, että he eivät hetkeäkään voi välttää elävien Tuomarin pyhää katsetta. Herra tuo valoon kaikkein pimeimmätkin kätköt. Ellet tänään suostu Hänen tuomittavakseen, joutuu elämäsi kuitenkin lopulta tämän Tuomarin lopulliseen käsittelyyn.

2. Jeesuksen nimessä jokainen Häneen uskova saa syntinsä anteeksi. Tämäkin viesti on kerrottava lyhentämättömänä. Herra ei kysy uskon määrää. Jokainen, joka huutaa avukseen Hänen nimeään, pelastuu. Syntien anteeksiantamus on ehdoton, lopullinen ja kaiken kattava, mutta se kohdistuu vain niihin, jotka jättävät itsensä Jeesuksen ristin sovitustyön ja ylösnousemuksen voiton varaan, eli uskovat Hänen nimeensä. Vapisevan sydämen heikoinkin huokaus Jeesuksen puoleen riittää takaamaan täyden anteeksiantamuksen, koska Jeesuksen veri riittää puhdistukseksi kaikista synneistä.

Evankeliumin voima

Tällä evankeliumilla on yhä merkillinen voima. Pyhässä Hengessä julistettuna ja todistettuna se kykenee pelastamaan ihmisiä niin täällä koti Suomessa kuin lähetyskentilläkin. Jeesuksen todistaminen saattaa vaatia kärsivällisyyttä, mutta lopulta se kantaa vastaanottavassa sydämessä uuden elämän hedelmää.

Oli ilo kuunnella joitakin vuosia sitten erästä ikäistäni japanilaista miestä, kun hän kertoi, miten Jeesus tarttui hänen elämäänsä ja sai lopulta hänet rakkautensa hallintaan. Erään unettoman yön sisäisten kamppailuiden jälkeen hän joutui sanomaan Jumalalle:
"Ota minun elämäni hallintaasi, en selviä ilman Sinua."

Toistakymmentä vuotta oli Herra jo vetänyt häntä puoleensa. Kristitty rouva oli kertonut Hänelle Jeesuksesta, hänen syöpään sairastunut ja sitten kuollut pikkuisarensa uskoon tuleminen ja ihmeellinen rauha kuoleman edessä oli puhutellut häntä. Herra oli tarttunut myös hänen omaan terveyteensä. Sairaalassa hän oli myöntänyt, että kyllä Jumala siellä jossain on, mutta hän haluaa päättää omista asioistaan itse.

Mutta sitten, kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa - hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikeyrityksensä syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi - hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä:

"En kykene raivaamaan itselleni omaa tietäni, Herra tule Sinä minun hallitsijakseni."

Yllätyksekseen Hän saikin kohdata Isän rakkauden ja huolenpidon. Hän pääsi takaisin entiseen työpaikkaansa, josta hän oli muutamia kuukausia aikaisemmin eronnut hänet pettäneen liikeyrityksen rohkaisemana. Hän sai vielä heti käteensä ylennyksen.

Herran käsiin jäätyään hän huomasi, että Herra kykeni ohjaamaan hänen ja hänen perheensä ajalliset asiat paremmin kuin hän itse. Hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja raamattuopetuksessa ja hänet kastettiin. Hän sai myös huomata hämmästyksekseen, että Jumalan Sana on alkanut muuttaa hänen elämäänsä. Myös hänen poikansa päätti lähteä isänsä viitoittamalle tielle taivasten valtakunnan lapsena. Koben suuren maanjäristyksen aikana Jumala järjesti asiat niin, että hän nousi "vahingossa" tuntia normaalia aikaisemmin töihin ja oli juuri saapunut työpaikalleen, kun maanjäristys tuhosi moottoritien, jolla hän oli hetkeä aikaisemmin ajanut autoaan. Herran käsi johtaa ja varjelee elämän pienimpiä yksityiskohtia myöten.

Entä Sinä?

Miten on Sinun laitasi? Oletko Sinä luovuttanut oman elämäsi jo Herran Jeesuksen hallintaan? Vai yritätkö yhä hallita omaa elämääsi? Herra kutsuu Sinua omaan lapseuteensa. Siinä saat olla turvassa Pyhän Hengen Puolustaessa Sinua silloinkin, kun maailma raivoaa ympärilläsi. Vain Herra Jeesus riittää Sinun turvaksesi. Pyydä Häntä oman elämäsi valtaistuimelle. Pyhä Henki kutsuu Sinua sanan kautta tänään.

Jos jo tiedät olevasi Herran tiellä, kuuntele yhä uudelleen, mitä Pyhä Henki puhuu Jeesuksen riittävydestä. Hänen kasvojaan katsellen voit sitten todistaa Hänestä myös muille ja elämän virta saa levitä.

VIIMEISET OPETUKSET 16:1-33

Viidennentoista luvun ja kuudennentoista luvun välillä ei ole mitään katkosta. Vasta jakeessa 16 Herra piti pienen tauon, jonka aikana opetuslapset kyselivät keskenään hämmentyneinä kykenemättä täysin ymmärtämään, mistä oli kysymys. Siksi Jeesus jatkoi ja selitti asiaa lisää. Jakeessa 29 opetuslapset kommentoivat kuulemaansa, mutta nyt uhkuen tuntoa siitä, että he olivat ymmärtäneet, mistä oli kysymys:

"Nyt sinä puhut avoimesti etkä sano mitään vertauksin. Nyt me tiedämme, että sinä tiedät kaikki etkä tarvitse, että joku sinulta kysyy. Sen tähden me uskomme sinun lähteneen Jumalan luota."

Jeesus ei asettanut heidän varmuuttaan kyseenalaiseksi, vaikka antoikin ymmärtää, että heidän uskonsa vielä pettäisi:

"Tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajotetaan kukin taholleen."

Siitä huolimatta Jeesus saattoi tiivistää jäähyväispuheensa voitolliseen loppuhuipennukseen: *"Olkaa kuitenkin turvattuina: minä olen voittanut maailman."*

Pyhän Hengen todistus 1-15

Lähtekäämme liikkeelle 15. luvun loppujakeista:

"Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän luota, totuuden Henki, joka lähtee Isän luota, hän on todistava minusta. Myös te todistatte, sillä te olette alusta asti olleet kanssani."

Näitä sanoja edelsi Jeesuksen kuvaus maailman vihasta, jonka Hänen omansa joutuisivat kohtaamaan, sillä maailma ei tunne Jeesusta eikä Isää. Siksi Jeesus oli puhunut heille kaksinkertaisesta todistuksesta, joka kuitenkin on olemukseltaan yksi todistus ja joka vasta kykenisi saattamaan ihmiset totuuden tunteen. Se olisi Hengen todistus ja seurakunnan todistus. Tällaisessa yhteydessä ovat 16. luvun 15 alkujaetta.

Maailman viha

Pyhän Hengen ja seurakunnan todistus tapahtuu siis vihamielisen maailman keskellä. Jakeet 1-11 kuvaavat Pyhän Hengen ja maailman välistä suhdetta. Jeesus tiesi, että maailma vihaa Häntä ja Hänen seurakuntaansa. Mutta Jumala rakasti siitä huolimatta niin paljon tätä vihamielistä maailmaa, että antoi Ainoa Poikansa rakkaudesta sitä kohtaan. Vaikka maailma vihaa Jumalaa, Jumala ei ole vihamielinen maailmaa kohtaan. Jeesus oli tullut kuollakseen tämän vihamielisen maailman puolesta. Katsellessaan, millaiset olisivat seurakunnan edessä olevat päivät, Jeesus julistaa, että Pyhä Henki tulisi tässä vihamielisessä maailmassa todistamaan sille ja seurakunta tekisi samaa.

Jeesus ei mitenkään vähättele maailman vihan suuruutta. Se tulee olemaan erittäin määrätietoista ja ankaraa. Tulee aikoja, jolloin ihmiset luulevat tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle tappaessaan Jeesuksen seuraajia. Tämä toteutui niin opetuslasten kuin alkukirkonkin elämässä samoin kuin meidänkin aikanamme monin paikoin maailmassa.

Maailman vihan syy on sen pimeydessä:

"He tekevät teille tätä, koska eivät tunne Isää eivätkä minua."

Tämä on tämän päivänkin maailman tila. Se vihaa Jeesusta, koska se ei tunne Jumalaa.

Varustus

Sitten Jeesus selittää, miten seurakunta voi selviytyä todistustehtävästään vihamielisen maailman keskellä. Tässä yhteydessä Hän lausui merkittävät sanat:

"Mutta minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois."

Tälle pienelle joukolle opetuslapsia, joka muutaman tunnin sisällä tulisi hylkäämään Hänet huolimatta rakkaudestaan Häneen ja lojaalisuudestaan Häntä kohtaan, ajatus siitä, että Jeesus poistuu heidän keskuudestaan, täytti heidän sydämensä kauhulla. Heistä tuntui mahdottomalta ajatuskin tulevaisuudesta ilman Jeesusta. Mutta nyt Jeesus sanookin:

"Teille on hyödyksi, että minä menen pois."

Sana "hyödyllinen" on sama sana, jota Kaifas käytti puhuessaan Jeesuksen surmaamisesta: *"Teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan puolesta, kuin että koko kansa tuhoutuu."* (11:50)

Kaifas, taitava ja pirullinen poliitikko, sanoi enemmän kuin mitä itse ymmärsi. Jeesuksen kuolema oli todellakin hyödyllinen. Nyt risti ole muutaman tunnin päässä ja Jeesus itse julisti:

"Teille on hyödyksi, että minä menen pois."

Kaikki ihmisen mielettömyys ja pahuus joutuu lopulta sopusointuun Jumalan hallintavallan kanssa, sillä mikään tai kukaan ei voi estää Jumalaa toteuttamasta pelastussuunnitelmaansa: *"On hyödyllistä..."* sanoi poliitikko. *"On hyödyllistä..."* sanoi kuninkaallinen Lunastaja.

Näin Jeesus osoitti opetuslapsilleen, että Hänen poismenonsa ei olisi vain parempi vaihtoehto, vaan se olisi parasta heille, itse asiassa ainoa oikea vaihtoehto. Miksi sitten?

"Sillä ellen mene, Puolustaja ei tule teidän luoksenne."

Minun poistumiseni on teille voitto. Poistun sitä vasten, että suhteeni teihin voisi mennä eteenpäin, pääsisi aivan uudelle tasolle. Paikallinen läheisyys on heikko vaihtoehto verrattuna siihen, että Puolustaja tulee asumaan teihin.

Synti, vanhurskaus ja tuomio

Sitten Jeesus jatkoi kertomalla, mitä Pyhän Hengen tulo merkitsisi maailman kannalta:

"Kun hän tulee, hän näyttää maailmalle todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion."

Todeksi näyttäminen tarkoittaa asioiden sellaista näkemistä, että ihminen vakuuttuu Jumalan ilmoituksen totuudellisuudesta niistä. Pyhän Hengen todistus maailman suuntaan keskittyy kolmeen asiaan: syntiin, vanhurskauteen ja tuomioon. Nämä kolme asiaa ovat keskinäisessä suhteessa toisiinsa. Synnissä on kysymys kaikkien ihmisten jollain tavalla tunnistamasta langenneisuudesta, pahuudesta, rikkomuksesta, turmeluksesta, mitä ilmaisua siitä käytämmekin. Vanhurskaus on se vastakkainen ihannetila, jonka on tunnistettavissa sikäli, kuin synnin todellisuus myönnetään. Ellei ole olemassa vanhurskautta, ei ole myöskään syntiä. Tuomio on se ihmismielessä vaikuttava toiminnallinen kyky, jolla hän kykenee tekemään eron oikean ja väärän välillä.

Jeesus sanoi siis, että kun Pyhä Henki tulee, Hän tulee maailmassa käsittelemään juuri noita kolmea asiaa, jotka muodostavat jokaisen ihmisen tietoisuuden keskuksen silloin, kun ihminen suostuu kohdistamaan huomionsa olemuksensa hengellisen luonteeseen. Sitten Jeesus jatkoi kertomalla, mitä Pyhä Henki noista kolmesta asiasta puhuu:

"Synnin, koska he eivät usko minuun."

Jeesuksen sanat merkitsevät, että Hänen tulemisensa maailmaan ovat luoneet uuden keskuksen synnille ja antanut sille sen syvimmän merkityksen. Pyhä Henki osoittaa, että synti on nyt varsinaiselta olemukseltaan Jeesuksen hylkäämistä. Erilaiset synnit (teko, asenne ja ajatussyynnit) ovat oireita. Synti, Jeesuksen hylkääminen, on itse sairaus. Koska Jeesus tuli maailmaan - ja nimen omaan sovittamaan synnit, ainoa synti, joka voi lopullisesti tuomita ja kadottaa ihmisen, on Jeesuksen hylkääminen ja torjuminen. Kaikki synti voidaan käsitellä, jos ihmiset uskovat Jeesukseen.

"Vanhurskauden, koska minä menen Isän luo, ettekä te enää näe minua."

Vanhurskauskkin saa nyt uuden merkityksen ja siihen sisältyy uusi mahdollisuus, koska Jeesus menee Isän luo. Tie Isän luo kulkee nimittäin ristin kautta. Risti oli kaiken aikaa Jeesuksen

silmien edessä, kun Hän puhui näitä opetuslapsilleen. Jeesus kulki voittoaisti ristin tien Isän luo ja juuri sen vuoksi tuli mahdolliseksi vanhurskaus - Golgatan tähden luettu lahjavanhurskaus ja sen hedelmänä Pyhän Hengen vaikuttama elämän vanhurskaus.

"Tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu."

Pyhä Henki oli tulossa osoittamaan maailmalle, että oikean ja väärän erottaminen toisistaan tuli kirkkaimmin ja selkeimmin näkyviin siinä, että tämän maailman ruhtinas, valheen ja murhan isä tuomittiin.

Jeesus sanoi siis asiallisesti näin:

"Minussa on voima, joka kykenee käsittelemään syntikysymyksen. Jos ihmiset hylkäävät se, se on varsinainen synti, syntien synti. Minussa on voima, joka tekee vanhurskauden mahdolliseksi. Menen Isän luo ja Minun kauttani vanhurskaus on ilmoitettu maailmalle, asetettu sille nähtäväksi ja vastaanotettavaksi. Minussa näkyy pahan tuomio ja vanhurskauden kirkkaus."

Kaikkeen totuuteen

Tässä yhteydessä Jeesus lausui merkittävän totuuden:

"Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette vielä kykene ottamaan sitä vastaan."

Kaiken aikaa puhuessaan ja opettaessaan Jeesus tiesi täsmälleen kuinka pitkälle opetuslasten käsityskyky riitti. Jeesuksen sanoihin sisältyi syvää lempeyttä, kun Hän kertoi heidän ymmärryksensä rajat. Vain vähää aikaisemmin Hän oli sanonut:

"He erottavat teitä synagogista. Tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle. He tekevät teille tätä, koska eivät tunne Isää eivätkä minua. Minä olen puhunut tämän teille, että te sen ajan tullessa muistaisitte minun sanoneen sen teille. En ole aiemmin puhunut tästä teille, koska olen ollut teidän kanssanne."

Oli asioita, joita Jeesus ei kertonut heille julkisen toimintansa ja heidän opetuslapsikoulutuksensa alussa. Hän ei kertonut heille siitä vihamielisyydestä, jonka he joutuisivat kohtaamaan maailmassa. Hän ei kertonut myöskään kertaakaan heille rististä, ennen kuin he olivat olleet kolme vuotta Hänen seurassaan. Ja nyt Hän lisää:

"Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette vielä kykene ottamaan sitä vastaan."

Tähän sisältyy Jeesuksen suurenmoinen toimintatapa meihin nähden: Hän ei kerro meille asioita, ei ilmoita niitä meille, ennen kuin kykenemme ottamaan ne vastaan, "kantamaan" ne. Kun katson taaksepäin, olen kiitollinen Jumalalle siitä, ettei Hän kertonut kaikkea silloin, kun en olisi kyennyt sitä vielä kestämaan.

Jeesus ei jää tähän. Hän jatkaa "mutta" sanalla (KR38). Jeesus ei voi kertoa kaikkea, koska opetuslapset eivät kykene vielä ottamaan vastaan:

"Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevat hän julistaa teille."

"Tulevat hän julistaa teille" ilmaisu sisältää enemmän kuin vain viittauksen Pyhän Hengen antamaan profetiaan. Toki se tarkoittaa sitäkin, mutta vielä paljon enemmän. Jos katsomme opetuslasten pientä joukkoa, näemme, että heillä ei ollut oikeastaan paljonkaan käsitystä siitä, miten heidän tulisi jatkossa edetä, paitsi se, että heidän tulisi vaeltaa Pyhän Hengen voimassa. Kaikki se valo, mitä Herran seurakunta halki vuosisatojen on tarvinnut työnsä ja palvelunsa toimittamiseksi, on tullut Pyhän Hengen antamana, syvenevänä totuuden selityksenä. Näissä Jeesuksen sanoissa on peruste sille, mitä Kristuksen seurakunnan on täytynyt tehdä vuosisatojen saatossa asioissa, josta ei Raamatussa ole suoranaista ilmoitusta. Seurakunnalla on Pyhän Hengen valtuutus ja johdatus sikäli, kuin se haluaa pitää kiinni Raamatun ilmoituksesta. Tällä Jeesuksen sanalla ei tietenkään voi perustella sellaista "Pyhän

Hengen johdatukseksi" tulkittua, joka on ristiriidassa kirjoitetun Jumalan ilmoituksen ja siihen sisältyvien periaatteiden kanssa.

Pyhä Henki johdattaa teitä. Johdatuksessa on kysymys "pyhiinvaelluksesta" ja prosessista, tapahtumasarjasta. Jumalan maailmanlaajuisella seurakunnalla on tänään syvempi ja täydempi ymmärrys totuudesta kuin noilla yhdellätoista miehellä Jeesuksen ympärillä. Pyhä Henki on johtanut meitä totuuteen.

Pyhä Henki kirkastaa Kristuksen

Viimeisenä asiana tässä yhteydessä Jeesus lausuu:

"Hän kirkastaa minut, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki, mikä on Isän, on myös minun. Siksi minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja julistaa teille."

Pyhän Hengen koko tehtävä on kirkastaa Jeesusta ja Jeesuksen kautta Isää. Maailma on kyllä vihamielinen, mutta Jumala rakasti sitä niin paljon, että antoi Poikansa. Maailman viha johtuu siitä, ettei se tunne Jumalaa ja Hänen Poikaansa. Tähän maailmaan Hän lähettää omansa todistamaan yhdessä Pyhän Hengen kanssa. Pyhä Henki tarttuu ihmisen sydämen syvimpään hengelliseen tietoisuuteen, kysymyksiin synnistä, vanhurskaudesta ja tuomiosta ja asettaa ne suhteeseen Jeesukseen Kristukseen. Kaikessa tässä Pyhä Henki tarvitsee opetuslapsia, sillä työ tapahtuu heidän kauttaan. Mutta jotta tämä voisi tapahtua, Jeesus poistui heidän luotaan ruumiillisen läsnäolon osalta. Pyhä Henki tuli ohjaamaan heitä kaikkeen totuuteen, osoittamaan heille tien ja tavan toteuttaa tehtävänsä tulevissa vaiheissa, jotta Kristus tulisi kirkastetuksi. Siinä taas, että Kristus tulee suureksi, ihmiset saavat nähdä kuka ja millainen on Isä.

Tähän päättyi suuri vertaus viinipuusta.

Murheesta iloon 16-22

Sitten Jeesus sanoi jotain sellaista, joka sai opetuslapset ymmälleen:

"Vähän aikaa, niin te ette enää näe minua, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut."

Vaikka suomalaisessa käännöksessä lauseessa esiintyy kahteen kertaan sana nähdä, kreikan kielessä käytetään kahta eri sanaa, jotka tarkoittavat hieman eri asiaa. Alku voitaisiin ilmaista näin: "Vähän ajan kuluttua te ette enää katsele minua niin kuin te katselette minua nyt." Tämähän juuri heitä pelotti. "Vähän aikaa olen poissa teidän näkökentästänne ja se huolestuttaa teitä." Jatko sisältää ajatuksen, että vähän ajan kuluttua he saisivat nähdä Hänet aivan uudella tavalla.

Kun asia hämmensi heitä Jeesus selitti yksityiskohtaisesti, mitä Hän tarkoitti:

"Vähän aikaa" tarkoitti sitä pimeyttä, johon opetuslapset kohta joutuisivat.

"Totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan."

Risti merkitsisi opetuslapsille itkua ja murhetta maailman iloitessa. "Maailma on ajatteleva, että naulitessaan Minut ristille he pääsevät Minusta eroon, ja siltä se tulee näyttämään teistäkin."

Mutta sitten ihmeellinen julistus:

"Te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi."

Kysymys ei ole siitä, että surun jälkeen tulisi ilo, vaan siitä että juuri se, mikä aiheuttaa teille surua, muuttuukin teidän ilonne syyksi ja aiheeksi. Murheenne tulee iloksenne.

Tässä yhteydessä Jeesus käytti hienoa, hellää ja herkkää kuvaa raskaan vaimon synnytystuskista osoittaakseen, mistä oli kysymys siinä, minkä läpi he joutuisivat kulkemaan ja mihin Hän oli kulkeva. "Teidän surunne on synnytystuskia, jotka johtavat elämään." Jeesus kertoi kaiken tämän heille etukäteen. Tuskin he ymmärsivät, mitä Jeesus tarkoitti, mutta myöhemmin he pääsivät käsittämään, mitä Jeesus oli sanonut.

Rukous Jeesuksen nimessä 23-27

"Sinä päivänä te ette kysy minulta mitään."

Kun Pyhä Henki tulisi, opetuslasten ei enää tarvitsisi tehdä Jeesukselle sellaisia kysymyksiä, joita he olivat jäähyväispuheen aikana esittäneet: *"Mihin Sinä menet?"*, *"Emme tiedä minne menet, miten tietäisimme tien?"*, *"Näytä meille Isä, niin me tyydymme!"*, *"Miksi sinä ilmoitat itsesi meille etkä maailmalle?"* Ja nyt, mitä merkitsee *"vähän aikaa"*? Pyhä Henki tulisi asumaan heihin ja Hän olisi se Selittäjä, joka johtaisi heidät kaikkeen totuuteen.

Pyhän Hengen vuodattaminen merkitsisi myös aivan uutta suhdetta Isään:

"Totisesti minä sanon teille: jos te anotte jotakin Isältä, hän on antava sen teille minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni. Anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen."

"Sinä päivänä te anotte minun nimessäni. Minä en myöskään sano teille, että olen rukoileva Isää teidän puolestanne. Isä itse näet rakastaa teitä siksi, että te olette rakastaneet minua ja uskoneet minun lähteneen Jumalan luota."

Rukous Pyhässä Hengessä sisältää siis pyyntöjä Jeesuksen nimessä ja Jeesuksen nimen tähden Isä vastaa niihin. Paavali tiivistää saman asian:

"Meillä molemmilla on hänen (Kristuksen) kautta pääsy yhdessä Hengessä Isän luo." (Ef. 2:18)

Tiivistelmä 28-33

Jäähyväispuheen viimeisissä jakeissa kuulemme Jeesuksen tiivistelmän Hänen tehtävästään maailmassa, josta opetuslapset tulisivat sitten todistamaan Pyhässä Hengessä niin, että maailma voisi löytää totuuden seurakunnan ja Pyhän Hengen yhdistetystä todistuksesta. Tiivistelmässä on majesteetillinen kaiku:

"Minä olen lähtenyt Isän luota" - Jeesuksen syntymä ja Jumalan tulo ihmiseksi, inkarnaatio - *"ja tullut maailmaan."* - Hänen tehtävänsä, toimintansa ja opetuksensa, Hänen samaistumisensa ihmisen rajoituksiin ja Hänen ihmeelliset tekonsa - *"Minä jätän maailman"* - kärsimystien, ristin kautta - *"ja menen takaisin Isän luo."* - taivaaseen astuminen ja paluu kirkkauteen, voitto.

Tähän opetuslapset vastasivat:

"Nyt sinä puhut avoimesti etkä sano mitään vertauksin. Nyt me tiedämme, että sinä tiedät kaikki etkä tarvitse, että joku sinulta kysyy. Sen tähden me uskomme sinun lähteneen Jumalan luota."

Kysymys oli suuresta uskon tunnustuksesta. He sanoivat kaksi asiaa: *"Me tiedämme"* ja *"me uskomme"*. He olivat tunnustuksessaan täysin vilpittömiä eikä Jeesus asettanut heidän rehellisyyttään kyseenalaiseksi. Hän sanoi:

"Nyt te uskotte."

Sana *"nyt"*, jota Jeesus käytti tässä on eri sana *"nyt"* kuin se, mitä opetuslapset käyttivät. Jeesuksen käyttämään sanaan sisältyy kriisin, taitteen merkitys. Jeesus ei siis kieltänyt sitä, mitä he sanoivat, vaan oikeastaan toisti heille sen, mitä Hän oli yläsalissa sanonut Pietarille:

"Te olette päässeet niin pitkälle, mutta siitä huolimatta tulette sortumaan. Se tieto ja usko, joka teillä nyt on, ei tule riittämään pitämään teitä pystyssä." Herra tiesi heidän edessään olevan tappion:

"Tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajotetaan kukin taholleen, ja te jätätte minut yksin."

Jos minulla ei olisi ketään muuta kuin te, jäisin lopulta täysin yksin. *"En kuitenkaan ole yksin, sillä Isä on minun kanssani."*

Jeesuksen viimeiset sanat kuuluivat:

"Olen puhunut teille tämän, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus."

Olen puhunut teille lohdutuksen sanoja, olen kertonut teille tulevista ahdistuksista ja siitä, että jätätte ja pakenette luotani. Kaikki nämä ovat yhdessä sitä varten, että teillä olisi rauha. Rauhako? Niin rauha! Ei ole sen hienompaa rauhaa ihmissydämelle kuin taju siitä, että Hän tuntee minut, jopa pahimman minusta. Viime kädessä rauhan salaisuus on Hän itse: *"Olkaa kuitenkin turvattuja: minä olen voittanut maailman."*

Kysymyksiä:

1. Millaiseen vaaraan törmää kristitty, joka joutua kokemaan vainoa? (1, 2)
2. Miksi kristityt väistämättä joutuvat vainottaviksi? (3)
3. Miksi Jumala sallii vainot? (21, 23-24)
4. Mikä muodostuu rohkaisuksi vainojen keskellä? (4, 16, 20-24)
5. Miksi Jeesus ei alusta asti puhunut opetuslapsilleen vainoista? (4, 12, 33)
6. Mitä tarkoittaa se, että opetuslapset saivat jälleen nähdä Jeesuksen? (16, 19, 22)

7. Mihin Jeesus meni? (5, 17) Miten se tapahtui?
8. Mihin usko tukeutuu, silloin kun kristityn tunteet ja Jeesuksen antamat lupaukset ovat ristiriidassa keskenään? (6, 7)
9. Mitä Jeesus teki mentyään taivaaseen? (7)
10. Millaista työtä Pyhä Henki tekee? a) (8) b) (13) c) (13) d) (14)
11. Mitä on synti? (9)
12. Mitä on vanhurskaus? (10)
13. Mitä on tuomio? (11)
14. Millaisessa suhteessa toisiinsa ovat Pyhän Kolminaisuuden persoonat? (15)

15. Millaista on luonteeltaan Jeesuksen Isää koskeva ilmoitus? (25, 29-30)
16. Millaisin ehdoin Jumalan ilmoitus on ymmärrettävissä? (26, 27)
17. Mikä on Jumalan ilmoituksen sisältö? (28)
18. Millaiseen uskoon opetuslapset pääsivät ilmoituksen perusteella? (30)
19. Millaisena Jeesus piti heidän uskonsa voimaa? (31, 32)
20. Missä on kristityn rauhan salaisuus? (33)
21. Onko sinulla Jumalan rauha?

LIITE 31:
TAIVAAN KANSALAISENA MAAILMASSA
Joh. 16:5-15

Asuuko Sinussa Pyhä Henki?

Tiedätkö, asuuko Sinussa Pyhä Henki vai ei? Jos tiedät, niin mistä sen olet päätellyt? Jos Pyhä Henki asuu sinussa, niin myös Jeesus on ottanut Sinut asunnokseen. Päivän evankeliumissa Jeesus antaa meille erittäin selkeän ja kirkkaan kuvauksen Pyhän Hengen toiminnasta niin omiensa kuin myös tämän maailman keskellä?

Joku saattaa tietysti torjua tämän kysymyksen: "Mistä sitä voisi tietää ja eikö olisi jotenkin itsekoroitusta väittää, että Pyhä Henki asuu minussa?" Tällainen vastaväite on ymmärrettävä tämän päivän tilanteessa, jossa Pyhän Hengen toiminnasta ja läsnäolosta esitetään mitä merkillisimpiä väitteitä.

Salattu Pyhän Hengen työn

On niitä, jotka sanovat, että Pyhän Hengen työ on jotain niin salattua ja kätkeytyä, ettei kukaan voi tietää missä ja milloin Hän on tekemässä työtään. Kuitenkin kun helluntaina Pyhä Henki vuodatettiin seurakunnalle, Pietari saattoi viitata tapahtumaa ihmettelemään tulleille ja vielä Pyhän Hengen lahjasta osattomille kuulijoilleen: *"Tämä on sitä, mistä profeetta Jooel sanoi: 'Viimeisinä päivinä on tapahtuva, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken ihmissuvun päälle.'*" Pyhän Hengen työ oli heidän kaikkien nähtävissä ja kuultavissa siinä, miten opetuslapset ylistivät Herraa ja siinä, että Pietari itse julisti evankeliumia niin, että tuhannet tulivat synnin tuntoon ja pelastuivat.

Kyllä Pyhän Hengen työ on tänäkin päivänä niin avointa ja julkista, että jopa pelastuksen ulkopuolella oleva maailma joutuu pakostakin sen tunnustamaan. Jeesushan osoittaa tekstissämme, että Pyhän Hengen toiminta kohdistuu nimen omaan maailmaan paljastaen synnin, osoittaen todellisen vanhurskauden ja tuomion. Jos ja kun Pyhä Henki toimii ja vaikuttaa, niin jopa maailman on pakko tunnustaa se silloinkin, kun se saattaa nousta ankaraankin vastarintaan, niin kuin tekstimme edellä Jeesus lupasi tapahtuvan.

Elämyksiäkö?

Toisaalta olemme viime kuukausina saaneet kuulla väitettävän, että Pyhän Hengen toiminta olisi nähtävissä ja kuultavissa silloin, kun ihmiset kieriskelevät lattialla, nauravat tai itkevät hysteerisesti tai karjuvat kuin leijonat. Kuitenkaan mikään Raamatun kuvauksista ei viittaa siihen, että Pyhän Hengen tukahduttaisi ihmisen arvostelukyvyn ja sivuuttaisi hänen tahtonsa ja vetoaisi vain ihmisen tunteisiin saattaen hänet kontrolloimattomaan tilaan. Tällaisen ääri-ilmiön taustalla on usein ajattelutapa, että Pyhän Hengen toiminta voidaan päätellä siitä, millaisia kokemuksia ja tunteita ihmisellä on. Näin ajatteleva ihminen ei voi olla oikein varma Jumalan rakkaudesta ellei hänellä ole jatkuvasti riittävää määrää myönteisiä tunteita todistamassa Pyhän Hengen läsnäolosta elämässään.

Mittaa sydämesi tila!

Monet ovat tänään todella hämmentyneitä kysymyksemme edessä. Samalla kun Raamattu osoittaa, että kysymys on tärkeä, se antaa myös selkeän tien vastauksen löytämiseen. Paavali kirjoittaa:

"Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa. Tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, ette kestä koetusta.... Emmehän voi mitään totuutta vastaan, vaan totuuden puolesta."
2.Kor.13:5,8

Paavali ei sanonut: "Ettekö *tunne itsessänne*, että Jeesus Kristus on teissä?" vaan: "Ettekö *tunne itseänne*, että Jeesus Kristus on teissä?" Kysymys ei siis ole suinkaan sisäisestä tunteesta eli fiiliksestä, vaan tietyllä mitalla tapahtuvasta itsensä arvioinnista. Tätä mittaa Paavali ei löydä itsestään eikä

sisältään asuvasta Jeesuksesta, vaan "totuudesta". Raamatun totuus on se mitta, jolla meidän tulee arvioida itseämme.

Tekstissämme Jeesus sanoi: *"Kun hän, totuuden Henki, tulee, hän johtaa teidät kaikkeen totuuteen. Mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevat hän julistaa teille."* Kun siis Raamattua lukiessamme huomaamme, miten sisimpämme "resonoi, värähtelee samaan tahtiin" lukemamme totuuden - ehkä hyvinkin kipeän totuuden - kanssa, niin tiedämme, että olemme uskossa ja Jeesus Kristus asuu meissä Pyhän Henkensä kanssa.

Sinun Sanasi on totuus

Pyhä Henki ei yhdy mihinkään muuhun kuin totuuteen ja vain Raamatun kirjoitettu Sana sisältää totuuden ja on koko totuus. Kun Pyhä Henki vie omiaan kaikkeen totuuteen, se tarkoittaa nimen omaan kaikkeen Raamatussa ilmoitettuun Jumalan totuuteen. Kun Pyhä Henki julistaa meille tulevaa, kysymys ei ole vain profetiasta, joka löytyy esimerkiksi Ilmestyskirjasta vaan myös siitä koko pitkästä kirkkohistorian prosessista, jonka aikana Hän on toistuvasti osittanut että vain Jumala toimii Raamatun lupauten mukaan.

Uskova löytää toki sanan totuuden edessä myös inhottavan lihansa, joka kaikin tavoin pyrkii torjumaan Jumalan kirjoitetun sanan. Mutta jos olet uskossa ja Herra Jeesus asuu Pyhän Hengen kautta sydämessäsi, niin viime kädessä liha ei voi päästä voitolle, vaan sinun on lopulta aina taivuttava totuuden alle ja tehtävä parannus synneistäsi. Pyhä Henki, joka asuu Herran omassa, iloitsee totuudesta. Pyhä Henki jakaa omilleen suurimmat ja parhaat ilon hetket silloin, kun he ottavat vastaan ihmeellisen totuuden sanoman Jeesuksen ristin sovitustyöstä ja ylösnousemuksen voitosta.

Pyhän Kolminaisuuden dynamiikkaa

Samalla kun Jeesus osoittaa meille erittäin kirkkaasti, millaista Pyhän Hengen työ uskovan elämässä on, Hän vie syvälle Pyhän Kolminaisuuden salaisuuteen:

Pyhä Henki kirkastaa ja korottaa Jeesusta. Jeesus taas korottaa Pyhää Henkeä, kun Hän sanoi: *"Teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen mene, Puolustaja ei tule teidän luoksenne."* Jeesus taas korottaa Isää toteamalla, että kaikki Hänen omansa on Isältä. Isä taas korottaa Jeesusta. Siitä Raamattu sanoo: *"Jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra."* (Fil. 2:11) Pyhän Kolminaisuuden kolmen persoonan välillä vallitsee siis merkillinen rakkauden dynamiikka. Rakkauden olemukseenhan kuuluu asettua toisen alapuolelle ja korottaa rakkauden kohdetta. Jeesus rakasti opetuslapsiaan asettumalla heidän jalkojensa juureen kuin orja ja pesemällä heidän jalkansa. Sama rakkaus näkyy Pyhän Kolminaisuuden persoonien välisessä alentumisena ja toisten korottamisena. Pyhän Hengen työn keskeinen tuntomerkki uskovassa on myös sellainen rakkaus Jeesukseen, joka korottaa Jeesuksen kaiken Herraksi ja sellainen rakkaus Isään, että Isä saa kunnian ja kiitoksen omiensa sydämistä.

Evankeliumi keskukseen

Jeesuksen suurena haluna on se, että ihmiset saisivat Pyhän Hengen sydämiinsä, ja Pyhässä Hengessä iankaikkisen elämän, osallisuuden Jumalan elämään. Pyhän Hengen vuodatus saattoi tapahtua kuitenkin vasta sen jälkeen, kun ihmiskunnan synty oli Jeesuksen Golgatan uhrilla sovitettu. Jeesuksen oli mentävä pois tuskan ja ristin tietä ylösnousemuksen voittoon, jotta Pyhä Henki saattoi tulla ihmisiin. Kun siis Pyhä Henki tulee Sinuun asumaan, Hän ei voi olla korottamatta elämäsi keskukseksi Jeesusta, teurastettua Karitsaa, kärsinyttä mutta Voittanutta Vapahtajaa. Pyhän Hengen työn varma tuntomerkki elämässäsi onkin se, että ristin evankeliumi on kristillisyytesi keskuksessa.

Jeesus nimittää Pyhää Henkeä Puolustajaksi ja Lohduttajaksi. Hänen työnsä näkyy juuri siinä, että Herran oma saa ottaa vastaan Golgatan sovintoveressä ansaitun anteeksiantamuksen lohdutuksen ja

vakuutuksen, että mikään tai kukaan ei voi Herran omaa erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

Pyhä Henki maailmassa

Mutta Pyhän Hengen työ ei suinkaan rajoitu vain syntinsä tunnustaneisiin ja Jeesuksen veressä ne anteeksi saaneisiin uskoviin. Jeesus lähetti Henkensä myös vaikuttamaan maailmassa. Maailma vihaa kyllä Jumalaa ja Jeesusta, mutta Jumala rakastaa maailmaa ja siksi Pyhä Henki toimii lain ja evankeliumin saarnan välityksellä myös maailman keskellä. Pyhä Henki, Totuuden Henki osoittaa maailmalle, miten se elää ratkaisevan tärkeissä kysymyksissä pimeydessä. Maailmalla ei ole oikeaa käsitystä siitä, mistä synnissä, vanhurskaudessa ja tuomiossa on kysymys. Julistuttamansa totuuden sanalla Pyhä Henki tahtoo pelastaa ihmisiä maailman pimeyden keskeltä Jumalan lasten ihmeelliseen valoon.

Maailman ihmisillä on kyllä jonkinmoinen käsitys siitä mitä synti, vanhurskaus ja tuomio merkitsevät. Synnillä he ymmärtävät sitä moninaista epäonnistumista ja surkeutta, mikä kaikkialla vallitsee: kateus, itsekkyyys, katkeruus, viha, varkaudet, väkivalta, uskottomuus jne aiheuttavat kyllä tuskaa ihmisille. Ihmisillä on omatunto, jonka mitaksi ja arviointiperustaksi he ovat asettaneet käsityksen oikeudenmukaisuudesta, vaikka oikeudenmukaisuuden sisältö näyttääkin muuttuneen hyllyvän suhteelliseksi. Lopulta kaikki vääryyttä kokeneet ihmiset kaipaavat myös sitä, että jostain löytyisi se viimeinen ja korkein auktoriteetti, jolta voisi saada oikean tuomion.

Kaiken tämän sinänsä oikeankin tiedon kanssa maailman ihmiset ovat sokeita. He saattavat kuvitella itsensä varsin kunnollisiksi ja hyviksi, vaikka muissa vääryyttä näkisivätkin. He saattavat kuvitella kelpaavansa jopa Jumalankin edessä, koska eivät ole mitään rötösherroja. Tuomiota he usein kaipaavat lähinnä muille, eivät itselleen. Ilman Pyhän hengen työtä maailma jäisi lopullisesti tähän pimeään. Mutta lain ja evankeliumin sanan kautta Pyhä Henki kykenee tänäänkin murtamaan maailman ihmisten valhekulissit.

Synti

Pyhä Henki osoittaa ensinnäkin, että synnissä ei ole kysymys ensi sijassa siitä mitä pahoja tekoja ihminen tekee tai mitä hyvää hän laiminlyö. Synnissä on syvimmiltään kysymys siitä, ketä vastaan ihminen asettuu. Jos sylkäiset ystäväsi kohti, olet ilkeä, jos sylkäiset presidentin päälle joudut kunnianloukkauksesta oikeuteen, mutta jokainen syntisi on pohjimmiltaan sylkemistä ristiinnaulitun Herran Jeesuksen kasvoille. Se on Majesteettirikos iankaikkista Jumalaa vastaan. Syyllistyt iankaikkiseen syntiin. Synnissä on viime kädessä siis kysymys epäuskosta, asettumisesta Jeesuksen yläpuolelle ja Jeesuksen rakkauden ja totuuden torjumisesta. Kaikki teot ovat lopulta vain seurausta siitä, että Jeesus - totuuden Kuningas on suistettu Sinun sydämesi valtaistuimelta. Kenelläkään ei ole pelastumisen mahdollisuutta, ellei Pyhä Henki saa tehdä hänestä syntistä Jeesuksen pyhyiden ja rakkauden edessä.

Vanhurskaus

Pyhä Henki osoittaa myös, että vanhurskaudessa (= Jumalan vaa'alla mitaten hurskas, vaa'an hurskas) ei ole kysymys meidän ajan virtausten mukana muuntuvasta oikeudenmukaisuudesta ja siinä pysymisestä. Kukaan ei voi kelvata hyvällä elämällään Jumalan vaa'assa, jossa punnuksena on: "Olkaa te yhtä täydelliset kuin teidän taivaallinen Isänne." Vain Jeesuksen tie Golgatan tuskien ja ylösnousemuksen voiton kautta Isän luo mahdollisti sen, että Jeesukseen turvaava ihminen julistetaan taivaassa vanhurskaaksi. Jeesus on meidän silmältämme näkymättömänä todellisena vanhurskautenamme Isän oikealla puolella. Mikään muu kuin Hänen täydellisyytensä ei kelpaa Jumalalle. Vain Jeesuksen lahjavanhurskauden varassa Sinäkin voit pelastua.

Tuomio

Pyhä Henki osoittaa myös sen, että Saatana, tämän maailman ruhtinas sai lopullisen tuomionsa Golgatalla. Se kyllä pitää raivoa ja yrittää kaikin tavoin tuhota Jumalan työtä maailmassa, mutta se tietää tuomionsa. Sitä odottaa iankaikkisen kadotuksen tuli, joka on valmistettu Saatanalle ja hänen langenneille enkeleilleen. Pyhä Henki kykenee evankeliumin Sanan voimalla siirtämään ihmisen Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan, pimeydestä valoon. Pyhä Henki kykenee tänäänkin vapauttamaan ihmisiä ja säilyttämään heidät pelastuksessa taivaalliseen kirkkauteen asti Sielunvihollisen vastustuksesta ja vainosta huolimatta.

Pyhän Hengen työ on uskovalle ihmiselle ihmeellinen kiitoksen ja ylistyksen kohde. Mutta Pyhän Hengen työ on myös tämän levottoman maailman ainoa toivo. Mutta molempien kohdalla Hän on sitonut oman kutsuvan ja pelastavan työnsä totuuden sanaan, sanaan Jeesuksen rististä, joka on evankeliumi, Jumalan voima. Jos evankeliumi on saanut paljastaa Sinun epäuskosi synnin, jos se on saanut Sinut turvaamaan yksin Kristuksen lahjavanhurskauteen ja jos se on nostanut sydämesi sotaan Sielunvihollista vastaan, Sinussakin asuu Pyhä Henki.

Erään rouvan tie totuuteen

Sain kirjeen eräältä rouvalta Ananista Japanista. Hän mainitsi aluksi, että hän on joutunut kohtaamaan vastustusta omalle uskolleen kotonaan, mutta jatkoi sitten, miten Jeesuksen rukoileminen on hänelle todellinen ilo, sillä nyt hän tuntee hänet, elävän Herran, jota saa rukoilla. Ennen buddhalaisenakin hän oli toki rukoillut paljon, mutta se oli ollut aina pelkkää huutoa tyhjyyteen. Mutta miten hän oli päässyt tähän?

Hän kävi aikanaan kristillisen yliopiston, ja sai käsiinsä Raamatun. Mutta hän pyrki johdonmukaisesti välttämään kaikkea kristillistä vaikutusta silloin, vaikka tutustuikin joihinkin kristittyihinkin. Kymmenen vuotta myöhemmin silloin saadut vaikutteet auttoivat häntä tulemaan vasta valmistuneen Ananin kirkon ruuanlaittopiiriin opiskelemaan eksoottista suomalaista leivontaa ja samalla myös Jumalan sanaa. Niin jatkui parisen vuotta. Aina kun evankeliumia julistettiin, hän kuunteli sivullisen asenteella. "Olen buddhalainen, ei Raamattu kuulu minulle. Voisiko Jumalaa todellakaan olla olemassa?" Hän oli epäilijä tyyppiä. Mutta sitten Herra tarttui kouriintuntuvasti hänen elämäänsä. Hänen isälleen tuli vaikeuksia, hänen miehensä isä kuoli auto-onnettomuudessa ja lopulta hän itsekin ajoi kolarin, jossa mopoilija loukkaantui onneksi lievästi.

Viimeksimainittu asia pani kuitenkin rouvan sydämen rauhan sekaisin. Hän alkoi tosissaan kysellä, voisiko Raamattu sittenkin olla totta. Mutta aina hän törmäsi samanlaisiin epäilyihin. Kun hän kuitenkin oli toistuvasti kuullut, että jos me tunnustamme syntimme, on Jumala uskollinen ja vanhurskas, niin että Hän Jeesuksen veren tähden antaa meille kaikki synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta väärydestä, hän tuli siihen lopputulokseen, että hänenkin tulisi tehdä parannus. Ei riittäisi, että hänelle yhtenä kauniina päivänä asiat ikään kuin selviäisivät. Hänen itsensä täytyisi tunnustaa sydämen syvyyksiin kätkeytyt synnit. Ja niin hän tuli kirkollemme ja alkoi kertoa: "Minulla on asioita, joista olen tehnyt lujan päätöksen, että niiden kanssa menen hautaan. Kukaan ei koskaan saa näistä mitään tietää. Mutta tässä ne nyt kuitenkin ovat." Ja niin hän jakoi sydämensä raskaat ja todelliset synnit. Sain julistaa hänelle, että Jeesuksen nimessä ja veressä hänen kaikki syntinsä olivat anteeksi annetut. Ja niin hän palasi kotiinsa.

Jonkun päivän jälkeen hän tuli taas kirkkoon johonkin tilaisuuteen ja saatoin havaita, että hänen kasvojensa ilme oli muuttunut. Niistä loisti valoisuus. Pari viikkoa myöhemmin hän kertoi rukouspiirissä muille, että nyt hän ymmärtää, että Jumala todella elää ja että hän on pelastunut, vaikka hän vielä syntejä tunnustaessaankin oli ajatellut: "Mahtaako tästä olla mitään hyötyä." Jumalan sana alkoi sen jälkeen avautua hänelle ja Jeesus tuli läheiseksi todellisuudeksi.

Miten on Sinun laitasi?

Miten on Sinun laitasi? Asuuko Pyhä Henki Sinussa? Jos asuu, anna Hänen johtaa itseäsi syvemmälle Raamatun totuuteen, syvemmälle Kristuksen tuntemiseen ja Hänen seuraamiseensa. Herralla on vielä paljon jaettavaa Sinulle sydämeltään. Anna Pyhän Hengen puhdistaa sydämesi, niin että Herra pääsee kantamaan rakkauden hedelmää elämässäsi, niin että muutkin saavat kuulla pelastuksen evankeliumin kauttasi?

Jos tajuat, että Pyhä Henki ei vielä Sinun sydämässäsi asu, tiedä, että Hän haluaa tänään tulla elämäsi. Hän haluaa osoittaa todellisen tilasi, syntisi varsinaisen luonteen, mutta Hän haluaa myös lahjoittaa Sinulle Kristuksen lahjavanhurskauden ja vapauttaa Sinut vaeltamaan Herran valtakunnassa. Herran Henki kutsuu Sinua!

YLIMMÄISPAPILLINEN RUKOUS 17:1-26

Vaikka meillä ei ole mitään oikeutta asettaa Raamatun kirjoja arvojärjestykseen, tuskin kenelläkään on mitään sitä väitettä vastaan, että Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous luvussa 17 vie meidät kaikkien pyhäkköjen keskukseen, kaikkein pyhimpään. Herramme tehtävä maan päällä oli suoritettu loppuun. Korostan *"maan päällä"*. Jae 4 sanoo:

"Minä olen kirkastanut sinut maan päällä, olen täyttänyt sen työn, minkä annoit minun tehtäväkseni."

Jeesuksen sydän

Kysymys on siis maan päällisestä tehtävästä. Suurin työ oli vielä edessäpäin. Mutta se tulisi tapahtumaan siten, että Hänet korotettiin maan päältä. Maanpäällinen tehtävä oli siis suoritettu ja Hänen viimeinen puheensa opetuslasten kanssa, vertaus viinipuusta, oli päättynyt. Ristin varjossa pääsemme Hänen vierelleen, kun Hän rukoilee Isää. Hän teki sen ääneen ja edustajamme, opetuslapset, välittävät kuulemansa meille. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Jeesus olisi myös tarkoittanut tämän suuren rukouksen opetuslasten kuultavaksi, vaikka siinä oli kysymys nimen omaan Isän ja Pojan keskinäisestä rukousyhteydestä. Rukous avaa meille Jeesuksen ajattelun pyhyiden syvyyksiä juuri ennen ristin kärsimyksiä.

Minä rukoilen - minä tahdon

Rukous liikkuu tasolla, jota kuvaavat Jeesuksen käyttämät ilmaisut: *"Minä rukoilen..."* jakeissa 9, 15 ja 20 ja *"Minä tahdon..."* jakeessa 24. Sana rukoilla tässä yhteydessä ilmaisee halunsa osoittamista henkilölle, johon ollaan täydessä yhteydessä. Tässä käytetty kreikan rukoilla sana esiintyy usein Uudessa testamentissa, mutta Johanneksella vain tässä ylimmäispapillisessa rukouksessa. Kysymys ei siis ollut siitä, että Jeesus olisi pyytänyt suosionosoituksia, vaan siitä, että Hän ilmaisi Isälle asiat, joihin Hänen sydämensä suuntautui. Jakeen 24 sana *"minä tahdon"* tarkoittaa päättäväistä tahdon suuntaa. Käytetyt sanat vievät meidät siihen ilmapiiriin, jossa Jeesuksen ja Isän välinen rukousyhteys tapahtui.

Herramme puhui Isälle. Hän oli puhunut viimeiset puheensa tälle maailmalle. Hän oli päättänyt myös puheensa omilleen. Nyt Hän puhui Isälleen sydämellään omansa ja se, mitä Hän halusi ja tahtoi omilleen ja heidän kauttaan maailmalle. Näemme siis Jeesuksen sydämeen ja Hänen tahtonsa tilanteessa, jonka yllä lepäsi ristin varjo.

Kolmiosainen rukous

Jeesuksen rukous jakautuu kolmeen osan. Ensimmäisessä, joka käsittää jakeet 1-5, Hän ilmaisee sen, mitä Hän haluaa itselleen. Jakeissa 6-19 Hän rukoili niiden miesten puolesta, jotka olivat Hänen ympärillään. Jakeessa 20 Hän siirtyi viimeiseen jaksoon sanoillaan:

"Minä en kuitenkaan rukoile vain näiden puolesta, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun."

Siitä eteenpäin Hän rukoili koko Jumalan seurakunnan, Jumalan kirkon puolesta, sillä kaikki Jeesukseen uskovat, joiden usko perustuu apostoliseen todistukseen, kuuluvat maailmanlaajuiseen seurakuntaan. Ensimmäinen osa sisältää kaksi ilmaistua pyyntöä, jotka koskevat Jeesusta itseään, toinen osa kolme opetuslasten asioihin liittyvää ja kolmas osa kaksi koko kristillistä seurakuntaa koskevaa tahdon ilmaisua.

Isä kirkasta Poikasi 1-5

Jeesus aloittaa rukouksensa sanoin:

"Isä, hetki on tullut."

Halki koko Johanneksen evankeliumin olemme kohdanneet viittauksia tähän "hetkeen". Ensimmäinen oli Kaanaan häissä, missä Jeesus sanoi äidilleen:

"Minun aikani ei ole vielä tullut."

Nyt Hän sanoo:

"Isä, hetki on tullut."

Tähän hetkeen Jeesus oli suuntautunut aivan alusta lähtien. Kaikki Hänen tekonsa ja opetuksensa olivat viitanneet siihen. Koko Hänen kutsumustietoisuutensa liikkeellepaneva voima oli tässä hetkessä. Kaikki tämä oli taustana pyynnölle:

"Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut. Sinä olet antanut hänen valtaansa koko ihmissuvun, että hän antaisi iäisen elämän kaikille, jotka olet antanut hänelle. Tämä on iäinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet tosi Jumala, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. Minä olen kirkastanut sinut maan päällä, olen täyttänyt sen työn, minkä annoit minun tehtäväkseni."

Pyyntö tässä oli:

"Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut."

Hän ei sanonut: *"Kirkasta minut, että minä kirkastaisin sinut"*, vaikka tietenkin Hän tarkoitti juuri sitä. Mutta pyynnön esitystapa on merkittävä. Se ei korostanut persoonaa vaan suhdetta. Ajatellessaan itseään Hän asettui läheiseen suhteeseen Isän kanssa. *"Isä"*, *"Poikasi"*, *"Poikasi"*. Vaikka Hän rukoili itsensä puolesta, Hän ei hetkeksikään unohtanut suhdetta, joka Hänellä oli Isään ja sen merkitystä juuri tuossa hetkessä.

"Isä, hetki on tullut. Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut."

Miksi Jeesus halusi tulla kirkastetuksi? Jotta Poika voisi kirkastaa Isän. Hänen sydämensä syvin halu oli Isän kunnia. Jeesuksen sydämen syvin halu ei ollut ihmisten pelastaminen vaan Jumalan kunnia. Hän pelasti ihmiset Isän kunnian ja kirkkauden tähden.

Jeesus selittää sen, mitä Hän tarkoittaa pyynnöllään:

"Koska sinä olet antanut hänen valtaansa kaiken lihan, että hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä olet hänelle antanut." (KR38)

Kirkasta Poikasi, että Hän kirkastaisi Sinut, koska Sinä olet antanut Hänelle vallan antaa iankaikkinen elämä.

Miten Isä oli antanut tämän vallan Hänelle? Mitä tarkoittaa tuo sana "koska"? Luvussa 10:17-18 Jeesus sanoo:

"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisin sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni."

Valta antaa elämä ja ottaa se takaisin annettiin Jeesukselle, jotta Hän antaa elämänsä ihmisten hyväksi. Nyt Hän siksi rukoili:

"Isä, hetki on tullut. Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut. Sinä olet antanut hänen valtaansa koko ihmissuvun, että hän antaisi iäisen elämän kaikille..."

Anna Minulle pyhä Risti

Jeesus pyysi itselleen Ristiä, Ristin kirkkautta. Ymmärrämme Jeesuksen sydämen ja ajatukset täysin väärin, jos hetkeksikään kuvittelemme, että Hän olisi pyytänyt itselleen sitä taivaallista kirkkautta, josta Hän oli luopunut tullessaan ihmiseksi. Hän rukoili itselleen ristiä, koska ristin kautta ja vain ristin kautta Hän voisi antaa elämänsä ihmiskunnan hyväksi Isän päämäärän mukaisesti.

Jeesuksella oli suuri halu suostua Isän tahtoon. Luvussa 12 kuulimme Hänen sanovan: *"Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan."* ja sitten heti perään:

"Nyt minun sieluni on järkytetty. Mitä minun pitäisi sanoa? Isä, pelasta minut tästä hetkestä?"

Mutta hän ei sanonut niin vaan:

"Kuitenkin: sitä vartenhan olen tullut tähän hetkeen. Isä, kirkasta nimesi!"

Nyt aivan viime hetkillä ennen risti Jeesus yhä pyytää saada kulkea ristin tien. Hän sanoi Isälleen, että ensimmäinen ja suurin palava halu Hänen sielussaan oli pyhä risti.

"Me näemme hänet kuolemansa kärsimyksen tähden kirkkaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan armosta olisi kaikkien puolesta maistanut kuolemaa." (Hepr. 2:9)

Kaiken maan päällä valmiiksi suoritettuaan Jeesus pyysi saada kulkea ristin tien:

"Kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut."

Taivaan kirkkaus

Jakeessa 5 tulemme Jeesuksen toiseen pyyntöön:

"Nyt, Isä, kirkasta minut luonasi sillä kirkkaudella, joka minulla oli luonasi ennen kuin maailma oli olemassa."

Tässä Hän ei käytä itsestään ilmaisu Poika, suhdetta kuvaavaa sanaa. Nyt on kysymys Hänestä persoonallisella tasolla:

*"Kirkasta **minut** ...sillä kirkkaudella, joka minulla oli luonasi ennen kuin maailma oli olemassa."*

Nyt Hän haluaa palata siihen, mistä Hän oli tyhjentänyt itsensä tullessaan ihmiseksi, orjan muotoon, jossa Hänet havaittiin ihmisten kaltaiseksi. Ihmisenä Hän oli myös kuuliainen aina ristin kuolemaan asti. Mutta tämä Jeesuksen halu palata Isän luo siihen kirkkauteen, joka Hänellä oli ollut ja josta Hän oli tyhjentynyt, oli tahtoa tulla vain ja ainoastaan ristin tietä. Jeesukselle risti oli kirkkautta, kunniaa. Varjot syvenivät. Kohta Hän astuisi Kidronin puron yli Getsemanen puutarhaan. Silloin ristin täysi pimeys kietoi Hänet. Mutta sielläkin Hän yhä rukoili:

"Ei niin kuin minä tahdon vaan niin kuin sinä."

Missään vaiheessa Jeesus ei hetkeksikään poikennut pois Isän tahdon tieltä silloinkaan kun lähestyvän myrskyn ahdistus löi verisen hien ja kuoleman kauhut Hänen sydämelleen.

Tässä puhuessaan Isän kanssa Jeesuksen ensimmäinen tahdon ilmaus oli saada kulkea ristin kirkkauteen ja toinen saada kulkea siihen kirkkauteen, joka Hänellä oli taivaassa.

"Anna minulle kirkkaus Sinun tahtosi suorittamisen tiellä. Kirkasta Poikasi ristillä. Anna sitten se kirkkaus, joka minulla oli luonasi."

Rukous opetuslasten puolesta 6-19

Jakeessa 6 Jeesus alkaa rukoilla ympärillä olevien opetuslastensa puolesta. Ensiksi Hän viittaa siihen työhön, jonka Hän on jo heidän elämässään tehnyt:

"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka olet antanut minulle maailmasta."

Jumalan nimi

Minkä nimen Jeesus ilmoitti? Jumalalla on vain yksi nimi raamatullisessa ilmoituksessa. Sana Jumala ei ole nimi, se viittaa vain siihen, kenestä puhutaan. Herra ei ole myöskään nimi vaan arvoa ja tehtävää kuvaava titteli. Hänellä on vain yksi nimi ja se on Jahve. Tämän nimen Jeesus oli ilmoittanut omilleen liittäen nimen ajatukseen pelastuksesta. Nimi Jeesus on kreikkalainen muoto sanasta Joosua, joka on yhdistelmä Jahve-pelastus.

"Minä olen ilmoittanut sinun nimesi."

Juutalaisina nämä miehet tiesivät, että Jumalalla on yksi nimi. Jumala oli sanonut Moosekselle:

"Minä olen se joka olen... Tämä on nimeni ainiaan, ja näin minua kutsuttakoon sukupolvesta sukupolveen." (2.Moos. 3:14-15)

Nyt Jeesus sanoi: *“Minä olen ilmoittanut sinun nimesi”* heille. “Olen selittänyt heille ja tulkinnut heille sen profeetallisen nimen, jonka Sinä olet ottanut itsellesi hamasta muinaisuudesta.” Nämä miehet eivät suinkaan ymmärtäneet kaikkea, minkä Jeesus oli heille sanonut ja ilmoittanut, mutta sen he tiesivät, niin kuin Jeesus sanoi, että kaikki se, minkä Jeesus oli puhunut, oli Jumalan sanaa ja että Hän oli Jumalasta.

Sitten Jeesus ilmaisi kolme haluaan pyyntöinä Isälle:

“Varjele heidät nimessäsi..., että he olisivat yhtä niin kuin mekin.”

“Pyydän...että varjelisit heidät pahasta.”

“Pyhitä heidät totuudessa.”

Ensimmäinen pyyntö on kaikenkattava ja kaksi jälkimmäistä selittävät sitä. Jumalan nimessä varjeltuminen ykseyteen voi toteutua vain siten, että Herran omat varjeltuvat pahasta ja että heidät pyhitetään totuudessa.

Maailma ja Hänen omansa

Tässä yhteydessä esiintyvät merkilliset sanat:

“Maailman puolesta en rukoile, vaan niiden puolesta, jotka sinä olet antanut minulle.”

Sanoista saattaa saada sellaisen käsityksen, että Juudas oli oikeassa, kun hän kysyi Jeesukselta:

“Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?” (14:22)

Kysymyksen esittäessään Juudasta näytti siltä, että Jeesus olisi hylännyt maailman ja keskittynyt pelkästään opetuslapsiinsa. Nyt Juudas kuuli Jeesuksen sanovan:

“Maailman puolesta en rukoile.”

Moni on kokenut näitten sanojen kohdalla, että Jeesus olisi kuitenkin hyljännyt maailman. Mutta heti jatkossa Jeesus rukoilee kuitenkin:

“...että maailma uskoisi...” ja *“... jotta maailma ymmärtäisi...”*

Jeesus ei siis suinkaan ollut unohtanut maailmaa. Maailma oli Hänen sydämellään, sillä Hän eli täydessä yhteydessä Isään, joka rakasti maailmaa niin paljon, että antoi Ainoan Poikansa sen hyväksi.

Mistä sitten oli kysymys? Yksinkertaisesti tästä: Voidakseni saavuttaa maailman en nyt hetkeksi rukoile maailman puolesta näiden miesten puolesta, joiden kautta tulen saavuttamaan maailman. Hän siis rukoili sen välineen puolesta, jonka Hän oli luomassa voittaakseen maailman. Jos Hän mieli, että tämä väline, tuo joukko miehiä, tulisi moninkertaistumaan historian saatossa, ja jos Hän mieli, että tämä väline tuottaisi maailmalle uskoa Jumalaan ja Jumalan tuntemista, rukouksen: *“Varjele heidät nimessäsi..., että he olisivat yhtä niin kuin mekin,”* pitäisi tulla kuulluksi ja vastatuksi.

Ykseys

“...yhtä niin kuin mekin.”

Tämä yhteys on elimellistä ja olemuksellista luonteeltaan. Jeesus on yhtä Isän kanssa elämänsä ja olemuksensa puolesta. Jeesus rukoili siis, että Isä varjेलisi Hänen omansa Hänen nimessään yhtenä juuri samalla tavalla, elämän yhteydessä. Kysymys ei siis ollut yhteydestä, joka perustuisi yhteiseen tunteeseen tai yhteisiin käsityksiin asioista.

Ykseys Kristuksessa on elämän yhteyttä. Se on yhteyttä elämässä ja siksi yhteyttä valossa ja rakkaudessa. Jeesus ja Isä ovat yhtä itse elämässä. Hän ja Isä olivat yhtä täydessä valossa ajattelun ja ymmärtämisen suhteen. Hän ja Isä olivat yhtä rakkaudessa. Pidä, varjele heidät siinä, pidä heidät nimessäsi, jonka olen ilmoittanut ja osoittanut heille. Pidä, varjele heidät niin, että he olisivat yhtä niin kuin me olemme yhtä: yhteisessä elämässä, yhteisessä valossa, yhteisessä rakkaudessa.

Tehtävä

Jeesus jatkoi:

“En pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta.”

Heidän tehtävänsä on maailmassa. *“Pyydän...että varjelisit heidät pahasta.”* Mutta millä tavalla? *“Pyhitä heidät”*, erota heidät totuudellasi. Ja jotta milloinkaan ei jäisi epäselväksi, missä totuus on, Hän lisäsi:

“Sinun sanasi on totuus.”

Tämä Jeesuksen tahdon suunta näihin opetuslapsiin nähden soveltuu yhtä lailla kaikkiin meihin tämän päivän uskoviin. Meidätkin on lähetetty maailmaan. Maailma on yhä vihamielinen ja sen kerää voimansa yhteen lyödäkseen Jeesuksen katkeraan ristin puuhun. Maailma vihaa Herraa. Mutta Hän on sen keskellä ja rakastaa maailmaa. Hän ei nyt rukoile maailman puolesta mutta kylläkin sen hyväksi, kun Hän rukoili niiden puolesta, jotka Hän lähettäisi maailmaan viemään Hänen sanomaansa ja todistamaan Hänestä. Hän rukoili, että Hänen omansa olisivat yhtä, että he varjeltuisivat pahasta ja että he pyhittyisivät totuudessa.

Rukous maailmanlaajan seurakunnan puolesta 20-26

Että he olisivat yhtä

“Minä en kuitenkaan rukoile vain näiden puolesta, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun.”

Jeesuksen rukouksen kolmas osa maailman laajan seurakunnan puolesta sisältää kaksi pyyntöä, Jeesuksen sydämen halua, ja yhden Hänen voimakkaan tahdonilmauksensa Isälle. Ensimmäinen kuuluu: *“...että he kaikki olisivat yhtä...”* Ei vain tämä ensimmäisten apostolien ryhmä, vaan jatkossa kaikki uskovat sielut, ne jotka uskovat heidän todistuksensa kautta, olisivat yhtä samalla tavalla. Mitä varten? *“...että maailma uskoisi.”*

Tätä lausetta on usein lainattu, ja käsittääkseni ihan syystä, osoittamaan, että jos kristityt jakautuvat jos jonkinlaiseen kuppikuntaan ja ryhmittymään, emme voi odottaa maailman uskovan. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö jakautuminen kristittyjen kesken olisi haitannut maailman evankeliointia silloin, kun se on synnyttänyt katkeruutta ja uskovien sydänten erottautumista toisistaan.

Jeesuksen pääajatus on kuitenkin toinen. Hän rukoilee sen puolesta, että uskovilla olisi elimellinen yhteys toistensa kanssa sen perusteella, että heillä on elämän yhteys Isän ja Pojan kanssa. Heillä on yhteys Isään ja Jeesukseen elämässä, valossa ja rakkaudessa. Maailmaan ei synny uskoa sen perusteella, että uskovat ovat keskenään yhtä, vaan sen perusteella, että se yhteys on Jumalasta kotoisin, se on jumalalliseen elämään, valoon ja rakkauteen perustuvaan yhteyttä. Vain sellainen yhteys kykenee synnyttämään maailmassa synnin tunnon ja uskon.

Että he olisivat täydellisesti yhtä

Jeesuksen toinen pyyntö seurakunnan puolesta eroaa vain hiukan ensimmäisestä:

“...että he olisivat täydellisesti yhtä...”

Ilmaisu osoittaa, että Jeesus tietää, että uskovien keskinäisen yhteyden saavuttaminen on prosessi, tapahtumasarja, jossa lopulliseen yhteyteen ei heti päästä. Mutta lopulta tulisi täydellisen yhteyden saavuttaminen, täyttymyksen hetki. Mitä varten?

“...jotta maailma ymmärtäisi...”

Tässä on kysymys sellaisesta, joka ylittää uskon. Tässä Jeesus katseli kauas yli sen hetken, joka oli juuri silloin käsillä. Hän katseli sitä lopullisen täyttymyksen suurta päivää, jona yhteys Pyhässä Hengessä, kaikkien uskovien yhteys Jumalana ja Kristuksen kanssa tulisi

täydellisenä ilmi. Tuona hetkenä maailma ei ainoastaan uskoisi, se tulisi tietämään ja näkemään, sillä Kristus tulee takaisin kirkastuakseen pyhissään aina täydellisyyteen asti.

Isä, minä tahdon...

Jeesuksen kolmas esirukous maailmanlaajan seurakunnan puolesta sisältää erittäin voimakkaan tahdon ilmaisun Isälle:

“Isä, minä tahdon...”

Tämä on minun tahtoni, minun päätökseni. Minun sydämeni pitää tästä kiinni. On kuin Jeesus olisi sanonut Isälle, että tässä on sitten asia, jossa ei ole minkäänlaista “neuvotteluvaraa”. Mitään ristiriitaa Isän ja Pojan tahdon välillä ei tässä tietenkään esiinny, mutta ilmaisun voimakkuus on meille suurenmoista ilmoitusta Jeesuksen pelastustahdon suunnattomasta lujudesta ja siis myös oman pelastuksemme varmuudesta.

Tämän tahdon sisältö kuuluu:

“...että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni.”

Missä Jeesus sitten on? Meidän on palattava siihen, mitä Hän rukouksen alussa sanoi itsestään. Hän oli menossa ristille ja ristin kautta kunniaan. “Tahtoni omiini nähden on, että heillä olisi yhteys minun kanssani niin ristin kirkkaudessa kuin myös siinä kirkkaudessa, joka seuraa rististä. Haluan, että he halki tulevien aikojen saavat olla minun kanssani ristin tiellä ja ristissä ja lopulta ikuisesti kanssani siinä kirkkaudessa, joka on kerran ilmestyvä.

Vastaukset

Näin Jeesus rukouksessa puhuen Isälleen lähestyi “hetkeään”. Vastasiko Isä Hänen pyyntöihinsä itsensä puolesta? Kyllä, Hän kulki ristin tien ja Hän palasi kirkkauteensa. Entä hänen rukouksiinsa Hänen omiensa puolesta? Kyllä, paitsi niin kuin Hän itse sanoi, kadotuksen lapsen kohdalla. Vastaus oli prosessi, mutta todellakin he pysyivät Hänen nimessään, heidät varjeltiin pahasta, he pyhittyivät totuudessa.

Entä sitten Hänen seurakuntansa osalta? Kyllä, jumalallisessa armotaloudessa seurakunta on yksi. Meidän keskinäinen yhteytemme on ollut puutteellista tai epäonnistunut juuri yhtä paljon, kuin mitä olemme olleet kyvyttömät tunnustamaan sitä tosiasiaa, että yhteys on Kristuksessa jo olemassa ja olemme siksi kieltäytyneet tekemästä siitä oikeita johtopäätöksiä. Maailmassa on usko Jeesukseen levinyt vastauksena Jeesuksen pyyntöön ja tahdon ilmaisuun Isälle. Hetki, jolloin maailma saa tietää on vielä edessä päin.

Tätä lukua voi lähestyä myös henkilökohtaiselta tasolta kysyen, missä määrin minä olen sen yhden Kristuksen seurakunnan jäsen, jonka puolesta Hän rukoili ja niin kuin Hän rukoili, että minäkin olisin.

Kysymyksiä:

1. Millaisessa asennossa ja millaisella asenteella Jeesus rukoili? (1)
2. Miten Jeesus puhutteli Isää Jumalaa? (1, 11, 25)
3. Miten Jeesus nimitti itseään? (1, 3)
4. Vertaa Jeesuksen ylimmäispapillista rukousta Herran rukoukseen (Matteus 6:9-13). Mikä oli Jeesuksen ensimmäinen pyyntö? (1, 4, 5)
5. Mikä oli päämäärä, jonka vuoksi Jeesuksella oli kaikki valta käsissään? (2)
6. Keille iankaikkinen elämä annetaan? (2)
7. Mitä on iankaikkinen elämä? (3)
8. Minkä tehtävän Isä oli antanut Jeesukselle? (4)
9. Oliko Jeesus menestynyt toiminnassaan? (4)
10. Millainen oli Jeesuksen hahmo ennen luomista? (5)

11. Millaiseksi Jeesuksen hahmo muuttui taivaaseen astumisessa? (5)
12. Mitä Jeesus antoi opetuslapsilleen? a) (6, 26) b) (8, 14) c) (22) d) (26)
13. Mikä on kristityn tuntomerkki? (6, 8)
14. Miksi Jeesus keskittyi rukoilemaan tietyn rajatun ihmisryhmän puolesta? (9, 10, 22)
15. Missä ja millä tavalla Jeesuksen kirkkaus ilmestyy? a) (10) b) (22, 23) c) (24, 26)
16. Mitä Jeesus rukoili opetuslastensa puolesta? a) (11) b) (15) c) (17)
17. Mikä oli Jeesuksen rukouksen päämäärä? (13)
18. Miksi Jeesuksen esirukous on kristityille välttämätöntä? a) (11, 12) b) (14) c) (16)
19. Mikä Raamattu on? (17)
20. Miten pyhitys tapahtuu? (17, 19)
21. Mikä on kristityn tehtävä? (18)
22. Millä edellytyksellä kristitty voi toteuttaa tehtävänsä? (17)
23. Millä perusteella ihmiset tulevat uskoon? (20)
24. Mitä Jeesus rukoili kristillisen seurakunnan jäsenten puolesta? a) (21, 23) b) (24)
25. Millaista on luonteeltaan uskovien yhteys? (21, 22)
26. Miten uskovien yhteys tulee mahdolliseksi? (22, 23)
27. Mikä on uskovien yhteyden päämäärä? a) (21, 23) b) (23)
28. Mikä on taivaan olemus? (24)
29. Mistä lähtien Isä on osoittanut rakkautta Poikaansa kohtaan? (24)
30. Missä kolmessa eri merkityksessä luvussa käytetään sanaa "maailma"? a) (11, 13, 24) b) (9, 21, 23) c) (16)
31. Mitä Jeesus tekee yhä tästä eteenkinpäin? (26)
32. Mitä varten Jeesus tekee niin? (26)
33. Mitä voimme oppia Jeesuksen ylimmäispapillisesta rukouksesta omaa rukouselämäämme ajatellen?

LIITE 32: PYHÄ KOLMINAISUUS

Kun koko Johanneksen evankeliumin punaisena lankana kulkee Isän ja Pojan välisen suhteen ilmoitus, jonka Pyhä Henki viime kädessä kirkastaa meille, Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous sisältää tavattoman syvän opetuksen siitä, mitä Pyhän Kolminaisuuden salaisuus merkitsee pelastetun ihmisen ja seurakunnan yhteyden kannalta.

Jakeessa 2 Jeesus ilmaisee saman, minkä sanoi ylösnoustuaan lähetyskäskyssä. Isä on luovuttanut Hänelle täydellisen hallintavallan ihmiskuntaan, jotta Hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille niille ihmisille, jotka Isä on antanut Hänelle. Mitään sellaista vallan muotoa ei voi esiintyä ihmiskuntaan nähden, ettei se olisi viime kädessä Jeesuksen käsissä. Oli kysymys luonnon voimista, poliittisesta, sotilaallisesta, taloudellisesta, tiedollisesta, teologisesta, uskonnollisesta tai jopa Saatanan vallasta, kaikkien niiden yli ulottuu Jeesuksen kuninkaallinen valta, jonka päämäärä on yksi, että ihmiset pelastuisivat, että he pääsisivät osalliseksi siitä, mistä syntiinlankeemus ja synti heidät erotti, Jumalan elämästä. Jumalan elämä on iankaikkista niin pituudeltaan kuin syvyydeltään ja laadultaankin.

Jakessa 3 Jeesus selittää mitä iankaikkinen elämä on luonteeltaan. Se on Jumalan tuntemista ja Jeesuksen Kristuksen tuntemista. Elämää, iankaikkista tosi elämää, voi esiintyä vai suhteessa Isään ja Poikaan, Heidän tuntemisessaan ja riippuvaisena siitä elämän virrasta, joka jatkuvasti vuotaa Isästä ja Pojasta. Jäähyväispuheessa ja aiemmissa Johanneksen evankeliumin luvuissa näemme, että Pyhän Kolminaisuuden kolmas persoona Pyhä Henki on se elävä vesi, joka Isästä ja Pojasta vuotaa ja joka tekee Isän ja Pojan henkilökohtaisen tuntemisen mahdolliseksi. Iankaikkinen elämä tapahtuu siis jatkuvan vastaanottamisen dynaamisessa ”voimavirrassa”, jossa Isä antaa jotain Pojalle ja Poika antaa täsmälleen saman edelleen Pyhässä Hengessä pelastamilleen.

Itse asiassa Jeesus on ensin saanut nämä ihmiset Isältä armopäätöksessä pelastuksen kohteeksi. Pelastamalla heidät Jeesus luovuttaa Isältä saamansa elämän heille Pyhässä Hengessä voidakseen lopulta luovuttaa koko pelastetun seurakunnan Isälle, joka taas uudelleen luovuttaa puhtaan ja täydellisen morsiamen omalle Pojalleen. Pyhässä Kolminaisuudessa tapahtuu jatkuva antamisen ja vastaanottamisen valtava prosessi, jossa Pyhässä Hengessä elävä seurakunta saa olla koko täyteydessään mukana.

Tätä ihmeellistä elämän dynaamista liikettä Pyhän Kolminaisuuden sisällä - liikettä, johon pelastettu seurakunta pääsee merkillisellä tavalla mukaan, Jeesus erittelee ja syventää läpi koko ylimmäispapillisen rukouksen.

Jakeessa 6 Jeesus kertoo, että tämä vastaanottamisen ja edelleen pois antamisen prosessi sisältää sen, että Jumalan nimi, Hänen varsinainen olemuksensa tuli Jeesuksessa ilmoitetuksi pelastetuille. Ilmoitus ei milloinkaan voi tapahtua ikään kuin ulkokohtaisena tiedon välityksenä. Se edellyttää syvää omistussuhdetta sen ihmisen ja Jumalan välille, jolle Herran nimi voidaan ilmoittaa. He kuuluivat luomisen perusteella Isälle. Isä luovutti heidät lunastuksen perusteella Pojalle, jotta Pyhän Hengen pyhittäminä heidät voitaisiin antaa takaisin Isälle jne. Miehen ja naisen välistä syvintä tuntemista ei voi tapahtua kuin sellaisessa aviosuhteessa, jossa toinen omistaa toisen ja päin vastoin. Siinä on kuitenkin vain kalpea kuva siitä omistussuhteesta, joka Isän, Pojan ja pelastetun välillä vallitsee.

Jakeiden 6-8 mukaan Isän ja Jeesuksen tunteminen, joka perustuu Jeesuksen ilmoittavaan työhön ja joka on persoonallista luonteeltaan, tapahtuu sanan välityksellä. Isä antoi sanansa Jeesukselle. Jeesus antoi sen sellaisenaan omilleen. Sanassa on kysymys persoonallisesta Herran kohtaamisesta, joka ei voi toteutua pelkästään sanaa kuulemalla, vaan edellyttää vastaanottamista, ymmärtämistä ja kuuliaisuutta sanalle, sanan noudattamista (6).

Jakeen 13 mukaan Herra Jeesus antoi sanansa ja rukoili omiensa puolesta, jotta he saisivat saman ilon, joka Jeesuksella on. Isän ilo on armahtaa syntisiä, niin kuin Luukas 15 osoittaa. Pojan ilo on valmistaa syntisille pelastus. Pyhässä Hengessä Herran omien ilo on saada evankeliumin sanalla välittää pelastusta syntisille. Jeesuksen ilo oli siinä, että Hän sai olla kuuliainen Isän pelastustahdolle. Herran omien ilo on saada olla kuuliaisia samalle pelastustahdolle.

Sanan vastaanottaminen merkitsee myös maailman vihaa, jonka myös Jeesus sai osakseen (14), mutta sen vihan keskellä Jeesus tahtoo Isän varjelevan omiaan pahasta. Tämä varjelu tapahtuu sanan vaikuttaman pyhityksen kautta. Pyhässä Hengessä vaikuttava sana, sen totuus, vaikuttaa pyhityksen siksi, että Jeesus ensin pyhitti itsensä omiensa hyväksi.(19)

Jakeen 18 mukaan Isä lähetti Jeesuksen maailmaan. Nyt Jeesus lähettää omansa maailmaan. Isä antoi tehtävän Pojalle. Poika uskoo valmistamansa pelastuksen nyt omilleen.

Kolminaisuuden salaisuus, se että Isä asuu Jeesuksessa ja Jeesus asuu Isässä, ulottuu pidemmälle. Herra ottaa omansa Itsensä sisälle ja sitä kautta Isän sisälle. Herra Jeesus ympäröi omiaan ja Isä ympäröi Jeesusta. Tässä pelastetun ihmeellisessä “paikassa” on uskovien välisen yhteyden salaisuus. (21)

Jae 22 kertoo, että Isä antoi omalle Pojalleen kirkkautensa. Sitäkään Jeesus ei pidätä itselleen, vaan antaa myös sen omilleen. Kirkkaus sana tulee juuresta, joka tarkoittaa asian painavinta, syvintä ja merkittävintä osaa. Kirkkaudessa on siis kysymys Jumalan olemuksen aivan ytimessä olevasta todellisuudesta.

Kun Jumala pelastaa, Hän antaa käsittämättömän suuren ja ihmeellisen pelastuksen, josta Johannes kirjeessään lausuu:

"Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on." (1. Joh. 3:2)

Todellinen kristittyjen yhteys perustuu siis siihen kirkkauteen, joka jokaisella Herran pelastamalla on. Yhteys on siis Jumalan suunnaton lahja, jota ei millään organisatorisilla tai toiminnallisilla keinoilla eikä liioin ekumeenisilla yhteyspyrkimyksillä ei voida luoda. Yhteys on olemassa olevaa, mutta juuri siksi se tulee myös elää todeksi.

Jae 23 lisää kuvaan päinvastaisen ulottuvuuden kuin jae 21, jossa Jeesus sanoi, että Hänen omansa asuvat Hänessä ja Hän Isässä. Nyt Hän sanoo asuvansa omiensa sydämessä ja Isä Hänessä. Jeesus lisää, että se merkitsee ei vain perustetta sille, että yhteys on tuleva kerran täydelliseksi, vaan myös sitä, että Jeesus on luovuttanut omilleen täsmälleen saman rakkauden, jolla Isä on Häntä itseään rakastanut:
"Jumalan rakkaus on vuodatettu sydämiimme meille annetun Pyhän Hengen kautta." (Room. 5:5)

Pyhän Kolminaisuuden ihmeellinen “paikallisuus” ei rajoitu vielä tähänkään. Isä otti ristin tien kirkkauden kautta Pojan taivaalliseen kirkkauteensa. Nyt Jeesus **jakeessa 24** ilmaisee tahdokseen, että Hänen omansa saavat olla täsmälleen siellä, missä Hänkin oli sitten kysymys ristin kirkkaudesta tai taivaan kirkkaudesta. Pyhän Kolminaisuuden rakkaus merkitsee viimeiseen asti vietyä yhteyttä pelastettujen kanssa.

Viimeisissä sanoissaan tässä ylimmäispapillisessa rukouksessa Jeesus vielä toistamalla toistaa, että Hän ei voi pidättää itselleen Isän rakkautta, vaan lahjoittaa sen sellaisenaan omiensa elämään ja sydämeen. Tämä rakkaus ei esiinny kuitenkaan minään persoonattomana voimana, vaan perustuu Hänen itsensä henkilölliseen läsnäoloon omissaan. *"Minä olen heissä."*

LIITE 33: JEESUKSEN OMAT

Joh. 17:6-10

Jeesuksen ajatukset omistaan

Kuka ja millainen on kristitty?

Ovatko kaikki kastetut kristittyjä niin kuin aika monet väittävät, vai onko suuri joukko suomalaisista pikemminkin kastettuja pakanoita, niin kuin eräs afrikkalainen kirkonjohtaja asian ilmaisi elettyään aikansa maassamme. Vai ovatko kristittyjä ne, jotka on kastettu ja ovat lisäksi tulleet uskoon?

Ehkä yleisin määritelmä kristitystä, jonka suomalaisten uskovien suusta kuulee, on: "Mehän olemme vain armahdettuja syntisiä." Tämä suosittu lause korostaa sitä tosiasiaa, että jokaisella Jumalan lapsella on yhtä syntinen ja turmeltunut luonto kuin kaikilla muillakin ihmisillä ja haluaa jotenkin kait helpottaa pelastuksesta osattomien hakeutumista Jumalan armon osallisuuteen. Mutta joka kerta kun kuulen tuon ilmaisun, sisimmässäni nousevat karvat pystyyn. Minusta on nimittäin täysin mahdoton ajatus asettaa sanaa VAIN sanan ARMAHDETTU eteen. Jumalan armo on jotain niin sanoin kuvaamattoman suurta ja kallista, Jeesuksen Golgatan kärsimys ja ylösnousemuksen voittohan ovat armon suuruuden mittareita, että sen osakseen saanut ihminen, armahdettu ihminen ei totisesti ole VAIN armahdettu. Mitään sen suurempaa syntiselle ihmiselle ei voi tapahtua kuin että hän saa armon, saa syntinsä anteeksi, puetaan Kristuksen lahjavanhurskauteen, otetaan Jumalan lapseksi, tehdään taivaallisen perinnön saajaksi ja varustetaan Pyhässä Hengessä Kristuksen omalla elämällä.

Tämän päivän tekstimme on sikäli mielenkiintoinen, että se on osa Jeesuksen ns. ylimmäispapillista rukousta. Siinä Jeesus puhuu taivaallisen Isän kanssa ja kertoo, mitä Hän ajattelee uskovasta kristitystä. Samalla kun Jeesus rukoilee meidänkin puolesta, Hän kertoo Isälle, millainen Hänen omansa on. Meidän kannattaa siksi kuunnella erittäin tarkasti Hänen ajatuksensa tästä asiasta, sillä meille voi olla hyvinkin kohtalokasta, jos ajattelemme itsestämme väärin. Voi olla, että Jeesuksen sanojen valossa moni sellainen, joka pitää itseään ilman muuta kristittynä ei sitä olekaan ja päin vastoin voi olla niitä, jotka Jeesuksen sanojen valossa ovat Hänen omiaan, mutta eivät mitenkään uskalla ajatella itsestään mitään niin suurta ja ihmeellistä.

Miten Jeesus sitten kuvaa kristittyä tekstissämme?

Omistussuhde

Ensinnäkin Hän korostaa, että kysymys on ihmisistä, jotka luomisen perusteella kuuluvat Isälle Jumalalle ja jotka Isä on antanut Jeesuksen omaisuudeksi. Jeesuksen omistusoikeus uskovaan kristittyyn perustuu siihen, että Jeesus lunasti langenneet ja syntiset omalla pyhällä ja kalliilla Golgatan uhriverellään vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta. Uskovan kristityn perusominaisuus on siis se, että hän ei ole itsensä oma, vaan kuuluu toiselle, kuuluu Jeesukselle ja kuuluu samalla Isälle. Kysymys on läheisimmistä mahdollisesta suhteesta, mikä kahden persoonan välillä vallitsee. Vain se ihminen, joka omistaa toisen, voi syvimmissä merkityksessä tuntea toisen ja rakastaa toista. Omistussuhteeseenhan perustuu esimerkiksi kristillinen avioliitto. Kun aikamme on hyljännyt tässä parisuhteessa omistussuhteen ja korvannut sen yhteisillä eduilla, se on menettänyt suurimman siunauksen, joka ihmissuhteissa voi esiintyä.

Uskova kristitty on Jeesuksen oma ja Jeesus on hänen omansa. Uskova on siis sellainen ihminen, jolla on vierellään aina Toinen Suuri Persoona, Jeesus Kristus itse eikä hän näin ollen voi eikä haluakaan elää hetkeäkään erossa suuresta taivaallisesta Yljästään.

Isän nimi

Toiseksi Jeesus toteaa, että Hän on ilmoittanut Isän nimen omilleen. Kun Vanhassa Testamentissa Jumala ilmoitti nimekseen Jahve, Minä olen, Jeesus tuli ja osoitti elämällään ja kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan, että tuo Minä olen nimen jatko kuuluu: Elämän Leipä, Elävä vesi, Hyvä Paimen, Iankaikkinen, Tie, Totuus, Elämä, Ylösnousemus. Omistussuhteessa itseensä Jeesus vie omansa syvälle Jumalan totuuden ja armon tuntemiseen. Uskovan kristityn tuntomerkki on näin ollen se, että hän tunnustaa Jeesuksen omaksi Vapahtajakseen, siksi jonka edessä hän voi ja uskaltaa syntinsä tunnustaa ja kohdata, koska Jeesus on täynnä armoa ja anteeksiantamusta omiaan kohtaan. Mutta samalla uskova kristitty tunnustaa Jeesuksen myös omaksi Herrakseen, jolla on täysi ja lyhentämätön oikeus päättää omansa elämän kaikista niin suurista kuin pienistä asioista.

Sinun Sanasi

Kolmanneksi Jeesus kertoo Isälle, miten hänen omansa oppivat tuntemaan Isän. Se tapahtui ja tapahtuu tänäänkin Sanan kautta. Se Sana, jonka Jeesus puhui ja yhä puhuu meille kirjoitetussa Raamatussa, ei ole mitä tahansa uskonnollisen kokemuksen tulkintaa, niin kuin tänä päivänä monen tuutin täydeltä väitetään. Sana, jonka Jeesus antoi omilleen, oli suoraan Isältä saatua. Uskovan kristityn tuntomerkki on tänäänkin se, että hän ottaa Raamattuun kirjoitetun Jeesuksen sanan sellaisenaan Jumalan omana sanana ja taivuttaa sydämensä ja ajatuksensa sen alle, noudattaa sitä.

Uskova kristitty ei ainoastaan lue ja tutki Herran sanaa, vaan hän johdonmukaisesti noudattaa sitä omassa elämässään. Mutta tätä he eivät tee siksi, että se on pakko tai kristityn velvollisuus, vaan siksi että Herran sanat tuovat mukanaan niin suuren ja ihmeellisen rakkauden ja voiman, että niitä on ilo noudattaa. Herran sanoista avautuu Hänen kasvojensa ihanuus, Herran joka on myös minun suuri Vapahtajani, että ei ole suurempaa iloa, kuin seurata Hänen neuvojaan ja kuulla Hänen kuiskauksiaan, vaikka syntinen luonto paneekin kaikin voimin vastaan.

Jeesuksen sanojen vastaanotto avaan uskovalle kristitylle taivaallisia näköaloja, ne vievät katselemaan sellaiseen Herraan Jeesukseen, joka on tullut ylhäältä Isän luota ja joka on tuonut meidän omistettavaksemme koko Isän sydämen rakkauden ja pyhyiden.

Jeesuksen esirukous

Neljänneksi Jeesus vetää jyrkän rajan omiensa ja tämän maailman lasten välille. Jeesus rukoilee omiensa puolesta, mutta ei rukoile maailman puolesta. Tämä ei tietenkään tarkoita, ettei Jeesuksella olisi mitään mielenkiintoa tässä maailmassa olevia pelastuksesta vielä osattomia ihmisiä kohtaan. Juuri koko ihmiskunnan pelastuksen tähden Hän kuoli Golgatan ristillä ja siinä ilmeni Jumalan Isän rakkaus koko maailmaa kohtaan. Kun Jeesus rukoilee omiensa puolesta, Hän tekee sen myös siksi, että maailman lapset heidän julistuksensa ja keskinäisen rakkautensa ja palvelunsa kautta saisivat kuulla evankeliumin ja pääsisivät sisälle pelastettujen joukkoon. Mutta samalla on kuitenkin yhtä totta, että maailman lapset eivät ole pelastettuja eivätkä he ole vielä niiden lupausten ja kasvavan armon piirissä, johon sisältyy Jeesuksen erityinen esirukous omiensa puolesta, esirukous, jota Hän yhä tänäänkin Isän oikealla puolella jatkaa omiensa puolesta.

Jeesus kirkastettu omissaan

Lopuksi Jeesus liittää aivan hätkähdyttävällä tavalla omansa itseensä. Jeesuksen kunnia ja kirkkaus on sidottu siihen, mitä Hänen omilleen tapahtuu. Hänhän sanoo näin: "Minä olen kirkastettu heissä".

Tämän häkellyttävän totuuden ymmärtämiseksi meidän on syytä kurkistaa tekstiämme edeltävään Jeesuksen rukouksen siihen osaan, jossa Hän esitti Isälle kaksi pyyntöä. Ensimmäinen kuului: "Isä, hetki on tullut, kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut." (17:1)

Tämä pyyntö tarkoittaa sitä, että Jeesus pyysi saada Isältä kärsittäväkseen Golgatan ristin tuskan, sillä siinä ilmeni kirkkaimmin Jumalan pyhyiden kirkkaus ja Jumalan armon kirkkaus. "Isä, anna minulle pyhä risti, jotta tulisi näkyviin miten Sinä vihaat syntiä ja miten Sinä haluat pelastaa syntisiä!"

Isä vastasi tähän pyyntöön seuraavana päivänä.

Toinen pyyntö taas viittaa Jeesuksen lopulliseen kirkkauteen:

"Nyt, Isä, kirkasta minut luonasi sillä kirkkaudella, joka minulla oli luonasi ennen kuin maailma oli olemassa." (17:5)

Isä vastasi tähän Jeesuksen pyyntöön helatorstaina, kun Jeesus nousi taivaaseen Isän luo.

Nyt kun Jeesus toteaa omistaan, että "minä olen kirkastettu heissä", Hän tarkoittaa sitä, että uskovan kristityn syvin tuntomerkki on siinä, että hän on päässyt osalliseksi Golgatan uhrin siunauksesta, syntien anteeksisaamisesta ja Kristuksen lahjavanhurskaudesta. Lisäksi se merkitsee sitä, että Jeesuksen työn kirkkaus tulee näkyviin juuri siinä, että Hänen omansa pääsevät myös samaan lopulliseen kirkkauteen kuin Häinkin. Jotta tämä ei jäisi millään tavalla epäselväksi, Hän kiteytti asian voimakkaaksi tahdonilmaisuksi samaisen rukouksen lopulla näin:

"Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle, koska olet rakastanut minua jo ennen maailman luomista." (17:24)

Jeesus Kristus on sitonut oman kirkkautensa siihen, että hänen omansa pelastuvat täällä ajassa synnistä ja pääsevät perille lopulliseen iankaikkiseen kirkkauteen.

Kuka onkaan siis oikea kristitty?

Ihminen, joka kuuluu Jeesukselle, joka tuntee Isän Sanan kautta ja vaeltaa Jeesuksen kanssa, Hänen rukoustensa kantamana ja voi olla varma taivaalliseen kirkkauteen pääsemisestä - ei oman vaelluksensa varassa, vaan siksi, että Jeesus voi ja haluaa viedä hänen omaan kirkkauteensa asti.

Mahtaako Jeesus puhua Isän kanssa Sinusta ja minusta, niin kuin Hän rukoili tekstissämme? Asia riippuu ratkaisevasti siitä, otatko Hänen sanansa vastaan sellaisena kuin se Sinun sydämeesi osuu. Saako Hän avata Sinulle oman olemuksensa Sinun syntiesi tähden kuolleena ja ylösnousseena Vapahtajana? Saako Hän omistaa Sinut kokonaan rakkautensa hallintavaltaan? Saako Hän kiinnitetyksi katseesi Golgatan ristin kirkkauteen? Saako Hän avata Sinunkin edessäsi taivaallisen kirkkauden oven?

Jos olet jo Herran oma, kiitä Hänen suunnattoman armonsa suuruutta silloinkin, kun synty houkuttaa ja lankeemukset masentavat. Hän rukoilee puolestasi.

Ellet vielä ole keskinäisessä omistussuhteessa Jeesukseen, niin Herra kutsuu Sinua tänään: "Tulkaa minun luokseni kaikki työtätekevät ja taakkojen kantajat, minä annan teille levon!"

Lopuksi haluaisin jakaa 1.4.2001 40-vuotiaana kastetun Yumiko Moritan todistuksen, jossa hän kertoo, miten hänkin pääsi Jeesuksen omaksi:

Syntien anteeksisaamisen armo

- Runsaan kymmenen vuoden ajan aikuistumisestani elämässäni tapahtui kaikenlaista onnetonta. Syytin siitä kaikkea äitiäni. Kirosin jopa häntä siitä, etten ollut saanut syntyä ja kasvaa tavallisessa perheessä. Äitini oli kasvanut sekavissa perheoloissa ja joutunut käymään läpi myös avioeron. Aivan samalla tavalla minäkin jouduin kokemaan perheväkivaltaa, miehen uskottomuutta ja lopulta avioeron. Minulle jopa suositeltiin menoa shamaanin luo hakemaan apua, ettei tyttärenikin joutuisi saman onnettoman kohtalon uhriksi. Neuvojen mielestä en ollut tarpeeksi palvonut vainajahenkiä ja siksi elämäni oli muka onnetonta. En luottanut moisiin henkimaailman juttuihin, enkä lähtenyt apua sieltä etsimään, mutta koska en myöskään tuntenut Jumalaa, elämäni oli kuin varjossa vaeltamista.

- Mutta Jumala näki minut. Eräänä päivänä jostain syystä holtiton elämäni alkoi tuntua tosi vastenmieliseltä ja päätin panna sille pisteen. Vaihdoin työpaikkaa. Aloin työn kotiapulaisena ja ensimmäinen työpaikkani oli Masuda-nimisen kristityn sukulaiskodissa. Näin jälkikäteen ajatellen, ymmärrän, että oli kysymys Jumalan suunnitelmasta. Merkillisellä voimalla Hän tarttui minuun ja johdattaa minua. Työaikana minun annettiin lukea kirjoja. Vaikka en ollut tottunut lukemaan kirjoja, kristityn kirjailijan Ayako Miuran kirjat veivät minut mukanaan.

- Eräessä kirjassa törmäsin Joh. 9:1-3 sanaan: "Kulkiessaan ohi Jeesus näki miehen, joka syntymästään asti oli ollut sokea. Hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä: 'Rabbi, kuka on tehnyt syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hänen piti syntyä sokeana?' Jeesus vastasi: 'Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan että Jumalan teot tulisivat hänessä ilmi'."

Hämmästyin suuresti, kun tajusin, että minunkin elämässäni olisi kysymys Jumalan teoista. Pääsin hetkessä vapaaksi karman laina, syyn ja seurauksen lain, kirouksesta.

- Väkevästi koin, miten taivaallinen valo tunkeutui sydämeeni. Tajusin, että Jumala on todella olemassa ja Hänen silmänsä katsovat minunlaiseenkin ihmiseen. Ymmärsin, että äitini ja minun suhteeni taustalla olivat Jumalan ajatukset. Elämäni murheet ja pettymyksetkin olivat annettu kasvattamaan minua lujuuteen. Minua ei suikaan oltu jätetty heitteille, vaan Jumala rakasti minua. Koska vakuutuin tästä, halusin saada kasteen.

- Tästä eteenpäin saan vaeltaa yhdessä Jumalan kanssa. Yksinäinen rakkauden janoinen sydämeni löysi varauksettomasti minua rakastavan sydämen. Minun ei tarvitse enää yrittää omin voimin olla voimakas. Olen päässyt myös vapaaksi siitä raskaasta paineesta, jota kahden lapsen yksinhuoltajana olen kokenut. Syy on siinä, että vaikka taloudellisesti olen yhä tiukoilla, saan olla rikkaan Herran suojeluksessa, saan jättää asiat Hänelle. Vaikka uskonelämässäni varmaan tulee vastaani monia vaikeuksia, saan ottaa asiat myönteisesti Hänen kädestään.

- Menneisyyteni oli täynnä monenlaista syntiä, mutta saan ne tunnustaen kääntyä Herran puoleen ja alkaa uuden elämän. Haluan myös kertoa Jumalan rakkaudesta niille ystävilleni, joiden kanssa elin holtittomasti.

LIITE 34:
TAIVAAN KANSALAISENA MAAILMASSA
Joh. 17:11-17

Ilo Jumalan luomisteoista

Kevät on jälleen taittanut talven selän. Jumalan luomakunta, linnut ja kevätpurot laulavat ylistystä Luojalleen. Kukkasipulit ja koivunsilmut odottavat, milloin ne saavat yhtyä tuohon Jumalan ylistäjien kuoroon. Ei ole siis ihme, jos Herran tuntevat lapset ja aikuiset alkavat ylistää kaiken antajaa ja ylläpitäjää, iankaikkista ja kaikkivaltiaista Isää. Jeesus piti lasten ylistystä niin tärkeänä, että Hän sanoi sitä toppuutteleville: "Elleivät nämä ylistäisi, Jumala panisi kivet ylistämään minua!"

Ilo ja rakkauden huoli

Kristityllä on siis kaikki syy iloita vappuna Jumalan luomisteoista. Kristityllä on lupa ja oikeus iloita myös mahdollisuudesta opiskella ja työn tekemisen ilosta - jotka molemmat ovat Jumalan lahjoja, eivät enää tänä lamavappuna itsestäänselvyyksiä. Herran suurta lahjaa on myös se, että uskovakin saa rakastua, löytää seurustelukumppanin ja elämäntoverin, mennä naimisiin ja rakentaa kodin Herran kasvojen edessä. Iloa näistä Jumalan lahjoista ei Herran omilta saa riistää myöskään se, että hän ei voi olla murehtimatta sitä pimeyttä ja pinnallisuutta, mitä tämän maailman ilonpitoon erityisesti myös vappuna liittyy. Aito ilo Jumalan teoista ja rakkauden huoli kanssaihmisistä mahtuvat samaan sydämeen, jos siellä asuu myös Jeesus Kristus.

Kristityn syvin ilo

Mutta sunnuntaimme aihe "Taivaan kansalaisena maailmassa" kertoo uskovan kristityn sellaisesta ilosta, josta maailma ei tiedä mitään. Siitä ilosta Pietari kirjoittaa:

"Jeesusta Kristusta te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattoman, kirkastuneen ilon vallassa, sillä te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen." (1 Piet 1:8-9)

Jano rakastavaa sydäntä kohti

Maailman ilonpito kertoo siitä sanoinkuvaamattoman voimakkaasta elämänjanosta, joka jokaisella ihmisellä on. Ihminen etsii rakastavaa sydäntä, jonka yhteydessä voisi löytää onnen, ilon ja turvapaikan. Pysyvää iloa eivät nimittäin koskaan kykene antamaan hetken kestävät sinänsä hyvätkään kokemukset. Hyvien harrastusten, työn ja virikkeiden parissa saatu ilo katoaa ja saattaa jättää sydämen yhtä tyhjäksi ja masentuneeksi kuin alkoholin, huumeiden tai uususkonnollisten kokemusten keskeltä iloa etsivätkin. Sydän ei tyydy.

Se rakastava sydän, se prinssi tai prinsessa, jota "Kauniiden ja rohkeiden" valveunimaailmassa etsitään ei näytä löytyvän mistään. Ihminen tajuaa, että syvin ilo puuttuu, mutta ei löydä sitä mistään eikä kenestäkään. Kukaan ihminen ei näet viime kädessä kykene tyydyttämään ihmisen loputonta rakkaudenjanoa.

Syy ihmisen pohjattomaan rakkaudenjanoon on siinä, että hänet luotiin alun perin elämään Jumalan rakkauden elämän virrassa. Synnin tähden Jumalasta erossa ihminen on rakkauden suhteen kuin kala kuivalla maalla. Mikään ei kykene Jumalan rakkauden virtaa korvaamaan. Vain paluu Jumalan yhteyteen tuo sydämen tyydyttävän ilon.

Paluu elämän lähteelle

Paluu Jumalan luo voi tapahtua vain yhdellä tavalla. Ihmisen on tunnustettava ja hylättävä oma väärä tiensä, pyydyttävä syntejään anteeksi ja otettava vastaan Jeesuksen Golgatan ristillä ja

Ylösousemuksen voitolla valmistama pelastus. Kaikki synty pyyhitään silloin pois ja uusi elämän virta pääsee virtaamaan sydämeen. Päivittäisellä parannuksella tämä elämän yhteys pidetään yllä.

Ilon olemus rukousyhteys Jeesuksen kautta Isään

Ihmissuhteiden tasolla ilo on "kahvikuppi", jonka molemmin puolin istuu ihminen. He keskustelevat ja kokevat, että "tuohan ymmärtää minua ja minä häntä". Ilo on sydämen jakamista toisen kanssa. Ilon vastakohta on yksinäisyys, missä kukaan ei ymmärrä. Kun ihminen lähtee kaljapullon äärellä etsimään iloa, tavoite sinänsä on oikea, mutta keino väärä ja lopputulos surkea.

Kukaan ihminen ei voi, vaikka haluaisikin, kaikkein syvintään toiselle ihmiselle jakaa. Ei edes rakastetulleen tai puolisolleen. Vain Herra Jeesus Kristus kykenee meitä täydellisesti ymmärtämään. Siksi syvimmiltään ilon salaisuus on rukous. Siinä ihminen saa avata koko sydämensä Herralle ja Herra avaa omansa rukoilijalle. Henkilökohtainen sydämen yhteys Jeesuksen kanssa onkin onnen ehto numero yksi.

Jeesuksen rukous

Päivämme teksti on kappale Jeesuksen rukousta, Hänen ja Isän sydämen yhteyttä. Rukousyhteys Isään oli ja on Jeesuksen ilo ja riemu. Mutta Jeesus sanoo tekstissämme: "Puhun tämän, kun vielä olen maailmassa, jotta minun iloni täyttäisi heidät."

Kuopion Dok

Kuopiossa olen seurannut alussa pienen, mutta nyt aika moista vauhtia kasvavan nuorten joukon elämää. He aloittivat raamattupiirin, josta on kehkeytynyt dynaamisen opetuslapseuden kasvuryhmä, niin kuin he itseään nimittävät. En ole vain iloinnut siitä, että nuoret ovat täysin oma-aloitteisesti lähteneet liikkeelle kertomaan ilouutista Jeesuksesta tovereilleen. Vielä suurempi on iloni ollut, kun olen nähnyt heidän riemuitsevat ja iloitsevat kasvonsa tunnin tai parin mittaisen rukoukokouksen jälkeen. Mikä saa nuo nuoret viipymään niin pitkään rukouksessa? Meillehän viiden minuutin rukous tuntuu usein maratoonirukoukselta. Salaisuus on yksinkertainen. Nuoret riemuitsevat Herran läsnäolosta. He ovat saaneet maistaa, jotain Ylösousseen läsnäolon ihanuudesta. Heille ilo ei ole vain hetken tunnekokemus, vaan suunnattoman suuri ja turvallinen ja rakastava Jeesus ja Isä koko ajan heidän vierellään ja heidän kanssaan.

Miten selvitä maailman pahuuden keskellä?

Mutta noiden suurelta osin vasta uskoon tulleiden nuorten intoa katsellessani on tietysti aina silloin tällöin miettinyt, miten he jaksavat tämän maailman myrskyissä jatkossa. Jeesuksen esirukous heidän puolestaan antaa minulle kuitenkin toivon. Jeesus rukoilee Isää itseään varjelemaan omiaan. Tämä varjelus on yksi uskovon pysyvän ilon perusteita. Minun ja Sinun varjeltumisesi ei ole meidän omassa varassamme. Uskomme varmuus lepää siinä, että vaikka maailma monelle tavalla houkuttelee, viettelee ja vastustaa uskovia, Isän käsi on niin suuri, että Hän kykenee saamaan päätökseen sen hyvän työn, jonka Hän on pelastamissaan aloittanut.

Jumalan varjelus

Jumalan varjelus ei tarkoita sitä, että Jumala varjelisi omansa onnettomuuksilta, sairauksilta, vaikeuksilta ja vastoinkäymisiltä. Päin vastoin niitä Herra on jopa luvannut seuraajilleen. Varjeluksessa on kysymys paljon suuremmasta.

Herra varjelee omiensa yhteyden itseensä ja toisiinsa

Herra huolehtii siitä, että Hänen omansa säilyttävät yhteyden. Kysymys ei ole samaa katsantokantaa tai mielipidesuuntaa edustavien ryhmittymän yhdessä pysymisestä. Uskovien yhteys perustuu siihen, että kukin heistä kuuluu jäsenenä samaan Kristus-ruumiiseen. Isä varjelee siksi omiaan tässä elämän yhteydessä ja sitä kautta myös keskinäisessä yhteydessä. Kysymys on maailmanlaajan Jumalan

seurakunnan yhteydestä, joka on uskontunnustuksemme eräs uskonkohta. Vain Isä kykenee pitämään sitä yllä. Mutta toisaalta juuri siksi uskovien keskinäisen yhteyden tulee olla Herran omien ilon ja huolen aihe. Heidän tulee olla Jumalan työtovereita tässä pahassa maailmassa niin, että uskovien yhteyden esteitä käsitellään oikein.

Jumalan rauha varjelee

Mutta Jumalan varjelu koskee myös yksityisen uskovan suhdetta Herraan. Sillä on selkeä sisältö: "Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva *teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.*" (Fil. 4:6-7)

Uskova kristitty ei kykene omaa sydäntään, omia ajatuksiaan ja tunteitaan itse hallitsemaan. Hän tietää sen itse oikein hyvin. Mutta Jumala antaakin oman rauhansa ja sitoo uskovan tunteet ja ajatukset Jeesukseen. Jumalan rauhan sisältö on juuri siinä suunnattomassa turvallisuudessa, jonka jokainen Herran oma saa Jeesuksen täytetyn uhrin, kertakaikkisen sovintoveren ja ylösnousemuksen voiton tähden omistaa. Jeesuksen ristissä on sanomattoman riemun ja ilon kestävä pohja.

Sana pyhittää

Mutta ilon perusteet eivät jää tähänkään. Jeesus kertoo, että Hän on antanut oman sanansa seuraajilleen. Se Sana, Raamatun sana, sana ristiinnaulitusta ja ylösnousesta Jeesuksesta on Jumalan voima. Sen sanan totuus, kun sen alle sydän taipuu, kykenee pitämään meidät maailman pahuuden keskellä puhtaina. Se sana kykenee pyhittämään meitä, erottamaan tämän maailman pahuudesta, jotta voisimme tässä maailmassa rakastaa niitä ihmisiä Kristuksen luo, jotka eivät vielä Herraa tunne.

Sanan totuus kirvelee, kun se tuntee sydämiimme, mutta evankeliumin sana vapauttaa ja antaa voiman vaeltaa Herran tahdon mukaan. Uskovan kristityn suuria ilonhetkiä onkin saada Raamattua tutkien riemuita yhteydestä, jonka se avaa taivaallisen Isän sydämelle asti.

Kiinalaisen kristityn esimerkki

Raamatun sanan voimasta varjella Herran omat loppuun asti kertoo erään kiinalaisen pastorin rouvan tie, kun hänen miehensä oli vangittuna:

Miten käy evankelistan vaimon ja perheen, kun mies joutuu vangituksi uskonsa tähden? Kiinan kotikirkkoissa (maanalaisessa seurakunnassa) on paljon vaikeuksien keskellä eläneitä rouvia, jotka voivat kertoa kokemuksistaan. Eräs tällainen on Li Huihua (peitenimi). Hänen miehensä toimi erään kaupungin keskustassa evankelisen kirkon pastorina. Hän halusi olla kuuliainen Herralle ja julisti rohkeasti evankeliumia. Hänet pidätettiin 1958, koska ei suostunut liittymään viralliseen kommunistien valvonnassa olevaan ainoa hyväksytyyn protestanttiseen kirkkoon. Hänet tuomittiin pakkotyöhön. Koko tämän ajan Li Huihua hoiti yksin perhettään:

Sana voiman lähteenä

Siihen aikaan perheeseeni kuului kuusi lasta ja äitini. Vanhin lapsista oli 17-vuotias ja nuorin 6-vuotias. Perheelläni ei ollut mitään tuloja, ja minulla ei ollut mahdollisuutta tehdä työtä saatuaani "vastavallankumouksellisen" leiman. Inhimillisesti katsottuna tilanne oli toivoton.

Mutta ylistys Herralle! Niiden 21 vuoden ja 8 kuukauden ajan, jotka jouduin viettämään erossa miehestäni, Jumala lohdutti ja tuki minua psalmin 23 sanoin. "Herra on minun paimeni, ei minulta mitään puutu... Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani..." (Ps. 23:1,4) Sanasta tuli minun voimani lähde, vaikka kohtasimme monia huolia ja murheita tuona aikana.

Päivä toisensa jälkeen vaikeroin ja huusin Herran edessä:

"Herrani, mieheni joutui vankeuteen Sinun tähtesi. Kahdeksan henkisen perheen elättäminen on liian raskas taakka harteillani. En pysty sitä kantamaan."

Mitä enemmän valitin Jumalalle, sitä painavammaksi taakka tuli. Jouduin pimeyteen, jossa töin ja tuskin pystyin enää hengittämään. Mutta kiitos Herran, eräänä päivänä, Hän puhui minulle. Yhtäkkiä kuulin Herran äänen sanovan:

"Minä olen tämän kaiken sallinut. Minä olen tämän kaiken sallinut."

Nämä sanat tunkeutuivat sydämeeni.

Polvistuin Herran eteen ja vastasin:

"Herrani, jos Sinä olet kaiken tämän sallinut, minä en pelkää."

Sain siitä hetkestä lähtien voiman, lohdutuksen ja valon elämäni ja luottamukseni Herraan vahvistui.

Noina pitkinä vuosina vastaan vyöryneet monenlaiset vaikeudet ne eivät saaneet minua luopumaan Herran armosta ja seurakunnan yhteydestä. Sana lupaa:

"Hän pelastaa köyhän, joka apua huutaa, kurjan ja sen, jolla ei ole auttajaa." (Ps. 72:12)

Ruoka loppui

Mieheni pidätyksen jälkeen menetimme asuntomme ja jouduimme muuttamaan toiselle paikkakunnalle. Pian koitti päivä, jona kotona ei ollut enää mitään syötävää. Tuijotin apaattisesti ruukkaa, jossa ei ollut enää jyvääkään riisiä eikä vehnää. Äitini ei enää kestänyt puutetta, vaan sanoi muuttavansa toisen tyttären kotiin. Kuultuani sen käännyn Herran puoleen:

"Herrani, meillä ei ole huomiseksi mitään ruokaa. Ellet Sinä järjestät meille syötävää, joudumme tyytymään haaleaan veteen."

Silloin mieleeni muistui Raamatun sanat:

"Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?" (Mt. 6:26)

Sydämeni valtasi ymmärryksen ylittävä rauha. Sinä iltana menin levolle iloisena. Seuraavana aamuna heräsin viittä vaille kuusi siihen, että joku koputti oveamme. Menin kiireesti avaamaan. Ovella seisoi minulle täysin tuntematon vanha nainen.

"Oletteko te Li Huihua?", hän kysyi.

"Kyllä olen," vastasin.

"Olette varmasti viettäneet vaikeita aikoja. Viime päivinä Pyhä Henki on jatkuvasti kehottanut minua tulemaan teidän luoksenne. Menin entiselle asunnollenne, mutta kuulin, että olitte muuttaneet." Sitten hän ojensi minulle pienen nyytin.

"Mikä teidän nimenne on?", kysyin. Hän ei vastannut kysymykseeni, vaan sanoi:

"Pyhä Henki käski minun tehdä näin. Kiitä vain Jumalaa."

Naisen lähdettyä avasin nyytin. Se sisälsi suuren 50 yuanin rahasumman. En voinut kuin itkeä ilosta. Äitinikin sanoi:

"Kiitos Herralle! Minä en muuta täältä pois."

Sinä päivänä ostin kotiimme vehnäjauhoa ja kaikkea tarpeellista. Meidän ei tarvinnut nähdä nälkää. Vastoinkäymisen kautta Herrasta tuli läheisempi Henkilö. Rukoillessani tuntui aina, kuin olisin ollut kasvotusten Hänen kanssaan. Siitä lähtien saimme kokea moneen kertaan, minkälainen kaikkivaltias Jumala on. Hän on rikas antaja. Hänessä meiltä ei puutu mitään. Kun ihminen kohtaa mahdollomuutensa, Jumalan mahdollisuudet vasta alkavat. Miehen pidätyksen jälkeen vietimme Jumalan tekojen ihmettelyn aikaa perheessämme.

Tuntemattomilta ihmisiltä

Saatuamme "vastavallankumouksellisen" leiman, työn löytäminen oli vaikeaa. Kun myöhemmin sain työtä, palkka ei riittänyt alkuunkaan perheemme elättämiseen. Mutta aina tavalla tai toisella rukouksia kuuleva Jumala järjesti koko kahdeksan henkiseen perheen ruokkimiseen niin jopa lasten koulunkäyntiin tarvittavat varat. Henkilöt, joita Herra lähetti meitä auttamaan, olivat täysin tuntemattomia ihmisiä. He tulivat aina Pyhän Hengen kehotuksesta. Näin Herra osoitti, että meidän tulee suunnata katseemme yksin Häneen.

Rakkauden lahjat

Neljäs lapseni, jonka tarkoituksena oli edetä lukiosta tekniseen kouluun, tarvitsi opinnoissaan laskukonetta. Mutta siihen aikaan laskukone maksoi huikeat 16.4 yuania. Kun tiesin, että laskukone oli lapselle ehdottomasti välttämätön, sanoin hänelle:

"Rukoillaan Herraa. Meillä tuskin on varaa edes ruokaan. Jätetään tämä asia Jumalan huoleksi."

Seuraavana päivänä palattuani töistä huomasin, kuinka ulko-oven välistä pilkotti kirjekuori. Kuoren sisältä löytyi 20 yuania. Kiitin sydämässäni suurta Herraa, sillä Hän ei vain täyttänyt tarpeitamme vaan antoi ylen määrin.

Talvella nuorin lapsistani tarvitsi talvikengät. Käännyin tässäkin asiassa Herran puoleen ja kuinka ollakaan, palattuani töistä oven välissä oli jälleen kirjekuori, jossa oli 15 yuania.

Toisinaan ihmiset auttoivat lähettämällä shekkejä, joista löytyi tiedot lähettäjistä. Silloin yritin lähettää kiitoskirjeitä heille:

"Otin vastaan teiltä rahalahjoituksen. Olkaa hyvä ja tulkaa käymään kodissani. Haluaisin mielellään tavata teidät."

Mutta parin kolmen päivän päästä kirje tuli takaisin. Kirjekuoreen oli kirjoitettu:

"Osoite tuntematon".

Herra käytti näitä ihmisiä näyttääkseen ihmetekonsa.

Nyytit ja puusepän kääntymys

Samana vuoden toukokuussa eräs tuntematon tyttö tuli kädessään kolme nyyttiä. Hän sanoi:

"Minun piti tuoda tämä teille. Lähettäkää iso nyytti pohjoisessa asuvalle sedällemme, keskikokoinen antakaa ihmisille, jotka sitä eniten tarvitsevat, ja pienin nyytti on teidän omaan käyttöönnne." Kysyin tytöltä:

"Mikä sinun nimesi on?"

"Äiti kielsi sanomasta", hän vastasi.

"Onkohan se Chao vai Deng?", mainitsin tuttujeni nimiä, joilla olisi nuori tytär.

"Ei", tyttö toisti yhä uudestaan, sitten hän yhtäkkiä kääntyi ja juoksi pois.

Avasin nyytit. Suurimmassa oli juustoa, keskikokoisessa 20 Raamatua ja pienimmässä 20 yuania rahaa.

Tytön tullessa kotonamme oli käymässä eräs puuseppä. Hän seurasi minun ja tytön välistä keskustelua. Se teki häneen syvän vaikutuksen.

"En yli 30 -vuotisen elämäni aikana ole nähnyt ketään niin rehellisiä ja jaloja ihmisiä kuten te Jeesukseen uskovat. Kuinka te ette edes laita nimeänne antamiinne lahjoihin!"

Kysyin silloin häneltä:

"Haluaisitko uskoa Jeesukseen?" Puuseppä vastasi:

"Kyllä".

Kerroin hänelle Jeesuksen valmistamasta pelastuksesta ja armosta. Sanoin, että meidän tulee tunnustaa syntimme. Lopuksi annoin hänelle yhden Raamatun.

Ihmisten pilkka ja syytökset

Arkielämän paineiden lisäksi jouduin kärsimään väistämättä kovaa poliittista painostusta. Se ei ollut vain henkistä tai ruumiillista vaan ulottui aina hengelliseen elämään saakka. Vastavallankumouksellisen perheen jäsenenä jouduin kulkemaan pää painuksissa, minne vain meninkin. Jouduin elämään Raamatun kuvaamissa oloissa: "Olen kansani hylkäämä, ihmisten pilkka" (Ps. 22:7)

Poliittinen painostus oli aluksi lievää, mutta muuttui ajan myötä yhä aggressiivisemmäksi. Minua pidettiin vihollisten "kätyrinä" ja uskoani alettiin arvostella. Sanottiin, etten saisi uskoa Herraan Jeesukseen, joka nousi kuolleista. Kymmenet ihmiset painostivat minua jatkuvasti.

Seuraavaksi minun haluttiin ottavan avioeron miehestäni. Vaatimusten keskellä painoin vain pääni alas, suljin silmäni ja rukoilin Herraa. Painostus jatkui päivästä toiseen ja paheni entisestään.

"Ellet muuta mieltäsi, saat saman kohtalon kuin vastavallankumoukselliset! Vastustatko sinä proletariaattia? Mitä hyödyttää uskoa Jeesukseen? Kuvitteletko, että Jeesus pudottaa leipää taivaasta! Jos kiellät Jeesuksen, pääset puolueen jäseneksi." Vastasin heille:

"Jeesukseen uskominen on minulle välttämätöntä. Sen ei pitäisi mitenkään vaikuttaa työskentelyyni. Pikemminkin pystyn Jeesuksen avulla tekemään työni paremmin."

He suuttuivat entisestään ja huusivat: "Älä puhu potaskaa!"

En voinut muuta kuin rukoilla silmät kiinni. En enää sanonut mitään. He kiivailivat ympärilläni taukoamatta.

"Miten voit olla noin itsepäinen, vaikka yritämme kaikin voimin puhua sinulle järkeä! Sinä näytät vain nukkuvan."

Sitten he taas usuttivat minua ottamaan eron miehestäni.

Päivittäin monet syyttivät minua. En voinut muuta kuin pudistaa päätäni. He sanoivat:

"Aina kun puhumme kirkosta tai uskosta, sinä olet vaiti kuin muuri. Jos yrität paeta täältä, saamme kyllä sinut kiinni!"

He alkoivat käydä yhä häikäilemättömämmiksi:

"Sanoit, että uskosi on sydämen asia. Avioeron ottaminenkin on sinun yksityisasiasi. Emme enää puutu niihin. Mutta joudut kantamaan vastuun siitä, mitä olet omin käsin tehnyt. Olet varastanut työpaikan rahoja. Meillä on varmat todisteet siitä! Luulisi sinun tietävän, miten ankara rangaistus siitä seuraa. Mikäli tunnustat rikoksesi, puolue on suopea, mutta jos kiellät, ei hyvä seuraa. Jos tunnustat, saat myötätunnon osaksesi!"

Näin he yrittivät saada minua ansaan. Mutta kaiken keskellä turvauduin Herraa.

Sanoin sisimmässäni:

"En ole varastanut penniäkään".

Raamatussa sanotaan:

"Annatko periksi ahdingon tullen? Vähätpä ovat voimasi." (Snl 24:10) Herra antoi lupauksensa mukaan voimaa:

"Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen." (2 Tim 1:7)

Pysyin luottavaisella mielellä ja sanoin:

"En ole varastanut, en ole varastanut penniäkään".

Silloin heidän silmänsä suurenivat ja he vimmastuivat. He löivät kädellä pöytään, tömisyttelivät jalkoja ja sanoivat:

"Vieläkö uskallat väittää moista? Tietojemme mukaan perheeseesi kuuluu kahdeksan henkeä. Millä rahalla sinä heitä oikein elätät? Varojesi ei pitäisi riittää siihen. Mutta te syötte tietenkin varastetulla rahalle, eikö niin!"

Painoin pääni, suljin silmäni enkä vastannut enää mitään. He jatkoivat:

"Miksi olet kuin kuollut kala, etkä puhu mitään! Ei auta, vaikka kuinka yrittäisit peitellä tekojasi."

He huusivat yhtä aikaa täyttä kurkkua. Minä kiitin Herraa. Herra antoi painostuksen keskelläkin minulle suunnattoman rauhan. Vaikka kuinka he huusivat ja sättivät, Herra piti minua lujasti sylissään.

Tätä taistelua jatkui puolisen vuotta. Mutta mitään syytettä varkaudesta ei pystytty nostamaan. Painostus ulottui minun lisäksi myös muihin ihmisiin. Monet niistä, jotka eivät uskoneet Herraan, sairastuivat henkisesti tai tekivät itsemurhan. Ellei Herra olisi ollut kanssani, en ole varma, olisinko itsekkään kestänyt. Mutta katsomalla Herran puoleen sain aina Häneltä voimaa.

Vaikka kuinka jouduin ihmisten polkemiksi, olosuhteet muuttuivat pian toisenlaisiksi. En itse puolustautunut, vaan Herra, joka tuntee sydämeni perin pohjin, toimi puolustajani. Kun asiat kääntyivät parempaan suuntaan, opin antamaan kunnian Herralle.

Uskollisuus miehelleni

Mieheni pitkä poissaolo aiheutti poliittisten ja taloudellisten vaikeuksien lisäksi minulle suuria seksuaalisia kiusauksia, sillä olin vasta 30 vuoden ikäinen. Työpaikalla monet miehet alkoivat lähennellä ja ihmettelivät, miksi olen yksin, vaikka miehen paluusta ei ole mitään varmaa tietoa tai toivoa. He yrittivät vietellä minua monin tavoin, niin kuin Saatana vietti Eevaa paratiisissa. Silmän viettelykset, lihan himot, maineen ja kunnian houkutukset kohtasivat minua. Joku tarjosi minulle hienoja vaatteita, huiveja ja rahaa. Joku taas ilmoitti voivansa kirjoittaa minun puolestani avioeropaperit.

On sanomattakin selvää, miten raskasta tämä kaikki oli lapsilleni. "Vastavallankumouksellisen" isän lapsia kohdeltiin kuin orpoja. Vaikka minulla oli mies, minua pidettiin leskenä. Jos olisin allekirjoittanut avioeropaperin, yhteiskunnallinen asemani olisi ollut turvattu ja vastavallankumouksellisen leima poistettu.

Mutta Herra, joka minua rakastaa, ei olisi sallinut sellaista. Herran Henki asui minun sydämessäni, vahvisti minua ja säilytti uskollisuuteni miestäni kohtaan. Luotin Herran voimaan, ja vaikka ihmiset kuinka yrittivät vietellä ja pyytää, minä kieltäydyin suoralta kädeltä. Olinhan luvannut mennessäni naimisiin Herran edessä "rakastaa miestäni myötä ja vastoin käymisissä elämäni loppuun saakka".

Olin töissä kiinteistövälityksessä kaikkiaan vuodesta 1958 vuoteen 1979 saakka. Herra laski sinä aikana sydämelleni erityisesti ne ihmiset, jotka joutuivat minun laillani syrjinnän kohteeksi, mutta eivät tunteneet Herraa. Jotkut heistä eivät kestäneet vaan tekivät itsemurhan tai romahtivat. Herrani kuuluu kaikki kunnia siitä, että itse jaksoin kaiken läpi. Sain elää todeksi Herran Sanan:

"Vaikka he ryhtyvät sotaan, he eivät sinua voita, sillä minä, Herra, olen sinun kanssasi ja suojelen sinua." (Jer. 1:19)

Mieheni vapautus ja paluu

Rakkaitten veljien ja sisarien rukouksen ja Herran laupeuden ansiosta mieheni vapautettiin joulukuussa 1979 vankityöleiriltä. Hänellä oli mukanaan vain ne vaatteet, jotka olivat hänen yllään. Väliaikaisen työttömyyden jälkeen sain taas töitä ja onnistuin järjestämään miehelleni uudet vaatteet. Kristityt veljet ja sisaret lähettivät meille myös runsaasti vaatteita.

Vuonna 1983 otin lopputilin työpaikastani jälleen. Olin päättänyt, että uhraisin koko loppuelämäni Herran työhön. Vielä nytkin minua pyydetään tulemaan töihin korkealla palkalla, sillä rakennusalan suunnittelijoista on todella pulaa. He lupaavat 500 yuanin kuukausipalkkaa. (Kiinan keskipalkka on 100 yuania.) Mutta Herran palveleminen on kaikkein tärkeintä. Haluan käyttää loppuelämäni vanhusten ja sairaiden auttamiseen. Nämä ihmiset eivät itse kykene tulemaan kirkon tilaisuuksiin.

Li Huihua ja hänen miehensä jatkavat työtään yhä tänään rekisteröimättömien kotikirkkojen työssä, vaikka painostus kotikirkkoja vastaan on yhä tänä päivänä Kiinassa voimakasta.
(suomennos Tomio Pihkala)

Miten on Sinun laitasi?

Elätkö Sinä tänään sellaisessa elämänyhteydessä Herraan, että sydämesi täyttää ilo Hänestä. Ilo Herrassa tarkoittaa sitä, että vaikka kaikki muut ilon aiheet meiltä viettäisiin, Herran läsnäolo riittää kiitoksen ja ylistyksen lähteeksi. Jos Sinulta puuttuu ilo Herrassa, Herra kutsuu Sinua yhteyteensä: "Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän." (Ilm 3:20)

**LIITE 35:
PYHITÄ HEIDÄT TOTUUDESSA
Joh. 17:17-19**

Vaikka koko kolmas uskonkappale puhuu Pyhästä Hengestä ja pyhityksestä, se ei ole kovin suosittu aihe keskuudessamme. Pyhityksessähän on kysymys kilvoituksesta, kristityn kasvusta, taistelusta syntiä vastaan, Kristuksen seuraamisesta, puhdistumisesta, valossa vaeltamisesta ja Herran tahdon tekemisestä käytännön elämässä.

Sanalla pyhittää ja pyhitys on kaksi perusmerkitystä, jotka molemmat kuuluvat pyhitykseen. Pyhitys on ensiksikin jonkin asian tai itsensä asettamista erilleen Jumalaa varten, Jumalan käyttöön ja palvelukseen. Toiseksi pyhityksellä tarkoitetaan sen tekemistä pyhäksi, mikä ei ollut pyhää, siis puhdistamista, muuttamista Kristuksen kuvan kaltaisuuteen. Siinä on kysymys etenevästä prosessista, tapahtumasarjasta. Ennen kuin pyhitys voi alkaa täytyy kuitenkin tapahtua jotain kertakaikkista: Jumala valitsee ihmisen, sitten Hän vanhurskauttaa ihmisen. Vasta sitten voi alkaa pyhitys.

Miksi Herra rukoilee meidän pyhityksemme puolesta?

Mihin sitten pyhitystä oikein tarvitaan? Tämän päivän tunnevaltainen kristillisyytemme ohittaa pyhityksen siksi, että siihen ei sisälly mitään erityislupausia hyvästä olost ja tunneilmaston paranemisesta.

Jotta varjeltuisimme pahasta

"En pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahasta."

Me elämme maailmassa, joka on paha. Herra haluaa pyhittämällä meitä varjella meitä pahasta. Pyhitys ei ole kuitenkaan sellaista hyvää moraalialia, jota voitaisiin edistää esim. lainsäädännöllä. Pyhitys tapahtuu vain evankeliumin voimalla, vain Jumala kykenee meidät pyhittämään ja siksi Jeesus rukoileekin Isää meidän pyhittymisemme puolesta.

Evankeliumi ei saa aikaan vain sitä, että olisimme vähemmän syntisiä, vaan sitä, että meistä tulisi myönteisessä merkityksessä pyhiä. Evankeliumi ei vie uskovaa pois maailmasta vaan maailman pois uskovasta. Se tekee ihmisestä vapaan pimeyden raivon keskellä. Pyhityksessä ei ole liioin ratkaisevaa, millaisissa olosuhteissa uskova elää. Herra kykenee muuttamaan ihmisen sydämen ja elämän, vaikka olosuhteissa ei tapahtuisi mitään muutosta. Pyhittäessään meitä evankeliumi tekee meistä "immuuneja pahuuden bakteereille".

Syvimmiltään pyhityksessä onkin kysymys siitä, että Herra muovaa omiaan Kristuksen kaltaisuuden suuntaan:

"Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on." (1. Joh. 3:2)

"Isä, tee heistä minun kaltaisiani."

Jotta maailma voisi kuulla evankeliumin

Jeesus rukoili omilleen pyhitystä, koska Hän lähetti heidät maailmaan viemään evankeliumia. Jeesus rukoilee pelastusta niille, jotka uskovat Hänen omiensa julistaman sanan kautta. *"Kirkasta minut heissä."* Se millaisia olemme vaikuttaa toisiin ihmisiin. Evankelioinnissa eivät ratkaise järjestöt eivätkä menetelmät, vaan Herran omien pyhyys, heistä loistava Kristuksen totuus ja rakkaus. "Isä, pyhitä heidät, sillä muuten he eivät voi toteuttaa tehtäväänsä."

Paraskaan saarna, mahtavinkaan tekniikka ei ratkaise evankeliumia julistettaessa, vaan saarnaajan suhde Jumalaan, hänen pyhityksensä. Paavali jakaa tästä omana kokemuksenaan:

"Minä olin päättänyt olla luonanne tuntematta muuta kuin Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Olin siellä heikkouden vallassa, pelossa ja hyvin arkana. Puheeni ja saarnani eivät olleet kiehtovia viisauden sanoja, vaan Hengen ja voiman osoittamista, ettei uskonne perustuisi ihmisviisauteen, vaan Jumalan voimaan." (1 Kor. 2:2-5)

Maailma näkee, millaisia me olemme, ovatko sanamme ja elämämme sopusoinnussa. Kun se näkee, että uskovalla on jotain sellaista, mikä häneltä puuttuu, se herättää kyselyä ja kaipausta. Mutta puoleensa vetävää elämää kykenee tuottamaan vain Pyhä Henki.

Pyhitys ei ole mikään lisuke kristillisyyteen, vaan se on Jumalan tahto jokaisen uskovan elämässä:

"Jumalan tahto on, että olette elämässänne pyhiä." (1 Tess. 4:3)

"Hän antoi itsensä meidän puolestamme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistakseen itselleen omaisuuskansan, hyvissä töissä innokkaan." (Tiit. 2:14)

Aina on kuitenkin korostettava, että pyhitystä ei saa erottaa vanhurskauttamisesta. Pyhitys alkaa Jumalan antamasta pelastuksesta, jossa ihminen luetaan vanhurskaaksi ja hän saa Pyhässä Hengessä uuden elämän. Pyhitys on Kristuksen työtä omissaan. Pyhitystä ei saa liioin erottaa anteeksiantamuksesta, jossa rikkonut uskova saa aina uuden pääsyn Isän sydämelle ja näin puhdistautumisen ja elämän lähteelle.

Miten pyhitys on mahdollista? Pyhityksen perusta

"Minä pyhitän itseni heidän tähtensä, että hekin olisivat totuudessa pyhitettyjä."

Jeesus oli täydellinen, synnitön ja puhdas. Hän erotti eli pyhitti itsensä kokonaan Jumalan palvelukseen meidän pelastukseksimme. Jeesus erotti itsensä Jumalalle sovitushriksi Golgatan ristin tuskiin, jotta Jumalan päämäärä meihin nähden voisi toteutua. Jeesus antoi KOKO ITSENSÄ meidän pelastukseksimme sen armopäätöksen mukaan, jonka Jumala ole tehnyt ennen aikojen alkua. Jeesuksen koko täyteys, Hänen kaikkensa tarvittiin meidän pyhittämiseksemme totuudessa:

"Saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen Hänen, jonka tähden ja kautta kaikki on, sopi tehdä heidän pelastuksensa Päämies kärsimysten kautta täydelliseksi. Pyhittäjä ja pyhitettävät ovat näet kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljiksi." (Hepr. 2:10-11)

"Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta tulemalla kiroukseksi meidän sijastamme - kuten on kirjoitettu: "Kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu" - että Aabrahamin siunaus tulisi Jeesuksessa Kristuksessa kansoihin kuuluvien osaksi, ja me niin uskon kautta saisimme luvatus Hengen." (Gal. 3:13-14)

Jeesus kuoli, haudattiin, nousi kuolleista, astui taivaisiin ja rukoilee meidän puolestamme, jotta me pyhittyisimme. Vihollisuus ja väliseinä Jumalan ja ihmisen väliltä murrettiin, jotta Jumalan elämä pääsisi vaikuttamaan pyhitystä.

Pyhitys on siis tulemista Jumalan kuvan kaltaiseksi, Hänen elämänsä jakamista, elämistä suhteessa Häneen, yhteydessä Häneen. Se on siis suunnattomasti enemmän kuin vain pääsemistä irti joistakin synneistä:

"Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä." (1. Piet. 1:16)

Golgatan ristin uhri on välttämätön ehto sekä vanhurskauttamiseen että pyhitykseen. Jeesus teki kaiken puolestamme. Pyhä Henki siirtää evankeliumin sanassa Jeesuksen teot elämäämme. Siksi saamme antaa Jeesuksen tekojen tulla näkyviin pyhityksenä. Pyhä Henki pyhittää. Se on armoa armon päälle. Kun siis Jeesus pyhitti itsensä meidän syntisten hyväksi, pyhitys on mahdollista ja todellista.

Pyhityksen menetelmä. Miten pyhitys tapahtuu?

Pyhitys on Jumalaan työtä meissä. Emme voi itse päättää, haluammeko sitä vai emme. Syntinsä tunnustava vanhurskautetaan, mutta siitä alkaa välittömästi myös synnin hylkääminen:

"Kiitän häntä teidän osallisuudestanne evankeliumiin ensi päivästä tähän asti, luottaen siihen, että Hän, joka on teissä alkanut hyvän työn, on saattava sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä." (Fil. 1:5-6)

Jumala on tehnyt hyvin paljon ennen kuin olemme sitä itse edes tajunneet. Koko pelastus on Hänen työtään, mutta myös pyhittävässä päämäärässään Hän on peräänantamaton. Herra on valmis käyttämään myös kurittavaa rakkauttaan päästäkseen tavoitteeseensa:

"Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa tunnu olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkepäin se antaa hedelmänään vanhurskauden rauhan niille, joita siten on harjoitettu." (Hepr. 12:11)

Jokaisen lapsensa kohdalla Herra tulee viemään pyhityksen myös lopulliseen päämääräänsä:

"Ne, jotka Jumala on edeltä määrännyt, hän on myös kutsunut. Kutsumansa hän on myös vanhurskauttanut, ja vanhurskauttamansa hän on myös kirkastanut." (Room. 8:30)

Totuus vie taisteluun

Pyhityksen väline on totuus, Jumalan sana. Herra vie meidät aina suhteeseen omaan Sanaansa pyhittäessään meitä. Jumalan sana on persoonallista. Se vie meidät aina henkilökohtaiseen suhteeseen Herraan. Kysymys ei siis ole jonkinmoisesta Sanan maagisesta vaikutuksesta.

Joskus kuulee sanottavan, että pyhitys on sitä, että ihminen ei tee mitään, antautuu vain Herralle ja sitten kaikki tapahtuu itsestään ja helposti. Raamattu ei anna tällaiselle ajattelulle tukea. Pyhitys on meidän toimintaamme, kun kuulemme sanan ja noudatamme sitä. Se on "sotaa, kilvoitusta, vaivaa ja työtä", niin kuin karoliinit aikanaan veisasivat. Mutta se ei ole taistelua omassa voimassa vaan Jumalan vaikuttaessa tahtomista ja tekemistä Pyhän Hengen kautta:

"...ahkeroikaa pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte. Jumala näet vaikuttaa teissä sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa toteutuisi." (Fil. 2:12-13)

Raamatun kehotukset uskoville

Raamattu on täynnä kehotuksia uskoville. *"Kuolettakaa Hengellä lihan teot!" "Paetkaa haureutta ja epäjumalanpalvelusta!" "Puhdistautukaa kaikesta sydämen ja mielen saastutuksesta!"* Nämä ja lukemattomat muut kehotukset ovat äärettömän raskasta lakia sille, jolla ei ole Pyhää Henkeä. Mutta niissä, joissa Pyhä Henki asuu, Herra vaikuttaa noiden kehotusten kautta halua toimia Sanan mukaan ja totuuden mukaista toimintaa syntisen luonnon vastustuksesta huolimatta. Herra ei kuitenkaan vaikuta sydämissämme tahtoa ja tekemistä ikään kuin suoraan vaan epäsuorasti Sanan kautta.

Raamatusta ei ole yhtään kohtaa, jossa meitä kehoitettaisiin tuomaan meitä masentavat synnit rukouksessa Herralle pyytäen, että Hän vapauttaisi meidät niistä, ja sitten luottamaan uskossa siihen, että Hän myös niin tekee. Ei, vaan sille, joka on varastanut ja tunnustanut sen ja saanut anteeksi Golgatan veressä annetaan kehoitus lopettaa varastaminen ja antaa omastaan pois:

"Ennen varastanut älköön enää varastako, vaan tehköön työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä on hyvää, että hänellä olisi, mitä antaa puutteessa olevalle." (Ef. 4:28)

"Kuten kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen tietämättömyytenne aikana elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi." (1 Piet 1:14-15)

Tajua kuka olet ja luovu tekemästä pahaa! Tee johtopäätökset siitä, mitä pelastettuna olet Kristuksessa. Herra tekee työtään kehottamalla ja varoittamalla sanansa kautta.

Ei kokemus vaan prosessi

Pyhitys ei ole kokemus, vaan tila ja prosessi, jossa muutamme Kristuksen kuvan kaltaisuutta kohti. Se on kasvamista armossa ja Herran tuntemisessa (2 Piet. 3:18). Pyhitykseen toki sisältyy kokemuksia, mutta se ei ole kokemus. Voimme kokea Jumalan rakkautta, Pyhällä Hengellä täyttämistä ja pelastusvarmuutta. Vaikka tällaiset kokemukset rohkaisevat meitä pyhitykseen, ne eivät ole itse pyhitys.

Pyhitystä ei saada hetkessä. Se etenee, taistelu syntiä vastaan syvenee, armon suuruus syvenee, Jeesuksen kuva kirkastuu. Harhat lupaavat asioita hetkessä. Olemme kärsimättömiä ja haluaisimme asiat aina heti. Mutta Jeesus sanoo:

"Jos te pysytte minun sanassani, te olette todella minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." (Joh. 8:31-32)

Pysy sanassa, sana tekee vapaaksi. Kasvu luonnossakin on hidasta eikä sitä saa nopeutumaan sillä, että kasvia ikään kuin revitään ylöspäin. Kasvuun voi vaikuttaa vain epäsuorin keinoin antamalla ravinteita, valoa, lämpöä ja rikkaruohoja kitkemällä.

Pyhitys ei ole helppoa. Siihen sisältyy taistelua ja ponnistelua. Se tapahtuu Hengen ja syntisen luonnon välisessä jännitteessä:

"Vaeltakaa Hengessä, niin ette täytyä turmeltuneen luonnon himoa. Sillä turmeltunut luonto himoitsee Henkeä vastaan ja Henki turmeltunutta luontoa vastaan. Nämä ovat toisiaan vastaan, ettette tekisi mitään tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, te ette ole lain alaisia." (Gal. 5:16-18)

Pyhittävän totuuden sisältö

Pyhityksen ei riitä vain jokin erityisoppi tai osa Raamatusta. Siihen tarvitaan koko Raamatun totuus. Niin Jeesuksen kaikki opetukset, Uuden testamentin kaikki kirjat kuin koko Vanha testamentti ovat tarpeen, sekä kokonaisuus että osat. Pyhitys on Sanan laaja-alaista soveltamista elämämme kaikilla alueilla. Siksi meidän on ensin ymmärrettävä Sana. Tarvitsemme totuuden Jumalasta, itsestäsi, Kristuksen teoista ja asemastamme Hänessä.

Pyhitys ja totuuden ymmärtäminen

"Anomukseni on, että Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen valaisten teidän sydämenne silmät käsittämään, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään, ja miten mittaamaton on hänen voimansa, joka vaikuttaa meissä uskovissa." (Ef. 1:17-19)

Pyhityksessä tarpeemme ei ole voima, vaan valo, opetus ja tieto. Saatana kyllä väittää: "Tarvitset voimaa" Se haluaa pitää meitä tietämättömänä totuudesta. Kristuksen voima on jo uskovassa, sillä Pyhä Henki asuu pelastetussa. Pyhityksen este on siinä, että pidämme härkämpäisesti kiinni omista ajatuksistamme, emmekä ota vastaan Uuden testamentin todistusta:

"Hän voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme ja ymmärrämme, sen voiman mukaan, mikä meissä vaikuttaa." (Ef. 3:20)

Tahtomme on väärä eikä kysymys ole voiman puutteesta. Moni kyllä sanoo: "Olen vaikka kuinka monta kertaa yrittänyt, mutta aina olen epäonnistunut." Ongelma on siinä, että tällaisen ihmisen tahto on jaettu. Mutta siihen ei auta, että teemme kerta toisensa jälkeen lujempia päätöksiä, jotka eivät pidä kuitenkaan. Tarvitsemme sellaista Uuden testamentin totuuden ymmärtämistä, että tahtomme taipuu iloisesti totuuteen. Vasta silloin saamme voiton synnistä. Kun näet Sanasta Herran pyhyiden, tajuat, että sinunkin on tultava pyhäksi. Pakotetut päätökset eivät mitään auta. Tahtoa on lähestyttävä totuudella. Pyhityksessä on kysymys oikeasta suhteesta Jumalaan eikä meidän päätöksistämme. Se on antautumista totuudelle Jumalan totuuden perusteella.

Uusi testamentti ei keskity yhden synnin käsittelyyn, vaan asettaa sen aina kokonaisuuden valoon. Ratkaisevaa on tajuta oma asema Herran omana. Älä rukoile syntisi tai ongelmasi puolesta. Ajattele sen sijaan itsestäsi oikein Herran omana, Hänen vanhurskauttamanaan ja pelastamanaan Jumalan lapsena. Keskity myönteiseen kristillisyyteen.

Pyhitys ei ole tavoite sinänsä vaan keino päästä tavoitteeseen. Älä siksi tavoittele sitä, että olisit pyhä. Etsi pikemminkin sitä, että tuntisit Jeesuksen syvemmin, eläisit yhdessä Hänen kanssaan, sillä kuulut iankaikkisesti Hänelle.

Raamatun koko totuus

Totuus Jumalasta

Raamatussa on keskeisintä totuus Jumalasta. Älä unohda Jumalaa! Meidän suuri kiusauksemme on pitää Jumalaa jotenkin itsestäänselvyytenä. Raamattu alkaa aina Jumalasta. Monen tämän päivän kristillisyyden on uskontoa ilman Jumalaa. Kaikki alkaa omasta itsestä ja vaikka hetkeksi ikään kuin kurottauduttaisiinkin Jumalan suuntaan, kaikki jämähtää jälleen omaan itseen. Mutta juuri tässä näkyy synnin varsinainen olemus. Sehän ei ole ensi sijassa yksittäisiä tekoja, vaan sitä, ettemme tunnusta Jumalaa ja luota Häneen. Pyhityksessä on kysymys siitä, että Jumala asetetaan elämämme keskukseen.

Koska Jumala on pyhä, Hänen näkemisensä nöyryyttää meidät. Me olemme osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. Pyhityksessä on siis kysymys Herran rakastamisesta ja lähimmäisen rakastamisesta. Siinä on kysymys Jumalan ylistämisestä siten, että olemme sitä mitä olemme Hänen pelastustekojensa tähden, vaellamme Hänen kasvojensa edessä pyhällä arkuudella. Raamattu ei kuvaa pyhitystä voittoa elämänä vaan jumalisuutena. Se on Jumalan pelkoa.

Totuus synnistä

Tarvitsemme myös totuuden itsestämme. Sen kertoo laki. Laki ei ole pelastustie, mutta se kertoo, mitä Jumala tahtoo. Laki synnyttää ja syventää synnin tuntoa. Se paljastaa, että ongelmamme ei ole niinkään siinä, että olemme itsekkäitä, vaan siinä että emme ole Jumala-keskeisiä. Minä on nostettu Jumalan paikalle.

Totuus uudesta luomuksesta

Pyhittyäksemme tarvitsemme totuuden uudesta luomuksesta. Kristus ei kuollut vain siksi, että saisimme syntimme anteeksi - mikä sinänsä on käsittämättömän suuri ja valtava armon ihme. Hän kuoli myös sitä varten, että pääsisimme vapaaksi synnin vallasta.

"Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka on heidän puolestaan kuollut ja noussut ylös." (2 Kor. 5:15)

Pelastusvarmuuden puute on suuri pyhityksen este. Siksi uskova palaa aina vanhurskauttamiseensa voidakseen pyhittyä:

"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa." (Room. 8:1)

Roomalaiskirjeen 6. luku osoittaa, miten pyhitys lähtee liikkeelle siitä asemasta, joka pelastetulla on Kristuksen kanssa yhdessä kuolleena ja yhdessä ylösnousseena. Kristukseen liitetty saa tehdä tästä tosiasiaa oikeat johtopäätökset. Hän sanoo EI synnille ja KYLLÄ Jumalan vanhurskaudelle.

Totuus taivaasta

Pyhityksessä elävän kristityn tuntomerkki on siinä, että hän suuntautuu kaikilla elämänsä alueilla taivaallisen todellisuuden suuntaan. Hänen toivonsa perustuu Kristuksen ylösnousemuksen tosiasiaan ja siihen, että Herra tulee pian takaisin viedäkseen hänet luokseen taivaalliseen kirkkauteen uudessa ylösnousemusruumiissa.

RISTINTIE JA HAUTAAMINEN 18:1-19:42

KAVALTAMINEN JA YLIPAPPIEN EDESSÄ 18:1-27

Johanneksen evankeliumi siirtyy nyt varsinaiseen huipennukseen. Luvut 18-21 kuvaavat viimeisen ja lopullisen tunnusmerkin. Tähän mennessä Johannes on kuvannut kuuttatoista merkkiä, joista kahdeksan on ollut tunnustekoja ja kahdeksan "Minä olen" julistuksia. Nyt tullaan viimeiseen suureen tunnusmerkkiin.

Lopullinen merkki

Nimitys merkki nousee toisen luvun tapahtumista, joissa Jeesus oli Jerusalemissa ja puhdisti temppelein. Siinä yhteydessä Häneltä kysyttiin:

"Minkä tunnusmerkin sinä näytät, kun näitä teet?"

Jeesukselta pyydettiin tunnusmerkkiä, joka olisi osoittanut, että Hänellä oli oikeus ja valta tehdä se, minkä Hän oli tehnyt. Jeesus vastasi heille tavalla, joka varmasti kuulosti heistä salaperäiseltä. Opetuslapsetkaan eivät vielä silloin kyenneet ymmärtämään, mitä Jeesus tarkoitti sanoessaan:

"Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."

Toisessa yhteydessä Jeesus sanoi samaa:

"Tämä paha ja avionrikkoja sukupolvi tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä kuin profeetta Joonan merkki. Kuten Joonan oli meripedon sisässä kolme päivää ja kolme yötä, niin on myös Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä." (Matt. 12:39-40)

Molemmissa tilanteissa Jeesus julisti, että ainoa merkki, joka kykenisi lopullisesti ilmoittamaan Hänet ja osoittamaan Hänen valtansa, olisi Hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa. Tässä lopullisessa merkissä sekä Hänen kuolemansa että Hänen ylösnousemuksensa muodostavat erottamattoman kokonaisuuden, joka vastaansanomattomasti todisti kuka Hän oli ja mistä Hänen valtansa oli peräisin.

Tapahtumien kulku

Luvut 18-21 käsittelevät näitä viimeisen tunnusmerkin kahta osaa. On siksi syytä katsahtaa kokonaisuuteen ennen kuin menemme yksityiskohtiin. Jakeissa 18:1-11 on eräänlainen alkusoitto, tapahtumat puutarhassa ja kavaltaminen. Jakeista 18:12 aina 19:16 asti kuvataan kahta oikeudenkäyntiä, uskonnollista ja poliittista, pappien ja Pilatuksen edessä. Luvun 19 jakeissa 17-37 kuvataan Jeesuksen ristiinnaulitseminen. Luvun loppuosan jakeet 38-42 kuvaavat lyhyesti Jeesuksen hautaamisen. Sitten luvuissa 20 ja 21 kohtaamme ylösnousseen Jeesuksen.

Tämänkertainen jaksomme 18. luvun alusta jakautuu kahteen osaan. Ensin Jeesus kavalletaan 1-18 ja sitten oikeudenkäynti pappien edessä 19-27.

Kavaltaminen 1-18

Yöllisissä tapahtumissa puutarhassa pistää silmään Jeesuksen majesteetillisuus ja Hänen syvä nöyryytensä. Katsomme ensin kahta asiaa, joissa majesteetillisuus näkyy.

Johannes aloittaa kertomalla huolellisesti, missä oli tapahtumapaikka:

"Tämän sanottuaan Jeesus lähti opetuslastensa kanssa Kidronin puron toiselle puolelle. Siellä oli puutarha, johon hän meni opetuslapsineen."

Kyseessä oli ilmeisellä tavalla yksityinen puutarha, johon Jeesuksella oli oikeus mennä. Kysymys ei siis ollut julkisesta paikasta.

“Myös Juudas, hänen kavaltajansa, tiesi sen paikan”

Ihmisen on mahdollista tuntea jopa kaikkein pyhimät paikat ja silti tehdä niissä mitä kauheimpia tekoja. Juudas tiesi paikan, *“koska Jeesus ja hänen opetuslapsensa usein olivat kokoontuneet sinne.”* Juudas vei vangitsijajoukkion siis tutulle paikalle.

Vangitsijat

On ilmeistä, että kun Jeesus oli rukoillut Getsemanen rukouksensa, Hän ei enää kätkeytynyt vaan tuli avoimesti esiin. Hän meni sille paikalle, mistä tiesi Juudaksen löytävän Hänet. Jeesus kulki tietään majesteetillisesti, kuninkaallisesti halliten tapahtumien kulkua. Vähän aikaisemmin yläsalissa Hän oli määrännyt Juudaksen hoitamaan tehtävänsä nopeasti:

“Minkä teet, tee se pian.”

Sitten Jeesus annettuaan ympärillään oleville miehille viimeiset opetukset, meni puutarhaan, johon tiesi Juudaksen löytävän tiensä.

“Juudas otti sotilasjoukon”, kysymys oli kohortista eli noin komppanian suuruisesta roomalaisten sotilaiden yksiköstä. Jeesuksen viholliset olivat päättäneet tehdä Jeesuksesta ja Hänen seuraajistaan lopun ja joukon suuruus kertoo siitä, että he olivat ennakoineet, että Jeesuksen vangitseminen aiheuttaisi vaikeuksia. Heillä oli mukanaan myös temppei poliisin yksikkö ja lisäksi joukko fariseuksen puolueen edustajia. Ylipapit edustivat saddukeusten puoluetta, jota fariseukset sekä uskonnollisesti että poliittisesti vastustivat, mutta nyt Jeesuksen kiinniottamisessa nämä kaksi toisiaan vihaavaa ryhmittymää löysivät toisensa.

Vangitsijat tulivat *“sinne soihdut, lyhdyt ja aseet mukanaan.”* Vaikka pääsiäisen täysikuu oli korkealla ja valaisi maisemaa, heillä oli soihtuja ja lamppeja, sillä he ilmeisellä tavalla arvioivat Jeesuksen kätkeytyvän heiltä puutarhan puiden ja pensaiden sekaan.

Majesteetin tie

Neljässä seuraavassa jakeessa loistaa Jeesuksen kuninkaallinen majesteetillisuus:

“Tietäen kaiken, mikä häntä oli kohtaava, Jeesus astui esiin ja sanoi heille: ‘Ketä te etsitte?’”

Jae kertoo kristallin kirkkaasti, että Jeesus ei kulkenut Golgatalle tapahtumien kulun uhrina. Hän tiesi täydellisesti kaiken, mikä Hänelle oli tapahtumassa. Hän astui esiin majesteetillisuudessaan. Milloinkaan Hän ei ollut kuninkaallisempi käytökseltään kuin silloin, kun Hänen silmänsä olivat kiinnitetyt ristin suuntaan. Ilmaisui *“Jeesus astui esiin”* tarkoittaa, että Hän tuli ulos puutarhasta, sen ulkopuolelle niin, että kiinniottajat saattoivat helposti havaita Hänet.

Nyt tapahtui jotain sellaista, missä Jeesuksen valtasuuruus loisti. Kun Jeesus tuli Juudaksen ja joukon eteen, Hän kysyi: *“Ketä te etsitte?”* Heidän vastaukseensa *“Jeesusta, Nasaretilaista”* Jeesus lausui: *“Minä olen”*. Vastaus sisälsi Jumalan pyhän nimen. *“Te etsitte Nasaretin Jeesusta, ihmistä, mutta Minä olen Pelastaja Jumala, Jahve, ‘Minä olen’.*

Kun Jeesus oli sen sanonut, niin roomalainen sotilaskohortti kuin ylipappien ja fariseustenkin miehet vetäytyivät taaksepäin ja kaatuivat maahan. Jokin Jeesuksen valtasuuruudessa työnsi heidät nurin. Ehkä he näkivät Herran kirkkauden välähdyksen ehkä jotain muuta. Raamattu ei sitä kerro. Toden näköisesti oli kysymys sellaisesta voimasta Jeesuksen olemuksessa, että kohdatessaan sen, miehet eivät pysyneet pystyssä. He eivät yksinkertaisesti kyenneet vangitsemaan Häntä.

Aivan viimeiseen asti Jeesus osoitti sen, minkä Hän oli aiemminkin evankeliumissamme osoittanut, että kukaan ihminen ei Häntä kykenisi vangitsemaan ennekuin tulee se hetki, jona

Hän itse luovuttaa itsensä Jumalan Uhrikaritsaksi. Nytkään Juudaksen johtamilta joukoilta asia ei olisi onnistunut, ellei Jeesus itse olisi lähtenyt sille tielle.

Nöyryyden tie

Sitten Jeesus sanoi heille toistamiseen: *“Ketä te etsitte?”* He toistivat vastauksensa: *“Jeesusta, Nasaretilaista.”* Siihen Jeesus sanoi:

“Minähän sanoin teille, että minä olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä.”

Kauniilla tavalla Jeesuksen majesteettisuus ja nöyryys kietoutuvat toisiinsa. Jeesus tiesi, että jos opetuslapset vangittaisiin, he eivät tilannetta kestäisi sortumatta nopeasti ja kauhealla tavalla. Siksi Hän antoi määräyksen: Ottakaa minut kiinni, mutta päästäkää nämä. Tässäkin Jeesus osoitti, kuka tapahtumien kulkua hallitsi.

Pietari ja miekka

Silloin Simon vetäisi miekan tupestaan ja löi sillä puolustaakseen Jeesusta. Pidän Pietarista. Hänessä oli sentään jotain, vaikka se olikin väärää. Hänellä oli vilpöntä intoa, mutta taitamatonta intoa. Toinen evankelista kertoo, että viimeinen parantamisihme ennen ristiä tarvittiin Jeesuksen oman opetuslapsen väärän innon seurausten korjaamiseen. Malkuksen korva parani. Luulen, että Jeesus joutuu yhä parantamaan monia sellaisia haavoja, joita Hänen lihallisesta innostaan palavat seuraajansa taitamattomuudellaan toisiin lyövät.

Mitä Jeesus sanoi Pietarille:

“Pistä miekkasi tuppeen. Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?”

Pietarin kiivaus oli lihallista ja taitamatonta. Hermostuneen Pietarin miekanisku sellaisenaan kertoo jotain hänen mielentilastaan. Jos yrittää miekalla katkaista toisen kaulan, mutta saa vain korvan irti, niin kysymys on surkeasta aseiden käytöstä. Hän oli täynnä lihallista kiivautta Herran puolesta, se oli väärää ja lisäksi pelkkää hutilointia.

Malja

Jeesus sanoi: “Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?”

Vaikka Johannes ei kuvannut Getsemanen rukousta niin kuin muut evankelistat, se vaikutus ja vastaus näkyy tässä sanassa Pietarille. Jeesushan oli rukoillut:

“Isäni, jos on mahdollista, menköön minulta pois tämä malja. Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.” (Matt. 26:39)

Syvässä tuskassa, sydän ja koko ruumis verta hikoillen, mutta täydessä yhteydessä Isän kanssa Hän kävi rukoustaistelunsa. Nyt näkyy rukoustaistelun tulos:

“Enkö minä joisi maljaa, minkä Isä on minulle antanut?”

Pietarilla oli kiivautta mutta ilman viisautta. Jeesuksella oli kiivaus viisaudessa: *“Kiivaus sinun huoneesi tähden kuluttaa minut,”* (Joh. 2:17) niin kuin profeetta oli kirjoittanut ennalta nähdessään Jeesuksen kärsimystien.

“Olen nostanut huulilleni maljan, jonka katkeruus on niin syvä, että sitä yksikään ihmismieli ei koskaan kykene luotaamaan. Enkö joisi sitä?”

Näissä Jeesuksen sanoissa näkyy Hänen majesteettinsa suuruus ja Hänen nöyryytensä syvyys.

Oikeudenkäynti ylipappien edessä

“Sotilasjoukko, päällikkö ja juutalaisten palvelijat ottivat Jeesuksen kiinni, sitoivat hänet.”

Tämä jae herättää eräässä mielessä jopa hilpeyttä. Niin, kyllä he sitoivat Jeesuksen. Mutta kuinka monta miestä siihen tarvittiinkaan! Sotilasjoukko, päällikkö, joka erityisesti mainitaan, ja lisäksi vielä juutalaiset temppelepoliisit. Kaikki he hyökkäsivät Jeesuksen kimppuun ja sitoivat Hänet. *Hekö* sitoivat *Hänet*? Niin he varmaan ajattelivat. Mutta mikä todellisuudessa Hänet satoi? Rakkaus minuun! Rakkaus Sinuun! Eivät Jeesusta sitoneet noiden typerien miesten köydet, vaan Jumalan rakkauden iankaikkiset siteet.

Sidottuna Jeesus vietiin Hannaan luona. Johannes kuvaa vain tämän valmistavan kuulustelun Hannaan luona ja toteaa jakeessa 24, että Jeesus lähetettiin edelleen sidottuna ylipappi Kaifaan luona. Johannes sivuuttaa täysin Jeesuksen kuulustelut Kaifaan luona ja korkeimmassa neuvostossa, Sandedrinissa, jotka Matteus ja Markus kuvaavat. Jakeessa 28 sanotaan: *“He veivät Jeesuksen Kaifaan luota maaherran palatsiin. Oli varhainen aamu.”*

Johanneksen keskittyminen vain Hannaan luona tapahtuviin valmistaviin kuulusteluihin selittynee osaksi sillä, että Hannas oli aikansa juutalaisuuden eräs merkittävimpiä vaikuttajia. Viisi hänen pojistaan toimi ylipapin virassa. Virkakäyrjestyksen mukaan Hannaan olisi pitänyt olla ylipappi, mutta poliittisista syistä Rooma vastusti häntä, mutta suostui siihen, että Kaifas, Hannaan vävy nimitettiin virkaan. Hannas ei ehkä muutenkaan ollut kovin innostunut ylipapin virasta, koska häntä kiinnosti enemmän rahan tekeminen. Hänestä oli tullut eräs aikansa rikkaimmista juutalaisista kiitos kiristys- ja riistotaitojensa. Jotkut ovat sitä mieltä, että hän oli kyennyt säilyttämään itselleen korkeimman neuvoston, Sanhedrinin, puheenjohtajuuden. Oli miten tahansa, hän oli niin vaikutusvaltainen, että ensimmäiseksi Jeesus vietiin hänen luokseen.

Pietari hiilivalkealla

Kaksi Jeesuksen opetuslapsista meni aina Hannaan talolle asti. Toinen heistä meni talon sisäpihaan asti. Hän oli epäilemättä evankeliumin kirjoittaja Johannes. Toinen oli Pietari. Muut opetuslapset olivat hajaantuneet kukin taholleen. Johannes meni suoraan sisälle pihaan, mutta Pietari seisautui portille ja jäi ulkopuolelle. On vähintään kuvaavaa, että toista opetuslapsista ei grillattu kiusallisilla kysymyksillä vain Pietaria. Pietarin vaikeudet alkoivat, kun hän jäi ulkopuolelle. Johannes kaikesta päätellen aavisti Pietarin olevan vaarassa portin ulkopuolella ja meni portille, puhui ovenvartijatytölle ja tämä päästi Pietarin sisään.

Miksikähän Johannes mainitsee, että tuona yönä oli kylmä? Tuohon vuodenaikaan yöt eivät juuri koskaan olleet kylmiä. Mutta sinä yönä oli, mikä näkyy siitäkin, että pihalle oli viritelty hiilivalkea. Todennäköisesti Johanneksen ja Pietarin kylmyyden tunnetta lisäsi pelko ja sen mukanaan tuoma kylmä hiki. Pietari meni lämmittelemään Jeesuksen vihollisten syyttämälle tulelle. Tänäkin on vaarallista mennä lämmittelemään Jeesuksen vastustajien seuraan.

Kuulustelu

Jeesuksen kuulustelu Hannaan edessä oli lyhyt. Hannas esitti Jeesukselle kysymyksiä Hänen opetuksistaan ja opetuslapsistaan. Hän toivoi, että Jeesus olisi julistanut itsensä Messiaaksi, olisi kertonut omista tavoitteistaan, päämäärästään ja opetuksistaan sekä paljastanut, kuinka syvälle Hänen opetuslapsensa olivat joutuneet Hänen opetustensa pauloihin. Hän pyrki saamaan Jeesuksesta irti sellaista, johon hän olisi voinut tarttua syyttäessään Jeesusta ja saadakseen niiden perusteella Jeesukselle kuolemantuomion asiasta lopullisesti päättävien viranomaisten edessä.

Kysymys ei siis ollut kuulustelijasta, joka olisi halunnut saada tietää totuuden, vaan vihollisesta, joka aamun valjetessa halusi nopeasti saada Jeesuksen roomalaisten viranomaisten käsiin. Hannas esitti kysymyksensä todennäköisesti erittäin kohteliaaseen sävyyn:

“Kerro meille, mistä toiminnassasi on kysymys. Mitä opetat? Mihin Sinä ja opetuslapsesi pyritte?”

Pyhä viha

Jeesus vastasi majesteettillisesti pyhän vihan vallassa. Ei ole epäilystäkään siitä, ettei Jeesus olisi ollut vihainen. Se näkyy siitä, miten Jeesuksen vihaisen äänensävyn suututtama virkailija löi Jeesusta. Siinä, mitä Jeesus sanoi Hannaalle, korostus oli sanalla “Minä”:

"Minä olen puhunut julkisesti maailmalle, aina opettaen synagogissa ja temppelissä, joihin kaikki juutalaiset kokoontuvat, enkä ole puhunut mitään salassa."

Julistus paljasti, miten täysin vastakkaiset olivat Hänen ja Hänen vihollistensa menettelytavat. Jeesuksen toiminnan salainen urkkiminen oli jatkunut jo pitkään, ja Jeesus tiesi sen hyvin. Hän sanoi siksi:

"Miksi kysyt? Sinähän tiedät jo kaiken. Ellet todellakaan tiedä, niin kysy niiltä, jotka ovat olleet ympärilläni. Olen toiminut julkisuudessa ja puhunut avoimesti. Minä en ole pitänyt salaisia kokouksia. En ole juonitellut mitään maallista hallitusta vastaan. Kaikki toimintani on ollut päivän valossa."

Vastauksen vihaisuuden vuoksi vierellä seisonut palvelija sanoi:

"Niinkö sinä vastaat ylimmäiselle papille?"

Huomaa sana "niinkö". Jeesus nuhteli Hannasta ja palvelija löi Jeesusta. Jeesus ei vastannut palvelijalle tavastaan puhua, vaan viittasi jälleen kaikkeen opetukseensa, jonka Hän oli antanut julkisesti:

"Jos puhuin väärin, näytä se toteen, mutta jos puhuin oikein, miksi minua lyöt?"

Kuulustelu oli ohi. Hannaksella ei ollut enää mitään sanottavaa. Jeesus sidottiin uudestaan ja lähetettiin Kaifaan eteen.

Pietarin kieltämiset

Pietarin seisoskellessa lämmittelemässä hänen luokseen tultiin uudelleen. Ensimmäinen kieltäminen oli tapahtunut portilla, kun ovea vartioinut palvelijatar oli tunnistanut hänet. Nyt he tulivat jälleen ja kysyivät:

"Etkö sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?" Hän kielsi.

"Silloin eräs ylimmäisen papin palvelijoista, sen sukulainen, jolta Pietari oli sivaltanut korvan, sanoi: 'Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen kanssaan?' Pietari kielsi taas."

Johannes ei kerro mitään kiroilusta ja vannomisesta. Sen kertoo Markus evankeliumissaan, jonka sisällöstä Pietari itse oli vastuussa. Johannes kertoo vain itse murhenäytelmän:

"Pietari kielsi taas. Samassa lauloi kukko."

Hän ei mainitse liinoin Jeesuksen katsetta.

Kertomus on traaginen. Kiivaudessa ilman viisautta Pietari huitoi miekalla. Heikkouden valtaan joutuneena ja vapisevana hän sanoi kolme kertaa, ennen auringon nousua, ettei hän tunne Jeesusta eikä hänellä ole mitään tekemistä Jeesuksen kanssa. Luen tapahtuman arkuudella:
"Sen tähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea." (1.Kor. 10:12)

Kysymyksiä:

1. Millaiseen paikkaan Jeesuksella oli tapana opetuslastensa kanssa kokoontua? (2)
2. Mitä Juudas Iskariot teki? (3)
3. Mitä Jeesus tiesi? (4)
4. Miksi Jeesus esitti jakeen 4 kysymyksen? (5)
5. Miksi sotilaat ja muut Jeesusta vangitsemaan tulleet kaatuivat? (6)
6. Millä tavalla Jeesus suojeli opetuslapsiaan? (8, 9)
7. Mitä voimme oppia Pietarin käytöksestä tässä tilanteessa? (10, 11)
8. Mikä oli se malja, joka Jeesuksen piti juoda? (11)
9. Miksi Jeesus vietiin ylipapin taloon tuomittavaksi? (13, 14)
10. Mihin Pietari meni? (15, 16)
11. Miksi Pietari kielsi Jeesuksen kolmasti? (17, 18, 25, 27)

12. Onko sinun elämäsi ympärillä olevien ihmisten ja olosuhteiden heiteltävänä vai Jumalan hallinnassa?
13. Millaista Jeesuksen opetustoiminta oli ollut? (20, 21)
14. Miksi Jeesusta lyötiin? (22)
13. Miksi Jeesus osoitti suuttumuksensa jakeessa 23?

PILATUKSEN EDESSÄ 18:28-19:16

Vaikka Johannes mainitsee, että Hannaan luota Jeesus vietiin Kaifaan luo, hän sivuuttaa täysin Kaifaan ja Sanhedrinin, korkeimman neuvoston, edessä tapahtuneet tutkinnat ja kuoleman tuomion julistamisen. Hän jatkaa vasta siitä, kun Jeesus lähetettiin Pilatuksen eteen:

"He veivät Jeesuksen Kaifaan luota maaherran palatsiin."

Kertomuksen tapahtumapaikka on Praetorium, joka toimi Pilatuksen virka-asuntona ja jossa oikeuden istunnot pidettiin. Jakso jakautuu seitsemään osaan, joissa tapahtumasarja etenee vuorotellen Praetoriumin sisällä ja sen ulkopuolella. Ensimmäisessä osassa ollaan ulkopuolella jakeissa 18:28-32. Sitten siirrytään rakennuksen sisälle 18:33-38a. Ulkona ollaan jälleen jakeissa 18:38b-40. Jakeissa 19:1-3 ollaan taas sisällä ja 19:4-7 ulkona. Jakeissa 19:8-11 sisällä ja lopuksi taas ulkona 19:12-16.

Koko kertomus keskittyy Jeesukseen ja Pilatukseen ylipappien, kansan johtajien ja kansanjoukon toimiessa taustana. Näemme, miten ei-juutalainen maailma, jota Pilatus edustaa, kohtasi tässä Jeesuksen. Pilatus oli Rooman maailmanvallan ruumiillistuma, koko sen valta ja majesteetti oli puettu häneen, kun hän toimi sen toimeenpanijana.

Kuulustelujen keskeinen kysymys oli Jeesuksen kuninkuus. Kaikki pyöri tämän suuren aiheen ympärillä. Kolme kertaa Pilatus jätti kansanjoukon taakseen, vei Jeesuksen talon sisään ja kohtasi kahden kesken Jeesuksen. Kuulustelut Hannaan ja Kaifaan edessä ja uskonnollisen tuomioistuimen Sanhedrinin kuolemantuomio oli lausuttu. Nyt oltiin maallisen, siviilioikeuden ja hallintovallan edessä.

Virallinen syytöksen kuuntelu 18:28-32

Jeesus tuotiin Pilatuksen eteen, mutta papit ja kansan johtomiehet *"eivät itse menneet sisälle palatsiin, etteivät saastuisi, vaan voisivat syödä pääsiäisaterian."*

Jeesus oli puhunut hyttysten siivilöimisestä ja kamelin nielemisestä. Juuri niin he menettelivät.

Pilatus tuli siksi ulos ja esitti kysymyksensä laillisessa muodossa:

"Mikä syytös ja kanne teillä on tätä miestä vastaan?"

Pilatus edusti korkeinta oikeusistuinta, viimeistä johon Rooman valtakunnassa saattoi vedota. Pilatuksen kysymys oli sisällöltään asianmukainen, mutta sävy, jolla se esitettiin näkyi siitä reaktiosta, jonka se herätti:

"Jos tämä ei olisi pahantekijä, me emme olisi antaneet häntä sinun käsiisi."

Mitä he oikein tarkoittivat? Olihan Pilatuksella toki oikeus esittää kysymys, aivan asiaan kuuluva sellainen. Heidän vastauksensa kohdistui Pilatuksen äänensävyyn, joka oli loppuun asti halveksiva ja pilkallinen. On kuin hän olisi sanonut:

"Mitä nyt taas? Minkä ihmeen syytöksen kanssa te nyt tuotte tämän Miehen? Mitä tämä oikein tarkoittaa?"

Pilatus ei ollut vielä kohdannut kasvokkain Jeesusta, mutta tuollaisessa hengessä hän oli, kun joutui kohtaamaan joukon. Pilatus oli kylmä roomalainen maaherra, merkittävä persoonallisuus, vapautettu orja, joka oli päässyt vaikutusvaltaiseen asemaan keisarin äidin ja vaimon tuella. Hän oli kärsimätön ja kyllästynyt ylipappeihin, johtajiin ja juutalaiseen kansanjoukkoon. Siksi nämä vastasivat vihaisesti:

"Jos tämä ei olisi pahantekijä, me emme olisi antaneet häntä sinun käsiisi."

Siksi Pilatus vastasi:

"Ottakaa te hänet ja tuomitkaa hänet lakinne mukaan."

Hän siis kieltäytyi ottamasta tapausta syyteharkintaan ja oikeuskäsittelyyn.

Siihen juutalaiset sanoivat:

"Meidän ei ole lupa tappaa ketään."

Pilatus tajusi tästä, että tilanne olikin vakavampi kuin hän oli kuvitellut. Hän ymmärsi heti, etteivät juutalaiset suinkaan halunneet tuoda Jeesusta oikeuden eteen tutkittavaksi, vaan että he olivat jo tuominneet Hänet kuolemaan ja halusivat vain oman tuomionsa toimeenpanoa. He eivät olisi tuoneet Jeesusta lainkaan hänen eteensä, ellei Rooma olisi ollut riistänyt heiltä kuolemantuomion toimeenpano-oikeutta. He olivat edenneet asioissa niin pitkälle kuin mahdollista. He olivat suorittaneet tutkinnan Hannaan ja Kaifaan edessä ja Sanhedrin oli julistanut kuolemantuomion. Enää he tarvitsivat Pilatuksen hyväksynnän voidakseen panna tuomion täytäntöön.

Jeesuksen kuninkuus 18:33-38a

Jeesus vietiin sisälle kansan jäädessä ulos odottamaan:

"Pilatus meni taas sisälle palatsiin, kutsui Jeesuksen ja sanoi hänelle: 'Oletko sinä juutalaisten kuningas?'"

Kysymys oli kuulustelusta, mutta kreikan kielessä lauseen korostus on mielenkiintoinen. Paino on sanalla "*sinä*". Sanatarkasti Pilatus sanoi: "Sinäkö olet juutalaisten kuningas?" Ilmeisellä tavalla Pilatus siis tiesi juutalaisten syyttävän Jeesusta juuri tästä asiasta, vaikka hän olikin esittänyt heille virallisen kysymyksen syytteen sisällöstä. Kaikki neljä evankelistaa todistavat yhtäpitävästi, että Pilatuksen ensimmäinen kysymys Jeesukselle koski juuri Hänen kuninkuuttaan. Pilatuksen kysymys sisälsi annoksen ivaa.

"Jeesus vastasi: 'Itsestäsiikö sen sanot, vai ovatko muut sanoneet sen minusta?'"

Onko kysymyksiä vain toisten ajatusten kertaamista vai onko kysymys aidosti omasi? Kysymyksellään Jeesus lähtikin tutkimaan syvältä Pilatuksen sydäntä. Pilatus huomasi yhtäkkiä olevansakin kasvokkain sellaisen henkilön ja persoonallisuuden kanssa, jollaista hän ei ollut koskaan aiemmin tavannut eikä tuntenut. Vihaisesti hän vastasi Jeesukselle:

"Olenko minä juutalainen? Oma kansasi ja ylipapit ovat antaneet sinut minun käsiini."

Sitten hän sanoi jotain hämmästyttävää:

"Mitä olet tehnyt?"

Vaikka Pilatus oli esittänyt ensimmäisen kysymyksensä halveksuen ja vaikka Jeesuksen vastakysymys oli suuttanut häntä, niin silti tämä roomalainen tuomari esitti mitä epätavallisimman kysymyksen vangille, joka oli hänen eteensä tuotu. Hän antoi Jeesukselle tilaisuuden selittää itse, miksi Hänet oli tuotu tuomittavaksi:

"Mitä olet tehnyt?"

Jeesus vastasi:

"Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Jos minun kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, minun palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin. Mutta minun valtakuntani ei ole täältä."

Merkkillinen vastaus! Kun tuomari kysyi Häneltä, mistä Häntä syytettiin, mitä Hän oli tehnyt, Hän alkaakin kertoa tälle Rooman valtakunnan edustajalle Omasta valtakunnastaan. Kreikankielen korostus on sanoissa "Minun": Minun kuninkuuteni, minun palvelijana, minun valtakuntani.

*"**Minun** valtakuntani ei ole tästä maailmasta. Jos **minun** kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, **minun** palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin. Mutta **minun** valtakuntani ei ole täältä."*

Ilmaisu, jota Jeesus käytti opetuslapsistaan on viitteellinen. Tämä on ainoa paikka Uudessa testamentissa, jossa Jeesuksen Kristuksen seuraajista käytetään sanaa *huperetes* palvelija. Sanan merkitsee palvelijaa, viran haltijaa, jolla on tunnustettu asema Kuningaskunnassa. Jeesus - Vanki seisomassa Pilatuksen Rooman valtakunnan ruumiillistuman edessä - puhuukin Kuninkaan äänellä. Hän ei vastaa kysymykseen, miksi Hän on vanki, vaan alkaa puhua omasta Valtakunnastaan. Hän kertoo tälle miehelle, jonka valta perustui puristettuun nyrkkiin, sotilaisiin, kohortteihin ja legiooniin, ettei Hänen valtakuntansa ollut tästä maailmasta. Sitä ei rakenneta maailman voimin eikä maailman menetelmin.

Saattaa ehkä kuulostaa siltä, että Jeesuksen vastauksella ei ollut mitään tekemistä Pilatuksen esittämän kysymyksen kanssa. Mutta asia ei ole niin. Jeesus osoitti Pilatukselle, että Hänen valtakuntansa oli silläkin hetkellä vallassa ja viime kädessä Pilatuksenkin olisi pakko taivuttaa päätöksensä Jumalan hallintavaltaan:

"Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta."

Pilatus sanoi Jeesukselle:

"Sinä siis kuitenkin olet kuningas?"

Myönnätkö siis, että olet Kuningas? Kysyin Sinulta, oletko juutalaisten kuningas, mutta et antanut minulle suoraa vastausta. Oletko lopultakin kuitenkin Kuningas?

Jeesus vastasi:

"Sinäpä sen sanot, että minä olen kuningas."

Jeesuksen väite ei jätä mitään epäselväksi. Hän on Kuningas. Mutta sitten Hän jatkoi selittämällä, millaista Hänen kuninkuutensa on luonteeltaan:

"Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten tullut maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuuntelee minun ääntäni."

Hänen valtakuntansa on totuuden valtakunta. Jeesus tuli todistamaan totuuden puolesta.

Jos ja kun eräänä päivänä totuus pääsee valtaan tässä maailmassa, niin YK:lle eikä millekään muullekaan taholle jää enää mitään ongelmia ratkottavaksi. Paavali kuvaa tätä Jeesuksen todistusta totuudesta näin:

"Kaikki eläväksi tekevän Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä, joka Pontius Pilatukselle esitti hyvän tunnustuksen, minä kehotan sinua: Noudata saamaasi ohjetta tahrattomasti ja moitteettomasti Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestymiseen asti." (1. Tim. 6:13-14)

Silloin Pilatus katsoi Jeesukseen ja sanoi:

"Mikä on totuus?"

Jeesuksen sana sattui Pilatuksen sydämeen. Hän oli kuullut sellaista, mitä hän ei ollut milloinkaan aiemmin kuullut. Hän tiesi paljonkin maallisesta vallasta, jossa voima ratkaisee. Mutta nyt hänen Vankinsa väitti olevansa Kuningas totuuden valtakunnassa. En usko, että Hänen kysymyksensä *"Mikä on totuus?"* olisi ollut pilailua, niin kuin jotkut ovat väittäneet ja ettei hän jäänyt odottamaan vastausta. Siinä mitä Pilatus tuona päivänä teki ei ollut pienitäkään pilailua. Päin vastoin hän havahtui olevansa kasvokkain sellaisen kanssa, mikä ravisteli hänen sisintään. Siksi hän kysyi: "Mikä on totuus?" Kysymykseen saattoi sisältyä paljonkin kyynisyyttä siihen nähden, millainen tämä maailma on.

"Puhut totuudesta. Mikä se oikein on?" Ei niin, että Pilatus olisi kieltänyt totuuden olemassaolon, vaan hän tarkoitti pikemminkin:

"Jos se on valtakuntasi olemus, Sinulla ei juuri ole mahdollisuuksia saada sitä voimaan sellaisessa maailmassa kuin omamme."

Jeesus vai Barabbas 18:38b-40

Pilatus meni taas ulos. Johannes tiivistää tapahtuman siitä, mitä muut evankelistat, mutta kertoo sen, mikä on tarpeen kokonaisuuden ymmärtämisen kannalta. Ulkona Pilatus antoi virallisen ilmoituksen siitä, että hän vapauttaa Vangin. Virallisena Rooman tuomioistuimen tuomarina hän julkisti: Syytön.

"Minä en löydä hänessä mitään syytä."

Näin hän ilmaisi, että hän tulisi päästämään Jeesuksen vapaaksi. Mutta ilmeisellä tavalla ylipapit ja kansan johtajat olivat varautuneet tähän mahdollisuuteen. He huusivat:

"Älä häntä, vaan päästä Barabbas!"

Muut evankelistat kertovat, että Pilatuksella oli tapana pääsiäisjuhlien aikana vapauttaa joku juutalainen vanki, jonka **he** halusivat vapaaksi. Mutta tällä kertaa hän tarkoituksella rajoitti heidän valinnanvapautensa Jeesukseen ja Barabbakseen. Pilatuksen laskelma petti, kun he huusivat Barabbaksen vapautusta.

Jeesuksen ruoskinta 19:1-3

Tapahtumat palasivat Praetoriumin sisälle. Joudumme seuraamaan kauhistuttavaa vääryyttä ja pahuutta. Tuomari oli julistanut Jeesuksen syyttömäksi, ehdottanut, että Hänet päästettäisiin vapaaksi, mutta kun kansa valitsi Barabbaksen, hän teki raukkamaisen tempun. Hän vei Jeesuksen takaisin sisälle ja luovutti Hänet ruoskittavaksi. Laki edellytti, että hän seisoi paikalla ruoskinnan ajan.

Mistä oli oikein kysymys? Epäilemättä Pilatus yritti tehdä kompromissin ulkona raivoavan väkijoukon kanssa. Hän toivoi, että kansa tyytyisi siihen ja hän voisi sitten päästää Jeesuksen vapaaksi. Siksi hän teki sellaista, mikä oli mitä suurimmassa määrin laitonta. Hän antoi itse syyttömäksi julistamansa Vangin ruoskittavaksi.

Toisen ja kolmannen kerran: syytön 19:4-7

Jälleen siirryttiin ulos. Pilatus tuli ensin ja lausui toistamiseen tuomin:

"Minä tuon hänet ulos teille tietääksenne, etten löydä hänessä mitään syytä."

Sitten Jeesus tuotiin esiin:

"Jeesus tuli ulos orjantappurakruunu päässään ja purppuranpunainen viitta yllään."

Sitten Pilatus sanoo kansanjoukolle:

"Katsokaa, [tässä se] ihminen [on]!"

Pilatus oli raa'asti rikkonut lakia ruoskiessaan Jeesuksen, mutta hän elätti edelleen toivetta, että Jeesuksen ruoskittu, piikkikruunuinen ja vertavuotava hahmo olisi herättänyt kansan säälintunteen. Hän toi Jeesuksen heidän eteensä ilmoittaen toistamiseen, että Hän oli syytön. Sanoiin *"Katsokaa, ihminen!"* sisältyi hänen yrityksensä saada kansan sydäimestä esiin inhimillisiä tunteita.

Sanat sisältävät sellaisen syvän totuuden, josta Pilatuksella ei vielä ollut aavistustakaan: "Jumalan Poika oli todellinen ihminen, joka ihmiskunnan synnittömänä edustajana oli kulkemassa ihmisen syntien sovituksen tiellä."

Ainoa täydellinen ihmisyys loisti Jeesuksen runnellussa olemuksessa. Mutta sydämensä synnille ja valheelle myyneet ihmiset eivät nähneet Hänessä mitään muuta kuin vihansa kohteen, vihollisen, josta piti päästä heti eroon. Kansa ratkesi huutamaan:

"Nähdessään hänet ylipapit ja palvelijat huusivat: 'Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!'"

Pilatus sanoi heille:

"Ottakaa te hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä hänessä mitään syytä."

Jälleen Pilatus kieltäytyi tuomitsemasta Jeesusta kuolemaan. Hän määräsi heidät itsensä tekemään sen tietäen täysin hyvin, etteivät he voisi sitä tehdä. Hän pilkkasi ylipappeja ja kansaa. Pilatus kuvitteli jo ehkä selvinneensä tilanteesta. Mutta heti he sanoivat jotain muuta: *"Meillä on laki, ja sen mukaan hänen on kuoltava, koska hän on väittänyt olevansa Jumalan Poika."*

Lopultakin he kertoivat totuuden. Jeesus oli väittänyt olevansa Jumalan Poika ja juuri tämä oli kaiken aikaa ollut heidän kiistansa Jeesuksen kanssa. Mutta Pilatuksen edessä he nostivat asian esiin vasta tässä vaiheessa. Nyt kun he olivat joutumaisillaan epätoivoon, he kertoivat tälle pakanalliselle roomalaiselle - jota he eivät kunnioittaneet, mutta jonka he tarvitsivat omalle puolelleen saadakseen Hänen kuolemantuomionsa toimeenpannuksi - varsinaisen syyn vihaansa tätä Miestä kohtaan. Hän oli väittänyt olevansa Jumalan Poika.

Veto oli älykäs ja se teki vaikutuksen. Pilatus joutui syvenevän pelon valtaan. Hänen pelkoonsa siitä, että Jerusalemin juhlien aikana tilanne ajautuisi väkivaltaiseksi syveni, sillä hän tiesi, millaisia juutalaiset tarvittaessa olivat uskonnollisessa fanaattisuudessaan. Pilatuksen pelkoon sekoittui myös ehkä pakanallista taikauskoista pelkoa ja sitä syyllisyyttä, mitä hän ehkä tunsikin, koska oli tajunnut Jeesuksen sanoista jotain totuuden luonteesta, mutta oli kuitenkin lähtenyt sitä totuutta polkemaan jalkoihinsa.

Pilatus, Sinä olet syyllinen 19:8-11

Tapahtumapaikka siirtyy jälleen sisätiloihin.

"Kuullessaan tämän Pilatus pelkäsi vielä enemmän."

Hän meni takaisin palatsiin, käski tuoda Jeesuksen luokseen ja kysyi:

"Mistä sinä olet?"

On kuin hän olisi tarkoittanut:

"Mitä nuo miehet oikein tarkoittavat nimittäessään Sinua Jumalan Pojaksi?" Pilatus oli sisäisen myllerryksen kourissa.

On erittäin merkittävää, että *"Jeesus ei vastannut hänelle."*

Miksi Jeesus ei vastannut kysymykseen? Siksi, että kysymykseen vastaaminen ei olisi vastannut Pilatuksen varsinaiseen ongelmaan, joka oli hänen pelkonsa, joka nousi juutalaisten julistuksesta. Jos olet kasvokkain totuuden edessä, mutta pelkää valheen vallassa olevia ihmisiä, totuudella ei voi olla sinulle paljoa sanottavaa. Totuuteen taipuminen on tie vapauteen valheellisista peloista.

Pilatus sanoi Jeesukselle:

"Etkö puhu minulle? Etkö tiedä, että minulla on valta päästää sinut ja minulla on valta ristiinnaulita sinut?"

Inhimillisellä tasolla Pilatus puhui totta. Papit ja kansa valehtelivat, mutta Pilatus puhui totta. Hänelle oli todellakin uskottu valta päättää ihmisten elämästä ja kuolemasta. Nyt Jeesus alkoi puhua:

"Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä. Siksi suurempi syyllinen on se, joka jätti minut sinun käsiisi."

Jeesus paljasti Pilatukselle sellaisen valtaistuimen, joka ylittää kaikkien keisarien ja kaiken inhimillisen vallan. Kaikki valta on viime kädessä Jumalalla. Maallisilla vallanpitäjillä voi olla valtaa vain sen verran, kuin Jumala sitä heille uskoo. Samalla Jeesus osoitti Pilatuksen syylliseksi, koska hän rikkoi oikeutta vastaan. Samalla Hän kertoi kuitenkin, että Kaifaan synti oli suurempi Jumalan silmissä, koska hän rikkoi hengellistä todellisuutta vastaan eikä vain oikeutta vastaan.

Tuomio 19:12-16

Viimeisessä osassa olemme jälleen ulkona.

"Tämän johdosta Pilatus koetti päästää hänet irti. Mutta juutalaiset huusivat: 'Jos päästät hänet, et ole keisarin ystävä. Jokainen, joka tekee itsensä kuninkaaksi, asettuu keisaria vastaan.'"

Tällä lauseellaan juutalaisten ylipappien suulla juutalainen kansa ilmaisi lopullisen taipumisensa keisarin vallan alle samalla, kun he hylkäsivät synnyinlahjana saamansa hengellisen perinnön. He taivuttivat niskansa Rooman ikeeseen saadakseen Jeesuksen tapetuksi.

"Kuullessaan nämä sanat Pilatus antoi viedä Jeesuksen ulos ja istui tuomaristuimelle, paikalle, jonka nimi on Litostroton, hebreaksi Gabbata. Silloin oli pääsiäisen valmistuspäivä, noin 6. tunti."

(Oli "varhainen aamu" ehkä ennen klo 6, kun Jeesus vietiin Pilatuksen eteen. Johannes seurasi tässä roomalaista ajanlaskua, jossa vuorokausi laskettiin puoliyöstä, ja 6. tunti oli noin klo 6 aamulla. Markus kertoo ristiinnaulitsemisen tapahtuneen 3. tunnilla. Hän lasi päivän tunnit juutalaisen tapaan auringonnoususta, ja siinä 3. tunti oli noin klo 9 aamulla.)

Pilatus asettui viralliselle tuomaristuimelle julistaakseen lopullisen tuomion. Vielä yhden yrityksen hän teki Jeesuksen vapauttamiseksi:

"Tässä on teidän kuninkaanne!"

He huusivat:

"Vie pois, vie pois, ristiinnaulitse hänet!"

Vielä kerran hän yritti epätoivoisen ivan vallassa:

"Onko minun ristiinnaulittava teidän kuninkaanne?"

Pappien viimeinen sana kuului:

"Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari."

"Silloin Pilatus luovutti Jeesuksen heille ja antoi hänet ristiinnaulittavaksi."

Kysymyksiä:

1. Millä tavalla juutalaisten ulkokultaisuus ilmeni? (18:28)
2. Mikä oli juutalaisten syytös Jeesusta vastaan? (18:30, 33; 19:7)
3. Miksi Jeesus piti tuomita myös Pilatuksen edessä? (18:31)
4. Väittikö Jeesus olevansa Kuningas? (18:33, 36, 37)
5. Millainen on luonteeltaan Jeesuksen kuninkuus? a) (18:36) b) (18:37)
6. Mikä on totuus? (18:37, 38)
7. Miksi ihmiset vaativat Barabbaksen vapauttamista? (18:40)
8. Millainen oli Pilatuksen asenne juutalaisiin? (18:35, 39; 19:8. 15)
9. Miksi Pilatus ruoskitti Jeesuksen? (19:1, 5)
10. Kuinka monta kertaa Pilatus julisti Jeesuksen syyttömäksi? (18:38; 19:4, 6)
11. Miksi Jeesus ei vastannut Pilatukselle? (19:9; 18:37, 38)
12. Oliko Pilatuksella todellakin valta käsissään? (19:10, 11)
13. Kuka hallitsee poliittista valtaa? (19:11)
14. Miksi Pilatus luovutti ristiinnaulittavaksi miehen, jonka hän itse oli julistanut syyttömäksi? (19:12, 15, 16)
15. Kuka tuomion todellisuudessa julisti? (19:11)
16. Miksi Pilatus ei käyttänyt Rooman sotilaallista voimaa oikean tuomion läpi ajamiseen? (19:8)
17. Miten toimit, kun totuus ja sinun omat etusi joutuvat törmäyskurssille?

RISTIINNAULITSEMINEN 19:17-30

Tässä jaksossa meillä on Johanneksen kertomus lihan tulleen Jumalan Sanan ristiinnaulitsemisesta. Nytkin näemme, miten Johannes valikoi aineksen tietoisena siitä, mikä on jo muissa evankeliumeissa kerrottu. Kuitenkin kuvaus on riittävä niin, että lukija saa selkeän kokonaiskäsityksen Lunastajamme lopullisesta Merkistä, Hänen ristinkuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Merkin ensimmäinen osa kuvataan jaksossamme.

Läpi koko julkisen toimintansa Jeesus oli viitannut tähän lopulliseen suureen tunnustekoon, joka vasta saisi ihmiset täysin vakuuttuneiksi siitä, kuka Hän on ja mitä varten Hän on tullut: *"Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä."* Herran kuoleman sai aikaan inhimillisellä tasolla ihmisten viha. Siinä oli kysymys Hänen ruumiinsa temppelin tuhoamisesta. Ylösnousemus, rakkauden ja synnin voiman kukistavan sovituksen voitto, seurasi kolmantena päivänä.

"Minä pystytän sen kolmessa päivässä."

Johannes kuvaa tämän Merkin sekä inhimillisen että jumalallisen puolen. Nyt on kysymys siis inhimillisestä, temppelin hajottamisesta, Jeesuksen kuolemasta inhimillisellä tasolla. Samalla näemme, että Jeesuksen kuoleman kirkkautta ei saanut aikaan mikään inhimillinen.

Ristiinnaulitseminen 16-22

Kuvaus alkaa:

"Silloin Pilatus luovutti Jeesuksen heille ja antoi hänet ristiinnaulittavaksi. He ottivat hänet huostaansa (sanatarkasti: ottivat hänet vastaan)."

Pilatus luovutti Jeesuksen, he ottivat Hänet vastaan. Pilatus, lopulta lyötynä, pelkurina, ja kompromissin tekijänä, paadutti omantuntonsa ja "luovutti" Hänet. He ottivat Jeesuksen vastaan.

"Kantaen ristiään Jeesus meni ulos."

Näemme yhä majesteettillisen Jeesuksen. Jeesus kanta ristiään, ei uhrina vaan Voittajana. Inhimillisestä - ja varmaan myös pimeyden voimien - näkökulmasta katsottuna Hän saattoi näyttää lyödyttä, kukistetulta. Mutta sitä Hän ei ollut.

"Kantaen ristiään Jeesus meni ulos niin sanotulle Pääkallonpaikalle, jota hepreankielellä nimetään Golgataksi."

He veivät Häntä mukanaan, mutta tosi asiassa Hän kulki Jumalan merkitsemää polkua.

"Alussa oli Sana, Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala Sana tuli ihmiseksi ja asui keskuudessamme täynnä armoa ja totuutta." "Kantaen ristiään Jeesus meni ulos".

Kaikki inhimillinen jää sivuun, kun näemme, että Hän menee ulos, kantaen ristiään, omaa ristiään. Hän meni Golgatalle.

"He ristiinnaulitsivat hänet."

Vain kolme sanaa. Enkä aio lisätä mitään kuvausta siitä, miten se tapahtui, koska pyhässä pidättyväisyydessä kaikki neljä evankelistaa vaikenee yksityiskohdista. Vain tapahtuma kerrotaan.

Luulen, että monikin väittää vastaan, kun sanon, että Jumalan seurakunta on kärsinyt enemmän kuin se arvaakaan ristiinnaulitun Jeesuksen kuvista ja usein hyvää tarkoittavista saarnoista, joilla on yritetty kuvata ristiinnaulitsemisen fyysistä puolta. En aliarvioi sitä hirvittävää fyysistä tuskaa ja kipua, mikä ristiinnaulitseminen aiheutti, mutta Jeesuksen ruumiilliset tuskat eivät olleet mitään verrattuna Ristin syvään hengelliseen todellisuuteen. Johannes kertoo tapahtuman kunnioittavalla pidättyvyydellä:

"He ristiinnaulitsivat hänet."

"He"! Ketkä? Kun Pietari helluntaina puhui Jerusalemissa kansanjoukolle, hän sanoi: *"Lakia tuntemattomien miesten käsillä te naulitsitte hänet ristiin ja surmasitte."* (Apt. 2:23) "He", pakanat tekivät työn, mutta sen taustalla oli Hänen oma kansansa, Jumalan kansa syvässä alennustilassa, pimeydessä ja sokeudessa. "He" ristiinnaulitsivat Hänet. Synti näkyy järkyttävimmässä muodossaan, kun se ilmenee turmeltuneena uskonnollisuutena, uskontona vailla elämää. Historia todistaa halki aikakausien, että vääristynyt uskonnollisuus on synnin kauhein ilmenemismuoto. *"He ristiinnaulitsivat hänet"* Synnittömän ja samalla Jumalan armotaloudessa synnin Kantajan. Vielä Golgatalla he pilkkasivat ja ivasivat Häntä.

Jeesuksen kanssa ristiinnaulittiin kaksi muuta. Johannes ei puhu heistä enempää, toteaa vain, että Jeesus pantiin keskimmäiseksi. Keskimäinen paikka tarkoitti sitä, että kysymys oli erityisen suuresta syyllisyydestä. Ilkeydessään he näin kruunasivat Jeesuksen syntisten Kuninkaaksi.

"Siellä he ristiinnaulitsivat hänet ja hänen kanssaan kaksi muuta, yhden kummallekin puolelle, ja Jeesuksen keskelle."

Synnin Sovittajana Hänen paikkansa oli oikea, sillä Hän otti kantaakseen koko maailman synnin.

INRI

Pilatus oli pysytellyt tähän asti taustalla, mutta nyt näemme hänet piirrin kädessään. Johannes tekee selväksi, että päällekirjoituksen kirjoitti Pilatus itse. Se kuului:

"Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas."

Hän kirjoitti sen hepreaksi, kansallisella kielellä, latinaksi, hallintokielellä, ja kreikaksi, puhekielellä. Papisto pani vastaan, tietenkin. Jätämme heidät protesteineen.

Kun katsomme tapahtumaa Jumalan hallintavallan näkökulmasta, näemme, miten kaikki ihmiset joutuvat toteuttamaan Jumalan suunnitelmaa ja kaitselmusta, vaikka he eivät itse siihen pyrkineetkään. Jokainen ihminen on viime kädessä Jumalan hallinnassa. Kun omantuntonsa myynyt roomalainen maaherra otti piirtimen ja kirjoitti, hänen kättään johti Jumala. Pilatus halusi kiusata pappeja. Papit protestoivat vihaisina ja terävällä päättäväsyydellä Pilatus yrittää kerätä rohkeutensa pelastaakseen kasvonsa ja sanoo:

"Minkä kirjoitin, sen kirjoitin."

Aivan Pilatus, mutta sen, minkä kirjoitit, kirjoitit sillä vallalla, johon Jeesus kuulusteluissa oli viitannut, vallalla, jota sinulla ei olisi, ellei sitä olisi sinulle annettu ylhäältä. Nyt olet kirjoittanut Jumalan arvion siitä, kuka ristillä roikkui. Ristin Jeesuksessa toteutui se Jumalan suunnitelma, jonka vuoksi Herra valitsi itselleen omaisuuskansan Israelin. Juutalaiset olivat heittäneet Messiaansa pois, mutta Jumala oli juuri tästä kansasta nostanut heille Kuninkaan. Juutalaisten Kuninkaana Hän suorittaa sen tehtävän, jonka Jumalan kansalleen asetti: antaa todistus koko maailmalle ja valmistaa ihmiskunnalle tie Jumalan luo. Pilatus tarkoitti yhtä ja miten toista Jumala tarkoittikaan!

Ristin äärellä 23-30

Jaksomme loppuosa vie meidät Ristiinnaulitun vierelle. Ristin juurella oli kaksi ryhmää, sotilaita ja Hänen ystäviään. Sotilaat pelasivat Jeesuksen vaatteista. Viitta jaettiin tasan kullekin neljälle sotilaille, mutta paitaa ei voitu jakaa mielekkäästi, koska kotitekoisena, tavallisen kansan vaatteena, siinä ei ollut saumoja vaan se oli ylhäältä alas asti neulottu yhtenäinen vaatekappale. Ei liene epäilystä, että Jeesuksen äidin Marian kädet olivat sen rakkaudella valmistaneet. Roomalaiset eivät olleet tottuneet sellaisiin vaatteisiin. He eivät lähteneet repimään sitä, vaan heittivät siitä arpaa.

Johannes lisää siihen:

"Näin tämä kirjoitus kävi toteen: 'He jakoivat keskenään minun viittani ja heittivät vaatteestani arpaa'."

Tällä Johannes halusi jälleen korostaa, että ihmisten yksinkertaiset toimenpiteetkin määräytyvät taivaan päämääristä käsin. Johanneksen lainaama kohta on psalmissa 22. Saman

psalmin alkujaetta Jeesus lainaa hetken kuluttua, vaikka Johannes ei sitä kerrokaan:

"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"

Luulen, että ristin tapahtumien päätyttyä Johannes meni kotiinsa ja luki tuon psalmin ja tuli siihen lopputulokseen, että psalmi on syvimmiltään ennustus Messiaan kärsimyksistä. Sieltä löytyvät sanat:

"He jakavat keskenään vaatteeni ja heittävät puvustani arpaa." (Ps. 22:19)

Johannes näki jotain sateenkaaren loistosta tragedian pimeydessä.

Sotilaiden lisäksi ristin juurella oli neljä naista ja yksi mies. Maria, Jeesuksen äiti, Salome hänen sisarensa, Kleopaan vaimo Maria ja Maria Madgaleena, olivat lähellä ristiä. Lisäksi evankeliumin kirjoittaja seisoj siellä. Johannes ei kirjoituksissaan kertaakaan nimeä itseään eikä liioin Jeesuksen äitiä, Jeesuksen veljiä ja muita perheen jäseniä.

Katso poikasi - katso äitisi

Sitten tapahtui jotain hyvin kaunista. Jeesuksen silmät - keskellä hirvittävää ruumiillista tuskaa ja Jumalan pyhän vihan tulen tuskan alkaessa lähestyä Hänen sieluaan - osuivat Hänen äitiinsä, joka seisoj lähellä Johannesta. Silmät osuivat kasvoihin, joita ne olivat ensimmäiseksi maailmaan tullessaan saaneet katsella. Miekka oli kulkemassa Marian sydämen läpi. Herra tiesi sen ja sanoi äidilleen:

"Vaimo, katso, poikasi!"

Sitten silmät siirtyivät nopeasti Johannekseen:

"Katso, äitisi!"

Kaiken sen mittaamattoman tuskan keskellä, jossa Jumalan laupeus oli lunastamassa ihmiskuntaa ja osoittamassa iankaikkista armoa, Jeesuksen sydän ajatteli äitiään ja huolehti hänen ajallisen elämänsä lopputaipaleesta. Kun yritämme katsella Ristin salaisuutta, sen käsittämättömyys jättää meidät avuttomiksi. Mutta kun katselemme, näemme, että Golgatan Kristus, iankaikkisen armon salaisuus, näki inhimillisen surun, huolehti ja antoi apunsa.

"Siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa."

Kuinka kauan Maria eli Johanneksen kodissa? Kaikenlaisia perimätietoja asiasta liikkuu. Yksi sanoo, että hän pysyi Jerusalemissa, kunnes hän kuoli 59 vuotiaana. Toinen väittää, että Johannes otti Marian mukaansa, kun hän siirtyi Efesokseen.

Pimeys ja voitto

Sitten tulemme Ristin Ihmeen ytimeen. Johannes sanoo: *"... tämän jälkeen..."* Kuinka paljon myöhemmin? Ehkä noin kolme tuntia myöhemmin, sillä sanat Marialle Jeesus lausui todennäköisesti heti ristiinnaulitsemisen jälkeen. Johannes ei kerro mitään noista kolmesta tunnista, joita muut evankelistat kuvaavat tarkemmin. Johannes vie meidät pimeyden ja tuskan läpi suoraan voiton hetkeen:

"Kun Jeesus tiesi, että kaikki oli täytetty, hän sanoi tämän jälkeen, että kirjoitus kävisi toteen:"

Mitä Jeesus tiesi? Sen, että *"kaikki oli täytetty"*. Jeesus ei sanonut *"minun on jano"*, ennen kuin Hän tiesi, että kaikki oli tehty loppuun asti, kaikki suoritettavaksi annettu suoritettu. Vasta sitten Hän ilmaisi ensimmäisen ja ainoan ilmaisun fyysiselle tuskalleen koko pitkän

tapahtumasarjan aikana ruoskimisista lähtien ristin jatkuviin hirveisiin kipuihin asti. Vasta sitten Hän sanoi:

"Minun on jano."

Ruumiilliset tuskat olivat niin mitättömiä sielun ja hengen tuskan rinnalla, kun Isä hylkäsi Poikansa pyhän vihansa tuleen, että on kuin Jeesus ei olisi edes huomannut ruumiillista tuskaansa, ennen kuin vasta sielun ja hengen tuska oli kokonaan ohi, kaikki se mitä varten Hän oli ristille mennyt loppuun suoritettu.

"Siellä oli astia täynnä haparviiniä. He täyttivät sienen haparviinillä, panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen Jeesuksen suun eteen."

Jeesus otti sitä. Alussa he olivat tarjonneet Hänelle viiniä, johon oli lisätty huumaavaa ainetta, mutta Hän kieltäytyi kaikesta, mikä olisi vähentänyt Hänen ruumiillista tuskaansa. Mutta nyt kun Hän tiesi, että kaikki oli suoritettu loppuun, Hän ilmaisi janonsa ja otti vastaan haparviiniä.

"Otettuaan haparviiniä Jeesus sanoi: 'Se on täytetty'."

Jeesus tiesi, että kaikki oli täytetty jo ennen kuin Hän sanoi: *"Minun on jano."* On kuin Jeesus olisi tarvinnut tuon juoman jaksakseen huutaa voitonhuutonsa:

"Se on täytetty"

Johannes ei kerro asiaa, mutta muut evankelistat kertovat, että Jeesus huusi tuon lauseen kovalla äänellä. Ääni ei ollut Hävinneen vaan Voittajan. *"Se on täytetty."* Kreikan sana tarkoittaa enemmän kuin vain sitä, että jokin on loppunut. Se tarkoittaa sitä, että jokin asia on saatettu päätökseen, täyttymykseen. Kaikki se, minkä vuoksi Hän oli ristille mennyt, oli saavutettu ja suoritettu loppuun.

Olemme suunnattoman salaisuuden meren äärellä. Voimme vain seisoa, kuunnella ja katsella, miten myrsky ja tuuli pyyhkivät sen yli. Mutta sen me tiedämme Johanneksen sanojen perusteella, että se kuolema, jolla Jeesus lunasti meidät ei ollut Hänen fyysinen kuolemansa. Se oli välttämätön tie ruumiilliseen ylösnousemukseen. Mutta se kuolema, jolla Jeesus kuoli meidän syntiemme rangaistuksen pois tapahtui Jumalaan pyhän vihan tulen polttaessa Hänen sieluaan, Jumalan hylkäämänä olemisen syvyyksissä, ja sen Hän kärsi täysin läpi Hänen ruumiinsa vielä eläessä ristin tuskissa. Ristin salaisuus ja kirkkaus on jotain niin syvää ja suurta, että se häikäisee katselijansa.

Kaikki oli täytetty, suoritettu loppuun, saatettu päätökseen. Helvetin tuskat olivat syöksyneet Hänen ylleen. Pimeyden raivo ja tuli oli myrskynnyt yli Jeesuksen sielun. Mutta nyt Jumalan kaikki päämäärät oli saavutettu. Myrskyn raivon oli pakko tyyntyä. Sovitustyö koko ihmiskuntaa varten oli valmis. Vasta voiton jälkeen Hän pyysi juotavaa ja julisti suurella huudolla voittonsa maailmalle: *"Se on täytetty!"*

Antoi henkensä

Sitten viimeinen toimenpide:

"Hän kallisti päänsä ja antoi henkensä."

Ei siis viimeinen tapahtuma, vaan viimeinen toimenpide, jossa Jeesus toimi aktiivisena Tekijänä. *"Hän antoi henkensä."* Silmät sulkeutuvat, lihaksista katoaa voima ja ihmiset sanovat: "Hän kuoli." Niin kyllä inhimillisellä tasolla. Temppele on hajotettu. He saivat tuhotuksi Hänen ruumiinsa temppelein. Mutta jumalallisella tasolla, ennen kuin ihmisten pahuuden täyttymys tuli, Hän oli suorittanut loppuun maailman lunastustehtävänsä. Siksi Johannes sanoo:

"Hän antoi (luovutti) henkensä."

Yksikään evankelista ei sano, että Jeesus olisi kuollut. Matteus sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Markus sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Luukas sanoo: *"Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni."* Johannes sanoo: *"Hän antoi henkensä."* Kysymys oli Jeesuksen teosta, toimenpiteestä. Meidän on syytä palauttaa mieleemme, mitä Hän itse oli sanonut, kun Hänen vihollisensa piirittivät Häntä:

"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisit sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni." (10:17-18)

Niin, he olivat tuhonneet kauniin, pyhän temppelin. He olivat tehneet sen, mihin he viimeisiltään kykenivät. Synti ei kykene tekemään mitään pahempaa. Mutta se kuolema, joka sovitti ja lunasti ihmiskunnan oli jo ohi ennen kuin fyysinen kuolema tapahtui.

HAUTAAMINEN 19:31-42

Tässä lyhyessä jaksossa loistaa kauneutta kauhistuttavan synkällä taustalla. Ihmiskunnan hirvittävimät ja pimeimmät päivät olivat silloin, kun Jeesus makasi kuolleena. Kuollut Jeesus! Hänen pyhän ja puhtaan ruumiinsa temppelin oli tuhonnut ihmisen pahuus. Koko Johanneksen evankeliumin keskuksessa on tähän asti ollut elävä Jeesus, mutta nyt kokoonnumme Hänen kuolleen ruumiinsa äärelle. Jeesus on kuollut, elämä päätynyt, valo sammutettu, rakkaus poistettu.

Elämä päätynyt. Hengellistä kuolemaa kaikkialla eikä mitään toivoa katoamattomasta elämästä. Jeesuksen omat opetuslapset olivat menettäneet toivonsa, koska Jeesus oli kuollut. Salo sammutettu. Ainoa täydellinen Valo, joka oli loistanut ihmiskunnassa syntiinlankeemuksen jälkeen, oli sammutettu. Rakkaus poistettu. Mutta eikö maailma ole täynnä rakkautta. Ei, ei rakkautta vaan himoa. Lihaan tullut Ilmoitus elämästä, valosta ja rakkaudesta oli surmattu. Tämä oli maailman tuomio, kuollut Jeesus!

Me tiedämme toki jatkon, mutta juuri nyt tutkistelussamme olemme Jeesuksen kuolleen ruumiin ympärillä. Jakso jakautuu kahteen osaan. Jakeissa 31-37 Jeesuksen ruumis on Hänen vihollistensa käsissä ja jakeissa 38-42 Häntä rakastavissa käsissä. Ensimmäinen ilmaus on sikäli kyllä harhaanjohtava, että itse asiassa yhdenkään Jeesuksen vihollisen käsi ei koskettanut Jeesuksen ruumista. Roomalaisen sotilaan pitkän keihään kärki lävisti kyllä Hänen kylkensä, mutta vain Häntä rakastavien ihmisten kädet koskivat Hänen ruumistaan.

Vihollisten käsissä 31-37

"Silloin oli valmistuspäivä. Etteivät ruumiit jäisi ristille sapatiksi - se sapatinpäivä oli näet suuri -, juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että ristiinnaulittujen sääriluut rikottaisiin ja ruumiit otettaisiin alas."

Ensiksi näemme, miten juutalaiset pyysivät uskonnollisista syistä ristiinnaulittujen kolmen kuolleen ruumiin poistamista.

Kieroutunut uskonnollisuus on tarkka siitä, että rituaaleja noudatetaan loppuun asti, vaikka se samalla on valmis rikkomaan karkeasti sitä totuutta vastaan, jota noiden rituaalien on tarkoitus kuvastaa. Mooseksen lain mukaan kuolemaantuomittujen ruumiit piti haudata saman päivän iltaan mennessä:

"Jos joku on tehnyt itsensä syyppääksi rikkomukseen, josta rangaistaan kuolemalla, ja hänet surmataan, ja sinä ripustat hänet puuhun, niin älköön hänen ruumiinsa jääkö puuhun yöksi, vaan hautaa hänet samana päivänä, sillä Jumalan kiroama on se, joka on puuhun ripustettu. Älä saastuta sitä maata, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi." (5. Moos. 21:22-23)

Kun oli vielä kysymys suuresta pääsiäisen sapatista, juutalaiset halusivat pitää kiinni lain kirjaimesta, vaikkeivät sen hengestä piitanneet mitään. Roomalaisten tapa taas oli jättää ristiinnaulitut mätänemään risteille. Juutalaiset menivät siis pyytämään myönnytystä Pilatukselta, johon tämä suostui. Hän otti kuitenkin selvää siitä, että Jeesus oli todella kuollut, mikä kertonee siitä, että jonkinlainen pelko vaivasi häntä.

Pilatuksen määräyksen mukaisesti roomalaiset sotilaat hakkasivat Jeesuksen molemmille puolille ristiinnaulittujen pahantekijöiden sääriluut rikki. Sääriluiden rikkomisen oli roomalaisessa käytännössä eri rangaistus kuin ristiinnaulitseminen, vaikka se usein lisättiin siihen. Joskus ristiinnaulitut otettiin alas ristiltä paljonkin ennen kuolemaansa, mutta heidän

luunsa rikottiin, niin etteivät he päässeet pakoon. Tällä kerralla kysymys ilmeisellä tavalla oli siitä, että rikollisten kuolemaa haluttiin jouduttaa, jotta heidät saataisiin haudatuksi ennen iltaa.

Sitten sotilaat tulivat Jeesuksen kohdalle ja havaitsivat, että Hän oli jo kuollut. Ristiinnaulitseminen merkitsi hidasta ja tuskallista kuolemaa. Se oli erityisen julma rangaistustapa siksi, että joskus kesti pari kolmekin päivää, ennen kuin ristiinnaulittu kuoli. Roomalaisista oli yllättävää, että Jeesus oli kuollut niin nopeasti ja siksi Jeesuksen luita ei tarvinnut rikkoa.

Verta ja vettä

"Kun he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät hänen jo kuolleen, he eivät rikkoneet hänen luitaan. Sen sijaan yksi sotilaista puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja siitä vuoti heti verta ja vettä." Keihään pisto osoitti, että Jeesus oli jo kuollut. Haavasta vuosi verta ja vettä. Johannes korostaa asian tärkeyttä:

"Joka tämän näki, on todistanut siitä. Hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää puhuvansa totta, että tekin uskoisitte."

Johannes korostamalla korostaa sitä, että hänen kuvauksensa on silminnäkijän ehdottoman tarkkaa tekstiä.

Jos Jeesus olisi ollut vielä elossa sillä hetkellä, kun keihäs lävisti hänen ruumiinsa, haavasta olisi tullut pelkkää punaista verta. Mutta Johannes korostaa, että siitä tuli verta ja vettä. Ei ole epäilystäkään, etteikö asialla olisi syvällistä hengellistä merkitystä, mutta ensimmäinen asia, josta se puhuu, on, että Jeesus oli jo kuollut ja että kuolinsyy oli sydämen puhkeaminen, sydämen murtuminen. Sydänpussista valui ensin verta ja sitten siitä erottunutta seerumia, josta Johannes käyttää sanaa vesi, koska se on vesimäisen kirkasta nestettä.

Sydämen murtuminen ei tapahtunut ennen kuin Hän tiesi, että kaikki se, mitä varten Hän oli ristille käynyt, oli täytetty. Sitten Hän sanoi: *"Se on täytetty"* ja antoi Henkensä Isälleen. Sillä hetkellä fyysisellä puolella sydämen jännite ja paine mursi sen ja heti Hän kuoli. Vaikka Jeesuksen ihmisyyys oli todellista, se hetki, jona Hänen sydämensä halkesi oli Hänen oman tahtonsa ja päätöksensä varassa. Hänen kuolemansa oli siksi enemmän kuin inhimillinen kuolema:

"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisin sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni." (10:17-18)

Johannes lisää, miten tapahtumat ristin äärellä toteuttivat kaksi Vanhan testamentin profetiaa: *"Tämä tapahtui, että kävisi toteen kirjoitus: 'Älköön häneltä rikottako luuta.' Toisessa kirjoituksessa taas sanotaan: 'He luovat katseensa häneen, jonka ovat lävistäneet'."*

Jumala hallitsi kaikessa silloinkin, kun ihmisen synty ja pahuus teki tekojaan. Ensimmäinen kohta on lainaus 2. Mooseksen kirjasta ja toinen Sakariaan kirjasta.

Jumalan Karitsa

Psalmissa 34:20-21 sanotaan:

"Vanhurskaalla on monia kärsimyksiä, mutta Herra vapahtaa hänet niistä kaikista. Hän varjelee kaikki hänen luunsa: ei yksikään niistä murru."

Usein on katsottu, että Johannes viittasi tähän kohtaan. Kieltämättä Psalmilla 34 on myös messiaaninen elementtinsä, mutta käsittääkseni Johannes viittaa nimen omaan 2. Mooseksen kirjan uhrisääntöihin, vaikka sanatarkasti lainausta ei löydykään Vanhasta testamentista. Kysymys oli asiasta. Kun Jeesus aloitti julkisen toimintansa, Hänen edellään kulkenut Johannes Kastaja kuvasi Häntä näin:

"Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"

Evankelista Johannes muisti nämä sanat ja liitti ne Vanhan testamentin pääsiäislamman koskeviin säädöksiin. Eräs määräys oli, että pääsiäislampaan tuli olla täydellinen eikä siltä saanut murtaa ainoatakaan luuta. Tämän säädöksen täyttymyksen Johannes näki, kun roomalaiset sotilaat eivät rikkoneet Jeesuksen sääriluita. Jeesus oli varsinainen Pääsiäislammasta eikä Hänen luutaan rikottu.

Sitten Johannes muisti Sakariaan kohdan:

"He katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet." (Sak. 12:10)

Johannes näki Jeesuksen lävistetyn kyljen. Keihään pisto saattoi ilmaista sotilaiden sääliä, sillä noina viimeisinä hetkinä pyhä pelko täytti sotilaat. He olivat kyllä ensin pilailleet Jeesuksen kustannuksella, he olivat yhtyneet pappien pilkkaan, mutta kuultuaan sen, mitä Jeesus ristiltä puhui, sadanpäämiehen sydän murtui ja hän sanoi:

"Totisesti tämä mies oli Jumalan Poika." ja *"Totisesti tämä oli vanhurskas Mies."*

Jeesuksen kuolema oli merkittävällä tavalla koskettanut sotilaita. Kun he havaitsivat Hänen jo kuolleen, yksi heistä lävisti keihäällä Hänen kylkensä. Sakariaan profetia täyttyi.

Johanneksen kirjeistä näemme, että verellä ja vedellä on syvä hengellinen merkitys. Veri oli lunastuksen ja sovituksen verta, vesi oli uudestisyntymän vettä. Kastevesi saa voimansa Jeesuksen maahan vuotaneesta verestä ja vedestä. Keihään pisto oli viimeinen raakuuden teko, mutta Jeesuksen kyljestä keihäaseen vuotanut veri ja vesi oli Jumalan vastaus ihmiskunnan syntiin. Jumalan sydän on täynnä äärettömän suurta armoa ja laupeutta syntistä sukukuntaa kohtaan.

Rakastavissa käsissä 38-42

"Sen jälkeen Joosef, kotoisin Arimatiasta, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikkakin juutalaisten pelosta salaa, pyysi Pilatukselta lupaa ottaa Jeesuksen ruumiin. Pilatus myöntyi siihen. Niin Joosef tuli ja otti Jeesuksen ruumiin."

Jeesuksen vihamiehet olivat tehneet kaiken sen, mihin kykenivät. Nyt näemme Jeesuksen ruumiin Häntä rakastavissa käsissä. Kaksi heistä oli paikalla, Joosef ja Nikodeemus.

Joosef oli Jeesuksen opetuslapsi mutta salainen, sillä hän pelkäsi juutalaisia. Johannes kertoo asian peittelemättä. Muut evankelistat kertovat hänestä, että hän oli rikas ja Sanhedrinin jäsen. Hän ei ollut äänestänyt Jeesuksen kuolemantuomion puolesta eikä hyväksynyt päätöstä. Kaifaan johdolla Jeesuksen kuolemaan tuominnut neuvosto ei siis ollut tehnyt yksimielistä päätöstä. Ainakin Joosef ja Nikodeemus, joka oli myös Sanhedrinin jäsen, olivat äänestäneet vastaan. Nikodeemus oli myös aiemmassa istunnossa avoimesti puolustanut Jeesusta. (8:51) Ilmeisellä tavalla näistä kahdesta miehestä Joosef oli heikompi, koska hän oli *"opetuslapsi, vaikkakin juutalaisten pelosta salaa"*. Hän kuului siis pieneen joukkoon hurskaita, jotka odottivat Jumalan valtakuntaa. Heitä olivat Jeesuksen syntymän aikaan Simeon ja Hanna. Joosef kuului heihin ja hän oli uskonut Jeesukseen.

Nikodeemus taas kuului Jeesuksen varhaisiin opetuslapsiin, joka oli tullut Jeesuksen luo yöllä saadakseen kaikessa rauhassa keskustellen vastauksen sydämensä kysymyksiin. Arka Joosef sai merkittävän rohkeuden ja kävi pyytämässä Pilatukselta Jeesuksen ruumista. Nikodeemus tuli myös ja *"toi mirhan ja aloen seosta noin sata naulaa."* Kysymys oli noin 33 kg määrästä. Miehet kävivät yhdessä hautaamaan Jeesusta.

Rakkauden palvelu

"He ottivat Jeesuksen ruumiin ja kietoivat sen hyvänhajuisten yrttien kanssa käärinliinoihin, kuten juutalaisilla on tapana haudata. Paikassa, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä ollut haudattu ketään. Siihen he nyt panivat Jeesuksen, koska oli juutalaisten valmistuspäivä, ja se hauta oli lähellä."

Joosef omisti puutarhan, joka oli lähellä Golgataa. Hauta oli epäilemättä valmistettu häntä itseään varten, koska siihen ei ollut vielä haudattu ketään muuta. Hauta oli hakattu kallioon ja sen sulkemiseen käytettiin vieritettävää painavaa hautakiveä.

Miehet kietoivat juutalaisen hautaamistavan mukaisesti Jeesuksen ruumiin kääreliinoihin, jotka tarttuivat toisiinsa kiinni 33 kg:n hajuvoiteilla, joka Jeesuksen ruumiiseen ja kääreliinujen väliin siveltiin. Toisin kuin egyptiläiset ja monet muut kansat juutalaiset eivät balsamoineet eivätkä muutenkaan tehneet mitään toimenpiteitä itse ruumiille vaan käärivät se sellaisenaan liinoihin ja panivat hautaan. Liinujen kääriminen oli monimutkainen toimenpide.

Miehet suorittavat rakkauden palvelun Jeesuksen ruumiille. Kakis miestä, toinen salainen opetuslapsi ja toinenkin vähän sinne päin. Meidän on syytä kuitenkin muistaa, että Pietaria ja muita "julkisia" opetuslapsia ei paikalla näkynyt. He olivat paenneet ja piiloutuneet samaan aikaan, kun "salaiset" opetuslapset tulivat esiin osoittamaan rakkauttaan Jeesusta kohtaan.

Puutarha

Jotain runollista on lauseessa:

"Paikassa, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha."

Jeesuksen ruumis vietiin puutarhaan, jossa kukat kukkivat ja linnut lauloivat - kukat ja linnut, joita Jeesus niin suuresti rakastaa. Voi olla, että linnutkin olivat hetken vaiti, mutta juuri tästä puutarhasta nousi ylös Herra. Puutarha on muistutus siitä uudesta Paratiisista, johon Hän oli avannut nyt tien. On oikein, että hautausmaat näyttävät puutarhoilta, sillä ylösnousemuksen lupaus on myös lupaus paratiisista.

Toivo mennyt

Mutta meidän on syytä muistaa, että nämä Jeesusta rakastavat opetuslapset käsittelivät Häntä kuolleena. Johannes kertoo kohta, että he eivät milloinkaan olleet ymmärtäneet totuutta ylösnousemuksesta. (20:9) Jeesus oli kuollut näille kahdelle miehelle, jotka häntä olivat hautaamassa puutarhassa. He eivät olleet menettäneet rakkauttaan Jeesukseen. He edelleen myös uskoivat Jeesukseen. Mutta toivo heiltä oli mennyt. Usko ja rakkaus oli tallella, mutta toivo siitä Jumalan valtakunnasta, jota he olivat odottaneet oli mennyt. Kaikki heidän unelmansa Israelin lunastuksesta olivat nyt murskana. Jeesus oli epäonnistunut, maailma oli ollut liian kova Hänelle. Pimeys oli voittanut. Mutta silti he rakastivat Häntä ja uskoivat Häneen.

Jeesus oli kuollut! Hänen vihollisensa olivat iloisia, kun kuvittelivat päässeensä Hänestä eroon. Hänen ystävänsä olivat surun ja murheen vallassa. Mutta taivas, joka katseli kaikkea tätä, oli valmistamassa musiikkia, joka tulisi julistamaan maailmalle pimeyden valtojen ja synnin tappiota ja ihmissuvun lunastusta.

Kysymyksiä:

1. Missä Jeesus ristiinnaulittiin? (17, vrt Hepr. 13:11-15)
2. Mitä tarkoitti se, että Jeesus naulittiin keskimmaiselle ristille? (18)
3. Millainen oli sisällöltään taulu, jossa luki teloituksen syy, kiinnitettiin Jeesuksen ristiin? (19)
4. Miksi Pilatus ei muuttanut pyynnöistä huolimatta taulun kirjoitusta? (22)
5. Miksi Jeesus riisuttiin täysin alasti? (23-24)
6. Mitä tämä kohta opettaa uhkapelien pelaamisesta) (24)

7. Keitä seiso Jeesuksen ristin juurella? (25, 27)
8. Millä tavalla Jeesus osoitti huolenpitoa äidistään? (26, 27)
9. Jeesus sanoi: "Minun on jano". a) Milloin Hän sen sanoi? b) Miksi Hän sanoi niin? (28, vrt Ps. 22)
10. Mitä tarkoittivat Jeesuksen sanat: "Se on täytetty." (30)
11. Mitä kertoo Jeesuksen kuolemansyystä se, että keihään haavasta vuosi "vettä ja verta"? (34)
12. Mitä Sinä ymmärrät, kun katselet lävistettyä Jeesusta? (36, 37)

13. Keitä olivat Joosef ja Nikodeemus? (38, 39)
14. Millainen oli juutalaisten hautaamistapa? (39-41)
15. Millainen paikka hauta on kristityille?

YLÖSNOUSSUT HERRA 20-21

VIIKON ENSIMMÄISEN PÄIVÄN AAMU 20:1-18

Jakso muodostaa ensimmäisen osan lopullisen merkin jälkiosan kuvauksessa. Herran ruumiin temppelein olivat Hänen vihollisensa tuhonneet. He olivat surmanneet Hänet. Jos se olisi ollut kaiken loppu, ei olisi ollut mitään merkkiä, joka olisi osoittanut Hänen valtansa ja valtuutuksensa. Jos kuolemalla olisi ollut viimeinen sana, Jeesus olisi jäänyt vain suureksi idealistiksi, sankarilliseksi antaumuksessaan päämäärilleen, mutta mitään osoitusta siitä, että Hänellä oli valta, ei olisi saatu. Jeesuksen ylösnousemus sinetöi ja teki täydelliseksi ristinkuolemassa alkaneen viimeisen Merkin.

Ylösnousemuksen aamun kuvaus 1-18 jakautuu kahteen osaan. Ensimmäisessä näemme tyhjän haudan 1-10 ja toisessa elävän Herran 11-18. Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, että meillä ei ole ainoatakaan historiallista kuvausta itse Jeesuksen ylösnousemuksesta, sen sijaan useita ylösnousseista Jeesuksesta. On nimittäin ilmeistä, että yksikään silmä ei ollut todistamassa sitä, kun Jeesus nousi ja lähti haudasta. Hänen vihollistensa ei annettu sitä nähdä eivätkä Hänen ystävänsä taas Jeesuksen opetuksista huolimatta odottaneet Häntä takaisin eivätkä siksi myöskään nähneet itse ylösnousemuksen tapahtumaa.

Tyhjä hauta 1-10

Katsokaamme ensiksi tapahtumien kulku varhain aamulla. On paljon sellaista, mitä Johannes ei kerro. Keskitymme vain siihen, minkä hän kuvaa. Hänen tapansa kirjoittaa koko evankeliumi oli valita tietyt keskeiset asiat, niin kuin hän jakeissa 30-31 selittää. Hän sovelsi samaa menetelmää myös ylösnousemuksen aamun tapahtumiin. Tapahtumat vyöryivät tuona aamuna nopealla tempolla ja Johannes kertoo niistä osan.

Ensiksi Johannes kertoo, miten Maria Magdaleena saapui hyvin varhain aamulla haudalle. *“Oli vielä pimeää.”* Koska oli täysikuun aika, hän *“näki kiven otetuksi pois haudan suulta”*. Muut evankelistat kertovat, että kivi oli vieritetty pois haudan suulta. Pilatushan oli määrännyt haudan sinetöitäväksi ja roomalaisten sotilaiden vartioitavaksi. Mutta nyt kuitenkin hauta oli auki. Maria ei ilmeisellä tavalla jäänyt tutkimaan asiaa sen enempää, vaan ryntäsi Pietarin ja Johanneksen luo kertomaan havainnostaan. Emme tiedä, kuinka pitkältä matkasta oli kyse, mutta toden näköisesti hauta oli varsin lähellä Jerusalemia.

Ohimennen on mielenkiintoista huomata, missä Pietari oli. Hän oli Johanneksen luona ja siis myös samassa paikassa, missä Maria, Jeesuksen äitikin oli. Johanneshan oli ristin juurelta vienyt Marian omaan kotiinsa. Sinne Pietarikin meni murtuneella sydämellä kiellettyään Jeesuksen. Olen miettinyt, miten raskaat olivat Pietarin päivät ristin ja ylösnousemuksen välillä. Mutta näemme, että nuo pimeät hetket hän oli saanut viettää Johanneksen luona. Johanneksen rakkautellisuus näkyi siinä, että hän etsi Pietarin käsiinsä ja vei hänet kotiinsa noina raskaina hetkinä.

Pietari ja Johannes juoksevat

Kuultuaan Maria Magnaleenalta haudan tilasta nämä kaksi miestä lähtivät juoksujalkaa ottamaan selvää, mitä oikein oli tapahtunut ja mitä se merkitsi. Johannes, joka oli todennäköisesti Pietaria nuorempi, juoksi nopeammin, vaikka Pietarin halu päästä haudalle pian ei varmaankaan ollut vähäisempi kuin Johanneksenkaan.

“Kurkistaessaan sisään hän näki siellä käärinliinat.”

Hänen havaintonsa oli siis hiukan enemmän, kuin se mitä Maria oli nähnyt. Sitten Pietarikin saapui perille. Hän ei jäänyt vain ulkopuolelta katselemaan vaan meni suoraan haudan sisälle: *“Hän näki siellä käärinliinat ja hikiliinan, joka oli ollut Jeesuksen päässä. Se ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa, vaan toisessa paikassa eri käärönä.”*

Pietarin käytöksen rohkaisemana Johanneskin astui sisään. Hän *“näki ja uskoi.”*

Sitten Pietari ja Johannes palasivat kotiin, mutta Maria Magdaleena jäi haudalle. Meille ei kerrota, että hän olisi nähnyt sen, mitä Pietari ja Johannes, vain se, että hän jäi haudalle noiden palattua.

Silminnäkijät

Johanneksen kuvauksessa ylösnousemuksesta pistää silmään yksityiskohtaisuus, millä hän kertoo siitä, mitä opetuslapset tekivät, näkivät ja millaisen vaikutuksen se heihin teki. Hän on ilmeisen huolellinen osoittaakseen tapahtumien historiallisen luotettavuuden ja todistajien kokemusten alkuperäisyyden toisin kuin muut evankelistat, jotka keskittyvät enemmän itse asiaan kuin sen todisteisiin.

Kuvatessaan Marian, Johanneksen ja Pietarin silmillään tekemiä havaintoja Johannes käyttää eri sanoja, jotka kaikki tarkoittavat näkemistä. Maria *“näki kiven otetuksi pois haudan suulta.”* Johannes *“näki siellä käärinliinat.”* Pietari *“näki siellä käärinliinat ja hikiliinan, joka oli ollut Jeesuksen päässä. Se ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa, vaan toisessa paikassa eri käärönä.”* Ja lopuksi Johannes *“näki ja uskoi.”*

Marian näkemisestä käytetään kreikan kieken verbiä *blepo*, joka on aivan tavallinen verbi näkemisestä. Kun Johannes tuli, pysähtyi haudan suulle ja näki, käytetään myös tätä tavallista näkemistä tarkoittavaa sanaa. Kun Pietari tuli ja näki, käytetään sanaa *theoreo*, joka tarkoittaa paljon enemmän kuin pelkkää näkemistä. Se merkitsee tarkkaa, kriittistä ja tutkivaa katselua. Vaikka Johannes ei kerro, millaisen vaikutuksen tämä tutkiva katselu Pietariin teki, ei ole epäilystäkään siitä, etteikö vaikutus olisi ollut voimakas. Kun Johannes sitten Pietarin rohkaisemana meni sisään ja näki, käytetään taas aivan toista sanaa *eido*. Vaikka sanaan sisältyy silmin näkeminen, se merkitsee aina myös nähdyn käsittämistä ja ymmärtämistä. Kun siis Johannes meni sisään, hän näki, ymmärsi ja sen tähden myös uskoi. Älyllinen ymmärtäminen synnytti hänessä myös täyden vakuuttuneisuuden.

Historialliset tosiasiat

Mitä he sitten oikein näkivät? Maria näki kiven vieritettynä pois haudan suulta ja oviaukon, jota ei kukaan vartioinut. Johannes näki hiukan enemmän. Hän katsoi sisään asti ja näki kokoon painuneet käärinliinat juuri siinä paikassa, mihin ruumis oli asetettu ja samalla tavalla avaamattomina, mutta kuitenkin sisällä ei enää ollut ruumista. Kun Pietari meni sisään, hän tutki. Mitä hän näki? Hän näki, että käärinliinat olivat täsmälleen siinä muodossa, mihin ne oli käärittä hajuvoiteilla toisiinsa kiinnittyneinä, mutta kokoon painuneena, koska sisältä puuttui ruumis. Liinoja ei siis oltu avattu. Lisäksi hikiliina, *“joka oli ollut Jeesuksen päässä”, “ei ollut yhdessä käärinliinojen kanssa, vaan toisessa paikassa eri käärönä.”* Se oli siis edelleen niin käärittynä, kuin se olisi ollut Jeesuksen pään ympärillä avaamattomana, mutta se oli tyhjä.

Päähän pantu hikiliina ei ollut noissa tuon ajan kalliohaudoissa koskaan osa ruumiin käärinliinaa vaan oma erillinen liinansa. Ruumis sijoitettiin hautaan louhittuun hyllymäiseen ruumissyvennykseen niin, että jalat osoittivat suuaukon suuntaan. Ruumissyvennyksessä oli lievä korotus pään kohdalla. Pään hikiliinat olivat siis erillään pääkorotuksen kohdalla. Pietari havaitsi, että kukaan ei ollut koskenut käärinliinoihin eikä hikiliinaan. Ne olivat täsmälleen paikalla, johon ne oli jätetty Jeesuksen hautaamisen yhteydessä. Liinoja ei oltu avattu eikä

niitä oltu sotkettu. Liinat ja hajuvoiteet olivat paikallaan sanoin kuin pään hikiliinakin, juuri niin kuin Jeesuksen ruumis olisi ollut niiden sisällä, mutta liinat olivat tyhjä.

Todisteet vakuuttivat

Johannes astui hautaan ja hänkin näki ja nyt myös ymmärsi mistä oli kysymys. Kukaan ei ollut hautaa sotkenut. Yksikään väkivaltainen käsi ei ollut liinoihin koskenut tai repinyt niitä auki. Ne olivat juuri niin kuin Joosef Arimatialainen ja Nikodeemus olivat ne jättäneet. Eivät edes Jeesusta rakastavienkaan kädet olleet koskeneet niihin. Johannes näki ja uskoi. Hänen Herransa ei ollut siellä. Hän oli noussut ylös!

Meidän on syytä muistaa, että he eivät vielä olleet nähneet Jeesusta. Jeesus ei ollut vielä ilmestynyt heille, vaan heidän vakuuttumisensa tästä ihmeestä perustui siihen, että kivi oli vieritetty pois ja käärinliinat olivat koskemattomina paikoillaan. Hauta oli tyhjä. Hän oli lähtenyt siitä ulos. Lopullinen Merkki oli suoritettu.

Kirkko seisoo tai kaatuu ylösnousemuksen varassa

Tässä on kristinuskon keskus ja sydän. Jos kiellämme sen, meillä ei ole enää mitään kristinuskoa. Tosiasia, että on olemassa kristillinen kirkko, perustuu siihen, minkä Johannes näki ja uskoi. Enkeli ei vierittänyt kiveä pois sitä varten, että Jeesus olisi päässyt sieltä ulos, vaan sitä varten, että me näkisimme, että Hän ei ole enää haudassa. Herra oli noussut ja poistunut haudasta käärinliinoja sekoittamatta ennen kuin enkelit vierittivät kiven pois. Johannes näki, ymmärsi, tajusi näkemänsä merkityksen ja siksi hän uskoi.

“He eivät näet vielä ymmärtäneet, että Raamatun mukaan hän oli nouseva kuolleista.”

Lisäyksellään Johannes myöntää sen, että Jeesuksen opetus ja Vanhan testamentin todistus, jonka Jeesus heille oli myös ylösnousemuksen osalta antanut, ei ollut koskaan mennyt heidän ymmärrykseensä ja sydämeensä asti. Heillä olisi Raamatun todistuksen perusteella ollut riittävästi syytä uskoa, mutta kun he olivat epäonnistuneet, Herra tarjosi heille uudet näkyvät todisteet omasta ruumiillisesta ylösnousemuksestaan. Tänäpä meillä on moninkertainen todistusaineisto ja mahdollisuus ymmärtää ja uskoa ylösnousemuksen tosiasia.

Tämä huomautus sisältää myös sen tosiasian, että vaikka Pietari ja Johannes uskoivat Jeesuksen ylösnousemuksen tapahtuneen, he eivät ymmärtäneet vielä tapahtuman luonnetta eivätkä sen merkitystä. Näiden molempien ymmärtämiseen tarvitaan oikea Raamatun ilmoituksen kokonaisuuden käsittäminen. Myöhemmin ilmestyessään Jeesus avasikin heidän ymmärryksensä kirjoituksista käsin tajuamaan ylösnousemuksen mullistavan merkityksen pelastuksellemme ja koko Jumalan pelastussuunnitelmalle maailmassa.

Elävä Herra 11-18

Ylösnoussut Herra ilmestyy Maria Magdaleenalle. Näemme Marian kolmessa eri suhteessa. Ensin yksin jakeessa 11, sitten enkelien kanssa 12-13 ja lopuksi Herransa kanssa 14-17.

Maria yksin 11

“Maria seiso i haudan edessä ulkopuolella ja itki.”

Maria seiso i avoimen haudan ulkopuolella itkemässä. Pietari ja Johannes eivät näytä pysähtyneen hänen kohdallaan kertomaan havaitsemaansa. Pysähdys olisi ollut Marialle avuksi, mutta toisaalta heidän kiireensä muiden opetuslastenkin luo oli ymmärrettävä.

Maria jäi haudalle ja hän jäi nimen omaan itkemään. Kreikan sana tarkoittaa oikeastaan huokailemaan. Eivät vain kyöneleet vuotaneet hänen silmistään vaan hänen surunsa purkautui

myös itkun puuskiksi. Mutta *“näin itkiessään hän kurkisti hautaan”*. Pietari ja Johannes olivat tulleet haudasta ja nyt Maria halusi itsekin nähdä.

Meidän on syytä muistaa kuka Maria Magdaleena oli. Jeesus oli vapauttanut hänet seitsemästä riivaajasta. Mutta hän oli menettänyt Vapauttajansa. Hän oli nähnyt, miten Jeesus lyötiin ristille. Hän oli viipynyt ristin juurella pitempään kuin kukaan muu. Muista evankeliumeista näemme, että hän oli viipynyt ensimmäisen yönkin haudalla. Hän oli ensimmäisenä haudalla sapatin jälkeen, sillä Hänen Vapauttajansa oli ollut koko sapatinkin haudassaan.

Enkelien kanssa 12-13

Katsahtaessaan hautaan - nyt käytetään samaa sanaa kuin Pietarinkin näkemisestä - *“hän näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa istumassa siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut, toisen pääpuolella ja toisen jalkapuolella.”* Hän tiesi, että ruumis oli kadonnut, mutta hän huomasi, että haudassa istui kaksi enkeliä.

“Nämä sanoivat hänelle: ‘Nainen, mitä itket?’ Hän sanoi heille: ‘Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet’.”

Kertoessaan asiaa opetuslapsilleen Maria oli käyttänyt Jeesuksesta nimitystä Herra. Nyt hän käytti ilmaisua Herrani, minun oma Herrani. Marialle Jeesus oli kuollut, mutta silti Hän oli hänen Herransa. Maria oli uskollinen Herralleen kuolemaan asti, niin vielä kuoleman jälkeenkin. Hän oli menettänyt hänet vapauttaneen Herran, jonka kanssa hän oli saanut elää ja vaeltaa, joina Hän oli ollut hänen Herransa. Nyt hänen Herransa oli kuollut ja jopa Hänen kuollut ruumiinsakin oli viety häneltä. Mutta edelleen Jeesus oli Marialle minun Herrani. Marian rakkaus ja uskollisuus oli syvää.

“Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet.”

Maria ja Herra 14-18

“Tämän sanottuaan hän kääntyi taaksepäin ja näki Jeesuksen seisovan siinä, mutta ei tiennyt, että se oli Jeesus.”

Enkelit eivät vastanneet mitään Marian valitukseen ja sitten hän kääntyi ja näki takanaan Erään. Hämmästyneenä ja tutkien hän katsoi Jeesukseen, mutta ei tunnistanut Häntä. Silloin Herra puhutteli Mariaa. Ensimmäinen Hän kysyi saman kysymyksen kuin enkelitkin:

“Nainen, mitä itket? Ketä etsit?”

Aluksi Jeesus oli Marialle vain mies, joka seiso siinä ja esitti hänelle kysymyksiä. Mies oli kyllä hyvin ymmärtäväinen, koska Hän tajusi hänen itkiessään siinä haudalla etsivän jotain.

“Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: ‘Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet’.”

Marian käyttämä nimitys *“herra”* oli normaali kohtelias puhuttelumuoto. Hänen sanansa kuvaavat lojaalin rakkauden syvyyttä. Vaikka Maria olisi ollut kuinka voimakas ja terve nainen, hän tuskin olisi kyennet yksin kantamaan kuollutta miestä. Mutta rakkaus on valmis tekemään sellaistaikin, mikä on vaikeaa. Hän oli valmis kantamaan Herransa ruumiin turvaan.

Silloin Herra sanoi: *“Maria”*. Tätä sanaa en kuvittelekaan kykeneväni sanomaan, niin kuin Jeesus sen sanoi. Mutta on mahdollista lausua ihmisen nimi niin, että se herättää eloon kaikki menneisyyden muistot ja paljastaa kaiken sen, mikä on sisimmässä kaikkein rakkainta. Tämän Jeesus teki sanomalla *“Maria”*.

Silloin Maria sanoi *“Rabbuuni.”* Se voitaisiin kääntää *“minun Mestarini”*, mutta Johannes kertoo yksityiskohtaisesti, mitä sana tarkoitti Marialle:

“Rabbuuni!” (tämä merkitsee: *“Opettajani”*).

Sana paljastaa, että Maria ei vielä ollenkaan tajunnut sen suuren tapahtuman merkitystä, jonka todistajaksi hän oli päässyt. Hän lähestyi Jeesusta tarttuakseen Häneen.

Jeesuksen sanat Marialle olivat merkittävät:

"Älä koske minuun, sillä minä en ole vielä noussut Isäni luo. Mene veljieni luo ja sano heille, että minä nousen minun Isäni luo ja teidän Isänne luo, minun Jumalani luo ja teidän Jumalanne luo."

Kreikan kielen ilmaus olisi parempi kääntää "älä tarraudu minuun" kuin "älä koskee minuun". Jeesus tarkoitti kiellollaan sitä, että Marian suhde Jeesukseen ei voisi olla enää samanlainen kuin ennen. "Älä yritä tarrautua minuun, en ole vielä mennyt Isän luo". Uusi lopullinen suhde ei voinut toteutua ennen kuin vasta Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen helluntaina. Maria itku johtui siitä, että hän oli menettänyt Jeesuksen sellaisen läheisyyden, jossa Jeesusta voi koskettaa. Jeesus kertoi, että edessä olisi aivan uusi ja paljon syvempi suhde. Vielä Jeesus ei ollut Isän luona, mutta kun se tapahtuisi, Maria pääsisi suunnattomasti syvempään yhteyteen Hänen kanssaan kuin se, mitä hän koskaan Herran lihan päivänä oli voinut kokea.

"Mene veljieni luo ja sano heille, että minä nousen minun Isäni luo ja teidän Isänne luo, minun Jumalani luo ja teidän Jumalanne luo."

Maria sai tehtävän viedä opetuslapsille viestin Jeesukselta. Tehtävänantoon sisältyy syvän rakkauden ilmaisu näitä kohtaan. Herra kutsuu omiaan "veljikseen" ja selittää syyn: "Minun Isäni on teidän Isänne, minun Jumalani on teidän Jumalanne." Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen voiton perusteella Herran omien suhde Isään oli nyt muuttunut yhtä läheiseksi kuin Jeesuksen suhde Isäänsä. Jeesuksen Isä on Hänen omiensa Isä. Jeesuksen Jumala on Hänen omiensa Jumala.

"Magdalan Maria meni opetuslasten luo ja ilmoitti heille: 'Minä olen nähnyt Herran', ja että Herra oli sanonut hänelle näin."

Jeesuksen viesti opetuslapsille ei kuitenkaan ollut se, että Jeesus on noussut kuolleista. Sen he jo tiesivät. Maria sai kertoa heille, että Jeesus olisi nouseva taivaaseen Isän luo. Maria suoritti myös saamansa tehtävän uskollisena nyt elävälle Herralleen. Hauta on tyhjä, mutta Herra elää!

ILLALLA LUKITTUJEN OVIENTAKANA 20:19-29

Jakso päättää Herramme toiminnan lopullisen Merkin jälkiosan kuvauksen. Ylösnousemuksen päivästä Johannes on tallentanut tapahtumat aamulla ja illalla. Aamun tyhjän haudan ja elävän Herran kohtaamisesta hän siirtyy suoraan illan tapahtumiin. Muilta evankelistoilta tiedämme, mitä tapahtui väliaikana. Herra oli ilmestynyt kahdelle naiselle, Hän oli kohdannut Pietarin kahden kesken jossakin ja Hän oli liittynyt kahden Emmaukseen surullisena matkanneen opetuslapsen seuraan ja ilmaissut itsensä leivän murtamisella heidän kutsuttuaan Hänet yhteiseen pöytään. Johannes sivuuttaa nämä tapahtumat ja siirtyy suoraan yläsalin tapahtumiin illalla. Jaksomme alku- ja loppuosan tapahtumien välillä on viikon väli.

Jeesus ilmestyi kahteen otteeseen opetuslapsilleen. Paikkaa ei mainita, mutta todennäköisesti kysymys oli samasta yläsalista, johon he usein aiemminkin olivat vetäytyneet. Molemmilla kerroilla ovet olivat tiukasti lukittu. Ensimmäisellä kerralla syykin todetaan. Opetuslapset pelkäsivät juutalaisia. Emme tiedä, mitä näiden tapahtumien välillä tapahtui. Jakso jakautuu kolmeen osaan, jotka ovat ensimmäisen päivän ilta 19-23, viikon väliaika 24-25 ja toinen ilmestyminen kahdeksantena päivänä 26-29.

Ensimmäisen päivän ilta 19-23

“Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla juutalaisten pelosta koolla lukittujen ovientakana.”

Luukas mainitsee, että Emmauksesta palanneet tapasivat *“ne yksitoista kokoontuneina muiden heidän joukkoonsa kuuluvien kanssa.”* *“Ne yksitoista”* oli ilmaus, joka viittasi apostolien joukkoon. Vain 10 heistä oli kuitenkin paikalla. Tuomas puuttui. Kuinka monta henkeä oli kaikkiaan paikalla ei käy tekstistä selväksi, mutta kaikki kokoontuneet olivat Jeesuksen seuraajia, joiden sydämiä vaivasi pelko ja siksi ovet olivat tiukasti lukittu. Pelko oli täysin luonnollista tuossa tilanteessa. Se vihamielisyys, joka oli johtanut Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen, ei suinkaan ollut vielä kuollut. Kokoontuneet eivät tieneet, miten asiat kehittyisivät eteenpäin. Vihamielisyys saattoi aivan hyvin purkautua uudelleen heihin, Jeesuksen opetuslapsiin.

Kokoontuneina yhteen

Mutta kuitenkin he olivat kokoontuneet yhteen. Mikä oli koonnut heidät, jotka olivat piiloutuneet mikä minnekin? He olivat paenneet, kun ukkosmyrsky oli purkautunut Herran ylle. Mutta nyt he olivat jälleen koolla. Ainoa asia, joka kykeni heidät tässä tilanteessa kokoamaan oli uutinen, että Jeesus eli, Hän oli noussut kuolleista. Eivät he toki vielä ymmärtäneet ylösnousemuksen tosiasiaa, niin kuin Johannes aiemmin luvussa totesi, mutta oli niitä, jotka olivat nähneet Hänet ja kertoneet siitä, mitä Herra oli heille puhunut.

Lukkojen takana ja peloissaan he siis yhä olivat, mutta he keskustelivat innokkaasti päivän tapahtumista varsinkin siitä, mitä viimeksi Emmauksesta paikalle saapuneet heille kertoivat. He olivat olleet pakenemassa pois Jerusalemita, kun Herra oli liittynyt heidän seuraansa. Hän oli kysynyt heiltä, miksi he olivat niin murheissaan. He olivat kysyneet, oliko Hän ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka ei tiennyt siellä tapahtuneesta murhenäytelmästä. Kun Hän kysyi mitä, he olivat vastanneet:

“Sitä, mitä tapahtui Jeesus Nasaretilaiselle, joka oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä. Meidän ylipappimme antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet. Me olimme toivoneet hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin.”

Emmaukseen menneet kaksi olivat ilmeisellä tavalla miehiä, koska jatko osoittaa, että he epäilivät vahvasti naisten nähneen hallusinaatioita:

“Ovatpa muutamat naiset joukostamme saattaneet meidät hämmästyneiksi. He kävivät aamulla varhain haudalla eivätkä löytäneet hänen ruumistaan. He tulivat ja sanoivat myös nähneensä enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän. Muutamat meidän kanssamme olevista menivät haudalle ja totesivat, että asia oli niin kuin naiset olivat sanoneet, mutta Jeesusta he eivät nähneet.”

Näin he keskustelivat Herrasta varsin ristiriitaisten tunteiden aaltoillessa heidän sydämessään. Ihmettely ja toivo sekoittui pelkoon.

Rauha teille!

Sitten yhtäkkiä ylösnoussut Herra olikin heidän keskellään. Kaikki he tunsivat Hänet. Noina päivinä oli täysin mahdollista Hänen ilmestyä niin, että jotkut heistä eivät tunnistaneet Häntä. Hän ilmestyi Maria Magdaleenalle eikä tämä tuntenut Häntä. Emmauksen tien kulkijatkaan eivät tunteneet Häntä ennen kuin vasta sitten, kun Hän mursi leivän. Mutta tässä tilanteessa kaikki tunnistivat Hänet. Hän ilmestyi heidän keskelleen yliluonnollisella tavalla. Ovi oli lukossa, mutta Hän oli siinä. Sitten Hän puhutteli heitä käyttäen tavallista, päivittäistä ja tuttua tervehdystä:

“Rauha teille!”

Tätä kertomusta ei kuitenkaan voi lukea tajuamatta, että päivittäinen tervehdys sai nyt aivan uuden merkityksen, kun Herra lausui: *“Rauha teille!”* Viimeinen asia, jonka Jeesus oli sanonut heille luvuissa 13-16 tallennetussa jäähyväispuheessa oli: *“Minä annan teille oman rauhani.”* Jäähyväispuheen jälkeen he olivat nähneet Herran tien Getsemanen kautta Golgatalle, mikä oli jättänyt heidät kauhun valtaan. Hän oli sanonut: *“Rauhan minä annan teille,”* mutta heidän sisimmässään ei ollut tietoaakaan rauhasta, niin kuin he asian kokivat.

Nyt Hän seisoi heidän keskellään kaiken tämän kauhean, tuskallisen, hirvittävän ja pelottavan jälkeen ja käytti heille tuttua tervehdystä. Hän oli sanonut: *“Rauhan, oman rauhani, minä annan teille,”* ja nyt kaiken kauhun syy oli ohi, Hän oli kulkenut läpi sen, mitä he kaikkein eniten olivat pelänneet, ja sanoi heille: *“Rauha teille.”*

Sanottuaan tämän Hän näytti heille kätensä ja kylkensä, ettei heille jäisi mitään erehtymisen vaaraa. On kuin Hän olisi sanonut:

“Älkää pelätkö. Minä olen juuri se, jonka te näitte ja jota seurasitte. Minä olen se, jonka te näitte naulittavan ristille.”

Niin ensimmäisillä sanoillaan kuin näyttämällä haavojen jäljet Herra pyrki vapauttamaan heidät pelon vallasta.

Ilo ja rohkeus Herran näkemisestä

“Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran.”

He näkivät. Sana on *eido*, sama jota käytettiin Johanneksesta, kun hän näki ja uskoi. Se tarkoittaa enemmän kuin vain pelkkä näkeminen, se tarkoittaa näkemiseen perustuvaa ymmärtämistä. Jeesuksen näkeminen täytti heidät ilolla. Ovet olivat yhä lukitut. Juutalaiset olivat myös yhä ulkopuolella. Jäikö heihin sittenkin vielä aimo annos pelkoa? Ainakin hetkeksi pelko väistyi ja sydämet iloitsivat. Mikä tuotti heille ilon? Ylösnoussut Jeesus.

Sitten Jeesus toisti tervehdyksensä, sen saman ja tavallisen: *“Rauha teille.”* Mutta nyt tervehdys on liitettävä saumattomasti jatsoon:

“Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät.”

Jos ensimmäisen tervehdyksen tarkoitus oli vapauttaa heidät pelosta, sen toistamisella oli toinen merkitys. Sen tarkoituksena oli antaa enemmän kuin vapaus pelosta. Herra halusi jakaa heille nyt myönteistä rohkeutta ajatellen sitä tehtävää, johon Hän heidät oli kutsunut.

"Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Herra halusi palauttaa heidät tajuamaan sen tehtävän ja vastuun, jonka Hän oli heille uskonut. Hän oli valinnut heidät sanan viejiksi, lähettiläikseen. Mutta Jeesuksen kuoleman näkeminen oli epäilemättä vienyt heiltä tyystin näyn maailman valloittamisesta. Heti ensimmäisestä ilmestymisestään asti ylösnoussut Herra palautti heidät kohtaamaan tehtävänsä maailmassa.

"Rauha teille". Katsokaa käsiäni ja kylkeäni! Nähkää, että olen juuri se sama Jeesus, joka kärsin ristillä. Minä elän haavojen jäljistä huolimatta, Minä olen kuoleman Voittaja, ei ole mitään pelättävää. Samalla kun heidän sydämensä täyttyi ilosta, Hän palautti heidän eteensä myös tehtävän:

"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Lähetetyt

Herramme käytti kahta eri sanaa "lähettää". Sana, jolla Hän kuvaa sitä, että Isä lähetti Hänet, on *apostello*. Omiensa lähettämisestä Hän taas käytti sanaa *pempo*. Ajoittain Hän käytti kyllä molempia sanoja omastakin tehtävästään maailmassa. Mutta kun Hän halusi osoittaa omilleen, että heidän oma ilonsa ylösnousemuksesta ei ollut kyllin, eri sanan käytöllä on merkityksensä.

Mikä sitten on sanojen ero? Sana *apostello*, josta tulee omaan kieleemme sana apostoli, sisältää aina ajatuksen siitä, että jokin asetetaan erille muusta. Ennen lähettämistä tapahtuu siis erille otto ja vasta sitten lähettäminen. Tätä sanaa Jeesus käytti siis itsestään tässä yhteydessä ja monessa muussakin yhteydessä Johanneksen evankeliumissa. Hän oli Jumalan Lähettämä. Kysymys on täydellä valtuutuksella tapahtuvasta lähettämisestä. Näin lähetetyllä on siis valta.

Sana *pempo* ei sisällä ajatusta lähetetyn omasta valtuutuksesta vaan kysymys on aina siitä, että joku lähetetään jonkun toisen vallanalaisuudessa. Jumala antoi kaiken vallan Jeesukselle. Mutta Herra ei anna sitä valtaa omalle seurakunnalleen eli kirkolleen. Hän säilyttää sen itsellään. Apostolien tehtävä oli toimia viestin viejinä Hänen valtansa alle alistuen. Heidän valtuutuksensa on Hänen valtuutustaan ei heidän omaansa.

Vallan merkit

"Rauha teille. Niin kuin Isä on uskonut kaiken vallan Minun käsiini, niin Minä nyt lähetän teidät tämän saamani vallan alaisina suorittamaan Minun tehtäviäni maailmassa." Tässä yhteydessä emme saa unohtaa, että Hänen valtansa suurimmat merkit Hän osoitti omilleen näyttäessään heille käsiensä ja kylkensä haavoja. Uskoisin, että Hänen nuo lävistetyt kätensä olivat heidän yllään, kun Hän antoi toimeksiantonsa:

"Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Herra ei kutsunut heitä helpolle tielle. Kun Isä lähetti Hänet, haavat olivat Hänen arvonmerkkinsä. Kun he nyt pääsisivät osalliseksi uudesta ylösnousemuselämästä, heidät kutsuttaisiin kulkemaan ristin tietä, joka on samalla aina myös ylösnousemuksen tie.

Pyhän Hengen voima

"Tämän sanottuaan hän puhalsi heihin ja sanoi heille: 'Ottakaa Pyhä Henki'."

Kysymys oli tietenkin profeetallisesta puhalluksesta, joka kertoi heille kuka Pyhän Hengen heille tulisi helluntaina vuodattamaan. He eivät tuolla hetkellä vielä Henkeä saaneet, niin kuin Hän koko taivaaseen astumista edeltävänä jaksona korosti, että heidän tuli odottaa Pyhän

Hengen saamista Jerusalemissa. Mutta niin kuin heidän saamansa tehtävänanto tapahtui Jeesuksen lävistettyjen käsien alla, samoin voima sen suorittamiseen tulisi Häneltä Pyhän Hengen vuodattamisen yhteydessä.

“Ottakaa Pyhä Henki.” Olemme vastuussa siitä, otammeko vastaan Pyhän Hengen. “Minun Isäni on lähettänyt Minut. Minä lähetän teidät. Teidän valtuutuksenne on siinä, että pysytte Minun valani alla. Mutta te ette voi suorittaa tehtäväänne muuten kuin Pyhän Hengen voimassa.”

Synneistä päästäminen ja sitominen

Sitten Jeesus ilmoitti, miksi heidän piti ottaa vastaan Pyhä Henki ja mikä merkitys heidän lähtemisellään olisi, kun he menisivät Pyhän Hengen voimassa:

“Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joilta te kiellätte synninpäästön, ne jäävät syntiensä tuomion alle.”

Tämä tehtävä ja valtuutus julistaa syntien anteeksiantamusta tai pidättää se annettiin koko Herran seuraajien joukolle, kaikille Hänen opetuslapsilleen.

Onko kristillisellä seurakunnalla edelleen tämä valta ja valtuutus? Kyllä on edellyttäen, että ne ehdot, jotka Hän valtuutukselleen asetti ovat voimassa. Mitä Isä lähetti Jeesuksen maailmaan tekemään? Käsittelemään syntikysymyksen ja siis kaikki synnit.

*“Sinun on annettava hänelle nimi **Jeesus**, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään.”* (Matt. 1:21)

Jeesus tuli maailmaan kohtaamaan sen moraalisen vararikon, turmeluksen, halvaustilan ja kirouksen. Miksi? Kantaakseen synnin, murtaakseen sen vallan, antaakseen ihmisille anteeksiantamuksen ja vapauden synneistä.

“Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät.”

Seurakunnan syvin tehtävä maailmassa on käsitellä syntikysymystä. Jeesus sanoi itsestään: *“En ole tullut kutsumaan vanhurskaita vaan syntisiä.”*

Sama on seurakunnan tehtävä.

Onko seurakunnalla sitten valtaa antaa syntejä anteeksi tai pidättää niitä? Tai siirretään kysymys henkilökohtaiselle tasolle. Onko minulla - ei jonkinlaisena seurakunnan valtuuttamana viran tai tehtävän haltijana - vaan pelkästään sen perusteella, että olen Kristuksen lähettämä, oikeus sanoa yksittäiselle sielulle: Sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu? Vastaus on eittämättä: Kyllä. Kenelle minulla sitten on oikeus julistaa synninpäästö? Kenelle tahansa, niin miehelle kuin naiselle, niin lapselle kuin aikuiselle, nuorelle kuin vanhukselle, joka syntinsä tajuten kääntyy katumuksessa Jumalan puoleen ja uskoo Jeesukseen Kristukseen. Epälukuisia kertoja olen niin tehnyt. Olen saanut katuville ja syntinsä tunnustaville julistaa: Jeesuksen nimessä ja veressä sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu. Mutta on myös tullut tilanteita, joissa jonkun sydän on ollut ylpeyttä täynnä tai hän ei ole halunnut luopua synnin harjoittamisesta, että minun on ollut pakko sanoa hänelle: Sinun syntejäsi ei anneta anteeksi, ne pidätetään, ne jäävät sinuun siihen asti, kunnes taivut parannukseen.

Viikon väliaika 24-25

“Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssaan, kun Jeesus tuli.”

Sitten tuli viikon väliaika, josta emme tiedä muuta kuin mikä jakeissa 24 ja 25 on kerrottu. Tuomas ei ollut läsnä Jeesuksen ensimmäisessä ilmestymisessä kaikille opetuslapsilleen.

Miksi ei? Kysymykseen ei voi antaa mitään dogmaattista vastausta. Sikäli kuin ymmärrän Tuomasta, voin kuitenkin esittää oman arvioni. En usko, että syy olisi ollut Tuomaan pelkuruus. Luulen, että kysymys oli hänen sisäisestä tuskastaan. Hänhän oli se mies, joka oli Jordanin toisella puolella ennen Lasaruksen henkiin herättämistä sanonut:

"Menkäämme mekin sinne kuolemaan hänen kanssaan." (11:16)

Hän oli myös tarkoittanut sitä, mitä sanoi. Mutta hän oli sortunut ja paennut niin kuin kaikki muutkin. Hän ei ollut valmis toimimaan päätöksensä mukaan niin jalo ja hieno kuin se olikin ollut. Hän oli juossut pakoon ja kun hän sanoi, *"Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä, pistä sormeani naulojen sijoihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko,"* en voi olla kuulematta hänen sanoissaan hyvää ahdistuneisuutta. Hän oli nähnyt nuo haavat ja vaikka eräessä mielessä hän ei olisikaan voinut estää tapahtunutta, hän koki syvää syyllisyyttä, sillä hän ei ollut ollut uskollinen Herralleen vaan juossut karkuun. On kuin Tuomaan sanoihin olisi sisältynyt ajatus: En voi mennä muiden luo. Me kyllä kaikki pakenimme, mutta minä olin se, joka sanoin, että kuolisin Hänen kanssaan. Niin, kyllä Pietarikin oli niin sanonut, mutta ehkä Tuomas oli herkempi ja hienosyisempi persoona kuin Pietari.

Oli miten oli, Tuomas ei tullut muiden joukkoon. Vasta myöhemmin viikon aikana hän meni heidän luokseen ja he ottivat hänet avosylin vastaan ja kertoivat hänelle uutisen:

"Me olemme nähneet Herran."

Epäilemättä he kertoivat Tuomakselle kaiken yksityiskohtia myöten, myös sen, miten Jeesus oli näyttänyt heille haavansa.

Mutta Tuomas kieltäytyi uskomasta kuulemaansa ilman todisteita:

"Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä, pistä sormeani naulojen sijoihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko."

Toinen ilmestyminen kahdeksantena päivänä 26-29

Jeesus tuli takaisin, Hän tuli takaisin sen miehen luo, joka oli tullut takaisin Hänen opetuslastensa luo. Jeesus tuli takaisin ahdistuneen miehen luo, joka vaati samoja todisteita kuin mitä muut olivat saaneet. Ainoa perusteltu kritiikki Tuomasta kohtaan on siinä, ettei hän ollut ensimmäisellä kerralla muiden kanssa. Vaikka hänelle oli syynsä, silti hänen olisi pitänyt olla siellä. Mutta kuitenkin hän tuli takaisin ja Jeesus tuli uudelleen kohtaamaan hänet, sillä kieltämätöntä on se, että Jeesuksen ilmestyminen kahdeksantena päivänä oli juuri Tuomasta varten.

"Kahdeksan päivän kuluttua hänen opetuslapsensa olivat taas huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssaan." - edelleen epäuskon vallassa, mutta kuitenkin heidän keskellään. *"Ovien ollessa lukittuina"* - yhä edelleen ovet lukittuina, pelko ei ollut vielä täysin väistynyt, vasta helluntai toi rohkeuden - *"Jeesus seiso heidän keskellään ja sanoi: 'Rauha teille!' Sitten hän sanoi Tuomalle: 'Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni,"* - Jeesus tarjosi Tuomalle samat todisteet kuin mitä muut olivat saaneet ja mitä hän oli vaatinut. Mutta sitten Jeesus varoitti häntä: *"Äläkä ole epäuskoinen, vaan uskova."*

Epäily vai epäusko

Niin kuin Jeesuksen varoitus osoittaa, Tuomaan ongelma ei ollut epäily vaan epäusko. Uskovallakin on monenlaisia epäilyjä, mutta niiden kanssa hän saa tulla Jeesuksen eteen ja kertoa ne Hänelle. Epäuskossa on kysymys siitä, että ihminen asettaa itsensä kaiken mitaksi, hän mittaa jopa Jumalaa ja Herraa omilla kokemuksillaan ja omalla järjellään. Usko voi alkaa vasta nöyrytyksestä, jossa ihminen tunnustaa oman mahdottomuutensa ja itsekorotuksensa. Herran rakkaus näkyi siinä, että Hän tulee epäuskoisen luo ja auttaa hänetkin uskoon.

Tuomas näki Herran haavat ja hän sai katsella Jeesusta silmiin. Silloin hän sanoi peräkkäin kaksi asiaa Jeesuksesta. Ne ovat erillisiä asioita, mutta kuuluvat samalla elimellisesti yhteen. *“Minun Herrani ja minun Jumalani!”* *“Minun Herrani”* ilmaisi hänen täyden vakuuttumisensa siitä, kuka hänen edessään seiso. Ja sitten heti perään *“Minun Jumalani”*, johon sisältyy viimeinen ja lopullinen totuus Jeesuksesta. Tuomas lausui syvemmän mahdollisen uskontunnustuksen. Uskossa on kysymys Herran korottamisesta siksi, kuka Hän on.

Autuas usko

Jeesus antaa tunnustuksen hänen uskolleen sanoessaan:

“Sen johdosta, että minut näit, sinä uskot.”

Ja sitten Hänen huuiltaan lähti viimeinen autuaaksi julistus:

“Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!”

Ensimmäiset autuaaksi julkistukset olivat tapahtuneet Vuorisaarnassa. Muita Hän oli lausunut Hänen julkisen toimintansa aikana. Kesarean Filippissä Hän oli julistanut Pietarin autuaaksi, kun tämä oli lausunut suuren uskontunnustuksensa. Ja nyt ylösnousemuksen jälkeen Hän siis julistaa viimeisen:

“Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!”

Kenestä Hän oikein puhui. Muista kymmenestä opetuslapsestako? Ei toki. Hehän olivat myös nähneet ja uskoneet sen perusteella. Ylösnouseen Kristuksen silmät suuntautuivat niihin lukemattomiin ihmisiin, jotka sukupolvien saatossa tulisivat uskomaan Häneen vaikka eivät saisikaan Häntä nähdä. Herra julisti autuaaksi oman seurakuntansa, jonka usko Häneen perustuu Pyhän Hengen työhön Sanan kautta.

Kysymyksiä:

1. Kuka vieritti Jeesuksen haudan suulta kiven pois? Miksi se tehtiin? (1, vrt Matt. 28:2)
2. Mitä Maria Magdaleena ajatteli, kun näki tyhjän haudan? (2)
3. Mikä pani Johanneksen ja Pietarin juoksemaan haudalle? (3-4)
4. Millainen oli hauta sisältä? (5-7)
5. Mitä Pietari ja Johannes uskoivat, kun he näkivät kääreliinat? (8)
6. Mihin heidän uskonsa olisi oikeastaan pitänyt perustua? (9)
7. Mitä merkitys on sillä, kun uskovat kristityt käyvät haudoilla?
8. Millaisen tunteen vallassa Maria oli? (11, 15)
9. Millaista roolia enkelit näyttelivät Jeesuksen ylösnousemuksen yhteydessä? (12-13, Matt. 28:2-7 ja Luuk. 24:4-8)
10. Ketä Maria etsi, elävää vai kuollutta Jeesusta? (15)
11. Miten Jeesus puhutteli Mariaa? (15, 16)
12. Miten Maria nimitti Jeesusta? (16)
13. Jeesus antoi Marialle tärkeää opetusta jakeessa 17. Se koski ylösnousemuksen jälkeistä uutta suhdetta a) Marian ja Jeesuksen, b) Jeesuksen ja opetuslasten, c) Jeesuksen ja Isän sekä d) opetuslasten ja Isän välillä. Mitä niistä kustakin jakeesta opimme?
14. Millaisen tehtävän Jeesus antoi Marialle? (17)
15. Mitä Maria teki? (18)
16. Millä mielellä opetuslapset olivat senkin jälkeen, kun olivat kuulleet Jeesuksen ylösnousemuksesta? Miksi näin oli? (19, vrt Luuk. 24:33-35)
17. Mitä kertoo Jeesuksen ylösnousemusruumiin luonteesta se, että Hän ilmestyi yllättäen opetuslasten keskelle, vaikka ovet olivat lukossa? (19)
18. Minkä sisältöinen oli Jeesuksen tervehdys? (19, 21)
19. Mitä Jeesus näytti opetuslapsilleen? Miksi Hän teki niin? (20)

20. Millaisen tehtävän Jeesus antoi opetuslapsilleen? (21, vrt Matt. 28:18-20)
21. Millaisen varustuksen he saivat tehtävän täyttämiseksi? (21, 22, 23)
22. Kuka antaa Pyhän Hengen? (22)
23. Milloin opetuslapset saivat Pyhän Hengen? (22)
24. Millä tavalla syntien anteeksi julistamisen valtuutusta tulee käyttää? (23)

25. Mitä Tuomaan poissaolo muiden opetuslasten joukosta välillisesti kertoo kristittyjen yhteisten kokoontumisten merkityksestä? (19, 24-25)
26. Olisiko Tuomaalla ollut riittävä syy uskoa Jeesuksen ylösnousemukseen ilmankin sitä, että hän sai nähdä Jeesuksen? (25, 29)
27. Mikä oli Tuomaan epäuskon varsinainen olemus? (25)
28. Mistä Jeesuksen haavojen arvet kertovat? (27)
29. Millä tavalla Jeesus auttoi Tuomaan epäuskosta uskoon? (27)
30. Millainen oli Tuomaan uskontunnustus? Millainen asenne siinä ilmeni? (28)
31. Kuukuvatko uskomisen ja näkemisen samalle tasolle? (29)
32. Millainen siunaus on sinä, että uskoo näkemättä? (29)

LIITE 36: YLÖSNOUSSEEN TODISTAJIA

Joh. 20:19-31

Ylönousemuksen tosiasia ja ylönousemususko

Kristillinen usko seisoo tai kaatuu Jeesuksen Kristuksen ruumiillisen ylönousemisen mukana. Ellei Jeesus noussut haudasta, on uskomme turhaa ja itse asiassa uskovat kristityt ovat maailman surkuteltavimpia olentoja - niin kuin Paavali asian ilmaisee. Kristillistä uskoa ei kykene pitämään yllä se, että pitäydytään ylönousemususkoon, vaikkei ylönousemuksen tosiasiaa olisikaan.

Tänä päivänä on tosin muodikasta puhua uskosta, joka ei tarvitse mitään perusteita, ikään kuin usko kykenisi luomaan tyhjästä kohteensa. On tietysti lukemattomia tapoja kuvitella sellaista, mikä ei ole totta ja jopa uskoa näihin harhakuvitelmiinsa, mutta mistään sellaisesta ei kristillisessä uskossa voi eikä saa olla kysymys. Kristillinen usko ei synnytä uskon kohdetta ylönoussutta Herraa, vaan ylönoussut, ja siksi myös läsnä oleva, elävä Herra herättää jopa epäuskoisissakin sydämissä uskon.

Herra tuo epäuskoiselle mahdollisuuden uskoa

Pääsiäisen tapahtumat kertovat selkeääkin selkeämmin, että ensimmäiset Jeesuksen ruumiillisen ylönousemuksen epäilijät ja sen jopa epäuskossa torjuvat olivat Hänen omat opetuslapsensa. Herra joutui siksi useasti ja eri tavoin, toisistaan poikkeavissa olosuhteissa osoittamaan heille, että Hän eli ja että Hänen ylönousemuksensa oli niin konkreettinen, että Häntä ei vain nähty, vaan Häntä voi koskea, Hän viritteli tulen ja tarjoili uudessa ylönousemusruumiissaan, Hän söi omiensa kanssa ja he saattoivat käydä pitkiäkin keskusteluja Hänen kanssaan.

Ylönousemuksen tosiasia ja Ylönousseen Herran toiminta herätti lopulta opetuslapsissa uskon - jopa kuolemaa uhmaavan uskon, mutta se oli Herran toiminnan tulos. Tekstimme loppuosa kertoo, että evankeliumit on kirjoitettu meitä varten juuri siksi, että niiden totuudellinen ja vastaansanomaton todistusaineisto saisi meidät vakuuttuneeksi Ylönousseen läsnäolosta ja sellaiseen yhteyteen elävän Herran kautta, että Hänen elämänsä synnyttää meissä uuden elämän.

Kuolema ja opit kuoleman jälkeisyydestä

Kuoleman ongelmaan ei ole mitään muuta todellista ratkaisua kuin se, että aidosti kuollut ihminen, jonka kuolema on myös toteen näytetty ja kestänyt riittävän kauan, jotta epäilyt vaelehtineena olemisesta voidaan torjua, nousee ruumiillisesti ylös eikä koskaan sen jälkeen enää kuole. Mikään opetus kuolemanjälkeisyydestä ei nimittäin poista itse kuolemaa eikä ilman kuolleista nousemista sitä paitsi ole mitään varmuutta siitä, että mitään kuoleman jälkeisyyttä on edes olemassa puhumattakaan siitä, että voitaisiin tietää kuolemanjälkeisyyden luonteesta mitään. Mitkään rajakokemukset tai ruumiista poistumiskokemukset eivät nimittäin anna mitään uskottavaa ratkaisua itse kuoleman kysymykseen. Ainoastaan Jeesuksen ruumiillinen ylönouseminen tuo vastauksen kuoleman tosiasian edessä. Vain Ylönousseen opetus kuoleman jälkeisyydestä ja iankaikkisuuden luonteesta voidaan ottaa vakavasti.

Sielun ja ruumiin pelastus

Tänä päivänä on tosin niitäkin, jotka ajattelevat, että Jeesuksen ruumiillinen ylönousemus on epäolennainen asia. Eikö sielun pelastuminen ole pääasia. Eräs japanilainen pastori kertoi minulle tavatessamme eräässä Raamattuun uskovien opiskelijoiden kokouksessa Tokiossa, että hän oli pappina ollessaankin vuosikaudet sivuuttanut ruumiin ylönousemuksen ihmeellisen sanoman siitä syystä, että hän oli lukenut Raamattua japanilaisen buddhalais-väritteisen ajattelun 'silmälasein' ja tiedostamattaan tulkinnut Raamatun kirjaimellisen ylönousemusopetuksen jollakin lailla kuvaannolliseksi - mikä vaara on käsittääkseni suuri myös suomalaisella kristityllä. Hän kertoi, että hänen silmänsä avautuivat vasta

sitten, kun hänen seurakuntansa oli rakentamassa hautakammiota. Hän joutui kysymään itseltään perustavaa laatua olevan kysymyksen:

"Mikä tehtävä hautakammiolla oikein on?" Ja vasta silloin hänelle selvisi: 'Mutta näistä tuhkestahan nousevat uudet ylösnousemusruumiit, joten hauta on pyhä paikka, se on ruumiin osalta Jeesuksen toisen tulon odotushuone, taivaan eteiskammio, josta vie tie eteenpäin täydelliseen ja loppuun saatettuun pelastukseen.

Jumala on Jeesuksen ristinkuoleman ja kuolleista nousemisen kautta valmistanut meille ei vain syntien anteeksiantamusta ja iankaikkista elämää, joka alkaa jo täällä ajassa, vaan myös ruumiin lunastuksen tai niin kuin yhtä hyvin voisimme sanoa ruumiin pelastuksen. Juuri se ruumis, joka kaikessa raihnaisuudessaan on nyt yllämme, on maaksi muututtuaan nouseva ylös (tai Jeesuksen paluun yhteydessä muuttuva) iankaikkiseksi uudeksi ruumiiksi, joka on oleva sitten myös pelastuneen sielun iankaikkinen asunto. Herra on valmistanut meille sekä sielun että ruumiin pelastuksen ja, kun ne molemmat ovat tulleet yhdeksi, olemme ehjiä, kokonaisia ja kokonaan pelastettuja.

Usko kirjoitetun sanan perusteella

Jos haluat todellakin päästä uskomaan ylösnouseeseen Kristukseen, käy tutkimaan Uuden Testamentin sanaa avoimin ja ennakkoluulottomin mielin. Herra on mahdollista edelleen kohdata, koska Hän puhuu omalle tunnollesi Sanansa kautta. Häneltä on mahdollista saada todisteet siitä, että Sinäkin saat syntisi anteeksi ja iankaikkisen elämän Hänen yhteydessään - aina lopullista ruumiin ylösnousemusta myöden.

Käykäämme siksi tarkastelemaan tekstimme sisältöä tässä tarkoituksessa:

Ensimmäisen päivän ilta

"Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla juutalaisten pelosta koolla lukittujen ovien takana."

Kaikki kokoontuneet olivat Jeesuksen seuraajia, joiden sydämiä vaivasi pelko ja siksi ovet olivat tiukasti lukittu. Pelko oli täysin luonnollista tuossa tilanteessa. Se vihamielisyys, joka oli johtanut Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen, ei suinkaan ollut vielä kuollut. Kokoontuneet eivät tieneet, miten asiat kehittyisivät eteenpäin. Vihamielisyys saattoi aivan hyvin purkautua uudelleen heihin, Jeesuksen opetuslapsiin.

Kokoontuneina yhteen

Mutta kuitenkin he olivat kokoontuneet yhteen. Mikä oli koonnut heidät, jotka olivat piiloutuneet mikä minnekin? Ainoa asia, joka kykeni heidät tässä tilanteessa kokoamaan oli uutinen, että Jeesus eli, Hän oli noussut kuolleista.

Lukkojen takana ja peloissaan he siis yhä olivat, mutta he keskustelivat innokkaasti päivän tapahtumista varsinkin siitä, mitä viimeksi Emmauksesta paikalle saapuneet heille kertoivat tapaamisestaan Ylösnouseseen Jeesuksen kanssa. He keskustelivat Herrasta varsin ristiriitaisten tunteiden aaltoillessa heidän sydämessään. Ihmettely ja toivo sekoittui pelkoon.

Rauha teille!

Sitten yhtäkkiä ylösnoussut Herra olikin heidän keskellään. Kaikki he tunsivat Hänet. Hän ilmestyi heidän keskelleen ylikuonnollisella tavalla. Ovi oli lukossa, mutta Hän oli siinä. Sitten Hän puhutteli heitä käyttäen tavallista, päivittäistä ja tuttua tervehdystä:

"Rauha teille!"

Viimeinen asia, jonka Jeesus oli sanonut omilleen jäähyväispuheessa ennen ristin tapahtumia oli: *"Minä annan teille oman rauhani."* Sen jälkeen he olivat nähneet Herran tien Getsemanen kautta Golgatalle,

mikä oli jättänyt heidät kauhun valtaan. Hän oli sanonut: *“Rauhan minä annan teille,”* mutta heidän sisimmässään ei ollut tietoaakaan rauhasta, niin kuin he asian kokivat. Nyt Hän seiso i heidän keskellään kaiken tämän kauhean, tuskallisen, hirvittävän ja pelottavan jälkeen ja käytti heille tuttua tervehdystä. Nyt kaiken kauhun syy oli ohi, Hän oli kulkenut läpi sen, mitä he kaikkein eniten olivat pelänneet, ja sanoi heille: *“Rauha teille.”*

Sanottuaan tämän Hän näytti heille kätensä ja kylkensä, ettei heille jäisi mitään erehtymisen vaaraa. On kuin Hän olisi sanonut:

“Älkää pelätkö. Minä olen juuri se, jonka te näitte ja jota seuraisitte. Minä olen se, jonka te näitte naulittavan ristille.”

Niin ensimmäisillä sanoillaan kuin näyttämällä haavojen jäljet Herra pyrki vapauttamaan heidät pelon vallasta.

Ilo ja rohkeus Herran näkemisestä

“Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran.”

He näkivät. Sana *“näkivät”* tarkoittaa enemmän kuin vain pelkkä näkeminen, se tarkoittaa näkemiseen perustuvaa ymmärtämistä. Jeesuksen näkeminen täytti heidät ilolla. Ovet olivat yhä lukitut. Juutalaiset olivat myös yhä ulkopuolella. Jäikö heihin sittenkin vielä aimo annos pelkoa? Ainakin hetkeksi pelko väistyi ja sydämet iloitsivat. Mikä tuotti heille ilon? Ylösnoussut Jeesus.

Sitten Jeesus toisti tervehdyksensä, sen saman ja tavallisen: *“Rauha teille.”* Mutta nyt tervehdys on liitettävä saumattomasti jatkoon:

“Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät.”

Jos ensimmäisen tervehdyksen tarkoitus oli vapauttaa heidät pelosta, sen toistamisella oli toinen merkitys. Sen tarkoituksena oli antaa enemmän kuin vapaus pelosta. Herra halusi jakaa heille nyt myönteistä rohkeutta ajatellen sitä tehtävää, johon Hän heidät oli kutsunut. Herra halusi palauttaa heidät tajuamaan sen tehtävän ja vastuun, jonka Hän oli heille uskonut. Hän oli valinnut heidät sanan viejiksi, lähettiläikseen. Mutta Jeesuksen kuoleman näkeminen oli epäilemättä vienyt heiltä tyystin näyn maailman valloittamisesta. Heti ensimmäisestä ilmestymisestään asti ylösnoussut Herra palautti heidät kohtaamaan tehtävänsä maailmassa.

Vallan merkit

“Rauha teille. Niin kuin Isä on uskonut kaiken vallan Minun käsiini, niin Minä nyt lähetän teidät tämän saamani vallan alaisina suorittamaan Minun tehtäviäni maailmassa.” Hänen valtansa suurimmat merkit Hän osoitti omilleen näyttäessään heille käsiensä ja kylkensä haavoja. Uskoisin, että Hänen nuo lävistetyt kätensä olivat heidän yllään, kun Hän antoi toimeksiantonsa:

“Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät.”

Herra ei kutsunut heitä helpolle tielle. Kun Isä lähetti Hänet, haavat olivat Hänen arvonmerkkinsä. Kun he nyt pääsisivät osalliseksi uudesta ylösnousemuselämästä, heidät kutsuttaisiin kulkemaan ristin tietä, joka on samalla aina myös ylösnousemuksen tie.

Pyhän Hengen voima

“Tämän sanottuaan hän puhalsi heihin ja sanoi heille: ‘Ottakaa Pyhä Henki’.”

Kysymys oli tietenkin profeetallisesta puhalluksesta, joka kertoi heille kuka Pyhän Hengen heille tulisi helluntaina vuodattamaan. Niin kuin heidän saamansa tehtävänanto tapahtui Jeesuksen lävistettyjen käsien alla, samoin voima sen suorittamiseen tulisi Häneltä Pyhän Hengen vuodattamisen yhteydessä. *“Ottakaa Pyhä Henki.”* Olemme vastuussa siitä, otammeko vastaan Pyhän Hengen. *“Minun Isäni on lähettänyt Minut. Minä lähetän teidät. Teidän valtuutuksenne on siinä, että pysytte Minun valtani alla. Mutta te ette voi suorittaa tehtäväänne muuten kuin Pyhän Hengen voimassa.”*

Synneistä päästäminen ja sitominen

“Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joilta te kiellätte synninpäästön, ne jäävät syntiensä tuomion alle.”

Tehtävä ja valtuutus julistaa syntien anteeksiantamusta tai pidättää se annettiin koko Herran seuraajien joukolle, kaikille Hänen opetuslapsilleen.

Mitä Isä lähetti Jeesuksen maailmaan tekemään? Käsittelemään syntikysymyksen ja siis kaikki synnit.

*“Sinun on annettava hänelle nimi **Jeesus**, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään.”* (Matt. 1:21)

Jeesus tuli maailmaan kohtaamaan sen moraalisen vararikon, turmeluksen, halvaustilan ja kirouksen. Miksi? Kantaakseen synnin, murtaakseen sen vallan, antaakseen ihmisille anteeksiantamuksen ja vapauden synneistä.

“Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät.”

Seurakunnan syvin tehtävä maailmassa on käsitellä syntikysymystä.

Onko minulla pelkästään sen perusteella, että olen Kristuksen lähettämä, oikeus sanoa yksittäiselle sielulle: Sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu? Vastaus kuuluu: Kyllä. Kenelle minulla sitten on oikeus julistaa synninpäästö? Kenelle tahansa, niin miehelle kuin naiselle, niin lapselle kuin aikuiselle, nuorelle kuin vanhukselle, joka syntinsä tajuten kääntyy katumuksessa Jumalan puoleen ja uskoo Jeesukseen Kristukseen. Epälukuisia kertoja olen niin tehnyt. Olen saanut katuville ja syntinsä tunnustaville julistaa: Jeesuksen nimessä ja veressä sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu. Mutta on myös tullut tilanteita, joissa jonkun sydän on ollut ylpeyttä täynnä tai hän ei ole halunnut luopua synnin harjoittamisesta, että minun on ollut pakko sanoa hänelle: Sinun syntejäsi ei anneta anteeksi, ne pidätetään, ne jäävät sinuun siihen asti, kunnes taivut parannukseen.

Viikon väliaika

“Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssaan, kun Jeesus tuli.”

Tuomas ei tullut muiden joukkoon. Vasta myöhemmin viikon aikana hän meni heidän luokseen ja he ottivat hänet avosylin vastaan ja kertoivat hänelle uutisen:

“Me olemme nähneet Herran.”

Epäilemättä he kertoivat Tuomakselle kaiken yksityiskohtia myöten, myös sen, miten Jeesus oli näyttänyt heille haavansa.

Mutta Tuomas kieltäytyi uskomasta kuulemaansa ilman todisteita:

“Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä, pistä sormeani naulojen sijoihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko.”

Toinen ilmestyminen kahdeksantena päivänä

“Kahdeksan päivän kuluttua hänen opetuslapsensa olivat taas huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssaan.” - edelleen epäuskon vallassa, mutta kuitenkin heidän keskellään. *“Ovien ollessa lukittuina”* - yhä edelleen ovet lukittuina, pelko ei ollut vielä täysin väistynyt, vasta helluntai toi rohkeuden - *“Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi: ‘Rauha teille!’ Sitten hän sanoi Tuomaalle: ‘Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni,”* - Jeesus tarjosi Tuomaalle samat todisteet kuin mitä muut olivat saaneet ja mitä hän oli vaatinut. Mutta sitten Jeesus varoitti häntä: *“Äläkä ole epäuskoinen, vaan uskova.”*

Epäily vai epäusko

Niin kuin Jeesuksen varoitus osoittaa, Tuomaan ongelma ei ollut epäily vaan epäusko. Uskovallakin on monenlaisia epäilyjä, mutta niiden kanssa hän saa tulla Jeesuksen eteen ja kertoa ne Hänelle. Epäuskossa on kysymys siitä, että ihminen asettaa itsensä kaiken mitaksi, hän mittaa jopa Jumalaa ja

Herraa omilla kokemuksillaan ja omalla järjellään. Usko voi alkaa vasta nöyrytyksestä, jossa ihminen tunnustaa oman mahdottomuutensa ja itsekorotuksensa. Herran rakkaus näkyy siinä, että Hän tulee epäuskoisen luo ja auttaa hänetkin uskoon.

Tuomas näki Herran haavat ja hän sai katsella Jeesusta silmiin. Silloin hän sanoi peräkkäin kaksi asiaa Jeesuksesta. Ne ovat erillisiä asioita, mutta kuuluvat samalla elimellisesti yhteen.

“Minun Herrani ja minun Jumalani!”

“Minun Herrani” ilmaisi hänen täyden vakuuttumisensa siitä, kuka hänen edessään seiso. Ja sitten heti perään *“Minun Jumalani”*, johon sisältyy viimeinen ja lopullinen totuus Jeesuksesta. Tuomas lausui syvemmän mahdollisen uskontunnustuksen. Uskossa on kysymys Herran korottamisesta siksi, kuka Hän on.

Autuas usko

Jeesus antaa tunnustuksen hänen uskelleen sanoessaan:

“Sen johdosta, että minut näit, sinä uskot.”

Ja sitten Hänen huuliltaan lähti viimeinen autuaaksi julistus:

“Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!”

Kenestä Hän oikein puhui. Muista kymmenestä opetuslapsestako? Ei toki. Hehän olivat myös nähneet ja uskoneet sen perusteella. Ylösnouseen Kristuksen silmät suuntautuivat niihin lukemattomiin ihmisiin, jotka sukupolvien saatossa tulisivat uskomaan Häneen vaikka eivät saisikaan Häntä nähdä. Herra julisti autuaaksi, onnelliseksi oman seurakuntansa, jonka usko Häneen perustuu Pyhän Hengen työhön Sanan kautta.

Myös Sinua Herra tahtoo auttaa uskoon

Jos Sinulla on aitoja vaikeuksia uskoa ylösnouseen Jeesukseen, niin muista, että Jeesus ei jättänyt Tuomasta epäilyjensä, epäuskonsa ja ahdistustensa keskelle. Herra tiesi ja näki Tuomaan ajatukset ja niiden syvimmat syyt. Jeesus vastasi niihin näyttämällä ylösnousemusruumiinsa haavojen jälkiä. Niissä Tuomas näki suunnattomasti enemmän kuin vain silmiä tyydyttävän todisteen siitä, että ilmestynyt Herra oli sama, jonka hän oli nähnyt lyötävän ristille. Hän näki niissä todisteen Jeesuksen käsittämättömän syvästä rakkaudesta häntä pelkuria, epäuskoista ja syntistä miestä kohtaan. Jeesuksen haavat olivat hänen syntiensä tähden lyödyt. Ylösnousemuksen tosiasia julisti Tuomakselle: “Sinun tähtesi tämän tein. Velkasi on maksettu. Syntisi on lopullisesti sovitettu. Sinä saat kaiken anteeksi.”

Ylösnouseen Jeesuksen haavojen todistuksen perusteella saan julkistaa Sinulle, joka tunnet oman syntisi niin kuin Tuomaskin: “Herran haavoissa on Sinun syntisi annettu anteeksi!” Käy Herran rauhaan. Armahdettuna saat sitten julistaa muillekin armoa sen Herran valtuuttamana, joka on Sinunkin Herrasi ja Sinunkin Jumalasi.

LIITE 37:
MINUN HERRANI, MINUN JUMALANI
Joh. 20:27-29

Jeesus sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen." Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani !" Jeesus sanoi hänelle: "Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaita ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat !" Joh. 20:27-29

Ruumiin ylösnousemus on niin suuri ihme ja niin täysin vastoin kaikkea kokemuksemme todistusta, että meillä on suuri vaara sivuuttaa se ja keskittyä ainoastaan sielun pelastukseen. Jumala on kuitenkin Jeesuksen ristinkuoleman ja kuolleista nousemisen kautta valmistanut meille ei vain syntien anteeksiantamusta ja iankaikkista elämää, joka alkaa jo täällä ajassa, vaan myös ruumiin lunastuksen tai niin kuin yhtä hyvin voisimme sanoa ruumiin pelastuksen. Juuri se ruumis, joka kaikessa raihnaisuudessaan on nyt yllämme, on maaksi muututtuaan nouseva ylös (tai Jeesuksen paluun yhteydessä muuttuva) iankaikkiseksi uudeksi ruumiiksi, joka on oleva sitten myös pelastuneen sielun iankaikkinen asunto. Herra on valmistanut meille sekä sielun että ruumiin pelastuksen ja, kun ne molemmat ovat tulleet yhdeksi, olemme ehjiä, kokonaisia ja kokonaan pelastettuja.

Eräs japanilainen pastori kertoi minulle joku viikko sitten. että hän oli pappina ollessaankin vuosikaudet sivuuttanut ruumiin ylösnousemuksen ihmeellisen sanoman siitä syystä, että hän oli lukenut Raamattua japanilaisen buddhalais-väritteisen ajattelun 'silmälasein' ja tiedostamattaan tulkinnut Raamatun kirjaimellisen ylösnousemusopetuksen jollakin lailla kuvaannolliseksi - mikä vaara on käsittääkseni suuri myös suomalaisella kristityillä. Hän kertoi, että hänen silmänsä avautuivat vasta sitten, kun hänen seurakuntansa oli rakentamassa hautakammiota. Hän joutui kysymään itseltään perustavaa laatua olevan kysymyksen:

"Mikä tehtävä hautakammiolla oikein on ?" Ja vasta silloin hänelle selvisi: 'Mutta näistä tuhkistahan nousevat uudet ylösnousemusruumiit, joten hauta on pyhä paikka, se on ruumiin osalta Jeesuksen toisen tulon odotushuone, taivaan eteiskammio, josta vie tie eteenpäin täydelliseen ja loppuun saatettuun pelastukseen.

Tuomaskin epäili toisten opetuslasten todistusta Jeesuksen ylösnousemusihmeen edessä. Hän Pyysi Jeesukselta, mitä hänen ei olisi pitänyt pyytää, nimittäin näyttöä, sillä niin tehdessään ja tehdessämme asetamme itsemme ja oman kokemuksemme kaiken mitaksi ja korotamme itsemme Jumalan Yläpuolelle ja itse asiassa aliarvioimme Jumalan Sanaa ja niitä muita todisteita, jotka Jumala on jo meille antanut: uskovien todistusta, omantunnon todistusta, oman uskoon tulemistemme todistusta ja hengellisten kokemustemme todistusta. Kun siis meillä on epäilyjä, älkäämme etsikö merkkejä ja tunnustekoja ja ihmeitä, vaikka Herra niitä voikin antaa. Menetämme nimittäin sen siunauksen, joka sisältyy uskomiseen näkemättä. Sitä paitsi luottamus, joka vaatii luottamuksensa kohteelta todisteita luotettavuudestaan, ei ole muuta kuin epäluottamusta. Rakkaus ei vaadi rakkauden todisteita, vaan iloitsee rakastetustaan ja osoittaa omaehtoisesti rakkautta.

Kun siis kohtaamme epäilyjä ja taisteluja, teemme viisaasti, jos suuntaamme sydämemme silmät Ylösnousseen Jeesuksen haavoihin, niin kuin Tuomas epäilyjensä keskellä viisaasti teki. Tulemme koko iankaikkisuuden taivaassa katselemaan Jeesusta, jonka kädet, jalat ja kylki ovat haavoitetut. Siksi meidän on hyvä pyrkiä katselemaan niitä jo nyt sydämessämme. Jeesuksen haavat ovat Hänen rakkautensa merkit.

"Nämä minä sain kärsiessäni sinun Puolestasi. En voi unohtaa sinua. Keihään kärki piirsi sinun nimesi sydämeesi", kertovat Jeesuksen haavat. Niistä voimme tunnistaa myös, että juuri se Jeesus, joka naulittiin ristille on noussut ylös ja että Isä hyväksyi Jeesuksen sovitusuhrin puolestamme. Haavat

puolustavat meitä nyt taivaassa Isän edessä. Ne vakuuttavat meille myös sen, että Jeesus ymmärtää, mitä tuska on.

Kun epäilyksen aallot hyökkivät ylitsesi, tutki Jeesuksen kärsimystietä, mietiskele raamatunkohtia, jotka puhuvat Hänen tuskistaan. Aseta itsesi opetuslasten paikalle, kun he näkivät Jeesuksen kuolevan. Herran voi Sanansa kautta antaa sinulle ihmeellisen apunsa, saat ajoittain tuntea Hänen ihmeellistä läsnäoloaan, ja sitä kaikkein syvimmän tuskan, ahdistuksen ja unettomuudenkin keskellä. Jeesuksen haavojen katselu antaa myös voimaa voittaa kiusauksia, uutta voimaa ja intoa tehtävienne suorittamiseen. Ylösnousseen Jeesuksen haavat ovat tehneet monen valmiiksi käymään kuolemaankin Hänen nimensä tähden.

Katsomalla Jeesuksen haavoihin voi sinunkin sydämestäsi nousta tunnustus:

'Minun Herrani ja minun Jumalani !' Saat Yhtyä Tuomaan uskon ihmettelyyn, iloon, nöyrään riippuvuuden tunnustukseen, uskontunnustukseen ja ylistykseen. "En minä, ei minun kokemukseni, ei minun tahtoni, vaan SINÄ, Sinun Sanasi ja Sinun tahtosi. Olet Herra kaikkeni!"

JÄLKIKIRJOITUS 21:1-25

On ilmeistä, että 21. luku muodostaa Johanneksen evankeliumin jälkikirjoituksen, jonka hän liitti muuhun tekstiin sen jälkeen, kun muu kokonaisuus oli jo valmis. Jae 29 luvussa 20 on viimeinen evankeliumin kokonaisesitykseen kuulunut jae. Sitä seuraavissa jakeissa 30-31 Johannes kertoo sekä sen miksi hän evankeliuminsa kirjoitti kuin myös sen tavan, jolla hän kirjan kokosi.

(20:30-31)

Myöhemmin Johannes lisäsi luvun 21. Milloin se tapahtui, ei ole tiedossamme. On syytä huomata, että tämän liitteen tarkoitus ei ole todistaa Jeesuksen ylösnousemuksesta, sillä riittävät todisteet siitä oli jo annettu. Luvun tarkoitus on pikemminkin kertoa, millainen ylösnousseen Jeesuksen Persoona on eräissä suhteissa. Tämä näkyy selkeästi tavasta, jolla Johannes luvun aloittaa. Kaikki luvussa tähtää siihen, että näkisimme ja ymmärtäisimme, millainen ylösnoussut Herramme on. Herra halusi nimen omaan omiensa näkevän sen, mitä he luvussa Hänestä saivat ymmärtää.

Millainen on Ylösnoussut

"Sen jälkeen Jeesus taas ilmestyi opetuslapsilleen Tiberiaan järven rannalla. Hän ilmestyi näin."

Käytetty sana "ilmestyi" on aktiivimuodossa. Ajatus on siis se, että Herra ilmoitti itsensä opetuslapsilleen. Kysymys oli siitä, että he saisivat ymmärtää ja käsittää, millainen oli Hänen sydämensä ja toimintansa ylösnousseena. Kreikan sana "*ilmestyä*" tarkoittaa "esiin säteilyä". Galilean järven kauniissa ja tutussa ympäristössä Herra antoi opetuslastensa silmiin säteillä jotain Hänen olemuksestaan Ylösnousseena. Kaikki se, mitä luvussa näemme on siis sellaista, minkä Jeesus itse haluamalla halusi omiensa Hänestä näkevän. Hän ilmoitti heille Itsensä. Jae toistaa asian: "*Hän ilmestyi (ilmoitti itsensä) näin*". Kysymys oli siis siitä, että Jeesus ilmoitti Itsensä. Tämä asia on avain koko luvun ymmärtämiseen.

Käydessämme lukua läpi näemme pienen joukon miehiä. Heidät kaikki luetellaan luvun alussa. Tunnemme Simon Pietarin, Tuomaan, Natanaelin B tuon miehen, jossa ei ollut vilppiä, Jaakobin ja Johanneksen. Sitten oli vielä kaksi muuta, joita ei nimetä ja jotka ovat niitä nimettömiä kristillisen kirkon edustajia, joista sen varsinainen selkäranka on halki aikain muodostunut. Kaikki he ovat luvussa mukana, vaikka heitä ei Pietaria ja Johannesta lukuun ottamatta jatkossa mainitakaan. Kuitenkaan luvussa ei ole ensi sijassa kysymys Pietarista eikä Johanneksesta vaan itsestään Jeesuksesta. Jeesus ilmoitti Itsensä. Sen Hän teki kahdella tavalla, ensin suhteessaan koko joukkoon, joka edustaa koko kristillistä seurakuntaa ja sitten suhteessaan sen yksityisiin jäseniin, joista seurakunta muodostuu.

Ylösnoussut Jeesus suhteessa opetuslapsijoukkoonsa 1-14

Näemme ylösnousseen Jeesuksen suhteessa tähän omiensa joukkoon ja samalla koko kristilliseen seurakuntaan, jota he edustavat. Kaikki yksitoista eivät ole paikalla, vain seitsemän, joista viisi on nimetty. Mutta kristillisen kirkon edustajaksi kelpaa mikä tahansa kokoonpano uskovia. Seurakunnan ihme on siinä, että missä kaksi tai kolme on koolla Jeesuksen nimessä, siellä Herra on heidän kanssaan. Herra ilmaisee itsensä. Kuvaus jatkuu jakeeseen 14 asti.

Levottomat opetuslapset

Millainen on kokoontuneen ryhmän mieliala ja tilanne? Heidä leimasi rauhattomuus. Ristin tragedia oli takanapäin. Silloin he olivat kerta kaikkiaan menettäneet toivonsa. Mutta nyt he

tiesivät, että Herra elää. Hän oli jo ilmestynyt heille yläsalissa. He siis tiesivät, että Jeesus oli noussut ylös, mutta he eivät ymmärtäneet asian merkitystä. Noiden neljänkymmenen päivän aikana ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen välillä he saivat toistuvasti nähdä sen ihmeen, että Hän ilmestyi yhtäkkiä heidän keskelleen ja taas hävisi pois näkyvistä. Lukitut ovet eivät olleet Ylösnousekselle mikään ongelma.

Nyt he olivat tutulla järvellä ja rauhattomia, koska he olivat epävarmoja siitä, mitä tulevaisuus toisi heille. Ristin tragedia oli vaihtunut ylösnousemuksen riemuksi, mutta he eivät ymmärtäneet. He olivat hämmennyksen vallassa. Mikään ei näyttänyt selvältä eikä varmalta.

Silloin Pietari, tuo toiminnan mies, sanoi: *”Minä menen kalaan.”* En kestä tätä, minun pitää tehdä jotain. Menen kalaan. Muut yhtyivät hänen tuntoihinsa ja sanoivat: *”Me lähdemme sinun kanssasi.”* Tällä he kertoivat, että kaikkien heidän sisäinen tilansa oli yhtä rauhaton. He etsivät siis toiminnasta apua rauhattomuuteensa.

Nähdäkseni on sivuasialla tekivätkö he oikein mennessään kalaan vai eivät. Todennäköisesti toimenpide ei ollut oikea, kun Jeesus oli käskenyt heidän odottaa, kunnes he saisivat voiman korkeudesta. Mutta Jeesus ei millään tavalla nuhdellut heitä siitä, että he olivat menneet kalaan. He menivät kalaan saadakseen helpotusta rauhattomuuteensa, mutta helpotusta ei tullut, pikemminkin päin vastoin. He saivat osakseen vielä uuden syyn tyytymättömyyteen, koska he eivät saaneet yhtään kalaa.

Opetuslasten tila kuvastaa, millainen halki vuosisatojen saaton kristillisen seurakunnan tilaa on usein ollut. Sen sydämessä on vahva tietoisuus siitä, millainen Jeesus on, mutta silti se on usein ollut suuren hämmennyksen vallassa. Mutta kerta toisensa jälkeen Jeesus on ilmestynyt sille, niin kuin Hän ilmestyi tuolle pienelle joukolle Galilean järvellä.

Jeesus tulee elämän arkeen

Miten Hän ilmestyi ja ilmoitti itsensä? Ensinnäkin siten, että vähääkään moittimatta heitä siitä, että he olivat lähteneet kalaan tai että he olivat rauhattomia, Hän osoittaa, millainen Hän on, tulemalla mukaan omiensa välittömään kokemukseen. Koko yö kalastusta eikä yhtään kalaa, pettymystä. Juuri silloin Hän seisoo järven rannalla. Vene on noin sadan metrin päässä rannalta, tyhjänä, ajalehtimassa. Silloin Hän sanoi:

”Lapset, onko teillä mitään syötävää?”

”Ei ole”, kuului vastaus.

Silloin Hän antoi käskyn:

”Heittäkää verkot veneen oikealle puolelle, niin saatte.”

Johannes tajusi ensimmäisenä, kuka rannalla seisoi:

”Se on Herra.”

”Kuullessaan, että se oli Herra, Simon Pietari vyötti viittansa ympärilleen, koska oli ilman sitä, ja heittäytyi järveen.”

Luukas kertoo viidennessä luvussaan, miten Herra kerran aikaisemminkin oli auttanut heitä kalastamisessa. Siinä tilanteessa heidän ei todellakaan olisi pitänyt olla kalassa, sillä Herra oli kutsunut heidät seuraansa ja he olivat jättäneet verkkonsa ja veneensä ja lähteneet Hänen matkaansa. Mutta siitä huolimatta he olivat jälleen ajautuneet kalastusveneittensä pariin. Tuossakaan tilanteessa Herra ei ollut heitä nuhdellut. Hän oli käyttänyt heidän venettään saarnatuolinaan opettaessaan kansaa ja antanut sen jälkeen heille ohjeet, miten he saisivat saaliin järvestä. Siinä tilanteessa Pietari oli sanonut: *”Herra, mene pois minun luotani, sillä minä olen syntinen mies.”* Mitä hän oli sillä oikein tarkoittanut? Eikö sitä, että hän koki itsensä kelpaamattomaksi Herran seuraan, kun niin pian jälleen palannut kalastuksen pariin, vaikka oli päättänytkin seurata kokonaisella sydämellä Jeesusta. *”Ei minusta ole Sinun*

seuraajaksesi.” Herra oli kuitenkin kutsunut heidät uudelleen seuraansa ja antanut heille tehtävän saalistaa eläviä ihmisiä eikä kuolleita kalaoja.

Jälleen kerran he olivat nyt kalassa. Kuitenkin Hän tuli heidän luokseen ja sanoi itse asiassa: “Jos te menette kalaan ja teillä on huono yö, niin minä voin antaa teille hyvän aamun.” Tällä tavalla Hän Ylösnoussut ilmoitti heille, millainen Hän on. Hän tuli mukaan heidän käsillä olevaan kokemukseensa yön epäonnistumisesta, pettymyksestä ja rauhattomuudesta, jota ei tuttuun työhön ryntääminen ja toiminnallisuus kyennyt yhtään hälventämään. Hän osoitti oman voimansa juuri sen toiminnan alueella, johon he olivat paenneet. Jos he halusivat kuolleita kaloja, Hän kykenisi toki auttamaan heitä siinäkin. He eivät selviäisi ilman Häntä maallisessakaan työssään. Mutta Hän kykenisi yhtä hyvin auttamaan heitä siinä hengellisessä työssä, johon Hän oli kuitenkin heidät kutsunut.

Herra palvelee ruokapöydässä

Entä mitä sitten tapahtui? Kun he saapuivat kalansaalinsa kanssa rannalle, he löysivät sieltä hiilivalkean, jonka Herra itse epäilemättä oli sytyttänyt noilla ylösnousemusruumiinsa käsillä, joissa näkyi yhä naulojen jäljet. Hiilivalkean sytyttäminen on suhteellisen vaivalloinen toimenpide eikä meidän pidä lukea mitään sellaista yliluonnollista tekstiin, mihin se ei anna aihetta. Tulen aikaan saamiseksi Jeesuksen oli täytynyt moneen otteeseen polvistua ja puhaltaa siihen. Ja Jeesus oli sen myös tehnyt.

Opetuslapset näkivät, että Hän oli sytyttänyt tulen, mutta ei vain sitä. Hän oli myös paistanut tulella heitä varten aamiaisen. Ylösnoussut Herra valmisti aamupalan! Kun he tulivat rannalle, he eivät rohjenneet kysyä, kuka Hän oli, sillä kaiken näkemänsä perusteella he tiesivät hyvin, että Hän oli Herra. Herra sanoi heille:

“Tulkaa syömään.”

Saatan nähdä, miten tämä pikku joukko miehiä istuutuu ja Herra ryhtyy tarjoilemaan. Ylösnoussut Herra tarjoilijana! Meilläkään ei liene mitään syytä pelätä tarjoilijan tehtävää, jos se sopii ylösnousseelle Herrallemmekin. Herra jakoi kaikille leipää ja kalaa. Hän palveli heitä siihen asti, että jokainen oli saanut kyllikseen. Koko kristillinen seurakunta on tässä edustettuna. Herra ilmoitti itsensä sellaiseksi, joka astuu meidän elämämme välittömään kokemusmaailmaan, tyydyttää meidän ajalliset tarpeemme, antaa aamiaisen, tarjoilee ja palvelee.

Jatkossa käyty keskustelu Jeesuksen ja Pietarin välillä, kertoo, miten Jeesuksen sydän suuntautui maailmanlaajaan lähetystehtävään ja siihen, miten Hän halusi omiaan käyttää tässä tehtävässä. Juuri tätä taustaa vasten Jeesuksen huolehtiminen omiensa ajallisista tarpeista kertoo korostetusti, millainen Hän on.

Suuret maailmanlaajat näköalat eivät milloinkaan merkitse sitä, että Jeesus ei olisi kiinnostunut omiensa välittömistä kokemuksista ja heidän ajallisista tarpeistaan. Jos olemme hämmentyneitä, lyötyjä tai rauhattomia ajassa, missä elämme, Herra ilmoittaa itsensä meistä huolehtivana läsnäolevana Vapahtajana. Vaikka Herran antama lähetystehtävä on koko maailman kattava valtaisa haaste, ei ole niin pientä asiaa tai tarvetta tai kysymystä, josta Herra ei olisi kiinnostunut ja josta Hän ei huolehtisi. Herra on kiinnostunut omiensa pettymyksistä ja nälästä.

Ylösnoussut suhteessa seurakuntansa yksityisiin jäseniin 15-25

Kuvaus siirtyy välittömästi tarkastelemaan Jeesusta käsittelemässä kahden opetuslapsen asioita, erityisesti Pietarin. Kaikki, mikä sanotaan, koskee selkeästi yksilöä. Mutta näistä

yksilöistä Pietarista ja Johanneksesta puhuessaankin, Herra asettaa heidät suhteeseen toisiin ihmisiin ja siihen suureen maailmanlaajaan lähetystehtävään, jota suorittamaan Herra heidät oli valinnut ja joka oli heidän edessään. Persoonallisuuden syvin arvo ei koskaan löydy persoonasta itsestään vaan sen suhteesta muihin. Elämän arvo ei ole elämä itse vaan sen suhde muihin ihmisiin niin lähellä kuin kaukana.

Pietari ja Johannes

Pietarin ja Johanneksen luonteiden ero – tai jopa vastakkaisuus - on mielenkiintoisen voimakas. Luonnostaan he eivät olisi tulleet toimeen keskenään. Yliluonnollinen, hengellinen kykeni kuitenkin yhdistämään heidät toinen toiseensa. Mutta temperamentiltaan he olivat täysin erilaisia. Pietari oli käytännön mies, aktiivinen, innokas ja kiireinen tekijä tyyppi. Saamme kiittää Jumalaa hänestä ja hänen kaltaisistaan. Johannes oli taas mietiskelevää tyyppiä, joka näytti melkein aina olevan vähän kuin muissa maailmoissa, sillä hän unelmoi ja näki näkyjä.

Luonteidensa puolesta he eivät siis hevin tulleet toimeen keskenään siihen asti, kun hengellinen todellisuus osoitti, että kumpikin heistä olisi hölmö ilman toistaan. Näemme kohta, miten Pietari kysyi Herralta Johannekseen viitaten: *"Herra, kuinka sitten tämän käy?"* tai sanatarkasti: *"Entä tämä mies, mitä?"* Käytännön mies Pietari kysyi itse asiassa: *"Miten tämän aina vain unelmoivan kaverin oikein käy?"* Mutta kun sitten siirrymme Apostolien tekoihin ja Pyhä Henki on laskeutunut heidän päälleen ja saattanut heidät uuteen suhteeseen Jeesukseen Kristukseen, he ovat yhdessä, runoilija ja toiminnan mies tarvitsevat toisiaan. Ellei käytännön miehellä ole vierellään uneksijaa, hän polttaa itsensä loppuun toiminnallisuudellaan. Ellei taas runoilijalla ole toiminnan miestä tukena, hän huokailee itsensä maailman tuuliin.

Herran sydän

Ennen kuin katsomme, miten Herra käsitteli Pietaria, meidän on suunnattava huomiomme Ylösnousseeseen itseensä. Millaiseen asemaan Hän asettuu suhteessaan Pietariin ja muihin läsnä oleviin? Kohta Hän sanoo Pietarille: *"Ruoki Minun karitsoitani ... kaitse Minun lampaitani ... ruoki Minun lampaitani."* *"Minun karitsoitani, Minun lampaitani, Minun lampaitani."* Näissä ilmaisuissa näkyy, mitä Kristus sydämessään ajattelee ja tuntee. Jos palaamme lukuun 10, näemme Hänet keskellä julkista toimintaansa Jerusalemissa puhumassa omilleen ja kaikille muille:

"Minä olen Hyvä Paimen. Hyvä Paimen antaa henkensä lammasten puolesta." (10:11)

"Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin." (10:18)

Hyvä Paimen! Tuona aamuna Galilean järven rannalla Jeesus ajattelee itseään Hyvänä Paimenena. Hän ajattelee omia karitsoitaan ja omia lampaitaan. Tätä Hänen sydämensä laatua selittää lisää Matteus evankeliuminsa 9. luvun lopussa kuvatessaan tapaa, jolla Jeesus katseli ihmiskuntaa:

"Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hylätyt kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Hän sanoi opetuslapsilleen: 'Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa'." (Matt. 9:36-38)

Nyt Hän seisoi järven rannalla ja katseli laajalle ihmiskunnan suuntaan aina sen tuleviin vuosisatoihin ja tuhansiin asti. Heistä Hän sanoi *"Minun karitsani, Minun lampaani, he ovat Minun."* Tästä näkökulmasta Hän nyt lähti käsittelemään Pietarin sydämen kysymyksiä. Possessiivipronomini *"Minun"* merkitsee suvereenia Hallintavaltaa ja kokonaista Vapahtajan sydäntä.

Pietarin tehtävä

Jeesus osoitti Pietarille, mikä Hänen tehtävänsä tulisi olemaan. Tehtävässään Pietari oli samalla myös koko ryhmän edustaja. Hänen roolinsa tulisi olemaan suorassa suhteessa Jeesuksen tehtävään Paimenena. *"Ruoki Minun karitsoitani." "Kaitse Minun lampaistani." "Ruoki Minun lampaistani."*

Palaamme vielä kerran Matteukseen:

"Nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hylätyt kuin lampaat, joilla ei ole paimenta." (Matt. 9:36)

Nyt Herra kertoo, että Pietarin tehtävä olisi paimentaa heitä. Paimentaminen ei suinkaan ole aina kaunista ja maalauksellista liikkumista kukkaketojen ja vesilähteiden keskellä. Joskus se merkitsee sitä, että lauma on jätettävä, on kiivettävä jyrkille vuorille ja on taisteltava verisesti susien kanssa, jotta eksynyt karitsa saataisiin pelastetuksi.

Edellytyksenä rakkaus

Jeesus kertoo millä edellytyksin tällaista tehtävää voidaan hoitaa. Hän kysyi Pietarilta, oliko hän antautunut Hänelle, rakastiko hän Ylipaimenta. Sana, jota Jeesus käytti on paljon enemmän kuin vain tunnetta ilmaiseva. Se tarkoittaa kokonaista antautumista ja omistautumista. Pietari ei uskaltanut nousta samalle korkeudelle, kuin Herran käyttämä sana olisi edellyttänyt. Hän vastasi aivan rehellisesti, että hän rakasti Herraa, käyttäen puhtaasti tunnevaltaista sanaa "rakastaa".

Herra kysyi uudelleen, oliko Pietari antautunut ja omistautunut Hänelle. Tälläkään kerralla Pietari ei uskaltanut nousta samalle tasolle. Hän sanoi: *"Minä rakastan sinua."* Sitten äärettömässä armossaan Herra laskeutui Pietarin sanan tasalle. *"Rakastatko minua?"* Pietari ei pitänyt siitä. Mutta vaikka Herran käyttämä alemman tason ilmaisu murehdutti häntä, itse hän silti käytti sitä edelleen vastauksessaan:

"Herra, Sinä tiedät kaikki. Sinä tiedät, että minä rakastan Sinua."

Edellytys sille, että voi ruokkia karitsoita ja paimentaa lampaista, on rakkaus Herraan. Mutta meidän ei tule unohtaa sitä, että rakkaus, jota Hän haluaa meiltä, on kokosydämistä antautumista ja omistautumista Hänelle.

Henkilökohtainen ohjelma

Puhuttuaan ensin Pietarin tehtävästä maailman laajuisen evankeliumin julistamisen näkökulmasta Herramme antoi Pietarille henkilökohtaisen ohjelman. Hän kertoi, miten Pietari oli nuorena kulkenut omaa tietään. Siinä oli kuvaus siitä, millaista Simonin elämä oli ollut poikana, nuorena ja aikuisena miehenä, ennen kuin hän kohtasi Jeesuksen. Simon oli ollut lujatahtoinen, itsenäinen ja oli kyennyt hoitamaan omat asiansa itse. Jeesus ei suinkaan nuhdellut Pietaria, Hän vain kuvasi menneisyyden tosiasioita.

Sitten Jeesus kertoo, miten toisenlainen Pietarista oli tuleva. Vanhana hän tulisi olemaan aivan eri mies. Hän ei tulisi olemaan enää itsekeskeinen eikä omavoimainen. Hän tulisi ojentamaan kätensä ja toinen tulisi vyöttämään hänet. Lisäksi hänet vietäisiin sinne, mihin hän ei olisi omasta halustaan halunnut kulkea. Kauniilla tavalla Jeesus kertoi, että toisin kuin nuoruudessa Pietarin tie tulisi siitä eteenpäin olemaan ristin tietä. Herra ennusti myös, että Pietari tulisi olemaan uskollinen ristin tielle loppuun asti, aina marttyyriuteen asti. Johannes lisää tässä kohden huomautuksen, joka korostaa Jeesuksen sanojen merkitystä:

"Näin Jeesus ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa."

Huomautuksensa jälkeen Johannes jatkaa Jeesuksen sanoilla:

"Seuraa minua." Sanatarkasti: "Kulje, vaella kanssani!"

Itse keskustelussa sanat tietenkäin seurasivat välittömästi sitä, mitä Jeesus oli sanonut Pietarin tavasta kuolla. Jeesus oli antanut tehtävän: *"Ruoki Minun karitsoitani ... kaitse Minun lampaitani ... ruoki Minun lampaitani."* Hän oli osoittanut myös, millä edellytyksellä tuo tehtävä olisi mahdollista toteuttaa. Se edellytti Herralle kokonaisesti antautunutta rakastavaa sydäntä. Voimme lähes kuulla Pietarin sydämen tunnon:

"Minusta ei ikinä ole siihen!"

Siihen Herra vastasi osoittamalla, että Hän kyllä tiesi millainen Pietari oli luonteeltaan, mutta nyt kaikki olisi toisin. Hän tulisi seuraamaan Herran antamaa ohjelmaa loppuun asti. Käsky: *"Seuraa minua!"* tulisi muistuttamaan Pietaria siitä, että Herrakin oli kulkenut ristille, mutta myös sen, että Hänen ristinsä johti Hänen ylösnousemukseensa. Niin tulisi olemaan Pietarinkin laita, sillä Herra oli ylösnousemuksensa päivän iltana yläsalissa luvannut:

"Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."

Älä sotkeudu sinulle kuulumattomiin

Seuraavassa hetkessä ihmisluonto paljastuu, mutta samalla myös tapa ja valta, jolla Herra käsittelee tilanteen. Pietarin inhimillinen heikkous läikähtää esiin. Hän olisi halunnut saada päättää toisenkin asioista. Johannekseen viitaten hän kysyi Herralta:

"Herra, kuinka sitten tämän käy?"

Nopeasti ja terävästi Herra nuhteli häntä:

"Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne tulemiseeni asti, mitä se sinulle kuuluu?"

"Huolehdi omista asioistasi! Älä sotke oman sydämesi asioita työntämällä nokkasi toisten asioihin." Jälleen tässä yhteydessä Herra toisti:

"Seuraa minua."

"Kulje Minun seurassani, vaella elämäsi ristille asti. Kulje Minun kanssani, niin vältty sotkeutumasta väärällä tavalla toisten ihmisten elämään."

Jeesuksen salaperäinen ilmaisu synnytti väärinkäsityksiä, jotka Johannes torjuu. Kysymys oli siitä, että Herra käsittelee jokaista omaansa aivan erikseen ja omalla tavallaan ja usein tavalla, jota toiset ihmiset eivät voi ymmärtää ja jota heillä ei ole liioin oikeutta asettaa kyseenalaiseksi. Asia on meille itse kullekin suuri lohdutus.

Tällä tavalla ylösnoussut Herra ilmoitti, millainen Hän on mitä arkisimmissa elämämme tilanteissa samalla liittäen ne siihen maailmanlaajaan tehtävään, jolla Hänen valtakuntansa leviää ennen Hänen paluutaan kirkkaudessa.

Loppusanat

Jälkikirjoituksen loppusanoiksi Johannes korostaa silminnäkijänä kirjoittamansa luotettavuutta ja ihmettelee Herran tekojen ihmeellisyyttä ja niiden loputonta määrää. Herran pelastusteot jatkuvat yhä, kun evankeliumi ristiinnaulitusta ja ylösnouseksesta Herrasta siirtää ihmisiä pimeydestä valoon, kuolemasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Herran pelastustekoja on viisasta laskea ja ihmetellä samalla ylistäen Hänen ihmeellistä armoaan ja totuuttaan:

"Tämä on se opetuslapsi, joka on todistamassa näistä ja on tämän kirjoittanut. Me tiedämme, että hänen todistuksensa on luotettava. Jeesus teki paljon muutakin. Jos se kirjoitettaisiin kohta kohdalta, luulen, etteivät maailmaan mahtuisi kirjat, jotka pitäisi kirjoittaa."

Kysymyksiä:

1. Mitä varten Jeesus ilmestyi järven rannalla? (1, 14)

2. Miksi Pietari ja muut opetuslapset päättivät lähteä kalaan? (2, 3, 5)
3. Millainen oli kalansaalis? Miksi niin kävi? (3)
4. Missä Jeesus oli? (4)
5. Mitä Jeesus kysyi opetuslapsilta? Mitä tämä kysymys kertoo Jeesuksen asenteesta heihin? (5)
6. Mitä seurasi siitä, että opetuslapset olivat kuuliaisista Jeesuksen sanalle? (6)
7. Mitä Pietarin ja muiden opetuslasten toiminta kuvasti? (7, 8, 11)
8. Millaista työtä Jeesus oli tehnyt ja teki? (9, 12, 13)
9. Mitä voimme oppia Jeesuksen tavasta palvella?

10. Jeesus esitti Pietarille kolme kertaa saman tapaisen kysymyksen. Tarkemmin lukemalla huomaamme, että kysymykset eivät ole aivan samanlaisia. Miten ne eroavat toisistaan? (15, 16, 19)
11. Miksi Jeesus kysyi kolme kertaa?
12. Pietarin vastaus oli joka kerta myönteinen. Miksi hän tuli kolmannella kerralla murheelliseksi? (17)
13. Miten Pietarin rakkaus Jeesukseen oli syntynyt?
14. Miksi Pietari jätti Jeesuksen arvioitavaksi rakkautensa suuruuden? (15, 16, 17)
15. Jeesus ei anna meille tehtävää ennen kuin rakastamme häntä. Millaisen tehtävän Pietari sai? (15, 16, 17)
16. Rakastatko Sinä Jeesusta?
17. Millaisen profetian Jeesus antoi Pietarin tulevaisuudesta? (18)
18. Mitä uskova voi ilmaista sillä tavalla, jolla hän kuolee ajallisen kuolemansa? (19)

20. Millä tavalla Jeesus vastasi Pietarin uteliaisuuteen, joka koski Johannesta? (22)
21. Mitä Jeesuksen seuraaminen oikein tarkoittaa? (19, 22)
22. Millainen oli Jeesuksen ja Johanneksen välinen suhde? (22,24)
23. Millainen on Sinun ja Jeesuksen välinen suhde?

LIITE 38:
YLÖSNOUSSEEN TODISTAJIA
Joh. 21:1-14

Rakkaus ja herruus.

“Kuka rakastaa Sinua? Kuka Sinua hallitsee?” Vastaus näihin kahteen kysymykseen kertoo todella paljon Sinusta, Sinun elämäsi suunnasta ja sisällöstä.

Monen tämän päivän yksinäisen ihmisen sydämen syvin kipu on siinä, että hän ei näe ketään, joka häntä todella rakastaisi. Toisaalta rakastavalla vaimolla on merkillisen suuri valta mieheensä ja päin vastoin. Rakkaus on valtaa, mutta sellaista, jonka alle ihminen haluaa alistua, jonka alla hän mielellään tekee sen mitä toinen toivoo ja pyytää.

Tämän ajan suurta huutoa on sellaisen vapauden ja sellaisen rakkauden tavoittelu, jossa toinen ei hallitse ja jossa osapuolet saavat olla itsenäisiä. Mutta yhtälö, jossa vaaditaan sekä rakkautta että riippumattomuutta on mahdoton. Tuloksena on itsekkyyden ja himojen tie, jossa yhteistä säveltä yritetään löytää sovittamalla keskinäiset edut mahdollisimman saman suuntaisiksi. Mutta tällainen kaupankäynti on kohtalokasta ja tuloksena syntyy lisääntyvä määrä yksinäisiä, hyljättyjä ja särjettyjä sydämiä. Suunnaton määrä katkeruutta, vihaa ja tuskaa.

Tekstimme eräs keskeisiä lauseita kuuluu: “Se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: ’Se on Herra!’” Mies, joka tiesi Jeesuksen rakastavan häntä ja joka oli myös Ylösnousemuksen päivänä saanut maistaa Jeesuksen ristin sovitustyön ihanaa hedelmää, syntien anteeksiantamusta, tunnisti järven rannalla aamuhämärissä seisovan miehen. Kysymys ei kuitenkaan ollut vain Jeesuksen henkilöllisyyden tunnistamisesta, vaan nimen omaan siitä, että hän samalla tunnusti Jeesuksen omaksi Herrakseen, siksi, jolla on viimeinen hallintavalta hänen elämäänsä.

Ylösnoussut ja kalastajat

Tapahtumasarja Tiberiaan järven rannalla oli Ylösnoussien Herran Jeesuksen ilmoitusta siitä, millainen Hän on, kun Hän on Herra. Herra halusi, että Hänen opetuslapsensa pääsisivät ymmärtämään, mitä Hänen herruutensa merkitsee aivan käytännöllisen elämän tasolla.

Tekstiimme sisältyy kaksi tapahtumaa. Ensiksi näemme, miten Herra opastaa kalastajia heidän kalastustyössään ja sitten miten Hän huolehtii heidän aamuateriastaan. Tekstimme jälkeen Jeesus antoi Pietarille ohjeita siitä, miten hänen tulisi rakkaudesta Herraan kaita, paimentaa ja ruokkia Herran hänelle uskomaa seurakuntaa. Meillä saattaa olla taipumus asettaa kalastaminen ja aamuateria jotenkin toissijaiseksi verrattuna Jeesuksen antamaan opetukseen alkavan maailmanlähetyksen näköaloista. Se johtuu siitä, että silmämme on vääristynyt. Me olemme kovin taipuvaisia erottamaan väärin arjen askareet ja sunnuntain jumalanpalveluksen toisistaan. Herra ei niin tee.

Rannalta noin sadan metrin päästä Jeesus antoi ohjeita kalastajille. Kun edellisellä kerralla Pietarin ja opetuslasten kalaan palaaminen oli merkinnyt tiettyä pakomatkaa siitä tehtävästä, johon Jeesus oli heidät kutsunut, meillä on suuri kiusaus lähteä pohdiskelemaan, mistä nyt oli heidän kohdallaan kysymys. Jeesus oli käskennyt heidän odottaa Pyhän Hengen lahjan ja voiman saamista, jotta he voisivat lähteä varsinaiseen suureen lähetystehtäväänsä. Mutta Jeesus oli myös antanut heille selkeän käskyn mennä Galileaan, missä Hän taas ilmestyisi heille. He olivat siis Jeesuksen ohjeiden mukaan nyt Galileassa. Ongelman heille muodosti se, että he eivät tienneet juuri nyt milloin ja missä siellä Galileassa Jeesus jälleen ilmestyisi ja jatkaisi heidän kouluttamistaan.

Ylösnousemuksen jälkeenkin he toki tarvitsivat ravintoa, eikä kalaan meneminen ollut heiltä mitenkään kielletty asia. Myöhemmillä lähetysmatkoillaan Paavali turvautui usein teltantekijän “maalliseen ammattiinsa” pysyäkseen leivässä ja voidakseen julistaa evankeliumia niin, että sen kuulijat ymmärsivät, ettei hän tavoitellut evankeliumista itselleen taloudellista hyötyä. Oli miten oli, Jeesus ei

missään tapauksessa vähääkään nuhdellut opetuslapsiaan siitä, että he olivat kalassa. Pikemminkin Hän ilmestyi juuri arkisimmassa mahdollisessa ympäristössä osoittaakseen heille jotain ratkaisevan tärkeää omasta herruudestaan.

Puute, sana, kuuliaisuus ja kalansaalis

Opetuslapset olivat kalastajia, mutta sinä yönä onni oli ollut vastainen eikä työ ollut tuottanut tulosta. Rannalla seisova muukalainen kysyi heiltä: "Lapset onko teillä mitään syötävää?" Selkeä vastaus, jossa on tietty pettymyksen sävy, kuului: "Ei ole." Toimintaohje oli selkeä: "Heittäkää verkko veneen oikealle puolelle, niin saatte." Johtuiko suuri kalansaalis, joka tämän sanan noudattamista seurasi, siitä, että Jeesus käytti voimaansa Luojana, vai siitä, että Hän kaikkietävänä näki, missä kaloja oli, on sivuasia. Pääasia on se, että Hän oli kiinnostunut heidän kalastamisestaan, ohjasi heidän toimenpiteitään ja antoi heille menestyksen. Hän, joka tämän teki oli itse Ylösnoussut Elämän ja Kunnian Herra. Hän oli ja on edelleen kiinnostunut kalastajista heidän kalastaessaan ja opasti heitä heidän epäonnistumisensa keskellä menestykseen, kunhan vain he olivat kuuliaisia Hänen äänelleen.

Lävistetyin käsin valmistettu ateria

Toiseksi Jeesus huolehti työstä ja valvomisesta väsyneiden miesten aamuateriasta. Kun miehet saapuivat rannalle, he näkivät sinne viritellyn hiilivalkean ja sen päällä paistumassa olevia kaloja. Tämä Ylösnoussut Herra Jeesus Kristus, joka oli tullut lunastamaan ihmiskunnan sen synneistä ja keräämään ihmiset Jumalan valtakuntaan, on rannalla valmistamassa ristillä lävistetyillä käsillään aamuateriaa väsyneille työmiehille. Juuri tämän miehen opetuslapset tunnistivat Herraksi. Jeesuksen tavassa toimia oli jotain niin kovin tuttua, sellaista joka oli lähtemättömästi jäänyt heidän sydämiinsä, kun Jeesus oli pessyt heidän jalkansa ehtoollispöydässä. "Se on Herra!"

Jotenkin tämä Jeesus heitä tänä aamuna kuitenkin aristi, koska he eivät rohjenneet häneltä kysyä, kuka Hän oli. Sitten Jeesus tuli lähemmäksi ja kutsui heidät aterioimaan. Jeesus osoitti itsensä heille, Jeesuksen olemus kirkastui heille siinä, mitä Hän teki. Ylösnousemuksen kirkkaus oli jollain tavalla häikäissyt heitä ja he olivat ehkä mielessään asettaneet Hänet mystiseen kirkkauteen, mutta tässä Hän nyt oli. Hän ymmärsi heidän nälkänsä, Hän tunsu heidän tarpeensa ja palveli heitä tarjoilemalla valmistamansa kalan ja leivän. Maailman Lunastaja valmistaa kylmissään väriseville kalastajille lämpimän aterian.

Jeesuksen herruus

Nämä kaksi tapahtumaa sisältävät meille kuvan siitä, millainen Jeesus on tänään, kun Hän käyttää herruuttaan meitä kohtaan. Jeesus osoittaa, että kaikki arkinen ja ajallinen elämä on Hänen edessään eletävää ja pyhää. Sillä se Herra Jeesus, joka tekstissämme ohjaa kalastusta, ja valmistaa ja tarjoilee aamuaterian, ei ole kukaan muu kuin itse Jumalan Poika ja Ihmisen Poika, joka oli jo saavuttanut kaikesta synnistä ristillä voiton ja astunut ylösnousemuksellaan inhimillisen synnin ja surun voimien tuolle puolen.

Katsellessani tätä Herraa tiedän, että kaikki elämä on pyhää. Tiedän, että kalastaminen on pyhää eikä vain siksi, että sitä voidaan käyttää vertauskuvana hengellisestä työstä. Kaikki ajalliset ammatit ovat Hänessä pyhää palvelua. Sinun työpaikkasi, toimistosi, keittiösi ja höyläpenkkisi on pyhä paikka, jos Sinä kuljet Herran seurassa. Herra katselee Sinua, kun työskentelet, kun opiskelet, kun kirjoitat kirjeitäsi, kun ajat autoasi. Herra on Herrasi, kun Hän saa ohjata kaikkia näitä toimiasi - joita me niin helposti nimitämme muka vain ajallisiksi. Niillä on iankaikkisuusarvo, jos ja kun ne tehdään Ylösnouseen Herran kasvojen edessä ja Häntä varten.

Herra osoittaa myös, että mikään yksitoikkoisimmista tehtävistä kuten aamupalan valmistus tai tarjoilu, tiskaus tai pyykinpesu ei ole ulkopuolella Ylösnouseen Herran mielenkiinnon. Niissä voit olla Herran rakkauden seuraaja.

Lähetysaarnaja Chase ja Japanin keisari

Jeesus oli opettanut aikanaan: "Kuka hyvänsä antaa yhdelle näistä vähäisistä maljallisen raikasta vettä hänen juodakseen siksi, että hän on opetuslapsi, totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille." Nyt Hän Ylösnoustuaan osoittaa omalla esimerkillään, miten opetuslapsia voi palvella. Ratkaisevaa ei ole, mitä tehdään, vaan KENELLE asia tehdään. Ei ole niin pientä asiaa, ettei sitä voisi tehdä Jeesukselle ja silloin sillä on suunnaton merkitys.

Läheinen ystävämme ja työtoverimme Japanissa, lähetysaarnaja Chase oli käynyt kesälomalla kotimaassaan Yhdysvalloissa. Siellä rouva Chase oli vienyt nuorimmat lapsensa eräänä päivänä Disneylandiin. Yllättäen samana päivänä sinne tuli myös Japanin silloinen keisari, joka oli valtiovierailulla maassa. Rouva Chase jäi seuraamaan keisarillisen saattueen kulkua muun yleisön joukkoon. Mutta tunnetusti kohtelias keisari kääntyikin yleisön puoleen, tuli rouva Chasen kohdalle ja alkoi kätellä ihmisiä. Rouva Chase vaihtoi muutaman sanan keisarin kanssa ja sai kuvansa seuraavan päivän lehteen.

Japaniin palattuaan hän ensimmäisessä yhteisessä kokoontumisessaan alkoi kehua kaikille, miten hän oli kätellyt keisaria. Aikani kuunneltuani kateuden "vihreä käärme" nousi sydämestäni ja menin hänen luokseen ja sanoin: "Jos kättely on jotain noin mahtavaa, niin tässä olisi minun käteni, saat puristaa sitä vielä toistamiseen." Mutta hän ei ollut erityisen innostunut sitä enää kättelemään. Kysymys ei ollutkaan kättelystä, vaan siitä KETÄ sai kätellä.

Jeesuksen herruus merkitsee sitä, että Hän todellakin hallitsee omiaan ei vain silloin kun he tekevät suuria ja kauaskantoisia ratkaisuja, vaan myös arjen kaikkein pienimmissä asioissa. Elämästämme on loppujen lopuksi 95% pikkuasioita ja vain 5% isoja kysymyksiä. Ellei Herra saa hallita elämämme pikkuasioita, hän ei saa kuin 5% elämästämme.

Rakkaus rakkaudesta

Ylösnoussut Jeesus Kristus on täsmälleen sama Jeesus kuin ennen ylösnousemistaankin. Tekstimme jälkeen Jeesus osoitti Pietarille ja muille opetuslapsille, että Hän hallitsee vaikuttamalla sydämissämme rakkauden itseensä. Rakkaus syntyy sydämessä, joka tajuaa kuinka suuret synnit hän sai anteeksi Jeesuksen Golgatalla vuodattaman uhriveren tähden. Tämä armahduksesta nouseva rakkaus ajaa meidät kuuliaisuuteen Hänen tahdolleen ja Hänelle, silloinkin kun se vie meidät ristin tielle.

Ylösnoussut Jeesus ei välitä anteeksiantamustaan pelkästään sanoina. Pietari oli jo pääsiäispäivänä saanut kuulla hänelle ilmestyneeltä Ylösnousseelta Jeesukselta armon ja anteeksiantamuksen sanat. Kieltäjä oli saanut kaiken menneen anteeksi. Ylösnoussut oli valtuuttanut armahtamansa opetuslapset julistamaan anteeksiantamusta myös muille. "Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut". Jeesus oli antanut omilleen myös yksityiskohtaista opetusta siitä, miten ristin ja ylösnousemuksen tapahtumissa kaikki Vanhan Liiton lupaukset olivat toteutuneet.

Mutta Herralle tämäkään ei vielä ollut kyllin. Hän tiesi, että opetuslasten olisi edelleen elettävä aivan samassa arkisessa todellisuudessa kuin muidenkin ihmisten, vaikka heille uskottu tehtävä olikin ylimaallinen luonteeltaan. Jeesus haluisi osoittaa heille myös käytännön rakkauden tiellä, että anteeksiantamus ja pääsy takaisin Jumalan yhteyteen merkitsee myös Hänen läsnäoloaan ja huolenpitoaan ajallisissa kysymyksissä. Jeesuksen anteeksiantava, meistä huolehtiva ja meitä oikeille teille johtava rakkaus synnyttää Hänen omissaan vastarakkauden.

Rakkaus Herraan syntyy, kun näemme ja koemme, miten Hän omistautuu meidän elämällemme, omistautuu meidän tarpeisiimme niin ajallisiin kuin hengellisiin. Se syntyy, kun näemme, miten Hän pitää kiinni omalla kärsimyksellään hankkimasta omaisuudestaan, omista karitsoistaan ja lampaistaan.

Se syntyy, kun näemme, miten Hän johtaa omiaan silloinkin kun he lihallisuudessaan hölmöilevät ja lankeavat.

Vasta sydämensä rakkauden Jeesukselle vuodattaville ja Hänen rakkautensa herruuden alle taipuville Hän antaa tehtävän. Herra ei anna kenellekään sellaiselle, joka ei Häntä rakasta, tehtävää omassa valtakunnassaan. Siksi vain ne, jotka ovat Hänen rakkaudestaan päässeet maistamaan siihen määrään asti, että he sanovat: "Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas", ovat niitä, joita Hän hallitsee ja jotka voivat myös tunnistaa Hänet omaksi Herrakseen: "Se on Herra!"

Tooru Miyazakin tie

Oli ilo kuunnella joitakin vuosia sitten erästä ikäistäni japanilaista miestä, kun hän kertoi, miten Jeesus tarttui hänen elämäänsä ja sai lopulta hänet rakkautensa hallintaan. Erään unettoman yön sisäisten kamppailuiden jälkeen hän joutui sanomaan Jumalalle:

"Ota minun elämäni hallintaasi, en selviä ilman Sinua."

Toistakymmentä vuotta oli Herra jo vetänyt häntä puoleensa. Kristitty rouva oli kertonut Hänelle Jeesuksesta, hänen syöpään sairastunut ja sitten kuollut pikkuisarensa uskoon tuleminen ja ihmeellinen rauha kuoleman edessä oli puhutellut häntä. Herra oli tarttunut myös hänen omaan terveyteensä. Sairaalassa hän oli myöntänyt, että kyllä Jumala siellä jossain on, mutta hän haluaa päättää omista asioistaan itse.

Mutta sitten, kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa - hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikeyrityksensä syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi - hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä.

"En kykene raivaamaan itselleni omaa tietäni, Herra tule Sinä minun hallitsijakseni."

Yllätyksekseen Hän saikin kohdata Isän rakkauden ja huolenpidon. Hän pääsi takaisin entiseen työpaikkaansa, josta hän oli muutamia kuukausia aikaisemmin eronnut hänet pettäneen liikeyrityksen rohkaisemana. Hän sai vielä heti kättelyssä ylennyksen.

Herran käsiin jäätyään hän huomasi, että Herra kykeni ohjaamaan hänen ja hänen perheensä ajalliset asiat paremmin kuin hän itse. Hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja raamattuopetuksessa ja hänet kastettiin. Hän sai myös huomata hämmästyksekseen, että Jumalan Sana on alkanut muuttaa hänen elämäänsä. Myös hänen poikansa päätti lähteä isänsä viitoittamalle tielle taivasten valtakunnan lapsena. Kooben suuren maanjäristyksen aikana Jumala järjesti asiat niin, että hän nousi "vahingossa" tuntia normaalia aikaisemmin töihin ja oli juuri saapunut työpaikalleen, kun maanjäristys tuhosi moottoritien, jolla hän oli hetkeä aikaisemmin ajanut autoaan. Herran käsi johtaa ja varjelee elämän pienimpiä yksityiskohtia myöten.

Kyllä elämälle

Jos Sinä haluat tuntea Jeesuksen oman elämäsi Herrana, katso sanasta millainen Hän on Sinua kohtaan. Nähtyäsi sen, vastaa "Kyllä", kun Herra sanoo Sinulle: "Seuraa Sinä minua!" Hänen tiellään saat tehtävän, saat ristin ja ahdistuksia, mutta saat myös elämän, sillä Hän, joka omansa kanssa kulkee, on itse Elämä.

Hallintavallan antaminen sille Herralle, joka on meitä Golgatan ristille asti rakastanut, oli uskon alku ja uuden elämän lähtökohta. Oletko sinä jo Herran seurassa? Herra kutsuu Sinua tänään.

Jos olet jo Herran tiellä, muista, että Herra haluaa hallita Sinua myös elämäsi pienimmissä asioissa. Tee työsi Herralle. Palvele Herraa, kun teet ruokaa ja tarjoilet sitä nälkäisille. Hän on kiinnostunut Sinunkin arkiaskareistasi.